

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EDUARDO SPOHR

ARMAGEDDON

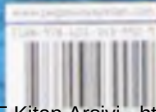
Bro*Sis

KIYAMET YAKLAŞIYOR VE İNSANLARIN KADERİNİ MELEKLERİN SAVAŞI BELİRLEYECEK

Yıllar yıllar önce, gökyüzündeki yıldızların sayısı kadar çok uzun bir zaman evvel cennetin krallığında büyük bir isyan patlak verir. Adaletin ve özgürlüğün savunucusu bir grup melek, güçlü başmeleklerin tiranlığına karşı ayaklanır ve kendilerini ezen bu gaddar düzene savaş açar. Ancak başmelekler isyanı bastırır ve asiler de cennetten kovularak Kıyamet Günü gelene kadar ölümlüler arasında yaşamak üzere yeryüzüne sürgün edilirler. Ama orada da güvende değillerdir. Kara kanatlı bir melek onları takip etmekte ve hepsini tek tek avlamaktadır.

Ama bin yıllar sonra kıyamet alametleri birbiri ardına ortaya çıkmaya başlar: Uykudan uyanma vakti gelmiştir, Mahşer Günü yaklaşmaktadır. Karanlık Melek Lucifer, tüm asilerin gökyüzünden kovulmasından sonra geriye kalan tek meleği, isyankârların lideri Ablon'u görüşmeye davet eder ve ondan cennet ile cehennemin son mücadelesinde, Armageddon Savaşı'nda kendisiyle birlikte savaşmasını ister. Bu savaş sadece dünyanın değil, evrenin de kaderini belirleyecektir.

Babil'in harabelerinden Roma İmparatorluğu'nun en görkemli günlerine; Çin'in ucu bucağı görünmeyen ovalarından Ortaçağ İngilteresi'nin şatolarına kadar birçok yeri kendine mesken seçen *Armageddon*, sizi sadece insanlık tarihinde bir yolculuğa çıkarmıyor, aynı zamanda bitene kadar elinizden bırakamayacağınız destansı bir hikâye anlatıyor. Büyü, aşk, gerilim ve kahramanca çarpışmalarla dolu bir macera...

"Olajantı bir kurgu, muhteşem diyaloglar ve ete kemiğe bürünen, canlı karakterler...

Başınızı döndürecek kadar hızlı ve akıcı olan bu kitabı okurken kendinizi bir aksiyon filmi izliyormuş gibi hissedeceksiniz."

Pitacoslida.blogspot.com

"Hem gençlere hem de yetişkinlere hitap ediyor... Bir fantastik edebiyat okurunun tüm beklentilerini karşılayacak nitelikte muhteşem bir kitap. Kısa süre içerisinde birçok farklı dile çevrilecek ve tüm dünyayı kasıp kavuracak."

Vailendo.com.br

"Ablon'un farklı coğrafyalara yayılan binlerce yıllık yolculuğunun hikâyesi, her bir durağında yeni bir sırm açığa çıkarıyor ve sizi soluksuz bir şekilde kitabı bitirmeye zorluyor. Açıkçası kitabı elimden bir türlü bırakamadım."

Brunocunha.com

"Portekizce yazılmış kitaplar arasında *Armageddon*'a henüz başka bir eser yok."

José Louzeiro

EDUARDO SPOHR

1976 yılında Rio de Janeiro'da doğdu. Çocukluğunda birçok farklı ülke ve kültürle tanışması ilk kitabı *Armageddon*'a yansımıştır. Bu eseriinde okuru yüzyıllar arasında bir yolculuğa çıkararak farklı coğrafyalar ve çağlarda gezdirmektedir. Roman, Brezilya'da büyük bir ilgiyle karşılanmış ve sekiz ay boyunca listelerden inmemiştir. Spohr, yazarlığın yanı sıra Rio de Janeiro Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olarak çalışmakta ve dersler vermektedir.

Pegasus Yayınları: 1487
Bestseller Roman: 655

Armageddon

Eduardo Spohr

Özgün Adı: A Batalha Do Apocalipse

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Murat Demirci

Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2016

ISBN: 978-605-343-992-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Verus Editora, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurchihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Baror International Inc.'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 22 50 Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

EDUARDO SPOHR

ARMAGEDDON

filiz 3

Almancasından çeviren:

Atilla Dirim

İÇİNDEKİLER

Malakîlerin Kutsal El Yazması	11

BİRİNCİ BÖLÜM: KUTSAL İNTİKAMCI

Giriş	17
1	22
Işık Sarayı	30
2	48
Antik Babil	58
3	151
4	176
5	201

İKİNCİ BÖLÜM: TANRI'NIN GAZABI

6	225
Roma'dan Kudüs'e.....	248

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: ATEŞİN KIRBACI

7	411
Sodom'un Yıkılışı	441
8	446
Cehennemin Zindanlarında	458
9	511

10	543
11	571
12	604
13	672
Sonsöz.....	679
Sözlük	683
Zaman Tablosu.....	699

Daha çok küçük yaşılarımda bana fantastik hikâyeleri sevdiren
büyükbabam Carlos Spohr anısına.

MALAKÎLERİN KUTSAL EL YAZMASI

Uzun, çok uzun, gökyüzündeki yıldızların sayısından bile fazla yıllar önce cennette korkunç bir isyan patlak vermişti. Yahve'ye sadık Kerubîler mistik kılıçları ve ilahî cesaretleriyle, Başmelek Mikail ile onun semavi yandaşlarına karşı kanlı bir savaş vermişlerdi.

Her şeyin üzerinde bulunan Tanrı, yaratma işini sona erdirmiş ve ardından dinlenmeye çekilmişti. Bu, yedinci gün istirahati olarak adlandırılıyordu. Tanrı uyurken başmelekler iktidarı ele geçirmiş, Tanrı'nın sözlerine dayanarak gökyüzünü ve yeryüzünü kendilerine tabi kılmışlardı. Bu heybetli, kudretli ve dokunulmaz varlıklar ışıktan tahtlarında oturuyor ve her biri de Tanrı gibi olmanın hayalini kuruyordu.

Yaradan'ın insanları bu kadar sevmesi onları çok öfkeliyordu ve duydukları kıskançlık nedeniyle Tanrı'nın emirlerine karşı gelerek kendi aralarında Haled olarak adlandırdıkları yeryüzüne inmeyi, ardından bütün ölümlüleri, yani Tanrı'nın yarattıklarını yok etmeyi kararlaştırmışlardı.

Meleklerin Prensi Mikail de insanlardan nefret ediyor ve Haled'e felaket üzerine felaket gönderiyordu ancak ölümlüler dayanıklı böcekler gibi bunların hepsine karşı direniyorlardı. Zalim melekler zamanın en

başına, yeryüzünü sadece hayvanların doldurduğu günlere geri dönmeyi istiyorlardı. Kendileri Tanrı'nın ihtişamının ışıltısından yaratılmışlardı ve kilden yapılmış bir yaratığa saygı göstermeyi asla kabul etmeyeceklerdi.

Mikail insanlığın kökünü tamamen kazımak istiyordu ve bunun için doğa güçlerine hükmeden melek kastına, İsimlere, bu topyekûn imhanın ayrıntılarını planlama emri verdi. İsimler kutupların erimesini sağladılar ve muazzam bir tufan yeryüzünü sular altında bıraktı.

Mikail'in bu politikasından bazı melekler hoşnut değildi ve ona karşı birleştiler ancak politikadan anlamadıkları için bir başka başmelek tarafından ihanete uğradılar: Lucifer, Sabah Yıldızı. Asilerin niyetinin ne olduğunu sadece o biliyordu: Amaçları, cenneti zalim hükümdarların baskısından kurtarmaktı.

Karanlık Başmelek devrimci düşünceleri ele verdi; asiler yenildiler, gökyüzünden kovuldular ve tüm zamanların sonuna kadar insanların dünyasında var olmaya mahkûm edildiler. Yedinci Gün'ün ışığı yanmaya ve Tanrı uyumaya devam ettiği müddetçe, asi melekler ile insanlar ilahî casuslar tarafından gözetlenecekti.

Asilere ihanet ettiği için kudret ve itibar sahibi olan Lucifer ise kendi devrimini planlamaya başlamıştı. Aynı onursuz çıkarların yönlendirdiği Karanlık Başmelek'in niyeti Mikail'in yerine prens olmak, hatta Tanrı'nın bile üstüne çıkmaktı: Sadece kardeşini ortadan kaldırmakla kalmayacak, Tanrılar Meclisi'nin toplandığı Safon Dağı'nda taç giyecek ve bu şekilde Tanrı gibi olacaktı.

Mikail'in ilahî politikasından hoşnut olmayan birçok melek, onun kendi bencil planlarından haberdar olmadan Lucifer'e katıldı. Ancak Mikail bu ihaneti öğrendiğinde yeniden savaş ilan etti, ardından da Sabah Yıldızı ile yandaşlarını karanlığın ve ızdırabın hüküm sürdüğü karanlık bir deliğe, ebedî bir zindan olan korkunç Şeol'e attı. Karanlık Başmelek artık orada, bugün ölümlüler tarafından "cehennem" olarak bilinen o boyutta hüküm sürüyor ve intikam saatinin gelmesini bekliyordu.

Her iki melek savaşının üzerinden binlerce yıl geçmişti. Artık insanlar da modern silahlar geliştirmiş ve böylece yeni bir büyük felaketler dönemi daha başlamıştı.

EDUARDO SPOHR

Armageddon, gökyüzünde ve cehennemde yeni bir çağın başlangıcını temsil ediyordu. Çember tamamlandığı zaman Tanrı uyanacak ve herkesin hakkında hüküm verecekti. Gerçekliğin üzerindeki perde kalkacaktı. Eski düşmanlar karşı karşıya gelecek, paralel boyutlar arasında artık bir sınır kalmayacaktı. Bu bir hesaplaşma günü olacaktı.

Yedinci Gün artık sona ermek üzereydi, yakında gece olacaktı.

BİRİNCİ BÖLÜM

KUŞSAL İPTİKAMCI

GİRİŞ

Safon, Tanrılar Meclisi'nin toplandığı dağ, günümüz

Günün birinde Başmelek Uriel bekleyip durmaktan sıkıldı ve Safon Dağı'nda kardeşlerini konuşturmaya karar verdi. Altın zırhını kuşandı, alev kılıcını eline aldı ve Şafak Tapınağı'na çıkan çok sayıdaki mermer basamağı tırmanmaya başladı. Yukarıya ulaştığında bir kısmı hâlâ buz grisi bulutlarla kaplı, etkileyici sütunlara sahip tapmağa göz gezdirdi. İçeriden Uriel'in Tanrı'nın ışıması olduğunu düşündüğü yoğun, mavimsi bir ışık süzülüyordu.

Işıltılı miğferine rağmen Uriel'in yüzünde sert ve kararlı bir ifade olduğu kolaylıkla görülebiliyordu. Derin düşüncelerle geçen uzun yıllardan sonra nihayet Yüceler Yücesi'ne bizzat bir ziyarette bulunmaya karar vermişti; bazen onun ölmüş olabileceğinden şüphelenmiyor değildi, bu yüzden Tanrı'nın ruhunun hâlâ tapmakta uyuduğundan emin olmak istiyordu. Çok uzun zaman önce bir defasında Yaratıcı'nın çehresini görmesine izin verilmişti –bu, meleklerden bile esirgenen ve sadece başmeleklerle layık görülen bir hak– ve Uriel bu çehrede kardeşlik, sevgi ve anlayış görmüştü. Gökyüzü sakinleri nasıl olup da bu şekilde

baştan çıkartılmalarına izin vermişlerdi acaba? Cennet yok olmaya mahkûm edilmişti. onunla birlikte insanların dünyası da.

Ancak tapınağa ayak basmak Uriel için pek de kolay olacakmış gibi görünmüyordu. Meleklerin Prensi Mikail, yani öz kardeşi, tanrısal tahtın önünde duruyor ve içeri girmesine izin vermeye niyetliymiş gibi görünmüyordu. Ölümün mağlup edilemez aleviyle ısıldayan kutsal kılıcıyla, Uriel'in yolunu kesmişti. Göğüs kısmında altın süslemeler bulunan zırhı, ayın ışığı gibi gümüş renkli ışıltılar saçıyordu. Üzerinde bir tutam kırmızı tüy bulunan ve çenesine doğru sivrilerek aşağı inen miğferini bir kenara koymuş, böylece erkeksi hatları, gür sakalı ve çirkin yaraları gözler önüne serilmişti. Bu yaralar, henüz kâinatın yaratılmasından çok önce yapılan savaştan kalma birer anıydı.

Mikail beş başmeleğin en güçlüsü, ilk doğan ve Yaradan'ın vârisiydi. Açık renkli bir tutam saç, gevşek bir at kuyruğu şeklinde bağlanmış siyah, uzun saçlarının arasından ensesine düşüyordu. Ustura istiridyesi gibi uzun ve ince, kar beyazı kanatları olmasa, pek az insan onun bir gökyüzü varlığı olduğunu anlayabilirdi.

Hafif bir sabah esintisi Meleklerin Prensi'nin saçlarının arasında süzüldü ve Uriel'in kulaklarına bir ısıklık gibi ulaştı. İlk basamağa ulaştığında tapınağa bekçilik yapan Mikail'in karşısında durdu, aralarında on metrelik bir mesafe vardı. Her iki dev varlık da sessizce birbirlerini süzdü. Mikail güçlü ve kendine güvenli, Uriel öfkeli ve kararlıydı. Uriel kılıcını iki eliyle kavradı ve savunma pozisyonu aldı.

"Yolumdan çekil Mikail! Babamız Yahve'yi istirahat ettiği yatağında ziyaret etme hakkımı talep ediyorum. Bir başmelek ve yaratıcının soyundan gelen biri olarak bu benim hakkım!"

Prens bir an için hiçbir şey söylemedi. Sonra bir basamak aşağı indi. "Hayır sevgili kardeşim. Artık sabrım sona erdi. Utanmazlığından bıkip usandım. Meleklerin Prensi benim, dolayısıyla başmeleklerin de lideriyim. Benim sözüm kanundur!" dedi kararlı bir sesle. "Hepimiz Yahve'nin uyuduğunu ve rahatsız edilmemesi gerektiğini biliyoruz. Ben onu savunmak için buradayım ve bu görevimi yerine getirmekten beni kimse alıkoyamaz, sen dâhil!"

Uriel daha da öfkeli görünüyordu. “İyi de onun gerçekten içeride olup olmadığını nereden bileceğim Mikail? Binlerce yıldır bize aynı şeyi anlatıp duruyorsun. Yaradan günün birinde uyanacak ve adil olmayanları cezalandıracak. Ben de şunu söylüyorum: Artık vakit geldi! Dünya mahvolmak üzere. Söylediklerinin doğru olup olmadığını öğrenmek istiyoruz.”

“Emirlerime karşı mı geliyorsun? Ben senin ağabeyimim! Liderinden şüphe etme!”

“Bizi ne hale düşürdüğüne bak ve gerçekten bir lider olup olmadığını sorgula. Cebrail meleklerin yarısını bize karşı savaşmaya ikna etti, Rafael de gözden düştüğü için bizi terk etti. Bana da düşmanca davranırsan, yanında başka hangi başmeleğin kalacağını sanıyorsun? Lucifer’in mi?” diye sordu Uriel alaycı bir tavırla ve bu arada gökyüzü sakinlerinin en büyük düşmanının ismini telaffuz etti: Lucifer, Mikail’in bütün katil çetesiyle birlikte cennetten attığı Karanlık Başmelek.

Meleklerin Prensi hor gören bir edayla kılıcını kaldırdı. “Sana ihtiyacım yok Uriel. Kimseye ihtiyacım yok.”

Sonra kılıcını daha da sıkı kavradı ve saldırıya geçti. Silahı alevler saçıyor, kahverengi gözlerinde kutsal ateşin ısıltıları parlıyordu. Uriel, kendisinden çok daha güçlü olan rakibinin karşısında geri çekilmeyi çok isterdi ancak kardeşinin bu üstün gücü onu harekete geçmeye daha çok teşvik ediyordu.

“O halde doğru, değil mi? Cebrail’in meleklerine söylediği doğrudu-muş...” Ancak Uriel konuşmaya devam edemeden Mikail kanatlarını açtı, yerden yükselerek biraz daha aşağı indi ve kardeşine çok sert bir kılıç darbesi indirdi. Gözleri güneş ışığından kamaşan Uriel son anda yana kaçabildi. Muazzam bir gök gürültüsü dağın sarsılmasına neden oldu. Alevli kılıcın keskin kenarı mermer basamağa çarptı ve üzerinde derin bir yarığın açılmasına neden oldu. Uriel ani bir refleksle kanatlarını açmasaydı uçurumdan aşağı yuvarlanması işten bile değildi. Havalandırarak biraz yukarı, tapınağın girişinin hemen yanına uçtu. İçinde bulunduğu tehlikeye rağmen kararlı bir şekilde duruşunu dikletti, rakibinin gücünü hafife almıştı.

Uriel, tapınağın acımasız bekçisini asla yenemeyeceğini çok iyi biliyordu. Yine de tapınağın içine doğru ilerlemeye çalıştı. Bir an için olsa bile Yüceler Yücesi'nin yüzünü görmek istiyordu. Hayatına mal olsa bile. Gerçekten de uyuyor ise, bunca zamandır merak ettiği sorunun cevabını almış olacaktı: Yani Mikail'in safında savaşmakla doğru bir iş yaptığını anlayacaktı. Ama ya içeride hiçbir şey yoksa? Ya Yahve, Safon'da istirahatata falan çekilmemişse?

İşte Uriel'i korkutan da buydu – ancak bu durumda bile mutlu bir şekilde ölecekti çünkü son dakikada bile olsa zalim kardeşine başkaldırmış olacaktı. O zaman neden olduğu bütün kıyım ve felaketlerden, bütün ölümlerden aklanmış olacaktı.

Uriel bir sıçrayışta sütunların yanından geçti ve tapınağın eşliğini aştı. Yoğun bir ışık bir an için algısını darmadağın etti ancak gözleri kısa sürede parlak ışığa alıştı. Büyük odanın tam ortasında taştan yontulmuş bir kürsü gördü, üzerinde kalın bir kitap duruyordu. Kitap çok eski görünüyordu, hem içi hem de dışı yazılarla doluydu. Bu, Tanrı'nın bizzat Meleklerin Prensi'ne verdiği ve insanlığın yaratılışından tüm zamanların sonuna kadar Yedinci Gün'ün bütün hikâyesinin yazılı olduğu muhteşem bir sanat eseri idi. Kitap, Malakilerin henüz dünyanın yaratılışından önceki zamanlardan kalma gizli diliyle yazılmıştı. Mikail bu kitaba kimsenin yaklaşmasına izin vermiyordu ve bu konuda inanılmaz derecede kararlıydı.

Uriel ansızın sırtına kızgın bir metalin saplandığını hissetti. Alevli bir acı tüm vücudunu kapladı. Kanatlarının yandığını hissediyor, yarısından kanlar akıyordu. Öfkeden gözü dönmüş olan Mikail alevli kılıcıyla ona ağır bir darbe indirmiş ve kendisini ölümcül bir şekilde yaralamıştı. Gözleri kararan Uriel yere yığıldı, düşerken silahını elinden bıraktı ve son anının geldiğini düşündü.

Mikail, altın zırhını ezerek kardeşinin göğsüne bastı. Sonra kılıcını onun yüzüne çevirdi ve son darbeyi indirmeye hazırlandı.

“Bize ihanet ettin Mikail!” diye bağırды Uriel ağzından kan boşılırken. “Başmeleklerin ve gökyüzü sakinlerinin sana duyduğu güvene ihanet ettin!”

“Ben kimseye ihanet etmedim Uriel. Sen kendi kendine ihanet ettin.”

“Tanrı nerede Mikail? Işıkla dolu babamız nerede?”

Uriel ölmek üzereydi ama yine de dayanmaya ve bir cevap almaya çalışıyordu. Tapmakta Yüceler Yücesi'nden iz bile yoktu, sadece eski bir kitap vardı. Yaradan'a ne olmuştu acaba?

“Yüceler Yücesi işte tam burada Uriel. Yoksa onu göremiyor musun? Babamız burada, Şafak Tapınağı'nda!”

Uriel güçlükle başını çevirdi. Kardeşi delirmiş olmalıydı! “Yahve ölmüş, gerçek olan bu işte! Altıncı günün sonunda ölmüş! Söylediğin gibi uyuyor falan değil. Bütün bu yıllar boyunca bize yalan söyledin Meleklerin Prensi!” diye bağırdı gücünün son damlasıyla. “Emirlerine itaat ettiğim için utanıyorum ama neyse ki nihayet gerçeği ortaya çıkardım.”

Uriel'in sesi çatallaştı. Ölüyordu ama yine de görevini yerine getirmişti. Artık içindeki yaşam özü dağılacak ve nihayet sonsuzluğun kucağına geri dönecekti.

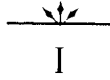
Mikail öldürücü darbeyi indirmek için kılıcını kaldırmıştı ancak bir an duraksadı. “Zavalı kardeşim! Gerçekten de aklını kaçırmışsın! Azıcık daha sabredebilseydin şimdi bu soğuk taşların üzerinde yatıyor olmayacaktın. Zaman Çarkı yakında kıyametin gelişini bildirecek. Ama aslında bu senin suçun değil. Kaderinden kaçabilmek için yapabileceğin bir şey yoktu. Alnına böyle yazılmış!”

Sonra silahını kaldırdı, Uriel kendini ölüm darbesine hazırladı.

“Ben aklımı falan kaçırmadım,” dedi Mikail. “Öleceksin ama yine de sadece gerçeği söylediğimi ve her ne yaptırısam yaratılışın iyiliği için yaptığımı bilmen gerekir. Tanrı uyuyor, senin onu burada görememenin sebebi ise...” Mikail bir an için durdu, sonra son darbeyi indirdi, “...onu görmeye layık olmaman!”

Kılıç göğsünü delip geçtiğinde Uriel olduğu yerde kıvrıldı. Mikail, meleğin en hassas yerini, bütün tanrısal özün, kutsal aurasının, enerjisinin ve gücünün yoğunlaştığı bölgeyi parçalamıştı.

Meleklerin Prensi bir eliyle kardeşinin zırhını parçaladı, diğer eliyle de kalbini yerinden söktü. Cansız beden gizemli bir ışıkla çevrelendi, ardından da kıvılcımlar saçan bir toza dönüşerek yok olup gitti.

Rio de Janeiro, Güney Amerika'nın doğu kıyısı, yakın bir gelecekte

ATLANTIS'İN DÜŞMÜŞ KRALI

Güneşin denizde batmasına pek az kalmıştı.

Asi Melek, Kurtarıcı İsa heykelinin devasa elinin üzerinden şehri seyrediyordu. Hiç hareket etmeyen, kayıtsız çehresinden bugüne kadar pek çok hayat yaşamış olduğu anlaşılıyordu. Dünyanın dört bir yanını dolaşan, onun sayısız sırrını araştıran, yerin ve göğün çeşitli katlarından varlıklara meydan okumuş bir seyyahın hayatlarıydı bunlar. Yüzünde artık çoktan silinip gitmiş halkları ziyaret edip onların ileri gelenleriyle aynı sofrayı paylaşmış olduğunu ortaya koyan bir ifade vardı. Bu uygarlıkların, halkların, antik ve modern kültürlerin birer parçası bu gri gözlerin derinliklerine işlenmiş gibiydi. Atlantis'in ısıltılı kulelerinden Babil'in zigguratlarına, Yunan şehir devletlerinden muhteşem Roma İmparatorluğu'na, Ortaçağ katedrallerinden Sagres'in karavelalarına, Napolyon'un seferlerinden atom çağının dehşetine kadar insan ırkının

bütün tarihi, dış görünüşü itibarıyla otuzlu yaşlarının ortasında genç bir savaşçı gibi görünen kaçığın ruhunda yaşamaya devam ediyordu.

Bu savaşçı bazen saatler boyunca mutlak bir sükûnet içinde hiç kıpırdamadan durarak, çoktan ölmüş olan ve unutmak istemediği dostlarının hatıralarını aklına getiriyordu. Aslında korktuğu tek şey de buydu: unutmak. İdeallerini, geçmişini ve yorulmak nedir bilmeyen mücadelesini.

Ansızın esen bir rüzgâr dağın sarsılmasına ve Asi'nin sarı saçlarının dağılmasına neden oldu. Melek saçlarını sıkıca bağladı ve taşın elin üzerinde dolaşmaya başladı. Dengesini mükemmel bir şekilde koruyordu, hatta dev heykelin kolunu oluşturan daracak köprünün üzerinde bile hiç zorlanmadan yürüyebiliyordu. Kanatlarını derisinin altına saklamış olduğu için bir meleğe de pek benzemiyordu. Yüzünde tipik bir kuzeylinin çizgileri vardı, vücudu atletik, güçlü ve zarifti. Yırtıcı bir kediye andıran bir şeyler vardı hatlarında, her an tehlikelere karşı etrafı kolaçan eden, avına saldırmaya hazır bir avcuyu andırıyordu. Çenesini altın renkli seyrek bir sakal süslüyordu, koyu renkli giysileri de ona karanlık bir hava kazandırıyor. Sessizce, rüzgâra karşı koyarak öylece duran Kerubi bir şey bekliyor gibiydi. Havanın kokusunu içine çekiyor, bulutların hareketlerini dinliyor ve güneşin yavaşça veda etmesini izliyordu.

Dev dağın zirvesinden bakılınca en yüksek gökdelenler bile şehrin kalbine saplanmış incecik birer iğneyi andırıyordu. Beyaz bir kumsalla çevrelenmiş, arkasında Şeker Tepeleri'nin görüldüğü Guanabara Koyu'nda batmakta olan güneşin gül kırmızısı ışıltısı yansıyor. Asi Melek, bulunduğu yerden manzarayı seyrederken tam üç yüz yıl önce Brezilya'ya gelişinden bu yana şehrin ne kadar büyümüş olduğunu düşündü. Plajlar kapatılmıştı, sanayi atıkları koyları kirletiyordu. İnsanlar köprüler ve yollar inşa etmişti, tepeleri dizi dizi antenler süslüyordu.

Pek de uzun olmayan bir süre sonra güneşin ateşi sönecek ve bu da insanların uygarlığının sonu anlamına gelecekti.

Zamanın içinden gelen varlık neden üzgün olduğunu anlamıştı: Bir zamanlar bir melek olmasına rağmen artık o da bir insandı.

Gerçekliğin Perdesi titredi ve bulutların arasında bir şimşek çıktı.

Fiziksel dünyayı ruhsal dünyadan ayıran o gizemli, görünmez zar geçirgen olmuş ve en az kurallara karşı gelmiş general kadar güçlü iki varlığın maddesel katmana geçmesine izin vermişti. Biri biraz daha uzakta vücuda gelmişti ve heykelin kaidesinin etrafında bulunan demir parmaklığın yanında bulunuyordu. Kötü, korkutucu bir havası vardı, etrafına nefret ve öfke saçıyordu.

İkinci varlığın daha dostça ve barışçıl bir görüntüsü vardı. İsa heykelinin sol omzunda, Asi Melek'in hemen yakınında ete kemiğe büründü. Bastonuna dayanarak seke seke savaşçı meleğe doğru yürüdü ve onu gerçek ismiyle selamladı: "Ablon, Asi Melek! Seni burada bulacağımı tahmin etmiştim. Aslına bakacak olursan..."

Varlık gölgelerden çıkarak savaşçı meleğe yaklaştı. Geniş omuzları, güçlü gövdesi ve kusursuz kıyafetiyle tıpkı Ablon gibi gerçek bir insanı andırıyordu. Yaşı oldukça ilerlemişti ve bir gökyüzü sakininden biraz daha kısa boyluydu. Yüzünü çevreleyen koyu renk sakal, çenesine yuvarlak bir görünüm kazandırıyor. "...seni Tanrı'nın kollarının arasında bulmak epey ironik," diye tamamladı cümlesini.

Orion, Atlantis'in düşmüş kralı. Ona böyle hitap ediyorlardı.

"Yalnız geleceğini sanmıştım," diye homurdandı Ablon, otuz metre aşağıdaki korkuluklara tırmanmakla meşgul olan insan suretindeki canavara dik dik bakarak.

"Ah, evet, Apollyon..." Orion aşağı baktı. "Kusura bakma. Onu yanımda getirmek zorunda kaldım. Patronun emri."

Bu arada dağlar akşam güneşinin son ışıklarını da yutmuştu ve biraz sonra ay ışığı okyanusa vurmaya başlayacaktı. Orion da düşmüş bir melekti, aradan geçen zaman zarfında cehennem prenslerinden biri olmuştu. Eskiden bir hükümdardı, gökyüzü savaş esnasında Lucifer'in saflarına katılmıştı.

"Burada seninle buluşmayı sadece eski dostluğumuzun hatırasına kabul ettim Orion. Efendin bana ihanet etti. Yanında getirdiğin o demon..." -Apollyon, on sekiz asi meleğin onunu öldürmüştü- "...arkadaşlarımdan çoğunu öldürdü. Zaten alt kattakilerden hiçbir zaman

hoşlanmamışımdır.” Melekler, cehennemi böyle adlandırıyordu. “Yani ne diyeceksen fazla uzatma. Vaktin azalıyor.”

Düşmüş Kral gülümsedi. Hiç şüphe yoktu, bu gerçekten de eskiden kendisini Atlantis’te ziyaret eden ve birlikte ziyafet sofralarının tadını çıkardıkları arkadaşı Ablon’un ta kendisiydi. Hiç değişmemişti. Orion, generale hayranlık duyuyordu çünkü tahammül etmek zorunda kaldığı tüm provokasyonlara, kayıplara ve kovuşturmalara rağmen değerlerine asla ihanet etmemişti. Davası uğruna tüm tehlikeleri göze almıştı ve savaşmaya devam etmeye hazırdı. *Hep onun gibi olmayı isterdim*, diye geçirdi içinden Orion ancak özgürlük madalyonunun diğer yüzünü de çok iyi görebiliyordu. Sürgünlerin yoldaşları ölüm ve yalnızlıktı. Orion o an, kendisinden daha cesur olanların yolunu seçmiş olsaydı bile bu yolda fazla uzun yürüyemeyeceğini anladı.

“Sen de fark ettin, değil mi?” diye sordu cehennem sakini Orion. “Alametler. Yedinci Gün’ün sona yaklaştığının ve onunla birlikte bütün insanlığın da sona ermesinin pek yakın olduğunu gösteren kesin işaretleri gördün.”

Kıyamet.

Orion doğru düşündüğünden emindi. Alametler yanlış anlaşılacak gibi değildi. Bütün semboller ve kehanetler mahşer gününe işaret ediyordu.

“Ben asi meleklerin sonuncusuyum ve bu fiziksel dünyada yaşamaya mahkûm edildim. Artık sizin gibi Gerçekliğin Perdesi’nin diğer tarafına geçemiyorum. Ama Armageddon’un yaklaştığını görebilmek için öyle çok da akıllı olmaya gerek yok.” Ablon bir an için sustu, sonra sözlerine devam etti. “Yaptığımız her şeyin boşa olduğunu görmek üzücü aslında.”

Orion sürgün edilmiş meleğin yanına gitti ve onun omzuna dokundu. Topallamasına rağmen bastonuna dayanarak taş heykelin kolunda dengele durabiliyordu.

“Artık çıkış yolu yok Orion,” diye devam etti sürgündeki melek. “Artık hiç umut kalmadı. Başmelek Mikail amacına ulaşacak ancak bu defa meleklerini göndermesine de gerek kalmayacak. İnsanların yarattığı uygarlık kendi kendini yok edecek ve söz konusu insanlar olunca elimizden bir şey gelmiyor.”

Sonra uzun bir sessizlik oluştu. Ablon, uzaktan kendisini sessizce seyreden Ölüm Meleği Apollyon'u bir an bile gözden kaçırmıyordu. Ne de olsa birbirlerinin can düşmanıydılar, hem de cennette birer general oldukları günlerden bu yana. Orion ve Lucifer gibi, Apollyon da düşmüş bir melekti. Bu, binlerce yıllık bir düşmanlık anlamına geliyordu ve bu tür düşmanlıklar ancak kılıçla çözüldü.

"Çok uzun yıllar önce ben Atlantis'in hükümdarıydım," diye söze başladı Orion. "O şehre bir tanrı gibi hükmediyordum. Her bir insan benim evladım gibiydi. Her yerde mutluluk vardı, acı ve elem nedir bilinmiyordu. O zamanlar bir arkadaşım vardı. Korkutucu bir savaşçı, akıllı ve cesur bir askerdi. Sık sık beni sarayımda görmeye gelirdi. Onunla beraber kalabalıklara hitap eder ve sonunda Yüceler Yücesi'ne ilahiler okurduk. Ama bu ütopya günün birinde aniden son buldu. Başmeleklerin öfkesi hükmettiğim adayı kasıp kavurdu ve halkımın sonu geldi. Böylece krallığımı acı ve elemnin bilinmediği bir uygarlığa dönüştürme hayallerim de son bulmuş oldu. Gökyüzündeki evime geri döndüğümde, yorulmak nedir bilmeyen general dostumun, başmeleklerin ilk doğanıyla kavgaya girdiğini fark ettim. Bu da mücadele etmem için bana cesaret verdi. Sadece intikam almak istiyordum ve çaresizlik içinde Lucifer'in fikirlerine kapıldım. Evet, mağlup edildik ve şiddetli bir şekilde cezalandırıldık ancak bizi ezenlere karşı başkaldırmış olmaktan asla pişmanlık duymadım. Bu ilhamı da bana sen verdin." Orion, bakışlarını Ablon'a çevirdi. "Bütün hayatın boyunca savaştın, general. Bunu yapmaktan şimdi vazgeçemezsin."

"Peki, ne öneriyorsun?" diye sordu Ablon, kralın sözlerinden duyulanmış bir halde.

"Lucifer'in sana ihanet ettiğini biliyorum. Kâinatın en saygıdeğer mahlûku olmayabilir ancak zalim Mikail'in zayıf noktalarını en iyi bilen kişi de o. Her şey, cennet ve cehennem, Yüceler Yücesi uyanmadan önceki son savaş, Armageddon'u bekliyor. Bu savaş, yaratıcı tekrar dünya sahnesine çıkmadan önce Başmelek Mikail'den kurtulabilmemiz için son fırsatımız. Galipler Tanrı'ya daha yakın olacak ve silahlarını onun önünde yere bırakacak."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Yahve uyandığı zaman kötöleri cezalandıracak ve Yüceler Yücesi’nin adına işlediğı sayısız katliam yüzünden ilk cezalandırılan da Mikail olacak. Neden sadece onun geri dönmesini beklemiyoruz ki?”

“Sen ne dersin bilmem ama biz intikam almak istiyoruz,” diye karşılık verdi Orion sabırsızlıkla. “Bence bunu sen de istersin.”

“Ben sadece adalet istiyorum.”

“Öyle olsun. Nasıl istersen öyle adlandır. Senin ve bizim çıkarlarımız aynı. Mikail savaşa hazırlanıyor ve bu ortak bir düşmanımız olduğu anlamına geliyor.”

“Bana müttefikin olmamı mı öneriyorsun?” diye sordu Ablon inanamaz bir tavırla.

“Sabah Yıldızı seni de yanımızda istiyor.”

“Efendin bize ihanet edip bizi ele verdikten sonra kendisiyle bir daha asla ittifak kurmayacağımı bilir. Bu son savaşa katılmak zorunda kalsam bile o lanet olası yalancının komutasında olmayacak bu.”

Orion böyle bir cevap almayı bekliyordu ve kendisini bu tür bir öneriyle dünyaya gönderdiği için efendisinin bir aptal olduğunu bile düşünmeye başlamıştı. Ancak Karanlık Başmelek’in ileri görüşlülüğü Düşmüş Kral’ı bugüne dek defalarca şaşırtmıştı ve bu yüzden onun hakkında peşin hüküm vermek niyetinde değildi.

“Endişelerini anlıyorum fakat bu defa durum farklı. Binlerce yıldır sürmekte olan bir savaşın son basamağındayız artık. Başmeleği yenmek için elimize başka bir fırsat geçmeyecek.”

Ablon yumruklarını sıktı ve düşünmek için gözlerini kapadı. Yaşamının en önemli görevini yerine getirmek, yani asilerin intikamını almak için gökyüzü prensinin karşısına çıkmak için yanıp tutuşuyordu. Savaşçı melek bu savaşı tek başına asla kazanamayacağını biliyordu ancak kendisi olmadan diğerlerinin de bu savaşı kazanamayacağını farkındaydı. Bu kadar çok çatışmadan, bu kadar çok savaştan sonra en uygun komutan oydu ve zalim başmeleğe karşı koyacak orduya ancak kendisi liderlik edebilirdi.

Ama Ablon bir orduya hükmetsin veya hükmetmesin, nasıl olsa eninde sonunda Mikail’in karşısına çıkacaktı. Bu, yaşamına bir anlam

kazandıran tek arzusuydu. Fakat onunla ancak Gerçekliğin Perdesi yok olduğunda savaşabilirdi çünkü ölümlü bedenine hapsediği müddetçe manevi katmana geçmesi ve cennete ayak basması mümkün değildi. Aradaki zar da ancak kıyametin kopmasından sonra ortadan kalkacaktı. Ama Lucifer'le anlaşma zemini yakalasa bile, acaba şeytan gerçekten de Meleklerin Prensi'ni son ölüm kalım savaşı için Dünyalar Gezini Ablon'un karşısına çıkaracak imkânlara sahip miydi?

"Dört gün sonra seni Rio-Niterói Köprüsü'nün yakınlarında bekleyeceğim," diye böldü sessizliği Orion. "Orada değilsen Şeol'e geri döneceğim ve efendime cevabını ileteneceğim."

Ablon tereddütle başını salladı. Demir parmaklıklara dayanmaya devam eden o kahrolası demon Apollyon'u bir an için bile gözden çıkırmamıştı. Bu ölüm meleği son derece güçlüydü; Malikî kastının bir üyesi, savaşçı bir demondur. Yer altı dünyasının askerlerinden biriydi. Bir bedevi gibi esmer bir tene sahipti, saçları da koyu renkli ve seyrek. Üzerinde kahverengi, yıpranmış bir palto ve kaba giysiler vardı. Ablon gibi çok iyi avcı içgüdülerine sahipti ve eğer gökyüzü sakini birdenbire saldırıya geçmeye kalkarsa onu karşılamaya hazırды.

Orion karanlığa doğru yürüdü ancak gözden kaybolmadan önce fıslıladı: "Sana bir şey vermek istiyorum." Sonra cebinden bir şey çıkardı. Bu üzerine bir sembol kazınmış olan bir bazalt parçasıydı.

Ablon bunun ne olduğunu ilk bakışta anladı: "Atlantis'in barış runu."

"Bu, Atlantis'in ana meydanına dikmiş olduğum büyük taşların bir parçasıydı ve şehrimden geriye sadece bu kaldı." Orion'un sesinde melankolik bir ton vardı.

"Evet, hatırlıyorum," dedi Ablon elini uzatıp armağanı alırken.

Eski anıların acı verdiği tek kişi Ablon değildi. Orion'un da geçmişten gelen hayaletleri vardı ve belki de ikisini birbirine bağlayan şey o şanlı günlere duydukları özlem ve bu durumun verdiği acıydı. Tam o anda insani duyguların en önemlilerinden birinin ne olduğunu anladı: Ablon ile arasındaki bağın bu kadar güçlü olmasının sebebi ortak anılara sahip olmalarıydı. Üstelik bu anıları ortadan kaldırmak da mümkün değildi

Çünkü bunlar, acıyla yoğrulan bu varlıklar için efsanevi, ulaşılmaz birer mekâna, birer sembole dönüşmüşlerdi.

Ay doğup da ilkbaharın maviliğini alıp götürdüğünde cehennem sakinlerinin ikisi de çoktan yok olmuştu. Boyutlar arasındaki zar açılmış, Orion ve Apollyon cehenneme doğru yola koyulmuşlardı.

“Lucifer bana seni göndermekle akıllılık etmiş Düşmüş Kral,” diye fısıldadı Ablon. “Sen, sözünü dinleyeceğim tek kişisin. Ama yine de her şeye hazırlıklı olacağım. Her zamanki gibi.”

Sonra bir sıçrayışta heykelden aşağı atladı ve şehre giden yola saptı.

IŞIK SARAYI

Dördüncü Gök, on iki bin yıl önce

ETER SAVAŞLARI

Başlangıçta gökyüzü ve yeryüzü, yani genç bir evrenin iki büyük boyutu vardı. Çok eskiden, Lucifer'in düşüşünden önce, henüz cehennem yoktu, sadece göğün yedi katından biri olan ve günahkârların ruhlarının atıldığı Cehenna vardı. Burası, Mikail'in Karanlık Başmelek ile yandaşlarını savaştan sonra attığı Şeol'den pek de farklı bir yer değildi. Burada, Başmelek Mikail tarafından kovulana dek Sabah Yıldızı hüküm sürüyordu. Kovulduktan sonra burası Araf adını aldı.

Asi meleklerin isyanından önceki günlerde çok sayıda güçlü melek vardı, bunların bir kısmı son derece şiddet yanlısıydı. Tufandan önce insanlar birbirleriyle rekabet halinde olan iki millete ayrılmıştı. Bunlardan biri Güzel Dev olarak adlandırılan Hanok, diğeri de Denizlerin Mücevheri olarak adlandırılan Atlantis'ti. Ama yine de bu güçlü devletlerin tüm şanına ve unutulmaz kahramanlarına rağmen etkileri

gezegenin her bir noktasına ulaşamıyordu. Vervüzünün geniş kısımları bağımsızdı, buralarda on binlerce klan ve aşiret yaşıyordu.

Pek çok köy tek bir tanrı olduğunu kabul etmiyor, kendi yerel tanrılarına tapınıyordu. Bu tanrılar, ölümlerinden sonra da onlara duyulan saygı ve sadık yandaşlarının duaları sayesinde daha da güçlenen büyük kahramanların ruhlarından başka bir şey değildi. Bu varlıklar kendilerine inananlara daha yakın olmak için cennete girmeyi reddetmiş, aksine ruhsal dünyanın en alttaki tabakasına, eter katmanına yerleşmişlerdi. Bu yüzden onlara *Eter Ruhları* adı veriliyordu.

Zaman içerisinde Eter Ruhları klanların tanrıları haline geldiler ve inananlarının çoğalmasıyla birlikte etki alanlarını da genişlettiler. Mistik alanlardaki bu paralel güç gökyüzü sakinlerinin saygınlığı için bir tehlike teşkil ediyordu çünkü onlar yüzünden insanlar üzerindeki doğaüstü güçleri yavaş yavaş zayıflamaya başlamıştı.

Başmelekler bu durumdan hoşlanmadılar ve Eter Ruhları'yla savaşarak onları yok etmeye karar verdiler. Böylece tanrılaştırılan bütün varlıkları yok etmek amacıyla, eter katmanına sonradan Eter Savaşları olarak adlandırılacak olan bir dizi askerî sefer düzenlediler. Eter Savaşları İÖ 12.000 ile 10.000 yılları arasında gerçekleşti ve yaklaşık olarak iki bin yıl sürdüler. Bazı bölgelerde, özellikle doğuda gökyüzü orduları mağlup oldular ancak başka yerlerde galip gelmeyi başardılar.

Eter Savaşları'nın sonunda başmelekler tekrar kitlesel katliam politikalarına dönüş yaptı ve insanları öldürmeleri için dünyaya meleklerden oluşan birlikler gönderdiler. Bunun çok basit bir sebebi vardı: Güya Tanrı'nın adına konuşan Mikail, Yahve'nin sonuç kötü olduğu için yarattığı insanlardan utandığını öne sürüyordu. İnsanlar durup dinlenmeden savaşıyordu; klan klana karşı, aşiret aşirete karşı. Köy köye karşı. Ölümlüler kalplerinde nefretle birlikte doğdukları için ortadan kaldırılmaları gerekiyordu.

Birçok iyi melek bu kıyımdan hoşnut değildi fakat bizzat Yaratıcı'nın sesi olan bir varlığa nasıl karşı çıkabilirlerdi? Ayrıca başmelekler gerek zekâ gerekse fiziksel güç bakımından başa çıkılacak gibi değillerdi.

İçlerinden pek azı bu kıyımın gerçek nedenini anlayabiliyordu: Mikail insanları kısıkanıyordu çünkü Tanrı onlara bir dünya, bir ruh ve özgür irade armağan etmişti. Meleklerin Prensi gizliden gizliye bütün insanları yok etmeyi, topraklarına el koymayı ve uyuyan Tanrı'nın tah-tına çıkıp oturmayı istiyordu, en azından o uyanıncaya kadar. Ama bu düşüncelere sahip olan tek kişi o değildi. İhtiraslı Lucifer'in de benzer bir niyeti vardı, bu nedenle ikisi karşı karşıya geldiler.

Bu arada insanlık geliştikçe Gerçekliğin Perdesi giderek daha da yoğunlaştı. Gökyüzü sakinleri için maddesel katmanda faaliyet yürütmek artık oldukça zordu ve bu yüzden giderek azgınlaşan Mikail de o "kilden kuklaları" bir çırpıda yok edecek bir felaket tezgâhlamaya başladı.

Ancak Meleklerin Prensi dünyada yaşayan bu ırkın ne kadar dayanıklı olduğunu zaman içinde görecek ve bundan hiç hoşlanmayacaktı.

KAN YAĞMURU

Dördüncü Gök'te, gökyüzü okyanusundan yukarı doğru bir mantar gibi genişleyen bir dağ yükseliyordu. Bu dağın zirvesinde, cennetin Kanatlı Savaşçıları için bir talim yeri olan Işık Sarayı bulunuyordu. Bu kalede, gökyüzüne yapılacak saldırıları savuşturmaya hazır bin lejyon bulunuyordu. Bu sarayın efendisi, bütün askerlerin korktuğu, Kerubî kastının prensi, kibirli Baal Berit'ti. Üzerinde "şeref zırhı" denilen kutsal bir zırh vardı; bunu ona Savaşçılar Grubu'nun efendisi olan Başmelek Uriel armağan etmişti.

On iki bin yıl önceki o gün şafağın muhteşem bir görüntüsü vardı ve doğmakta olan güneş denizin yüzeyinde titrek bir hat çiziyordu. Birinci General Ablon orta avluya indi ve kanatlarını kapadı. Ancak uzun bir dinlenme süresinden sonra kaleye doğru ilerlemeye başladı. Eter Savaşları'nda ağır yaralanmıştı ve eter katmanındaki varlıklardan oluşan bir ordunun komutanı olan Tanrı Rahab'la mücadele ederken hayatını kaybetmesine ramak kalmıştı. Aslında hâlâ tam olarak iyileşmemişti ancak geri dönüşünden önce korkunç bir şey gerçekleşmişti.

Adil ve dürüst general başmelekler tarafından düzenlenen katliama katılmak istememişti ancak kendisi nekahet dönemindeyken emrinde bulunan lejyonun komutası en büyük düşmanına, mide bulandırıcı Yıkım Meleği Apollyon'a verilmişti. Bu zalim katil, Ablon'un askerleriyle Haled'i basmış ve koca bir halkı yok etmişti. Bu operasyona "Kan Yağmuru" adı verilmişti; bu isimle lejyonun trajik sonuna atıfta bulunuluyordu.

Ablon öfkeden çıldırmış olmasına rağmen kendisine hâkim olmuş ve birliklerinin komutasını tekrar ele almak için acele etmemişti. Ancak Yıkım Meleği'yle olan düşmanlığının haricinde başka bir olay daha gerçekleşmişti ve bu da meleklerin politikasının değişmesine neden olmuştu. Bu konuda Ablon'un yapacağı bir şey yoktu.

Beşinci Gök'te bulunan Göksel Saray'da beş başmelek, Mikail'in dünyaya bir felaket gönderme önerisini tartışmıştı. İlk Doğan'ın vereceği karar kısa bir süre sonra ilan edilecekti ve bunun için on generalin toplanması gerekiyordu. Baal Berit'in komutasında on büyük Kerubî generali bulunuyordu, Ablon ve Apollyon da bunların arasındaydı.

Sabah Yıldızı Lucifer katliama karşı olduğunu belirtmişti. Bu nedenle üç gökyüzü sakini insanlığın yozlaşmış olup olmadığını gösterecek dellilleri toplamakla görevlendirilmiş ve Haled'e gönderilmişti. Dünyada namuslu, dürüst bir insanın olduğu tespit edildiği takdirde o kişiye dokunulmayacaktı.

Bu görev için farklı kastlardan üç melek seçilmişti. Bunlardan biri, fiziksel acı yoluyla ruhun arındırılması gerektiğini savunan Şasmalı kastından Balam'dı. İkinci elçi ise Ofanî kastından Nathanael'di. Ofanîler ölümlülere seven, onları kurtuluş yolunda koruyup kollayan, ışıktan yapılmış bilge varlıklardı. Üçüncüsü ise Adil Baturiel adında, Kerubi kastından bir yüzbaşıydı. Görevi sadece hakemlik yapmaktı.

Görev esnasında Balam karşılaştığı bütün ölümlülere çeşitli yöntemlerle baştan çıkarmak ve hırslarını ortaya çıkarmak için elinden geleni yapıyordu. Nathanael onun entrikalarına engel olmaya çalışıyordu ama Şasmalı çok kurnazdı ve az kalsın düşüncelerinin doğruluğunu ortaya koyan bir raporla gökyüzüne geri dönecekti ancak bir kişi vardı ki onun

ARMAGEDDON

tüm baştan çıkarmalarına karşı koymuştu: Nuh. Şimdi de bu insanın kaderi hakkında melekler arasında görüşmeler yapılıyordu.

Ablon'un aklından ise bir komplo kurma fikri geçiyordu. Kendisiyle aynı düşünceye sahip olan birkaç gökyüzü sakinini bir araya getirmeyi ve beş mühim meleğin birinden, yani Mikail'in can düşmanı Lucifer'den destek istemeyi düşünüyordu. Ancak bunun için insanlığın yaklaşan toplu katliam darbesini atlatması gerekiyordu; komplocular bundan sonra harekete geçecekti.

Şimdilik neler olacağı başmeleklerle bağlıydı.

Işık Sarayı açık renkli taşlar, altın ve mermerden yapılmış görkemli bir binaydı, buraya karadan veya denizden ulaşılması mümkün değildi. Havadan saldırmayı düşünen olası düşmanlar, öncelikle çok sayıdaki kanatlı devriyeyi aşmak zorundaydı. Gökyüzünün her köşesinden gelen silahlı melekler rüzgârla birlikte uçuyor, daireler çiziyor ya da ok gibi oradan oraya gidiyordu. Bu, seyretmesi hoşta giden ancak ölümcül bir dans gibiydi.

Yaklaşık yüz metre çapındaki küçük, daire şeklinde bir avluda Kerubiler talim yapıyor, görünmez düşmanlara karşı kılıç ve mızraklarla savaşıyorlardı. Bir başka tarafta ise kadın meleklerden oluşan bir bölük yaylarla ok atma talimi yapıyordu.

Ablon altın zırhını çıkardı. Bu sadece ışıltı parlayan bir göğüslükten ibaretti. Vücudun tamamını kaplayan, metal plakaların oluşturduğu tam zırhı ise sadece kastların prensleri ve yenilmez başmelekler taşıyabiliyordu; bundan ötürü Savaşçı Melekler kastının başı olan Baal Berit'in de bütün vücudunu saran bir zırhı vardı. Ablon, kılıcını taşıyan kemerin tokasını açtı ve Kutsal İntikamcı adlı mistik kılıcına dokundu. Birer savaş ustası olan Kerubiler için kılıç vücutlarının bir parçası, savaşların vazgeçilmez bir aracıydı. Her zaman silahlıydılar ve kılıcsız kendilerini eksik hissediyorlardı.

Buz gibi bir esinti denizin kokusunu kaleye taşıdı. Ablon dokuz yüz metre aşağıda, yüksek dağın eteklerindeki dalgaların sesine kulak verdi. Kayalara çarparak kırılan dalgaların ve tuzlu damlaların sesini açıkça duyabiliyordu.

Ansızın bir yerlerde bir hareketlilik hissetti. Gökyüzüne baktığında sağlam bir kavgaya tutuşmuş iki melek gördü. Melekler silahsızdı, birbirlerine yumrukları ve vücutlarıyla saldırıyor, bulutları oradan oraya itiyorlardı. Sonra birlikte avluya indiler. Kalede sık sık meydan okumalar yaşıyor, hatta Kerubilerin doğasının bir parçası sayıldığı için bunlar teşvik ediliyordu. Kast kanunlarına uygun olarak her savaşçı, kendisiyle aynı hiyerarşi basamağında bulunan bir başka savaşçıya meydan okuyabilirdi. Ancak bu dövüşlerde silah kullanmak yasak olduğu gibi, zırh giyilmesi de zorunluydu. Bundan ötürü bu dövüşler hiçbir zaman ölümle sonuçlanmazdı. Meydan okumalar günlük hayatın neredeyse bir parçası olmuştu ve bu durum rakipleri, becerilerini mükemmelleştirmeye teşvik ediyordu. Meydan okumaların birçoğu derhal kabul ediliyor ve kale genellikle açık bir arenaya dönüştürülüyordu. Görev başındaki meleklerin dövüşmesi yasaktı, bunu sadece o esnada dinlenme molası veren gökyüzü sakinleri yapabiliirdi.

Birisine meydan okunduğu zaman, kemer tokasını çözmek ve kılıcı yere bırakmak geleneği vardı. Bu, rakibin silahsız ve dövüşe hazır olduğunun bir işaretiydi. Silah taşıyan –örneğin mızrak veya yay– kanatlılar silahlarını öylece yere bırakır ve rakiplerinin tepki vermesini beklerdi.

Ablon, arkasından gelen sert adımların ve metal çıkırtılarının sesini duyduğunda dövüşü unuttu. Hızı ve sezgileriyle meşhur bir savaşçı, Yüzbaşı Dariel, amirinin karşısına dikildi.

“General, Prens Baal Berit bütün lejyon komutanlarının ana avluda toplanmasını istiyor,” dedi Dariel bir saygı gösterisi olarak kanatlarını kapayarak.

“Konu nedir?”

“Baturiel geri döndü efendim. Başmeleklerin kararını bildirecek.”

İNSAN İRADESİ

Kalenin ana avlusu çok büyüktü. Yukarıdan bakıldığında kale dört avluya bölünmüş büyük bir daireye benziyordu. Bunların arasında ise

okyanusun en uzak köşelerinin bile izlenebildiği yüksek gözetleme kuleleri bulunuyordu.

Meydanın çapı üç yüz metre kadardı. Doğuda, güneşin doğduğu yerde yarım daire şeklinde bir merdiven, üstü kubbeli bir tapmağa benzeyen savaş salonuna uzanıyordu. Bu salon beyaz sütunlar tarafından taşınıyordu ve etrafında beş başmeleği temsil eden demir heykeller bulunuyordu. Büyük iç alanın etrafı ise sütunlu bir galeriyle çevriliydi.

Batı tarafında, iki yanında görkemli çam ağaçları bulunan bir yol, dağın içinden gelen bir su kaynağıyla beslenen mermer bir havuz bulunuyordu. Kulelerde ve surlarda her bir lejyonu temsil eden flamalar, çeşitli renklerde ve şekillerde armalar asılıydı.

Kerubilerin prensi Baal Berit avludaki bir kürsüye çıktı ve bakışlarını on generalin üzerinde gezdirdi. Çok güçlü olmayan ancak inanılmaz derecede hareketli, cesur ve gözü kara bir savaşçıydı. Vücudunu saran altın zırhının içinde, uzun beyaz kanatları olan bir tanrıymış gibi görünüyordu. Kızıl düz saçları, ateşten bir şelale gibi omuzlarına dökülüyordu.

Kibirli çehresiyle, bakışlarını sanki karşısında düşmanları duruyormuş gibi adamların üzerinde gezdirdi. Astlarının yüreklerine korku salmayı sever ve bütün subaylar gibi kendisine itiraz edilmesinden hoşlanmazdı. Komutanlarının karşısında diz çöküp emirlerini beklediğini gördükten sonra konuşmaya başladı: “Meleklerin Prensi Mikail, insanlığı kesin olarak imha etmeye karar verdi.”

Baal Berit’in sesinde belli belirsiz bir memnuniyet vardı. Kendisi Mikail’in pohpohlayıcılarından biriydi ve onun zalim seferlerini destekliyordu. Ablon onun Apollyon’u tam da bu yüzden lejyonunun komutanlığına getirdiğinden şüpheleniyordu.

“Ama devlerin merhameti büyüktür, bu yüzden erdemli olduğu anlaşılan tek bir insanı ailesiyle birlikte hayatta bırakmaya karar verdiler.”

“O halde dünyada en azından bir tane dürüst ve lekelenmemiş insan var, öyle mi efendim?” diye sordu Şenial; dikkati ve zekâsıyla tanınan bir generaldi.

“Evet, öyle.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Peki, bu kadar önemli bir hadisede bizim kastımız nasıl bir görev üstlenecek?” diye araya girdi kana susamış Apollyon.

“Hiçbir görev üstlenmeyecek,” diye karşılık verdi Baal Berit ona aldırış etmeden. “Büyük imhadan önce bir doğa felaketi gerçekleşecek ve bu İşinler tarafından yapılacak. Bir tufan. İmha, büyük bir sel baskını şeklinde gelecek.”

“Katliamın başlama emrini kim verecek peki?” diye sordu Apollyon öfkeyle.

“Volkanların efendisi ve Ateş Hisarı’nın komutanı Amael.”

“Amael denilen o herif pısrığının teki,” diye homurdandı Apollyon. “Yardımcısı Asiel bile onu hor görüyor. İşimler işe yaramaz bir beceriksiz sürüsü, bugüne dek ellerine silah bile almadılar.”

“Kim olduğunuzu unutmayın!” diye uyardı Kadın Okçular Alayı’nın komutanı olan Varna. “Biz birer melek, Kerubi ve askeriz. Görevimiz üstlerimizden gelen emirlere uymak ve onları yerine getirmektir.”

“Bizim bu imha planıyla ilgiyi söyleyecek sözümüz yok,” dedi Ablon. Apollyon’a bakarak. “Biz sadece bize emredilene yapacağız.”

Katliama katılmak zorunda kalmamak Ablon’u rahatlatmıştı. Ama Nuh’un korunacak olması, aslında katliamı perdelemekte kullanılan uyduruk bir iyi niyet gösterisiydi. Başmelekler, bir insan ailesinin tufandan sonraki ıssızlığın ve çaresizliğin altından kalkamayacağını çok iyi biliyorlardı.

Apollyon, can düşmanının kendisine karşı çıkmasına çok öfkelenmişti. Damarlarındaki kan kaynamaya başlamıştı ve tam bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ki Baal Berit onun sözünü kesti.

“Karar böyle verildi. Askerlerinizi bilgilendirin ve İşimlerin bu görevde mümkün olabilecek her türlü desteği almalarını sağlayın. İçimizden bazıları Haled’e giderken onlara eşlik edecek.” Baal Berit bu esnada Apollyon’a bakıyordu. “İstersen buna gönüllü olabilirsin.”

Bizler Kerubi’yiz, savaşıyız, Tanrı adına öldürenleriz, diye geçirdi içinden Apollyon. Bu görevin komutası nasıl olur da İşimlere verilir? Sonra öfkesini kendisine karşı çıkan Ablon’a yöneltti. Bu herif kendini

ne sanıyor? Eter Savaşları'nda lejyonumu yendiği için, benim sayemde kahraman oldu.

Baal Berit'in açıklamalarından sonra generaller dağıldı. Ablon derhal bir direnişi nasıl organize edebileceğini düşünmeye başlamıştı. Işık Sarayı bir komplo tezgâhlamaya uygun bir yer değildi ancak bir an önce harekete geçmesi gerekiyordu. Hiçbir zaman iyi bir politikacı olamamıştı ve kimden yardım isteyebileceğini iyi düşünmek zorundaydı.

Baturiel'i aramaya koyuldu.

Adil Baturiel, Kerubî yüzbaşılarının öne çıkan figürlerinden biriydi. En büyük düşmanı, kana susamış Apollyon'un emri altında bulunan bir başka lider, Eusin adında bir savaşçıydı. Eter Savaşları'nda birçok ruhu mağlup ettiği dehşet verici bir çatışmadan sonra şan ve şöhrat kazanmıştı. Mistik kılıcı o zamandan bu yana Çelik Şimşek olarak adlandırılıyordu; bu aslında kılıcının ölümcül çeliğine yapılan bir göndermeydi. Ama bazıları için şöhratin bir de öteki yüzü vardı. Kazandığı şan Eusin'i zehirlemiş ve kibirlenmesine neden olmuştu; o artık içini kıskançlığın kemirdiği tiksindirici, tehlikeli bir gökyüzü sakiniydi. Kazandığı namı yitirmekten ölesiye korkuyor, bu yüzden de daima kendisinden zayıf meleklerle meydan okuyordu. Bu sayede üstlerinin gözüne batmıyor ama aynı zamanda üyesi olduğu kastın kanunlarını da çiğniyordu. Askerlerini aşağılamaktan bıkip usanmıyor, gözlerini ihtirasla üstlerinin pozisyonuna dikiyordu.

Ablon ile Baturiel alanın en uç köşesinde dar köprüde bir araya geldiler. Bir tarafta dağın yamacı dikine denize iniyordu, diğer tarafta ise ana meydanın etrafını çevreleyen dört küçük meydanın doğu avlusuna inen bir merdiven bulunuyordu.

Baturiel aslında yaradılışı gereği itaatkâr bir yapıya sahip olmasına rağmen insanların imha edilmesi fikrinden hoşlanmıyordu. Ablon onun savaşçıları iyi tanıyor, yüzbaşının iyi niyetli olduğunu da biliyordu. Ancak yine de onu muhtemel komplocular listesine almamıştı çünkü Baturiel birlik olmaktan yana, çoğunluğa uyan biriydi ve bu da generalin onun başmeleklerle karşı geleceğinden şüphe duymasına neden oluyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Şu anda ihtiyaç duyduğu tek şey bir umut ışığı, insanların kendilerini bekleyen felakete karşı koyabileceğine dair ufak bir kıvılcımdı.

“Haled... İnsanların diyarı.” dedi Ablon düşüncelere dalmış bir şekilde, bakışlarını ufka dikerek. “Meleklerin pek azı insanların diyarı hakkında bilgi sahibi.”

Gökyüzü sakinlerinin evi cennetti ve içlerinden pek azı fiziksel dünyaya gitmeyi isterdi.

“Haled bizim için tahammül edilmez bir yer,” dedi Baturiel. Üzerinde Ablon'un kine benzeyen altın bir zırh vardı ve yanında bir kılıç ile mızrak taşıyordu. Siyah saçları kısa kesilmişti, gözleri ise ateş saçan zümrütleri andırıyordu. “Gerçekliğin Perdesi gücümüzü sınırlandırıyor ve dünya her geçen saniye ruhsal katmandan daha da uzaklaşıyor. İlk insan idrak gücüne kavuşup kendi kişiliği hakkında bilgi sahibi olduktan sonra gökyüzü sakinleri onun üzerinde eskiden olduğu kadar etkili olamadı. General, insanların gücü eşsiz. Görevim boyunca aldığım en büyük ders bu oldu. Etten ve kandan varlıklar olarak bedenleri zayıf ancak iradeleri mağlup edilebilir gibi değil. Bu, onların ölümsüz ruhunun kudreti.”

“O halde söyle bana, komutan... İnsanlık bu toplu kıyımaya karşı koyabilecek mi?”

Baturiel bir an bekledikten sonra karşılık verdi: “İnsanların, biz meleklerin bilmediği duyguları var. Bunlar yüce, tanrısal duygular. Tanrı'nın bizi yarattığı gibi yeni bir yaşam yaratma gücüne sahip olan bu varlıklar çocuklarını korumak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardır. Bu bizim asla kavrayamayacağımız bir duygu durumu. Belki de Yüceler Yücesi sonsuza dek dünyada yaşayabilmeleri için onlara türlerini koruma içgüdüsü vermiştir.”

“Bundan nasıl bir sonuç çıkarıyorsun?”

“Başmelekler insanlık hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bana kalırsa Haled'e gidip oradaki mucizelerden büyülenerek bir daha geri dönmek istemeyeceklerinden korkuyorlar. İnsanlığın üreme içgüdüsü o kadar kuvvetli ki dünyanın bütün sularının bile bu içgüdüyle ortadan kaldırabileceğini sanmıyorum.”

Ablon'un dudaklarında bir an için bir gülümseme belirdiyse de bunu hemen bastırdı. Ancak kalbi içten içe sevinçle dolmuştu. "Peki, seçilen aile felakete nasıl dayanacak? Uygarlığı yeniden inşa etme yeteneğine nasıl sahip olacak?"

"Hayatta kalanlar sadece o aile olmayacak. Başka pek çok insan da saklanacak bir yer bulacaktır. Yeryüzü sakinlerinin direnme gücü gerçekten de inanılmaz. Bu arada Mikail'in bile düşmanları var. İsim vermek gerekirse, Lucifer. Seçilmiş insanların da ölmesi durumunda başmelekler arasındaki birlik bozulacaktır. Efendilerimizin bu riski göze alacağını sanmam. Mikail ile Lucifer arasında yaşanacak bir çatışma cenneti bile yok edecek kanlı bir savaşla sonuçlanacaktır."

Lucifer, diye geçirdi içinden Ablon. Şafağın Oğlu, komplocuların lideri olacak, planı buydu. Yozlaşmış Mikail'e karşı bir ayaklanmayı desteklemek için kim ondan daha uygun olabilirdi ki?

Ablon siyasetteki tecrübesizliğinin kurbanı olacağını farkında bile değildi. Lucifer de yozlaşmıştı ancak kardeşinden daha akıllı ve kurnazdı. İçindeki zalimi ortaya çıkarmıyor, aksine karizmasına güvenmeyi yeğliyordu. Birçok melek –hem iyiler, hem zalimler– Sabah Yıldızı'na hayranlık duyuyordu çünkü o, ezilenlerin krallığında özgürlüğün sesi, zayıfların hakkını savunan güçtü. Ancak istekleri oldukça korkutucuydu.

EFANEVİ DÜELLO

Ablon sessizce Baturiel'in yanında duruyor, dalgın bir şekilde nasıl sonuçlanacağı belli olmayan bir komplo üzerine düşünüyordu. Bu esnada Yıkım Meleği Apollyon iki gökyüzü sakini eşliğinde onlara doğru yaklaşıyordu. Bir dev kadar büyük, şiddet yanlısı ve güçlüydü, generallerin en kuvvetlisi olduğuna şüphe yoktu. Üst gövdesini gümüş bir zırh koruyordu, kemerindeyse keskin bir kılıç sallanıyordu. Koyu renkli gözleri etrafa öfke ve kötülük saçıyordu.

Ablon kılıcının kabzasını sıkıca kavradı ancak silahını kınından çıkarmadı. Rakibi hiyerarşi kurallarına uymuyordu ama yine de onu şaşırtacak ani bir saldırıda bulunması mümkün değildi.

İki düşmanın gözleri birbiriyle buluşunca muhafızlar gerilimin farkına vardılar.

"Rahat ol savaşçı," dedi Yıkım Meleği. "Buraya sadece lejyonunun komutasını sana resmî olarak geri vermeye geldim."

"Görünüşe göre uzun süredir peşinde olduğun intikamı almışsın," dedi Ablon aralarındaki şahsi meseleye vurgu yaparak. "Şimdi eşitiz. Bu kavgayı daha fazla sürdürmek istemiyorum."

"O zafer bana aitti!" diye bağırdı Apollyon öfkeyle, Eter Savaşları'nı hatırlayarak. "Aramızdaki mücadele ya rezil olman ya da ölmenle sonuçlanacak."

"Eğer derdin buysa... Sanırım bu durumun rövanşını asla alamayacaksın," diye karşılık verdi Ablon.

Apollyon öfkeyle yumruğunu kemerine götürdü. Ablon kılıcını çekeceğini düşünerek saldırı pozisyonuna geçti ancak Apollyon sadece kemerinin tokasını açtı.

Diğer Kerubiler dört bir yana kaçışmaya başladı ve bir kuş sürüsü gibi hızla uçarak gözden kayboldular.

Ablon'un çaresi yoktu. Ya savaşacak ya ölecekti.

Apollyon'un kemeri ve kılıcı yere düştü, bu işaretin anlamını bilen Ablon da kemerinin tokasını açtı. Ancak daha Kutsal İntikamcı yere düşmeden Yıkım Meleği kızgın bir boğa gibi saldırıya geçerek generalin yüzüne bir yumruk indirdi. Ablon'un başı geriye gitti ve ayakları yerden kesilerek ta orta avluya kadar uçtu. Orada büyük bir sütuna çarparak durdu. Sütun kısmen parçalanırken Ablon da yere yuvarlandı.

Burnundan boşalan kanı eliyle silmeye çalışırken düşmanın üzerine geldiğini fark etti. "Anlaşılan seni savaşta yendiğimi henüz hazmedememişsin," dedi yarı baygın bir halde. "Buna alışsan iyi olur. Yakında yenilgilerinin sayısının daha da artacağına emin olabilirsin."

"Utanmazın herifin tekisin! Ama bu arsızlığını içinden söküp atacağım!"

Bu sert sözleri duyan seçkin askerler, komutanlar ve generaller kavgayı sevmek için hızla olay yerine geldi. Binlerce yıl boyunca hatırlanacak bir şey yaşanmak üzereydi: Önde gelen iki general dövüşmeye başlamıştı.

Ablon sütunlardan birine tutunarak doğrulmaya çalıştı. Görüşü hâlâ düzelmemişti. Yüzü kan içindeydi ve bakışları bulanıktı ancak yine de kırmızı bir lekenin, yani düşmanın hızla üzerine saldırdığını fark edebiliyordu.

Ablon kanatlarını açtı ve hâlâ faal durumda olan diğer duyularını düşmanına yoğunlaşmak için kullandı. Apollyon giderek yaklaşıyordu, Ablon bir sonraki hamlede karşı saldırıya geçmeye karar verdi. Bu koca, güçlü canavarla yakın dövüşe girmek çok aptalca olurdu.

Apollyon tam üzerine çullanmak üzereydi ki Ablon hızla kenara çekildi. Sütuna çarpmasına izin vermeden onu zırhının boyunluğundan yakaladı ve yukarı kaldırdı. Apollyon şaşkınlıktan karşılık veremiyor, sadece giderek daha fazla yukarı çekildiğini hissediyordu.

Ablon sonunda duvarın üst sınırına ulaştığında rakibini öyle bir şiddetle yere fırlattı ki Apollyon kanatlarını açmaya bile fırsat bulamadı; mermer zemine çarparak yerde büyük bir çukur oluşturdu. Üzerindeki zırh taşlara çarpınca kulakları sağır eden sesler çıkmış ve kalenin kulelerinin sallanmasına neden olmuştu.

Melekler titredi. Lejyonların flamaları çıkan rüzgârda dalgalanmıştı.

Ancak Apollyon bu düşüşün şiddetine rağmen henüz saf dışı kalmış değildi. General de rakibinin ne kadar dayanıklı olduğunu iyi bildiğinden yeni bir saldırı için aşağıya indi. Bir kartal gibi her iki bacağıyla onun üzerine atlamak ve yüzünü taş kırıklarıyla dolu yere bastırmak istiyordu. Ancak Apollyon bu saldırıyı önceden tahmin ettiği için kanatlarını açtı ve Ablon'u karşılamak üzere yukarı fırladı. Ablon havadayken dikkati az da olsa dağılmıştı, bu yüzden Apollyon ona aşağıdan yaklaşmayı başardı ve şiddetli bir tekme attı. Ablon avlunun batısına, iki yanı çam ağaçlarıyla çevrili bir yolun sonundaki kare biçimli çeşmenin havuzuna kadar sürüklendi. Çarptığı iki ağaç kökünden söküldü ve yerde derin bir yarığın oluşmasına neden oldu.

Bu, devlerin arasında gerçekleşen ve uzaktan seyredilmesi daha akıllıca olan bir düelloydü.

Ablon yarığın içinden ayağa fırladı ve bir sonraki saldırıya hazırlandı. Yaralanmıştı, ağzından kanlar boşalıyordu. Bu, iç organlarının birinin patlamış olduğuna işaretti. *Silahsız dövüşlerin ölümle sonuçlanmıyacağını kim söylemiş?* Evet, bu dövüşlerin ölümle sonuçlandığı da oluyordu ancak bu son derece ender rastlanan bir durumdu. Geneide zırhlar darbelerin şiddetini büyük ölçüde emerdi.

Baal Berit de dövüşü uzaktan izliyordu. O bile bir savaşçı olarak sürdürdüğü hayatı boyunca bu kadar muhteşem bir kavga izlememişti. Elbette daha önce sayısız ölümcül çatışmaya katılmıştı ancak iki general arasında böyle bir dövüşü ilk kez izliyordu. Prens, iki generalin birbirlerini öldürecek ya da kaleyi yıkacak kadar güçlü olduğunu biliyordu. Aslında kastın kurallarına göre bu düelloya son verecek yetkisi vardı. Ama bu ikisini gerçekten de durdurmalı mıydı?

Bunun iyi bir sebebi olmalıydı, aksi takdirde rakiplerin saygınlıklarını yitirmeleri söz konusu olurdu. Ne de olsa bu tür bir kavga bütün Kerubilerin hakkıydı. Ancak Baal Berit de komutanlarından birini yitirmeyi göze alamazdı. Böylece dövüşü biraz daha seyretmeye ve olacakları görmeye karar verdi. Belki bir sonraki darbe ikisinden birinin işini bitirirdi.

Ablon tekrar saldırı pozisyonu aldı ancak içinin alev alev yandığını hissedebiliyordu. Ağzına dolan kanı boşaltmak amacıyla öne eğildi. Midesi korkunç şekilde bulandığı için rakibinin iki ayağıyla birlikte üzerine doğru geldiğini görmedi. Katilin ayakları tam göğsüne isabet etti ve dev yaratık, Ablon'un göğsüne oturdu. Sonra suratına peş peşe yumruk darbeleri indirmeye başladı. Her darbeyle Ablon'un kafası giderek daha fazla yere gömülüyordu.

Ablon gücünün sonuna gelmişti ve yaşam ışığı giderek solgunlaşıyordu. Ancak çok başarılı bir saldırı hamlesiyle durumu lehine çevirebilirdi. Fakat bunu nasıl yapacaktı ki?

Kerubiler "Tanrı'nın Gazabı" olarak adlandırdıkları, tanrısal enerjilerinin tamamını tek bir darbe için bir araya getirebildikleri çok özel

bir teknik kullanıyorlardı. Fakat ölümcül sonuçlar doğurabileceği için çok sık tercih edilen bir şey değildi. Ablon, Tanrı'nın Gazabı'nı rakibinin üzerinde kullandığı takdirde Apollyon'u yenebileceğinden emindi ancak bu durumda bu bir ölüm kalım savaşına dönüşecekti.

Müthiş bir öfke tüm duyularına hâkim oldu ve burnuna dolan kan kokusuyla saldırıya geçti.

Tanrı'nın Gazabı!

Evet, bu dövüş gerçekten de evren var olduğu sürece hatırlanacaktı.

Ablon, altın rengi ince bir haleyle çevrili kanla kaplı yumruğunu Apollyon'un midesine indirdi. Dev varlığın zırhı çatırdayarak ikiye bölündü. Apollyon, korkunç bir patlama yaşanmış gibi havaya fırladı. Arkasında kanlı bir iz bırakarak duvara çarptı ve taş zeminin üstüne düştü.

Dövüşü durdursam mı acaba, diye geçirdi içinden Baal Berit.

Duvardan kopan büyük kaya parçaları denize yuvarlandı. Duvarın üzerindeki bazı seyirciler de kayaların hedefi olmuştu. Apollyon da dengesini koruyamayarak kayaların üzerine yuvarlandı. Artık zırhı olmadığı için yaralanabilir durumdaydı, ne kayalara ne de Ablon'un saldırılarına karşı kendisini koruyabilirdi.

Ablon surların üstündeki sütunlu koridora uçtu ve Apollyon'un içinde bulunduğu kötü duruma baktı. Apollyon artık kontrolünü tümüyle yitirmişti ve bu yüzden kanatlarını da açamıyordu. Bunun üzerine Ablon *tartışmasız* bir zafer kazandığına karar verdi. Yıkım Meleği kurallara uymuyor olabilirdi ancak kendisi bir Kerubî ve dürüst bir savaşçı olarak dövüşü sürdürecekti.

Böylece zırhının her iki yanındaki kayışları çözdü ve zırhını yere bıraktı. Apollyon'u göğsündeki zırh olmadan mağlup etmek istiyordu. Ablon doğüstü bir hızla rakibinin üzerine çullandı ve onu kayaların üzerinde sürüklemeye başladı. Bulunduğu yerden, dağın dik yamacının eteklerine, yani sivri kayalarla kaplı bir kumsalın uzandığı noktaya kadar en az dokuz yüz metre vardı.

Baal Berit altın bir kulenin ucundan huzursuz bir şekilde alnını kırıştırarak mücadeleyi izliyordu.

Müdahale etsem mi acaba, diye geçirip duruyordu içinden.

Baturiel de sütunlu koridorda duruyor ve dövüşü seyrediyordu. Apollyon'un emrindeki Eusin de kalenin diğer ucundaydı. İkisinden biri generalini kaybedecekmiş gibi görünüyordu.

On generalden biri olan Şenial, Kadın Okçular Alayı komutanı Varna'nın yanına gitti. "Üzerlerinde zırhları olsaydı, biri mutlaka hayatta kalırdı. Fakat görünüşe göre birinin öleceği kesin gibi."

"Evet, ama hangisi acaba?" diye karşılık verdi kadın melek.

Apollyon dağın yamacından aşağı yuvarlanırken, Ablon rakibinin üzerine çıktı ve iki eliyle gırtlakını kavramaya çalıştı. Kanatlarını güçlü bir şekilde cırparak Tanrı'nın Gazabı'yla kuvvetlenmiş elleriyle Yıkım Meleği'ni tuttu. Aşağı düşüyordu ama bunun farkında bile değildi ve aklında sadece tek bir şey vardı: Apollyon'u öldürmek. Etrafındaki dünyada artık çıt çıkmıyordu ve diğer her şey önemini yitirmişti.

Rakipler yamaçtan aşağı yuvarlanırken birbirlerine acımasız darbeler indirmeye devam ediyorlardı. Apollyon da kendi Tanrı'nın Gazabı'nı yardıma çağırdı ve sert bir yumruk darbesiyle rakibinin birkaç kurgasını kırdı.

Sonra durdu, soğukkanlılıkla Ablon'u boğazından yakaladı ve diğer eliyle yüzüne sert bir yumruk attı. Ablon kendi ekseni etrafında bir tur dönüp yere yuvarlandı.

Bir saniye sonra Ablon'un kanatları yerdeki sivri kayalara sürtünerek parça parça olmuştu. Beyaz tüylerin arasından kan sızıyordu. Ablon bir kez daha gücünü yitirme tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı.

İki savaşçı kayaların üzerinde hiç kımıldamadan duruyordu. Yıkım Meleği'nin Ablon tarafından parçalanmış zırhının bir parçası, az ötedeki bir çukurun içinde duruyordu. Parçalanmış duvardan geriye sadece bir avuç mermer parçası kalmıştı.

Apollyon hâlâ rakibinin gırtlakını tutuyor ve hareket etmesini engellemek için bir diziyle göğsüne bastırıyordu. Her ikisi de güçlerinin sonuna gelmişti, yaralı ve bitiklerdi. Ama ikisi de hâlâ rakibini mağlup edebileceğine inanıyordu.

Buna bir son vermemeliyim, diye kararını verdi Baal Berit.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Apollyon açık bir şekilde üstün konumdaydı ancak yine de rakibinin işini bitirmiyordu. Ablon'u sıkı sıkı tutarken rakibine bir darbe daha indirmek için sağ elini yukarı kaldırdı.

Hedefi, rakibinin kalbiydi!

Apollyon, bir meleğin en hassas organını, kalbini hedef almıştı. Bir gökyüzü sakininin kalbini delmek, onu oracıkta öldürmek anlamına geliyordu. Apollyon'un niyeti de tam olarak buydu. Kanatlı bir varlık için ölümden sonra yaşam diye bir şey yoktu. Bilinci son bulur ve tit-reşimleri tekrar kozmosun akışına dâhil olurdu.

Apollyon doğruldu ve Tanrı'nın Gazabı'nı hedef aldığı yere odakladı. Ama Ablon o kadar da çaresiz değildi. Son bir sırrı, son bir savaş taktiği vardı. Kaderini kabullenmiş gibi davranıyordu ama son anda kenara çekilecek, Apollyon'un yumruğunun kayalık zemini hedef almasını sağlayacaktı. Sonra da ölümcül saldırısını gerçekleştirecekti.

Apollyon'un parmaklarının birer pençeye dönüşmesini izledi. Bir-birlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Yapacakları en küçük bir hata doğrudan ölümleri anlamına gelecekti.

Dövüş tam zirve noktasına tırmanmışken okyanusun üzerinde bir ses yankılandı aniden. "Bu kadar yeter! Durun," diye emretti Baal Berit ve uçarak yanlarına yaklaştı.

Ancak Apollyon'un öfkesi henüz yatışmış değildi. Prensini emrini duymazlıktan geldi ve kolunu bir mızrak gibi gerdi.

Baal Berit'in sesi sertleşti ve ağzından dökülen kelimeler bir gök gürültüsü gibi gümbürdedi: "Yoksa emirlerime itaat etmek istemiyor musun Apollyon?" dedi tehditkâr bir sesle.

Evet, elbette istemiyorum, diye geçirdi içinden katil ancak bunu yüksek sesle dile getirmedi.

Etraflarındaki doğa tekrar eski renklerine bürünmeye başladı ve rakiplerin yüzlerindeki öfke yavaş yavaş silindi. Baal Berit suyun üç metre kadar üzerinde uçuyor ve kınayan bakışlarla iki generali süzüyordu.

Yüzlerce melek kayaların dibine sokulmuş, bu efsanevi düellonun nasıl son bulacağını izlemeye çalışıyordu. Ama dövüşün sürmesini iste-

yenler sadece onlar değildi. Bitap düşmüş olmalarına rağmen iki rakip de dövüŖe devam etmek için can atıyordu.

“Prensim, izin verin de dövüŖmeye devam edelim,” dedi Ablon. İtaatsizlik etmek istemiyordu ancak rakibini yok etmek ve bu Ŗekilde onurunu kurtarmak arzusu çok ağır basıyordu.

Baal Berit uçarak yanlarına geldi ve onları süzdü. Ayaklarında diğerleri gibi sandaletler değil, yumuŖak deriden yapılmıŖ çizmeler vardı. Varlığı büyüleyici, görünümü sayęı uyandırıcıydı. “Kavga etmeye ısrar edecek olursanız ikinizi de öldürmek zorunda kalacağım,” dedi sert bir sesle.

Bu sözler her iki generalin de kanını dondurdu. Ablon ile Apollyon çok güçlüydü ancak ikisi de kastın prensiyle tartıŖmanın anlamsızlığını biliyordu. Apollyon çok öfkeliydi ve aklından efendisine saldırmak bile geçiyordu ancak bir an sonra nefretini gizlemeyi tercih etti. Baal Berit iyi bir savaŖçıydı ama neyse ki düşünceleri okumak gibi bir yeteneği yoktu.

Rakipler ayağa kalktı.

Kızıl saçlı prensin uzaklaŖmasından sonra Apollyon homurdandı: “Ablon, bir dahaki sefer seni kurtaracak bir prens olmayacak.”

“O günü sabırsızlıkla bekliyorum,” diye karŖılık veren Ablon ona sırtını döndü ve IŖık Sarayı'na doğru uçtu.

Düello sona ermiŖti.

ÜÇÜNCÜ SAVAŞ

Ablon direksiyonu yıpranmış motosikletini karanlık bir köşeye park edip indi ve daha bu saatte her türlü hayat belirtisinin yok olduğu taşla kaplı dar sokağın karşı tarafına geçti. Rio gerçi büyük bir şehirdi ama bazı bölgelerinde, özellikle de şehir merkezinde on dokuzuncu yüzyıla ait mimari korunmuştu. Üç katlı apartmanlar, barok kiliseler ve loş sokaklar kolonyal geçmişin bir mirasıydı. Şehrin tarihî bölgelerinde, vaktiyle korsanların, Cizvitlerin ve kölelerin bir araya geldiği yerlerde bu geçmiş varlığını hâlâ sürdürüyordu. Bu eski sokaklar sadece birkaç metre ötede, çatılarında neon reklamların parladığı dev gökdelenlerle dolu geniş bir asfalt caddeyle birleşiyor, kaldırımlarda görülen metro girişleri, sokak ve trafik lambalarının ışığına boğuluyordu. Rio'nun merkezinde eski ile yeni bir araya geliyor, modern mimari ile eski kolonyal başkentini yapıları birbiriyle çarpışıyordu.

Şehrin büyümesiyle birlikte yaklaşık elli yıl önce insanlar giderek daha uzak dış mahallelere taşınmaya başlamış, sonuçta şehrin göbeği salt ticari bir merkeze dönüşmüştü. Merkezde yaşayan pek az insan

kalmıştı; bunların büyük kısmı dilenciler ya da yabancıları. Genellikle barınaklarda veya fahişeler tarafından kullanılan pansiyonlarda kalıyorlardı. Geceleyin şehir merkezinin ürkütücü bir görüntüsü oluyordu çünkü trafik levhalarını onaran ya da asfalt döken belediye işçilerinden başka kimse olmuyordu ortalıkta.

Ancak günün doğmasıyla birlikte çok sayıda insan bu mahalleye akın ediyordu. İnce çizgili takım elbiseler içindeki yöneticiler, sakatlar ve dilenciler, fıstık satıcıları, otobüs şoförleri, derse gecikmiş üniversite öğrencileri ve din propagandası yapanlar. Bu insan seli ancak öğleden sonraya doğru, işyerleri kapanmaya yüz tutup çalışanlar evlerine dönmeye başladığı zaman hafifliyordu. Tabii bazıları barlarda eğleniyor ya da geneleve gidiyorlardı ancak gece yarısından önce bütün hareketlilik sona eriyor ve sabah güneşin ilk ışıklarıyla birlikte yeniden başlıyordu.

Şehrin eski kısmında, Ablon'un sığınma yeri olarak seçtiği, *Montenegro* isminde, gözlerden uzak bir otel vardı. Ablon otelin sahibini iki büyük odayı kendisine belirsiz bir süre için kiralamak konusunda ikna etmiş, böylece hamam böcekleriyle dolu berbat bir evde yaşamaktan kurtulmuştu.

Bu şehirde asi bir melek için sığınılacak bir yer varsa, orası kesinlikle bu oteldi. *Montenegro* aslında terk edilmeye yüz tutmuş bir bataktaneden başka bir yer değildi. Ancak binanın çok yaşlı olmasına karşın Gerçekliğin Perdesi altındaki ruhsal dünya tertemizdi. Burada ne zincirlerini şakırdatan hayaletler ne de karanlık köşelerde bekleyen hortlaklar vardı. Ablon bu evin eski sakinlerinin geride ruhları rahatsız edecek yarım kalmış işler bırakmadıkları sonucuna ulaşmıştı. Sanılanın aksine hayaletler insanları her zaman rahatsız edemezdi ancak melekler için astral katmanda görünür durumdaydılar ve ağlayıp inlemeleri bazen tahammül edilemez seviyelere ulaşıyordu.

Montenegro tam Ablon'a göreymiş: terk edilmiş, karanlık, çökmeğe olan bir şehirdeki kapkara bir delik.

Ablon kapıyı açtı ve geniş odasına ayak bastı. Odanın yüksek bir tavanı ve muhtemelen binanın ilk yapıldığı zamanlardan kalma ahşap bir zemini.

vardı. Bu eski evin üçüncü katı büyük odalardan oluşuyordu. Binanın sahibi, Ablon'a burasının bir zamanlar depo gibi bir şey olduğundan söz etmişti. Gökyüzü sakini birkaç ay önce buraya yerleştğinde, yanında yüzlerce tuhaf nesne getirmişti: Bunlar yaklaşık altı bin yıl boyunca topladığı eşyalardı.

Seyahatlere çıktığı zaman yanına asla bir şey almaz, bu nesneleri çeşitli yerlere gizlerdi. Şimdi bunların hepsini yeni konutunda bir araya getirmişti, o yüzden burası şu anda küçük bir müzeyi andırıyordu. Tika basa dolu raflarda çok eski belgeler, büyü kitapları, Ortaçağ goblenleri, Mısır papirüsleri, Helenistik dönemden kalma sözleşmeler, İspanyol haritaları, aralarında Darwin'in *Türlerin Kökeni*'nin de bulunduğu on dokuzuncu yüzyıl el yazmaları vardı. Başka raflarda ise Roma kılıçları, Japon zırhları, İskandinav kalkanları, Sümer tabletleri, Rönesans dönemi yağlıboya tabloları ve aslında Ablon'un sırf kendi geçmişini unutmamak için sakladığı kültür hazineleriyle dolu sandıkları bulunuyordu.

Ablon kapıyı ardından çekti ve bu nemli, sıcak şehirde sık sık bastıran sağanak yağmurlara karşı giydiği yağmurluğunu çıkardı. Sonra bir sandalye çekti ve eski parşömenler, Aramice belgeler, gazeteler ve dergiler arasına gömülmüş masif bir maun masanın başına geçti. En son yaşanan olaylar ile eski kehanetler arasında bir bağ bulabilme umuduyla haftalardır bu kâğıtları inceleyip duruyordu.

Kıyamet alametleri.

Ablon gibi kovulmuş bir melek için cennette veya cehennemde neler olup bittiğini tespit etmek oldukça zordu ancak zaman içinde ruhsal katmanda olup bitenlerin fiziksel katmanda da bir karşılığının olduğunu anlamıştı. Böylece gerçekten de dünyanın günlerinin sayılı olduğunu ortaya koyan bazı işaretler gözüne çarpmaya başlamıştı.

Bu, peygamberler tarafından "mahşerin atlıları" olarak anılan şeyle başlamıştı. Elbette bu vahyin konusu olan atlıların ya da süvarilerin fiziksel varlığı söz konusu değildi. Ancak onları Ortadoğu'da yaşanan savaşlarda, Afrika'da açlıktan ölen çocuklarda, salgın hastalıklarda, sahte kâhinlerde ve ölümün kara pelerinini serdiği her yerde görebil-

liyordu. Dünyanın durumu giderek kötüleşiyordu ve bunun cennetin veya cehennemın güçleriyle ilgisi yoktu.

Yirmi birinci yüzyılın başlarında dünyada yaşanan ekonomik kriz, tıpkı on dokuzuncu yüzyılın sonlarında olduğu gibi yine büyük devletlerin yayılmacılık arzularını beslemeye başlamıştı. Siyasi ve mali sorunların altında ezilen Amerika Birleşik Devletleri uzun zamandır küçük devletlere saldırıp onları işgal ederek etki alanını büyötmeye çalışıyordu. Afganistan'ın işgalinden sonra Irak'a girmiş, askerî seferlerini Suriye, İran ve Libya'nın işgaliyle sürdürmüştü. Her seferinde de bu ülkeleri koruması gerektiğı bahanesini öne sürmüştü. Hiç utanmadan düşmanlarını kimyasal, biyolojik ve nükleer silahlara sahip olmakla suçluyor ancak bu iddiaların hiçbirisi Birleşmiş Milletler denetçileri tarafından doğrulanamıyordu. Amerikalılar buralardaki hâkimiyetlerini pekiştirdikten ve Ortadoğu'daki çemberi kapadıktan sonra Asya'ya düzenleyecekleri seferler için bu ülkelerde güçlü askerî üsler kurmuşlardı. İşgal ettikleri bölgelerdeki askerî varlıklarını teminat altına almak için de başta Büyük Britanya, İtalya ve Almanya olmak üzere Avrupalı devletlerle bir işbirliğı anlaşıması imzalamışlardı. Böylece ismini anlaşmanın imzalandığı şehirden alan Berlin Paktı ortaya çıkmıştı.

Ancak yine de doğuda bir operasyon merkezine ihtiyaç duyuluyordu ve bunun için seçilen yer de Tayvan olmuştu. Bu ülkenin hükümeti Batılı hamileri tarafından yapılan yardımları seve seve kabul etmişti.

Ancak bu adayla kurulan ittifak, Çin ile Kuzey Kore'nin gözünden kaçmamıştı. Bu devletler de Amerika Birleşik Devletleri gibi etki alanlarını genişletmek ve pazarlara hâkim olmak istiyorlardı. Her iki devlet de Batılı şirketlerin Tayvan'dan çekilmesi talebinde bulunmuş, bu isteğın reddedilmesi sonucu yirmi birinci yüzyılın Üç Yüz Gün Savaşları olarak anılan ilk büyük çatışması ortaya çıkmıştı. Sadece bir yıl içinde asker ve siviller dâhil yaklaşık üç bin insan hayatını kaybetmiş ve savaş Doğu'nun zaferiyle sonuçlanmıştı. Berlin Paktı adayı terk etmek mecburiyetinde kalmıştı ve o zamandan bu yana iki blok arasındaki ilişkiler her an patlamaya hazır bir düdüklü tencere gibi kaynayıp duruyordu.

Çin ve Kuzey Kore, paktın ilk hedefinin kendileri olduğunu anlamış ve karşı saldırıya geçmeye karar vermişlerdi. İnsanlık tarihinde eşi benzeri olmayan bir saldırıyla iki devletin orduları Japonya'ya girmiş, İki Ordu Taarruzu olarak anılan bu saldırı sonucunda takımda tek bir kurşun atılmadan işgal edilmişti. Ardından da Hindistan, Moğolistan, Tayland, Malezya, Endonezya ve Filipinler'le işbirliği anlaşmaları imzalamışlardı. Ancak asıl darbe daha sonra gelecekti.

Komünizmin sona ermesiyle birlikte yoksulluğun daha da büyümesinden hiç mutlu olmayan Ruslar da Çinlilere destek vermiş, bu ülke de Doğu Blok'una katılmıştı. Bunun sonucunda, birkaç ay gibi bir sürede bütün eski Sovyet cumhuriyetlerinin de katılacağı Doğu Birliği ortaya çıkmıştı.

Üstünlüklerini yitirmekten korkan Amerikalılar çok sayıda görüşmeden sonra Kanada'nın ve stratejik öneme sahip Okyanusya'nın desteğini de sağlamış, ardından Küba ve Panama'ya girerek yayılmacılık politikasını sürdürmüştü. Bu arada çoktan parçalanmış olan Kuzey Atlantik Anlaşması Örgütü'nün, yani NATO'nun tek Müslüman ülkesi olan Türkiye, iki bloğun yeni bir çatışmasına sahne oldu. Türk hükümeti ikiye bölündü ve ortaya birbirlerine karşı silaha sarılan, Ankara'yı bir kan denizine çeviren ve bu şekilde ülkeyi bir iç savaşa sürükleyen iki taraf çıktı. Her iki pakt da taraflara silah ve birlikler gönderdiler. Berlin Paktı açısından, Ortadoğu'da işgal ettikleri ülkeler arasında bir köprü kurabilmek için Türkiye'yi kontrol altında tutmak hayati önem taşıyordu. Doğu Birliği ise düşmanlarının Türkiye'nin başkentini ele geçirmesi durumunda güneye yeni bir saldırı cephesi açılacağını farkındaydı.

Böylece sahne dünyanın tümünü kapsayacak yeni bir savaş için hazırlanmıştı. Bir yanda Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupa'dan oluşan Berlin Paktı, diğer yanda Çin, Kuzey Kore ve Rusya'nın liderlik ettiği Doğu Birliği. Bu iki bloğun arasında ise Afrika ile Latin Amerika'nın yoksul ülkeleri bulunuyordu; bunlar bir yandan bağımsız kalmaya, diğer yandan da sınırlarını korumaya gayret ediyorlardı. Bu talihsiz ortamda yaklaşan felaketin belirtileri daha net bir şekilde görülebiliyordu. Ablon,

bu hoyutta gerekleŖecek bir atıŖmanın nükleer savaŖla son bulacağını ve insanlığın bundan hiçbir Ŗekilde kurtulamayacağını biliyordu.

Ama bütün bunlar sıradan, alıŖılageldik savaŖlardan baŖka bir Ŗey de olmayabilirdi, Ŗayet Gerçekliğin Perdesi'nde tekrar tekrar yeni yırtıklar belirmeseydi. Meleklerin ve Ŗeytanların hepsi, bu zararın dağılmak üzere olduğunu biliyordu. Bazıları daha erken, bazıları daha geç fark etse de hepsi kıyametin yaklaŖtıđını görüyordu ve Armageddon için hazırlık yapmaya baŖlamıŖlardı. Bu son savaŖta Haled'in varlığının sürüp srmeyeceğine karar verilecekti çünkü zar kendi içine çöktüğü zaman ruhsal bir taarruza açık hale gelecekti.

Yahve'nin uyanıŖıyla ilgili kehanetler herkes tarafından gerçek olarak kabul ediliyordu ancak yine de kimse risk almak niyetinde değildi. Her iki taraf da –cennet ve cehennem sakinleri– saflarını tüm zamanların en büyük atıŖmasına hazırlıyor ve atıŖmanın meydana gelmesini bekliyorlardı. Geleceği görme yeteneğine sahip tek gökyüzü kaŖı –ğrenmeye önem veren, akıllı meleklerin oluŖturduđu Malakiler– susmuŖ ve ortadan kaybolmuŖlardı. Derin bir transa girerek baŖka boyutlara geçtikleri ne sürülüyordu.

Asi Melek'in masasının zerindeki Aramice parŖmen, Yuhanna'nın dünyanın son günlerine iliŖkin vahyinin orijinaliydi. Bu metin İS 119 yılında, Hadrian'ın Roma İmparatorluğu'na hükmettiği dönemde Ablon'un eline gemiŖti. ParŖmeni bir sokak haydudundan satın almıŖtı, o da bir İtalyan aristokratından almıŖtı. Ne aristokrat ne de haydut bu parŖmenin taŖıdıđı muazzam önemin farkındaydı. Metin, Yuhanna'nın henüz yaŖadıđı dönemde kaleme alınmıŖtı, orijinal belge muhtemelen bir Centurio'nun' eline gemiŖti, hem de söz konusu havarinin diğer Hıristiyanlarla birlikte zindanda rdğ günlerde. Daha o dönemde, yani İS 119 yılında bile parŖmen dağılmak üzereydi ancak Kerubi Ablon, tanıdığı bir cadı sayesinde elde ettiği, Sippar Tarikatı'nın gizli bir Ŗifalı ot karıŖımıyla belgeyi kurtarmayı baŖarabilmiŖti. Yuhanna İncili'nin bugünkü versiyonu elindeki bu orijinal metnin aynısıydı, sadece Yuhancaya tercümeden kaynaklı bazı ufak tefek hatalar söz konusuydu.

* Romalılarda yzbaŖıya karŖılık gelen bir askerî rütbe. ( n.)

Ablon'un evi sadece geniş bir pencereden içeri vuran sokak lambasının ışığıyla aydınlanıyordu. Ablon masaya oturdu, birkaç kâğıdı bir araya getirdi ve bunları da başka bir kâğıt yığınının üzerine koydu. Sonra ayağa kalktı ve dışarıya bakmaya başladı.

Ortalık sakin.

Bazalt parçasının üzerine kazınmış olan Atlantis barış rununun ağırlığını hissediyordu; sokak lambasının ışığında inceleyebilmek için onu cebinden çıkardı. Sonra da telefonun başına geçti ve bir numara çevirdi.

ENDOR CADISI ŞAMİRA

Şamira kazı çalışmalarının başkanıydı, bu hiç de önemsiz bir görev değildi! Kazının bütün maliyeti onun, yani arkeolojinin sırlarına başka kimsenin olmadığı kadar vakıf olan bir kadın tarafından üstlenilmişti. Üniversitelerden veya kurumlardan yardım istemiyordu, onlara ihtiyacı yoktu. Bu onun kişisel araştırma alanıydı, çok özel bir şeydi, bir misyondur.

Genç kadın kazıda çalışmanın yanı sıra başka bir sürü işi daha üstlenmişti: Arazinin haritasını çıkarıyor, objeleri kayıt altına alıyor, zemin incelemesi yapıyor ve teçhizatı organize ediyordu. Dünyanın başka hiçbir yerinde Sümer sırlarını onun kadar iyi bilen biri yoktu. Çölü son derece iyi tanıyordu; buraya ilk defa bundan dört bin yıl önce, bir ruhu çağırmak üzere Babil'e davet edildiğinde gelmişti.

Kazı alanı efsanevi Babil'in çok yakınındaydı ancak Şamira buraya bu unutulmuş başkentin izlerini bulmak için gelmemişti. Dışarıdan bakıldığında önemsiz gibi görünen ancak büyümlü güçleri olan bir nesneyi arıyordu; çok uzun yıllar önce bu hiç de davetkâr olmayan yerde bırakılan bir eşyanın peşindeydi.

Şamira çeşitli derinliklerde kazılmış olan mezara bir uzmanın gözle-riyle bakıyordu. Tepedeki güneş kampın üzerinde parlıyordu. Adamlar yorgun tavırlarla kazmalarını bir kenara bırakıp öğle yemeğine gittiler. Şamira artık yalnızdı ve mezarın her bir noktasını ayrı ayrı inceleyebilirdi.

Birden içine tanrısal bir ilham doğdu: Eline bir kürek alarak mezarın içine girdi. Çöl kumları kadar düz, uzun siyah saçları rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu. Kahverengi gözleri, gençliğin güzelliğiyle parlayan ber-rak, açık renk bir teni vardı. Büyü yoluyla vücudunun genç kalmasını sağlamıştı. Duygusal olduğu kadar kararlı ve güçlü. başının çaresine bakmasını bilen bir kadın görünümüne sahipti.

Birden kumda bir şeyin parladığını gördü ve hızla kazmaya başladı. Kısa bir süre sonra güneşte parlayan uzun bir metal parçası çıktı ortaya. Güneş gözlüğünü çıkardı ve nesnenin yanına diz çöktü. Bir fırçayla nes-neye yapışan kumları temizlediğinde bunun hava koşullarının yıprattığı uzun bir kılıç olduğunu gördü. Paslanmış sivri kısmında çentikler vardı. Bir zamanlar altınla kaplı olduğu anlaşılan kabzası, altının aşınması sonucunda siyaha bürünmüştü. Kılıç boylu boyunca taş bir kabukla kaplıydı ve Şamira bunu bıçağıyla kazımak zorunda kaldı.

Kutsal İntikamcı.

Şamira gülümsedi. Aradığını nihayet bulmuştu.

Birden bir işçinin yaklaştığını gördü. Tepeden tırnağa Arap giy-sisine bürünmüş, uzun boylu bir adamdı ve hağırarak ona mezardan çıkmasını söylüyordu.

Şamira, elinde hasar görmüş kılıç olduğu halde hızla mezardan çıktı ve gri bir cipe doğru yürümeye başladı. Cip, etrafında yelken bezinden yapılmış beş çadırın bulunduğu devasa bir dağın eteklerinde duru-yordu. Üzerinde uydu telefonları ve iki bilgisayar vardı. İçinde erzak ve serinletici içeceklerin bulunduğu buzdolabının yanındaki kulübede birtakım başka iletişim cihazları daha bulunuyordu. Şoför ve yolcu koltuğunun arasında kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu; bu, operatörün aradığı anlamına geliyordu.

"Evet?" diye cevap verdi Şamira.

"Yine o moloz yığının mı eşeliyorsun?" diye sordu hattın diğer ucundaki ses.

"Ablon!" diye bağır-dı Şamira sevinçle. "Her defasında beni şaşırtmayı başarıyorsun Asi Melek. Burada olduğumu nasıl bildin?"

"Bilmediğimiz bir şey değil ki. Er ya da geç eve döneceğini tahmin ediyordum."

"Geçmiş bilene, geleceği de öngörebilir," diye onayladı Şamira hüznü bir sesle.

"Nasıl gidiyor?"

"İşte, her zamanki gibi," diye karşılık verdi Şamira hızla. "Yıllardır görüşmedik. Kendimi platonik aşkımdan telefon bekleyen yaşlı bir hanım gibi hissediyorum. Ama içimde beni hayırlı bir nedenden ötürü aramadığına dair bir his var."

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Her zaman öyle olmuyor mu?" Şamira'nın sesi bir ton boğuklaştı. "Hayaletler bana birtakım şeyler fısıldadı ve bunların bir kısmı hiç de iyi değil. Yolunda gitmeyen bir şeyler var gibi görünüyor, haksız mıyım? Yoksa perde çökmeye mi başladı? Çoktan başladı, değil mi?"

Uzunca bir sessizlikten sonra Ablon karşılık verdi: "Korkarım öyle, cadı. Ama her şey sona ermeden önce yardımına ihtiyacım var. Her zamanki gibi."

Şamira titremeye başladı çünkü aklına çok kötü şeyler geliyordu. Ablon ne zaman arayıp kendisinden yardım istese, konu hep onun yeteneklerini fazlasıyla aşan bir görevle ilgili oluyordu.

Bu defa neye veya kime karşı çıkmaya hazırlanıyor acaba, diye geçirdi aklından endişeyle. Onun kendisini yeniden tehlikeye atmasını istemiyordu ama savaşçılar hep böyle yapardı işte. Zaten ondan yardımını esirgese bile, Asi Melek'in yoluna tek başına devam edeceğini biliyordu.

"Ne oldu? Alt kattakilerle sorun mu var?"

"Ashında değil. Daha doğrusu, neler olduğunu henüz ben de bilmiyorum," diye karşılık verdi Ablon duraksayarak. "Ama boş yere endişelenme. Kendimi yıkıcı bir savaşın içine atacak değilim. Bu defa Lucifer beni takip etmeye karar vermiş, durum bu."

Şamira, Ablon'un niyetinin ne olduğunu anlayınca kendisini biraz daha güvende hissetti. Çok sık yaşadığı bir duygu değildi bu.

"Buluşabilir miyiz?" diye sordu Ablon.

“Elbette,” diye karşılık verdi cadı, elindeki pash kılıca göz atarak.
“Ben de tam bunu önermek üzereydim.”

Sonra torpido gözünden bir kalem ile bir bloknot çıkardı. “Neredesin?”
“Rio de Janeiro’da.”

“Sanırım kırk sekiz saate orada olabilirim. Uçağa bineceğim.”

“Çok iyi olur. Dünya karanlığa boğulmadan önce seni bir kez daha görebilmeyi çok isterim,” dedi Ablon üzgün bir sesle.

Karanlık. Şamira daima karanlığın dağılacağını umut etmişti ancak medeniyet bunun tam aksi yönünde ilerlemişti ve şimdi de tahrip olmanın eşiğinde bulunuyordu. “Havaalanında buluşuruz,” dedi sadece.

Şamira bakışlarını devasa dağın üzerinde dolaştırdı; düşünceleri çok eski, insanlığın hafızasından çoktan silinmiş bir geçmişte dolanıp duruyordu.

“Umarım iyisindir,” diye mırıldandı elini kılıcın kabzasında gezdirirken.

ANTİK BABİL

Mezopotamya, İÖ 2334

BABİL KULESİ

Babil'in askerî konvoyu dağın yamacından aşağı indi ve taş çölüne uzanan yolda ilerlemeye başladı. Atlara ve arabalara binmiş elli seçkin asker, kralları Nemrut'un emriyle Kenan diyarından getirilen tek bir kadına, bir cadıya eşlik ediyordu. Cadıyı arabalardan birini çeken yük hayvanına bağlanmış bir demir çubuğa zincirlemişlerdi. Genç kadın rahat bir pozisyon elde edebilmek için uğraşıp duruyordu fakat ne yaparsa yapsın zincirler bileklerini kesiyordu. Siyah saçları kirli ve tozlu, açık renk teni kum fırtınalarının etkisiyle yıpranmıştı. Cadı, çölü kasıp kavuran yakıcı güneşin altında ne kadar acıkmış ve susamış olduğunu düşünüyordu. Bütün yol boyunca zincire vurulmuş olan bileklerinden artık kan sızmaya başlamıştı. Ayrıca iplerle de bağlanmıştı ve güçlükle nefes alıyordu.

Şamira her yerde Endor Cadısı olarak tanınıyordu; bu, onun yurduna işaret eden bir isimdi. İçinde bulunduğu arabanın etrafını on altı muhafız

sarmıştı ve onu bir an bile gözden kaçırmadan izliyorlardı. Üzerlerinde basit demir zırhlar ve sivri miğferler vardı; mızraklar, yaylar ve uzun bıçaklarla donanmışlardı, hatta bazıları kalkan bile taşıyordu.

Cadı, Doğu'nun bu ülkelerinde nekromansiyle bağlantılı yetenekleriyle ün salmıştı. Bu, ölümler ve ruhsal dünyayla ilgilenen bir tür büyücülüktü. Ölümlerle bağlantı kurabilmek, iyi veya kötü olaylara doğrudan etki etmek anlamına gelmiyordu. Yaşam ve ölüm herkesin tabii olduğu doğa kanunlarıydı ve ölümlerle iletişim kuran ölümbüyücüler, yaşam döngüsünün tarafsızlığını herkesten iyi biliyorlardı.

Babil Krah Nemrut sadece politik bir lider değildi, orduya da bizzat kendisi liderlik ediyordu. Kendisi mükemmel bir savaşçıydı ve bugüne kadar tek bir savaşı bile kaybetmiş değildi, üstelik bir defasında vücuduna yüz okun saplanmış olmasına rağmen. Tebaası, Tanrıça İştâr'ın şefaati sayesinde onun yaralanmaz olduğuna inanıyordu.

Nemrut muazzam kudreti sayesinde Sümer, Akad ve Asur krallıklarına boyun eğdirmişti, bu da İÖ 24 yılında bilinen dünyanın büyük kısmı anlamına geliyordu. Ancak çölde yaşayan, Yafesoğulları adındaki bir göçebe kabilesi ona boyun eğmemişti. Babilliler ağır kayıplar vermelerine karşın onları bir türlü boyunduruklarının altına alamamıştı.

Bunlar yetmezmiş gibi aşiretin savaşçıları bir de Nemrut'un babası Kuş'u öldürmüş, cesedini yakmış, kemiklerini un ufak etmişti. Sadece kafatasına zarar vermemiş ve onu düşmanlarına geri göndermişlerdi. Sonra da çok eski bir arınma töreni yaparak kralın babasının ruhunu cehennem hayatına mahkûm etmiş, onun zalim emirleri nedeniyle hayatını kaybeden ruhları da azat etmişlerdi.

Koruyucusunu, babasını kaybettikten sonra Nemrut çıldırmaya yüz tutmuştu. Bir yandan Yafesoğullarının kökünü kazımak için çeşitli yöntemler düşünürken bir yandan da insanların dünyasının kendisine yeterli gelmediği şeklinde fikirler yeşermeye başlamıştı içinde. İktidarının sınırları gök kubbeye, meleklerin diyarına, Tanrı'nın evine kadar uzanmalıydı. Bunun için zapt ettiği ülkelerin halklarını köleleştirmiş ve onları göğsü kadar yükselecek bir kulenin yapımında çalıştırmaya başlamıştı.

Şamira bu efsanevi kuleden söz edildiğini işitmişti ancak yine de gördüğü şey karşısında şaşırıp kalmıştı. Kafile yönünü ovaya doğru çevirdiğinde, spiral biçiminde bir dağın zarif hatlarını görür gibi olmuştu. O esnada başkentin iki yüz kilometre uzağındaydılar ve güneş gözlerini kamaştırıyordu. Ancak araba yönünü değiştirdiğinde bu görkemli manzarayı daha iyi görebildi.

Bu bir dağ değil, bir kule!

“İnsanlığın inşa ettiği en büyük yapıya, Babil’in eşi benzeri olmayan kulesine bak!” dedi ona askerlerin komutanı, vatansever bir coşkuyla. “Bu anın tadım çıkar çünkü bu, mucizelerin en büyüğü.”

Şamira bu dev yapının gerçekten de oldukça korkutucu olduğunu kabul etti. Modern zamanda bile bir daha bu kadar büyük bir yapı göremeyecekti. Sayılarla arası iyiydi ve henüz tamamlanmamış bu yapının bin metrelik bir yüksekliğe ulaşmış olduğunu hesapladı. Uzaktan bakınca kule biraz tuhaf görünüyordu; alt kısmı çok genişti ve yukarıya çıktıkça daralıyordu. Bir rampa dış cephe boyunca spiral biçiminde yukarı doğru kıvrılıyor ve her bir bölümün hatlarını oluşturuyordu. Yapı esas olarak taş ve kilden oluşuyordu ancak alt bölümlerde köleler dış duvarları bronz levhalarla kaplamaya başlamıştı. Yapının etrafındaki merdivenlerde ve iskelelerde altı bin kadar usta çalışıyordu. Karıncalar gibi rampada yukarı aşağı ilerliyor ve bir montaj hattında olduğu gibi devamlı aynı hareketleri yapıp duruyorlardı.

Babil Kulesi, şehrin zaten aslında çok yüksek olan ve kaideden gözetleme kulelerine kadar elli metre yüksekliğe ulaşan şehir surlarının içine inşa edilmişti. Surlar karartılmış demirdendi ve istilacıları ezip yok etmeye hazırlanan korkutucu bir dalgaya benziyorlardı. Babilliler o zamanlar demir elde etme sanatını bilen tek insanlardı ve bu onların silahlarını yenilmez kılıyordu.

Şehir surlarının üstünden görünen sadece iki yapı vardı: kule ve ziggurat. İkincisi gümüş kaplı, basamaklı bir tapınaktı, en üstünde kralın altın tahtı yer alıyordu.

“Ölümsüz kralımız Nemrut sayesinde Babil halkı cennetin kıyısına ulaşacak,” diye devam etti komutan sözlerine, “ve meleklerin kalesine saldıracak. Sonra da bütün dünyaya hükmedeceğiz.”

Şamira bunun büyük bir saçmalık olduğunu biliyordu. Ruhsal kralıklar hakkında az çok bilgi sahibi olan herkes, gökyüzündeki cennetin bulutların ve dünya atmosferinin üstünde olmadığını, astral ve eter katmanlarının ötesinde, başka bir boyutta bulunduğunu bilirdi. Oraya ulaşan çok az sayıda kapı vardı ve bu kapılar akıl almaz korkunçluktaki yaratıklar tarafından korunurdu. Babilliler kuleyi ne kadar yüksek inşa ederlerse etsinler, cennete ulaşmaları asla mümkün değildi. Bütün bu girişimin ve halkın motivasyonunun kaynağı aslında hükümdarlarının cehaletinin –ya da keskin zekâsının– bir göstergesiydi.

“Askerler! Durun!” diye bağırdı komutan ve kfile durdu.

“Öğle yemeği vakti. Ama fazla uzatmayın. Üç gün sonra Babil’in kapılarından geçeceğiz ve ölümsüz hükümdarımıza görevimizin meyvesini takdim edeceğiz.” Şamira’ya şöyle bir bakış attı. “Yani yemeğinizi oyalanmadan yiyin ve kalbinizin yumuşamasına izin vermeyin. Biz Babilliyiz; toprağın oğulları ve Âdem’in torunlarıyız!”

Askerlerin çoğu at sırtındaydı ancak öncü birlik bakır levhalarla güçlendirilmiş iki tekerlekli savaş arabalarına biniyordu. Kıvrıkcı siyah saçlı, kaba saba bir adam olan Komutan Pasuno da bu grubun içindeydi. Uzun, dalgalı bir sakalı vardı ve göğsündeki zırhın üstünde Babil’in milli simgesi olan bir boğa başı kabartması göze çarpıyordu.

Muhafızlar çıkınlarından ekmek ve etten oluşan hafif öğünlerini çıkarıp su dolu kırıbalarını açtılar. Pasuno ağzındaki birkaç kırıntıyı yere tükürdükten sonra askerlerden birine seslendi: “Nahor, cadiya yiyecek bir şeyler ver.”

Genç subay bu görevin neden kendisine düştüğünü anlamamıştı ama isteksizce de olsa emri yerine getirdi. Çoğu Babilli gibi Nahor da öfkeli, kötü niyetli bir adamdı. Yüzünde katıldığı sayısız savaşın izleri vardı ve her türlü şiddet eylemine meyilliydi.

Nahor arabanın üzerine çıktı; ölümbüyücüsünün yüzüne baktığında onun acaba ne gibi sırlar barındırdığını düşündü. Üzerindeki yün elbisenin yırtılmış yakasından göğüslerinin beyaz ısıltısını görüyordu. Ancak bu çöl çocuğunda şehvet uyandıran, kadının mükemmel vücudunun güzelliği değil, içinde bulunduğu onur kırıcı durumdur: Kirli, zincire vurulmuş, yaraları kanayan bir halde erkeklerin arzularına teslim edilmiş olmasıydı.

Nahor, cadının ağzındaki tıkaçı çıkardı ve kılıbayı yukarı kaldırdı. "Susadın mı?" diye sordu sadist bir tavırla ve kılıbayı kafasına dikti. Sık sakalının arasından sular süzülüyordu. Sonra sanki öpmek istermişçesine dudaklarını cadının yüzüne yaklaştırdı fakat Şamira başını çevirdi.

Diğer muhafızlar kahkahalarla gülmeye ve bu cehennem cadısının aşağıladığı arkadaşlarıyla dalga geçmeye başladılar. Buna çok kızan subay, Şamira'yı saçlarından yakalayarak kendisine çekti.

"Seni gidi Endor engereği! Yoksa senin büyülerinden korkacağımı mı sanıyorsun? Dur, şimdi sana bir askerin gerçek gücünü göstereceğim!"

Az sonra gerçekleşecek korkunç sahneyi seyretmek isteyen yirmi kadar asker bir anda arabanın etrafını sardı. Bazıları yıllardır Nahor'la birlikteydi ve onun bir tecavüzcü olarak kazandığı şöhreti iyi biliyorlardı.

"Dikkatli ol" diye dalga geçti askerlerden biri. "Sana lanet ederse bir daha kuşun ötmeyebilir."

"Asıl onun cadılığına lanet olsun!" diye haykırdı Nahor, diğer askerler kahkahalara boğulurken. "Şimdi bileklerinden başka bir yerini de kanatacağım!"

Nahor soyundu, Şamira'nın göğüslerini kavradı ve elbisesini yırttı. Cadı karşı koymaya yeltenmedi ancak ağzından bilinmedik bir dille kelimeler dökülmeye başladı: "*Zi Dingir nngi e ne Kanpa. Zi Dingir ennul e ne Kanpa.*"

"Dua ediyor," dedi muhafızlardan biri alaycı bir sesle.

"Çölün ortasında gerçek erkeklerle karşılaştığı için şükrediyor," diye düzeltti onu okçulardan biri.

Nahor şehvetle ellerini kadının kalçalarına kaydırmişti ki Pasuno yaptıkları hatayı fark ederek bağırdı: "Sakın konuşmasına izin vermeyin, salak herifler!"

Ancak Nahor bu uyarıyı duyacak halde değildi. Elini Şamira'nın eteğinin altına daldırdı fakat aynı anda parmaklarının arasında tuhaf bir karıncalanma hissetti ve korkuyla elini geri çekti.

İştar adına!

Adamın eli tıpkı çürüyen bir cesette olduğu gibi toza dönüşmüş ve avucunda sayısız kurtçuk belirmişti.

Nahor bir adım geri çekildi ve yük hayvanının etrafında yılanların belirdiğini fark etti. Dişlerinden zehir fışkıran, çıldırmış canavarlardı bunlar. Nahor kendini kaybederek arabadan aşağı atladı, yere yuvarlandı ve dizini keskin bir kaya parçasına çarptı. Büyük bir panikle kendisini takip eden yılanlardan kaçmaya çalıştı, ta ki komutanı kendisini yakalayıp sarsıncaya kadar.

"Ayağa kalk korkak herif!" diye bağırdı Pasuno, kayaya çarptığı bacağı kırılmış olan subaya.

Yılanlar aniden ortadan kayboldu ve toza dönüşen yumruğu eski halini aldı. Nahor bir hayalin, bir büyü'nün kurbanı olmuştu. Ne etinin çürümesi ne de yılanlar... Hiçbiri gerçek değildi.

Arkadaşları onunla alay etmeye devam ediyordu ancak Nahor bunlara cevap vermedi. Onu dehşet saçan bir katil olarak gören birliğin nezdinde tüm saygınlığını yitirmişti. Artık onların gözünde çaresiz bir kadının tehditlerini ciddiye alan bir korkaktı. Nahor'un durumu hâlâ kötüydü, Pasuno komutayı tekrar ele aldı. Yük hayvanının üzerine çıktı ve Şamira'nın ağzını tekrar bağlamaya hazırlandı.

"Sana yiyecek falan yok cadı karı!" diye bağırdı, bir yandan da kadını tutan zincirleri sıkılaştırıyordu.

Hâlâ tir tir titreyen Nahor güvenli bir mesafede duruyor ve ağlayarak ölümsüz kralına dualar ediyordu. Büyünün uğursuz gücünün tadına bakmıştı ve bir daha asla akıl sağlığını tam anlamıyla kazanamayacaktı.

Ey yüce Nemrut, bizi aldatmasına bir daha izin verme!

“Yola devam!” diye bağırdı Pasuno ve arabasına atladı. “Pek yakında ölümsüz hükümdarımızın huzuruna çıkacağız.” Sözlerini bitirir bitirmez sadağından bir ok alıp yayma taktı, kirişi gerdi ve askerlerin korkudan fal taşı gibi açılan bakışları arasında Nahor’u tam kalbinden vurdu.

“Büyüye yenik düşen her Babillinin başına gelecek olan budur!” diye bağırdı askerler korkuyla yutkunurken.

Kafile tekrar yola koyuldu ancak bu kez tam bir ölüm sessizliği hüküm sürüyordu.

ASMA BAHÇELER VE GÜMÜŞ ZİGGURAT

Üç gün sonra kafile tam öğle vakti başkente ulaştı. Babil, güzelliğin ve dehşetin görkemli bir birleşimiydi. Şamira, Endor’da bu ünlü başkente dair çok şey duymuştu ancak anlatılanların gerçeğe uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Hafifçe dışa doğru bir eğim gösteren devasa şehir duvarları komple demirden yapılmıştı. Silahlı muhafızlar ellerinde ok ve yaylarla duvarların üzerinde gezinerek aşağıdakileri gözlüyor, komutanları da ne kadar sağlam oldukları defalarca sınanmış olan gözetleme kulelerinden onlara emirler yağdırıyordu. Dönemine göre devasa boyutlarda olan bu şehrin taştan ve metalden yapılmış bir çifte kapısı vardı ve bu kapının kanatları içe veya dışa doğru açılmıyor, güçlü mamutlar tarafından çekildiklerinde duvarın içine doğru giriyorlardı. Önemli bir ticaret merkezi olduğu için eski zamanlarda her isteyen Babil’e seyahat edebilirdi. Sonraları Nemrut giderek güçlenince Babilliler bütün komşu devletleri ele geçirip zenginliklerine haksız yere el koydular. Bundan ötürü artık köleler haricinde şehre yabancıları alma zorunluluğu –ve nedeni– kalmamıştı.

Şehrin kapılarının bulunduğu surların önünde, her biri kırk metrelik iki dev heykel bulunuyordu. Bunlar insan başlı boğa heykelleriydi ve şehrin en önemli sembolüydü. Şamira bu “boğa”nın Kuş, yani şimdiki kralın babası olduğunu düşündü.

“Durun!” diye bağırdı surun üstündeki subaylardan biri yaklaşan kafiye. Yerden epey yüksekte olduğu için sesi kulağa yumuşak geliyordu. “Babil şehrinin kapılarına yaklaşan kimdir?”

“Ben Yüzbaşı Pasuno’yum!” diye cevap verdi komutan.

Bu insanların hepsi elbette Babiliydi ancak Şamira onların birbirlerini selamlama şekillerinden bunun bir ritüel olduğunu anlamıştı. Kapıdan ne kadar sık girip çıkarlarsa çıksınlar her defasında aynı şeyi yapıyorlardı. “Ölümsüz hükümdarımıza tutsağımızı, Endor Cadısı’nı getirdik.”

Surun üzerindeki subay sustu ve muhafızlar korkuyla birbirlerine baktılar. “İçeri gel yüzbaşı. Nemrut seni bekliyor.”

Zincirlerin şakırtısı ve mamutların böğürtüsü altında kapılar iki yana açıldı. Grup, Babil’in başkentine doğru ilerlemeye başladı.

Duvarların içinde beklenmedik bir görüntü vardı. Çölün ıssızlığının aksine bu metropol insanlarla doluydu, sokaklarda müthiş bir kalabalık göze çarpıyordu. O dönemde Babil’in yaklaşık yüz bin nüfusu ve dört yüz bin kölesi vardı. Zapt edilen ülkelerin askerleri ve sivilleri olan bu zavallılar paçavralar içinde sokaklarda dolaşıyorlardı, kendilerini sürekli hareket halinde kalmaya zorlayan zincirlere vurulmuşlardı. Durup dinlenmeden o uğursuz kulenin yapımında çalışıyorlardı. İçlerinden birçoğu sık sık açlıktan veya güneş çarpmasından ölüyor, cesetleri boyunlarındaki demir halkalardan duvarlara asılıyordu. Ta ki askerlerden biri cesetleri toplayıncaya ya da açlıktan ölmek üzere olan diğer köleler tarafından mideye indirilinceye kadar.

Toplulun diğer kısmını ise Babil yurttaşları, yani bebeklikten itibaren “ötekilerden” nefret etmek üzere yetiştirilen bir halk oluşturuyordu. Tanrılar gibi gururla şehrin sokaklarında dolaşarak, büyük binaların gölgesinde dinleniyor ve çeşitli yemeklerle karınlarını doyuruyorlardı. Üzerinde beyaz tunikler, bronz bilezikler, mavi elmaslarla süslü altın gerdanlıklar vardı. Neredeyse tümünün elinde ucu bir çengel şeklinde kıvrılmış bakır bir değnek vardı ve bununla kölelere hadlerini bildiriyorlardı. Ayaklarında ise yumuşak sandaletler göze çarpıyordu.

Şamira bir yandan gelip geçen insanlara bakıyordu ancak asıl dikkatini şehrin merkezinin üçte birlik kısmını kaplayan o muazzam, olağanüstü kuleye vermişti. Yakından bakınca rampaların üzerinde bir aşağı bir yukarı koşturan, iskelelere tırmanan işçilerin sefaleti daha iyi görülüyordu.

O kadar yüksek ki... Nasıl oluyor da devrilmiyor acaba? Şamira bunun cevabını bilmiyordu çünkü inşaat tekniklerinden haberdar değildi. Ona kalsa bu kulenin çoktan yıkılmış olması gerekiyordu. Boyu enini çoktan aşmıştı ve alt katlar bu ağırlığı taşıyabilecek kadar güçlü görünmüyordu.

Şehrin kapısı ile kule arasında gümüş kaplı bir ziggurat yükseliyordu. İki yüz metre yüksekliğinde teraslı bir binaydı bu, en üstünde de altın bir taht duruyordu. Aynı zamanda kralın sarayı da olan bu yapının altı katının her biri o kadar geniş ki hepsinin kendi bahçesi bile vardı. Bu bahçeler çayır ve nadir bitkilerle kaplıydı, egzotik hayvanlar ve meyve ağaçlarıyla doluydu. Bu canlı doğa, bir yer altı su kaynağı tarafından mümkün kılınıyordu: Fırat'ın yerin altına girmiş olan kollarından biri çölün altından geçerek başkentte tekrar ortaya çıkıyordu. Tepeden tırnağa gümüşle kaplanmış olan basamaklı piramit, güneşin altında sanki kendisi bir ışık kaynağıymış gibi parlıyordu. Bu yüzden de ıssız çölde ta kilometrelerce uzaklıktan görülebiliyordu. Zigguratın altın havuzlar ve ipek yastıklarla dolu ihtişamlı salonlarında, kendilerine hizmet eden sayısız köleyle birlikte kraliyet ailesi ve yüksek rütbeli subaylar yaşıyordu.

Zigguratın batı tarafında, terasların arasından uzanan düz bir merdiven dört köşeli bir platforma uzanıyordu. Burada olağanüstü güzelikte bir taht vardı. Şamira, olduğu yerden onu görebiliyordu: Tahtın üzerinde hiç kıpırdamadan, yüzünde ne düşündüğü belli olmayan bir ifadeyle, merdivenin iki yanına dizilmiş yüzlerce muhafızın koruması altında Nemrut oturuyordu.

Caddelerin iki tarafındaki normal binalarda ise Babil'in seçkinleri yaşıyordu. Bu evler kahverengi taşlardan yapılmıştı ve piramit benzeri yapılarıyla saraya benziyorlardı. Yükseklikleri on ila on iki metreye ulaşan bu konaklarda Babil'in soylu aileleri hazinelerini muhafaza ediyordu.

Şehri incelemeye dalmış olan Şamira kendisinin de incelendiğinin farkında değildi. Yoldan geçenler, nefret ve hoşnutsuzluk karışımı bakışlarla onu süzüyorlardı. Bu insanlar son derece batıl inançlıydı ve cadı bu durumun kralın ölümsüz olduğu efsanesinin yayılmasına katkıda bulunduğunu düşünüyordu.

Zavalhı cahiller.

Şamira bakışlarını yoldan ayırdı ve hâlâ arabaya bağlı olduğu halde ana cadde üzerinden doğruca kraliyet kalesinin gümüş piramidine götürülmekte olduğunu fark etti. Zigguratın etrafını saran ikinci bir duvarda bulunan kemerli kapı doğruca yukarı uzanan bir merdivene açılıyordu.

Kafile, güçlü askerlerin delici bakışlarla koruduğu iç kapının önüne gelince durdu. Yüzbaşı Pasuno arabadan indi, muhafızlara birkaç kelime etti ve ardından kapı açıldı. Hâlâ bağlı olan Şamira yük hayvanının üzerinden çekilip alındı ve merdivenlere doğru iteklendi. Kadın derin bir nefes alarak kalan son gücünü toparlamaya çalıştı çünkü merdivenleri çıkmayı başaramadığı takdirde sürüklenerek çıkarılacağını biliyordu.

Basamakları tırmanırken şehre baktı ve büyüklüğü karşısında şaşakaldı. Asma bahçelerin ve taş avluların yanından geçerken burnuna orman kokusu geldi; çölün ortasında şaşırtıcı bir şeydi bu. Bazı yerlerde ağaçların arasında küçük derelere dönüşen berrak pınarlar vardı, tıpkı bir vaha gibi. Şamira bir an için durdu ve bu derelerden birinde yıkanabilmek için neler feda edebileceğini düşündü.

En tepeye ulaştığında, tahtından kendisine bakan adamı gördü. Dış görünüşü itibarıyla subaylarından pek de farklı değildi. Nemrut ellili yaşlarındaydı; uzun, örgülü bir sakalı ve uzun saçları vardı. Güçlü ve yapılıydı, boyu fazla uzun sayılmazdı ancak etrafına ciddiyet ve tehlike saçıyordu. Üzerindeki tek silah altından yapılmış, yakutlar, zümrütler ve elmaslarla süslenmiş, tepesinde mavi kristalden bir boğa başı bulunan bir asaydı. Elbiseleri de masaldan çıkmış gibiydi. Sırtında altın bezeli, koç derisinden bir pelerin, incilerle süslenmiş bakır bir yelek ve mavi bir yün tunik vardı. Oldukça kaslı iki güçlü muhafız tarafından korunuyordu ve hemen yanı başında da evcil hayvanı olan aşırı büyük bir kaplan yatıyordu. Bu sayıları giderek azalan kılıç dişli bir kaplandı.

ARMAGEDDON

Şamira, onu acımasız bakışlarla süzen Nemrut'un ayaklarının dibine atıldı. Kralın bir işareti üzerine muhafızlar ağzındaki tıkacı çıkardılar ve bağlarını çözdüler.

Şamira rahatlayarak ayağa kalkarken askerler içgüdüsel bir korkuyla biraz geri çekildiler. Ancak kadın buna tepki veremeyecek kadar bitkindi; morali çok bozuktu, yorgundu ve açlıktan ölüyordu. Kurumuş dudakları parça parçaydı, yol boyunca güneşe maruz kalan teni alev alev yanıyor, başı korkunç şekilde ağrıyordu.

"Bu kadın bu haliyle işime yaramaz!" dedi ölümsüz hükümdar, tutsağının acınası halini görünce. "Onu saraya götürün" diye emretti muhafızlarına, "ve bana hizmet edebilecek hale geldiği zaman tekrar getirin."

Şamira bir şey söylemedi ancak içten içe bu duruma seviniyordu. Gücünü toplayabilmesi için dinlenmeye ve bir şeyler yemeye ihtiyacı vardı. Ama en iyisi kralın bir büyücü olmamasıydı; büyü yapmayı bilenler birbirlerini ilk bakışta tanırlardı. Hükümdar büyülu güçler hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bu yüzden onun yeteneklerine ihtiyaç duyuyordu, bunun da hayatını kurtarmasını umut ediyordu.

Muhafızlar Şamira'yı çekip götürdüler, tam o anda kadın yorgunluğa teslim oldu ve gözleri kararak bayıldı.

Ama Babil ebedi istirahatgahı olmayacaktı.

RENKSİZ DÜNYA'DA

Şamira muhteşem bir odanın tam ortasında bulunan sıcak su dolu bir havuzda uyandı. Hâlâ kralın sarayında bulunduğundan şüphesi yoktu çünkü mozaik zemin ile tavanı taşıyan pembe sütunlar dikkatini çekmişti. Kemerli açık bir pencereden dışarıya bakabiliyor ve çöl bölgeleri için tipik olan soğuk gece rüzgârını hissedebiliyordu. İçinde ateş yanan bir düzine kadar çanağın aydınlattığı odanın güney duvarında deri bir perdeyle örtülmüş bir eşik vardı; çıkış kapısı olmalıydı bu.

Burada yalnızdı, başında bekleyen bir muhafız yoktu ve çıplak olarak suyun içinde olduğunun farkındaydı. Eski giysilerinin yerine gümüş bir sandalyenin üzerinde kırmızı bir tunik duruyordu ve onun yanında da üzeri yiyeceklerle dolu bir masa vardı. Bunu gördüğü anda saatlerdir hiçbir şey yememiş olduğunu hatırladı ve kendisini bir hayli rahatlatmış olan suyun içinden çıktı. Hiç çekinmeden yuvarlak masanın başına gitti ve ekmek, üzüm, bal ve fındıktan oluşan ziyafeti iştahla midesine indirdi. Altın kadehi görmezden gelerek testinin içindeki suyu doğrudan kafasına dikti.

Karnını doyurduktan sonra, geleneksel boğa başlarıyla süslü bir kuşağı olan kırmızı tuniği geçirdi üzerine; kendini toparlamayı başarmıştı. Artık soğuğa karşı da korunuyordu ve kendisini çok daha dinlenmiş hissediyordu.

Pencereden dışarı baktığında Gümüş Piramit'in içinde olduğunu fark etti. Biraz daha aşağıda bulunan yan avlulardaki asma bahçeleri gördüğünde toplam altı katı bulunan zigguratın üçüncü katında olduğunu anladı. Biraz dışarı doğru eğilince ikinci katın da bir parçasını gördü. İkinci kat, üçüncü katın neredeyse iki katı büyüklüğündeydi. O kadar çok fazla bitki yoktu belki ama yine de yüksek palmiyelerin arası yemyeşildi.

Birdenbire arkasından gelen bir ses duydu. Hızla geriye döndüğünde perdenin içinden bir kızın içeri girdiğini gördü. Kız on on iki yaşlarındaydı, üzerinde kaba ketenden düz bir tunik vardı. Teni koyu renkliydi, yüz hatları düzgündü ve saçları simsiyahtı. Bu sıra dışı sarayda yaşayan kölelerden biri olmalıydı.

Kız, elindeki mavi kristalden yapılmış sürahiye masanın üzerine koydu.

Şarap, diye geçirdi içinden Şamira, üzüm kokusunu aldığında. *İnsanlar Babil'in esiri olmak için şehir kapılarında kuyruk oluyordur herhalde*, diye düşündü sonra, tutsaklara bu kadar iyi davranılmasma şaşırarak.

"Adım Adnari," dedi kız bakışlarını yerden ayırmayarak. Donuk ve kaderine razı olmuş bir hali vardı, iplerinden çekilen bir kukladan farkı yoktu. "Büyük hizmetkâr beni size hizmet etmekle görevlendirdi."

Kızın içinde bulunduğu durumu fark eden Şamira bu ayrıcalıktan hiç hoşlanmamıştı. Kendisinin hiçbir zaman bir kölesi olmamıştı ve bu lüks ne yaşam tarzına ne de yaradılışına uygundu. Bir şeyler söylemek istedi ancak kelimeler boğazında düğümlendi.

Çocuk sessizce odadan çıktı ve koridorda gözden kayboldu.

Şamira içinde bulunduğu durumu değerlendirmek için oturdu. Kaçmak söz konusu olamazdı. Pencerede parmaklık olmamasına ve kapının sadece bir perdeyle kapatılmış olmasına rağmen Nemrut'un kendisini gözetim altında tutmayacak kadar aptal olmadığına emindi. Bu bir tuzak olabilirdi ve bu tuzağa düştüğü takdirde özgürlük umutları sonsuza kadar yok olabilirdi. Şimdilik büyü gücünün de kendisine bir faydası olmayacaktı. Kendisini surların üzerinden uçurabilseydi iyiydi ama bu konuda tek bir büyü kelime dahi bilmiyordu.

Şamira maddesel katmanda bir tutsak olabilirdi ancak maddesel olmayan katmanda bu söz konusu bile değildi. Ruhsal projeksiyonla ruhunu astral düzlemde seyahate çıkarmayı daha küçük bir çocukken öğrenmişti. Astral düzlem ruhsal dünyanın fiziksel katmana en yakın, en ince tabakasıydı. Aslında insanların dünyasının solgun bir suretinden başka bir şey değildi ve henüz yaşarken halledemedikleri işlerinin tutsağı olan ölümlerin ruhları buraya gidiyordu. Yaşayan bir insanın ruhu yansıtıldığında ruh havada uçabilir, duvarların arasından geçebilir ve dünyanın atmosferinde süzülebilirdi. Ruh bu esnada göbek kordonunu andıran gizemli bir gümüş kordonla bedene bağlı kalırdı. Şamira maddesel olmayan katmana geçmek suretiyle sarayı incelemeyi, kral ve maiyeti hakkında bilgi toplamayı ve olası bir kaçış zorunluluğu anında ziggurattan çıkabileceği en kolay yolun neresi olduğunu keşfetmeyi arzu ediyordu.

Şamira odanın bir köşesinde bulunan bir tahta sedirin üzerindeki ipek yastıkların üzerine yerleşti. Konsantrasyonu arttıkça etrafındaki maddesel dünyanın varlığını giderek daha fazla unutmaya başlıyordu.

Şamira gözlerini kırptı, artık işitme duyusu işlemez olmuştu. Her-
men ardından da bilinci yerini bulanık bir görüntüye bıraktı; Şamira

kendisini sanki bir gölün içindeymiş gibi hissediyordu. Bu sayede Gerçekliğin Perdesi'nden, yani Batılı büyücülerin ruhsal sınır dedikleri şeyin içinden geçebildi. Burada genellikle ölümlerin sessizliğinden başka bir şey duyanıyordu.

Artık ruhunun odanın içinde süzüldüğünü hissedebiliyordu ancak fiziksel bedeni olduğu yerde duruyordu, hâlâ maddesel düzlemdeki sedirin üzerinde rahat bir şekilde oturuyordu. Şamira bir kez daha odaya baktı ancak onu artık kurşunu gri ve mavi renklerin hâkim olduğu solgun bir yansıma olarak görüyordu. Odadaki eşyalar solgun ışıltılar saçan bir ışık halesiyle çevrilmişti, bu da bunlara ruhsal dünyada el sürülemeyeceği anlamına geliyordu. Bunlara dokunmak mümkün değildi, sadece içlerinden geçilebiliyordu.

Şamira odaya baktı ama bir hayalet göremedi. Bu onun merakını uyandırdı. Babil gibi binlerce kölenin çile çektiği bir şehirde ruhlarının intikamını almak için can atan bir sürü hayaletin olması gerekirdi. Bu sarayın inşasında çok sayıda işçi can vermiş olmalıydı ve acı çeken insanlar öldükleri zaman genellikle korkuyla dolu ve intikam almayı sabırsızlıkla bekleyen hayaletlere dönüşürlerdi. Kimi zaman bu sonsuza dek sürerdi.

Hiçbir şey. Ne bir çılgılık ne bir inleme ne bir zincir şıkırtısı.

Denizin dibindeki bir kum tanesi gibi odanın içinde süzölmeye başladığı sırada taş zeminde yürüyen bir ruhun varlığını fark etti. Bu, aşağıda bulunan katmanlara o gizemli gümüş kordonla bağlı olan koyu renk tenli bir kızın ruhuydu. Yani bu o kızın hâlâ hayatta olduğu ancak astral düzleme çıkmış olduğu anlamına geliyordu.

Bu o küçük köle kız, diye düşündü Şamira şaşkınlıkla. Az önce kendisine şarap sürahisini getirmişti. Niyeti aslında ölümlerle konuşmaktır ancak şu anda çok yakınında bulunan hizmetçisiyle karşılaşmıştı!

Küçük kızın yüzündeki o baskı ifadesi yok olmuştu. Ruhsal dünyada çok daha neşeli ve mutlu görünüyordu. Bu şaşırtıcı bir şey değildi aslında, maddesel olmayan dünyada elinden alınan özgürlüklerin tadını çıkarabiliyordu. Ama projeksiyon tekniğini nerede öğrenmiş olabiliyordu ki?

“Ben Adnari’yim,” dedi küçük kız, hâlâ biraz çekingen bir tavırla. “Beni hatırlıyor musun?”

“Ben de Şamira’yım,” diye tanıttı kadın kendisini, şaşırmış bir halde. Bu, kralın bir oyunu olabilir miydi? Küçük kız kendisinin astral düzlemde seyahat edeceğini nasıl bilebilirdi?

“Endor Cadısı. Babil’de yaşayan herkes sizi tanır ya da hakkınızda bir şeyler duymuştur. Büyük hizmetkâr size hizmet etmek için beni seçtiğinde buna çok sevindim. Büyücülüğü çok seviyorum,” dedi biraz basit bir dille.

“Farkındayım,” diye karşılık verdi Şamira dostça. Kız kendini yansıtabildiğine göre bunu büyü işleriyle uğraşan birinden öğrenmiş olmalıydı.

“Endişelenmeyin,” diye devam etti Adnari, Şamira’nın çekincelerini fark etmiş gibi. “Bundan kimseye söz etmeyeceğim. Arada sırada Renksiz Dünya’ya seyahat ettiğimi bilseler, zaptiyeler beni çoktan öldürürdü.”

Renksiz Dünya. Bu isim Şamira’nın hoşuna gitmişti. “Zaptiyeler mi? Kim onlar?” diye sordu ilgiyle. Nihayet biraz bilgi toplama fırsatını bulmuştu.

“Bunlar Ölümsüz’ün danışmanları. Ne köleleri ne de yabancıları severler. Hayatları insanlara yalan söylemekten ibarettir.”

Şamira yüzünü buruşturdu ama Adnari onu sakinleştirdi. “Ama o kadar da kötü değil. Beni asla yakalayamazlar. Evde çalışan diğerleri gibi sadece uyuduğumu düşünüyorlar.”

“Peki, ‘Renksiz Dünya’ya seyahat etmeyi nasıl öğrendin?”

“Annem bir büyücüydü, ya da bir cadı...” Kız kavramları birbirine karıştırıyordu. “Yani büyü yapabiliyordu.”

“Beni burada bulacağını nasıl bildin?” diye sordu Şamira dudaklarında bir gülümsemeyle, içinde giderek büyüyen şüphe yüzünden kızı korkutmak istemiyordu. O anda aklından sayısız düşünce geçiyordu.

“Ölumbüyücülerinin yaptığı ilk şey bu değil midir? Ölümlerin dünyasını araştırmazlar mı? Yani annem böyle söylüyordu. Ayrıca ölumbüyücülerinin çoğunun kötü insanlar olduğunu da söylemişti.”

“Ama hepsi öyle değil. Bizim sanatımız, kaçınılması mümkün olmayan bir kudret olan ölümün yapısıyla ilgili. Bu kadar büyük bir kudret sahibi

olunca kimileri gerçekten de kötülüğün pençesine düşüyor çünkü bu tahta ulaşmanın en kolay yollarından biri. Ama bu sadece büyücülerin değil, savaşçıların ve soyluların da sorunu. Bu aslında erkeklere özgü bir zayıflık.”

“Kadınlara özgü de bir zayıflık mı peki?” diye sordu küçük kız hemen. Şamira konuşurken Adnari’nin gözleri giderek büyüyordu. Bütün çocuklar gibi onun da fantastik konulardan son derece etkilendiği belliydi.

“Tam da bunu söylemek istiyordum,” diye karşılık verdi Şamira dudaklarında bir gülümsemeyle. Bir an için tekrar bir çocuk olabilmeyi istedi. Yeni ve olağanüstü şeyler karşısında çocukların duyduğu mutluluk inanılmazdı. Ama bu güzel sohbete rağmen ziggurat hakkında daha fazla bilgi sahibi olması gerekiyordu, o yüzden konuyu uzatmadan sadede geldi: “Sarayın her yerini gezdin mi Adnari?”

“Şehrin her yerini!” diye böbürlendi Adnari çocukça bir gururla. “Hazine dairesine bile gittim ama hepsi o kadar. Hiçbir şeye dokunamıyorum.”

“Ya kral?”

“O hep yukarıda, tahtında oturuyor. Bir şeyler yemek ya da uyumak için bile aşağı inmiyor.”

Batıl bir inanç olmalı, diye geçirdi içinden Şamira şaşkınlıkla. Yoksa Nemrut’un büyüye dair bir şey bilmediği konusunda yanlışmış mıydı? Yanılmış olsa bile, batıl bir inancı nasıl mahkûm edebilirdi ki? Sonuçta kendisi bir cadıydı ve insanların açıklamakta zorlandığı şeyler yapıyordu.

“Bir insan hem yemeden hem dinlenmeden nasıl ölümsüz olabilir? Yoksa o da bir büyücü mü?”

“Hayır,” diye karşılık verdi çocuk kararlı bir sesle. “Tanrıçanın gücü onu koruyor. Bu sarayın altında yaşayan tanrıçanın.”

“Tanrıça mı? Kim bu tanrıça? Bir hayalet mi? Ya da bir put, bir totem?”

“Bilmiyorum,” diye karşılık verdi Adnari, soruya cevap veremediği için biraz bozulmuş bir halde. “Renksiz Dünya’daki duvarların içinden geçerken bir defasında zindanlara da inmiştim. Ama orada kimseyle karşılaşmadım. Bence bizimkine benzer bir ruhu yok. Ama tanrıçanın

var olduğu kesin! Yerin altındaki dairelerde çalışan köleler, onu gördüklerini söylediler.”

“Yaşayan bir tanrıça mı?” diye mırıldandı Şamira kendi kendine. Kenan ülkesinin dışında tapınılan eter varlıklarının gerçekte çok güçlü ruhlar olduğunu biliyordu. Ancak bunlar maddeleşemedikleri gibi maddesel dünyaya da gelemezlerdi. Böyle bir tanrıçanın, fiziksel dünyanın bir hapishanesinde bulunması mümkün müydü? Bu çok saçma bir şeydi.

“Peki sıradan insanların, ölülerin ruhlarına ne oldu? Piramitte tek bir hayalet bile göremedim.”

Adnari gülümsedi çünkü bu sorunun cevabı dudaklarının ucundaydı. “Ziggurat aslında hayaletlerle doluydu fakat artık burada değildiler. Burada oldukları sırada da pek konuşkan değillerdi, yorgun ve bıkkın bir halde koridorlarda dolanıyorlardı. Sonra bir gece, bir fırtınanın içindeki bir ışık hepsini alıp götürdü.”

Arındırma ayini. Şamira şimdi her şeyi anlamıştı. Düşman kabile-nin rahipleri, Nemrut’un babası ve sarayı inşa ettiren Kuş nezdinde bir arındırma ayini yapmışlardı. Bu törenle hedef alman bir ruh mahkûm edilirken onun yüzünden acı çeken insanların ruhları da serbest bırakılıyordu. Piramidin içindeki ruhlar da Kuş’tan nefret ediyordu ve kurban seremonisinden sonra zigguratın içindeki ruhlar nihayet serbest kalarak cennete gitmişlerdi.

Arındırma ayini biraz korkutucu olmakla birlikte oldukça etkili bir uygulamaydı. İlgili kişi henüz canlıyken üzerine büyü-lü sözlerin yazılı olduğu bezlere sarılıyor, sonra da ateşin içine bırakılıyordu. Bedeni yavaş yavaş küle dönüşürken rahipler ilahiler söylüyor, kurbanın hayatı boyunca biriktirmiş olduğu bütün negatif yük, artık lanetlenmiş olan ruhuna yöneliyordu. Bu günahkârların ruhlarının çoğu doğrudan cehenneme gidiyordu ancak bir kısmı da belirsiz bir süre için hiçlikte var olmaya mahkûm ediliyordu.

“Bu olurken ben uzaktaydım,” diye devam etti Adnari. “Gümüş kor-donumu koparacaklarından ve ruhumu bedenimden ayıracaklarından korktum ama bana bir şey yapmadılar.”

İntikam. Şamira hayaletlerin nasıl bir yapıya sahip olduğunu çok iyi biliyordu.

“Nemrut’un beni neden tutsak ettiğini biliyor musun?” diye sordu cadı. Adnari’nin varlığı kendisini çok daha iyi hissetmesini sağlıyordu.

“Bilmiyorum. Belki de kabile rahiplerine karşı bir ölümbüyücüsüne ihtiyacı vardır. Burada bunu yapabilen biri yok.”

“Ben Nemrut için çalışmak istemiyorum.”

“Sakin böyle söyleme!” dedi Adnari korkuyla geri çekilerek. Bir yandan da sessiz olması için ona işaretler yapıyordu. “Kral kendisine karşı çıkan herkesi öldürür.”

“Bunu yapmayı denerse büyü gücümü kullanırım.” diye karşılık verdi Şamira kızı etkileyebileceğini düşündüğü bir ses tonuyla. Ancak umduğu etkiyi yaratamamıştı.

“Tanrıça İştâr’ın kutsaması, ona yönelen bütün lanetleri etkisiz kılıyor. Bu aynı zamanda onun yaralanmasını ve ölmesini de engelleyen güç. Ölümsüz’e hiçbir büyü zarar veremez.”

Yaralanmıyor, ölmüyor, büyücülük sanatına karşı dirençli. Kraün mutlaka bir zayıf noktası olmalıydı. Yenilmez olması mümkün değildi.

“Öyleyse zindandan kurtulabilmem için büyüden daha fazlası gerekli,” dedi Şamira. Aklında binlerce, belki de astral seyahatine son vermeden önce başa çıkabileceğinden çok daha fazla soru cirit atıyordu.

Adnari ile Şamira gölgeler dünyasında yarım saatten fazla kaldılar. Pek çok şey hakkında konuştular, bunların bir kısmı önemsiz konulardı. Sonra da artık fiziksel bedenlerine dönme vaktinin geldiğine karar verdiler. Astral projeksiyon yorucu bir işti ve Şamira, Adnari’nin kendisine anlattığı şeyleri sindirebilmek için yalnız başına geçirebileceği zamana ihtiyaç duyuyordu.

Küçük kız ona yaşamından da söz etmişti. Samoğulları adı verilen ve Babilliler tarafından ortadan kaldırılan bir kabilenin üyesiydi. Aralarında kendisinin de bulunduğu hayatta kalanlar köleleştirilmiş ve Mezopotamya’ya götürülmüştü. Adnari’nin annesi kabilenin büyücüsüydi. Gerçi öyle büyük büyüler yapabilecek bir durumda değildi ancak kabilenin uyguladığı ayinlerin hepsine vakıftı.

Bu arada tekrar maddesel dünyaya gelmiş olan Şamira pencereden baktığında ayın hâlâ gökyüzünde olduğunu gördü. Vakit aşağı yukarı gece yarısı olmalıydı. On çanağın yedisindeki ateş sönmüş ve oda tatlı bir alacakaranlığa gömülmüştü. Şamira kendisini lüks sedirin üzerine bıraktı ve en azından güneş doğuda belirinceye kadar uyuyabilmek için gözlerini kapadı.

Ölümsüz bir kral, gökyüzüne uzanan bir kule, zindanda bir tanrıça.
Şamira uykuya bir türlü dalamıyordu.

BİR SOMUN EKMEĞİN İÇİNDE BULUNAN MESAJ

Güneş doğdu ve büyük şehir uyanmaya başladı. Ama herkes için değil; bazıları için şehir hiçbir zaman uyumuyordu.

Sokaklarda zincir şıkırtıları işitiliyordu. Güneşin ilk ışıklarıyla birlikte şehrin sakinleri alışveriş telaşıyla sokağa fırlamıştı. Zigguratın penceresinde duran Şamira sokaklardaki hareketliliği izliyordu. Gözüne bir damla bile uyku girmemişti.

Ölümsüz bir kral, gökyüzüne uzanan bir kule, zindanda bir tanrıça.

Saat sekize doğru çöl bölgelerinde olduğu gibi hava ısınmaya başladı, saat dokuzda ise iyice sıcak olmuştu. Saray bahçelerinden kolaylıkla görülebilen şehrin ana meydanında, saat işlevi gören bir dikilitaş vardı. Gölgesini toprağa bırakıyor ve devasa bir güneş saati gibi vakti gösteriyordu.

Şamira kaynaktan dökülerek havuzu dolduran suyun sıcaktan soğuğa dönüştüğünü ve buz gibi havanın ılımaya başladığını hissetti. Saatlerdir beklemenin verdiği bitkinlikle bu kez soğuk suyla bir banyo yaparak bedenini ve ruhunu canlandırmaya çalıştı.

Saat ona doğru Adnari ve onunla birlikte ellerinde gümüş kaplı metal tepsiler taşıyan iki yetişkin hizmetkâr içeri girdi. Ekmek, peynir, süt, su, hurma, yumurta ve bir tür bitki çayından oluşan bir kahvaltı getirmişlerdi. Hizmetkârların kendisini gammazlamasından korkan Adnari tek kelime bile etmedi ancak Şamira'yla gizlice bakiştılar. Birbirlerine

sempati beslediklerini ya da birlikte bir şeyler yaptıklarını asla belli etmemeliydiler; bu durum hizmetkârlar yanlarında olmadığı zamanlar için de geçerliydi.

Adnari çatal ile bıçağı bunları kullanmasını bilmeyen taşralılar gibi masanın üzerine bıraktı. "Media unundan yapılmıştır, dünyada bundan iyisi yoktur," dedi ekmeği işaret ederek. "Biraz yeseniz iyi olur," dedi ve hizmetkârlarla birlikte odadan ayrıldı.

Onların odadan ayrılmasıyla birlikte Şamira masaya oturdu, tatlandırılmış sütün tadına baktı, pişmiş yumurtalardan birini yedi ve bıçağı alarak ekmeği dikkatlice kesti.

Bir mesaj!

Ekmeğin somununun içinde bir parşömen parçası vardı. Şamira üzerinde ne yazdığını ilk bakışta çözemedi. Ama sonra, kimsenin kendisini gözetlemediğinden emin olduğunda kâğıdı masanın altında açtı ve dikkatle incelemeye başladı.

Bir harita. Kraliyet sarayının yer altı zindanlarının bir haritası. hem de bir düzine gizli geçitle birlikte.

Küçük Adnari bu kadar gizli bir belgeye nasıl ulaşmıştı? Bu haritayı kim çizmişti acaba? O kaçış yolları nereye açılıyordu olabilirdi?

Şamira ister istemez gülümsemek zorunda kaldı. Kendisini karanlık bir hücreye kapasalar oradan kaçması daha muhtemel olurdu.

Sonra haritayı kafasına kazıdı ve kâğıdı ipek yastıklardan birinin içine sakladı. Bu tür hareketsiz resimleri çok kolay aklında tutabiliyor ve nadiren unutuyordu. Artık kendisini bu zindanlardan birine kapatmalarının bir yolunu bulmalıydı. Ama bunu dikkat çekmeden nasıl başaracaktı?

Şamira bir parça ekmeği ağzına attı, bir bardak süt içti ve iki hurma yedi. Kahvaltıdan sonra tuniğinden bir parça kumaş kopardı ve ekmeğin bıçağını buna sararak kolunun içine soktu.

Artık bir silaha ve kaçış planına sahipti. Babil kralının karşısına çıkmaya hazırды.

ÖLÜMSÜZ KRAL

Şehrin ana meydanındaki güneş saatine göre dört kraliyet muhafızı tam öğle vakti Şamira'nın odasının kapısındaki perdeyi açarak içeri girdiler. Ellerinde bakır uçlu mızraklar, uzun demir bıçaklar ve dört köşeli kalkanlar vardı. Bu seçkin askerlerin komutanı açık kahverengi tenli, uzun boylu ve zarif bir duruşu olan bir adamdı. İnce vücuduna ve asil tavırlarına bakılırsa bir siyasetçi olmalıydı. İnce bir burnu, sivri bir sakalı ve etkileyici bir tavrı vardı. Badem biçimindeki gözlerinin kenarları mavi renkle boyanmıştı ve saçları güzel kokulu palmiye yağıyla yağlanmıştı. Bir aristokrat gibi giyinmişti ancak tuniğinin yakası deridendi ve üzerinde boğa başı işlemesi vardı.

“Benim adım Zamir,” diye tanıttı adam kendisini. Sakin ve kendine güvenen bir sesle, bir soylu gibi konuşuyordu. “Kralın zaptiyelerinden biriyim.”

Kralın zaptiyesi. Ölümsüz'ün danışmanlarından biri.

“Benimle gel,” dedi Zamir ona. “Büyük Nemrut seni tahtında bekliyor.”

Şamira itiraz etmedi; doğru zamanda harekete geçmesi gerektiğini biliyordu. En güçlü muhafıza yaklaştı ve bağlaması için ellerini uzattı ancak zaptiye başını salladı.

“Buna gerek yok. Babil çok kudretlidir ve gücünün kaynağı sadece silahlardan gelmiyor. Bu şehir ölümsüz bir canlı, tıpkı kralı gibi.” Sözleri soğukkanlıydı ve iyi seçilmişti. “Burada güvende olduğumuzu biliyoruz.”

Şamira boy un eğerek muhafızlarla birlikte zigguratın koridorlarında yürümeye başladı. Yol boyunca bir daha unutamayacağı muhteşem şeyler görüyordu: altın sütunlarla çevrili yollar, kristal çatılı bahçeler, yapay dereler ve göller, gümüş ve fil dişiyle kaplı salonlar, yakut ve zümrütlerle işlenmiş zeminler, elmastan yapılmış heykeller ve sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen derin merdiven boşlukları.

Yarım saat sonra en yukarıdaki terasa açıldığı aşikâr olan bir rampanın başına geldiler. Güneş burada yoğun bir şekilde hissediliyordu.

Rampanın basamakları yoktu ancak tam ortasında, dişli bir mekanizmayla yukarı çekilen bir tür kayak bulunuyordu.

Cadı, zaptiye ve muhafızlar sondan bir önceki katın bahçesine ulaşırlar, dış merdiveni kullanarak en tepeye çıktılar ve altın tahtın önüne geldiler. Gümüş Piramit'in bu zirve noktasında şehir surlarının üzerinden ufka kadar bakmak mümkündü.

Etrafı seçkin muhafızlarıyla çevrili Nemrut sessiz bir şekilde Endor Cadısı'nın yaklaşmasını seyrediyordu. Bir yandan da zincirle tahta bağlanmış olan kılıç dişli kaplanın göğsünü okşuyordu. Yabancı bir kadının kokusunu alan yırtıcı hayvanın boğazından bir homurtu yükseldi. Şamira onun kendisine saldıracağından korktu ancak hayvan artık ilk ataları kadar vahşi değildi.

Zamir ve muhafızlar kralı selamlamak için tahtın önünde diz çökerken Ölümsüz Kral, cadıyı sert ve delici bakışlarla süzmeye devam ediyordu. Şamira, her ne kadar kötü biri olsa da zaptiyenin mantığını kullanmayı bilen biri olduğunu anlamıştı. Eğer serbest bırakılması için pazarlık yapması gerekirse, bunu fazlasıyla kendinden emin kralla değil, onunla yapacaktı.

"Bakıyorum Işıldayan Zamir'le tanışmışsın," dedi kral. Sesi gür ve etkileyiciydi ancak kesinlikle dostça değildi. "Tebaam Tuz Denizi'nin ötesinde yaşayan bir ölümbüyücüsünden söz ediyordu ancak onun bu kadar genç olacağını tahmin etmemiştim," dedi hakir gören bir sesle. Fakat Şamira buna hazırlıklıydı.

"Ben Kenan ülkesindeki Endor'dan geliyorum..." diye söze başladı.

"Gereksiz laflarını kendine sakla. Kabilenin adetleri burada kimseyi ilgilendirmiyor. Kim olduğunu biliyorum, yoksa şu anda ayağımın dibinde bulunuyor olmazdın. Zaptiyelerim seni yakalamadan önce o zavallı soyunu araştırdılar ve köklerinin Büyük Deniz'in ötesindeki Knossos köyüne kadar uzandığını biliyorum."

Şamira güçlkle yutkundu ve sesini kesti. Durumu kendi lehine çevirebileceğini düşünüyordu ama şu anda Ölümsüz bütün planlarını altüst etmişti çünkü yaşamı hakkında en az kendisi kadar bilgi sahibi olduğu belliydi. Görünüşe bakılırsa Nemrut ona ölümden de kötü şeyler

vapabilirdi. Şamira kimsenin kötülüğünü düşünmeyen balıkçılardan ve çiftçilerden oluşan Endor sakinlerini, kendi halkını düşündü. Bu insanlar şimdi çılgın bir kralın, kendisini dünyanın en yüce insanı ilan etmiş olan zalim bir köle tacirinin tehdidi altındaydılar.

“Zamir de tıpkı senin gibi bir büyücü,” diye devam etti Ölümsüz. Bu sözleri duyan Şamira buz kestiğini hissetti çünkü büyü bu saraydan canlı olarak ayrılmasını sağlayacak yegâne kozuydu. Büyü güçleri olmadan, bu zalimin avucuna düşmüş çaresiz bir kız çocuğundan başka bir şey değildi.

Danışman yerlere kadar eğilerek kralına selam verdi, sonra da Şamira’ya doğru iki adım attı. “Ben bir *doğabüyücüsüyüm*,” dedi ama kadının bu kelimenin ne demek olduğunu bilmediğini anlaması uzun sürmedi. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Şamira bir şey demedi. Beş para etmez biri, kadınların en zavallısı olduğunu düşünüyordu. Köyünde ona saygı gösterip mucize çocuk muamelesi yapıyorlardı ancak burada acemi bir çaylak gibi görülüyordu.

“Tahmin etmiştim,” diye devam etti Zamir onun çaresizliğini fark edince. “Biz doğabüyücüler, büyü’nün ölümbüyüsünden farklı bir alanıyla ilgileniyoruz. Büyülerimizle doğanın elementlerini etkileyebiliyoruz. Ateşi, suyu, havayı ve toprağı etkilediğimiz gibi lav, duman, toz ve buhar gibi yan elementleri de etkileyebiliyoruz. Ama ölümler konusunda bilgi sahibi değilim, sen bu yüzden buradasın.”

“Demek ruhsal olaylar hakkında bilgi sahibi olan birine ihtiyacınız var,” dedi Şamira, nihayet kendisini biraz daha önemli hissederek.

“Sakin kendini vazgeçilmez sanma,” dedi Nemrut üzerine basa basa. “Sen olmasan başka ölümbüyücüler de bulurduk.”

“Maalesef ölümbüyücüler genelde Nil’in ikinci kolunun ötesinde yaşıyor,” diye ilave etti Zamir. “Kenan buraya daha yakın ve oraya ulaşmak daha kolay.”

Öyle mi gerçekten?

“Bizim büyü geleneğimiz Güzel Dev de olarak bilinen şöhretli Hanok şehrine kadar uzanıyor,” diye devam etti sözlerine zaptiye. “Biz Babilliler

soy kütüğümüzü ta Kabil'e kadar takip edebiliyoruz, dolayısıyla her zaman galip gelmek bizim kaderimizde var."

"Sadece bu yüzden kan dökmemiz gerekiyor; ister suçlu ister masum olsun," diye araya girdi Ölümsüz.

"Siz de atalarınızla aynı kaderi mi paylaşacaksınız?" diye sormaya cüret etti Şamira.

Bu utanmazca soru hükümdarı o kadar kızdırmıştı ki suratı kıpkırmızı kesildi. Muhafızlar, fırtınaya yakalanıp bir yerlere sığınmaya çalışan bir tilki gibi bir adım geriye çekildiler.

"Gökyüzü sakinleri bize bir tufan daha gönderecek olurlarsa bu kez atalarımın intikamını alacağım! Yaptırdığım kule Ararat Dağı'ndan daha yüksek olacak! Hiçbir tanrı beni bu şehirden kovamayacak!" diye bağırды asasını sağa sola sallayarak. "Ordularımı göndersinler! Meleklerini göndersinler! Ruhlarını göndersinler! Babil'in görkemini hiçbir şey yok edemez!"

"Evet," diye onayladı danışman. "Biz yenilmeziz."

"Sandığı buraya getirin!" dedi Nemrut kalkanlı muhafızlarına ters. "Atalarımın intikamını almaya hemen şimdi başlayacağım."

Az önceki öfke patlaması nedeniyle hâlâ soluk soluğa olan hükümdar bitkin bir şekilde kendisini tahtına bıraktı. Derin derin soluyarak yüzünü avuçlarının arasına aldı.

Delinin teki, diye geçirdi içinden Şamira. Bu çılgınlar şehrindeki kaderinden giderek daha fazla endişelenmeye başlamıştı. Nemrut'un kendisine işkence etmekten veya onu öldürmekten bir an bile tereddüt etmeyeceğini anlamıştı.

Ölümsüz kendi düşüncelerine dalmışken Zamir cadıya yaklaştı ve kulağına fısıldadı: "Gördüğün gibi, bizim gücümüze karşı koyamazsın. Akıllı ol ve bizimle birlikte çalış. Doğru olanı yaparsan Eski Dünya'nın bütün bilgilerine ulaşma şansına sahip olursun. Reddettiğin takdirde yavaş bir ölüm seni bekliyor. Bize kıyasla kazanacak çok şeyin var."

Eski Dünya'nın bilgisi.

Ama Şamira o anda sadece elde edebileceği gücü düşünmüyordu. Henüz çok gençti ve belki de onu bu cazip teklife kapılmaktan alıkoyan sadece gençliği idi. Daha yirmi yaşındaydı ve yetişkinler dünyasının hayal kırıklıklarını henüz yaşamamıştı. Büyük hayalleri vardı ve coşkulu idealleri onun için şan ve şöhretten daha büyük anlam taşıyordu. Yaşamı boyunca altın bir havuzda keyif çatmak ve deli bir krala sarayında danışman olarak hizmet etmek niyetinde değildi. Sevmek, çocuk sahibi olmak, bir başkasının yanında mutlu olmak istiyordu. O şeytani cadı maskesinin arkasında yaşamın gerçek mutluluklarını küçük şeylerde bulan sıradan bir kadın saklıydı. Bir ateşin başında oturup anlatılan hikâyeleri dinlerken uyuyakalmak istiyordu. Çayırarda dolaşmayı, bir ırmakta yıkanmayı, kuşların cıvıltısını dinlemeyi ve sevdiği bir erkeğin dokunuşlarını hissetmeyi arzuluyordu.

Her ne kadar hayalleri paranın kudreti karşısında oldukça mütevazı kalıyorsa da Şamira'nın bunlardan vazgeçmek gibi bir niyeti yoktu.

Davul gümbürtülerinin arasında iki muhafız her iki yanına da boğa başları işlenmiş fil dişi bir sandık getirdiler. Sandığı en üst basamağa, Zamir'in durmakta olduğu terasın kenarına koydular.

"Ölümsüz kralımızın yaratıcısı Kuş, düşmanın eliyle öldü. Ruhunun bize asilerin kampına giden yolu gösterebileceğini düşünüyoruz."

Danışman sandığı açıp elini içine daldırdı. Nemrut hâlâ tahtında oturuyordu; derin düşüncelere dalmıştı. İçine kapanmıştı ve tehlikeli bir şekilde sessizdi. Şamira onun bir öfke nöbetine daha kapılacağından ve metal asasıyla kendisine saldıracağından korkuyordu. Bu esnada büyücü sandıktan bir zamanlar bir insana ait olduğu anlaşılan ancak ateşin etkisiyle kömürleşmeye yüz tutmuş olan bir kafatası çıkardı.

"Bunu bize Yafesoğulları gönderdi." Zamir kafatasını cadıya uzattı. "Nedenini biliyor musun?"

"Cesede mutlaka arındırma ayini uygulanmıştır. Bu kemikler artık işe yaramaz."

Doğabüyücüsü, bir çocuğun sözlerine güvenmeyen bir yetişkin edasıyla kafatasını bir kez daha inceledi. Ölümsüz de bu arada içinde bulunduğu

trans halinden sıyrılmış ve Şamira'ya yaklaştı. "Babamın ruhunu büyüleriyle maddeleştireceksin, sonra da zaferimiz kaçınılmaz olacak!"

"Bunu yapamam," dedi Şamira. "Babanın ruhu artık arafta bulunuyor ve oradan geri gelemes. Bir ölümbüyücüsünün onu o büyük boşluktan kurtarabileceğini sanmıyorum."

Kılıç dişli kaplan aniden homurdanmaya başladı, hükümdar da onu taklit etti. Süslü esasını yukarı kaldırarak korkunç bir nefret ve öfkeyle Şamira'nın üzerine saldırdı. Cadı şaşkınlıkla kaçmaya çalıştı ancak asa kafasına inmişti bile. Kadın yere düşünce Nemrut karın boşluğuna bir tekme attı ve sonra da onu saçlarından kavradı.

Hükümdar bir savaştının bütün gücüyle Şamira'yı bez bir bebek gibi tahtının kaidesine savurdu. Cadı yüzünü gümüş zemine çarptı ve alnı kanamaya başladı.

Şamira kendisine saldıran adamın gözlerine bakınca içlerinde parıldayan öldürme arzusunun farkına vardı. Verdiği o kabul edilemez cevap yüzünden Nemrut onu oracıkta, Gümüş Piramit'in tepesinde, sonradan gelecek tutsakların gözünü korkutacak bir örnek teşkil etmesi için öldürecekti. Ama ne yapabilirdi ki? En güçlü büyücüler için bile bu ayının etkilerini ortadan kaldırmak imkânsız gibi bir şeydi.

Nemrut esasını yukarı kaldırdı ve son darbeyi indirmeye hazırlandı. Şamira başını korumak için kollarını havaya kaldırdığında tuniğinin içindeki ağırlığı fark etti. Aslında ekmek bıçağını bu kadar çabuk çekip dövüşmeyi hiç istemezdi ancak başka çaresi kalmamıştı. Ölüm korkusuyla bıçağı kavradı ve köşeye sıkışmış bir tutsağın gücüyle saldırıya geçti. Yaşamın sırlarına vakıf bir ölümbüyücüsü olarak insan anatomisini çok iyi biliyordu; her bir damarı, her bir organı ve insan bedeninin zavıf noktalarını çok iyi tanıyordu.

Bıçağın parlayan ucu havada bir kavis çizdi ve Ölümsüz'ün tuniğini delerek etine saplandı. Tam kalbin bulunduğu yerde açılan derin yaradan kan fışkırıyordu.

Kırmızı sıvı Şamira'nın ellerine bulaşınca kadın, gücünün karşısında şaşkınlığa kapılan kraldan geriye doğru bir adım attı. Aslında her türlü zalimlikten nefret ederdi ancak bu kez içgüdülerine bağlı kalmıştı.

Kral artık burada, çok sevdiği sarayının en üst noktasında yavaş yavaş ölecekti. Bu ölümcül yaradan ister büyücü olsun ister savaşçı, hiçbir insan kurtulamazdı.

Ancak muhafızlar normalde bekleneceği üzere onun üzerine saldırmadılar, tıpkı Zamir gibi vakur ve mağrur bir tavırla beklemeye başladılar. Acılar içinde kıvranan kral ölmek üzereydi fakat yine de oldukları yerde mihlanmış gibi duruyorlardı.

Sonra ansızın inanılmaz bir şey oldu.

Nemrut iki büklüm bir halde tahtının üzerine çökmüş, bir kan gölünün içinde oturuyordu. Yine de nefes almaya devam ediyor, son yaşam kıvılcımının sönmemesi için bir boğa gibi mücadele ediyordu. Birden gırtlğından korkunç bir böğürtü yükseldi. İnsanlıkla bir ilgisi olmayan bu ses, kayıp tanrılara edilen bir matem duası gibiydi. Son gücüyle bıçağın kabzasını kavradı ve acıyla titreyerek göğsünden çekip çıkardı.

Geçmiş zamanların muhteşem kahramanlarına layık inanılmaz bir cesaretle ayağı kalktı ve alaycı, çılğınca kahkahalar atarak tuniğinin yakasını açmaya başladı. Göğsündeki bıçak yarısından kan boşalmaya devam ediyordu.

Yara iyileşiyor mu?

“İştar’a şükürler olsun!” diye bağırdı danışman. Muhafızlar da mızraklarını ve kılıçlarını yere bırakarak onu taklit ettiler.

Artık yine son derece sağlıklı görünen Nemrut asasını eline aldı, yere kan tükürdü ve olduğu yerde donup kalmış olan Şamira’ya yaklaştı. “İşte, benim halkım da böyle: Yenilmez!” dedi sapasağlam göğsünü işaret ederek. “Ne Tanrı’nın Gazabı’ndan ne de meleklerin saldırısından korkuyoruz. Yahve’ye meydan okuyacağım,” diye ekledi ve bakışlarını güneşe çevirdi. “Atalarımın yurdu Hanok’a bir tufan gönderdin. Ama ben sana sırt çeviriyorum çünkü ben Nemrut’um, büyük Kabil’in elçisiyim!”

Sonra asasını Şamira’ya çevirerek sözlerine devam etti: “Sana bir şey yapmayacağım kadın. Hayatta kalmanı ve bu ayını detaylı bir şekilde araştırarak etkilerini ortadan kaldırmanı istiyorum.”

Kral büyüünün geri dönüşü olmadığını kabul etmek istemiyordu.

“Götürün onu,” diye bağırdı sonra muhafızlarına. “Zigguratın dibindeki zindana kapayın. Ölümbüyücüleri yer altında yaşar.”

Askerler Şamira'yı bağladılar ancak zincire vurulmadan önce Zamir ona son bir uyarıda bulundu. “Yarın sabah şafak sökünceye kadar töreni uygulayacak hale gelsen iyi olur. Yerinde olsam Nemrut'u ikinci kez kızdırmayı göze almazdım.”

Şamira merdivenden bahçeye indirildi, ardından da sürüklenerek kraliyet sarayının altındaki zindana götürüldü. Ancak son anda kralın ayağa kalkarak büyücü muhafızın elini tuttuğunu gördü.

“Tanrıçayla konuşmam lazım Zamir.”

BİR SIÇANIN GÖZLERİYLE

Nemrut her şey olabilirdi ancak asla aptalın teki değildi. Şamira kir pas içinde nemli, sıçanlarla dolu bir hücreye atıldığında Ölümsüz Kral'ın dün akşam kendisine layık gördüğü özel muameleyle belli bir amaç güttüğünü anlamıştı. Nemrut onu o muhteşem daireye sağlığından endişelendiği için yerleştirmemişti. Bu bir taktikti, Babil'de tutsaklara durumlarının ne kadar iyi veya kötü olabileceğini gösteren bir hamleydi. Tutsakların bu iğrenç zindanda aç susuz bir gece geçirdikten sonra tekrar o mermer kaplı odaya geri dönebilmek, havuza uzanabilmek ve zengin bir ziyafetin tadını çıkarabilmek için her şeyi yapacakları muhakkaktı. İster kral ister köle olsun, en güçlü erkek bile günün birinde yaşamsal ihtiyaçlarına teslim olacak ve bedensel arzularının sesini dinleyecekti. Nemrut ile danışmanın yapmak istediği de tam olarak buydu.

Kral ile Zamir, diğer bütün tutsaklar gibi cadının da eninde sonunda itaat edeceğini biliyorlardı ancak stratejilerini bozan bir şeyin varlığından haberdar değildiler: Adnari'nin Şamira'ya verdiği zindan planı. Şamira parşömeni odasında bırakmıştı ancak yer altındaki bu mekânın bütün ayrıntılarını zihnine kazımişti ve gizli geçitlerin nerede bulunduğunu çok iyi hatırlıyordu. Bütün mesele üç büyük kilidi olan bir demir kapıyla kapatılmış hüccresinin kalın taş duvarlarını aşabilmektir. Fazla vakti de

kalmanmıştı. Şamira altı yedi saat sonra havanın kararacağını, ondan yedi saat sonra da aydınlanmaya başlayacağını hesaplamıştı.

Cadıyı tıktıkları hücre küçüktü ve sadece koridorda yanan meşalelerin kapının aralığından sızan ışığı tarafından aydınlatılıyordu. Derin sessizlik sadece taşlardan damlayan suyun sesi ile işkence edilen tutsakların arada bir duyulan çığlıkları tarafından bölünüyordu. Ancak tutsaklar hücrelerinde yapayalnız değillerdi. Çok sayıda sıçan başlangıçta kendilerine yönelen tekmeler yüzünden biraz uzak duruyor ancak karınlarının açlığı arttıkça çekingenliği bir kenara bırakıyor ve giderek sıklaşan aralıklarla saldırıya geçiyorlardı.

Şamira'nın gözleri bir süre sonra karanlığa alışmıştı; sıçanların ne zaman yaklaştığını ve onları ne zaman bir tekmeyle uzaklaştırması gerektiğini öğrenmişti. Zaten köleler tarafından alınıp götürülünceye kadar bazen günlerce bekleyen tutsakların cesetlerinin bulunduğu diğer hücrelerde onları görkemli bir ziyafet bekliyordu.

Şamira bir insan suretinde bu zindandan kaçamazdı. Kapı fazlasıyla kalın ve sağlamdı ancak duvarlara takılı olduğu menteşeler zaman içinde paslanmış ve bazı yerlerde sıçanlar ile karafatmaların içeri girip çıkmak için kullandığı geniş çatlaklar oluşmuştu. Şamira için artık büyüsunü kullanma vakti gelmişti. Başındaki yaraya rağmen hareket edebiliyor, konuşabiliyor ve temel büyüleri yapabiliyordu.

Büyüsünde kullanacağı malzemeler hücresinin kendisiyle paylaşılan ve sivri dişleriyle durup dinlenmeden kendisine saldırmaya çalışan sıçanlar olacaktı.

Şamira tuniğinin kolunu bir eldiven gibi eline geçirdi ve kapının yanındaki çatlaktan dışarı sıvışmaya çalışan bir sıçanı yakaladı. Kafasındaki yaradan akan kanın bir parçasını parmağına sürdü ve bununla hayvanın sırtına büyülü bir run çizdi. Sonra hayvanın tüylerinden birini kopardı ve bunu yine hayvanın ağzına, dilinin altına soktu.

İa mashmashti! Kakammu Selah, dedi bakışlarını sıçanın küçük gözlerinden ayırmayarak.

Bir hayvanın bilincini ele geçirmek her genç büyücü adayının öğrendiği ilk şeylerden biriydi ve bu yetenek hem araştırma hem de casusluk için

kullanılıyordu. Bu büyü aracılığıyla büyücü bilincini hayvana aktarıyor ve onun gözleriyle görecektik duruma geliyordu. Hayvanın sırtındaki kan taze olduğu sürece Şamira onun rotasını takip edebiliyor, gittiği yolları izleyebiliyordu.

Sonra sıçanı yere bıraktı, gözlerini kapadı ve az sonra olacaklar üzerine yoğunlaştı.

İnsanların aksine sıçanların görüşü bulanıktı ve sadece tek renk görebiliyorlardı fakat gece görüşleri insanlardan çok daha iyiydi. Öne doğru çıkık olan göz bebekleri sayesinde daha geniş bir görüş alanına sahipti, hareket eden her gölgeyi daha çabuk fark edebiliyorlardı.

Bu sayede Şamira sıçanın gittiği yerleri görebiliyordu. Burası sonu gelmeyen, karanlık, sadece yer yer yanan meşalelerin solgun ışıyla zayıf bir şekilde aydınlanan bir koridordu. Hayvan bir üst kata çıkan merdivenlere ulaşmak üzere kuzeye doğru yol alırken iki bekçiyle karşılaştı ancak adamlar ona hiç aldırış etmeden kubbeli, geniş bir salonda devriye gezen muhafızlarla konuşmaya devam ettiler. Karşısına dar bir yol çıktı. Bu hem alt hem de üst katlara giden döner bir merdivene uzanıyordu. Sıçan hızla muhafızların yanından geçti, yukarı çıkan merdivenin ilk basamağına sıçradı, ardından da diğer basamakları teker teker tırmanmaya başladı. Ancak dev yapılı iki gölgeyi gördüğü anda olduğu yerde donakaldı. Sonra en yakındaki çatlağın içine girdi ve hiç kıpırdamadan beklemeye başladı.

Şamira tam o anda hayvanın gözlerinden aşağı inenlerin kim olduğunu gördü: Zamir ve danışmanından destek alan Kral Nemrut'tan başkası değildi bunlar! Ölümsüz titreyerek aşağı iniyordu. Bitkin, yorgun ve bezgin bir hali vardı.

Şamira kaçmayı çok isterdi ancak merakı üstün geldi. Kısa bir tereddüt anından sonra Babillilerin biraz ilerlemesine izin verdi ve sıçanın gözlerinden onları izlemeye başladı. Zamir ile Nemrut en alt kata indiler ve tünel benzeri karanlık bir dehlize saptılar. Yolun sonunda bakır levhalarla güçlendirilmiş demir bir kapı vardı.

Sıçan, iki erkeğin içeriye –yanan bir ateş tarafından aydınlanan bir salona– girmesini izledi ve yıldırım hızıyla arkalarından içeri süzüldü. Bir amfiteyatroya benzeyen büyük, yuvarlak bir mekândı burası. Daire biçimindeki basamaklar, silindir sütunlarla çevriliydi.

Hayvan kan kokusu alınca burnunu yukarı kaldırdı ve Şamira çok uzaktan bir daha asla unutamayacağı ve antik Babil'in bütün sırlarını içeren bir olaya şahit oldu.

İÇ DÜNYA'NIN TANRIÇASI

Çıkışı olmayan hücresinde bulunan Şamira gözlerini ardına kadar açtı ve sıçan eşiğin üzerinden içeri süzüldüğünde dehşetle dilini ısırdı.

Tavandan aşağı sarkan zincirlere beyaz tenli, yüzünde hiçbir ifade olmayan, güzel bir kadın bağlıydı. Dalgalı uzun sarı saçları sırtına düşüyor ve en şaşırtıcı özelliğine dikkat çekiyordu: üzerlerinde şeritler halinde kan izleri bulunan bir çift beyaz kanat.

Tanrıça! Tanrıça İştâr. İç Dünya'nın Tanrıçası. Nemrut'un Tanrıçası!

Tutsak kadın bir insan değildi. Yerle bir edilen Hanok şehrinin bilgeleri tarafından yazıldığı öne sürülen ve mistisizmin ders kitaplarından biri olan *Magan Kitabı*'nda anlatılan göksel varlıklardan biriydi. Bilindiği kadarıyla bu göksel varlıklar Yüceler Yücesi'nin ışığından yaratılmıştı ve ona elçi olarak hizmet ediyorlardı. İnsanın yaratılmasından çok önce yıldızlar arasında gidip gelen, sonsuz uzaklıkları keşfeden, kâinatın ilk ırkının temsilcileriydiler.

Bu kadar haşmetli bir varlığı kim tutsak etmişti ve bunu neden yapmıştı?

Bu kanatlı varlığın aldığı derin yaralardan ötürü hâlâ hayatta olup olmadığını anlamak bir ölümbüyücüsü için bile çok zordu. Sadece kanatları değil, bütün vücudu savaştan dönmüş bir asker gibi kabuk bağlamış yaralarla kaplıydı.

Ancak sıçan önündeki sütunun etrafını dolandığında karşısındaki iğrenç görüntü Şamira'nın iliklerine kadar ürpermesine neden oldu.

Zamir büyüklü bir ayın bıçağıyla Tanrıça'nın kaburgalarında bir yara açınıştı. Zavallı varlığın yarısından kan akarken, yanında diz çökmüş olan Nemrut iştahla bu kanı emiyordu!

Tanrıça'nın kanını içiyor!

Birçok hayalet insan kanıyla besleniyor, ayrıca kan cadı ayinlerinde de sıklıkla kullanılıyordu. Fakat Şamira bugüne kadar ölümsüz bir varlığın kanını içen bir insandan söz edildiğini hiç duymamıştı ve bu tür bir ayinin ne tür etkileri olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Ancak kesin olan bir şey vardı: Hanok'ta yaşamış olan Nodogulları, meleklerin doğasını derin bir şekilde araştırmışlardı. Eğer zaptiyenin elinde gerçekten de eski büyü kitapları varsa, göksel varlıkların anatomisini çok iyi biliyor olmalıydı ve Şamira'nın bundan çıkardığı en mantıklı sonuç şuydu: *Hükümdar, ölümsüzlüğünü Tanrıça'nın kanından alıyor.*

Bu iğrenç görüntü Şamira'yı allak bullak etmişti; az kalsın kusa-caktı ama güçlkle de olsa bu dürtüyü bastırmayı başardı. Bu arada konsantrasyonu giderek zayıflamıştı ve büyü sonunda gücünü yitirdi. Serbest kalan sıçan karanlıkta gözden kayboldu ve iki kâfir o korkunç ayini sürdürmeye devam etti.

Bu esnada bir siluet zindanın koridorlarında süzülerek Şamira'nın hücresinin önünde durdu. Kemerinden bir anahtar demeti çıkardı ve kilitlerin üçünü de açtı.

Bu da kim, diye geçirdi içinden Şamira korkuyla. Ya Zamir hayvanla yaptığı büyü'nün farkına vardysa? İdam edileceği zaten kesindi ama acaba başka nasıl bir kaderle yüzleşmek zorunda kalacağını da merak etmeden duramadı.

Eğer Zamir gerçekten atalarının sırlarına vakıfsa o zaman Nod'un büyücülerinin yaptığı gibi kendisini insan olmayan bir yaratığa dönüştürecek şekilde lanetlemesini de biliyor olmalıydı.

Kapı açılınca Şamira karşısında bir muhafız değil, sarayın herhangi bir kanadında hizmetkâr olarak çalıştığı belli olan uzun boylu, güçlü, açık kahverengi tenli bir köle gördü. Adam silahsızdı, üzerinde günlük giysileri vardı ve öfkeli bir hali yoktu.

"Ben Adnari'nin arkadaşıyım," dediğinde Şamira'nın sevinçten yüreği hopladı. "Bana çıkış yolunu bildiğinizi söyledim."

"Bir kölenin burada ne işi var?" diye mırıldandı Şamira kendini toplamaya çalışarak. Koridorlarda bir tek muhafız bile yoktu ve zindanda tek bir hayat izi bile kalmamış gibiydi.

"Acele etmeniz gerekiyor. Kral ile zaptiye en aşağıdaki kata indiler. Bunu yaptıkları zaman muhafızların zindandan ayrılması gerekir. Ben de bu sayede buraya girebildim."

Zamir ve Nemrut sırlarını büyük bir kıskançlıkla koruyorlardı ancak yine de Adnari bazı kölelerin "Tanrıça'nın suretini" görmeye muvaffak olduğunu anlatmıştı. Gerçekte tabu olan Tanrıça'nın buradaki bedensel varlığı değil, hükümdarın onun kanına olan bağımlılığıydı. Bir aristokrat, kralın yenilmezliğinin kaynağını öğrendiği takdirde onu kendisi için kullanmaya kalkışabilirdi.

Şamira ise düşüncelerini toplamayı başarmıştı. "Adın ne?" diye sordu köleye.

"Size adımı söylemem ikimiz için de tehlikeli olur. Ben isyan etmeyi planlayan bir grup köleden biriyim. Sonuçta öleceğiz ama bize bunu yapanlar da bedelini canlarıyla ödeyecek."

Başka bir şey konuşmadan hızla kuzeye doğru ilerlediler ve artık kimselerin olmadığı merdivenlerden çıkarak bir üst kata açılan kapıya ulaştılar. Şamira kapının eşiğinde durarak köleye baktı: "Burada ayrılmam. Gizli çıkışa buradan gidiliyor."

"Bol şans," dedi köle saraya dönmeye hazırlanarak.

"Dur biraz!" diye bağırды Şamira kölenin arkasından, ona isyanda kullanabileceği bir bilgi verebilmek umuduyla. "Tanrıça İhtar..."

Bir gürültü onun susmasına neden oldu, dönüp baktıklarında merdivenlerden çıkan şekilsiz bir siluet gördüler.

"Gidin artık," dedi köle bir kez daha. Hapishane bomboş olduğuna göre yer altındaki bölümden sadece iki kişi geliyor olabilirdi.

Nemrut ve Zamir.

Bu ikiliyle karşılaşma ihtimali Şamira'yı o kadar korkuttu ki bir kedi çevikliğiyle arkasına döndü ve çıkış tüneline doğru koşmaya başladı.

GİZLİ GEÇİT

Şamira yol doğuya doğru bir kıvrım yapıncaya kadar koşmaya devam etti. Geçit aşağıdaki zindana çok benziyordu çünkü burada da yüzlerce hücre vardı. Duvarlar burada da kirliydi ancak ortam daha aydınlıktı. Meşalelerin yerine tavandan sarkan ve üzerinde kraliyet arması bulunan yağ lambaları vardı.

Yol, girişten üç yüz metre sonra bir taş kuyunun başında bitiyordu. Bu bir yer altı sarnıcıydı. Çok derin değildi, suyun yüzeyi bir kol mesafesi uzaklıktaydı. Şamira elini sarnıca soktu ve serin suyun tadına baktı.

Tath su.

Haritaya göre çıkış burası olmalıydı.

Cadı ciğerlerini havayla doldurdu, buz gibi suyun içine daldı ve suya girince gözlerini açtı. Önünde bir su altı tüneli gördü ve tünelin nereye çıktığını bilmemesine rağmen oraya doğru yüzmeye başladı.

Boru dar ve kaygandı, hafifçe kıvrılarak ilerliyordu.

Göğsü sızlayan Şamira sudan çıktı ve çok fazla zorlanmaktan ötürü bitkin bir halde değerli havayı ciğerlerine çekti. Dar çıkış kanalı bir kanalizasyon borusunu andırıyordu ancak su temizdi.

Yaklaşık bin metre uzunluğundaki kanalın çıkışı altın renkli bir ışık huzmesiyle aydınlanıyor olmasaydı içerisi zifiri karanlık olacaktı.

Bu, emekleyerek geride bırakmak zorunda olduğu ancak yine de fazla sıkıntılı olmayan bir mesafeydi. Zindandan kurtulmuş olmanın sevinci o kadar büyüktü ki Şamira alnındaki yarayı –hâlâ sızlıyordu – çoktan unutmuştu ve yerdeki sivri çakılların dizlerini kesiyor olmasına aldırmış bile etmiyordu.

Yaklaşık iki saat bu şekilde geçti.

Bitkin durumdaki cadı sonunda rüzgârın uğultusunu işitti ve yuvarlak çıkışı fark etti. Daha hızlı emeklemeye başladı; tünelin küçük bir mağara şeklinde genişlediği ve dar bir yarığın dışarı açıldığı yerde toprağın kokusunu aldı. Borudan incecek akan bir su, kum zeminde küçük bir su birikintisi oluşturuyordu.

Nihayet özgürüm!

Nihayet kaçmayı başarmıştı. Korkunç Babil'in zindanlarından, düşmanlarının elinden kurtulmuştu. Peki şimdi neredeydi acaba? Borular şehrin surlarının altından, hafifçe yükselen bir eğimle yukarıya doğru kıvrılıyor ve şehrin karmaşasından uzak, güvenli bir yerde dışarı çıkıyor olmalıydı.

Şamira borudan dışarı çıktığında artık gece olmuştu. Burası taşlarla kaplı bir çöl; boğazlar, uçurumlar ve kayalıklarla dolu sert bir yerdi. Mezopotamyalıların Kaya Denizi olarak bildiği verimsiz, kimsenin yaşamadığı bir yerdeydi. Şamira, dağları aydınlatan dolunayın ışığında, doğruca geniş bir vadiye açılan bir patikanın önünde uzandığını gördü. Hiç tereddüt etmeden bu patikada yürümeye başlayınca güçlü nal seslerinin vadiyi titrettiğini fark etti.

Atlar.

Peşindeydiler!

Kral ve zaptiye Babil'in o güne dek aşılması mümkün olmayan zindanlarından kaçtığını fark etmek için fazla bir zamana ihtiyaç duymamışlardı. Ama izini nasıl bulmuş olabilirlerdi ki? Kullandığı tünel aslında tutsaklar için bir kaçış yolu değil, Babillilerin bir kuşatma durumunda kaçmak için kullanmak amacıyla yaptıkları bir gizli geçitti. Bundan ötürü hükümdarın bu gizli geçitlerin her birini çok iyi tanıdığından ve nereye açıldıklarını bildiğinden hiç şüphesi yoktu. Adnari, zaptiyenin kölesi olarak onun yaşadığı yere girme şansına sahipti ve arkadaşının kaçmasına yardımcı olmak niyetiyle o haritayı çalmıştı. Ancak kız ya danışmanın kurnazlığını ya da Nemrut ile Zamir'in tam da hücrelerinden çıktığı anda merdivenlerden yukarı çıkacaklarını hesaba katmamış olmalıydı.

Şamira heyecanla vadide koşmaya başladı. Saklanacak bir yer arıyor ancak bir türlü uygun bir kaya kovuğu bulamıyordu. Nal sesleri giderek yaklaşıyordu ve Şamira bulunduğu yerin ne kadar kötü olduğunu daha iyi fark etti. Kıvrımlı patikalar ve kayalık yüksek yamaçlar görüşünü engelliyor, uzaklara bakamıyordu. Her an bir kayanın arkasından bir asker çıkabilir ve mızrağıyla önüne dikilebilirdi. Şamira koşarken artık

hiçbir şey duymuyordu; kalp atışları kendisini takip edenlerin seslerini dahi bastırıyordu. Şişmiş ayakları onu oturmaya zorladı. Atların kış-nemelerini tekrar duymaya başlamıştı ve geçidin üstünde bir muhafızın durduğunu fark etti. Askerler vadiye inince er ya da geç kendisini bulacaklardı.

Ansızın vadinin arkasında bir yerde küçücük bir çıkış gördü. Kaya-ların arasındaki bir yarıktı bu, doğruca çöle açılıyordu.

Onu takip edenler atlarını dizginlediler. En öndekileri atlarından indi. Bunlar keskin bakışlı yaklaşık kırk askerdi ve içlerinden en azından on tanesi sarp yamacı araştırmaya başladı. Ellerinde büyük fenerler vardı ve mızraklarını kaya kovuklarına sokuyorlardı. Şamira'nın başka seçeneği kalmamıştı; gözlerini okçu muhafızlardan bir an bile ayırma-yarak koşmaya başladı.

Yumuşak kum zeminin üzerinde çık hızlı koşamıyordu fakat muhafızlar yine de onu ancak kayadaki yarığın arasından geçerken fark edebildiler. İçlerinden biri bağırarak arkadaşlarına haber verdi ve diğer atlılar da onu takip etmeye başladı.

Şamira ansızın metal tekerleklerin sesini işitti ve tam önünde iki yağız atm çektiği iki tekerlekli bir arabanın durduğunu fark etti. Sürücüsü ince burunlu, sivri sakallı, tıknaz bir adamdı. Gözleri boyalıydı, saçlarına yağlı bir sıvı sürülmüştü.

Bu, büyücü Zamir'di.

UZUN SIRADAĞLARIN ARABULUCUSU

Etrafı kalabalık bir asker grubu ve büyücünün arabasıyla çevrilmiş olan Şamira, geri çekilerek sarp yamacı tırmanmaya çalıştı. Fakat çabası boşunaydı. Bir engel veya sıkıntıyla karşılaşmadan elde edilen bir zaferin ne kadar önemli olduğunu çok iyi bilen Zamir, mükemmel bir zafer kazanmak için olağanüstü yeteneklerini sergilemeye karar verdi.

Büyücü, sükûnetini bozmadan kaşla göz arasında kendisini cehennem ateşinden yapılmış bir varlığa dönüştürüverdi. Kollarım yukarı kaldırdı

ve yüksek sesle eskinin güçlerine yakarmaya başladı. *İa Dag! İa Dag! İa Marqolqhabbonesh! İa Marrutukku! İa Tuku! Suhrim Suhgurim,* diye kukredi ve yumruklarıyla tuhaf hareketler yapmaya başladı.

Şamira'nın etrafındaki kum spiraller çizerek dalgalanmaya, bir hortuma dönüşmeye başladı. Rüzgâr giderek bir tayfuna dönüştü, kurbanını içine alarak sağa sola savurdu ve nihayet olanca gücüyle yere çarptı. Şamira kumdan bir kapsül içinde vadinin sonuna kadar yuvarlandı ve anca Zamir'in arabasına bir metre kala durabildi.

"Ne yazık ki bir doğabüyücüsünün kudretiyle kötü bir şekilde tanışmak zorunda kaldın," dedi danışman, kadının başında dikiliyordu.

Şamira bir şey söyleyemedi. Dudakları kanyor, göğüs kafesi acıyordu. Askerler de dehşete kapılmıştı. Babil'de kulaktan kulağa inanılmaz efsaneler dolaşıyordu fakat bu denli güçlü bir büyücünün büyülerıyla ilk kez karşılaşıyorlardı. Ölümsüz hakkında duydukları efsanelere bir daha asla inanmazlık etmeyeceklerdi.

"Kral normalde şehirden ayrılmaz," dedi Zamir, Şamira'ya, "fakat kulenin önünde idam edilebilmen için seni canlı istiyor. Zigguratın zindanlarından kaçabilen ilk insan sensin. Buna izin vermemiz mümkün değil."

Adamın tavırlarında tuhaf bir aldırmaçlık vardı ve yaptıklarına rağmen yine de zalim bir hali yoktu. Sıradan gerçekliğin çok üstünde bir büyücüydü, Şamira'nın idam edilecek olmasından herhangi bir şekilde etkilenmiyor gibiydi.

"Kırbaçlayın onu!" diye emretti adamlarına. "Ama tanınması için yüzüne dokunmayın." Sonra bu emre resmiyet kazandırma ihtiyacı hissetti: "Ölümsüz böyle istiyor."

Ellerinde kısa kırbaçlar bulunan üç adam atlarından aşağı indiler. Bir dördüncüsü de bronz değneklerle onlara yaklaştı.

Şamira içinde bulunduğu bu kötü durum karşısında bütün umutlarını yitirdi ve çaresizce kaderine teslim oldu. Ama tam o anda muhafızlar susarak kulak kesildiler çünkü birinin sert adımlarla vadiden kendilerine doğru yürüdüğünü duymuşlardı.

Bu da kim? Asrın en güçlü halkının evlatları olan silahlı muhafızlarla dolu bu karanlık boğaza gelmeye kim cesaret edebilirdi? Aklı başında olan birinin gelmeyeceği kesindi.

Askerler, hatta Zamir bile yabancı bir adamın kendilerine yaklaşmasını şaşkınlıkla izliyordu. Askerler o kadar şaşırılmıştı ki ellerinde olmadan iki yana çekildiler ve adam aralarından geçerek genç kadının karşısına dikildi. Koyu renk bir kukuleta yüzünü örtüyordu ancak Şamira buna rağmen onun gri gözlerini ve sarı renkli sivri sakalını fark etti. Ne bir silahı ne de kalkanı vardı. Sadece duruşuyla bile askerleri olduğu yerde hareketsiz bırakmıştı.

Uzunca bir an için, zaptiye de dâhil olmak üzere kimse bir şey söylemedi ve adam onlara aldırış etmeden, yardım etmek için Şamira'nın önünde dizlerinin üzerine çöktü. Kadının başındaki yarayı inceledi ve kırık kemiği olup olmadığına baktı.

Tam bu anda Zamir öfkeyle bağırdı: "Dur, yabancı! Kimsin sen? Savunmamızı nasıl geçebildin?"

Bu arada askerler de korkularından sıyrılmışlardı. Derhal bir hat oluşturarak oklarını ve mızraklarını yabancıнын üzerine doğrulttular. Adam Zamir'e bir bakış attı ve Şamira adamın teninin çok açık renkli olduğunu gördü. Uzun boylu ve iri yapılydı, tecrübeli bir savaşçının bütün sertliğine sahipti.

"Ben bir seyyahım ama bu bölgeyi pek iyi tanımıyorum," dedi sert bir sesle. "Tapınağıma doğru giderken bu kadını takip ettiğinizi gördüm. Neden sayınız bu kadar fazla?" Başını kaldırarak etrafını saran askerleri işaret etti.

"Bu bir cadı," diye karşılık verdi subaylardan biri.

Yabancı, benzinin hafifçe atmasını ancak kendine olan güveni sayesinde gizleyebildi. "Pekâlâ..." dedi Zamir'e dönerek. sonra da tehlikeli bir kaplan gibi ayağa kalktı. "Bana o kadar da tehlikeli görünmedi. Bu gece yaptığınız av burada sona erdi," dedi sonra sesini sertleştirerek. "Tutsağın yarı ölü durumda, onu yanımda götürüleceğim."

Askerler bir adım geri çekildi fakat Zamir bu kadar çabuk pes etmek niyetinde değildi. "O kadar kolay olacağını sanma!"

"Böyle olacağını biliyordum," diye karşılık verdi seyyahı.

Zamir ele geçirmek istediği kadınla arasına giren her şeyi ortadan kaldırmaya kararlı olduğu için okçulara yaylarını germelerini işaret etti.

Bulundukları nokta oldukça dardı ve ön sırada sadece yedi asker bulunuyordu. Diğerleri onun arkasındaydılar ancak sadece önde bulunanlar yaylarına ok sürdürdüler. Vadiyi taramakla meşgul olan diğerleri de oraya gelmiş, olanları seyrediyordu.

Askerler oklarını bıraktıkları anda yabancı adam onları aldatmak için kalın pelerinini havaya savurdu. Okçular şaşırarak oklarını bu giysiye doğru attılar, atışlarının tümü boşa gitmişti.

Bakışlarını tekrar adama çevirdiklerinde onun bir mancınıktan fırlayan bir kaya parçası gibi üzerlerine geldiğini gördüler. Adam yumruklarını sıkıyordu ancak askerlere saldırmak yerine yumruklarını hızla yere vurdu.

Yer darbenin etkisiyle sarsılmaya başladı ve oluşan şok dalgası bütün birliği hareket edemez hale getirdi. Muhafızlar şaşkınlıkla kaçmaya başladılar, sadece Şamira ile Zamir oldukları yerde duruyorlardı. Atlar bile sarsıntıdan ötürü korkudan deliye dönmüş bir halde kaçmaya başlamıştı.

Tam o anda o sarsılmak nedir bilmez Zamir bile pes etti. Kendisini yenilmez sanıyordu ancak başa çıkamayacağı bir rakibin karşısında olduğunu anlamıştı. Şamira onun korkuyla buruşan yüzünde, çoktan unutulmuş bir dehşetin geri getirdiği hatıraları görür gibi olmuştu.

Zamir panik içinde o gizemli büyülerinden birini mırıldanmaya çalıştı fakat yabancı, avlanan bir aslan gibi adamın üzerine çullandı ve onu savaş arabasının üzerinden aşağı çekti. İkisi birden yere yuvarlanınca yabancı onu yakasından tutup yukarı kaldırdı. Zamir kendisine saldıran adamın yüzüne baktı ve küçük bir çocuk gibi korkudan titremeye başladı.

"Görünüşe göre Babillilerin cesareti ilk tehlike belirtisinde yok olup gidiyor," dedi yabancı. "Nemrut'un ordularının tanrısal gücü sadece yaralı kadınlar ve aklıktan kıvranan köleler üzerinde mi etkili oluyor?"

"Affet!" diye yalvardı zaptiye tanımlanamaz bir dehşet içinde. "Affet! Bu benim fikrim değildi. Kralım beni bunu yapmaya zorladı. Acı bana, yalvarırım! Lütfen beni öldürme!"

“Sakin ol be adam,” diye karşılık verdi seyyah, rakibinin üzerine çöken bu ani korku karşısında şaşırılmıştı. “Canını yakmak gibi bir niyetim yok.”

Sonra yabancı, tutsak cadıyı serbest bıraktı ve büyücü zaptiye savaşı arabasını, atları ve birliği geride bırakarak yıldırım hızıyla çölün içinde kayboldu.

Boğaza tekrar sessizlik çökmüştü ve Şamira huzuru sağlayan yabancıнын kollarının arasında dağların tepesine doğru yol aldığını fark etti. Sonra da görüntülerin hepsi kayboldu: zifiri bir karanlığın içinde rahatlatıcı bir uykuya dalmıştı.

RUHU OLMAYAN ADAM

Pişmiş etten yayılan o nefis koku Şamira'yı uyandırdı: zihninde cumartesi akşamları geride kalan haftanın yorgunluğunu atmak için bir araya gelen ve hep birlikte bir ziyafet sofrası hazırlayan Endor halkına dair anıları canlanmıştı.

Vücudu artık sızlamıyordu. Gözlerini açtı ancak parlak güneş ışığı karşısında yemiden kapamak zorunda kaldı. Sonra yavaş yavaş çevresini fark etmeye başladı ve kuzey yönünde yuvarlak bir çıkışı bulunan küçük, sıcak bir mağarada olduğunu fark etti. Mağaranın ortasında yanan bir ateşin üzerinde balık, yosun ve ahtapottan oluşan bir deniz ürünleri çorbası fokurduyordu.

Mağaranın güneyinde, bir nişin içinde metal bir cisim parlıyordu. Nişin kendisi de önünde uzun bir kılıcın asılı durduğu bir mihrabı andırıyordu. Kılıç parlak bir metalden yapılmıştı ve bu madde demirden çok farklı görünüyordu.

Diğer tarafta, çıkışa yakın bir yerde yabancı bağdaş kurmuş ve derin düşüncelere dalmış bir halde oturuyordu. Omuzlarına dökülen sarı saçlarını gevşek bir atkuyruğu şeklinde bağlamıştı.

Açlıktan ölmek üzere olan Şamira kil bir çanağa bol bol çorba delirdi. Kurtarıcısını rahatsız etmek ve onun dinlenme anını bölmek

gibi bir niyeti yoktu. Babil döneminde şövalye ruhu ender görülen bir şeydi. üstelik seyyahlar arasında daha da az görülürdü. Tutsak bir kadın tecavüzden ölümüne, aşağılanmadan işkenceye kadar her şeyin en kötüsüne hazırlıklı olmalıydı.

Şamira bir kez daha birkaç battaniyeden ve samandan oluşan basit döşeğine döndü ve hasret kaldığı yemeği midesine indirmeye başladı. Çanağın dibinde palmye filizlerinden parçalar olduğunu fark etti.

"Tadına öyle fazla aldırış etme. Aşçılığım hiç iyi değildir," diye yükseldi ansızın seyyahın sesi. "Şurada biraz su var." Eliyle bir kabı işaret etti. "Bu bize birkaç gün yeter."

Zindandan kaçtığından bu yana Şamira hiçbir şey içmemişti. Ya da ona öyle geliyordu. Kurumuş dudakları çatlaklar içindeydi ancak yaraları iyileşmiş ve kırılan kemikleri kaynamıştı.

Genç münzevi ateşe doğru yaklaştı. Şamira böyle bir erkeği daha önce hiç görmemişti; adam yakışıklı olduğu kadar etkileyici ancak aynı zamanda oldukça sadeydi de. Davranışları yalın ve hedefe odaklıydı. Otuz yaşından daha büyük göstermiyordu fakat gri gözlerinde bu dünyanın oluşumundan çok daha önce ortaya çıkmış olan bir bilgelik okunuyordu.

Şamira bir ölümbüyücüsü olmadan çok önce, daha çocukluğunda mistik yetenekleri ile göze batmıştı. Yeteneklerinin bir kısmı doğuştan geliyordu ve sihirli sözlerle ya da sembollerle ilgili değildi. Bunların arasında astral projeksiyon ile ruhları görebilme yeteneği de bulunuyordu. Ölümbüyücüsü Şamira hayaletleri, hortlakları ve bedenlerin içindeki ruhları görebiliyordu.

Yabancıнын astral aurasının son derece solgun olduğunu fark eden Şamira irkildi ve ister istemez geri çekildi. Ruhu olmayan bir adam, bir insan olabilir miydi? İnsan değilse, neydi peki? "Kimsin sen ve beni Kaya Denizi'nden neden kurtardın?"

"Çaresizlere yardım etmek sanırım doğamda var," diye karşılık verdi adam biraz şaşırarak. "Ama aslında bir kahraman sayılmam, hatta bunun tam aksi bir şeyim," diyerek gülümsedi Şamira'yı rahatlatmak için. "Ben aslında bir seyyah, kendi ordusundan kaçmış, kayıp bir savaşıyım."

"Peki, burası neresi? Beni buraya neden getirdin?"

“Seni güvenli bir yerde tedavi edebilmek için. Burası benim yaptığım kutsal bir yer, bir tür tapınak. Gördüğün gibi oldukça sade bir yer. Bir asker olarak lüksten pek hazzetmem.”

Bir tapınak mı? Hangi tanrıya adanmış acaba?

Şamira içgüdüsel olarak bakışlarını tekrar mihraba ve kayalara asılı olan kılıca çevirdi.

“Bu Kutsal İntikamcı,” dedi adam çocuğunu tanıtan bir babanın gururuyla. “Kovuluşumdan sonra bana kalan görkemli tek şey.”

“Bir asker kaçağı olduğunu söylemiştin, değil mi?” diye sözünü kesti Şamira, merak içindeydi. Bu çorak topraklarda beyaz tenli insanlardan oluşan bir ordu hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve savaştan lejyonlara dair de bir şey duymamıştı.

“Ben bir asiyim, belki de aldatılmış biri. Aynen senin gibi kaçıyorum. Kim bilir, belki de bu yüzden kendini sana yardım etmek zorunda hissettim.”

“Tam olarak neler oldu ki? Bu topraklardan geçen yabancı bir ordu hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Benim ordum yeryüzünde değil, mavi gökyüzünün enginlerinde, bulutların ve alışılageldik gerçekliğin ötesinde bulunuyor,” dedi adam. “Bu sıradan bir ordu ya da yeryüzü askerleri değil, aksine görünmez bir lejyon.”

Şamira biraz rahatlamış olarak ancak yine de şaşkın bir halde mağaranın ağzına kadar kayarak ilerledi. Önünde ne çöl ne de başka bir düzlük görünüyordu; tek gördüğü, Kaya Denizi’nden çok farklı, dipsiz bir uçurumdu. Mağara devasa bir dağın zirvesine yakın bir yerde bulunuyordu; dağın yamaçları o kadar dikti ki en tecrübeli dağcı bile buradan aşağı yuvarlanıp giderdi.

Tam o anda Şamira kurtarıcısının insan veya bir eter varlık olmadığını fark etti. Aksine o bir gökyüzü sakini, yaşayan bütün insanlardan daha yaşlı bir varlıktı.

Yabancıнын Şamira’yı getirmiş olduğu dağ, bir zamanların karanlık kalesi olmasına rağmen şu anda mutlak bir sessizliğin hüküm sürdüğü o kötü

ARMAGEDDON

şöhretli Maşu'ydu. Geçmişte Kur'un o korkutucu yılan hayaletlerine ev sahipliği yapmıştı. Sümerlilerin ilkel köy sakinleri bir zamanlar bu sü-rüngen canavarlara tapıyordu. Nemrut'un doğumundan on bin yıl önce, Eter Savaşları esnasında Başmelek Mikail'in lejyonları bütün yılansı varlıkların kökünü kazırken gökyüzü sakinleri bu bölgeye de saldırmıştı.

Sıradan insanlar için ulaşılması mümkün olmayan bir saklanma yeri olan mağaradan kuzeye doğru bakılabiliyordu. Mağara o kadar yüksek-teydi ki hava açık olduğu zamanlar Fırat'la birlikte Mezopotamya'nın sınırlarını oluşturan Dicle bile görülebiliyordu. Kuzeye doğru kurak bir arazi uzanıyor, batıda ise gökyüzüne doğru yükselen başka bir şey görü-lüyordu: Babil Kulesi. Kaya Denizi ise kilometrelerce uzakta, güneyde, şehir yönünde bulunuyordu ve karşı taraftan görülmesi mümkün değildi.

Şamira'yı kurtarmış olan münzevi bir ölümlü değildi, aksine kendi ifadesiyle zalim başmeleğin otoritesini sorguladığı için gökyüzünden kovulmuş bir asi melek, bir Kerubî'ydi. Saatler boyunca maddi ve ma-nevi pek çok konuda sohbet ettiler, ta ki Kenan ülkesinden gelen kadın yeni arkadaşının iyi niyetinden ve dostluğundan emin oluncaya dek. Adam ona ismini de söyledi –yeryüzü dilinde Ablon olarak telaffuz ediliyordu– ve bir melek olarak yaşadığı döneme ait bazı şeyler anlattı.

Güneş ufukta batmaya başladığında her iki kaçak da mağaranın ağzına oturdular. Akşam, kıyıları yeşil bir şeritle çevrili Dicle'nin üze-rinde mavi bir ışıltı oluşturunuyordu.

“Hayatımı kurtardın ama sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum,” dedi Şamira giderek altın rengine bürünmekte olan doğayı seyrederken. “Öte yandan ruhunu göremiyorum ve bu beni korkutuyor. Daha doğ-rusu, bir ruhun olup olmadığını bile bilmiyorum. Ben bir büyücüyüm ve hayatta kalabilmek için bugüne dek sadece yeteneklerime güvendim.”

“Ruh insana özgü bir şeydir,” diye aydınlattı onu Ablon. “Bu, Tanrı'nın Aden'in çocuklarına bir armağanıdır. Biz melekler, ölümlüleri böyle adlandırırız. İnsan ruhu, insanların kaderlerini kendi iradelerine göre yönlendirmelerine olanak sağlar.”

“Ama bir gökyüzü sakini bile olsa, ruhu olmayan biri olabilir mi? Hangi enerji size güç veriyor, kozmosta nasıl aktif oluyorsunuz?”

“İnsanların, tanrıların, hayvanların, hatta bitkilerin bile bir canı var. Can, yaşayanları besleyen yaşam enerjisidir. Ancak can ile ruhun farklı şeyler olduğunu pek az kişi bilir. Ruh, insanları evrende özel kılan şeyin ta kendisidir. Ruhun gücü size bilinç ve bağımsız hareket edebilme fırsatı verir, özgür irade kazandırır. Kanatlı varlıklara ise bu armağan verilmemiştir.”

“Peki, kalbinizin sesini takip edemiyorsanız yaşamınızı nasıl sürdürüyorsunuz ki?”

“Gökyüzü sakinlerini yönlendiren kendi korkuları değil, tanrısal doğalarıdır. Gökyüzünde her birimizin ayrı bir işlev gördüğü birçok kasta bölünmüş durumdayız. Savaşçı melekler olduğu gibi bilge melekler, koruyucu melekler, yargıç melekler ve doğa güçlerine hükmeden melekler de bulunuyordu.”

“Peki, sizler de büyücü benzeri varlıklar mısınız, sihir yapıyor musunuz?” diye sordu Şamira Babil’de geçirdiği korkunç zamanı hatırlayarak.

“Hayır. Biz asla büyü yapamayız çünkü büyü, kaynağını ruhtan alan bir güçtür ve bizim ruhumuz yoktur. Bizim tanrısalılık olarak adlandırdığımız yeteneklerimiz, meleklerin nefesi olarak da bilinen auramızın gücünden gelir.”

“Ama madem sadece manevi varlıklarsınız, nasıl oluyor da dünyada fiziksel bir bedene bürünebiliyorsunuz?”

“Birçok astral ve eter varlıktan farklı olarak biz melekler fiziksel katmanda materyalize olma yeteneğine sahibiz. Bunun için maddi bir suret, bir avatar oluşturuyor ve perdenin içinden geçebiliyoruz. Fakat benim gibi asi melekler, sonsuza dek maddesel bir beden içinde yaşamaya mahkûm edildi. Avatarımızı yok edip manevi dünyaya dönmeyi asla başaramayacağız, hele cennete hiçbir zaman ulaşamayacağız.”

“Kenan ülkesindeki bazı rahipler düşmüş melekler hakkında korkunç hikâyeler anlatıyorlar. Bunların sonsuzluğun karanlığında saklanan dehşet verici canavarlar olduğunu söylüyorlar.”

“Düşmüş melekler ile asi melekler aynı şey değil. Düşmüş melekler gökyüzünde yaşanan gerçek bir savaşta başrol oynamış ve zalimlikleri nedeniyle acı ve ızdırap dolu bir yer olan Şeol’e atılmışlardı. Bugün

onlar birer umutsuzluk demonu ve düşmelerine neden olan nefreti hâlâ içlerinde taşıyorlar.”

Güneş tümüyle battıktan ve bütün sıcaklığıyla yok olduktan sonra buz gibi esen rüzgârdan korunmak isteyen Şamira mağaranın içine çekildi. Orada bir süre daha oturdular, genç kadın ona hayatından, Endor’da bir büyücü olmasından, üç yüz yıl önce Akdeniz’i kasıp kavuran bir iç savaştan kaçıp Doğu’ya sığınan ailesinden söz etti.

Gece yarısına doğru ateş söndü ve uyku vakti yaklaştı. Şamira doğanın çağrısına karşı koyamadı ve yün battaniyelerin altında hızla uykuya daldı.

Ablon mağaranın ağzında nöbet tutmaya devam etti ancak korktuğu şey muhafızların veya büyücülerin saldırısı değildi.

Onun çok daha korkutucu düşmanları vardı.

YARATILIŞA DAİR BİR NOT

Şamira ertesi sabah huzursuz bir şekilde uyandı. Gece boyunca ziguratlardan, zindanlardan, büyücülerden ve hücrelerde kapalı tutulan tanrıçalardan oluşan kâbuslar yüzünden sık sık sıçrayarak uyanmıştı. Dehşet içinde açılan gözleri, her defasında gökyüzü sakininin varlığıyla yeniden huzur bulmuştu. Ablon tıpkı bir şahine, yuvasını koruyan yırtıcı bir kuşa benziyordu. Mağaranın ağzında hiç kımıldamadan sarsılmaz bir şekilde nöbet tutuyor, yorulmak ve uyumak nedir bilmiyordu.

Şamira gerindi. Zindana götürülürken yediği darbelerin yerleri hâlâ acıyordu. Asi Melek daha sonra ona iyileşme sürecinin ne kadar sürdüğünü söyleyecekti. Kaya Denizi’ndeki saldırı ile mağarayı ilk gördüğü an arasında tam iki hafta bulunuyordu. Bu zaman boyunca pek çok vitamin ve mineral barındıran, özellikle hastalar üzerinde güçlü bir etki gösteren koyu, yeşilimsi bir lapayla beslenmişti. Mağarada su ve yiyecek saklamaya yarayan en az yirmi tane kulplu toprak testi bulunuyordu ancak yine de bu erzak sonsuza dek dayanmayacaktı. Kaya duvarından aşağı inmenin sadece düşüncesi bile Şamira’nın korkudan titremesine neden oluyordu.

Kahvaltı esnasında Ablon dağın zirvesine yakın bir yerde, buradan elli metre yukarıda bulunan bir su kaynağından söz etti. Testileri bu kaynaktan doldurmak istiyordu. Şamira'ya zirveye birlikte çıkmayı teklif etti, buradan bütün Babil'i görebilirdi.

"Kaynak iki kayanın arasında bulunuyor," dedi Ablon. "Su küçük bir çatlaktan damla damla sızıyor ve sonra kayanın içinde tekrar gözden kayboluyor."

"Bu korkunç duvardan yukarı tırmanmam veya aşağı inmem mümkün değil," diye itiraz etti Şamira. "Ayağımda kancalar olsa bile tırmanamayacağım kadar dik ve tehlikeli."

"İstersen seni taşıyabilirim," teklifinde bulundu Ablon. "Daha önce bu dağa defalarca kez geldim ve son defasında sen de yanımdaydın."

"İyi ama tutunacak hiçbir yer yok ki?"

"Buraya nasıl geldiğini sanıyorsun peki?"

"Bilmiyorum..." dedi Şamira kekeleyerek. "Ben meleklerin... yani göksel varlıkların uçabildiğini sanıyordum, gökyüzündeki kuşlar gibi."

"Maddeleştigimiz zaman kanatlarımızı fiziksel gövdemizin içine çekeriz, ta ki tümüyle gözden kayboluncaya kadar. Onları tekrar açığa çıkarmak çok yorucu ve acı verici, üstelik bir kaçak için hiç de iyi bir fikir değil. Aslına bakacak olursan şu anda ben çöldeki bir insanım. kanatlı bir varlık değil."

Sonunda öğren olmadan Şamira kurtarıcıyla birlikte kaynağa gitmeyi kabul etti çünkü onun hayatını gereksiz yere tehlikeye atmayacağını biliyordu. Bir miktar korkuyla ama yine de ciddi bir güven duygusuyla generalin kendisini bir sırt çantasıymış gibi bir halatin ucunda sırtına vurmasına izin verdi. Ablon'un deri kemerine bağlı olan bir başka halatın ucu da mağaradaki toprak testilerin kulplarına geçirilmişti. Daha sonra bunları yukarı çekecekti.

Ablon bir an sonra mağaranın önündeki düzlükten boşluğa doğru tıpkı kendisini öldürmek isteyen biri gibi sıçradı ve Şamira kendisini öldürmek isteyen kurtarıcısıyla birlikte kayalara çarpıp parçalanacağını sandı. Ancak Ablon, sıçrarken dışarıdan görülmesi mümkün olmayan küçük bir çatlığa tutunmuştu. Dümdüz kaya duvarında, çıkıntılara

tutunarak bir örümcek gibi yukarı tırmanmaya başladı. Tutunacak yer olmadığı zaman da güçlü parmaklarını kireçtaşının içine geçiriyordu. Sonra bir daha sıçradı ve dağın zirvesinin önündeki bir düzlüğün üzerine konuverdi.

Bulunduğu yerde, ancak bir insanın yürüyebileceği kadar dar bir patika vardı. Patika kaya duvarının etrafından dolanıyor ve Maşu'nun zirvesinde son buluyordu. Yol, büyük dikilitaşlarla çevrili doğal bir düzlüğe açılıyordu.

Ablon testileri yukarı çekerken Şamira da ayaklarının altında uzanan manzaraya bakıyordu. Batiya, o lanet olası şehre bakmamaya çalışıyordu ancak sonunda merakı üstün geldi ve Babil'in korkunç kulesinin silüetini gördü.

“Batıdaki manzara öyle pek de hoş değil,” dedi Ablon, Şamira’nın dehşetle büyüyen gözlerini gördüğünde. “Ben kişisel olarak Hanok şehrinin yerle bir edilmemiş olmasını dilerdim. Onların soyundan gelen Babilliler, atalarının aslında kim olduğuna dair en küçük bir fikre dahi sahip değiller.”

“Ama ben biz insanların bir şekilde eski Nod’un insanlarının varisleri olduğumuzu sanıyordum,” dedi Şamira.

“Öylesiniz zaten. Bütün insan ırkları aynı atadan geliyor. Hanok’un kurulmasından da önce, ta Âdem zamanında ölümlüler bütün dünyaya yayıldılar, bazıları başkentten çok uzak olan irili ufaklı şehirler kurdular. Babilliler bu önemli halkın, göç etmemeye karar veren klanlarının soyundan geliyor.”

“Peki, Atlantis’in o efsanevi halkına ne oldu?”

“Atlantis sakinleri de Nodoğulları gibi insandılar ancak onların ırkı bağımsız bir koldan geliyor. Buna rağmen hiçbiri tufandan kurtulamadı.”

Şamira her şeyi bilmek istiyordu. Büyücü ve bilim insanı olarak yorulmak nedir bilmeden Ablon'a sorular sorup duruyordu ancak bunların bir kısmını o bile cevaplandıramıyordu. Yine de Ablon ona karşılık vermekten bıkip usanmıyordu. Şamira'nın insanlara özgü canlılığına,

yaratıcılığına ve zekâsına hayran kalmıştı. Bunlar aynı zamanda onun gençliğine de işaret ediyordu.

“Bana her şeyi anlat,” diye rica etti Şamira. “Bana kâinattan, sonsuz boşlukta dolaşırken gördüklerinden söz et. Bana Tanrı’nın nasıl görüldüğünü anlat.”

“Bu konularda ben de pek az şey biliyorum. Evrenin gerçek sırlarına ancak başmelekler vakıftır. Ben sadece bir savaşçıyım, bir katilim... Daha doğrusu, eskiden öyleydim.”

Fakat Şamira’nın yüzünde beliren hayal kırıklığı ifadesini görünce sözlerini düzeltti: “Ama yine de bildiklerimi ve Malakilerden duyduklarımı sana anlatabilirim. Bunlar göğün altıncı katında yaşayan, hayatlarını eski sırları incelemekle geçiren bilge meleklerdir.”

Şamira sırtını kaya duvarına verdi ve merakla beklemeye başladı. Bu yükseklikte serin bir rüzgâr esiyor ve sabahın sıcaklığını dayanılır kılıyordu.

“Bir zamanlar, kâinatın ortaya çıkmasından çok uzun bir süre önce, sonsuz boşluk iki büyük krallıktan, karanlığın ve aydınlığın krallıklarından oluşuyordu. Karanlığın üzerinde o dönemde iğrenç bir tanrıça, kaosun tanrıçası Tehom hüküm sürüyordu. Bu kozmik canavar –aralarında kara kılıçlı, dehşet verici Behemot’un da bulunduğu– daha küçük birçok tanrı tarafından destekleniyordu ve sonsuz boşluğun önemli bir kısmını kontrolü altında tutuyordu. Rakibi ise ışığın tanrısı, Işıldayan Yahve’ydi. Sonra günün birinde Yahve ile Tehom arasında bir savaş patlak verdi.”

“Tek bir tanrı, birçok tanrıya karşı mı?”

“Yahve, savaşta kendisine yardımcı olmaları için beş başmeleği yarattı. Bunlar, efsanevi güçleriyle Yahve’nin yanında karanlığın tanrılarına karşı savaştılar. Sonunda da Eskiçağ Savaşı adı verilen bu savaştan galip ayrıldılar, rakiplerinin cesetlerini de cehenneme attılar. Tehom’un yenilgisiyle birlikte Göksel Baba her iki krallığın yönetimini de üstlendi, hem ışığın hem de karanlığın hükümdarı oldu ve kendisinin her şeyin en kudretlisi olduğunu ilan etti. Artık yenilmezdi ve kâinatı yaratmaya başlayabilirdi. Yüceler Yücesi, bir patlamayla bütün melekleri bir anda

var etti ve boşluğu göksel lejyonlarla doldurdu. Sonunda da bir ışık kıvılcımı çaktı ve kozmosu yaratmaya başladı.”

“Ya Tanrı? Tanrı hakkında ne biliyorsun?”

“Tanrı sadece duygu ve enerjidir. Sonsuz olana şeklini verdikten sonra bile kimse onunla bir araya gelemedi. Sadece başmelekler onunla konuşabildiler ancak onlarla da çok fazla konuştuğunu sanmıyorum. Yahve çok meşgul bir baba, işine büyük önem atfeden bir yaratıcı gibiydi. Ancak onun varlığını kalbimizde hissediyorduk ve aslında asla yalnız değildik. Babasına bağımlı olan, onun koruyuculuğuna güvenen ve dünyayı kendi başına alt etmekten imtina eden oğul, budalanın tekidir.”

“Ya sonra ne oldu?”

“Yaratıcı milyarlarca yıl uğraşarak eserini oluşturdu, her bir adımı da ayrı günlere böldü. Bu kutsal günlerin her biri, binlerce insan yılına karşılık geliyor. İlk günde göğü, güneşi ve yıldızların bir kısmını yarattı. Bunlara on binlerce ay ve gezegen ekledi, ta ki dünyasının mükemmel olduğuna kanaat getirinceye kadar. Sayısız asırlar boyunca dünya hayvanların yuvası oldu, bahçelerinde melekler dolaştı, altıncı günün sonunda da Tanrı'nın eserlerinin en harikası olan insanlar ortaya çıktı. Yaptığı işin sonucundan oldukça memnun kalan Yahve insanlara birer ruh armağan etti ve sonra da yaratma işine son verdi. Kudretli Tanrı artık yorulmuş, bitkin düşmüştü. Göğün yedinci katına, Safon Dağı'nın tepesinde bulunan tapmağına gitti ve orada istirahata çekildi. Başmelekleri de kendi adına hükmetmekle görevlendirdi. Böylece altıncı gün sona erdi ve bugün de içinde bulunduğumuz yedinci güne girdik.”

“Yedinci gün,” diye tekrarladı Şamira. “Peki yedinci gün ne zaman sona erecek?”

“Bunu söylemek mümkün değil. Başmelekler ile Malakîler, Yüceler Yücesi'nin günün birinde uyanarak zalimleri cezalandıracağını, bunun da dünyanın sonu anlamına gelen kıyamet denilen olayla vuku bulacağını iddia ediyorlar. Meleklerin Prensi Mikail, Siyon'daki kalesinde Zaman Çarkı'nı muhafaza ediyor. Bu muhteşem sanat eseri, iddiaya göre yedinci günün akışını gösteriyormuş. Döngü tamamlandığı zaman

Yüceler Yücesi uyanacak ve barışın hükümdarlığını tesis edecekmiş. Ama bütün bunlar sadece bir kehanet tabii."

"Ya sen?" diye sordu Şamira. "Sen neden buradasın? Neden gökyüzünde kendi türünden olanlarla birlikte değilsin?"

Ablon bir an için derin bir sessizliğe gömüldü ve gözlerini batıya doğru eğilmekte olan güneşe dikti. Testileri kaynağa doldurduktan sonra Şamira'nın yanına oturdu. "Yahve yarattıklarına çok fazla önem ve değer veriyordu, bu da onun ilgisini çekmek için birbirleriyle yarışan başmelekleri öfkeliendiriyordu. Yüceler Yücesi insanlara birer ruh armağan ettiğinde başmelekler ve birçok melek son derece kıskandı ve öfkeliendi. Yüceler Yücesi uykuya daldığı zaman da Prens Mikaili tahrip politikasını uygulamaya koyuldu. Tanrı'nın adına konuştuğunu iddia ederek babanın insanların zulmünden bıkrıp usandığını, bu yüzden de ölümlülerin hepsini dünyadan yok etmeye karar verdiğini söyledi. Böylece felaketler çağı başladı ve bunların en büyüğü de tufandı."

"Hanok ve Atlantis'i sular altında bırakan büyük sel," diye tamamladı Şamira.

"Bu muazzam felaket cennetin yarısının öfkelenmesine neden oldu fakat melekler henüz buna bir tepki göstermeye veya Kanatlı Hükümdar'a karşı koymaya hazır değildi. Bu yüzden ben bir komplo planlamaya karar verdim."

"Sen mi?" diye sordu Şamira şaşkınlıkla. "Ama ben senin sadece bir savaşçı olduğunu sanıyordum?"

"Devrimlerin gücü ordularda yatar. Fakat şaşkınlığını anlıyorum. Ben bir generaldim, önemli bir askerî liderdim ancak kendi kastımda benden daha yüksek rütbelilere, dolayısıyla da başmeleklerle tabiydim. Tek başıma isyan etmem, yok olmam anlamına gelirdi."

"Ne yapmak istiyordun peki?"

"Hepsi de güvenilir kişilerden oluşan on sekiz Kerubî'yi komploya dâhil ettim; bana asla ihanet etmeyeceklerini biliyordum. Ancak yine de Mikail'e karşı desteğe ihtiyacım vardı, bu yüzden bir başka başmeleğe başvurdum."

"Kimdi o?"

"Sabah Yıldızı olarak da bilinen Lucifer. Henüz bir başmelek olduğu günlerde Lucifer insanlara karşı daima anlayışla yaklaşıyordu, bunun tek nedeni kardeşine kafa tutmak olsa bile insanlara karşı merhametliydi. O, Gökyüzü Prensi'ne kafa tutabilecek tek varlıktı, dolayısıyla bizim komplomuz için biçilmiş kaftandı."

"Peki Lucifer buna nasıl bir tepki verdi?"

"Planımı kabul etti. Birlikte bu akan kanı durdurabileceğimizi, hatta zalim başmeleğin hükümranlığına son verebileceğimizi bile sanmıştım. Ama her şey plana uygun yürümedi. Tufandan yüzyıllar sonra bile hâlâ çok sayıda insan yaşıyordu ve diktatör buna çok kızılıyordu. Bunun üzerine giderek büyüyen öfkesini Sodom şehrine yöneltti. Mikail bu şehri yok etmeye karar vermişti ve bütün meleklerin katıldığı bir toplantıda bu kararını ilan etti. Uzun bir konuşmadan sonra sadece Sodom şehrini değil, ovadaki diğer bütün şehirleri de yok edeceğini belirtti. Biz komplocular öfkeyle sesimizi yükselttik ve eğer o hain Lucifer bize ihanet etmeseydi durum çok daha farklı olabilirdi. Karanlık Başmelek meclisin huzurunda bizi ve komplomuzu ele verdi, böylece silahlarımıza sarılmak zorunda kaldık. Cennetin sütunlarını bile sarsan muazzam bir savaş yaşandı. Ama yenildik. Mikail, muhteşem ve karşı konulamaz bir kudrete sahipti; bize lanet etti ve bir gökyüzü sakininin çarptırılabilceği en ağır cezaya çarptırıldık. Bizi birer insan gövdesine hapsetti ve dünyaya sürgüne gönderdi. Böylece fiziksel katmanda tıklılıp kaldık."

"Ama esas düşmanı Mikail ise Lucifer size neden ihanet etti ki?"

"Sabah Yıldızı ittifakımıza katılmaktan vazgeçmişti. Gerçekte insanlığın varlığını sürdürüp sürdürmemesi umurunda bile değildi, o sadece tirana kafa tutmak istiyordu. Gerçek niyeti tahta çıkıp Tanrı'nın bile üstüne yükselmekti, bu yüzden Tanrılar Meclisi'nin toplandığı Safon Dağı'na bir tapınak bile inşa ettirmişti."

"Hangisinin daha kötü olduğunu söylemek zor. Kana susamış bir diktatör mü yoksa sinsi bir alçak mı?"

"Komploculara ihanet etmesi Lucifer'in nüfuzunu ve saygınlığını artırdı, böylece bu yeni gücünü de arkasına alarak kendi devrimini hazırlamaya başladı. Diktatörlüğe son verip barışçıl bir hükümdarlık

kuracağı vaatleriyle milyonları kendi safına çekti. Mikail'in yönetim tarzından ötürü hayal kırıklığına uğramış olan bazı melekler de onun isyanına katıldı. On sekiz asinin kovulmasından hemen sonra cennette kanlı bir savaş daha patlak verdi ancak bu isyan da bastırıldı. Şeytan ve melekleri, karanlığın ve umutsuzluğun cehennemi olan Şeol'e atıldılar. O günden bu yana da umutsuzluk demonları olarak orada yaşıyorlar."

"Bu savaş yaşandığında orada değildin; bütün bunları nereden öğrendin?"

"Devrimin hedeflerini yanlış yorumlayan, Orion isimli düşmüş bir melekten. Eski Atlantis zamanında benim dostumdu ve beni ziyaret etmek için cehennemden yanıma geldi. Benimle savaş hakkında konuştu ve Lucifer'in mağlubiyetin sorumluluğunu ilk isyan eden biz asi meleklerle yıktığını anlattı."

"Demek her şey inceldiği yerden koptu."

"Orion, Sabah Yıldızı'nın bazı avcıları bizi takip etmekle görevlendirdiğini anlattı. Tuhaf bir şekilde Mikail de isyan ateşinin bizim tarafımızdan yakıldığını söyleyerek gökyüzünde aynı şeyi yapmıştı. Lucifer'in isyanıyla hiçbir ilgimiz olmamasına rağmen her iki tarafın da öfkesinin hedefi olduk. Biz asiler de bu takibatın haberini aldığımız için birbirimizden ayrılmaya ve dünyanın dört bir yanına dağılmaya karar verdik."

"Riskli bir karar."

"Dünyaya gelişimizden kısa bir süre sonra bildiğimiz tek yere, Hanok şehrine gittik. Burası Nod çölünde, yıkıcı tufanda ölenlerin ruhlarının dolaştığı bir yıkıntılar diyarıydı. Asilerin kardeşliği orada yüzlerce yıl boyunca gizli bir şekilde varlığını sürdürdü, bu zaman süresince insanların sanat eserleriyle, mimarisiyle, kayıtlarıyla ilgilendik. Sürgün dönemimizin sonuna ulaştığımızda da birbirimizden ayrılmaya ve dünyanın farklı yerlerine gitmeye karar verdik, aksi takdirde bizi kolaylıkla bulabilirlerdi ve belki de hepimiz ölmüş olurduk."

"Peki, seni Babil'e getiren nedir?"

"Orion'la, kardeşliğimiz dağıldıktan sonra Sümer ovalarında tek başıma dolaşırken gördüm. Artık görevim kaçakları bir araya getirmek ve içlerinde bulundukları tehlike hakkında onları uyarmak."

"Birini bulduğun oldu mu hiç?"

"Bir gün Dicle kıyılarında dolaşırken Gerçekliğin Perdesi'nde bir titreme algıladım. Gökyüzü sakinleri bir mesaj iletmek için bu tekniği kullanır. Bu bir imdat çağrısı, bir tehlike işaretiydi. Gönderen de asi Kerubilerden biriydi: Savaşçı İştâr."

İştâr!

Şamira'nın rengi soldu. Acaba bu Babil'deki İştâr olabilir miydi? Zigguratın mahzenindeki zindanda gördüğü o kanatlı varlık? Ya öyleyse? Şamira bunu genelle paylaşmalı mıydı yoksa onu tehlikeye atmamak için susması daha mı iyi olurdu? Ablon, Babil'in başkentine girip, onların ordularıyla savaşıp, Ölümsüz'ü ve danışmanını mağlup edebilir miydi? Bu pek kolay görünmüyordu. Zamir'in o lanetli şehirde, kralın yanında yenilmez olacağını düşündü. Aksi durumda Tanrıça'yı tutsak etmesi ve o iğrenç ayinlerinde kullanması asla mümkün olamazdı.

"Ne oldu?" diye sordu Ablon. Şamira, damarlarındaki kanın donduğunu hissetti.

"Birden yine o kâbusta hissettim kendimi," diye yalan söyledi, yeni dostunun hayatını tehlikeye atmamaya karar vermişti. "Sonra ne oldu?" diye konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Mesajdan anladığım kadarıyla İştâr derhal ilgilenmem gereken çok önemli bir şey bulmuşa benziyordu. Bütün Mezopotamya boyunca onun izini sürdüm ve nihayet izler beni Kaya Denizi'ne getirdi." Ablon eliyle güneybatıyı, kayalardan oluşan labirentin bulunduğu yeri işaret etti. "Ama çok geç kalmıştım. Kayaların tam ortasında bir kadın savaşçının dehşetli bir yaratıkla, siyah kanatlı karanlık bir melekke dövüştüğünü gördüm. Aurası silik ve bulanıktı, metal bir miğfer yüzünü örtüyordu. Bunun bir melek mi yoksa bir demon mu olduğunu bilmiyordum ancak gökyüzü sakinini kurtarmak için oraya vaktinde ulaşamayacağımı anlamıştım, bu yüzden kendimi kaya duvarına atarak, üzerinde bulundukları dağın yıkılmasını sağladım. İkisine ne olduğunu bilmiyorum

ama dağı tam vaktinde yıkmasaydım İştar'ın ölmüş olacağına emindim. Aşağı düşerken öldüğünü sanmıyorum çünkü ne de olsa ölümsüz bir direnme yeteneğine sahip. O günden bu yana Kaya Denizi'ni tarayıp duruyorum ama henüz onun izine rastlayamadım. Kuzeye doğru kaçtığını sanıyorum.”

Demek dağ yıkıldığında İştar ölmemiş, diye geçirdi aklından şamira. Belki de sadece bayılmıştır, bu durumda Babilliler için kolay lokma olmuştur.

Ama bu sadece bir tahmindir. Gerçekte Tanrıça'yı tutsak eden neydi acaba?

“O halde neden kuzeye gitmiyorsun?” diye sordu şamira dikkatle. Ablon'u o lanetli başkentten ve onu da mutlaka İştar gibi tutsak edebilecek olan büyücüden uzak tutmak niyetindeydi.

“Henüz değil. şimdilik en iyisi beklemek. Savaşçı İştar burada bir yerdeyse beni bulacaktır.”

şamira, biri hariç aklındaki bütün soruları unutarak sustu. Kendisini uyuşturulmuş gibi hissediyordu ve bu çıkmaz sokaktan kurtulmak için ne yapacağını bilemiyordu. O sıçanın gözlerinden gördüklerini Ablon'a anlattığı takdirde onun Babil'e gidip askerlerin mızraklarının ucunda, Ölümsüz Kral'ın gücüyle ya da büyücünün büyülerıyla öleceğinden emindi. Bunu ona anlatmadığı takdirde belki hayatta kalabilirdi ancak bu durumda da kurtarıcısının güvenini kötüye kullanmış olacaktı.

İçinde bulunduğu zor durumun verdiği acıyla, olanları ona sonra anlatmaya karar verdi.

Gece çökene kadar Ablon ile şamira dağın tepesinde kaldılar. Cadı şamira, Ablon'un kendisine anlattıklarından çok etkilenmişti ve İştar'ı aklından bir türlü çıkaramıyordu, hele bir de şu anda nerede olduğunu ve ziggurata nasıl geldiğini bildikten sonra.

Ay doğmadan önce melek ve cadı birlikte mağaraya indiler ancak hâlâ Babil'in başkenti ve sakinlerinin tuhaf alışkanlıkları hakkında konuşuyorlardı. Ablon tutsak zanaatkârların çektiğı ızdıraplardan çok etkilenmişti ancak prensip olarak tarihin akışına karışmıyordu.

“İnsanlar kutsal bir hediye olarak özgür iradeye sahipler ve bundan ötürü kurtuluşlarına da mahvoluşlarına da kendileri karar verecekler,” dedi. “Başmelek Mikail’in nasıl onları öldürmeye hakkı yoksa benim de onları kurtarmaya hakkım yok.”

“İyi ama asi melekler insanların öldürülmesi yüzünden ayaklanmadılar mı?” diye itiraz etti Şamira.

“Komplonun amacı ölümlüleri ilahî gazaptan korumaktı, hepsi bu. Bizler Tanrı değil, sadece birer meleğiz. İnsanları yönlendirebiliriz ancak asla önceden belirlenen bir yola sevk edemeyiz.”

“Neden?”

“Tanrı’nın isteği böyle olduğu için,” diye karşılık verdi Ablon kısaca. “Yahve bunun böyle olmasına karar vermiş, biz göksel varlıklar da sadece onun emirlerini uygulayan birer aracıyız. İşte bu da bizi gerçekten özgür olan, hiçbir plana ve kaideye bağlı kalmak zorunda olmayan insanlardan ayıran esas nokta.”

Şamira mağaranın arka kısmına doğru çekildi, yün örtülerden birini üzerine aldı ve ateşi yaktı. Biraz çorba içtikten sonra döşeğine yerleşti.

“Ama anlamadığım bir şey var,” dedi Ablon aynı şekilde döşeğine uzanmadan önce. “Madem Babil’de bu kadar çok köle var, neden isyan etmiyorlar?”

“Nemrut’tan korkuyorlar da ondan. Çünkü kral ölümsüz ve hiçbir silah ona işlemiyor.”

“Ölümsüz mü?” diye sordu Ablon şaşkınlıkla. “Ama bu imkânsız!”

Şamira gözlerini kapadı ve yana döndü.

O gece pek az uyuyabildi.

ABLON VE ŞAMİRA

Yazın gelmesiyle birlikte hava biraz nemlenmişti. Yılın bu mevsiminde sıcak, dağların üzerine çöküyor, çölü ısıtıyor, Dicle’yi neredeyse kaynama noktasına getiriyor ve doğudaki toprağı verimli hale getiren dönemsel yağışlara neden oluyordu.

Babil kulesinde çalışan işçiler ilkbahar boyunca bir an bile durmamışlardı. Manzarayı giderek değiştiriyor ve Şamira'nın zaten huzursuz olan vicdanını daha da rahatsız ediyorlardı. Ablon'a gerçeği söyleyecek cesareti kendisinde bulamamıştı ve artık bunun için çok geçti.

İçinde bulundukları çıkışı olmayan duruma rağmen Ablon ile Şamira ilerleyen zaman zarfında arkadaş olmuşlardı. Günün birinde akşam güneşinin son ışıklarında mağaranın ağzında otururlarken birden kulenin gölgesini fark ettiler.

"Her geçen gün daha da büyüyor," dedi Ablon. "Artık bin metreden daha yüksek olmalı. Çok yakında da iki bin metre olacak."

"Mümkün değil!" diye itiraz etti Şamira. "Daha da yükselecek olursa mutlaka kendi içine çöker. Baksana, yapının katlarını taşıyan tek bir destek bile yok. Bu zamana dek nasıl ayakta kaldığına şaşıyorum."

"Aslında bu bir büyü falan değil, aksine inşaat mühendisliğinin bir başeseri. Ben henüz Babil'e gitmiş değilim fakat bu alanda gösterdikleri gelişmeleri uzaktan takip ediyorum. Şehrin altından bir akarsu bile geçiyor."

"Sarayın bahçelerini sulayan akarsu," diye düşündü Şamira yüksek sesle.

"Fırat'ın yer altındaki kanallarından biri. Önce surların altından geçiyor, oradan da zigguratın içine doğru devam ediyor. İşçiler suya ulaşmak için epey derine inmek zorunda kaldılar. Sonra da bir bent inşa ettiler, bu yüzden su artık ileriye doğru değil, yukarı doğru akıyor."

"Yukarı doğru mu?"

"Babil kulesinin ortasında dev bir demir silindir var. Bu, çapı çok büyük olan ve dik duran bir silindir. Su bunun içine o kadar büyük bir basınçla akıyor ki silindir borunun dik durmasını sağlıyor. Borunun çeşitli yerlerine açılan küçük savaklarla suyu stratejik yönlere akıtıyorlar, böylece yapıyı ortasından taşıyan bir basınç elde edilmiş oluyor."

"İnanılır gibi değil! Bu şekilde kuleyi sonsuza dek yükseltebilirler."

"Buna hırs adı veriliyor. Bu bakımdan melekler, demonlar ve insanlar arasında bir fark yok."

ARMAGEDDON

Yıldızlar yükselip soğuk kendisini hissettirmeye başlayınca kadar mağaranın ağzında öylece oturdular. Birbirlerinden çok farklıydılar; biri melek, diğeri bir ölümlüydü fakat yine de birbirlerine çok benziyorlardı. Her ikisi de kendilerine yönelik baskıdan kaçmış ve kendi değerlerinin peşinde koşmuşlardı. Ne savaş istiyorlardı ne nefret ne de acı. Tek istedikleri huzurdu ancak izledikleri yol onları tehlikeye düşürmüş, heyecanlı fakat hiç de rahat olmayan macera dolu bir yaşamın içine sürüklemişti.

Rüzgâr ılık çalarak eserken insani bir dürtüye kapılarak birbirlerine sarıldılar.

Bu anı bir daha asla unutmayacaklardı.

TANRISAL GÖREV

İlk yaz ayından sonra sıcaklar bastırmıştı. Mağara yerden epey yüksekti; sabahın ilk saatlerinde serin bir yel esiyordu fakat öğlen olunca burası da güneşin altında yanmaya başlıyordu. Bu yüzden Ablon ile Şamira sıcak bir temmuz akşamında Dicle kıyısına bir gezinti yapmaya karar verdiler. Uzun bir yol olacaktı fakat Şamira'nın bacaklarını çalıştırması gerekiyordu ve nasıl olsa Kerubi de onunla birlikteydi. Dağın zirvesine defalarca tırmanmış ve testileri suyla doldurmuşlardı ancak erzakları yavaş yavaş tükenmeye başlıyordu.

Ablon birkaç halatı örerek balık ağına benzer bir hale getirdi, sonra da üzerine metreler uzunluğunda bir koyun postu dikerek yiyecek taşımakta kullanacakları büyük bir heybeye dönüştürdü. Balık, palmiye filizleri, nar ve belki de biraz etle menülerini zenginleştirmeye çalışacaklardı. Gökyüzü sakinlerinin yemek yemeye ihtiyacı yoktu ancak general kendi pişirdiği korkunç yemeklere kıyasla oldukça lezzetli olan Şamira'nın yemeklerinin tadına sık sık bakıyordu.

Şamira haftalardan bu yana ilk defa ayağını kumlu toprağa basıyordu. Birlikte doğuya, ırmağın kıyısını çevreleyen yeşil kuşağa doğru ilerlemeye başladılar. İki gün sonra tilkiler, ceylanlar, engerekler, şahinler

ve leylekler görmeye başladılar, onları çeşitli meyve ağaçları ile hurma ağaçlarıyla dolu korular takip etti, ta ki çalılar yerlerini çimenlerle kaplı bir araziye bırakıncaya kadar.

Güneyde perişan durumda bazı kulübeler fark ettiler. Bunlar, krala ödemek zorunda oldukları yüksek vergiler nedeniyle sefaletle mahkûm edilmiş köylülere aitti. Nemrut, köylülere göz açtırmaması ve isyan etmek niyetinde olanları sindirmesi için iki ayda bir zaptiyelerini krallığının en ücra köşelerine kadar gönderiyordu. Silahlı devriyelere rastlama ihtimalleri yüksekti fakat Ablon onlardan korkmuyordu.

“Babilliler beş gün önce buradan geçmişler,” dedi çimendeki izleri inceleyerek. “Epey kalabalıklarmış ve yanlarında ağır bir tahtirevan da varmış.”

“Yürüyerek bile oldukça hızlı yol alıyorlarmış,” diye destekledi onu Şamira.

“Kral gizli bir yer altı patikası inşa ettirdi. Onu yukarıdan gördüm ama içine henüz giremedim.”

“Ülkenin içinden geçen bir tünel mi?” diye sordu Şamira şaşkınlıkla.

“Hayır, bir tünel değil. Ashında bir hendek, toprağın içine çöktirilen bir yol. Ayrıntılarını ya da nasıl yapıldığını ben de bilmiyorum.”

“Peki, neden bu yolları hiç kullanmadın? Babil’in her yanına çabucak ulaşabilirdin.”

“Devriyelerle karşılaşmak istemedim. Gizli geçitlerde ath zaptiyeler ve yanlarındaki süvarilerle karşılaşmamak mümkün değil.”

“İyi ama ben senin yenilmez olduğuna sanıyordum,” diye itiraz etti cadı.

Asi Melek her zamanki edasıyla mütevazı bir şekilde gülümsedi. Meleklerden birçoğu maddi ve manevi olarak sıradan insanlardan üstündüler, ayrıca ölümbüyücüsü onun Kaya Denizi’nde tek bir saldırıyla o savaşıncıları nasıl şaşırttığını unutmamıştı.

“Ben yenilmez değilim. Öyle olsaydım, gökyüzünden kovulmazdım.”

“Ama seni öldürmek isteyenlere karşı koydun.”

“Daha ne kadar hayatta kalırım, bilmiyorum. Yakında peşimdekilerden biri beni de bulacaktır, tıpkı Savaşçı İhtar’ı bulduğu gibi. O zaman onunla mücadele etmek zorunda kalacağım.”

“Gururun ne kadar da ölümcül!” dedi Şamira arkadaşının kibrinin aşırıya kaçtığını düşünerek.

“Bunun gururla ilgisi yok. Ben bir Kerubîyim, bir koruyucu ve savaşçıyım. Bu benim doğam.”

Ablon ve Şamira daha önce insanların özgür iradeleri ve gökyüzü sakinlerinin değiştirilemeyen doğaları hakkında konuşmuşlardı ancak bu mücadele ve savaş azmi Şamira’ya yine de biraz tuhaf geliyordu. Belki de bu, bir insan olması ve insan iradesinin de iniş çıkışlar barındırmasından kaynaklanıyordu.

“Ölmekten de mi korkmuyorsun peki?”

“Bir asker için ölüm sadece görevinin sona ermesi anlamına gelir.”

“Korktuğun hiçbir şey yok mu general? Yoksa kanatlı varlıklar canın zaaflarından hiçbirini taşıyor mu?”

Ablon çayırın ortasında durdu ve parmaklarını genç kadının yüzünde dolaştırdı. “Korkularımı unutmak zorundayım,” dedi cadının yumuşak tenini okşarken. “Bugüne dek nelere tahammül etmek zorunda kaldığımı, aldığım dersleri, özellikle de sevdiklerimi unutmak zorundayım. Ama her şeyden çok değerlerimi yitirmekten, ilkelerimi çiğnemekten ve amaçlarıma ihanet etmekten korkuyorum.”

Şamira boğazından yükselen yumruyu güçlkle bastırdı ve arkasına döndü. Onu görevinden alıkoymanın ne kadar bencilce bir davranış olduğunu ancak şimdi anlıyordu. Ablon için, ölüm anlamına gelecek olsa bile görevini yerine getirmesi ve davasını kazanması her şeyden daha önemliydi.

Şamira ne olursa olsun onu durduramayacaktı.

Daha sonra, yalnız kaldığında, sessizce ağladı.

Nehrin kıyısına yaklaşık iki yüz metre kala örtülerini çimenlerin üzerine serdiler ve bir kamp kurdular. Buradan sonra çimenlik arazi yerini ta Dicle kıyısına kadar uzanan koyu bir balçık katmanına bırakıyordu.

Akşam sona ermek üzereydi. Ablon ile Şamira uçuşan böceklerle rağmen bir şeyler pişirmeye ve geceyi burada geçirmeye karar verdiler. Ertesi sabah çok erken kalkacak, balık avlayacak ve yiyecek başka şeyler arayacaklardı. Şamira ateş yakmak için birkaç taşı bir çember oluşturacak şekilde dizdi ve sivrisinekleri uzak tutmak için bir avuç dolusu tütsü yaktı. Çeşitli yabancı köklerden bir bulamaç hazırladı ve Ablon'a bununla deri, kâğıt ve kumaş gibi organik malzemelerin çok uzun bir süre bozulmadan muhafaza edilebileceğini anlattı. Bulamacın formülünü yüzyıllar önce ortadan kalkmış olan bir büyücü kardeşliği, Sippar Tarikatı geliştirmişti.

O gece, Şamira uyurken Ablon yuvarlak bir taşın üzerine oturdu ve derin bir meditasyona daldı. Göksel varlıklar, unutmak istemedikleri zaman ve mekânları hatırlamak için sık sık meditasyon yaparlardı. İnsanların aksine melekler binlerce yıl yaşardı ve maalesef hepsi akılları asla karışmayan Malakîler kadar şanslı değildi.

Ertesi sabah şafak sökmeden bataklık bölgeyi geride bırakmış ve Dicle'nin güzel kıyısına ulaşmışlardı. Yaptıkları uzun yürüyüşten sonra ilk olarak serin sulara yıkanmış, neredeyse öğlene kadar sudan çıkmamışlardı.

Öğle vaktinde Şamira kıyıya geri döndü, Ablon da balık ağını ırmakta dalgaların şiddetli olduğu yere attı. Burası gerçekten de cennet gibiydi, harika ve bereketli bir doğanın içindeydiler, etrafları yaşam ve güzelliklerle doluydu, çölün sonsuzluğunun içinde yer alan mükemmel bir yerdi.

"Kenan'da rahipler bize insanların çamurdan şekillendirildiğini anlatırlar," diye söze başladı Şamira bir eliyle nemli toprağa dokunarak. "Çocukken daima yazılanların doğru olduğunu sanırdım."

"Balık meselesi mecazi olarak doğru," diye açıkladı Ablon. "Et fiziksel malzemeyi, somut kâinatın elle tutulabilir maddesini temsil ediyor. İnsan, dördüncü günde denizde başlayan ve farklı türlerin gelişmesine neden olan bir sürecin sonucu."

"Ama sen insanların Tanrı tarafından yaratıldığını söylemiştin."

"Tanrı'nın kudreti evrim sürecinde daima var oldu. Bu, sonsuzluğun ilerleyişini ve her şeyin gelişmesini destekleyen büyük enerji. Din adamları, daha iyi anlaşılması için Yahve'nin eserini sıradan insanların yaptıklarına benzeterek açıklamaya çalıştılar. Ancak bir marangozun ya da balıkçının yaptıkları tanrısal kudretle aynı değil. Yaratılış sürecinde tanrısal, gizemli ve görünmez enerjiler harekete geçti."

"O halde kutsal yazılar birer benzetmeden başka bir şey değil, öyle mi?"

"Benzetmeleri hafife almamak lazım çünkü bunlar insani iletişimin en yüksek seviyesini teşkil ediyorlar. Bunları herkes kendi istediği gibi yorumlayabilir. Özgür iradeye sahip ve kendi cevaplarını bulmaya açık bir ırk, bunu yapmaya son derece uygun. Yazılar, insanların kozmosu anlamasına yardımcı olan çok çeşitli sembollerle dolu. Ama mutlak gerçek, her insanın kendi aklında yatıyor."

"Peki, Âdem yaratılmadan önceki atalarımız kimlerdi?"

"Karanlık mağaralarda yaşayan insansı türler. Melekler eskiden onları hor görürlerdi, ta ki evrimin en yüksek basamağına ulaşınca ve Tanrı onlara birer ruh armağan edinceye kadar. Yozlaşmış bazı melekler bunu çok kıskandı. Bu yüzden bazı gök sakinleri insanları, eski kökenlerine atıfta bulunarak kil kuklalar ya da insansı maymunlar olarak adlandırırlar."

"Bir meleğin Tanrı'nın çehresini hiç görmemiş olması tuhaf bir düşünce," dedi Şamira dağın zirvesinde yaptıkları konuşmayı hatırlayarak.

"Ama bu aslında hiç önemli değil. Ben onu bir tasarım, bir esinleme, bir hedef olarak tasavvur ediyorum. Bana göre inanç aslında açıklanamaz olana inanmak anlamına geliyor."

Bir büyücü olarak Şamira inancın ne kadar kudretli olduğunu ve inanmayan birine hiçbir büyüünün etki etmeyeceğini çok iyi biliyordu. Kendi büyülerini de enerjilerini insan ruhundan alıyordu ancak ruh da Tanrı'nın bir mirasından, dünyevi olanı ilahî olanla birleştiren bir kайдan başka bir şey değildi. Sihir ve mucizeler sadece insanın özü sayesinde etkili oluyordu ve bu öz, insanı Yüceler Yücesi ve kâinatla birleştiren özden başka bir şey değildi.

ZAMİR ORTADAN KAYBOLUYOR – BABİL KRİZE GİRİYOR

Zamir, Nemrut'un onu ilkbaharda yanında bir bölük askerle Şamira'yı takip etmekle görevlendirmesinin ardından Babil sarayına bir daha dönmemişti. Bölüğün komutanı olan Nebron isminde, ellili yaşlarında bir adam krala cadının kaçtığını söylemiş ancak yabancı bir adamın ortaya çıkışından söz etmemişti. Hırslı komutan, kendisini yanlış yöne gönderdiğini söyleyerek başarısızlığın suçunu ve sorumluluğunu doğabüyücüsünün omuzlarına yüklemişti. Zamir bir daha başkente dönmediği için Nebron'un anlattıkları doğru olarak kabul edilmiş, askerler de ölüm cezasına çarptırılmaktan kurtulmuşlardı.

Bu olayı takip eden haftalarda Ölümsüz her zamankinden de sınırlı ve hiddetli olmuştu çünkü görünüşe göre danışmanın kaybı onu derinden etkilemişti. Diğer zaptiyelerin varlığı onu hiçbir şekilde rahatlatmıyordu çünkü hiçbiri Zamir'in eline herhangi bir konuda su dökemezdi. Ancak yine de onun yerini alabilmek için aralarında kıyasıya bir mücadeleye tutuşmuşlardı. Ayrıca sarayda iftiralar ve dedikodular alıp yürümüş, pek çok aristokrat öldürülmüştü. Katiller geceleri gizlice sarayın bahçelerine sızıyor, düşmanlarını ortadan kaldırmak için her türlü tehlikeyi göze alıyorlardı.

Babil krallığının temelleri sarsılıyordu ancak Nemrut yine de tüm bunların üstesinden tek başına gelebileceğine inanıyordu. Ordusuna karşı koyabilecek hiçbir gücün bulunmadığına emindi. Tanrıça'nın derisini kesebilecek tek silah olan büyücünün sihirli hançerini alıkoymuştu ve gerektiği takdirde zindana inip Tanrıça'nın kanını içmeye hazırды.

Nemrut, kontrolü kaybediyor olmasına rağmen yine de ihtiyatı elden bırakmıyordu. Yazın başlarında "büyücüyü parçalarına ayıran bir çöl tanrısının" varlığına dair söylentiler dolaşmaya başlayınca, kral bir kez daha zaptiyei sorguya çekti ve bu defa bütün gerçeği öğrenmevi başardı. Eski savaşçı Nebron tek bir darbenin bütün bölüğün odunu koparmaya yettiğini anlattı ve ona yabancından söz etti. Öfkeden deliye

döner Ölümsüz, onu ve savaşçıları idam ettirdikten sonra, bu yabancı'nın kim olabileceğini düşünmeye başladı. İhtar'ı Kaya Denizi'nde buldukları için bu yabancı'nın da göksel bir varlık olduğunu düşünüyordu. Ancak İhtar'dan çok daha kudretliydi. Öte yandan Nemrut bir Babilliydi ve kudretli Yahve'den bile korkmuyordu.

Ziggurattan sadece savaş zamanları ayrılabilirdi; eğer böyle bir gelenek olmasaydı Nemrut bu yabancı'yı bulmak için çoktan çöle bizzat gitmiş olurdu. Ancak fırtınalı bir dönemden geçiyorlardı ve Nemrut şehirde çıkacak bir köle isyanının önüne geçen tek şeyin kendi varlığı olduğunu biliyordu. Ayrıca taşraya çıktığı takdirde ne pahasına olursa olsun Zamir'in yerini almak isteyen zaptiyeler arasında ufak çaplı bir savaşın çıkacağını da farkındaydı. Bu nedenle yoldaşının -Tanrıça'nın- intikamını er ya da geç almak isteyeceğinden emin olduğu "tanrı"nın harekete geçmesini beklemek kararındaydı. Zamir'in hançerini her daim yanında taşıyordu çünkü hançerin keskin ucu bütün tanrıları yaralayabilme özelliğine sahipti. Hemen her gece bu çöl tanrısıyla yapacağı savaş düşünüyör ve türlü kahramanlıklar hayal ediyordu. Şu ana kadar zaten dünyayı ele geçirmiş ve ölümsüz olmuştu, artık sıra bir tanrıyı mağlup etmeye gelmişti. İsmi şiirlerde ölümsüzleştirilecek, hakkında efsaneler anlatılacaktı. Zaten yakında gökyüzüne ulaşacak, cennetteki meleklerin de hakkından gelecekti.

Ağustos ayının başında bu sır etrafa yayıldı. Köleler, bir çöl tanrısının varlığından kesin olarak emindiler çünkü bu onların umutlarını körük-lüyordu ve liderleri Heybetli Kumarbi olan isyancı işçilerin hareketleri yeni bir ivme kazanmıştı. Dış bir tehdidin isyanı kuvvetlendireceğine şüphe yoktu çünkü kralın bu durumda başkentten ayrılması kesin gibiydi. Büyücünün aniden ortadan kaybolması isyancılar üzerinde canlandırıcı bir etki yaratmıştı. Zamir tahtın arkasındaki akıl, şehri hareket halinde tutan zekâydı.

Yazın üçüncü ayında kraliyet sarayına rahatsız edici yeni bir söylenti ulaştı. Sokaklarda Zamir'in gizlice Babil'e geri dönmüş olduğu ve yerine göz koyanlardan korkunç bir şekilde intikam almaya hazırlandığı söy-

leniyordu. Zaptiyeler bu söylentiye pek kulak asmamışlardı ama yine de hiçbiri geceleri rahat bir uyku uyuyamıyordu.

Haftalar geçtikçe Nemrut elini eteğini her şeyden çekti ve Gümüş Piramit'in zirvesinden hiç ayrılmamaya başladı. Orada altın tahtının üzerinde oturuyor ve bir şeyler beklemiş gibi hiç kımıldamadan ufka bakmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Ablon ile Şamira'nın artık bütün yaz yetecek kadar suları ve yiyecekleri vardı, bir daha ovaya inmelerine gerek kalmadan kozmosun o cezbedici sırlarını aydınlatmaya devam edebilirlerdi. Cadı Şamira, isyankâr meleğe tıp ve yemek pişirme sanatları gibi insanlara özgü âdetler öğretti, buna karşın o da cadiya gökyüzünün çeşitli katlarından söz etti. Son derece sıra dışı bir çifttiler, her ikisi de ayrı ayrı büyük yeteneklerle donatılmıştı. Kerubî'nin savaş konusunda büyük tecrübesi vardı, dayanıklı ve çevikti. Ölümbüyücüsü ise büyü sanatının ustasıydı.

Bir gün yine sohbet ederlerken Ablon, "Gerçekten de çok yeteneklisin," diye övdü kadını. "Senin kadar iyi bir büyücüyle ilk defa tanışıyorum. Oysa şimdiye kadar o kadar çok bilge ve manevi güçleri olan insan tanıdım ki."

"Çok sayıda mı? Bu terk edilmiş dünyada sayımızın çok az olduğunu sanıyordum."

"Şu anda öyle. Ben çok eski zamanlardan, Atlantis'in çöküşünün öncesinden söz ediyorum. O zamanlar sihir günlük hayatın bir parçasıydı. Sihir gücü olmadan yapılan neredeyse hiçbir şey yoktu."

"Bunlar mutlu zamanlar olmalıymış. Ama büyü sanatı nasıl olup da neredeyse hiç hatırlanmayacak şekilde unutulmuş?"

"Bunu tam olarak ben de bilmiyorum. Büyücü kardeşliklerinin tarihlerine vakıf değilim ancak sanırım perdenin genişlemesiyle ilgili bir durum."

"Gerçekliğin Perdesi," dedi düşünceli bir tavırla, "iki dünyayı birbirinden ayıran zar."

"Dünyada yaşanan bütün mistik etkilerin kaynağı zarın öte tarafında bulunur. Sihir sahibi bir büyücünün enerjisi, asıl kaynağı astral katman

olan insan ruhundan gelir. Meleklerin doğüstü güçleri ise auralarından kaynaklanır. Bu yüzden de fiziksel dünyada etkili olması için sihrin o zardan geçmesi gerekir. Perde ne kadar yoğun olursa sihrin etki etmesi de o kadar güçleşir. Tufandan önce zar bugüne kıyasla çok daha inceydi. Bugün sadece çok yetenekli insanlar bu inanılmaz güçlerle başa çıkabiliyorlar.”

“Gerçekliğin Perdesi neden bu kadar yoğunlaştı ki?”

“Kesin olarak bilmiyorum ama yine de bir tahminde bulunabilirim. Malakilere göre, bu perde insanların kolektif bilincinden oluşuyor. İnsanları kavrayamayacakları ve sindiremeyecekleri şeylere karşı fark ettirmeden koruyan bir kalkan gibi. İlk defa, dünyanın ilk sakini olan Âdem’in ortaya çıkıp da kim olduğunu öğrenmek istemesi ve kâinat hakkında sorular sormaya başlaması üzerine ortaya çıkmıştı. O zamandan bu yana insanlar gördükleri her şey için mantıklı bir açıklama üretiyorlar. Bundan ötürü de gerçek olduğunu sandıkları şeyler ile düş olduğunu sandıkları şeyler arasında fiziksel bir zar oluştu. İnsanların bu gücü o kadar muazzamdı ki sonsuz boşluk bile fiziksel ve ruhsal dünya olmak üzere ikiye bölündü.”

“Ölümler diyarının sınırlarını çok iyi biliyorum fakat işin teorisi bence çok karmaşık,” diye toparladı Şamira. “Fazlasıyla soyut.”

“Bazı şeyleri sadece akıl ve mantıkla kavramak mümkün değil. Sonsuz olanla çok daha yakın ilişkiler içinde olan melekler için bile bazı şeyler karanlıkta kalıyor.”

Atlantis’e dair anlatılan efsaneler Şamira’yı daima çok ilgilendirmişti ancak Kenan rahipleri bile bunlara fazla inanmadıkları için bu öyküleri zaman içerisinde yavaş yavaş kutsal yazılardan çıkarmışlardı. Şamira adil, ilerici ve güzel bir halk olan Atlantislilerin neye benzediğini sık sık merak ederdi. Dünyada mevcut olan bütün sihrin kökeni eski Hanok’un o acınası kalıntılarından geliyordu. Bu, şehrin bir zamanlar sahip olduğu görkemle kıyaslandığında sözünü bile etmeye değmeyecek bir bilgi hazinesiydi.

"Sen bugün insanlar için bir ütopya olan Atlantis'te bulunmuştun. Bana onların sahip oldukları ve inanılmaz hayalleri gerçekleştirmek için kullandıkları güçlerinden bahseder misin?"

Ancak Ablon bir şey söyleyerek mağaranın arka kısmına doğru çekildi.

"Ne oldu?" diye sordu Şamira şaşkınlıkla.

"Gitmem gerekiyor," diye karşılık verdi Ablon lafı dolandırmadan. "Görevimi sürdürmeli ve asi melekleri bir araya getirmeliyim. Yaz sonunda yola koyulacağım."

"Tabii ki..." dedi Şamira duygularını ifade etmemeye çalışarak. "Ben de seninle gelebilirim."

Ablon başını yana eğdi ve ciddi bir tavırla ona baktı. "Korkarım bana eşlik etmek istemeyeceksin."

"Nedenmiş o?" diye sordu Şamira hiçbir şeyden şüphelenmeyerek.

"Çünkü..." Ablon tereddüt etti. "Çünkü Babil'e gidiyorum."

"Hayır!" diye bağırdı, o acı dolu anılar içinde tekrar yükselmişti.

"Babil dünyanın başkenti. Bütün bilgiler orada bir araya geliyor. Büyük ihtimalle benden başka kaçaklar da gelmiştir oraya."

"O şehir çok tehlikeli. Kral..." Şamira, İhtar'ın nerede tutulduğunu Ablon'a söyleyip söylememe konusunda tereddüt ediyordu.

"İnsanların arasına rahatlıkla karışabilirim çünkü auramın ışınlamalarını nasıl kontrol edeceğimi biliyorum. Babil'de tek bir zaptiye bile beni fark edemez."

"Benimle birlikte Kenan'a gelebilirsin. Eriha da önemli bir yerdir, Doğu'nun ticaret merkezidir."

"Kenan, Siyon yakınlarında bulunuyor. Burası gökyüzü sakinlerinin bulunduğu bir yer. Orada, eter katmanında, Başmelek Mikail'in Siyon Dağı'nın zirvesinde en az on bin lejyon tarafından korunan bir üssü var. Maddesel dünyada seyahat etsem bile kanatlı varlıklar kısa sürede farkıma varırlar. Ben kimim ki bir ordunun karşısına çıkayım? Batıya doğru gitmek zaten riskli, hele Kızıldeniz'i aşmak iyice..."

Şamira elleriyle yüzünü örterek yaşlarla ıslanmış gözlerini kurula. "Öyle olsun," dedi soğuk bir sesle ve geriye çekildi çünkü aklına diyecek

bir şey gelmiyordu. Ablon yola çıkana kadar bütün bir ayı mağarada birlikte geçireceklerdi ve Şamira bu süre zarfında onu bu niyetinden vazgeçirmeyi umut ediyordu.

MÜTHİŞ ÖFKE

Şamira için yaz aylarının son haftaları, bir kum saatinin hızla akan kumları gibi çabuk geçmişti. Rahatsız vicdanı kendisine acı çektirmeye devam ediyordu. Ablon'un tutsak tanrıçayla ilgili habere nasıl tepki göstereceğini kestiremiyordu ve bu konuyu hiç düşünmemeyi yeğliyordu. Çıkışı olmayan bu durumda Ablon'un insanın özgür iradesiyle ilgili sözlerini hatırladı ve bunun gerçekten de bir hediye olup olmadığına düşündü. Kendisi de değiştirilemez bir doğaya sahip olmayı ve yaptıklarının hesabını vermemeyi isterdi. Ancak yine de insan yaşamı kararlardan oluşuyordu ve bunlardan bazıları kaçınılmazdı.

Ağustosun son günü Ablon ile Şamira eşyalarını toplayarak dağdan ayrılmaya hazırlandılar. Çölde hayatta kalabilmesi için Şamira'nın yanında erzak ve Dicle'de bulduğu bir altın parçası vardı. Bununla ilk köyde kendisine bir at satın alacaktı.

Ablon ise kılıcını deri bir kılıfa sokup sırtına asmıştı. İpek kumaşlara sardığı silahına bir kamçı ya da bir sopa görünümünü vererek seyahat ediyordu.

Ablon ile Şamira öğlene kadar Babil'in batı kıyısında, Fırat kıyılarında son bulan tekdüze bir patika boyunca yan yana ilerlediler. Ablon oradan o lanetli şehre, güneye doğru gitmek istiyordu. Şamira ise memleketine varana kadar çölde dosdoğru ilerlemeyi düşünüyordu.

Fırat'ın kıyısı bereketliydi ve Dicle kıyısı kadar bataklık değildi. Nehrin suları kanallar aracılığıyla bahçelerin arasına akıtılıyordu. Etraftaki tarlalarda bezelye, çavdar, mercimek ve soğan yetişiyor, büyük nehir boyunca üzerinde boğaların, ineklerin, tekelerin ve keçilerin otlağı meralar uzanıyordu. Ancak bu güzel doğa manzarası, şehrin demir surlarının arkasındaki kulenin gölgesiyle bölünüyordu.

Birlikte nehirde bulunan bir rıhtıma doğru ilerlediler ve Şamira'yı bir metrelik bir deri parçası karşılığında karşı kıyıya geçirecek bir köy-lüyü beklemeye başladılar. Öğleden sonra saat üç civarıydı ve bulutsuz gökyüzü müthiş sıcaklığı dayanılmaz bir hale getirerek ufukta serapların oluşmasına neden oluyordu. Oradan çok uzakta, Kaya Denizi'nde, küçük bir kum fırtınası vadilerde kendini göstermeye başlamıştı.

Orada beklerken birbirlerini son bir kez daha inceleme fırsatı buldular ve birdenbire büyük bir tutkuya kapıldılar. Birbirlerine benzeyenler onlardan korkuyor ve onlara saygı duyuyordu ancak ikisi de böyle bir duyguyu daha önce hiç yaşamamıştı. Ablon bir melek, bir koruyucuydu; Şamira ise genç, masum bir kadındı.

Şamira, "Ablon... Babil'e gitmemelisin!" diye şansını denedi bir kez daha.

"Yine başlama lütfen!" diye sözünü kesti Ablon bunun kaçınıcı kez olduğunu düşünerek. "Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyor-sun? Bu şehirden ben de en az senin kadar tiksiniyorum. Ama bunu yapmam gerekiyor."

"Fakat..." diye kekeleydi Şamira ancak cesareti hemen kırıldı.

Ablon ise onun yüzünde ayrılık acısından çok daha büyük bir ızdırabın varlığını fark etti. "Neyin var senin? Babil hakkındaki ilk konuşmamızdan sonra giderek suskunlaştın. Benden gizlediğin bir sır varsa yola çıkmadan önce hemen şimdi söyleyen iyi olur."

Şamira daha fazla dayanamayarak gözyaşlarına boğuldu. Ablon'a her şeyi anlattığı takdirde onu felakete sürükleyecekti ancak hiçbir şey bilmeden gitmesi başına daha büyük belalar açabilirdi. Zamir'in hâlâ zigguratta Nemrut'un yanında durduğunu ve o iğrenç ayinlerini gerçekleştirmek için yeni kanatlı varlıkların gelmesini beklediğini tasavvur etti.

"İştar..." diye kekeleyebildi gözyaşlarının arasında.

"İştar mı? Ne olmuş İştar'a?" diye sordu Ablon eliyle onun koyu renkli saçlarını okşayarak.

"O... O Gümüş Piramit'te tutsak olarak tutuluyor," diyebildi Şamira. "Nemrut'un tutsağı!"

"Ne!" diye kükredi Ablon. "Neden bunu daha önce söylemedin?"

"Ben... Ben..." Şamira titriyordu. Kerubi'ye onu aldatmak gibi bir niyeti olmadığını ispat etmek istiyordu. Tek yapmak istediği onun hayatını kurtarmaktı – bu bir insanın en değerli hazinesi idi ancak bir gökyüzü sakini için geçerli değildi.

Şamira, Ablon'a baktı ve onun giderek daha fazla öfkelenildiğini gördü. Aurası derin bir nefretle doluydu, gözlerinde kırmızı bir ateş yanıyordu. Kendisine asla şiddet uygulamayacağını bilmesine rağmen yine de ondan korkmaya başlamıştı. Gezinlerin bu en bilgesi göz açıp kapayıncaya kadar kana susamış bir katile dönüşmüştü.

Ablon arkasına döndü ve çöle, daha doğrusu başkente doğru yürümeye başladı.

"Ablon!" diye bağırdı Şamira onun arkasından. "Babil'in surlarını binlerce silahlı muhafız savunuyor. Ve Nemrut... Nemrut..." diye bağırdı olanca gücüyle fakat savaşçı ona aldırış bile etmeyince son bir uyarıda bulundu. "Gitme, öleceksin!"

Ablon da ona doğru bağırdı: "Bunun için kilden yapılmış bir ordudan çok daha fazlası lazım." Sonra da ava çıkmış bir aslan gibi yürümeye devam etti.

Ablon gözden kayboluncaya kadar Şamira yaşlı gözlerle Asi Melek'in arkasından baktı. Bu arada Kaya Denizi'ndeki fırtına iyiden iyiye şiddetlenmişti.

Her şey tamam!

Artık zarlar atılmış ve yollar belirlenmişti. Şamira olası sonuçlarına rağmen doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmıştı ve kendisini oldukça rahatlamış hissediyordu. Nihayet kendisine acı veren sırrından kurtulmuştu ancak olayların aldığı halden dolayı da üzgündü.

Olayların aldığı hal mi?

Her şeyin sona erdiğini de kim söylüyordu? O kadar da değil! Ne de olsa o tecrübeli bir ölümbüyücüsüydü, güçlü bir cadıydı ve oyuna sürebileceği birkaç kozu daha vardı. Arkadaşını kurtarmak için mutlaka bir yol bulacaktı ve bu onun son sınavı olacaktı. Cadılık sanatıyla veya

büyyüyle ilgili değil, mantık ve düşünce gücüyle ilgili bir sınav olacaktı bu çünkü sihrin özü bunlara dayanıyordu.

Şamira kanalın yanında bulunan bir incir ağacının köklerinin arasına oturdu. Sıcaklık yavaş yavaş azalırken fırtına giderek yaklaşıyordu. Bir yudum su içti ve ellerini dizlerine dayadı.

Şamira zindandan kaçarken bir isyan başlatmayı planlayan asi bir köleden yardım almıştı. Küçük Adnari o adamı mutlaka tanıyor olmalıydı; Şamira yapbozun parçalarını bir araya getirdikçe kuzın da kendi imkânları doğrultusunda ayaklanmayı desteklediğine karar verdi. Nemrut'un Babil'de bulunuyor olmasının işçilerin ayaklanmasına engel olduğu da bir gerçektir. Fakat kısa bir süre sonra bir gökyüzü sakini şehre saldıracak ve Ölümsüz Kral bütün dikkatini buraya vermek zorunda kalacaktı. Kral ve ordusu savaşırken kölelerin ayaklanma ve hatta zafer kazanma şansları oldukça yüksekti.

Adnari'ye gökyüzü sakinin planladığı saldırı hakkında mutlaka bilgi vermeliydi. Ama ziggurat bu sonsuz düzlükte, kulenin gölgesinde kalan küçük bir yükseltiydi sadece. Ablon'dan önce oraya nasıl ulaşabilirdi ki?

Peki böyle durumlarda ölümbüyücüleri ilk olarak ne yapardı? Ölümler diyarına giderlerdi!

Endor Cadısı vücudunu gevşetti ve omurgasını dikieştirdi. Algı-ları yavaş yavaş zayıflamaya başladı, sonra da kendisini tümüyle öbür dünyaya verdi.

KUM FIRTINASI

O esnada Adnari bir zaptiyenin evinde sepetin içindeki meyveleri düzenliyordu. Mari isimindeki biraz daha büyük bir kız ise altın tepsileri temizliyor ve cilalıyordu. Akşam olmak üzereydi ve sarayda fazla kimse kalmamıştı. Aristokratlar çalışmak üzere daha üst katlara çıkmışlardı, kadınları ise kraliyet muhafızları eşliğinde geniş yollarda sohbet ederek dolaşıyorlardı.

Pencereden içeri bir esinti girdi. Mari'nin bakışları mermer cadde-lerin, sonra da sonsuz çölün üzerinde dolaştı.

"Fırtına yaklaşıyor. Bu gece, kulede çalışan işçiler için epey zor geçecek."

"Burada birisi var," dedi Adnari aniden.

"Burada mı?" diye sordu arkadaşı etrafına bakınarak. "Yalnız değil miyiz?"

"Endor Cadısı! Şehre geri dönmüş!"

"Şehrin kapılarında muhafızlar var," diye karşılık verdi Mari. "Saraya ulaşması mümkün değil."

Adnari ona karşılık vermedi. Bunun yerine koşarak yatak odasından çıktı, büyük koridordan geçerek birkaç basamak aşağı indi ve kemerli bir girişten içeri dalıp bir iç avluyu geçerek kölelerin bulunduğu yere girdi. Günlük işlerini aksatırken yakalandığı takdirde cezası ölümdü çünkü köleler hizmet etmekle ve asla soru sormamakla yükümlüydü. Adnari tehlikenin farkındaydı ama bu aldığı ilk risk değildi. Henüz bir çocuktuk, korkusuz ve meraklıydı, kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Ama zaptiyelerin vardı... Çünkü bütün krallık onlarını.

Binanın kölelerin odalarının bulunduğu kısmı diğer bölümlere hiç benzemiyordu. Sonunda solgun bir ışığın içeri sızdığı küçük bir pencerenin olduğu dar bir koridora girdi. Kölelerin mum, meşale ya da yağ lambası kullanmaları yasaktı, bu yüzden de içerisi hâlâ karanlıktı. Duvarların her iki yanına da yerden tavana kadar, içine bir insanın yatıp uzanabileceği büyüklükte boşluklar oyulmuştu. Uzaktan bakılınca bunlar bal peteklerine benziyordu, insanların yaşamasına hiçbir şekilde uygun değildi.

Adnari'nin şansı yaver gitmiş ve yolda hiçbir muhafızla karşılaşmamıştı. Hızla kendi oyunağına tırmandı ve aşağıdan görülmeyecek şekilde saklandı. Zaptiyenin evinde çok açık bir şekilde bir ruhun bulunduğunu fark etmiş ve bunun Şamira olması gerektiğini düşünmüştü çünkü Babil'de bu yeteneğe sahip başka kimse yoktu.

Adnari bilincini perdenin diğer tarafına yansıttı ve ruhunu astra! katmana gönderdi. Koridorda cadının pırıl pırıl parlayan ruhunun tavana yakın bir yerde süzüldüğünü gördü.

"Adnari!" diye seslendi ona cadı öbür dünyadan gelen tuhaf titreşimle.

"Demek hayatta kalmayı başardın." dedi küçük kız sevinçle. "Zaptiyeler senin Büyücü Zamir'le yaptığın bir kavgada öldüğünü söylemişlerdi."

"Evet, hayattayım. Çöl Tanrısı bana yardım etti."

Adnari şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Efsanevi Babil'de tapılan tek tanrıça, İştâr'dı ancak zaptiyeler yabancı putlara ve kahramanlara saygı gösterilmesine ses çıkarmıyorlardı. Hatta Yüceler Yücesi Yahve'ye tapılmasına bile...

"Çöl Tanrısı, büyücüyü öldürdü mü?" diye sordu sonra.

"Hayır..." diye karşılık verdi Şamira. "Neden? Zamir öldürüldü mü yoksa?"

"Kaçtığı zamandan bu yana onu sarayda gören olmadı. Fakat bu öldüğü anlamına da gelmiyor tabii."

Şamira, sihir sahibi birinin zekâsını nasıl hafife alabilirdi ki? Bu tür insanların kafalarında bir plan olmadan hiçbir şey yapmayacaklarını çok iyi biliyordu. Zamir'in saraya dönmemesinin kesinlikle önemli bir sebebi olmalıydı. Ama şimdi önemli olan bu değildi. Belki de danışmanın yokluğu Ablon'un işini kolaylaştırırdı. "Adnari," dedi Şamira. "Şimdi beni çok iyi dinle çünkü söyleyeceğim şey çok önemli. Köleleri kurtarmanın bir yolu var."

"Nasıl?"

"Çöl Tanrısı. Beni koruyan tanrı. O, Tanrıça'nın kocası." diye yalan söyledi sözlerinin etkisini artırmak için. "Karısının burada tutuluyor olması onu çok öfkeliyordu."

Kız yavaşça gülümsedi ve Şamira çocukların saf, masum ve dürüst dünyasını hatırladı. Çok da eski olmayan bir geçmişte kendisi de bir çocuktu. Hassas çocuklar Endor'da daha çok küçük yaşlardan itibaren ölümbüyücülüğü konusunda eğitilirdi. Eski Kenan'da hem büyücüler hem de rahipler vardı. Büyücüler sihir sanatını incelerken rahipler de

yazıları korur, gelenekleri kuşaktan kuşağa aktarır ve ayinleri gerçekleştirirlerdi.

“Birkaç saat sonra şehir Çöl Tanrısı’nın saldırısına uğrayacak!” diye devam etti sözlerine. “Diğer köleleri uyarman gerekiyor.”

“Uzun süredir bu isyan gününü bekliyoruz ancak kral hem şehir kapılarındaki muhafızların sayısını hem de zaptiyelerin devriyelerini iki katına çıkardı. Surların önüne de ilk savunma hattı olarak bir sıra asker yerleştirdi. Tanrıça’ya gelince de...” Adnari tereddüt etti. “Tanrıça’nın onu koruyacağını sanıyordum.”

“Hayır,” diye karşılık verdi Şamira kararlı bir sesle. “Tanrıça yakalandı ve Ölümsüz’e hizmet etmeye mecbur edildi, bu da kocasını çok öfkeliendirdi. Çöl Tanrısı şimdi Nemrut’un karşısına çıkacak. Bu esnada ayaklanma başlayabilir; önce kuleyi ve zigguratı ele geçirmek gerekiyor.”

“Kime haber vermem gerektiğini biliyorum,” dedi kız isyanın lideri Heybetli Kumarbi’yi düşünerek. “Söylentilerin sayesinde seni Yenilmez Zamir’e bile kafa tutabilen kudretli bir cadı zannediyorlar. İsyancılara Endor Cadısı’nın beni ziyaret ettiğini anlatacağım ve onlara Çöl Tanrısı’nın saldırısı hakkında bilgi vereceğim.”

“Acele etmen lazım! Saldırı fırtınayla birlikte gelecek, güneş batmadan önce!”

“Bu haber zaten yıldırım hızıyla yayılacaktır.”

Evlerde çalışan kölelerin dışındakiler genellikle zincirlerle birbirlerine bağlanmış olurdu, bu sayede birbirleriyle son derece hızlı bir şekilde ve kimseye fark ettirmeden haberleşebilirlerdi.

Durum acil olduğu için Adnari tekrar gövdesine, Şamira da Fırat kıyısındaki incir ağacının altına döndü. Gözlerini açtığında güneyden gelen hortumun gittikçe yaklaştığını gördü. Hayvanlar paniğe kapılmışlardı, çölde ise bir kum fırtınası meydana gelmişti ve gittikçe büyüyordu.

Rüzgâr, Babilililerin piramit evlerindeki lambaları söndürmeye başlamıştı. Havanın ısısı birden düşmüştü ve yaz aylarında bunun yaşanması bir fırtınaya ya da hortumun yaklaştığına işaret ederdi. Özellikle hafif fırtınaların bu mevsimde ortaya çıkması öyle pek de alışılmadık bir

şey değildi. Şehrin surları genellikle kum tanelerinin içeri girmesine engel oluyor ancak yine de kumların bir kısmı surların üstünden şehrin sokaklarına yayılıyordu. Bu durumda bütün varlıklı aileler saraylarına sığınmıyor, dışarıda sadece kumlarla boğuşmak zorunda kalan köleler kalıyordu.

Ufukta güneş batmaya başlamıştı. Tapınak fahişeleri ziggurata geri dönmüş, muhafızlar da kum fırtınasından duydukları korkuyla nöbetçi kulübelerine sığınarak köleler üzerindeki denetimi oldukça gevşetmişlerdi. Kulenin inşaatında yaklaşık dört yüz bin adam çalışıyor, iskelelerde bir aşağı bir yukarı inip çıkıyorlardı. Bunlar mutsuz, umutsuz, kaderlerine boyun eğmiş, günbegün ölümü bekleyerek yaşayan insanlardı.

Ancak bugün bir şey değişmişti. İşçilerin yüzlerinde, hava durumu nedeniyle gergin olan gözçülerin gözünden kaçan belli belirsiz bir değişiklik vardı. Nihayet bu acı çeken zavallıların yüreğini umutla dolduracak bir umut kıvılcımı vardı.

Şehre yapılacak saldırı haberi rüzgâr hızıyla kuleye yayılmış ve özgürlük umudunu bir anda canlandırmıştı. Bu kadar kısa bir sürede bir isyanın hazırlanması aslında mümkün değildi ancak aylardan beri bu ayaklanma üzerinde çalışıldığı ve şehri içeriden bir virüs gibi kemirdiği de bir gerçektir. Hayattan hiçbir beklentisi kalmamış olan işçiler, Babilli efendilerini gerektiği takdirde silahsız olarak çıplak elleriyle dahi haklamaya hazırdılar.

Kölelerin birbirine bağlandığı demir zincirler aslında boyunlara geçirilen bronz halkaların takılı olduğu uzun bir şeritten oluşuyordu. Bu şerit, kendi eksenleri etrafında dönen iki dev çarka bağlıydı.

Bu çarklardan ilki kulenin içinde bulunuyordu, bakırdan bir sütun formunda olan diğeri ise şehrin meydanlarından birindeydi. Şerit, bu iki çarkın etrafında, kölelerin bağlı olduğu bir halka oluşturuyordu. Köleler çalışmaya kulede başlıyor, şehrin içinden meydana geliyor, oradan da tekrar kuleye dönüyorlardı. İşçiler çarkların olduğu yerlerde biraz su ve bir parça ekmekten oluşan tayınlarmı alıyorlardı. Ancak bu çarklardan birinin devre dışı kalması durumunda bütün sistemin kesintiye uğrayacağını anlayabilmek için bir mühendis olmaya gerek yoktu.

İsyancılar ilk olarak bakır sütunu devirerek daha fazla hareket özgürlüğüne sahip olmak istiyorlardı. Gerçi bu durumda yine boyunlarından halkalarla bağlı olacaklardı ancak zincir şehrin istedikleri tarafına gitmelerine, savaşmalarına ve çarkları tümüyle tahrip etmelerine yetecek kadar uzundu.

Bakır çarkı yıkmak hiç de zor olmayacaktı. Hep birlikte asıldıkları takdirde kuru bir sandal ağacı dalı gibi kolaylıkla kırılıverecekti.

Başlangıçta herkesin kalbinden geçen şey aniden gözle görülür bir şekil almaya başlamıştı. Her şey o kadar hızlı geliyordu ki muhafızlar tehlike hakkında bir değerlendirme bile yapamıyorlardı. İsyan için düğmeye basılmıştı ve harekete geçileceği anda piramitten bir boru sesi işitilecekti.

Belirlenen işaret buydu çünkü.

ÇÖL TANRISI – BAKIR BORAZAN

Şehir surlarının önünde on bin askerden oluşan ve tecrübeli Pasuno tarafından komuta edilen bir tümen bulunuyordu. Askerlerin bazıları atlıydı, bazıları ise bir savaş arabasına binmişti. Piyadeler ise gözlerini ufka dikmiş, öylece bekliyorlardı.

Siyah surların üzerinde de binlerce asker devriye geziyor ve her şeyi göz altında tutuyorlardı. Muhafız kulübelerinde ve burçlarda bulunan komutanlar, okçuları belirli aralıklarla sıraya sokmuşlardı. Hemen aşağıdaysa, tek görevleri şehrin kapılarını açıp kapamak olan, soyları tükenmeye yüz tutmuş iki mamut, bakıcıları tarafından besleniyordu.

Fırtına giderek güçleniyor ve kumları havaya savurup duruyordu. Batmakta olan güneşin solgun ışıkları da kumların arasında kırılıyor ve etrafı koyu bir kıızı boğuyordu. Bronz bir savaş arabasının üzerinde bulunan bir asker şehrin ana kapısına doğru pek de dikkat çekmeden ilerleyen bir silüet fark etti. Eski püskü peleriniyle kimseyi korkutmayan bu yabancı, zararsız bir gezgine, bir münzeviye benziyordu. Babilliler de en fazla böyle tiplere eziyet etmeyi severlerdi.

"Dur, yabancı!" diye bağırdı muhafız mızrağını karşısındaki adamın üzerine doğrultarak.

Ancak gezgin durmak için herhangi bir çaba içine girmede. Verilen emri hiç dikkate almadığı gibi giderek daha da yaklaşıyordu. Attığı her adımla sıradanlığından sıyrıldığı için muhafız elinde olmadan geriye doğru birkaç adım attı.

Onun arkasındaki bir başka muhafız, ne kadar cesur olduğunu arkadaşına göstermek için arabasından aşağı atladı ve mızrağıyla yabancıyı karnını deşmek amacıyla koşmaya başladı. Ama yabancı becerikli bir hareketle mızrağın ucunu yakaladı ve var gücüyle kendisine doğru çekmeye başladı. Diğer uçtaki asker silahını bırakmayı istemediği için yabancının insanüstü gücünün karşısında savrulup gitti.

Bunun üzerine Komutan Pasuno saldırıya komuta etmeye karar verdi. O diğerlerinden daha akıllı ve tecrübeliydi, yabancıyı hafife almak niyetinde değildi. Bugüne kadar büyücüler ve yenilmez kahramanlar hakkında çok şey duymuştu. Seçkin savaşçılarından ikisine verdiği işaret üzerine askerler öne çıktı ve mızraklarını kaldırarak arabalarıyla ilerlemeye başladılar. Tam bu anda Pasuno hata yaptığını anladı. Ta uzaklardan bile yabancının bakışlarını görebiliyor ve ölümcül cesaretini hissedebiliyordu. Yüzünde insansı çizgiler vardı ancak yine de ona yırtıcı bir hayvanı hatırlatıyordu. Şahin ile panter arası, uğursuz bir görünümü vardı.

Silahsızmış gibi görünen yabancının sırtında bir bıçak olamayacak kadar uzun ve bir mızrak olamayacak kadar kısa bir çıkın vardı. Babil-liler bunun bir kılıç olduğunu bilemezdi çünkü bu tür bir silahın nasıl yapıldığını bilmiyorlardı.

Savaş arabaları yavaşça ilerlemeye devam ediyordu. Ansızın atlar şiddetle kışnemeye başladı ve sürücüler esen rüzgâra karşı direnmeye çalıştılar. Sonra inanılmaz bir şey oldu: Yabancı bir ayağını sadece bir kez yere vurdu ve yer sarsılmaya başladı. Sarsıntı yüzünden askerler her türlü kontrolü elden bıraktılar. Atların dizginlerini avuçlarının arasından kaçırdılar ve mızraklarını fırlatmayı unuttular. Arabalardan biri devrildi, diğer ise bir taşa çarparak aksını kırdı.

Münzevinin yüzünü örten kukuleta geriye kaydı ve herkes adamın öfkeyle yanan yüzünü gördü. Bütün tümeni dehşetli bir korku sardı ve yaşlı Pasuno yıldırım hızıyla kararım verdi. "Geri çekilin!" diye bağırdı askerlerine. "Çabuk! Bütün birlikler derhal şehre!"

Ama birlikler şehir surlarının etrafına dağılmış olduğu için askerlerin büyük bir kısmı bu emri duyamadı. Ama komutanın sesi duyulunca bütün Babil Çöl Tanrısı'nın saldırıya geçtiğini anladı. Surların üzerindeki askerler oklarını yaylarına yerleştirdiler, surların önündeki birlikler de içeriye girmek üzere harekete geçtiler.

"Kapıları kapayın!" diye bağırdı kulenin komutanı ve bakıcılar mamutları kırbaçlayınca hayvanlar kulakları sağır eden sesler çıkararak ağır ağır zincirleri germeye ve kapıları kapamaya başladı.

O anda burçlarında bulunan Babilli generaller alarm borusunun çaldığını duymuş ancak durumun ne kadar ciddi olduğunu kavrayamamışlardı. Şayet kral olağanüstü durumlarda aşırı tedbirli davranılmasını emretmeseydi, surların dışındaki birliklerin görev yerlerinden ayrılarak içeri girmelerine asla izin vermezlerdi.

Şehir kapıları sıkı sıkıya kapatılmıştı. Ablon ana kapının önünde durdu ve kapının her iki tarafında bulunan heykelleri inceledi. Gümüş Piramit'in tepesinde oturan Nemrut da tahtından kalkmış ve kaplanının kürkünü okşamaya başlamıştı.

"Hiç şüphe yok," diye mırıldandı kendi kendine. "Çöl Tanrısı. Son savaşın vakti geldi. İnsanların en kudretlisi olan benim ile Tanrıların Elçisi arasındaki son savaş. Babil halkı için artık yeni bir çağ başlıyor!"

Nihayet generaller de tehlikenin farkına vardılar ve burçlardan askerlere emirler yağdırmaya başladılar. Komutan Pasuno da soluk soluğa en yakındaki burca tırmandı: "Davullar çalsın! Vurun şunlara! Okları atın! Mızrakları fırlatın! Saldırın!"

Kulede çahşan köleler, askerlerin büyük bir telaşa kapıldığını kısa sürede fark etmişlerdi. Demek söylentiler boşa değildi. Babil gerçekten de saldırıya uğruyordu!

Fazla uzun sürmeyecek, yakında isyan edeceklerdi ancak şimdilik çalışmaya devam ediyor, taşları dövüyor, zincire bağlı olarak dönüp duruyorlardı. Üzerinde anlaştıkları işareti alır almaz isyan başlayacaktı.

Gümüş Piramit'in beşinci katında, yani tahtın bir altındaki katta, kayalardan yapılmış küçük bir odada bakır bir borazan muhafaza ediliyordu. Bu borazan eski Mezopotamya'dan kalmıştı ve ancak çok tiz, ince sesler çıkarabiliyordu. Kral Kuş bu odayı bir uyarı merkezi olarak inşa ettirmişti. Ancak sarayın hizmete girmesinden kısa bir süre sonra zaptiyeler borazanı çok sayıda vurmali çalgıyla değiştirmiş, ayrıca onları ziggurat yerine surlarda muhafaza etmeye karar vermişlerdi. O zamandan bu yana da arada sırada toz alan iki hizmetkâr dışında o taş odaya kimse girmemişti.

Genç ve güçlü bir köle olan Heybetli Kumarbi öne çıkan zekâsı nedeniyle kulede çalışmaktan azat edilmişti. Çok genç yaşta tutsak düşen bu köle okuma yazmayı çok çabuk öğrendiği için zaptiyelerin yazıcılığına getirilmişti. Yazdığı mektuplar ve belgeler saraydaki özel yaşama, entrikalara, ticari anlaşmalara, savaş planlarına ve inşaat işlerine dair bilgiler içeriyordu. Saray sakinlerinin güvenilir adamı olarak Kumarbi ideal bir komplocuydu ve isyanı yönetmesi de boşuna değildi.

Adnari'nin ona Endor Cadısı'nın görünmesinden bahsettiği andan itibaren Kumarbi hazırlıklarına başlamıştı. Genç yaşına rağmen Adnari mucizevi bir çocuktı, akıllıydı ve keskin bir zekâyâ sahipti, bundan ötürü de ona inanıyordu. Geceleri "Renksiz Dünya"ya yaptığı yolculuklar, efsanevi Babil'in sırlarını aydınlatmakta çok faydalı olduğundan bugüne kadar isyana değerli katkılarda bulunmuştu. Adnari tam olarak neye hizmet ettiğini bilmeyen ama işini iyi yapan bir casustu. Onun ne kadar saf ve masum olduğunu bilen Kumarbi en önemli bilgi kaynağının kim olduğunu kimseye ifşa etmemişti, hatta diğer isyancılara bile.

Şehrin kapısının iki kanadı gıcırdayarak kapandığında Kumarbi artık ayaklanma için belirlenen işareti verme vaktinin geldiğini anlamıştı. Efendisi dördüncü katta genellikle siyasi konuşmaların hazırlandığı geniş odasından ayrılır ayrılmaz elindeki kamış kalemi ve papirüsü bir kenara fırlattı. Kendinden emin bir tavırla birçok askerin önünden

geçti çünkü onu herkes tanıyordu ve sarayın bu bölgesinde oldukça sık bulunuyordu.

Kumarbi duvarları renkli mermerlerle kaplı, yüksek pencereleri olan bir odaya girdi. Burada içinde tarih öncesi bitkiler bulunan büyük saksılar vardı. Yıllar boyunca burada saray halkının dans ettiği ve sadece eğlenmek amacıyla köle öldürdüğü şölenler tertiplenmişti.

Kumarbi boş salonun içinden geçerek beşinci kata çıkan bir merdivene ulaştı. Burada zırlara bürünmüş iki asker önünü kesti.

“Dur. köle!” diye homurdandı biri. “Nereye gidiyorsun? Ahırına geri dön!”

“Zaptiye için bir mektubum var,” diye yalan söyledi Kumarbi.

“Öyleyse iznini göster bakalım,” dedi daha ihtiyatlı olan diğer muhafız. “İzin belgesi olmadan Âdem bile geçemez buradan.”

Heybetli Kumarbi bir yazı masasının üzerinde elindeki papirüs rulosunu açtı. Bu sahte bir izin belgesiydi ve kendisi tarafından hazırlanmıştı, bu yüzden üzerinde kraliyet mührü yoktu. Aslında özenli hazırlanmış bir kopyaydı ama yine de yeterince ikna edici değildi.

“Bu sahte!” diye bağırdı muhafız ve uzun bıçağını çekti. “Seni gidi sıçan! İdam fermanını imzaladın!”

Ancak bu durumu tahmin eden Kumarbi kolunda sakladığı bıçağı eline aldı ve yıldırım hızıyla muhafızın boynunu kesti. Adam yere yığılırken kanı pırl pırl parlayan mermerlerin üzerinde yayılıyordu.

İkinci muhafız mızrağına davranmak istedi ama köle onun yanından sıçrayarak eşiği aştı ve şimşek gibi merdivenleri tırmanmaya başladı.

Koridorda ne bir gölge ne de bir tehdit vardı. Ancak adrenalinden sarhoş olmuş bir halde önünü güçlkle görebiliyordu. Nihayet doğru girişi buldu ve bakır borazanın bir pencerenin yanında asılı olduğunu gördü. Hedefine doğru emin adımlarla yürümeye başladı ancak refleksleri onu kurtarmaya yetmemişti. Karanlıktan bir asker çıktı ve mızrağıyla Kumarbi'ye ölümcül bir darbe indirdi.

Kumarbi'nin tüm vücudu acılarla kasıldı. Mızrağın ucu etini delmiş, akciğerlerini parçalamış ve omurgasını kırmıştı. Tıpkı az önce gırtlığını kestiği muhafız gibi yere yığıldı ve acıyla kıvranmaya başladı. Asker

mızrağını geri çektiğinde midesinin bir parçası da silahın ucuya birlikte dışarı çıktı. Böylece yaralının kaderi de belirlenmiş oluyordu.

"Hadi bakalım, şimdi ne yapacaksın?" Kumarbi askerin sesini duyuyor ama onu hayal meyal seçebiliyordu. Bıçağını kavramak için kolunu uzatmaya çalıştı ancak eline gelen yumuşak şeyler kendi bağırsaklarıydı.

"İşini bitireceğim!" dedi bir başka erkek sesi. "Saağa bak! Alarmı duymamış mı acaba? Kanalizasyondan çıkan bir hamam böceğine benziyor! Burada ne işi var acaba?"

"Bırak şimdi onu," dedi ilk ses. "Gebermek üzere zaten. Kalsın burada. Haydi, herkes görev yerine!"

Kumarbi'nin etrafında en az on muhafız vardı fakat o bunların hiçbirini göremiyordu.

"Surlarda bir karışıklık var."

Askerlerin bazıları biraz hayal kırıklığı içinde de olsa geri çekildiler ve Kumarbi'yi yerde bırakarak görev yerlerine gittiler. Kumarbi artık acı duymuyor, sadece kanının akarak boşaldığını hissediyordu. Pek yakında ölecek, vücudu soğuyacaktı.

Dünyevi bilinciyle düşmekte olduğu sonsuz uçurumun ortasında, bir köleye özgü düzenli ayak sesleri işitti ve belli belirsiz bir gölge fark etti.

"Kumarbi!" diye hıçkırdı Adnari.

"Adnari!" diyebildi adam kızın elini teninde hissettiğinde.

"Sana çok kötü şeyler yapmışlar."

"Ölüyorum kızım," diyebildi Kumarbi güçlkle. "Borazanın olduğu oda. İşareti vermelisin Adnari. Herkes bunu bekliyor. Köleleri buradan çıkar. Onlara yol göster, önderlik et. Sen onlara emredebilecek ve halkların büyüsunü yeniden hayata geçirebilecek tek insansın."

Heybetli Kumarbi kan tükürdü. Donuk bakışları boşluğa dönüşürken ilk ve son kehanetini fısıldadı: "Babil bu geceyi atlatamayacak."

GAZABIN UÇURUMUNDA

Şehrin surları bir an için ölüm sessizliğine büründü. Tek bir ses bile yoktu: ne bir kıpırtı ne de bir iç çekiş.

Sonra davulların boğuk sesleri savaşın başladığını ilan etti.
GÜM... GÜM... GÜM...

Surların üstünde üç bin okçu, silahlarını dışarıdaki düşmanın üzerine doğrultmuştu. Komutan Pasuno kolunu havaya kaldırmış, rüzgârın dinmesini bekliyordu. Yabancı, surlardan sadece on metre uzaklıktaydı ancak havaya o kadar fazla kum zerresi savruluyordu ki kimse onu doğru düzgün göremiyordu. Kahverengi peleriniyle yere çökmüş gibiydi ancak doğaüstü güçlere sahip olsa bile kim bir ok sağanağına karşı koyabilirdi ki?

Bir anlık gergin bir bekleyişten sonra nihayet saldırı emri geldi.

Kapkara bir ok yağmuru pembe göğü kararttı ve savaşçı meleğin üzerine yağmaya başladı. Surların üzerindeki askerler oklarının yere saplanırken çıkardıkları sesleri dinliyorlardı.

Düşman mutlaka ölmüş olmalıydı. Böyle bir saldırıdan kimse sağ çıkamazdı.

Ancak muhafızlar yaylarını aşağı indirdiklerinde yabancının gövdesini göremediler. Tek gördükleri, yere saplanmış bir ok ormanıydı. Nereye kaçmış olabilirdi ki? Pasuno ve burçlardaki generaller şaşkınlıkla etraflarına bakınarak düşmanın cesedinin nerede olduğunu anlamaya çalıştılar.

Ceset... yok olmuştu!

Tam bu anda tiz bir ses şehrin sessizliğini parçaladı ve Babilliler korkuyla titremeye başladı. Bir canavarın sesini ya da Çöl Tanrısı'nın öfke dolu çığlığını duyduklarını sanıyorlardı. Ama bu, köleleri ayaklanmaya çağıran bakır borazanın sesiydi ve Gümüş Piramit'ten yükseliyordu. Sonun başlangıcıydı.

Onlarca yıldan bu yana zincir sistemi ilk defa durmuştu. Köleler hep birlikte zincire asılmış ve bakır sütunu devirmişlerdi.

Okçular içgüdüsel olarak dikkatlerini derhal şehrin iç kısmına yönelttiler ancak aynı anda surların dışında sapasağlam bir varlık büyük bir öfkeyle kumların içinden doğruluyordu. Bu, çok eski zamanlardan kalma, devasa ve etkileyici, kanatlı bir varlıktı. Bir insanı andırıyordu ancak sırtından yukarıya doğru kanla kaplı iki beyaz melek kanadı

yükseliyordu. Gözleri alev alev yanan meleğin bu neredeyse şeytani görüntüsü karşısında muhafızların bir kısmı arkasına bile bakmadan kaçmaya başladı ancak bir kısmı da ardına kadar açılmış gözlerle Ablon'a bakmaya başladı çünkü bu gördükleri onlara bir zamanlar kayalara oyulmuş kalelerinde gökyüzü sakinlerine karşı savaşılan Hanok halkını hatırlatmıştı.

Ablon kanatlarını açtı ve surların üzerinde askerlerin mevzilendiği dar yola kondu. Tanrısal doğalarını gizlemek isteyen kovulmuş gökyüzü sakinleri normalde kanatlarını gizler ve kimseye göstermek istemezlerdi. Ancak savaşın kızgınlığında Ablon prensiplerini unutmuş ve büyük şehrin merkezine bir an önce ulaşabilmek için içgüdülerini dinlemişti. Çünkü şehrin surları elli metre yüksekliğindeydi ve bu kadar yükseğe o bile sıçrayamazdı.

Yukarıda ona aynı anda sadece dört asker saldırabilirdi: ikisi sağdan, ikisi soldan. Kuzeyden iki sıra asker geliyordu. İlk sıra savaşı kaybettiği takdirde ikinci sıra saldırıya geçebilirdi. Güneyde iki savaşçı hançerlerini çekmişlerdi bile. İçlerinden biri silahını gökyüzü sakinine doğru salladı ancak kanatlı varlık hızla eğilerek saldırıyı savuşturdu. Bir saniye sonra tekrar doğruldu, bir dönüş yaptı ve solundaki askerlere kanadıyla bir darbe indirdi. Askerlerin büyük bir kısmı silahlarını atarak düşmenek için korkuluklara sarılmak zorunda kaldı.

Yine de iki cesur savaşçı silahlarını sallayarak Ablon'un etrafında dönüp duruyordu. Genç olanı bütün cesaretini toplayarak bir hamle yaptı ancak başarısız oldu: Ablon bir eliyle tehlikeyi savuşturdu, diğer eliyle de askere öyle bir darbe indirdi ki adamın ağzı burnu birbirine girdi, sonra da surlardan aşağı düştü.

Kuzeydeki çift sıra tekrar düzene girdi ve ilerlemeye başladı. Ancak Ablon bu kez onları beklemek yerine kendisi saldırıya geçmeyi yeğledi. Biraz gerileyerek hız aldı ve koşmaya başladı. Ardından iki ayağını birden öne atarak sıçradı ve komutanın göğsünü ezerek askerlerin arasından kendisine bir yol açtı ve bu sayede de bütün silahlı saldırılardan kurtuldu. O kadar hızlı hareket ediyordu ki askerler tepki bile veremediler. Çok kısa bir süre içinde bin kadar Babilli ölmüştü bile.

Ablon surların güneye doğru kıvrıldığı noktada bulunan büyük bir kuleye ulaşmıştı. Komutanlarının emriyle hareket eden yirmi kadar okçu saklandıkları yerin arkasından Ablon'a nişan alıp oklarını fırlattı. Ancak melek kanatlarından birinin savurarak oluşturduğu güçlü rüzgârla bu ölümcül okların yönünü değiştirdi.

Muhafızlar büyük bir dehşetle halatlara sarılarak şehrin sokaklarına ulaşmaya çalıştılar fakat isyan başlamıştı bile.

Sokaklarda, evlerde, hatta zigguratta bile köleler kitleler halinde askerlere saldırıyor, silahlarını ellerinden alıyor, onlarla vahşi canavarlar gibi dövüşüyorlardı. Köle gözcüleri de karıncalar gibi kuleden çıkarak işçilerin safında mücadeleye katılıyordu.

Ama Ölümsüz Kral neredeydi? Neden müdahale etmiyordu? Ne bekliyordu?

Nemrut hâlâ tahtında oturuyor ve ayaklanmayı izliyordu. Yüzünden gurur, nefret ve memnuniyet okunuyordu.

Tanrı nihayet çağrımı işitti ve meydan okumama cevap verdi, diye geçirdi içinden kılıç dişli kaplanın tasmaını çekiştirirken. Hayvan homurdandı. Yaşanan karmaşa onu heyecanlandırıyor, gürültü ise sinirlendiriyordu.

Ablon'un gazap dolu gözleri ile Nemrut'un çılgınca bakışları nihayet karşılaştı. Asi general düşmanını tanımıştı. *Lanet olası kil domuz,* diye geçirdi içinden. *Tahtını kafana geçirip seni toprağın derinliklerine gömeceğim çünkü ait olduğun yer orası. Şehrini yerle bir edeceğim ve kalbini sökeceğim.*

Surların üzerindeki askerler de aşağıdan yükselen sesleri duymuş ve savaşmaktan vazgeçmişlerdi. Savaşmanın anlamsız olduğunu ve onları bu durumdan ancak kralın kurtarabileceğini anlamış gibiydiler.

Melek kan bulaşmış kanatlarını açtı ve surların üzerinden havalanarak şehrin üzerinden Gümüş Piramit'e doğru uçmaya başladı. Yıldırım hızıyla basamakları tırmandığında Ölümsüz tarih öncesine ait yırtıcı kedisinin tasmaını bırakmıştı.

“Bitir şu yabancının işini!” diye emretti hayvana. “Gebert onu! Midede indir!”

Kılıç dişli kaplan sahibine itaat ederek merdivene doğru koştu ancak Ablon hayvanın üzerine atlamasına fırsat vermeden kenara çekildi ve vahşi yaratık da dişlerini orada duran Babilli muhafızlardan birine geçirdi. Ablon aslında ne hayvana ne de askerlere zarar vermek istiyordu, tek istediği Şamira’nın intikamını almak ve Ölümsüz Kral’ı yok etmektir. Uçan varlığın saldırısı esnasında herkesin –kölelerin, şehir halkının, askerlerin– nutku tutuldu. Oldukları yere mihlanmış gibi kalakalmış, iki rakibe bakıyorlardı. Güneş batmıştı ve tayfun Babil’i kasıp kavuruyordu. Ağır yaralı Komutan Pasuno kalan son gücüyle aşağıdaki bakıcılara haykırdı: “Mamutları serbest bırakın! Mamutları serbest bırakın!”

Komutan artık Babil için fazla umut kalmadığını biliyordu. İsyan artık bütün sokaklara yayılmıştı, aristokratlar sıra sıra öldürülüyordu, kule bomboştu ve bir tanrı, krala meydan okuyordu. Türünün son örneği olan mamutlar bugüne kadar savaş amacıyla kullanılmamışlardı ancak Pasuno yine de serbest bırakıldıkları takdirde sokaklardaki birçok işçiyi öldüreceklerini düşünüyordu.

Bakıcılar emri yerine getirdiler. Hayvanların bulunduğu bölmelerin kapılarını açtılar, bağlarını çözdüler ve deliye dönmüş mamutları şehrin sokaklarına bıraktılar. Hayvanlar hortumlarını savurarak işçileri ayaklarının altında çiğnediler, evleri yıktılar. Bu arada asker ile köle, isyancı ile yurttaş, iyi veya kötü arasında ayırım yapmıyorlardı.

Ablon tahtın en yüksek noktasına konunca Nemrut ona bakabilmek için ayağa kalktı. İnce örülü sakalından terler damlıyordu ve sivri miğferi hâlâ başındaydı. Bunun dışında silahsızdı, hatta o her tarafı mücevherlerle bezeli asası bile elinde değildi.

“Demek geldin. Çağırma karşı koyamayacağını biliyordum. Şimdi seni yok edeceğim,” dedi meydan okuyan bir sesle, ardından da ellerini göğse kaldırdı. “İstersen felaketlerini yağdır üzerime! İstersen hastalıklarını gönder! İstersen dünyanın bütün belalarını üstüme sal! Hanok’un aksine Babil asla yok olmayacak!”

Durum bu kadar ciddi olmasaydı Ablon az kalsın kendini tutamayarak gülecekti. Nemrut eski hikâyelerden haberi bile olmayan delinin tekiydi. Şu anki tuhaf durumu dahi içinde bir tür ironi barındırıyordu.

Kral, felaketler derken muhtemelen tufanı kastediyor olmalıydı. Sonra belalardan da söz etmişti, bu da onun meleklerden, daha doğrusu başmeleklerden nefret ettiğini ortaya koyuyordu. Bütün bu felaketlerin sorumlusu Meleklerin Prensi Mikail'di, asi melekler değil. Tam aksine asıl onlar insanlığın katledilmesine karşı koymuşlardı.

Kral kendinden emin bir tavırla, "Diz çök!" diye buyurdu Ablon'a. "Nemrut'un önünde diz çök!"

"Ben sadece Tanrı'nın önünde diz çökerim," diye karşılık verdi, kralın kibri karşısında üzüntüye kapılan Ablon. İdealleri bir saniye için tereddüt etmesine neden oldu ancak sonra aklına İhtar geldi ve tüm haşmetiyle saldırıya geçti.

Nemrut'un suratının ortasına müthiş bir yumruk indirince kral geriye doğru sendeledi, tahtın kolçağını parçalayarak sırtüstü yere yuvarlandı. Ablon, önceden uyarılmış olmasına rağmen Ölümsüz Kral hakkında anlatılan efsaneleri hiçbir zaman ciddiye almamıştı, bu yüzden de onu öldürdüğünü düşünüyordu. Ancak Nemrut bir anda ayağa fırladı, çizmesinin birinden müthiş bir silah –Zamir'in hançerini– çıkardı ve ardından da hamlesini yaptı.

Fakat rakibi sıradan bir melek değildi, savaşçı bir melekti. Akıl almaz yetenekleri sayesinde Ablon saldırıyı önceden görerek hızla kenara çekildi. Hançerin keskin yüzü kıl payı tenini sıyırdı ve sadece kanla kaplı kanatlarından iki tüyün kesilmesine neden oldu. Tüyler, şiddetli rüzgâra kapılarak piramitten aşağı düşmeye başladı.

Ablon hem insanlar hem de gökyüzü sakinleri için tehlikeli olan silahtan bir an bile gözlerini ayırmayarak Nemrut'un bir sonraki hamlesini bekledi. Kral hançeri olanca gücüyle tekrar sallayınca, yıldırım hızıyla arkasına geçti ve onu kurt kapanına aldı.

"Ölümsüzüm ben, seni gidi gulyabani!" diye inledi hükümdar. "Beni asla yenemeyeceksin. Şchrimi terk et, emrediyorum!"

Ölümsüz... Ölümsüz Kral... Şamira'nın sözleri şimdi bir anlam ifade etmeye başlamıştı. Demek nehrin kıyısında söylemek istediği buydu... Nemrut... ve büyücüsü... Nemrut ve büyücüsü, kanını içmek için İhtar'ı esir almışlar. Bir meleğin kanını içen bir insan ölümsüz olur, asla yaşlanmaz, asla yaralanmaz.

Bu çok eski ayini, büyü sanatıyla birçok kanatlı varlığın canına kıymış olan Nod sihirbazları keşfetmişti.

"Demek İhtar'ın kanını içtin!" diye bağırdı Ablon, bir yandan da kralın başını bir idam mahkûmunun kellesini kütüğe bastıran bir cellat gibi tahta bastırıyordu.

"Evet, öyle yaptım, gulyabani! Kaç, henüz vakit varken! Hiçbir şey beni öldüremez. Ne gökyüzü ne de yeryüzü kaynaklı bir olay beni tah-tımdan edebilir."

"O kadar emin olma! Sen hepsi hepsi kil bir bebek, konuşan bir maymunsun. Birazdan göksel cesaretle tanışacaksın ve sana karşısında çaresiz kaldığın ilahi kudretin nasıl bir şey olduğunu göstereceğim!"

Ablon elini sırtına, kapamış olduğu kanatlarının olduğu yere uzattı ve çıkının içinden mistik kılıcını çıkardı. Nemrut da dâhil, oradaki bütün ölümlüler sanki hipnotize olmuş gibi kılıcın ışıltısına bakakalmışlardı. Akşam güneşinin ışığında turuncu renkler saçan bu metali, çeliği, daha önce hiç görmemişlerdi.

"Ölmeye hazır ol Nemrut! Bu elimde tuttuğum, tüm zamanların başında, senin ataların henüz okyanuslarda yüzerken dövülmüş bir silah. Kutsal İntikamcı! Bu kutsal silahın ucunda melekler, demonlar ve tanrılar can verdi. Şimdi de nihayet insan kanının tadına bakacak."

Kral boğuluyormuş gibi sesler çıkararak Zamir'in kendisine öğretmiş olduğu, kötü ruhları savuşturmaya yarayan sihirli sözcükleri mırıldanmaya çalıştı ancak bunların göksel varlıklar üzerinde etkisi yoktu.

Ablon silahını kaldırdı ve kellesini uçurmak üzere Nemrut'un ense-sine nişan aldı. Ancak kılıcı indirmeden önce kralı saçlarından yakaladı ve başını zorla yukarı kaldırdı. Kral, ister istemez, artık bomboş olan kulesine bakmak zorunda kalmıştı. "Başkentinin manzarasının tadını

son bir kez çıkar çünkü bundan sonra gittiğin yer ölümler diyarı olacak!" Sonra kolunu kaldırdı ve ölümcül darbeyi indirmeye hazırlandı.

"Dur, general!" diye araya girdi bir kadın sesi. "Bunu daha önce de biri söylemişti."

"Şamira? Sen misin?" diye sordu Ablon şaşkınlıkla. Nemrut'u bırakmadan arkasına döndü ve Endor Cadısı'nın Gümüş Piramit'in basamaklarını çıkmakta olduğunu gördü. Kollarının arasında, kanatları kana bulanmış olan Savaşçı İhtar'ın cansız bedenini taşıyordu.

"Buraya nasıl geldin?"

"Zindanların planını, bütün gizli giriş ve çıkışlarıyla birlikte zihnime kazımuştım. Irmağın yakınlarında bir tünel var, onu kullanarak zindana ulaştım. Onu buraya getirmek istiyordum," diye karşılık verdi Şamira, asi gökyüzü sakininin cansız bedenini yavaşça yere bırakırken.

Ablon orada öylece duruyordu. Şamira'nın işkence gördüğü yere geri dönmesine neyin neden olduğunu anlayamıyordu. İhtar'ı mezarından neden çıkarmıştı ki?

Sokaklarda rüzgâr kesilmişti ancak görünüş aldatıcıydı. Her şeyin en kötüsü asıl şimdi başlıyordu. Babil, tayfunun tam merkez noktasında bulunuyordu.

"Görüyor musun?" dedi Şamira, Ablon'un fikrini değiştirmeye çalışarak. "İhtar öldü, yapacağın hiçbir şey onun kaderini değiştiremeyecek. Yeteri kadar kan döküldüğünü düşünmüyor musun?"

"Neden onu savunuyorsun?" diye bağırdı Ablon öfkeyle. "Sana yaptığı her şeyden sonra..."

Endor Cadısı, meleğin gözlerinin içine baktı, eliyle sert çenesini okşadı ve avuçlarını işaret etti. "Ellerinde insan kanı var!" Uzun bir aradan sonra devam etti: "Gerçekten de anlayamıyor musun?"

Savaşçının gergin kolu gevşedi, Kutsal İntikamcı titremeye başladı. Zihninde çelişkili görüntüler, kurtulmayı asla tam olarak başaramadığı bir kâbusun izleri belirmeye başlamıştı. Sonra Başmelek Mikail'in bayrağı altında, bir katil olarak ona hizmet ettiği günleri hatırladı. Gözlerinin önünde ceset tarlaları, bitmek bilmeyen bir kıyım, katledilen çaresiz insanlar, insanlığın yok edilişi belirmişti. Sonra henüz bir melekken,

Sodom ve Goinora'nın yok edilmesiyle görevlendirilen can düşmanı Apollyon'un surati geldi aklına. Ablon'un öfkesi yavaş yavaş söndü ve yaptıklarını sorgulamaya başladı. *Nefret. İdeallerimizi perdeliyor ve bizi felakete sürüklüyor.*

"Beni dinliyor musun?" dedi Şamira sessizliğe doğru. "Bunun kralın zalimliğiyle ilgisi yok, *seninle* ilgisi var. Onu şimdi tam burada öldürürsen, kalbin içgüdüsel öfkeye teslim olacak. Bir insanı öldüreceksin ve Nemrut ne kadar kötü olursa olsun bu, inandığın davayı yok edecek. Tam da bu yüzden gökyüzünden kovulmamış mıydın? İnsanlığın yok edilmesini istemediğin için? İdeallerini unutmak ve zalim olmak *senin* en büyük korkun değil miydi?"

Şamira sözlerini bitirince Ablon'un yanından uzaklaştı ve onu karyıyla baş başa bıraktı. Ölümsüz Kral'ı öldürdüğü takdirde Mikail'e karşı verdiği savaşı kaybedeceğini ondan daha iyi kavramıştı Şamira. Ve öfkesine mağlup olmadan evvel onu bu konuda uyarmak istemişti.

"Ben bir ölümbüyücüsüyüm." dedi son olarak. "Ve bir ölüm sanatı ustası olarak iyi ve kötü arasındaki çizginin çok ince olduğunu da biliyorum. Bu sınırı aşarsan belki de bir daha asla geri dönüşün olmayacak. İntikam veya adalet. Hangisine karar vereceksin?"

"İkisi de aynı şey."

"Nefretle yaptığın takdirde, değil."

Nemrut bütün bunları dinlemiş ve ilk defa korkmaya başlamıştı. Bu silahın altında yüce bir hükümdar değil, sadece çaresiz, mütevazı bir ölümlüydü. Hayatı için yalvarmayı ya da habasını çağırmayı geçirdi içinden ancak bu pozisyonda inleyemiyordu bile.

Sokaklardaki isyancılar da olanları seyreliyorlardı. Askerleri çoktan mağlup etmiş, sokakları, hatta surları bile ele geçirmişlerdi. Bir tek emir, şehrin kapılarını yerle bir etmeleri için yeterli olacaktı. Kral hayatta kaldığı takdirde her şey değişebilirdi. Ordunun başına geçerse askerler kanlarının son damlasına kadar savaşabilir ve isyancıları mağlup edebilirdi.

Bu kadar insanın kaderi Ablon'un vereceği karara bağlıydı. Yapması gereken neydi? Nemrut'u affedip değerlerine sadık mı kalmalıydı yoksa iştahın intikamını almak için onun kellesini mi uçurmalıydı?

Ablon'un gri gözleri tekrar parlamaya başladı ve kılıcını kaldırdı. Sonra da olanca gücüyle Ölümsüz Kral'ın üzerine indirdi.

Şamira bakışlarını başka yöne çevirdi ancak kralın kellesinin yerde yuvarlanması gözlerinin önüne geliyordu. Fakat tok bir düşme sesi yerine, bütün şehir tiz bir çığlık ve acı dolu bir haykırış duydu. Kılıç kralın ensesine inmemiş, aksine omzunu delerek kolunu altın tahta çivilemişti. Kolundan kanlar akıyordu, sıradan bir insanınkiyle kıyaslanamayacak kadar fazlaydı. Basamakların üzerine yayılıyor, parlak gümüşün üzerini örtüyordu.

"Yaşayacaksın Nemrut!" Ablon, krala cezasını bildiriyordu. "Sonsuza dek yaşamaya ve asla ölmemeye mahkûm edildin. Omzundaki yara sonsuza kadar kanayacak. Her saniye omzundaki bu yanmayı hissedecek ve Babil'deki bugünü hatırlayacaksın. Ve seni sadece ilahî merhametin affedebileceğini bileceksin. O zaman da ölmeyi dileyecek ama ölüme kavuşamayacaksın."

Şamira'nın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme uçuştı. Babil'in meydanları ve mahalleleri yeniden sükûn bulmuştu. Muzaffer köleler kapıları açmış ve dışarıya açılan yolu boşaltmışlardı. Ama tayfun da geri dönmüştü. İşçiler şehri yağmalamamış, bir an önce bu yerden ayrılmak istemişlerdi.

Yenilmiş olmasına rağmen Nemrut'un gururu hâlâ yok olmamıştı. Elinde son bir teselli, son bir kurtuluş ümidi, Zamir'in ifadesiyle her felakete dayanabilecek bir anıt vardı. "Beni mahkûm ettin ama yaptığım kule sonsuza dek ayakta kalacak," diyebilirdi yüksek kan kaybindan ötürü zayıflamış bir sesle. "Çölden geçen gezginler yüzlerce yıl sonra bile çok uzaklardan bunu görecek ve kimin yapmış olduğunu bilecekler."

"Şimdi de yanıyorsun. Yaptığın her şeyi yok edeceğim," diye karşılık verdi Ablon. "Binayı ayakta tutmak için nehrin akışını kullanmak iyi bir fikir ve cesur bir projeydi fakat bunun bir zayıf noktası var."

Biliyordum, diye geçirdi içinden Nemrut umutsuzlukla. Binayı ayakta tutan su sütununun sırrını biliyor. Zamir'in tüm fikirlerinin içinde en parlak olanı buydu ama şimdi...

"Hayır! Kulemi yıkamazsın!" diye haykırdı Nemrut, bir bebek gibi ağlamaya ve çırpınmaya başlamıştı. Bütün gücüyle doğrulmaya çalıştı ancak hâlâ tahta mihlanmış durumdaydı.

Ablon uçarak tekrar kuleye gitti ve geniş sütunun içinden binanın merkezine indi. Kimi son derece haşmetli, kimiye son derece sade inşa edilmiş ancak şu anda hepsi bomboş olan odalara baktı. Burasını yapmak için hayatlarını kaybetmiş kölelere üzülyordu. Çok sayıda mühlürlü kapıyı kırdı, çift kanatlı bir kapıyı parçaladı, sonunda da merkez aksın bulunduğu yere ulaştı.

Kulenin merkezinde büyük bir baca fark etti. içinde dimdik göğe yükselen dev bir demir boru vardı. Duvarları destekleyen bütün sütunlar ve kolonlar gücünü bu borudan alıyordu. Borunun içinden günde milyonlarca litre su akıyor, bu suyun basıncı da binayı tıpkı bir omurga gibi ayakta tutan gücü sağlıyordu. Bazı önemli noktalarda su çeşitli kanallarla dışarı akıtılarak basınç dengeleniyordu.

Ablon demir boruyu inceledi. Kalınlığı bir metreden fazla olmalıydı ve paslanmayı engellemek için oldukça kalın bir mermer tabakasıyla kaplanmıştı.

Ablon aurasının bütün tanrısal enerjisini yumruklarına yönlendirdi ve Işık Sarayı'nda Apollyon'a da karşı kullanmış olduğu, Kerubilerin en önemli silahını, en güçlü tekniğini, yani Tanrı'nın Gazabı'nı yardıma çağırdı.

Daha ilk yumrukta metal boru çatırdadı ve bir çatlaktan su fışkırmaya başladı. Bu kadarı yeterliydi. Suyun basıncı, doğanın kendi zindanını yok etmesine yeterli olacaktı.

Çatlaklar giderek büyüdü, kolonlar kırılmaya, bina çökmeve başladı. Taş parçaları aşağı düşüyor, duvar destekleri yıkılıyor, inanılmaz büyüklükte su kütleleri yıkıntıları kaplıyordu. Ablon hızla uçarak kulenin dışına çıktı.

Kapıya ulaştığında kule çoktan bir harabeye dönüşmüştü bile. Yer altı kanalı devasa bir fıskiye gibi sularını dört bir yana fışkırtıyor; yollar, sokaklar, teraslar ve bahçeler su altında kalıyordu. Ablon ziggurata doğru uçuşu ve şaşkınlıktan donakalmış olan kralın omzuna sapladığı kılıcını uçuşuna ara vermeden çıkardı. Nemrut inanılmaz bir tavırla kulesini seyretmeye devam ediyordu. Eserinin yok oluşunu, yenilişini izlerken gözleri yaşlarla doluydu.

Ablon silahını ortadan kaldırdı, bir eliyle Şamira'yı, diğer eliyle de İhtar'ın cesedini kavradı. Tayfunun ortasındaki hortumda üçü birlikte yukarı doğru uçarken lanetli kulenin nihayet bütünüyle yıkılmasına şahit oldular. Sular evleri, bulvarları, meydanları işgal etti, duvarları yıktı ve sarayı yuttu.

Geriye hiçbir şey kalmadı.

Kısa bir süre sonra da kum fırtınası başkenti çölün ortasına gömdü. Babil ölmüştü.

Yüzyıllar sonra Babil'in olduğu yerde başka şehirler kurulacaktı. Hammurabi'nin, Nabukadnezar'ın ve başka birçok kralın görkemli dönemleri yaşanacaktı. Ancak gerçek Babil, Nemrut ile Kuş'un Babil'i, efsanevi Babil. İÖ 2334 yılının son yaz günü toprağın derinliklerine gömülecekti.

SONSUZ YAŞAM

"Burada günlerce yetecek kadar su ve yiyecek var," dedi Ablon, mağarada yalnızken hazırladığı, dışı kürk kaplı deri heybeyi Şamira'ya uzatırken. Kanla kaplı kanatlarını yine içine çekmişti ve sırt kaslarının altında hiçbir şey görünmüyordu.

Melek ve ölümbüyücüsü, yüksek dağ yamacının etrafından dolaşan dar bir patıkada mola vermişlerdi. Sol taraflarında yükselen dev kaya duvarının eğimi aşağıya doğru giderek artıyor ve sonunda bir yolla birleşiyordu; sağ tarafta ise iki derin kayanın arasında bulunan bir çukur

toprağın derinliklerine uzanıyordu. Bu çöl bölgesinde kilometrelerce uzanan çok sayıda dağ vardı, hepsi de kumlu bir yaylada son buluyordu.

“Artık kesin olarak vedalaşıyor muyuz?” diye sordu Şamira cıvıltı bir sesle. Tenine kızıl bir ışıltı kazandıran sabah güneşinin ışığında her zamankinden daha güzel görünüyordu.

Kısa bir süre sonra kendi yollarına gidecek olmalarına rağmen ikisi de mutluydu. Doğru olanı yapmış, ideallerine sadık kalmış ve karanlığın uçurumuna sırtlarını dönmüşlerdi.

“Dünya o kadar da büyük değil,” diye karşılık verdi Ablon aynı baştan çıkarıcılıkla.

“Yokluğun çok uzamasın. İnsanlar için zaman acımasızca geçiyor. Yakında o kadar yaşlanacağım ki gördüğüm zaman seni tanıyamayabilirim. İnsanların kaderi bu maalesef.”

“Biliyorum. Ben göksel varlıklardan biriyim ama bugün kendimi bir insan olarak görüyorum,” dedi Ablon ona bakarak. “Bunu sana borçluyum Şamira. İnsani yönümü keşfetmeme yardımcı oldun ve etten ve kemikten olmanın ne anlama geldiğini senin sayende öğrendim.”

Şamira kızarak gülümsedi ve başını yana çevirdi.

Ablon aniden Kutsal İntikamcı'yı kınından çıkardı ve silahına dosttundan ayrılan biri gibi uzun uzun baktı. “Tanrısal kuvvetlerime rağmen artık bir göksel varlık değilim. İçimdeki Kerubi, Babil'in yıkılışında öldü. Bir dünyanın nerede başladığını ve diğerinin nerede bittiğini bilmek zorundayım.”

Ablon silahını birkaç kez havada çevirdi, sonra da çukura doğru savurdu. Kılıç havada süzülerek çukurun dibini boyladı.

Kılıç, Kerubi olmadan yaşayamaz ve Kerubi de kılıcı olmadan yaşayamaz.

“Kutsal İntikamcı beni zamanın ilk günlerindeki atalarımıza bağlayan tek şeydi Şamira,” dedi Ablon. “Bugünden itibaren bir insan olarak yaşamaya çalışacağım. Zalim, intikam duygusuyla dolu bir melek olmayı istemiyorum. İçimde biriktirdiğim nefretten kurtulacağım.”

Şamira ona sarıldı, Ablon da ona karşılık verdi.

“Sen de benim gibi iki dünyanın tam ortasında yaşıyorsun Asi Melek! Bu bizim mirasımız. Ve cezamız.”

Güneş yavaşça doğmaya başlayınca kadar orada durdular. Sonbahar gelmişti ve uzaklardan esen bir yel, denizin tuzlu kokusunu taşıyordu. Gökyüzünde bir şahin uçuyor, toprakta küçük fareler yuva yapmaya çalışıyordu.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Ablon.

“Sina’nın arkasında yaşayan bilge bir ölümbüyücüsü varmış. Ölümü bile aldatılabilmenin yollarını biliyormuş. Kim bilir, belki de tarihin akışında yollarımız birkaç kere daha kesişir.”

“Kim bilir...” dedi Ablon ve genç kadını başından öptü.

Şamira büyük adımlarla uzaklaşarak tepenin arkasına doğru yürüdü. Kadın yol kıvrımında gözden kayboluncaya kadar Ablon bakışlarıyla onu izledi. “Tanrı seninle olsun Endor Cadısı.”

Birkaç ay sonra Şamira Mısır’da Drakali-Toth Usta’yı tanımış ve onu büyü sanatındaki büyük hocası olarak kabul etmişti. Drakali-Toth ona çok uzun zaman hayatta kalabilmek için kötü ruhların enerjilerinin nasıl çekilerek kullanılacağını göstermişti.

Ablon, Maşu’daki mağarada İştâr için bir mezar yapmış ve ağzını bir daha açılmamak üzere kapayarak mühürlemişti.

Adnari, köleleri Babil’den çıkarmış ve başlarına geçerek yeni bir medeniyet kurmalarına önderlik etmişti. Oldukça uzun yaşamış, yüz otuz yaşlarındayken hayata veda etmişti. Dönemin sihir ustaları, onu yaşayan en önemli sihir ustası olarak kabul etmişlerdi.

TROPİKAL SONBAHAR

İçinde Şamira'nın da bulunduğu Boeing 747, her zamanki gibi rötarlı olarak 23.48'de Bağdat'tan havalanmıştı. Ancak rötar bu defa havayolu çalışanları yüzünden olmamıştı. Uçağın uçuş rotası üzerinde İsrail de bulunuyordu ve ağırlıklı olarak Suriye ile Lübnan'dan havalanan keşif jetlerinin yaygınlığı nedeniyle bu ülke günde iki ya da üç defa hava sahasını kapatıyordu. Bu gibi durumlarda hava sahasını kontrol etmek için avcı uçakları gönderiliyor, bu da ortamın daha fazla gerilmesine sebep oluyordu. Altı Gün Savaşı'ndan bu yana Ortadoğu'da ilk defa bölgeyi tümüyle içine alan bir savaş tehlikesi yaşanıyor. Amerika Birleşik Devletleri tarafından işgal edilen Arap ülkeleri isyan ediyor, özgür Müslüman milletler ise ABD ve Avrupa tarafından liderlik edilen Batı bloğuna, yani Berlin Pakti'na karşı birleşiyorlardı. İsrail ordusu Filistin bölgesine saldırdığı için Kudüs'te terör saldırılarının sayısı giderek artıyordu. Uzmanlara göre kutsal şehrin hâlâ ayakta durmasının tek nedeni üç dinin de kutsal kabul ettiği bir yer olmasıydı, aksi takdirde

birçok kötümserin iddia ettiği gibi bir atom bombasına hedef olması işten bile değildi.

Kızıldeniz'in üzerinden geçmesinden hemen sonra uçak beklenmedik bir şekilde türbülansa girdi ve şiddetle sarsılmaya başladı. Şamira'nın yanındaki yaşlı kadın koltuğuna yapıştı ve boynundaki haçı öptü. Bu, yetmiş yaşının üzerinde, Şamira'ya Irak'taki Hristiyanların hayatına dair pek çok şey anlatmış sempatik bir yaşlı kadındı. Ancak artık sadece dua ediyordu. Kaptan hoparlör sisteminden bu sarsıntıların atmosferik türbülanslardan kaynaklandığını söylemişti ancak Şamira kuralları iyi biliyordu ve bunların hava koşullarıyla ilgisi olmadığını farkındaydı. Saniyeler sonra küçük çocuklar ağlamaya başladı; sabırsız anneleri onları sakinleştirmeyi bir türlü başaramıyordu. Şamira gizemli gelişmelerden haberdar olmasına rağmen sükûnetini bozmadı ve dizüstü bilgisayarının kapağını açtı. Cihazı çalıştırmak istediği andaysa batarya iflas etti. Bu, Gerçekliğin Perdesi'nin sarsıldığının belirtisiydi. Binlerce yıldan bu yana pek az manevi faaliyetin gerçekleştiği Kudüs'ün üzerinden geçerken, astral katmanda hissettiği huzursuzluk doruk noktasına ulaşmıştı.

On dakika sonra sarsıntılar kesildi ve küçük çocuklar da ağlamayı bıraktı. Uçak başka bir olay olmadan Akdeniz'in üzerinden uçtu, Atina ve Madrid'de yakıt ikmali yapıp ardından da Atlantik'i aşarak hedef havaalanı olan Rio da Janeiro'ya yöneldi. İspanya'daki molada uçak yolcularla dolup taşmıştı. Yaşlı kadın rahat bir nefes aldı, buraya kadar sağ salim geldikleri için Tanrı'ya şükretti ve gülümseyerek Şamira'ya veda etti. Boşalan yere orta yaşlı, soluk benizli, kır saçlı, üzerinde gri bir takım bulunan bir adam oturdu. Kendini beğenmiş, hiç de hoş olmayan bir tipti bu.

Kabin personeli akşam yemeğini servis etti, ardından da ışıklar söndürüldü. Ancak Şamira uyuyamıyordu. Koltuğunun üzerindeki ışığı açtı, internette dünyadaki çatışmalara dair bilgileri araştırdı ve notlar aldı. Mikrofonun yanında Vahiy kısmının 5. ve 6. bölümleri açık olan bir İncil duruyordu. Orada "İlk altı mührün açılmasından" söz ediliyordu. Şamira, siyasi durumlar ile kutsal kitap arasında birtakım bağlantılar kurmaya çalıştı ancak somut bir şey bulamadı. Yazılı olan şeyler genel-

likle pek çok farklı şekilde yorumlanabilecek metaforlar ile alegorilerden oluşuyordu. Güneş nihayet ucu bucağı olmayan okyanusun üzerinde doğduğunda Şamira hayal kırıklığına uğramış bir şekilde çalışmasına son verdi, yarım saat kestirdi, sonra da üzerine beyaz bir ipek bluz ile mavi bir keten ceket giymiş bir hostes tarafından uyandırıldı.

"Gazete, dergi veya kulaklık ister misiniz?"

"İstemiyorum, teşekkür ederim," diye karşılık verdi Şamira, hâlâ uyku sersemiydi. "Sadece bir fincan kahve, lütfen."

Kendine geldikten sonra bakışları saatine takıldı.

14.11. 12 Mart. Güney yarımkürede sonbaharın başlangıcı.

Artık net bir şekilde görebildiği için öne eğildi ve komşusunun okuduğu gazetedeki manşetlere göz atmaya çalıştı.

"Berlin Paketi, Türkiye'ye bir saldırıya hazırlanıyor." Sonra da: "Doğu Birliği, egemenliği altında bulunan bölgelerin savunmasında nükleer silah kullandığını itiraf etti."

Uçak bir kez daha sarsıldı ancak bu kez sarsıntının sebebi tümüyle mekanikti, iniş takımları açılmıştı. Şamira türbinlerin ısıklı çararak havayı emdiğini işitti, ardından da hoparlörlerden şu duyuru işitildi: "Kabin ekibi, herkes yerine. Yerel sıcaklık 35 derece.

Yanında bulunan birçok tuhaf nesne ve Irak'taki kazıda bulunduğu pash kılıcı rağmen Şamira bagajını gümrükten kolaylıkla geçirmişti. Antik nesneleri yanında taşıyabilmesi için uluslararası geçerliliği olan ve dünyadaki bir düzine arkeoloji üniversitesi tarafından imzalanmış bir izin belgesine sahipti. Ne de olsa kendisi bir bilim insanıydı. Bir büyücü için oldukça ironik bir paravandı ancak işe yarıyordu. Ölümölüler dünyasının uçlarında yaşayarak çok eski zamanların insanı olduğu sırrını saklamaya çalışan Ablon'un aksine Şamira yeni teknolojileri takip ediyor ve başarıyla kullanıyordu. Üniversitelerden dans salonlarına kadar çeşitli mekânlarda hiç sorun yaşamadan bulunuyor, daima yeni bir şeyler öğrenme hedefini güdüyordu. İnsanların hem sürekli değişebilme yeteneğine hem de kaderlerine şaşmaktan bir türlü kendini alamıyordu.

İnsan ruhunun bu kadar istikrarsız ve tutkulu olmasının kendisini hayatı boyunca şaşırtmış olduğunu tam o anda fark etti.

Çift kanatlı bir kapıdan geçerek gümrük alanını terk etti ve eğimli metal sütunlar tarafından taşınan cam bir kubbeye sahip geniş bir salona girdi. Önündeki zincirin arkasında, yolcuları bekleyen kalabalık bir insan grubu bulunuyordu. Turizm acenteleri ellerindeki isim levhalarını yukarı kaldırıyor, aileler akrabalarını görmeye çalışıyordu.

Saat 15.00 olmuştu ve akşam güneşinin eğik ışıkları cam çatıdan içeri düşüyordu.

Şamira 14.37'de uçaktan inmişti ancak gümrük belgelerinin doldurulması ve bagaj sırasında beklemesi yirmi dakika gecikmesine neden olmuştu. Bürokratik işlemleri nihayet halletmişti ve Ablon'u görmeye çalışıyordu fakat görünürde kimse yoktu. İçini büyük bir kaygı kapladı, aklından kaçak meleğin yakalanmış ve öldürülmüş olabileceğini geçirdi. Ancak sonra asi Ablon'un dikkat çekmeyecek bir şekilde davranmayı öğrendiğini, bu yüzden insanların çoğu zaman onu görmediğini hatırladı. Başlarda bunu bilinçli olarak yapıyordu fakat sonraları bunu bir alışkanlık haline getirmişti ve insanların bakışlarından kaçmak için çaba harcamasına bile gerek kalmıyordu.

Sonra bir sütunun yanında hareketsiz durduğunu fark etti. Yüz yıldan uzun bir süredir onu görmemişti ancak üzerindeki koyu renk kıyafet dışında hiç değişmemişti. Sarı saçları batmakta olan güneşin ışığında hafifçe parlıyordu, bakışları hâlâ ifadesiz, kararlı ve cesurdu. Ve dünyada kendisi için gerçekten bir şeyler ifade eden yegâne insanı gördüğü için çok sevinçli bir hali vardı.

Ablon'un yüzünde davetkâr bir gülümseme belirdi. Şamira ona doğru yürüdü ve valizlerini siyah mermer zeminin üzerine bıraktı. Uzun bir süre boyunca sessizce bakiştılar. Şamira'nın gözlerinde hem inanamama hem de rahatlama ifadesi vardı. Sonra duygulanarak ona sarıldı.

"Gerçekten sen misin? İnanılır gibi değil," dedi iç çekerek. "Hâlâ hayatta olmana inanamıyorum."

Ablon tekrar gülümsedi. "Giderek daha da kolaylaşıyor. Zaten ölmüş olsam çoktan haberin olurdu."

“Herhalde. Ruhsal dünyada şu anda yaşananları düşününce hakkında çıkan haberlerin çelişkili olması hiç de şaşırtıcı değil.”

Ablon valizlerin ikisini de aldı –bir el bagajı, bir de ondan biraz daha büyük bir valiz– ve otomatik kapıdan geçerek binayı terk ettiler.

“Olanlar gerçek,” dedi sonra. “Cennet ve cehennem savaşa hazırlanıyor. Bu yüzden hayaletler bu kadar huzursuz. Gerçekliğin Perdesi kısa bir süre sonra yırtılacak.”

“Armageddon! Demek doğruymuş! Nihayet kıyamet günü geldi.” Şamira kendi söyledikleriyle dalga geçti. “Şu hale bak, sanki o peygamberlerden biriymişim gibi konuşuyorum.”

“Onlar değerli insanlardı,” dedi Asi Melek hüzünlü bir sesle.

Dışarıda tropikal sonbaharın sıcak havası yüzlerine çarptı. Sokak motor gürültüleri, korna sesleri ve harekete geçen taşıtların uğultularıyla doluydu.

“Peki, senin bütün bu olanlarla ilgin ne? Yani dünyanın sonuyla demek istiyorum. Artık gökyüzündeki siyasi kavgalara karışmak istemediğini sanıyordum.”

“Aradan geçen zamanda durum biraz değişti. Sanırım alt kat benimle bir anlaşma yapmak istiyor.”

“Hımm, demek bu yüzden buraya gelmemi istedin, öyle mi?”

“Sihir gücüne ihtiyacım var, beni koruman gerekiyor.”

“Durum gerçekten basitleşti mi?” diye sordu Şamira endişeyle.

“Her iki taraf da birliklerini harekete geçiriyor, ittifaklar kuruyor ve son savaşa hazırlanıyor. Kimsenin beni takip etmek gibi bir niyeti yok. Kovuluşumdan bu yana ilk defa kendimi güvende hissediyorum. Meleklerin ve demonların kendi dertleri var.”

“Yine de... uyurken bir gözü açık tutmakta fayda var,” diye uyardı onu Şamira.

“Ben asla uyumam.”

Bu arada Ablon'un motosikletini park ettiği yere gelmişlerdi. Siyah metalik bir rengi ve kalın, mat tekerlekleri ile krom jantları olan bir araçtı. Deri kaplama selesi uzundu ve yolculuğa eşlik edecek ikinci bir

ARMAGEDDON

kişi için arka tarafı yüksekteydi, ayrıca bagaj yerleştirme imkânı da bulunuyordu.

“Bir kadın için oldukça alışılmadık bir seyahat olacak,” diye kıkırdadı Şamira.

“Ama kovulmuş bir meleğe çok uygun,” dedi Ablon aynı şekilde gülümseyerek.

SON ASİ MELEK

Bagajları hızla Montenegro Otel'i'ne bıraktıktan sonra canlı bir yer aramaya gittiler. Şamira Rio de Janeiro'ya ilk defa geliyordu, bu büyük şehri sadece fotoğraflardan ve filmlerden tanıyordu. Bu nedenle Ablon onu planlarını açıklamak için sahile gitmeye ikna etti. Deniz kıyısındaki bu hareketli şehir yılın her dönemi sıcaktı ve sıcaklık akşamları da düşmüyordu. Geceleri ve şafak sökerken havanın dayanılmayacak kadar soğuduğu Irak çöllerinden oldukça farklı bir durumdu bu.

Saat 17.30'da, yani kalabalığın en yoğun olduğu vakitte şehir merkezinden ayrıldılar ve güney yönünde sahile doğru ilerlediler. Orada sahil yolunun sonuna kadar, araçlar için tek şeritlik bir yolun, bir kaya yığınının etrafından dolandığı yere kadar yavaş yavaş ilerlediler. Yarı yolda, Leblon ve İpanema plajlarının görülebildiği, muhteşem bir manzaraya sahip bir yer vardı. Bu plajlar, etrafında Portekiz usulü mozaikli bir yaya yolunun bulunduğu bir koy oluşturuyordu. Yaya yolunun öte tarafında bir otoyol, onun da arkasında camla kaplı devasa beton yığınları ve süper zenginler için villalar bulunuyordu. Sahilden sonra arazi alçak bir eğimle batıya doğru uzanıyor, bu da şehrin düz bir zeminde uzandığı izlenimini yaratıyordu. Şehrin ana yaşam alanları da bu bölgede bulunuyordu.

Batı tarafındaysa, üzerinde çok sayıda televizyon ve radyo anteninin bulunduğu bir sıra tepe vardı. Bu tepelerin en yüksek noktasına Pico do Corcovado adı veriliyordu ve üzerinde de kollarını açmış bir şekilde duran görkemli Cristo Redentor –Kurtarıcı İsa– heykeli bulunuyordu.

Ablon motosikletini manzara seyir yerinin yakınlarına park etti. Şamira dayanamayarak korkuluğa kadar ilerledi. On metre aşağıda denizin köpüren dalgaları kayalıklara çarparak kırılıyordu. Cadı, bu görüntüye dalmış bir halde bir süre orada kaldı. Sonra Ablon bir büfeden satın aldığı bir şişe maden suyuyla yanma geldi. Aradan geçen zaman zarfında Şamira'nın kendi ölümünü nasıl erteleyebileceğini öğrenmiş olmasına rağmen hâlâ bazı insani ihtiyaçlarının bulunduğunu biliyordu. Şamira o görkemli İsa heykeline takılıncaya kadar bakışlarını manzarada gezdirdi. "Her şeyin yerle bir olacağı o gün geldiğinde Rio de Janeiro'nun yok olacak son şehir olduğu izlenimine kapıldım nedense. Brezilya tarafsız bir devlet, Berlin Paketi ile Doğu Birliği arasında gerçekleşen savaşın ateş hattının dışında bulunuyor."

"Bunu gözden kaçırmış olmalıyım..." diye karşılık verdi Şamira biraz şaşırılmış bir halde.

"Dünyanın sonunun nasıl geleceğini bilmiyorum. Yıldızların gökten yere düşeceğini veya ayın kana dönüşeceğini pek sanmıyorum. Bu kehanetler bize sadece işaretleri gösteriyor. Ve işaretler çok açık."

Şamira, Ablon'a ciddi bir bakış fırlattı. "Gerçekten de kıyametin kopacağına inanıyor musun?"

"Kopmaya başladı bile. Buna hiç şüphe yok. Dört atlı yola koyulmuş durumda."

Ablon'un bakışları dağların üzerinde dolaştı. Demet halindeki güneş ışınları bulutların arasından yere düşüyor ve yeşil dağ yamaçlarını yumuşak bir renge boyuyordu. Bu pek çok açıdan eski zamanları andıran, oldukça huzur dolu bir görüntüydü. Bütün bunların –yerin, göğün, okyanusların– pek yakında yok olacağı düşüncesi Ablon'u hüznlendirdi.

"İnsanlık artık yoldan çıkmış durumda Şamira," derken yüzünde sadece hayal kırıklığı olmaktan öte bir melankoli vardı. "İnsanlar yüreklerinde artık umut yerine nefret taşıyorlar."

"Hepsi değil."

"Her zaman olduğu gibi, az sayıda insan çoğunluğun yaptığı hataların bedelini ödeyecek. Sodom ve Gomora'da böyleydi, Armageddon'da da böyle olacak çünkü Zaman Çarkı'm durdurmak mümkün değil. Yalnızca

Tanrı Zaman Çarkı'nın hareketini değiştirebilecek güce sahiptir ve onun da şu anda yerinde olmadığını biliyoruz.”

“Zaman Çarkı...” diye mırıldandı Şamira zihninin derinliklerinde bir şeyler hatırlamaya çalışır gibi. “Bir defasında bana bundan söz etmiştin.”

“Zaman Çarkı, Tanrı'nın eserlerinden biridir. Bunu yedi günün akışını belirleyebilmek için yaratmıştı. Çark döngüsünü tamamladığı zaman, yedinci gün de sona ermiş olacak. O zaman Yüceler Yücesi uyanacak ve Gerçekliğin Perdesi kesin olarak ortadan kalkacak. Fiziksel dünya ile manevi dünya bir olacak ve Tanrı yeniden hüküm sürecek.”

Şamira bütün bu zaman boyunca ses çıkarmadan duygulu bir ifadeyle onu dinlemişti.

“Malakîlerin kutsal el yazmasında böyle yazıyor,” diye devam etti general. “Ama zamanların sona ermesinden önce kanlı, zalim şeylerin olacağından da bahsetmiyor. Kıyamet kehanetini bu şekilde yapanlar, insanların kendileriydi. Ben her zaman bunun tam aksine inandım ve yeryüzü sakinlerinin olgunluğa tam olarak ulaşip her yerde barışı sağlamalarından sonra Tanrı'nın uyanacağını düşündüm. Her zaman bu şekilde olmasını istedim. Ama dünyada geçirdiğim bunca zaman sonra insanlardan fazla bir beklentim kalmadı ve sadece çok az sayıdaki insanın ruhunu kurtarabileceğini sanıyorum.”

Ablon sustu ve denizin güzel kokusunu ciğerlerine çekti. Güneş doğuda yavaş yavaş okyanusun üzerinde yükseliyor ve ufuktan sahile kadar denizin yüzeyinde gümüş renkli bir ışık şeridi oluşturuyordu. Şamira'nın başı dönmeye başlamıştı ancak susmaya devam etti.

“Tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?” diye sordu Ablon birdenbire. “Sana özgür iradede söz etmiş ve bunun Tanrı'nın insanlara verdiği en büyük hediye olduğunu söylemiştim.”

“Evet...”

“Artık bunun tam olarak böyle olduğuna inanmıyorum. İnsanlar bu yolu kendileri seçtiler ve kendi dünyalarını yarattılar. Ölümün yolunu izlemeyi tercih ettiler ve kendi şehvetleri içinde boğuldular. Ben bir cellat ya da yargıç değilim. Örnek alınması gereken bir timsal de değilim. Ben de pek çok hata yaptım.” Ablon gri gözlerini Şamira'ya

çevirdi ve onu şefkatli bakışlarıyla süzdü. “Bir kez az kalsın ben de bu sele kapılacaktım. Neyse ki en kötü anımda beni karanlıktan çekip kurtaran biri vardı.”

“Ben sana sadece seçme şansın olduğunu göstermiştim. Tercihini kendin yaptın.”

“Evet. Herkes benim sahip olduğun şansa sahip olamadı. Herkesin yanında ona doğruyu gösterecek biri yoktu ve bu yüzden ben de insanları yargılamıyorum. Bazen bu suçun bir kısmının bana ait olduğunu da düşünüyorum. Daha fazlasını yapabiliirdim. Kardeşliği yeniden bir araya getirmek için dünyada gezip dolaşmak yerine insanlığa yardım edebilirdim. Ama sızlanmak durumu değiştirmiyor. Olan oldu artık.”

Gece hiç fark ettirmeden çökmüştü. Gelgit sona ermiş ve dalgalar geri çekilmişti.

“İyi bakalım,” dedi Şamira biraz rahatlamış olarak. “O halde asi meleğimiz benden ne istiyor? Bir anlaşımadan söz etmiştin galiba.”

“Lucifer, Orion’u bir mesaj iletmesi için bana göndermiş. Görünüşe göre Sabah Yıldızı son savaşta onun saflarında yer almamı istiyor.”

“Peki, bana neden ihtiyacın var? Karanlık Başmelek’in koruması yeterli değil mi?”

“Aslına bakacak olursan, beni asıl ondan koruyacak bir şeye ihtiyacım var. Lucifer bana bir kere ihanet etmişti zaten. Önerisini kabul etmek gibi bir niyetim olmamakla birlikte benimle ne konuşmak istediğini de merak ediyorum. Bu yüzden onu cehennemde ziyaret edeceğim.”

“Aman dikkat et!” diye uyardı onu Şamira. “Benzer bir mesele yüzünden yardımımı istediğin zamanı hatırlıyor musun?”

“Nasil unutabilirim ki? Yanıklarım hâlâ acıyor. Çok tedbirsiz davranmıştım. Ama artık zaman değişti. O zamanlar avlanıyordum ve başıma ödül konmuştu. Ayrıca yasak sınırları da ihtiyatsızca aşmıştım. Lucifer’in tebaasının da ondan acımasız bir tavır sergilemesini beklemesi çok normal. Ama bu defa bir davetliyim.”

Ablon’un argümanlarının ikna edici olduğunu Şamira da kabul etmek zorunda kaldı. Yine de onun bu seyahate hiç çıkmamasını dilerdi. Taş korkuluktan aşağı kaydı, düşünceli bir tavırla bir ileri bir geri yürüyerek

hangi büyülerini kullanabileceğini belirlemeye çalıştı. Aklına yardımcı olabilecek birkaç ayın geliyordu.

“Cehenneme yapılacak bir seyahat...” diye geçirdi içinden dudaklarını bükerek. “Tehlikeleri biliyorsun. Oraya ayak bastığın anda yaralanabilir olacaksın.”

“Bu riski almaya hazırım.”

“Sana sınırlı koruma sağlayabilecek birkaç sihir biliyorum. Ama diğerleri işini bitirmek istedikleri takdirde bütün sanatımı icra etsem bile bir işine yaramaz.”

“Zaten sihrin benim için bir emniyet tedbiri. Karanlık Başmelek ile ordularının beni öldürmeyi istediğini sanmıyorum. Bu defa değil.”

Şamira bundan şüphe duyuyordu. “Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Orion yüzünden. Oldukça dürüst bir hali vardı ve ona güveniyorum. Zaten Lucifer bir savaş arifesinde bulunuyorsa, çok büyük ihtimalle benim yardımına ihtiyaç duyacaktır. Beni bir sembol olarak kullanmak işine gelir, ne de olsa ben direnişin ikonlarından biriydim.”

“İyi ama bu asi melekleri yakalamak için gösterdiği onca çabayla çelişkili bir durum değil mi? Şeytan, yenilgisinin tüm sorumluluğunu size yüklemişti. Bunu çok uzun zaman önce sen bana söylemiştin.”

“Evet ama Sabah Yıldızı durumu kendi lehine dönüştürmeyi çok iyi bilir. O, ikna sanatının gelmiş geçmiş en büyük ustalarından biridir ve en kötü düşmanını bile onun uğruna ölmüş bir şehit gibi göstermeyi başarabilir. Onunla karşılaşmış olsaydın ne demek istediğimi anlayabilirdin. Lucifer bir yılan gibi çatal dillidir ve binlerce strateji uzmanının zekâsına sahiptir. Başmelek Mikail’e karşı isyan ettiğinde biz kanatlı varlıkların üçte birinden fazlasını safına çekebilmesi tesadüf değil.”

“Orion... Atlantis’in düşmüş kralı,” diye geçirdi içinden Şamira. “Evet, ona güvenmek için sebeplerin var. Ama bu defa o Satani’nin kendisi de efendisinin ikna sanatının kurbanı olmuş olamaz mı?” Satani’ler, demonların en soylu kastlarından biriydi. Cennetteki Serafilerle mukayese edilebilirlerdi.

“Olabilir. Ancak önceden de söylediğim gibi bu riski göze alıyorum. Aradan geçen bunca asır sonra kendimi nihayet bu güçlüklerle başa çıkabilecekmiş gibi hissediyorum. Savaşta Mikail’in karşısına çıkmaya ve sonra Tanrı’nın önünde ona layık olduğumu ispat etmeye hazırım. Fakat Meleklerin Prensi’ni ancak Gerçekliğin Perdesi yok olduktan sonra dövmüşmeye davet edebilirim. O zamana dek fiziksel dünyaya hapsolma lanetim devam ediyor. Yani şu anda tek yapabileceğim beklemek. Kıyametin bütün mühürleri sökülünceye ve zar dağılıncaya kadar beklemek zorundayım.”

Bu arada ay gökyüzünde yükselmişti ve bulvarın trafiği epey azalmıştı. Uzaklardaki evlerde ışıklar yanıyor, televizyon antenleri rüzgârda sallanıyordu.

“Biz artık Babil’i yok eden o fırtına tarafından süpürülmüş ve çoktan unutulmuş bir devrin son canlılarıyız,” dedi Şamira hüzünlü bir sesle. “Sana yardım edeceğim general. Bunu sana borçluyum. hatta çok daha fazlasını... Sana her zaman borçlu kalacağım. Ama isteğini yerine getirmeyeceğim. Sanırım bu benim bencilliğim... Seni kaybetmek istemiyorum.”

“Daima olabileceklerin en kötüsünü düşünüyorsun... Belki bir ölçüde ben de öyleyim. Bilinmeyen, kestirilemeyen bir geleceğe karşı gösterdiğimiz bir tepki olsa gerek bu. Ama bugüne değin ölümden kaçmayı defalarca başardım ve son bir kez daha başaracağımdan eminim.”

“Ya başarısız olursan?”

“Bizim devrimizin sona erdiğini sen kendin söyledin. Biz zamanımızın dışında yaşıyoruz ve ben aslında bana izin verilenin çok ötesine geçtim. Ben son asi meleğim ve bir zamanlar ideallerimi paylaşmaya ve bana katılmaya karar verenlerin ağırlığını hâlâ omuzlarımda taşıyorum. Onları hayal kırıklığına uğratamam Şamira.”

Hayır, bunu gerçekten de yapamazsın, diye geçirdi içinden büyük ücu. Sevdiklerini hiçbir zaman unutmadın ya da yarı yolda bırakmadın. Hayatını kurtardın ve beni korudun. Sonra ruhları, kötü büyücileri, katilleri ve avcuları mağlup ettin. Cehennemden kaçtın ve arkadaşla

Senin kıskançlığını bile alt ettin. Şimdi yoluna git, bütün meziyetlerini sen bir kez ortaya çıkarmak için tüm savaşların en korkuncuna katıl.

Evet, Şamira ona yardım edecekti, hem de bunu gururla yapacaktı.

GECE OLAN OLAY

Gecenin çökmesinden kısa bir süre sonra Ablon ile Şamira otele geri döndüler. Otelin sahibi sarhoştur ve konuklarını selamlayabilmek için kendisini bir hayli zorlaması gerekti. Tutarsız birkaç kelime mırıldandıktan sonra balkonda kestirmeye devam etti.

Diğerleri birlikte odaya çıktılar. Birkaç dakika sonra da şehrin üzerinde bir fırtına patlak verdi ve yağmur damlaları cama vurmaya başladı. İçeride yatak olmadığı için Şamira örtüleri ve branda bezlerini kullanarak idare edecek bir şilte hazırladı. Sonunda uzandığında ne kadar bitkin olduğunu fark etti; iki günden bu yana doğru dürüst uyumuş sayılmazdı.

Şamira gözlerini kapadı ve üzerindeki gerginliği atmaya çalıştı. Biraz önce Ablon'un yarı karanlıkta masanın başına geçerek eski parşömenleri okumaya başladığını görünce içinde uzun zamandan bu yana hissetmediği güzel bir duygu yükseldi. Sanki yine o mağarada, her an olası düşmanlara karşı tetikte bekleyen Asi Melek'in koruması altındaydı. Bu gri gözler kendisini korumaya devam ettiği müddetçe başına hiçbir şeyin gelmeyeceğinden kesinlikle emindi.

Sonra gecenin bir yarısında uyandı. Yağmur yağmaya devam ediyordu. Ablon sessizce pencereden dışarıya bakıyor, boş sokağı, lambaları ve evlerin çatılarını inceliyordu. Onun bir kartalınkine benzeyen delici bakışlarını çok iyi tanıyordu. Kötü şeyler olacağını hissetti.

"Neler oluyor?" diye sordu fısıldayarak.

"Psst!" Melek, parmağını dudaklarına götürerek ona sessiz olmasını işaret etti.

Şamira'nın karnı birden damarlarında buz kesmişti.

Birkaç dakika sonra Ablon gevşedi ve pencereden uzaklaştı. Sanki yanlış yerde çalan bir alarmı durdurmuş biri gibi davranıyordu. Şamira cesaretini toplayarak bir daha sordu: "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Her şey yolunda. Sanki bir an için... Sanki... şey..."

"Ne?" Şamira dayanamayarak araya girdi.

"Hiçbir şey. Gerçekten bir sorun yok. Sen uyumana devam et."

Ama Şamira olayın peşini bırakmaya niyetli değildi. "Seni takip eden bir melek ya da intikam peşinde koşan bir demon mu?" Bunları söylerken ne kadar gergin olduğunu kendisinden bile gizlemesi gerektiğini biliyor ve dolayısıyla son derece rahatmış gibi davranıyordu.

Şamira'nın göz kapakları ağırlaştı. Bu kadar yorgun olmasaydı sormaya devam ederdi ancak uyku galip gelmişti.

KORUMA AYINI

Şamira bütün öğleden sonra Ablon'un evinde görünmez sihirler yaptı ve küçük ayinler gerçekleştirdi. Bu eski depoyu kutsal bir yere dönüştürmek istiyordu. Kutsal yer, tanımı gereğince, fiziksel katmanda bulunan ve Gerçekliğin Perdesi'nin incecik olduğu, hatta neredeyse olmadığı sınırlı bir alandı. Dolayısıyla bu ince zar kutsal bir yerde çok daha kolay parçalanabiliyor ve doğaüstü etkilerin söz konusu olduğu yerlerde çok daha güçlü bir şekilde kullanılabilirdi. Kutsal bir yer elde etmenin pek çok farklı yolu vardı. Özellikle de ölümlerle ilgili yapılan ayinler esnasında, perdenin durumunu değiştirmek için mistik nesneler ve sihirli sözcükler kullanılıyordu. Bu ayine başlarken kullanılan sihirli sözcükler, sayfaları papirüsten yapılmış ve deri ciltli, *Nippur Grimoire* adı verilen çok eski bir kitapta yazıyordu. Seçilen alan, bu amaç için hazırlanmış bir bulamaçla sınırlandırılıyordu – şu anki durumda bu alan, kapıdan pencereye kadar uzanıyor ve bütün odayı kapsıyordu.

Kutsal alan çok özel bazı durumlarda insan müdahalesine gerek kalmadan da oluşabiliyordu. Bunlar da genellikle kutsal ya da hakla-

rında efsaneler anlatılan insanların öldüğü ya da mistik varlıkların sık sık görüldüğü yerlerdi.

Kutsal bir alanın büyüklüğü farklılıklar gösterir. Bir hücre kadar küçük ya da bir orman kadar büyük olabilir. Genel kaniya rağmen bu mekânlar sanılanın aksine temiz olmayabilir. Örneğin ilgili sözcüklerin söylenmesiyle yapılan dünyevi bir büyüyle de olabilir fakat çoğunlukla mekânların taşıdıkları önemi yitirmeleriyle meydana gelir: Yıkılarak halka açık bir meydan haline getirilen ya da taşıdığı anlamı tümüyle yitiren bir katedralin bulunduğu bir alanın mistisizmi yok olur ve perde yine her zamanki yapısına kavuşur.

Şamira bu mekânda kutsal bir alan yaratmak ve Ablon için gerçekten güçlü etkileri olacak bir ayin gerçekleştirmek istiyordu. Bu o kadar güçlü olmalıydı ki onu cehennemde bile koruyabilmeliydi. Çünkü ucuz numaralarla demonları kandırmak mümkün değildi. Bu defa eski, unutulmuş bir sihri, eski Hanok'un sihrini, o çok eski *Grimoire*'de anlatıldığı şekliyle kullanmak istiyordu. Gerçi bunu yaptıktan sonra bitip tükenecek ve bir gün boyunca mistik yeteneklerini kullanamayacaktı ama yine de buna değerdı.

Akşamın erken saatlerinde Şamira hazırlıklarını tamamlamıştı. Kısa bir mola verdi ve Asi Melek'in getirdiği Çin yemeğini yedi. Aslında yemek yemeye ihtiyacı olmamasına rağmen Ablon her zamanki gibi akşam yemeğinde ona eşlik etti. Ahşap zemine rahat bir şekilde oturmuş, Doğu'ya yaptıkları geziler gibi sıradan olaylar hakkında konuşuyorlardı. Şamira, Mandarinler zamanında yediğı gerçek Çin yemeklerinin tadını hâlâ hatırlıyordu ve bu yağlı makarna yemeğinden oldukça farklıydılar.

"Ayine ne zaman başlayacağız?" diye sordu Ablon akşam yemeğinden kalanları toplarken.

"Gece oluncaya kadar bekleyelim. Gece manevi dünyaya daha kolay ulaşabiliriz. Ayrıca bazı ayrıntılar üzerinde çalışmam gerekiyor."

Çöpü dışarı çıkardıktan sonra Ablon ile Şamira yazı masası ile büyük rafları kenara çektiler ve büyük bir boş alan elde ettiler. Şamira eski ahşap zemine beş köşeli bir yıldız, yani bir pentagram çizdi. Bunu yapmak

için eski Hanok şehrinin toprağından alınmış kırmızı bir kil kullandı. Efsanevi kökeni nedeniyle kil zaten mistisizm yüklüydü.

Pentagramın etrafına ise çeşitli yazılar yerleştirdi. Beş köşenin dördüne doğa elementlerinden küçücük miktarlar içeren toprak kaplar koydu. Bunların ilkinde toprak, ikincisinde su vardı, üçüncüsünde ateş yanıyordu, dördüncüsünden ise beyaz bir duman çıkıyordu. Beşinci köşeye de kendi kişisel sihirli silahı olan bir hançer yerleştirdi.

Sahne hazırды. Farkına bile varmamışlardı ama artık güneş batmış ve sokaklar kararmaya başlamıştı. Gökyüzü berrak ve bulutsuzdu, pencerelere vuran ve odanın zemininde gümüş renkli gölgeler oluşturan bu kez yağmur değil, dolunayın ışıltısıydı.

“Şansımız var,” dedi Şamira. “Manevi dünyada hareketli bir gün yaşıyor. Sanırım ayini başarıyla gerçekleştirebileceğiz. Hazır mısın?”

“Hem de nasıl!” diye karşılık verdi Ablon.

Büyücü modern kıyafetlerini çıkardı ve üzerine sade kesimli, basit bir tunik geçirdi. Bu giysi kaba pamuklu kumaştan yapılmıştı ve çok eski bir görünümü vardı ancak durumu gayet iyiydi. Bir zamanlar Şamira’nın Kenan diyarındaki ilk hocasına aitti ve Sippar reçetesi sayesinde bugüne kadar zarar görmeden gelmeyi başarmıştı. Şamira sonra bir koluna *Grimoire*’i koydu, diğer elinin parmaklarıyla da birtakım hareketler yaptı.

“Şimdi çok önemli iki ruhu çağırmaya çalışacağız. Bu varlıklar, gökyüzü sakinlerinininkiyle bile kıyaslanabilecek kadar büyük bir kudrete sahiptir. Buraya geldikleri zaman özlerinden birazını bize vermeleri için onlarla biraz çekişmemiz gerekecek ancak sonra bu özle birlikte hançerime enerji yükleyeceğim.” Cadı yerdeki silahı işaret etti. “Büyüyü ancak o zaman tamamlayabilirim.”

“Bize özlerinden vermeleri için onları ikna etmemiz kolay olacak mı?”

“Bu hiçbir zaman kolay değildir. Bu ruhlar çok yaş ve zaman geçtikçe daha da kibirli oluyorlar. Ama yine de bu konuda tecrübeli sayılırım. Daha önce birkaç kez karşılaşmıştık.”

“Alçakgönüllüsün,” dedi Ablon. “Benim ne yapmam gerekiyor?”

"Hiçbir şey. Daha doğrusu ne yapman gerektiğini söyleyinceye kadar. Önce sadece izle."

Ablon tamam anlamında başını salladı ve Şamira büyüü hayata geçirmek için harekete geçti. Yüksek sesle birbiri ardına *Grimoire*'deki runları okuyordu: "*Mer Sidi! Mer Kurra! Mer Urulu! Mer Martu! Zi Dingir Anna Kampa!*"

Bu kelimeleri bilinen insan dillerinden hiçbirine benzemeyen tuhaf bir tonlamayla söylüyordu. Kısmen büyüü kitabın kısmen de sadece sihir ustaları tarafından konuşulan gizli bir dilin parçasıydılar.

Şamira büyüü sözleri söylerken terlemeye başlamıştı. Sonra birden tuhaf bir şey oldu. Pencereden içeri vuran ay ışığı aniden solgunlaştı, ta ki dışarıda korkunç, zifiri, kozmik karanlıkla kıyaslanabilecek kadar koyu bir karanlık hüküm sürünceye kadar.

"Ne oluyor?"

"Eter katmanına anlık bir aktarım. Şu anda dört kapının girişini açıyorum. Bu odayla birlikte şimdi realitenin sınırlarını aşacağız."

Evin içine gerçek dışı bir soğuk yayılmaya başlamıştı. Pencereden bakınca artık hiçbir şey görülmüyordu: ne evler ne ay ne de sokak lambaları... Hiçbir şey yoktu, karanlık dışında. Sanki oda birden çok uzaklardaki uzayın sınırlarına çekilmişti. Tek ışık kaynağı, yıldızın köşelerinden birinde duran kabın içinde yanmakta olan ateşti.

Şamira bir an için ayine ara verdi, başını öne eğdi ve ağır kitabı bir sandığın üzerine koydu. İçeride mutlak bir sessizlik hüküm sürüyordu ancak bu fazla uzun sürmeyecekti.

Ablon tahtanın çatırdadığını duydu ve aniden zemindeki rabitalar kabarmaya başladı. İğrenç kokan bir varlık rabitaların arasından kendisine güçlkle yol açarken yıldızın iç kısmındaki tahtaları parçaladı. Şamira tecrübeli ve kâinatın garabetlerine aşina olmasaydı bu görüntü karşısında fenalaşabilirdi.

Yerden çıkan varlık, tuhaf bir canavardı. Bazen siyah, bazen yeşil renk alan, gövdesinin dış yüzeyi yüzlerce küçük göz ve havayı kapmaya çalışan düzinelerce ağızla kaplı bir et yığını andırıyordu. Sümügümsü bir salgıyla kaplı minnacık ayaklarının yardımıyla güçlkle ilerleyebili-

yordu. Tahammül edilemez koku ise yarattığın etini kaplayan irin dolu sayısız gözenekten akan iğrenç cerahatti.

Şamira hiç korkmadan büyüğü çembere doğru ilerledi ama yaratığa dokunmadı. Sonra ona dik dik baktı. Bakışları sert ve kötüydü, zararsız olmaktan başka her şeye benziyordu.

“Bacarata!” diye hitap etti canavara. normalde eterin sonsuz derinliklerinde hareket eden kötü ruhlar tarafından konuşulan anlaşılmas bir dille.

O çok sayıdaki göz cadının üzerine çevrildi. korkutucu ağızlar açıldı.

“Ben Endor Cadısıyım. ölümbüyüsü sanatının ustasıyım. bugüne kadar pek çok ruh çağırdım. Bacarata. dinle.”

Binlerce çift dudak aynı anda hareket etti ve tiz çığlıklar attı.

“Bacarata, maddenin efendisi. Koruma büyüsünü yapabilmem için bana özünden bir kondis vermeni rica ediyorum.”

Kondis, manevi enerji için bir tür mistik ölçü birimiydi.

Yaratık hareket etti ve etrafa iğrenç bir koku saldı. “Bu büyü kimin için olacak?” diye sordu sonra kışkırtıcı bir edayla.

“Lucifer’in düşüşünden önce cennetten kovulmuş olan Asi Melek Ablon için. Sodom’un tahrip edilmesinden sonra Başmelek Mikail’in zulmüne isyan eden bir Kerubî.”

Arka planda sessizce beklemekte olan Ablon, Bacarata’nın gözlerinden bazılarının kendisini tepeden tırnağa süzdüğü izlenimine kapıldı. Her zamanki gibi kanatlarını kapamış ve dışarıdan görülemeyecek şekilde sırtına çekmişti ancak duvardaki gölgesinde kanatları açık olarak görü-lüyordu. Kara Büyücüler adı verilen bir kardeşliğin üyeleri, büyülerinin yardımıyla karanlıkta enerji arıyorlardı. Onlara göre, gölge daima bizim gerçek doğamızı gösterirdi.

“Sabırım bu iğrenç yaratıktan istediğimizi alamayacağız.” diye fışıldadı Ablon. Sabrını yavaş yavaş kaybediyordu. Kerubiler savaşçıydı ve diplomasiden fazla anlamazlardı.

“Sabırlı ol,” dedi Şamira. “Daha pazarlık başlamadı bile.”

Varlık pentagramının içinde hareket etti ve yeniden böğürmeye başladı. Sonra da anlaşılması güç bir sesle ve kesik kesik bir şeyler söyledi: “Güçlü aura... Bacarata, meleğin özünden istiyor. Öze karşı öz, alışveriş böyle.”

“Ama bu bir alışveriş değil Bacarata” diye itiraz etti Şamira ve yaratığa tehlikeli bir bakış fırlattı.

Ruh tüyler ürpertici, nefret dolu bir çığlık attı. İçine düştüğü durumun farkına varmıştı. Öfkesini vücudundan bol miktarda ifrazat çıkararak gösterdi ve Şamira’ya doğru bir adım attı. Ama çemberin kenarına geldiğinde sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi durdu. Ablon arkadaşını korumak için içgüdüsel olarak ileri doğru bir adım attı fakat Şamira onu durdurdu ve tehlikede olmadığını belirten bir hareket yaptı.

“Bethor pentagramına yakalanmış durumdasın Bacarata, hani fark etmediysen bil diye söylüyorum.”

Yaratık işaretlenmiş alandan ayrılmadığı için kıvranırcasma bazı hareketler yaptı ve vücudundan daha fazla ifrazat çıkardı. Bir dizi anlaşılmasız ses çıkardıktan sonra Şamira’ya lanetler yağdırdı.

“Seni cadı... Buradan kurtulduğum zaman Xahra’nım ateşinde yacaksın.”

Şamira alaycı bir edayla güldü ve “Lanet okumayı bırak ‘Prens’. Yoksa seni buradan hiç çıkarmam,” tehdidini savurdu. “Sadece iki tarafa da faydalı olacak bir çözüm bulmaya çalışıyorum.” Sonra da ruhun sakinleşmesi için küçük bir mola verdi. “Asi Melek’in kanının bir damlasını sana versem, nefretini unutman için yeterli olur mu?”

“Kan... sadece madde,” diye homurdandı yaratık.

“Sen maddenin efendisisin. Bu hayati öneme sahip sıvı için yeterli miktarda uygulama alanı bulacağından eminim. Bunun karşılığında özünden bir kondis rica ediyorum. Bunun karşılığında da sana özgürlüğünü ve kaçak generalin fokurdayan plazmasından bir parça öneriyorum.”

Bacarata’nın başka çaresi yoktu. Faka basmış, bir cadının kendisini kandırmasına izin vermiş ve tuzığa düşmüştü. Bu kadar kudretli bir ruh için bu oldukça küçük düşürücü bir durumdu. İçinde bulunduğu

hoş olmayan konuma rağmen Şamira'nın teklifini kabul ettiği takdirde öyle pek de büyük bir kayba uğramayacağına karar verdi.

Eveleyip gevelemesinden, minnacık ayaklarının kasılıp durmasından ve ağızlarının açılıp kapanmasından Şamira, teklifini –isteksizce de olsa– kabul ettiğini anlamıştı. *Zaten başka bir seçeneği var mıydı ki?*

“Ablon, şunu yavaşça parmağına batır ve bir damla kanının pentagrama düşmesine izin ver,” dedi meleğe sihirli bir iğne uzatarak. “Ama sakın çemberi bozayım deme, yoksa koruyucu mührü kırmış olursun.”

Savaşçı melek merakla varlığa baktı ve aklından kanını ona verip vermemeyi geçirdi fakat Şamira onu cesaretlendirdi.

“Endişelenme. Avatarımın üzerinde gerçek bir gücü olmayacak.”

Ablon boyun eğerek iğneyi parmağına batırdı ve bir damla kanın canavarın hemen yanına düşmesine izin verdi. Bacarata teniyle bu kıymetli göksel sıvının tadına bakarken tekrar kıvrılıp durmaya ve şeytani mutluluk sesleri çıkarmaya başlamıştı. Artık emecek başka bir şey kalmadığı zaman da yerdeki delikten aşağı süzüldü, rabitalar da arkasından sanki hiç parçalanmamış gibi kapandılar.

Pentagramdaki hançer alev aldı, ancak erimedi. Alevler menekşe rengindeydi çünkü bu aslında manevi bir ateşti. Silah artık yaratığın özüyle enerji yüklenmişti ancak sadece tek bir kondis yeterli değildi.

“Hazır perde henüz dalgalanıyorken bir sonraki yaratığı da çağırayım,” dedi Şamira üzerindeki tuniği çekiştirip düzeltirken.

Ölümbüyücüsü fazla vakit kaybetmeden bavulunun yanına gitti ve üzerinde çok sayıda sihirli sözcüğün yazılı olan bir parşömen çıkardı. Bu sözcükler de en az *Grimoire* kadar etkiliydi fakat son derece farklı bir tarzda çizilmişlerdi, bu stil muhtemelen Avrupa'daki kültürlerden biri tarafından geliştirilmişti. Harfler düz değil de yuvarlağı ve yaylarla birleştirilmişlerdi, bu da bütün yazıya sanki tek bir harfmış izlenimini kazandırıyordu. Şamira belgeyi dikkatle inceledikten sonra yüksek sesle okumaya başladı.

Ruh gelmekte epey gecikti; Ablon onun ortaya çıkmayacağını düşünmeye başlamıştı bile. Bir eter varlığının gelişmişlik seviyesi arttıkça

etten yapılmış varlıkların dünyasından o derece uzaklaşıyor ve ulaşılması da bir o kadar zorlaşıyordu. Kötü varlıklar insan enerjisine çok daha fazla ihtiyaç duyuyorlardı, bu yüzden onlara kendi egemenlik alanlarında bulunuyorken değil de perdenin arkasında bir yerlerde dolanıp duruyorken rastlama ihtimali çok daha yüksekti. Ancak şimdiki misafir bunun tam tersi bir durumu temsil ediyordu.

Şamira çağırarak istediği varlığın gelmesi için sihirli sözcükleri defalarca tekrar etmek zorunda kaldı. Sonunda bitap düşüp neredeyse tüm enerjisini harcadığı zaman çemberin bir metre kadar üzerinde altın renkli bir ışıltı belirdi. Ruh, bakır tonlarında ışıldayan son derece güzel bir ışık hayaleti formunda gelmişti. Ablon ona baktığı zaman kollar ve bacaklar görür gibi oldu, hatta kafasının bile nerede olduğunu anlayabiliyor gibiydi ancak yüzü karanlıktı ve parlak ışıktaki görülemedi.

Şamira bitkinlikle parşömeni elinden düşürdü ve az kalsın dizlerinin üzerine çökecekti ancak Ablon ona destek oldu. Harcadığı müthiş çaba onu çok yormuştu ve önce biraz soluklanması gerekiyordu.

Şamira dinlenmeye çalışırken varlık konuşmaya başladı. Sesi bir dışının sesini andırıyordu; yumuşak ve sıcaktı, periler dünyasının sevimli melodilerini çağırıyordu.

“Beni neden çağırdın büyücü?” diye vızıldadı siluet. “Bir gökyüzü sakini... Aurasının bir nabız gibi attığını hissedebiliyorum. Bir Kerubî... Gökyüzünün altıncı katı. Melekler genellikle fiziksel katmanda bulunmazlar. Burada ne arıyorsun, ey münadi?”

Ablon ona cevap vermek için ağzını açtı fakat bir şey söylemesine fırsat kalmadan varlık konuşmaya devam etti. “Sen asi bir meleksin ve avatarında tutsak durumdasın.”

“Madem biliyor, neden soruyor ki?” diye fısıldadı Ablon, Şamira’ya.

“Bilmiyordu ama düşüncelerini okuyabiliyor. Sen cevabını düşünürken o ne söyleyeceğini dilinin ucundan aldı. Adı Korrigan, en bilge Kelt tanrıçalarından biridir.”

Ruh konuşmaya devam etti. Gaipten haber vermekle ilgili yetenekleri sayesinde Şamira’nın ne istediğini ve bu törenin aslında hangi amaca hizmet ettiğini anlamıştı.

“Göksel varlıklar savaşacak,” dedi Tanrıca birden. “Meleklerin deyi-miyle Armageddon çok yakın. Biz ruhlar bu gezegenin tahrip edilmesine karşıyız, bu nedenle de manevi dünyada kargaşa yaşanıyor. Ruhların istediği özümü hançere aktardım.”

Hepsi bu mu, diye düşündü Şamira şaşkınlıkla, Korrigan’ın kendisini duyabildiğini bilerek. Bana karşılıksız olarak yardım etmeyeceksin ya? Gelişmiş ruhlar, hatta eter tanrıları bile kendi çıkarlarını düşünürler. Ne istiyorsun özünün karşılığında?

“Her iki dünyanın da var olmaya devam etmesini istiyorum,” dedi varlık dengeli bir sesle. “Asi general... Gelecek için verilecek karar, gök-sel varlıkların hırslarına son verecek anahtar onun elinde bulunuyor. Armageddon’un vuku bulmasını engelleyecek,” diye ekledi kararlı bir şekilde.

“Ama benim böyle bir niyetim yok, asla da olmadı,” diye araya girdi Ablon. “Kıyamet tamamlandıktan ve zar çözüldükten sonra zalim Mikail’le hesaplaşmak için cennete çıkacağım. Sonra Tanrı uyanacak ve kötü-leri cezalandıracak. Ben savaşta ölsem bile dünyaya felaket getirdiği ve babanın iradesini hiçe saydığı için Meleklerin Prensi cezalandırılacak. Armageddon, benim için nihai kurtuluş.”

“Peki, Yahve’nin gerçekten uyanacağına nasıl bu kadar eminsin? Dayanağın nedir?” diye bilmek istedi varlık.

“Hakikat Kitabı’nda böyle yazıyor” diye karşılık verdi Ablon.

“O kitabı hiç gördün mü?” diye sordu varlık bu kez ve Ablon dü-şünmeye başladı.

Hakikat Kitabı, yaratıcının Mikail’e verdiği ve içinde dünyanın ta-rihinin yazılı olduğu, sırlarla dolu bir nesneydi. Yedinci günün akışının tamamı, insanlığın yaratılışından kıyamet gününe kadar yaşanacak olayların hepsinin burada yazılı olduğu söylenirdi. Ancak bu kitaba sadece başmelekler bakabiliyordu.

Ruh, pentagramın kenarında geziniyordu. Korrigan düşünceleri, anıları ve duyguları hissedebiliyor, içeriklerini yorumlayabiliyordu. “Her şey planlandığı gibi gitmez savaşçı. Tam şu anda bir melek ordusu göğün beşinci katından ayrılıyor ve Başmelek Mikail’in büyük savaşın başla-

masını beklemekte olduğu, eter katmanındaki Siyon Kalesi'ne doğru yola koyuluyor. Eğer Meleklerin Prensi söylediğin gibi Yüceler Yücesi tarafından cezalandırılacaksa onun da bu savaşın sona ermesini bu kadar canı gönülden bir şekilde istemesi biraz tuhaf değil mi?"

Ablon dilinin ucuna kadar gelen itiraz cümlelerini yuttu ve endişeli bir tavırla sustu. Bu Kelt tanrıçası karmaşık ve son derece önemli bir soru sormuştu. Asırlardır var olduğu halde bu soruyu düşünemeyecek kadar mı kör olmuştu acaba?

"Ey ruh, başka ne görüyorsun?" diye sordu Ablon. "Öbür dünyadaki katmanlarda olanlar hakkında başka neler söyleyebilirsin?"

"Tüm zamanların sona erdiği, insanlar ve melekler tarafından tahrip edilmiş, yerle bir olmuş bir dünya görüyorum. Çıkışı olmayan bir durum, dev bir yarılma görüyorum. Pek çok kişinin ölmüş ve toprağın külle kaplanmış olmasına rağmen bu kötü durumdan çıkış yolunu bulmak, tanrısallık ile insanlık arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaksın."

"Bunu anladığımı pek sanmıyorum. Neden *benim* seçimim bu kadar önemli ki?"

"Bunu söyleyebilecek durumda değilim ve olsaydım bile söylemezdim sanırım. Sen dürüst birisin ancak yine de günün birinde öyle bir an gelecek ki tercihini dünyadan yana kullanacaksın. Daha fazlasını bilmiyorum."

"Bu kadar büyük bir sorumluluk yüklenmek zorunda kalacağımı hiç hesaba katmamıştım."

"Sen her zaman bir asiydın," diye devam etti varlık sözlerine, "ancak bir dünyanın kenarında yaşamak, o dünyaya hükmetmekten çok daha kolaydır. Gezgincilik dönemin sona erdi. Er ya da geç savaşa katılmak, kendini düşmanlarına göstermek ve yerini almak zorunda kalacaksın. Son işaret, yedinci mühür, açıldı bile. Nihai yok oluştan bizi şu anda sadece yedi boru ayırıyor."

Cennetteyken bile Ablon böyle bir ileri görüşlülük tarafından aydınlatılmamıştı. Etrafındaki dünya artık tuhaf bir şekilde ona daha anlamlı geliyor, görüşlerinin büyük kısmı değişip dönüşüyordu. Sihir yardımı olmadan eter katmanına girecek durumda olmadığı gibi, orada neler

olup bittiği konusunda da hiçbir fikri yoktu. Ama bu ruh ona göksel orduların hareketleri hakkında önemli bilgiler vermişti.

Odadaki müzikal ses sustu ve doğaüstü ışık aniden yok oldu. Korrigan'ın eterden yapılmış vücudu çözüldü ve pentagramın içinde yok oldu. Şamira ile Ablon bir süre sessizce ve şaşkınlıkla öylece kalakaldılar; henüz duyduklarının ne anlama geldiğini kavrayabilecek durumda değillerdi.

Dışarıda sokak lambalarının titrek ışıkları tekrar belirginleşti ve yaydıkları aydınlık onları tekrar gerçek dünyaya geri getirdi. Evler yeniden görünür oldu ve uzaklardan duyulan bir siren sesi onlara geri gelmiş olduklarını kanıtladı.

"Geri mi döndük?" diye sordu Ablon.

"Maddi katmana mı? Evet."

"Yaptığın büyü etkisini gösterdi mi?"

"Hayır, daha değil. Bunun için yüklü hançeri kullanacağım."

Şamira bu andan itibaren ne yapması gerektiğini biliyordu. İşin en zor kısmı sona ermişti. Bu ayını daha önce hiç denememişti ancak bu tür zor ve karmaşık sihirler zaten çok ender olarak kullanılıyordu, hele de bu kadar az sayıda büyücünün bulunduğu günümüz dünyasında.

Şamira mührün üst köşesine yaklaştı ve hançeri eline aldı. Sonra topuklarının üzerinde geri döndü ve meleğe yaklaştı. "Kolunu uzat. Şimdi biraz canını yakacağım."

Ablon sol kolunu uzattı. Şamira meleğin kolunun alt kısmına, gözle görülür bir duygusallık içinde sihirli bir run çizdi.

Hançerin temas ettiği yerdeki deri yanıyor, yanıklardan koyu bir duman yükseliyordu. Bittiğindeyse geriye run işaretinin hatlarını taşıyan küçük bir yara izi kalmıştı.

"Normal bir yaralanmadan daha fazla acıdı," dedi Ablon.

"Hançer sihirli. Sadece maddi bedenini değil, manevi bedenini de kesiyor. Et ve can birlikte etkileniyor." Şamira hançeri çekti. "Şimdi diğer kolunu uzat."

Kerubi sol kolunu uzatınca Şamira ona da diğerine benzeyen ancak yine de tam aynısı olmayan bir run çizdi. Büyük ihtimalle aynı sihirli

koda sahip olmalıydılar. Bunlardan yüzlerce vardı çünkü mistik gelenekleri olan hemen her kültür kendi gizli yazısına sahipti.

Şamira ikinci runu da bitirdikten sonra bitkin bir halde nefes aldı. Ardından hançeri kenara koydu ve silah ışıltısını kaybetti. Ruhların enerjisi kullanılmış, sihirli ayın sona ermişti. Toprak testilerdeki doğal elementler de artık yerlerinde değildi, büyüün gücü hepsini kullanmıştı. Kırmızı kil kurumuştu ve Şamira'nın çemberin içine yazmış olduğu bütün sihirli sözcükler silikleşmiş veya yok olmuştu.

"Büyü tamamlandı," dedi Şamira soluk soluğa. Bazı ayinler gerçekten de çok yorucuydu, bu da o ayinlerin en ağırlarından biriydi.

Ablon kollarındaki yanık izlerini inceledi. Runların gücünü hissedebiliyordu ama ne işe yaradıkları hakkında henüz hiçbir fikri yoktu.

"Bu yaralar tıpkı normal bir insanda olduğu gibi kabuk bağlayacak," diye açıklamada bulundu Şamira. "Bu durumdayken ne yazık ki melek güçlerini kullanamayacaksın. Sonra geriye bir dövme benzer koyu renk bir bölge kalacak, bunlar da run aktif hale geçinceye kadar vücudunda duracak."

"Bu runların nasıl bir gücü var?"

"Her birinin ayrı bir fonksiyonu var. Sağ kolunda bulunanı, vücut runu. Seni ölümcül yaralanmalardan koruyacak."

"Ölürsem beni tekrar hayata döndürebilir mi?"

"Evet ama bu sadece tek bir kez olur. Ardından run silinir, sen de yeniden yaralanabilir olursun. Sol kolundaki run için de benzer şeyler geçerli: Bu, akıl runu. Aklını kaçırmam sağlamak gibi üzerinde manevi baskı kurmak amacıyla yapılacak bütün psişik saldırılara karşı seni koruyacaktır. Saldırgan ne kadar güçlü olursa olsun fark etmez, run bunların sana zarar vermesini engelleyecek."

Ablon gülümsedi. Ayinin sonuçlarından çok memnundu ama onu asıl sevindiren, Şamira'nın aradan geçen yıllar süresince çok şey öğrenmiş ve yeteneklerini katbekat geliştirmiş olmasıydı. Hiç şüphe yoktu ki o bugüne kadar rastladığı en büyüleyici kadındı ve sihir sanatlarının en hüvuk ustasıydı. Aynı zamanda akıllı ve güzel, bilge ve çekiciydi.

“Bana kalırsa gayet iyi bir koruma altındayım. Bu ayın tahmin ettiğimden çok daha güçlüymüş.”

“Evet... Ama sakın unutma, her bir run sana sadece bir defa yardım edebilir, ikinci kez bir şey olmayacak.”

Sihir inanılmaz karmaşık, zahmetli ve ödüllendirici bir faaliyetti ancak melekler ve demonlar sihir yapamadıkları için bunların nasıl işlediğini de asla tam olarak anlayamıyorlardı.

Odaya altın renkli bir gün ışığı demeti düştü.

“Gün mü doğdu?” diye sordu Ablon şaşkınlıkla. “Oysa daha...”

“Eter katmanında zaman daha hızlı geçer,” diye hatırlattı ona Şamira.

“Evet, doğru. Haled’den uzun zamandır ayrılmıyorum, eter katmanında işlerin nasıl yürüdüğünü unutmuşum.”

Şamira artık gözlerini açık tutacak halde değildi. “Şimdi dinlenmem ve uyumam gerekiyor. Gün batımından önce uyanacağımı da sanmam.”

Kadın yalpaladığı için Ablon onu döşegine kadar götürdü. Birkaç dakika daha onun yanında kaldı ve uykuya dalmadan önce şöyle mırıldandığını işitti: “Korrigan yedinci mühür açıldı derken acaba ne demek istiyordu?”

Ablon dikkatini pencerenin dışındaki bulutlu gökyüzüne vermişti. “Savaşın bugün başlayacağını söylemek istiyordu.”

KUTSAL İNTİKAMCI

Orion ile uzlaşılan dört günlük bekleme süresi sona ermişti. Bu demon eğer sözünü tuttuysa, şimdi gecenin çökmeye başladığı tam şu anda, Rio Niterói Köprüsü'nün gölgesinde belirli bir yerde Ablon'u bekliyor olmalıydı. On üç kilometre uzunluğundaki bu dev çelik-beton konstrüksiyon Guanabara Koyu'nun üzerinden geçiyor ve Rio de Janeiro'yu komşu şehir Niterói ile birleştiriyordu.

Lucifer'i cehennemde ziyaret etmesi için yapılan davete rağmen Ablon yine de bu seyahati nasıl gerçekleştireceğini düşünüyordu. Sabah Yıldızı mutlaka bununla ilgilenecekti ama nasıl? İstedikleri şekilde ete kemiğe bürünebilen ve aynı zamanda tekrar yok olabilen meleklerin aksine Ablon artık Gerçekliğin Perdesi'nin içinden geçebilme yeteneğine sahip değildi. Şeol de tıpkı cennet gibi manevi bir krallıktı ancak –astral ve eter katmanlar gibi– maddi katmanın üstünde bulunmuyordu. Dünyanın yapısı dikkate alındığında Ablon'un zarı delme şansı sıfır değilse de çok düşüktü. Perde aslında Şamira'nın yaptığı türden sihir ayinleriyle yırtılabiliyordu ancak Ablon, Lucifer ya da Orion'un böylesine zahmetli

bir yöntemi kullanacaklarını hiç mi hiç sanmıyordu. Bir boyutu diğerine bağlayan mistik bir kapıyı, yani bir boyut kapısını kullanıyor olmaları daha akla yakındı ancak Kerubî, şehrin bu bölgesinde böyle bir güç merkezinin varlığını hissetmemişti. Başka hangi yöntemlerin söz konusu olabileceğini düşündü ve aklına sadece tek bir yol geldi: Stiks Nehri.

Stiks, Malakiler için bile bir muammaydı. Kimse ne kökenini ve yapısını ne de başlangıcı ve sonu hakkında bilgi sahibiydi. Bazı yerlerde eterin içinden akan manevi bir nehir olduğu kabul ediliyordu. Suyu, o kapılarla aynı etkiye sahipti; yani yolcuları daha yukarıda veya aşağıda bulunan bir krallığa götürüyordu. Stiks'in pek çok kolu ve kanalı vardı, kayıkçılar bunları gizlice ezberlemişlerdi.

Kayıkçılar kökeni belli olmayan eter varlıklarıydı ve görünüşe göre Stiks Nehri ile onun kollarının gerçek doğası hakkında bilgi sahibiydiler. Bu karanlık varlıklar, uygun bir ödeme karşılığında bir yabancıyı istediği yere götürüyordu.

Stiks'i yardım almadan aşmaya çalışmak hem çok zor hem de genellikle ölümcüldü. Nehrin dalgalı suları zararsız gibi görünüyorsa da çeşitli tehlikeler barındırıyordu. Nehrin huzurla akan suları bir anda içinde yüzülemeyecek kadar şiddetli dalgalara dönüşebiliyordu. Bazen yolcular girdaplara kapılıp yok oluyordu çünkü bunlar henüz araştırılmamış boyutlara açılan kapılardı. Ayrıca nehrin derinliklerinde istisnasız herkesin üzerine çullanan çok sayıda yırtıcı ve aç yaratık da yaşıyordu. Bugüne dek sayısız melek, demon ve tanrı Stiks Nehri'nin yatağında can vermişti.

Şamira neredeyse bütün gün uyumuş, sadece arada bir su içmek için uyanmıştı. Ablon gün doğumundan batımına kadar gözünü bir an bile pencereden ayırmamış, duyularını pencerenin dışına yaymıştı. Karanlık Başmelek'le yapacağı görüşmeyi, korkudan ziyade meraklı bir şekilde bekliyordu. Doğası gereği şüpheli bir yapısı vardı; ait olduğu kastın bir özelliği bu.

İyice dinlenen Şamira akşamın altısında uykusunu almış bir halde uyandı. Odada banyo olmadığı için koridorun sonundaki ortak duşu kullanmak zorundaydı. Suyun altına girer girmez kendisini daha iyi

hissetti. Sonra Ablon geri dönünceye kadar otelden ayrılmak istemediği için üzerine rahat bir şeyler geçirdi.

Koridorda duran eski televizyonu çekerek odaya getirdi. Cihaz otele aitti ama görünüşe göre kimse tarafından kullanılmıyordu. Zaten pek müşteri gelmediği için otelin sahibi televizyonu kullanma imkânı da bulamamıştı. Şamira dünyada olup bitenler hakkında en son bilgileri izlemek niyetinde olduğu için cihazı çalıştırmak istedi ancak bu pek kolay olmadı. Ablon'un yokluğu esnasında sihir, büyü veya hayaletleri kullanmayacak, dünyevi işlerle ilgilenmeye çalışacaktı. Sadece eğlenceli kanalları izleyecek, çikolatalı kekler yiyecek ve güzel müzikler dinleyecekti.

Bu arada hava serinlenmiş ve yağmur çiselemeye başlamıştı. Ablon yola koyulmak zorundaydı fakat Şamira'yı yalnız bırakmaya korkuyordu. Yıllar içinde kendisini korumayı öğrenmişti ancak bu gece havada Asi Melek'i endişelendiren tuhaf bir tehlike kokusu vardı. Kerubîler savaşı olduklarından bazen beklenmedik anlarda şaşırtıcı bir şekilde bu tarz uyarılar hissederlerdi. Az kalsın yola çıkmaktan vazgeçecekti fakat Şamira onu sakinleştirdi.

"Güçlerim geri geliyor. Endişelenmeye gerek yok," dedi kendine güvenen bir sesle. "Sen kararım verdin. Bana kalırsa enerjini Lucifer'le yapacağın görüşme üzerine yoğunlaştırmalısın. Zaten aslında senin benim için değil, benim senin için endişelenmem gerekir."

"İyi olacağından emin misin?"

"Elbette," diye gülümsedi Şamira. "Televizyonum var, Çin yemeğim var, hatta güzel bir şehir manzaram bile var... İyi olmayıp da ne olacağım?" dedi sonra Ablon'a göz kırparak. "Yine de ne olur ne olmaz diye yanımda birkaç mistik nesne de getirdim."

Ablon artık biraz daha rahatlamıştı; kadının saçını ve narin yüzünü okşadı. "Peki öyleyse. Kapının sürgüsünü çekmeyi unutma," dedi şakayla karışık. Sonra ona oda anahtarını uzattı, paltosunu sırtına geçirdi ve kapıya doğru yürüdü fakat Şamira onun arkasından bağırdı: "Bekle..."

"Ne oldu?"

Ablon geri dönünce Şamira büyük valizinin önünde diz çöktü ve deri kapağı kaldırdı. Bir kılıfın içinden ince uzun, bir kılıca çok benzeyen

bir nesne çıkardı. Paslanmış metal yıpranmış ve çatlamıştı. Kabzası kararmış metalden yapılmıştı ve paslanmış bronz andırıyordu.

“Yolculuk süresince bunun da yanında olmasını istiyorum,” dedi ve Ablon’a kılıcını uzattı.

“Kutsal İntikamcı!” diye bağırdı Asi Melek şaşkınlıkla. “Bu da nereden çıktı?”

“Belirtileri ben de fark etmiştim. Bunların kıyamet belirtisi olup olmadığından emin değildim ama yine de riske girmek istemedim. Armageddon yakınsa bu kılıca ihtiyacın olacağını düşündüm. Onu bıraktığın yere gittim ve kazı yapmaya başladım. Onu o derin vadide bulmak hiç de kolay olmadı. İçindeki mistik enerji yok olup gitmiş. Sihir yaparak yerini tespit edemedim, bu yüzden geleneksel kazı aletlerine başvurmak zorunda kaldım. Neyse ki nasıl kullanılacaklarını iyi biliyorum.”

“Hiç şaşırmadım. Bir kılıç ancak savaşçısıyla birlikte yaşar. Auramın gücü olmadan Kutsal İntikamcı sadece basit bir metal parçasından ibaret.”

“Biliyorum. Bu yüzden de onu sana getirdim. Belki de beni kurtarmış olan Kerubî’nin yeniden hayata dönme vakti gelmiştir, diye düşündüm.”

“Bu muhteşem bir tanrısal silah ve onu ancak kurtulması mümkün olmayan zor bir durumda kullanacağım.” Sonra bir an için sustu ve Şamira’ya şefkatle baktı. “Çabaların için çok teşekkür ederim ama onu yanımda götüremem.”

“Neden?”

“Elimde bir silahla beni cehenneme asla sokmazlar. Zaten Lucifer’in niyeti beni öldürmekse Kutsal İntikamcı bile buna engel olamaz. Olağanüstü bir durumda runlar bana daha fazla yardımcı olacaktır. Ne de olsa onlardan kimsenin haberi yok.”

Şamira peki anlamında başını salladı. “Tamam. Ama sakın unutayım deme: Runların etkisi sınırsız değil. Eğer sana saldıracak olurlarsa, kaçmak için sadece tek bir fırsatın olacak.”

“Hayatta kalmak için elimden geleni yapacağımı. Hem de her defasında.”

Şamira silahtı tekrar valizine koydu. Ablon da otele ayrıldı. Şamira’nın içinde ansızın çok kötü bir his belirdi ve bir an için Ablon’u uyarıyı dahi düşündü. Ancak belki de sadece serin hava nedeniyle tıyleri ürpermişti.

ARMAGEDDON

Sadece tüyleri ürpermişti.

Neyse ki Ablon artık Kutsal İntikamcı'nın nerede olduğunu biliyordu ve ihtiyacı olduğu zaman onu çağırabilirdi.

VOLKANLARIN EFENDİSİ

Köprü'nün belirli bir yüksekliğinde, neredeyse Niterói yakınlarında, Guanabara Koyu'nun suları oldukça sığlaşıyor ve beton yol üç kilometre boyunca kara üzerinde uzanıyordu. Bu noktada, sağ tarafta, üzerinde gemi parçaları ile ağır malzemeler bulunan bir sanayi kompleksi bulunan biçimsiz bir yapı görülebiliyordu. Hangarlardan dizi dizi dışarı uzanan dev beton borular, kirli suları ve zehirli atıkları denize boşaltıyordu. Tesisin kenarlarında, fabrikalara çok yakın yerlerde ise paslanmış kocaman metal yığınları ve küflenmiş tanker enkazları göze çarpıyordu. Etrafta iğrenç bir koku vardı ve bacalardan dışarı atılan kurum tanecikleri yüzeylere yapışıyor, binayı iç karartıcı koyu gri bir renge boyuyordu.

Köprü'nün gölgesinde, iki kilometre uzunluğunda kirli bir kumsal şeridi uzanıyor, karanlık sularla çevrili küçük plajlarının üzerinde daima bir kir tabakası bulunuyordu.

Ablon'un motosikleti oldukça güçlü bir motora ve sağlam tekerleklerle sahipti, bu yüzden Orion'un kendisiyle buluşmak istediği yere kadar aracıyla gidebilirdi. Yerde sürünen böceklerin bile gitmekten kaçındığı o küçük plajlardan biriydi bu. Asi Melek köprü'nün hemen altında park etmişti ve otomobil gürültüsünün tahammül edilemez boyutlarda olacağını sanıyordu ancak yukarı baktığı zaman otobanı taşıyan sütunların en az otuz metre yüksekliğinde olduğunu gördü. Bu, her türlü gürültüyü uzak tutmak için yeterli bir mesafeydi.

Ablon motoru durdurdu fakat farları açık bıraktı. Bunu kendisine herhangi bir fayda sağlaması için değil, sembolik olarak yapmıştı çünkü demonların karanlıkta da çok iyi görebildiklerini biliyordu.

Üzerinde anlaşılan zamandan hemen önce bulunduğu yer sanki genişliyormuş gibi oldu. Kendisine doğru yaklaşan yoğun sisin kay-

nağı ne o fabrikalar ne de başka bir dünyevi kaynaktı. Bu daha ziyade hayaletimsi bir pusa, çoktan unutulmuş boyutlardan yükselen şeytani bir güce benziyordu. Motosikletin farları söndü ve hemen sonra Ablon Gerçekliğin Perdesi'nin titrediğini hissetti.

Bunun üzerine motosikletten indi ve denize doğru birkaç adım attı. Sis in tam ortasında ahşaptan yapılmış, orta büyüklükte, Yeni Krallık döneminde Mısırlıların Nil gezilerinde kullandıklarına benzeyen ancak yelkeni olmayan bir tekne belirdi. Tekne dar ve uzundu, burnu ile kıçkı arasındaki mesafe oldukça fazlaydı, tam ortasında yüksek damlı, kapalı bir kabin bulunduğu için Ablon kayığın diğer ucunda bulunan iki yolcuyu göremiyordu. Esas korkutucu olan ise mürettebattı; gemiyi hortlağa benzer korkunç yaratıklar idare ediyordu. Asi Melek, bunların o tuhaf kayıklar olduğunu düşündü.

Ablon daha önce hiç Stiks Nehri'nde yolculuk etmemişti ve bu tuhaf yaratıklardan biriyle karşılaşmamıştı. İçlerinden ikisi, ellerindeki uzun sırkalarla tekneyi ileri doğru itiyorlardı.

Esas korkutucu olan dış görünüşleri de değildi. Bu karanlık varlıkların en etkileyici yönü şüphesiz mistik bir ışımaya sahip olmamalarıydı. Sanki burada yokmuş gibiydiler, daha doğrusu, hiç var olmamış gibiydiler. Onların varlığını hissedemiyordu.

Kıçta bulunan kaidenin üzerinde Orion duruyordu. İnsan suretine bürünmüştü ve kendisini eski kraliyet haşmetiyle gösteriyordu.

Melekler ve demonlar, gerçek görüntülerinin ancak manevi krallıklarda algılanabildiği aydınlık veya karanlık varlıklardı. Melekler genel olarak insanlara benziyordu ancak demonların birçoğunun kalbindeki kötülük dışarıdan da belli oluyordu. Birer çürümüşlük timsaliydiler ve dış görünüşleri de neredeyse daima kötü ve canavarcaydı.

Cennet ve cehennem sakinleri sıradan ruhlardan, diledikleri zaman materyalize olabilmek özellikleriyle ayrılıyorlardı. Avatarları insanlara özgü organlardan, kemiklerden, etten ve kandan oluşuyordu; yaralanmadıkları müddetçe besine ihtiyaç duymuyorlardı. Manevi görüntüleri nasıl olursa olsun avatarları daima bir insan suretindeydi. Dış görünüşleri ise aslında varlığın kendisi tarafından belirleniyor, kendilerine

en yakın hissettikleri bir görüntüyü tercih ediyorlardı. Kerubiler güçlü, dayanıklı avatarlar tercih ederken üçkâğıtçı ve dolandırıcı olarak ortaya çıkan demonlar genellikle güzel kadınlar, sevimli ihtiyarlar ya da tatlı çocuklar gibi göze hoş gelen avatarları seçiyordu.

Melekler ile demonları fiziksel dünyada saptamaya yarayacak tek doğaüstü vücut parçası kanatlarıydı. Ancak bazı demonların kanatları yoktu ve bu yüzden onları çağırmak mümkün olmuyordu. Ama her iki grup da kanatlarını ender olarak kullanıyordu. Kanatları açmak, zarda büyük sarsıntılara neden oluyordu ve bundan ötürü zarın özellikle yoğun olduğu bölgelerde bunu yapmak pratik olarak mümkün değildi.

Bir gökyüzü sakini manevi katmana geri döndüğünde ve göğe yükseldiğinde, avatırı Gerçekliğin Perdesi'nde çözünür ve kavranabilir kâinattan yok olur. Bir cennet veya cehennem sakini, sadece bir cadı veya büyücü tarafından gerçekleştirilebilecek sihirli ayinler sayesinde materyalize olmasına gerek kalmadan fiziksel dünyaya gelebilirdi.

Orion'un avatarının bacağı yaralıydı. Çok uzun zaman önce, Atlantis'in son günlerinde şehrin en büyük dikilitaşı onun üzerine düşmüş, baldırını ve dizini parçalamıştı. Açıklanamayan sebeplerle bu yara hiçbir zaman iyileşememişti, bu yüzden artık bir bastonla yürümek zorundaydı.

Tekne kıyıya yanaştığında Ablon kesif pusun içinden Orion'un yüzünü seçti.

"Geleceğini biliyordum dostum," dedi Düşmüş Kral, şeytaniler için tipik olan sinsi bir sesle. Ciddi bir tavrı vardı ancak cennetten gelen dostunun tekrar yanında olmaktan ötürü sevinçli olduğunu gizlemeye de gerek görmüyordu.

Ablon, dostunun gelgitlerini iyi biliyordu ve onu görünce teknenin kıçındaki bu siluetin Lucifer'in kendisini tuzağa düşürmek için göndermiş olduğu bir hayal olmadığından emin oldu. Bu o eski Elohim'di. İçindeki şüphe ortadan kalktı ve çevik bir hareketle tekneye atladı.

Kayıkçılar yeni yolcuyu fark ettiklerinde sıırıklarını bir kez daha nehrin tabanına batırdılar ve kayığı aksi yöne çevirdiler. Ablon onları sessizce seyretti.

“Seyahatimiz fazla uzun sürmeyecek,” dedi Orion ona, tekne bir kez daha sisin içinde gözden kaybolurken. Kıyı ve koy ansızın görünmez olmuştu. Az önce koyu yeşil bir rengi olan su kan kırmızısına dönüşmüştü: Bu, bir başka boyuta geçeceklerinin işaretiydi.

Asi Melek tek kelime bile etmiyor, karanlık yaratıkların geçirdiği dönüşümleri ve hareketleri incelemekle yetiniyordu.

“Bunların kim olduğunu merak ediyorsun, değil mi?” diye sordu Orion suratları olmayan varlıkları işaret ederek. “Hayır, bunlar benim gibi birer demon değil. Bunlara kayıkçı deniyor.”

“Tahmin etmiştim,” dedi Ablon. “O halde Stiks Nehri rotasını mı kullanacağız?”

“Bu en kısa ve dolayısıyla en pahalı yol.”

Generalin bu tür seyahatlerin ücretleri hakkında hiçbir fikri yoktu çünkü daha önce hiç gizli yollar kullanmak zorunda kalmamıştı. “Ne istiyorlar peki ücret olarak?”

“Özümüzü,” diye açıkladı Orion. “Auramızın enerjisini seviyorlar.”

Ablon bu cevabın ne anlama geldiğini biliyordu. “Tekneye ayak bastığım anda onların ışımasını algıladım Orion. Hâlâ da algılıyorum. Kayıkçılara gerçekten de auranın enerjisiyle ödeme yaptıysan, şu anda bitkin durumda olmalısın.”

“Ben ödeme falan yapmadım,” diye sözünü kesti cehennem sakini, bir yandan da kış tarafını işaret ediyordu.

Ablon başını uzatarak teknenin diğer tarafına bakınca gecenin karanlığına bürünmüş, insana benzer bir silueti fark eder gibi oldu.

“Ödemeyi Volkanların Efendisi Amael yaptı,” dedi Düşmüş Kral. “Kayıkçılara bir hayli enerji verdi, uzun bir süre epey bitkin olacak. Bu yüzden onun varlığını hissetmedin.”

“Amael...” diye mırıldandı Ablon. Eskiden kendisi gibi bir melek olan ancak daha sonra başka birçokları gibi Lucifer’in sahte vaatlerine kanarak Mikail’e karşı savaşında Kara Melek’in saflarına katılan bu bir zamanların şöhretli varlığını çok iyi hatırlıyordu.

Ablon bir an için duyulandı ve onun yanına gitmeye karar verdi fakat Orion onu durdurmuştu.

“Hayır,” diye uyardı onu. “Fazla yaklaşmasan iyi olur. Sana bakabileceğini sanmıyorum.”

“Neden?”

“Hikâyeyi biliyorsun. Amael eskiden doğa kuvvetlerine egemen olan bir melek, bir İşim'di. Ateş elementinin üzerindeki etkisi çok büyük olduğu için ona Volkanların Efendisi diyorlardı. Mikail ve başmelekler tufana karar verdiklerinde Amael'i bu emri uygulaması için görevlendirdiler. Kutupları eritmek ve okyanusların su seviyesini yükseltmek için tüm güçlerini seferber etti. Ancak gerçekte bunu yapmayı asla istememişti. Yardımcısı Asiel bu görevi reddetmenin bir yolunu bulmuştu ancak kendisinin bundan kaçma imkânı yoktu. Aslında milyonlarca insanın ölümünden sorumlu ama bir yandan da masum.” Orion bir an için sustu ve karanlık silüete bir göz attı. “O da içindeki müthiş suçluluk duygusuyla şeytana katıldı ve tıpkı benim gibi cehenneme atıldı. Bugün artık bir Zanathus, yani temel güçler üzerinde kudret sahibi olan bir demon.”

“Bu aynı zamanda Atlantis'i de sular altında bırakan tufan. Bu su kütleleri senin hayallerini de yok etmişti, değil mi?”

“Evet. Ben de Amael'i suçlamış ve ondan nefret etmiştim. Ama artık ona sadece acıyabiliyorum. Zavallı yaratık! Milyonların katili, kendi suçunun kurbanı oldu.”

Eski iki arkadaş çok uzun zamandan bu yana birbirleriyle bu şekilde konuşmamışlardı. Liderlerinin kibri yüzünden birbirlerinden ayrılmışlardı fakat aralarına giren mesafe bile dostluklarını bozmaya yetmemişti. Düşmüş Kral'ın varlığı, Ablon'u antik krallıkların yüce başkenti Atlantis'e geri götürmüştü.

“Nefret bizi birer canavara dönüştürdü dostum,” diye devam etti Orion.

“Aslına bakacak olursan savaşlardan birine katılmış olmama rağmen bu sonu gelmez katliamlardan ben de bıkp usandım. Benim lanetim bir asi olmam değil, aksine bir katil olmaya zorlanmam. Hayatta kalmak için öldürmek zorunda kalmam bana acı veriyor.”

“Sen artık bir kaçak değilsin general, bir katil ise asla olmadın. Takibat dönemi artık sona erdi. Artık yeni ittifaklar kurma ve geçmiş bir

kenara bırakma vakti. Önemli olan bir zamanlar kim olduğumuz değil, asıl bundan sonra kim olacağımız. Hepimiz günah işledik. Bazılarımız bunun bedelini ödedi, bazılarımız ödemedi ancak bunun ne önemi var ki? Er ya da geç hepimizin sırası gelecek. Birilerini yargılamak bizim görevimiz değil. Sadece doğru olduğunu düşündüğümüz şeyi yapmak zorundayız. Ancak bu şekilde kurtuluşumuzu güvence altına alabiliriz.”

Orion'un sözleri sanki asi generalin kendi ağzından çıkıyordu. Ortak geçmişleri, aynı şeylere inanmalarını ve düşüncelerini sağlamıştı. Kaderin onları nasıl olup da bu kadar ayrı konumlara yönlendirdiği ise bir muammaydı.

LANETLİLER VADİSİ

Tekne, yetenekli kayıkçıların yönlendirmesiyle Stiks Nehri'nin eterik sularında kayarcasına ilerliyordu. Kan kırmızısı sular hâlâ dalgalıydı ancak sis dağılmıştı ve artık kıyılar görülebiliyordu. Kıyılarda pek çok siluet göze çarpıyordu fakat Ablon onların kim olduğunu çıkaramıyordu. Kayıkçılar harekete geçmediği için bu canavarların zararsız olduğunu düşündü. Üzerlerindeki gökyüzü karanlık, boş bir örtüydü. Ne ay vardı ne de yıldızlar.

Ansızın güzel bir koku yolcuların dikkatini çekti. Hava, su, her yer sanki dağ çiçeklerini andıran nefis bir aromayla doluydu. Ablon etrafına bakındığında çevrenin tümüyle değişmiş olduğunu fark etti. Kötücül hava seyrekleşip dağılmış, onun yerine hoş bir aydınlık doğayı beyaz bir ısıltıya boğmuştu. Ablon kıyıya baktığında nehrin ormanlık bir boyutun içinden akmakta olduğunu fark etti. Renkli çiçekler kıyıları dünyada bile görülmeyen olağanüstü ağaçlarla paylaşıyordu. Sincaplar ağaçlara tırmanıyor, tavşanlar pınarlardan su içiyordu. Büyük bir meşe ağacının kökleri arasında da bir tilki uyuyordu.

“Nerede olduğumuzu biliyor musun?” diye sordu Ablon.

“Emin değilim,” diye karşılık verdi Orion. “Kayıkçılar hiçbir zaman aynı rotayı izlemez. Ama sanırım periler diyarı Arkadya'dan geçiyoruz.”

"Periler diyarı," diye tekrarladı Ablon. "Bizim için bile kavranması zor. Perilerin fiziksel dünyaya giren eter katmanında yaşadığını sanıyorum. Onların kendilerine ait bir boyutu olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Bazıları onların uzun zaman önce insanların dünyasına göç ettiğini söylüyor fakat Arkadya hâlâ onların esas yaşam alanı," dedi Orion.

"Peki, başka hangi yerlerden geçeceğiz?"

"Bilmiyorum. Bütün görüşmeleri Amael yaptı. Stiks'in eskiden batıl tanrılar tarafından sık sık kullanıldığını ancak Eter Savaşları'ndan sonra terk edildiğini söyledi. Bana Leviathanlardan da söz etti. Bunlar şu anda içinde bulunduğumuza benzeyen ancak çok daha büyük, binlerce canı taşıyabilecek büyüklükte gemilermiş."

Kısa bir süre sonra tekne keskin bir şekilde sağa saparak yan kanallardan birine girdi ve nehrin akış yönünün tersine ilerlemeye başladı. Görüş oldukça iyiydi ve kısa bir süre sonra bir kaya duvarından aşağı akan küçük bir çağlayan gördüler. Sanki doğrudan bu çağlayanın altından geçecek gibiydiler. Yolcular köpükleri yüzlerinde hissediyorlardı ancak bekledikleri gibi olmadı, onlar geçerken su yarıldı ve sarkıtlarla dolu bir tünele girdiler.

Kısa bir süre sonra huzur duygusu kayboldu. Uzaklardan insanların ağızlarından çıkan korku dolu, çaresiz çığlıklar yükseliyordu. Ablon'un içinde cehenneme giden doğru yolda olduklarına dair bir his vardı. Karanlığa rağmen keskin duyuları sayesinde duvarlardaki kayaların içinde tutsak olan erkeklerin ve kadınların yüzlerini görebiliyordu.

Tekne sonunda tünelden geçip açık havaya çıktı. Şimdi yine nehrin akış yönünde, Lanetliler Vadisi olarak bilinen, gökyüzünün kırmızı bir renk aldığı iğrenç bir bölgede ilerliyordu. Nehrin kıyısında uzanan zifiri karanlık ova, acılar içinde üst üste kıvranan insan vücutlarıyla doluydu. İnsan ve hayvan karışımı tuhaf hibrid varlıklar cesetlerin üzerinde hoplayıp zıplıyor, büyük et parçaları koparıyor, ardından da bunları mideye indiriyorlardı. Bazı yerlerde etrafa alevler saçan büyük ateş fiskiyeleri görülmüyordu.

“Burasi her zaman korkunç bir yerdi,” dedi Ablon yavaşça. “Ancak şu anda buranın hükümdarının kişisel izlerini de görüyorum. Lucifer, Şeol’ü ikinci bir cehennem haline getirmiş.”

Teknenin esnek zemin tahtaları ayaklarının altında titredi. Kayıkçılar, taşıtları halatlarla yere saplanmış sırtlara bağladılar. Bu, tümüyle insan kemiklerinden yapılmış oldukça korkutucu bir düzenekti.

Orion tekneden ayrıldı ve cesetlerin arasından uzanan, kafataslarıyla kaplanmış, sanki bir yangının ardından kararmış gibi duran bir mağaranın ağzında son bulan bir yolda ilerlemeye başladı. Sabah Yıldızı içeride bir yerlerde misafirini bekliyordu.

Ablon da tekneden inmek ve arkadaşının ardından gitmek istedi ancak biri onu kolundan tutuyordu. Herhangi bir titreşim hissetmediği için bunun kayıkçılardan biri olduğunu sandı ancak arkasını döndüğü zaman Volkanların Efendisi zavallı Amael’i gördü. Eskiden Haled’deyken de kullandığı insan suretini muhafaza etmişti. Derin kahverengi gözleri yuvalarına kaçmıştı ve kıvrır kıvrır uzun saçları ter içindeydi. Zayıf ve bitkin bir hali vardı, hatta sesi bile titriyordu.

“General... Beni affeder misin? Yaptığım her şey için beni affedebilir misin?” diye sordu kısık bir sesle, son nefesini vermekte olan biri gibi görünüyordu.

Ablon’un duyguları harekete geçmişti. Pişmanlıkla kıvranan bu cehennem sakinine acıyordu. “Seni affetmememe ihtiyacın yok Amael. Ben kimim ki seni affedeyim? Ben de kaçacağın biriyim, o kadar,” dedi Ablon biraz üzgün bir sesle. Kendisini ne bir yargıç ne de bir kurtarıcı olarak görüyordu.

Zanathus demonunun gözlerinde bir umut ışığı belirdi ve tekrar yalvarmaya başladı: “Büyük bir hata işlediğimi biliyorsun. Sen başmeleğin emirlerini hiçbir zaman desteklemedin çünkü bütün bu felaketleri insanlardan nefret ettiği ve onları kıskandığı için emrettiğini biliyordun. Ama burada, alt katta, benim o zamanlar doğru olanı yaptığımı düşünen çok kişi var, bu yüzden senin affına ihtiyaç duyuyorum.”

Ablon, anlayışlı bir şekilde bu zavallının gözlerine uzun uzun baktı, sonra da teselli edercesine elini omzuna koydu. “Kendini daha iyi hissedeceksen, tamam, seni affediyorum.”

“Çok teşekkür ederim general,” dedi yaratık başını önüne eğmiş bir halde. “Günün birinde hatamı telafi edeceğim, sana söz veriyorum.”

Orion kurukafalarla dolu yolun ilerisinden bağırdı: “Efendim seni bekliyor, Ablon.”

Asi Melek son bir kez perişan durumdaki Amael’e bakmak için arkasına döndü ancak o çoktan gölgelerin içine çekilmişti bile. Ablon az önce yaşanan sahneyi unutmaya ve kalbindeki üzüntüyü uzaklaştırmaya çalıştı. Hem gökyüzünde hem yeryüzünde hem de cehennemde eziyet görenlerin acılarını unutmak istiyordu. Kendisini toparlayarak güvenini yeniden kazandı.

İskeleden ayrılarak sert adımlarla doğrudan yılanın inine doğru yürümeye başladı.

ÖLÜM MELEĞİ

Mağaranın girişinde duran kişi sıradan bir muhafız değildi.

Eskiden Yıkım Meleği olarak bilinen Ölüm Meleği Apollyon adlı demon cehennemin en korkunç katillerinden biriydi ve şu anda girişi kapatıyordu. Tesadüfen ya da değil, o aynı zamanda Ablon’un can düşmanıydı, hem de binlerce yıldan bu yana. Bazıları çok eski düşmanlıkların asla yatışmayacağını, aksine biriken nefret ve öfke dalgası nedeniyle daha da şiddetlendiğini ve korkunç kavgalara neden olabileceğini söylüyordu. Ablon öfkesine hâkim olabiliyorsa da bu Malikî’nin varlığı her defasında onu deliye döndürüyordu. Ancak bu defa kartlar farklı şekilde dağıtılmıştı. Buraya davetli olarak gelmişti ve patronun korumasına güveniyordu. Bundan ötürü içinde yükselen nefret dalgasını bastırmaya ve ilk saldıran olmamaya karar verdi.

Ama iki savaşçı karşı karşıya geldiğinde kaçınılmaz olarak gerilim arttı. İkisi de doğaları gereği birer savaşçıydı ve bunu ortaya koymak istiyorlardı. Demon, Ablon'a doğru yürüdü ancak Orion onu durdurdu.

"Kendine hâkim ol Apollyon. O bizim misafirimiz."

Ölüm meleğinin elinde Kara Ateş olarak bilinen mistik bir kılıç vardı. Bunun dünyanın en güçlü silahı olduğu, hatta başmeleklerin kutsal silahlarından bile üstün olduğu söyleniyordu. Kılıç bir zamanlar Tehom'un hizmetkârı Tanrı Behemot'a aitti, ona da Lucifer tarafından hediye edilmişti. Kara Ateş'in bugüne dek sayısız vahşete imza atmış olduğunu herkes biliyordu. Koyu renkli, geniş kılıçtan alevler yükseliyordu. Bütün savaşçı demonların gözü bu kılıçtaydı ancak hiçbiri onu sahibinin elinden alacak cesarete sahip değildi. Apollyon saldırmaya istekli bir halde kılıcı kınından çekti fakat sivri ucu yere bakıyordu.

Apollyon'un vücudu bir insaninkine benziyordu ancak şekli bozulmuş yüzü bunun tam aksiydi. Gözleri iki siyah kömür parçası gibiydi, ağızdan dışarı bir dizi sivri diş fırlamıştı. Apollyon'un yüzünün sağ tarafında başından dizine kadar uzanan ve etini açıkta bırakan bir yanık izi vardı, dolayısıyla kaslarının ve kafatası dokusunun sadece bir kısmı görülebiliyordu. Bu yarayı gökyüzü savaşı sırasında Tanrı'nın Kırbacı'ndan, yani Başmelek Mikail'in alevli kılıcından almıştı.

Apollyon, Ablon'dan daha uzun boylu ve iriydi ancak onun kadar kıvrak ve dayanıklı değildi. İçeri çekmiş olduğu için kanatları görünmüyordu. Orion daha sonra Ablon'a bu demonun kanatlarını neredeyse hiç kullanmadığını anlatacaktı.

Malikî yolu açmadığı için Satani onu kenara çekilmeye zorladı. Ancak muhafız pes etmek niyetinde değildi. Eski düşmanına öfkeli bakışlar fırlatırken kılıcının kabzasını daha da kuvvetli kavradı.

Hiç de bir insaninkine benzemeyen bir sesle, "Asi Melek Ablon..." dedi sonra aşağılayıcı bir şekilde. "Buraya yalnız ve silahsız geldiğin için çok cesur olmalısın."

"Bunu anlayamayacağını biliyordum," diye karşılık verdi Ablon rahat bir tavırla. Ama ben silahsız değilim," dedi sonra yumruklarına bakarak.

“Şu anda üzerimde olanlarla sana epey zarar verebilirim sanırım.” Bu şekilde düşmanına en büyük silahı olan Tanrı’nın Gazabı’nı hatırlatıyordu.

Savaşçı demon alaycı bir kahkaha attı. “Her zamanki gibi kendini beğenmişsin. Aslında hâlâ hayatta olduğun için kendini şanslı sayman gerekir. Ne de olsa arkadaşlarının tümü öldü. Çoğunu da bizzat ben öldürdüm. En önemli yardımcın Yarion’un kafası halen kalemi süslüyor. Asilerin kardeşliği paramparça oldu, senin de aynı kaderi paylaşman fazla uzun sürmeyecek.”

“Madem böyle yeteneklerin var, neden bugüne kadar beni mağlup edemedin? Bütün bu zaman boyunca Haled’deydim ve seni bekledim. Birçok demon izimi buldu ama hepsini mağlup ettim.”

Öfke, savaşçı demonlar kastı Malikîler için doğal bir şeydi. Apollyon kaosun ta kendisiydi ve öfkesini dizginleyebilmek için yapabileceği pek az şey vardı. Zaten derdi içinde yanan ihtirası söndürmek değil, başkalarını ortadan kaldırmak ve yok etmektir. Ancak Ablon yerinden kımıldamadı ve Ölüm Meleği harekete geçmeden Orion ikisinin arasına girdi.

“Hayır, Apollyon. Şimdi burada savaşılmayacak,” dedi sert ve egemen bir sesle. “Lucifer’in onunla konuşmak istediği şeyler olduğunu söyledim sana.”

Apollyon öfkeyle yanmasına rağmen boyun eğdi ve kenara çekildi.

“Biraz daha sabır, Malikî,” diye iğneledi Ablon. “Hesaplaşma günü çok yakın.”

Hâlâ son derece öfkeli olmasına rağmen Orion’un şaşırtıcı kuvveti tarafından zapt edilen cehennem sakini meleğin arkasından bağırdı: “Ablon, bil ki seni bekleyen kader, kanatlarının rengi kadar kan kırmızısı.”

“Seninki de yüreğin kadar kara!”

LUCIFER’İN ÖNERİSİ

Orion ile Ablon karanlık koridorlardan geçerek kayalara oyulmuş büyük bir salona ulaşınca kadar aşağı indiler. Girişin karşısında, duvarlarına yerden tavana kadar kemikler yığılmış olan bir tünelin ağzı

vardı. Yerden yükselen alevler hem etrafı aydınlatıyor hem de mekânı dumana boğuyorlardı.

Geniş mağaraya rağmen Ablon'un içinde tuhaf bir sıkıntı vardı. Belki de bunun nedeni mağaranın bazı kısımlarını tehditkâr bir yarı karanlığa boğan sisin varlığıydı.

Sabah Yıldızı Lucifer, mağaranın arka tarafında bir yerlerde kurukafalardan oluşan tahtının üzerinde oturuyordu. Duruşu görkemli bir tanrıyı andırıyordu ve sıradan bir hükümdardan çok farklıydı. Uzaklardan bakan biri onun düzgün yüz hatlarına sahip, meleklerle benzeyen genç bir adam olduğunu sanabilirdi. Yumuşak, narin elleri ve gökyüzü kadar mavi, parlak gözleri vardı. Uzun sarı saçlarını altın ipliklerle örmüştü. Üzerindeki beyaz ipek tuniğin arkasında onun bir cehennem sakini olduğunu ortaya koyan tek şey, yani iki iğrenç yarasa kanadı görünüyordu.

Lucifer'in hemen yanında, baş danışmanı olan demon Samael duruyordu. Bu ince yapılı, tiksindirici yaratığın vücudu bir yılaninkini andırıyordu ve çatal dili, sivri dişlerinin arasından bir görünüp bir kayboluyordu. Bacakları yoktu; sadece tuhaf vücuduyla çelişkili olarak insan benzeri kolları olduğu için yalnızca sürünerek hareket edebiliyordu. Eskiden, bir melek olduğu günlerde Samael zehirli bir yılan suretine bürünerek Âdem ile Havva'yı aldatmakla görevlendirilmişti. Hain, tehlikeli yapısı onu Lucifer'e yaklaştırmış, efendisinin düşüşünden sonra da Şeol'e onun yanına gelmişti. Bir demon olarak da insanlığa damgasını vurmaya devam etmiş ve pek çok ruhu felakete sürüklemişti. Yeryüzü sakinleri onu Satan veya Satanas olarak adlandırdıkları için sıklıkla şeytanla karıştırıyorlardı.

Orion, kemik tahtına yayılmış olan efendisinin önünde diz çöktü. Ablon onun biraz arkasında ayakta duruyordu.

"İyi iş çıkardın köle!" dedi Karanlık Başmelek, Atlantis'in düşmüş kralına. "Sadakatin için sana teşekkür ederim." Sonra memnun bir şekilde Ablon'a baktı ve tekrar hizmetkârlarına döndü: "Orion, Samael, siz artık gidebilirsiniz."

"Başüstüne efendim," dedi Orion ve geldiği tünele doğru ilerledi. Samael de karanlık bir köşeye doğru süründü.

Şafağın Oğlu, hizmetkârlarının artık kendisini duyamayacaklarından emin olunca arkasına yaslandı ve dostça gülümsedi. "Davetimi kabul etmene ne kadar sevindiğimi bilemezsin."

"Sevimli davranmaya çalışma Lucifer. Bu sadece bir iş gezisi."

"Elbette," dedi Lucifer, dumanlar çıkaran alevler tarafından örtülen kötü bir gülümsemeyle.

"Boynuzlarınla kuyruğuna ne oldu? Son görüşümden bu yana oldukça değişmişsin."

Karanlık Başmelek büyük bir sükûnetle doğruldu. Kendine güveninin tam olduğu belliydi. "Yapma general, bu kadar etkilenmiş olamazsın. Canımın istediği her surete bürünebilirim. Başlangıçta ben bile şaşırıyordum ancak aradan geçen bunca zamandan sonra artık sıkıcı olmaya başladı. 'Şeytanın birçok sureti vardır.' Bu sözü mutlaka sen de duymuşsundur."

Ablon kılını bile kıpırdatmadan ciddiyetini korudu. "Anlıyorum," dedi kötü bir şakayı hiç de komik bulmayan biri gibi.

Lucifer ona yaklaştı ancak uygun bir mesafede durdu. "Ha, bir de, umarım Apollyon girişte sana zorluk çıkarmamıştır. Şayet çıkardıysa, özürlerimi kabul etmeni isterim. Siz ikiniz bir madalyonun iki yüzü gibisiniz. Hem temel olarak farklısınız hem de aynısınız."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Ablon bir yandan da bunun cehennemnin efendisinin yeni bir satranç hamlesi olup olmadığını düşünerek.

"İkinizin de kaderi en baştan beri aynıydı. Apollyon bir zamanlar Sodom ile Gomora'yı yok etme emrini almış bir melekti. Bildiğin gibi senin başlattığın komplo Mikail'in bu iki şehrin bütünüyle imha edilmesi emrini verdiği zaman ifşa oldu. Ne yazık ki konsey toplantısında silahlarınıza sarılarak her şeyi berbat etmiştiniz."

"Ne yazık ki," dedi Ablon sakın olmaya çalışarak, "planlarımı büyük bir başmeleğe ifşa etmiştin. Onun da Meleklerin Prensi'nin diktatörlüğünden ve insanlık için düşündüğü korkunç şeylerden bıktığını san-

mıştım.” Burada ev sahibine öfkeli bir bakış fırlattı. “Ama o başmelek bana ihanet etti.”

Lucifer onun ne demek istediğini anlamıştı: “Yemin ederim böyle olsun istememiştim,” diye karşı çıktı sesine en zararsız tonu vererek.

“Peki, neden yaptın o halde? Komployu ele vermenin sana daha fazla saygınlık ve kudret kazandıracığını biliyordun. Tam da bu yüzden yaptın, değil mi?”

“Tamam, tamam,” diye bağırdı Lucifer nihayet olayları kendi açısından anlatma fırsatını yakaladığını bilerek. “Hiyerarşide yükselmek ve Mikail’le aynı seviyeye gelmek için sizi ele verdim. Ancak bu şekilde kendi isyanımı planlayabilir ve zafere ulaşabilirdim. Sizin diktatörü tahttan indirmeyi asla başaramayacağınızı biliyordum. Sadece on sekiz kişiydiniz. On sekiz melek!” Lucifer ikna edici olmak için büyük çaba harcıyordu. “Bense gökyüzü sakinlerinin üçte birini kendi safıma çekmeyi başarabiliyordum. Gerçekten bir zafer kazanma imkânım vardı. Şimdi beni anlıyor musun? Bunu kişisel almaman lazım. Sana karşı asla düşmanlık beslemedim. Aksine, irade gücüne ve dayanıklılığına daima hayranlık duydum. Ama çok daha büyük, sonsuza kadar süreceğini düşündüğüm bir şey için kardeşliği ele vermek zorundaydım.”

“İkiyüzlülüğü bırak Lucifer. Sen hiçbir zaman insanların iyiliğini istemedin, meleklerin de. Mikail’i tümüyle başka bir sebepten ötürü tahtından indirmeyi istiyordun çünkü onun yerine kendin geçecek. Tanrı’dan bile yüce olacaktın.”

“Bu doğru değil general. İnsanlığın refahı beni de ilgilendiriyordu, bu yüzden buraya gelmeni rica ettim. Ortak düşmanımızın Armageddon’u yeryüzüne getirmesine engel olmak için.”

“Peki, sence onun bunu yapmasına neden engel olayım ki? Armageddon, Yüceler Yücesi’nin uyanması anlamına geliyor. Yahve uykusundan uyanacak ve zalimleri cezalandıracak.”

“Ablon, düşünsene biraz! Eğer bu doğruysa Mikail neden Mahşer Günü için silahlanıyor, neden bugünü bu kadar büyük bir heyecanla bekliyor? Oysa o gerçek bir zalim. Ve yaratıcı uyandığı zaman şüphesiz ilk cezalandırılacaklardan biri olacak.”

“Senin taliminin nedir?”

“Bana kalırsa Mikail, Yüceler Yücesi’nin uyanması esnasında açığa çıkacak olan enerjiyi bir şekilde kullanmanın bir yolunu bulmuş. Kendisini bir tanrıya dönüştürmek istiyor.”

Ablon şaşırmişti. “Böyle bir şey mümkün mü?”

“Kesinlikle.”

Ablon, Mikail’in kesinlikle bir tanrı gibi olmak istediğini biliyordu. İktidar hırsı doymak bilmiyordu. Tanrı gibi olmak için her şeyi yapabiliirdi, hatta göklerdeki babasının enerjisini çalmayı bile düşünebilirdi. Ablon’un bundan hiç şüphesi yoktu ancak Meleklerin Prensi bu planını nasıl uygulamaya koyacaktı ki?

Ablon’un cevabını bekleyen Sabah Yıldızı bir ileri bir geri adımlar atıyordu. Zarif adımlarını atarken yarasa kanatları da hafifçe dalgalanıyordu. Sonra bir ateşin yanında durdu ve gösterişli hareketlerle parmaklarını ateşe soktu. “Meleklerin Prensi’nin korkunç planını gerçekleştirmesine engel olmak için senden yardımını rica ediyorum. Bunu yaparsak binlerce insanın hayatını kurtarabiliriz.”

“Diyelim ki Mikail gerçekten de Tanrı’yla aynı seviyeye çıkmayı istiyor; senin de bunu yapmak istemediğini nereden bileceğim?”

“Bir tanrı olmak istemediğimi az önce söylemiştim Ablon. Belki eskiden, bir başmelek olduğum günlerde bu düşünce kafamdan geçmişti ancak artık böyle bir niyetim yok. Etrafına bir baksana. Burada kendi krallığım, kendi hizmetkârlarım var. Hiçbir şey beni tehdit edemez, gökteki lejyonlar bile.” Lucifer tekrar tahtına döndü. “Günahkâr ruhları buraya getirmekten ve onlara zulmetmekten hoşlanıyorum, bilirsin. Her şeyin olduğu gibi kalması benim için çok önemli. Melekler cennette, biz demonlar cehennemde. Yaşananlardan benim kadar faydalanan başka kimse yok. Cennetin hareketli olduğunu biliyorum ama bunun sebebi, kardeşimin nihayet kaybedenlerden biri olduğunu anlamış olması. Çöküntü artık insanlığı da ele geçirmiş durumda. Buraya giderek daha fazla ölü geliyor. Bu yüzden Mikail dünyanın sonunu getirmeyi, perdenin dağılmasını istiyor.”

Lucifer tekrar yerine oturdu. "Biz cehennem sakinleri, saf olmaya inanmayız. Dürüst bir hayat sürdükten sonra ölen insanlara baksana! Ruhları cennete gidiyor ve o inanılmaz sıkıcı yerde sonsuza dek kalmaya mahkûm ediliyor. Başmelekler, insanların da birer melek olmasına asla izin vermez. Ama bizde... durum biraz daha farklı," diye bağırdı sevinç içinde. "Çürümüş bütün ruhlar burada kendini geliştirme, ilerleme, günün birinde koca ordulara hükmetme şansına sahip oluyor. Bu elbette kolay bir yol değil ama bu şekilde savaş gücümüz giderek artıyor. Pek yakında sayıca o kadar üstün olacağız ki cennete bile saldırabileceğiz."

Bütün bunlar Ablon'un hiç hoşuna gitmemişti ancak Lucifer onu sakinleştirdi: "Ama tabii ki bu tür niyetlerimiz kesinlikle yok. Işık olmayınca karanlığın bulunmadığını en iyi bilenlerdenim. Ama üst kattaki despot neler yapabileceğini bildiği için korkudan altına ediyor. Gerçek bu!" Lucifer sinirlenmeye başlamıştı. "Ve harekete geçmek için doğru zamanı da buldu."

Demon Lucifer'in ikna gücü efsaneviydi. Ablon, onun teklif edeceği anlaşmaya yanaşmayacağını defalarca tekrarlamıştı fakat şimdi onun teklifini duymak için yanıp tutuşuyordu. Kabul edip etmeyeceği konusunda bir şey söyleyemiyordu ancak Karanlık Başmelek'in argümanları çok kuvvetliydi. Mikail'in diktası hakkında bu kadar gerçek sözlerin sarf edildiğini ilk defa duyuyordu ve Lucifer bu büyük tehlikeye karşı çoktan bir ittifak kurmuşlar gibi konuşuyordu. "Diyelim ki teklifini kabul ettim. Bana nasıl bir görev vermeyi düşünüyorsun?"

Şafağın Oğlu alacakaranlıkta gülümsedi ve kıpırdanarak kemik tahtına daha rahat bir şekilde yerleşti. "Siyon Kalesi'ni biliyorsun."

Bu bir soru değildi.

"Onu inşa edilirken görmüştüm."

"Siyon'un sondan bir önceki katında bulunan bir odada, içinde pek çok kapı olan yuvarlak bir salon var. Bu kapılar gerçekten başka varoluş katmanlarına açılan mistik birer geçiş. Bunlardan biri Şeol'e açılıyor ve böylece o oda ile cehennem arasında bağlantı sağlıyor. Geçişin kapısı, içinde bulunduğumuz bu salona çok yakın bir yerde. Sen o kuleye çıkacak ve birliklerime kaleye içeriden saldırabilmem için doğru kapıyı

açacaksn. Hiçbir şeyden haberi olmayan Mikail'i faka bastıracağız, onu öldüreceğiz ve zalim diktasına son vereceğiz. Başka türlü kaleye girmemiz mümkün değil."

Ablon gözlerini boşluğa dikerek duyduklarını sindirmeye çalıştı. Bu esnada Lucifer bir elini tahtın yanındaki bir boşluğa sokmuş ve pişmiş topraktan yapılmış, kaba hatlı bir nesne çıkarmıştı. Bu bir halkayla çevrelenmiş bir haç formuydu ve avuç içinden daha büyük değildi. Dışarıdan bakınca pek bir şeye benzemiyordu ama son derece güçlü titreşimleri vardı. Üst yüzeyinde sadece meleklerin anlayabildiği bir dilde yazılmış mistik yazılar bulunuyordu.

"İşte, al!" Lucifer nesneyi ona doğru fırlatınca Ablon içgüdüsel bir hareketle onu havada yakaladı. "Anahtar bu. Tek yapman gereken onu kapıdaki oyuğa sokmak ve kapıyı itmek. Sonra biz derhal orada olacağız."

Ablon elindeki nesneyi dikkatle inceledi. "Neden ben?" diye sordu teklifi kabul edip etmemek konusunda kararsız kalmış bir halde. "Bunu neden senin için yapayım?"

Lucifer yüzünde belli belirsiz bir hayranlık ifadesiyle misafirini inceledi. "Birincisi, tanıdığım en iyi savaşçı olduğun için. Katlanmak zorunda kaldığın onca şeyden ve karşılaşmak zorunda kaldığın onca rakipten sonra dünyada seni teke tekte mağlup edebilecek birilerinin olduğunu sanmıyorum." Bunlar elbette abartılı sözlerdi ancak bu, Sabah Yıldızı'nın özelliklerinden biriydi. "İkincisi Haled'de uzun bir zaman geçirdin ve auranı nasıl saklayacağını iyi biliyorsun. Bu yüzden gizlice içeri girmeyi kabul ettiğin takdirde, ki bunu yapmanı şiddetle öneriyorum, Siyon'daki muhafızlar varlığını fark etmeyecek. Ayrıca öfkeyle burnundan soluyan bir Kerubî ordusu karşısında bir general bile sağ kalamaz." Sabah Yıldızı sözlerini bitirdi ve generali düşünceleriyle başa bıraktı.

Ablon karar veremiyor ve bunun nedenini de bilemiyordu. Yıllar önce kendisini ve dostlarını ateş hattına atan bir varlıkla nasıl bir ittifak kurabilirdi ki?

Ablon'un tereddüt ettiğini görünce, "Sana sadece Mikail'i yok etmeyi değil," diye devam etti Lucifer, "aynı zamanda kâinatı kurtarma fırsatını öneriyorum."

Ablon düşündü. Bu, Şeol'ün efendisinden beklediği bir şey değildi. Şeytan her defasında en uygun anda en can alıcı sözleri buluyordu. Söz düellosunda bir eşi yoktu.

"Dinle beni savaşı!" diye devam etti Lucifer aynı ses tonuyla, "dünyada olup bitenlerin umurunda olmadığını sanma sakın. İnsanların kendi aralarında savaşa tutuştuğunu ve gezegenleri yok edebilecek güçte silahlar ürettiğini biliyorum. Ama biz ölümsüzler için onların bu bombaları sadece yaklaşan kıyametin bir belirtisi. İnsanlar birbirlerini yok etmek için ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar bunu asla başaramayacaklar. Biz bile başaramadık bunu. Buz çağını hatırlıyor musun? Tufanı hatırlıyor musun? Başmeleklerin neden olduğu felaketlerin sayısını hatırlamıyorum bile." Lucifer sesine dramatik bir ton verdi. "Hayır... Ölümlüler bu dünya savaşını da atlatacaklar, hayatta kalanları da, daha önce olduğu gibi, harabelerin arasından yeniden yükselecek. Ama Mikail planını uygulamayı başarsa katliamlar devam edecek. Gerçekliğin Perdesi olmadan ölüm melekleri hiçbir engelle karşılaşmadan harabelerin arasında uçacak ve 'yaratılışa utanç veren bir tek primat bile sağ kalmayınca' dek' insanların canını almayı sürdürecekler. Ancak..." Sabah Yıldızı tam bu anda ses tonunu değiştirdi ve muzafferane bir edayla konuşmaya başladı. "Biz kazanacak olursak o zaman her şey eskiden nasılsa öyle olacak ve cennet Tanrı'nın sözüne sadık kanatlı varlıklar tarafından yönetilecek. Sen de kurtuluşu bulacak ve cennete bir kahraman olarak geri döneceksin."

"Ya Tanrı?" dedi Ablon, rakibini şaşırtıcı bir şekilde köşeye sıkıştırmıştı.

"Tanrı mı?" Lucifer ilk defa şaşırır gibi oldu ancak derhal keskin zekâsını devreye soktu. "Yani... Yahve gerçekten uyanacak olursa general, kendisi ne yapılacağını zaten bilecektir. Ama sanırım buna fazla güvenmememiz gerekiyor. Açık konuşmamı istersen: Benim vicdanım temiz. Her zaman doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Hiçbir zaman bir

katile boyun eğmedim ve bunu asla yapmayacağım. Her halükârda ben kendimin yargıcı olmayacağımı biliyorum. Yüceler Yücesi beni cezalandırmaya karar verecek olursa bu cezayı sessizce kabul etmekten başka bir çarem olmayacak. Günahlarımdan utanmıyorum çünkü bunların başkalarının hatalarından daha kötü olmadığını biliyorum.”

Ablon bunun etkileyici bir konuşma olduğunu kabul etmek zorundaydı ancak Karanlık Başmelek’in bunları gerçekten inanarak mı yoksa kendisini tuzağa düşürmek ya da kendi oyununda bir piyon olarak kullanmak istediği için mi söylediğini bilemiyordu. Şafağın Oğlu son derece kurnazdı ve her şeyden önce de baştan çıkarıcıydı. Söz sanatına hâkimdi ve karşısındakinin zaaflarına hitap etmeyi iyi biliyordu. Bu kadar baştan çıkarıcı bir teklifi kim olsa kabul ederdi: Yozlaşmış Mikail öldürülecek, insanlık kurtarılacak ve cennete dönüş sağlanacaktı. Asi bir melek başka ne isteyebilirdi ki?

Ablon, Lucifer’i tanıdığı kadarıyla, onun kendi doğasına aykırı davranmadığını anlayabiliyordu. Herkes kazanacaktı: melekler, demonlar ve insanlar. Elbette pek çok insan kendi kudretli silahlarının ve kendi başlattıkları savaşın kurbanı olacaktı ancak general bundan çok daha kötüsüne de şahit olmuştu. Örneğin tufandan sonra sadece bir avuç insan hayatta kalmıştı ve az sayılarına rağmen medeniyeti tekrar yükseltmeyi başarmışlardı.

Her şey onun bu teklifi kabul edeceğine işaret ediyordu fakat Ablon son sözleriyle şeytanı bir kez daha şaşkınlığa düşürdü: “Bunu yapmam mümkün değil, Lucifer.”

“Anlayamıyorum general,” diye karşılık verdi Lucifer ciddi ancak rahat bir tavırla. “Birlikte olduğumuz takdirde uzun zamandır hayalini kurduğumuz rüyayı gerçekleştirebiliriz. Başmeleklerin zulmüne son verebiliriz.”

“Ben asi bir meleğim. Cennet ile cehennem arasında yaşanan kavganın tarafı asla olmadım, zaten bunu onaylamıyorum da. Şimdi de bu bakış açımı değiştirmeyeceğim.” Ablon gitmeye hazırlandı. “Ama endişelenmene gerek yok. Senden öğrendiklerim bende bir sır olarak kalacak. Verdiğin bilgileri en iyi şekilde değerlendireceğim, hatta *belki*

Armageddon'un yaşanmaması için de kullanabilirim. Fakat," diye de ekledi daha sert bir sesle, "bunu bir hainin saflarında savaşıarak yapmayacağım."

Söyledikleri kulağa sert geliyordu ancak kalbinde öfke yoktu. Bu, intikam arzusuyla değil, uzun yıllara dayanan tecrübesiyle aldığı bir karardı. Lucifer'den, hatta Başmelek Mikail'den bile intikam almak istemiyordu, aksine tüm öfkesini, dostlarına işkence yapan demon Apollyon'a yönlendirmişti.

Ablon olası saldırılara karşı yumruklarını sıkarak geriye doğru birkaç adım attı. Lucifer hakaretleri kaldıracak biri değildi, kendisine hain denilmesinden de hiç hoşlanmazdı. Ancak biraz önce de belirttiği üzere Ablon hafife alınacak bir rakip değildi ve Şamira'nın kollarına çizdiği sihirli runların korumasına da güveniyordu.

Lucifer hiç beklenmedik bir şekilde karşılık verdi: "Kararımı saygıyla karşılıyorum general. İnandığın şey buysa, öyle olsun."

Evet, gerçekten de böyleydi. Söylenecek başka söz kalmamıştı ve Ablon bu uğursuz yerde daha fazla kalmak niyetinde değildi. Çıkışa doğru yürümeye başladığı sırada elinde Lucifer'in verdiği ve güya cehenneme giden kapıyı açacak olan anahtarın bulunduğunu fark etti. Aralarında bir anlaşma sağlanmadığı için bunu geri vermeye yeltendi fakat Sabah Yıldızı onu durdurdu.

"Hayır, Ablon. Anahtar sende kalsın. Bakarsın fikrini değiştirirsin."

Ablon şaşırmıştı. Lucifer her zaman kurnaz ve ihtiyatlı biri olmuştu ancak bu kadar önemli bir nesneyi, müttefiki olmayan birine teslim etmenin ihtiyatla bir ilgisi olmadığı da açıktı. Muhtemelen bunu yaparak fikrini değiştirmesini umuyordu.

Ama Ablon, Lucifer'in ağına düşmek niyetinde değildi. Hayır anlamında başını sallayarak nesneyi ona fırlatmaya hazırlandı fakat ev sahibi gözünü kırparak onu durdurdu. "Endişelenme. Bende bir kopyası var. Sen yine de onu yanında götür."

Böylece Ablon nesneyi cebine soktu; onu yanında götürmek çok da kötü bir şey olamazdı. Titreşimleri onun nerede olduğunu ele verebilirdi ancak burada kendisini kim takip edecekti ki? Ne de olsa buraya bizzat

şeytan tarafından davet edilmişti ve Mikail ortaya çıksa bile kendisini değil, Lucifer'i öldürmeye çalışırdı.

Ablon bir kez daha olası bütün hileleri ve tuzakları gözden geçirdi, sonra da Lucifer'in kendisi için bir tehlike teşkil etmediği sonucuna ulaştı. Son bir kez daha dumanların arasında kemik tahtında oturmakta olan şeytanın ne düşündüğünü kimsenin anlayamadığı çehresine baktı. Ardından da çıkışa doğru ilerledi.

KORKUNÇ BİR ÖNSEZİ

Ablon, yoğun bir sisle kaplı kayalık geçitten mağaranın ağzına doğru ilerlerken düşmanlarla dolu bir mağarada aslında hiç de güvende olmadığını farkına vardı. Lucifer'in teklifini reddettiği bu anın en can alıcı an olacağını biliyordu; Lucifer derhal işini bitirmeye çalışacaktı. Şu anda üzerine bir katil ordusu saldırırsa buna hiç de şaşırmayacaktı.

Ancak şaşkınlıkla yolun serbest olduğunun farkına vardı. Kimse ona acı ve kan dolu bir sürpriz hazırlamamıştı. Önünde sadece mağaranın girişi ve kendisini beklemekte olan kayıkçıların durduğu rıhtıma uzanan kemiklerle kaplı yol uzanıyordu. Orion da beklenti dolu bakışlarla oradaydı ancak Apollyon hiçbir yerde görünmüyordu. Ablon huzursuzlanmıştı.

Orion topallayarak ona doğru birkaç adım attı. "İşbirliği teklifini reddettin, değil mi?" diye sordu.

"Bunu tahmin edebilirdin sanırım."

Birlikte kayıkçıların demir alma hazırlığı yaptığı tekneye doğru ilerlediler.

"Bu. Başmelek Mikail'i alt etmek için son şansımız olabilirdi," dedi Orion gözle görülür bir üzüntüyle.

"Lucifer'e güvenmiyorum. Onun etkileyici sözlerinin arkasında hasta, kötü bir varlık var. Şeytan her zaman yalan söylüyor ve bu yüzden ne yapacağını kestirmek asla mümkün değil. Hayır, Orion, bir kez onun fikirlerinin etkisine kapıldım fakat şimdi onun bakışlarında ihanetin gölgesini görebiliyorum. Onun ne yapmak niyetinde olduğunu henüz tam olarak bilemiyorum fakat içimden bir his, bizim kocaman bir komplonun içinde sadece birer piyon olduğumuzu söylüyor. Hepimiz, sen de dâhil."

Orion da Lucifer tarafından aldatılmıştı; tıpkı Amael ve isyana katılan diğer birçoğu gibi. Samael ve Apollyon gibilerinin kalbi eskiden de kötüydü ve onlar için cehenneme sürgün edilmek lütufların en büyüğüdü. Efendisinin pek çok suretini herkesten daha iyi bilen Atlantis kralı için. Ablon'un kararı öyle pek de temelsiz değildi. Bu yüzden Satani başını salladı ancak başka bir şey söylemedi.

Ablon tekneye binmeden önce son bir kez daha mağaranın ağzına baktı ve içini büyük bir korku kapladı. "Gidelim buradan Orion. Birazdan korkunç bir şey olacak."

GECE YARISI

Şamira günün son haberlerini izlemek için başka bir kanala geçtiğinde saat on bir olmak üzereydi. Ablon'un gidişinden bu yana meydana gelen önemli olayları dikkatle takip etmişti; bunların büyük kısmı gittikçe gerilen uluslararası ortamdan söz ediyordu. Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri tarafından yapılan ve Berlin Paktı ile Doğu Birliği arasındaki en büyük anlaşmazlık noktası olan Türkiye'deki iç savaşı sona erdirebilecek barış teklifini her iki tarafın da reddetmesi üzerine düşmanca faaliyetler tırmanışa geçmişti. Tayvan'ın işgali nedeniyle yapılan Üç Yüz Gün Savaşı'ndan sonra düşmanlıkla geçen iki yıllık süre zarfında, bu iki grubun yeni bir dünya savaşına ve gezegeni tam ortasından ikiye ayırmaya hazır oldukları kesindi.

Aylardır süren karşılıklı tehditler artık nihayet somutlaşmaya başlıyordu. Örneğin nükleer silahlar için uzun menzilli füzelerin kullanılması başlanmıştı. Bu durumda diplomasinin arabuluculuk çabaları ve krize barışçıl bir çözüm bulma girişimleri kesin olarak başarısızlığa uğramıştı. Kuzey Amerika, Avrupa ve Asya'da milyonlarca insan korkuyla büyük şehirleri terk edip besin depolamaya çalıştıkları kırsal alanlara kaçmış, koruyucu barınaklar inşa etmiş, her türden yalıtım malzemesi ve giysilerle nükleer ışımaya karşı önlem almaya çalışmışlardı. Tarafsız bir ülkede evi ya da tanıdığı biri olan binlerce insan bu ülkeye gitmeye ve olabilecek korkunç şeylere hazırlıklı olmaya çalışıyordu.

Her iki blok arasındaki sınır olan Ortadoğu'da çok özel durumlar hüküm sürüyordu. Doğu Birliği'nin güçlenmesinden cesaret alan ve Amerika Birleşik Devletleri tarafından işgal edilmiş olan Arap ülkelerinin –Afganistan, Irak, Suriye, İran ve Libya– sivil halkı, yabancı güçlere karşı koymak için milis birlikleri kuruyordu. Amerikalıların geleneksel dostu olan İsrail devleti, ABD askerleri için Ortadoğu'daki tek güvenli liman konumundaydı. Tarihin bir cilvesi olarak kutsal topraklar şu anda en az çatışmanın yaşandığı bölgelerden biriydi çünkü hem İsrailliler hem de Filistinliler kutsal Kudüs şehrini ve civarını koruma altına almak istiyorlardı. Yine de durum son derece gergindi. Kimse saldırmıyor ve kimse kendisini savunmuyordu çünkü sıkılacak ilk kurşunu takip edecek olan kan banyosunda Kutsal Topraklar'ın yerle bir olacağını, her iki halk tarafından da saygı gören tapınağın ve diğer yapıların yıkılıp gideceğini biliyorlardı.

Gece yarısına doğru televizyonun ekranı dalgalanmaya başladı. Bunun perdenin sarsılmasıyla ilgisi vardı ve buralardan çok da uzak olmayan bir yerde bir varlığın materyalize olduğunun işaretiydi. Şamira içinde bulunduğu odayı daha en başından manevi saldırılara karşı bir ayınle korumaya almıştı, dolayısıyla eve girmek isteyen birinin fiziksel katmanda bulunması gerekiyordu.

Bütün iyi ölümbüyücüler gibi Şamira da manevi dünyanın perdenin arka tarafında bulunan her şeyi kapsadığını biliyordu. Manevi dünya, örneğin cennet ve cehennem gibi farklı boyut krallıklarına çeşitli ge-

cişleri bulunan, maddesel dünyanın bir yansımasıydı. Bu dünyada da her biri maddi dünyayı yansıtan çok sayıda üst üste binmiş katman bulunuyordu. Bunların en önemli ve en kolay ulaşılabilir olanları astral katman ile eter katmanıydı.

İlk ve en altta bulunan tabaka olan eter katmanı, fiziksel katmanın bir suretinden başka bir şey değildi. Astral katmandan Gerçekliğin Perdesi'ne benzeyen bir zarla ayrılmıştı. Buna eter zarı adı veriliyordu. Burada cisimlenmemiş kudretli ruhsal varlıklar ile batıl tanrılar bulunuyordu. Eter katmanı coğrafi olarak fiziksel dünyayla aynı olmasına karşın insan eliyle yapılmış binalar ve nesneler orada bulunmuyordu. Eter katmanında yaşayan varlıklar, insan gerçekliğinin sınırlarının ötesinde kendilerine bir yaşam alanı kurmuşlardı. Bu yüzden insanlar bu katmanda bulunan şehirleri, kuleleri ve sarayları ne görebiliyor ne de algılayabiliyorlardı. Bunun tek istisnası, özel güçlere sahip olan büyücüler veya rahiplerdi.

Keltler tarafından saygı gören ve bundan ötürü zarın incelendiği bazı dönemlerde insanlar için de görülebilir olan meşhur mistik Avalon Adası da eter katmanında bulunuyordu. Yunanistan'daki Olimpos Dağı'nın zirvesinde bulunan tanrıların tapınakları da eter katmanının binalarıydı.

Fiziksel katmanın altında, astral katman ile eter katmanının haricinde, çok bilinmedikleri ve zor ulaşılabilirdikleri için pek ziyaret edilmeyen başka katmanlar da bulunuyordu. Örneğin Düşler Diyarı gibi tuhaf katmanların yanı sıra ayna boyutu gibi gizemlerle dolu katmanlar da vardı. Bir de gölgeler boyutu gibi tehlikeli ve uğursuz olanları mevcuttu.

Ablon daima kimseye fark ettirmeden ortaya çıktığı için Şamira, Gerçekliğin Perdesi titrediğinde gelenin o olmadığını fark etmişti. Pencerenin yanından dikkatle uzaklaştı ve geri geri yürüyerek küçük valizinin dayalı olduğu yazı masasına gitti. Arkasında bir tehlikenin bulunduğunu tahmin ettiği kapıdan gözünü ayırmayarak sağ elini valizinin içine sokup bazı nesneleri aramaya başladı.

Sonra koridordan gelen ve gittikçe odasına yaklaşan ayak sesleri işitti. Şiddetli bir darbe tahta kapıyı ardına kadar açınca iki erkekle karşı karşıya kaldı.

Adamlar birer savaşçı gibi güçlü kuvvetliydiler ve yüzlerinde kendilerini beğenmiş bir ifade vardı. Şamira onların ruhlarını göremiyordu, bu yüzden de insan olmadıklarını tahmin etti. İlkinin koyu renk saçları ve tehlikeli bir görüntüsü vardı, ikincisiyse sifıra vurulmuş kafasında bir dövme taşıyordu: Kerubilerin tanınmaması mümkün olmayan bir işaretiydi bu dövme.

Adamların görünüşüne göre rütbece daha üst bir konumda bulunan, koyu tenli olanı korkan ölümbüyücüsünü gördüğünde pis pis sırttı. Sonra odaya girdi ve derin bir nefes aldı.

"Ahhh... Mmmhhh..." diye içini çekti kadının kokusunun farkına vardığında. Göksel savaşçıların tipik özelliği olan yırtıcı hayvan duyularına sahipti ve Şamira'nın bir insan olduğunu derhal fark etmişti. "Anlaşılan okkalı bir kutlama varmış burada," dedi alaycı bir sesle boş bisküvi paketlerini görünce.

"Kimsin sen?" diye sordu Şamira korkusunu alt ederek.

"Benim adım Eusin, bu da..." dedi kapıyı tutan arkadaşını işaret ederek, "Ankarel, Kutsal Mikail'in Kırbağı," diye ekledi tehdit ve bir nebze gurur dolu bir sesle.

Ancak Şamira artık korkmuyordu. Derhal izleyebileceği bir strateji düşünmeye başladı çünkü ancak zekâsını kullanarak avantaj elde edebileceğini biliyordu. Aklına Eusin'le ilgili, onu aşağılayabileceği bir şeyler gelmişti. Ablon bir zamanlar ona Eusin'in korkak, kendine güveni olmayan bir melek olduğundan söz etmişti. Bunlar, üyelerinin korkuyla hiçbir şekilde ilgilerinin bulunmaması gereken bir kast için felaket anlamına gelecek özelliklerdi.

"Eusin mi?" diye sordu aynı şekilde pis pis sırtarak. "Ablon bana senden söz etmişti. Sen sadece kendisinden daha zayıf olanlara meydan okuyan ve seninle eşit güçte olanlardan uzak duran meleksin. Haksız mıyım?"

Eğer haksız olsaydı gökyüzü sakini muhtemelen bu kadar büyük bir öfkeye kapılmazdı. Bir büyücü insanın kendisine hakaret etmesi onu deliye döndürmüştü. O kıskanç bir savaşçıydı ve lideri Mikail gibi insanların varlığından nefret ediyordu. Bu geceki görevi kurbanlarını öldürmek değildi ama yine de bu cadıyı terbiyesizliği için cezalandırmak istiyordu.

Eusin yumruklarını sıkarak Şamira'ya saldırmak için öne atıldı ancak kadın valizinden yıldırım hızıyla büyük kalibreli bir tabanca çıkardı. Bu bir Desert Eagle 50, yani dünyanın en güçlü tabancalarından biriydi. Silah oldukça büyüktü, pırıl pırıl parlıyordu ve namlusu başparmak kalınlığındaydı. Eusin büyük bir saygıyla olduğu yerde donakaldı. Büyülü bıçaklar veya ateş büyülerıyla karşılaşacağını tahmin etmişti, ateşli bir silahla değil. Bilge insanların en büyük avantajlarının rakiplerini şaşırtmak için beklenmedik olanı gerçekleştirmek, ona en zayıf noktasından saldırmak, kendisini zayıfmış gibi göstererek bir anda bir aslan gibi saldırıya geçmek olduğundan haberi bile yoktu.

Ama dünyevi silahlar bu saldırgan için bir tehlike teşkil etmiyordu ve onun avatarına zarar veremezdi. Eusin de bunu fark ettiğinde ilk korkusundan sıyrıldı. Hâlâ öfkeliydi ama bir yandan da kendi taktığının daha üstün olduğunu düşünüyor ve bu da ona keyif veriyordu. Bu ruh haliyle Şamira'nın üzerine yürümeyi sürdürdü. "Kendini korumak için bunları mı kullanıyorsun?"

"Defol buradan!" diye bağırды Şamira. "Silahın metal aksamına büyü yaptım. Senin için en az bir ayın silahı kadar öldürücü."

Eusin bir kez daha tereddüt etti ancak o zamana kadar sesi çıkmayan yardımcısı Ankarel onu kışkırttı: "Blöf yapıyor!"

"Büyülü bir tabanca! Ne kadar dokunaklı," diye homurdandı Eusin, ardından tekrar kadına saldırmaya hazırlandı. Kadının boğazını sıkmak için parmaklarını pençe haline getirdi, sonrasında da ona muhtemelen tecavüz edecekti. Kötü melekler, avatarlarıyla vücuda geldiklerinde bu tür zulimlikler yapmayı severlerdi.

Şamira yıldırım hızıyla tehlikenin farkına vardı ve tetiğe bastı. Mermi, Eusin'in kafasına isabet etti ve kafatasının bir parçası paramparça ola-

rak evin dört bir yanına dağıldı. Eusin savrularak yere düştü. dövme-
li Ankarel de bir adım geri çekildi.

"Seni pislik!" diye bağırdı Eusin yerdeyken. "Bu zırhı materyalize
etmek için ne kadar enerji harcadığımı biliyor musun?"

Şamira onu zararsız hale getirmişti ancak melek yine de hâlâ ha-
yattaydı. Artık yürüyemiyor ve iyi göremiyordu ancak kalbi çarptığı
sürece avatari tahrip olmamış demektir.

"Bakıyorum ağzın oldukça bozuk, Kerubî! Bunları sana efendin mi
öğretti?"

Şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışan Ankarel odanın öbür tarafın-
dan dolanarak Şamira'ya saldırmaya çalıştı ancak yüzünde cesareten
ziyade umutsuzluk okunuyordu.

"Olduğun yerde dur dedim sana!" diye bağırdı; cadı parmağını tetiğe
götürürken. "Tam kalbine nişan alıyorum."

Melek bir adım geri çekildi ve teslim olduğunu göstermek için el-
lerini yukarı kaldırdı.

Şamira gözünü bir an bile ondan ayırmayarak geri geri arka kapıya
doğru ilerledi. Bu fare kapanından mutlaka çıkmak ve güvenli bir yere
gitmek zorundaydı, en azından Ablon dönünceye kadar. Bu tür du-
rumlarda Gerçekliğin Perdesi'nin kalm olduğu yerlerde bulunmak çok
daha faydalıydı. Nerede olursa olsun Ablon onu zaten mutlaka bulurdu.

Ablon.

*Ablon burada olsaydı bu melekler bana saldırmaya cesaret cde-
mezdi. Onun bir yolculuğa çıktığını biliyorlarsa durum değişirdi tabii.*

Ama bunu nereden bileceklerdi ki? Bunlar birer demon değil, me-
lekti. Ablon, şeytanla konuşmak için cehenneme gitmişti. Mikail onun
yokluğunu nasıl öğrenmiş olabilirdi ki? Şamira güçlükle yutkundu.

Birden tehditkâr görünüşlü bir yaratık pencereyi büyük bir gürül-
tüyle parçalayarak içeri daldı ve kara kanatlarıyla odanın içinde uç-
maya başladı. Aurası bulanıktı ve ulaşılması zordu, yüzünü çelik bir
maskenin ardına gizlemişti. Vücudu güçlü ve kashydı, göğsünü siyah
bir zırh koruyordu. Melek mi yoksa demon mu? Şamira ilk anda bunu
anlayamadı ancak sonra meleklerin siyah değil de beyaz kanatları ol-

duğu ve müthiş bir enerji kaybı anlamına geldiği için dünyaya pek ender olarak geldiklerini hatırladı.

Şamira telaşla art arda birkaç kez tetiğe bastı fakat mermiler zırha çarpıp geri sektiler. Bu yaratık büyüklüğüne rağmen çok kıvraktı ve birkaç rafı devirerek odaya iniş yaptı. Şamira miğferinin ardındaki gözlerini ve içlerinde yanan öldürme arzusunu gördü. Ablon gibi kararlı, ancak kötü niyetli ve zorba bir görüntüsü vardı.

Kara Melek!

Bu, oydu! Babil’de çok uzun zaman önce kendisini takip eden adam, savaşçı İştâr’ı yakalayan varlığı tarif etmişti ve bu onun ta kendisiydi. Gerçekten öyle olabilir miydi? Kaya Denizi’nin korkunç yırtıcı canavarı bu muydu?

Kara Melek, diye geçirdi içinden bir kez daha, bu varlığın gerçekte kim olduğunu ve ona neden saldırmadığını anlamaya çalışarak.

Ama bu sorularının cevabını bulamadı.

KÖPRÜDEKİ DÖVÜŞ

Orion ile Amael, Stiks Nehri’nin akış yönünün aksine yaptıkları yolculukta Ablon’a eşlik ediyorlardı. Haled’e geri dönerken hepsi de daha suskundu. Gölgelemin içine çekilmiş olan Amael hâlâ konuşamayacak kadar bitkindi, Orion da arkadaşının Lucifer’e katılmak istememesinden dolayı duyduğu hayal kırıklığını gizlemeye gerek görmüyordu. Ancak Ablon’un da sesi çıkmıyordu. O son derece negatif titreşimleri algıladığından bu yana büyük bir endişeyle neler yaşandığını merak ediyordu.

Gece yarısından az önce tekne hâlâ hayaletvari bir sisin etkisinde bulunan köprünün gölgesinde kalan kumsala yanaştı. Ablon tekneden indi ve motosikletine doğru yürüdü. Sis tarafından tümüyle yutuluncaya kadar teknenin arkasından baktı, sonra motoru çalıştırdı ve asfalta çıkınca süratini artırdı.

Gecenin bu vaktinde bekleneceği üzere köprü boştu. Ancak her iki yöne doğru tek bir aracın bile hareket etmemesi meleğe biraz tuhaf

geldi. Ablon kuşkuyla etrafına bakındı. Ansızın burnuna tanıdık bir koku geldi, sonra da sokak lambalarının ışığının titrediğini fark etti. Ani bir fren yaparak direksiyonu kırdı. Arka teker ciyaklayarak asfaltın üzerinde kaydı ve Ablon yanmış lastiğin kokusunu aldı. Motosiklet, şeridi kapatacak şekilde yolun ortasında yanlamasına durmuştu.

Birden köprünün taşıyıcı ayaklarından birinin üzerinde kızıl saçlı bir meleğin durduğunu gördü. Bu ancak bir Kerubî olabilirdi çünkü duruşuna bakıldığında mükemmel bir şekilde dengeli durduğu görülüyordu. Denge sağlama yeteneği, savaşçı meleklerle sıçrama ve tırmanma konularında muazzam bir yetenek sağlıyordu.

Melek zarif bir hareketle köprünün ayağından aşağıya kaydı ve sarı çizgilerin yolun iki şeridini birbirinden ayırdığı yerde durdu. İnce yüzü ve karizmatik duruşu, onun kimliği konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu.

Kerubî kastının prensi Baal Berit.

Cennetten kovuluşundan bu yana Ablon onu görmemişti ve bir daha göreceğine de hiç ihtimal vermiyordu. Özellikle de böyle karmaşık bir durumdayken. Bir zamanlar Ablon ona hayranlık duyuyordu ancak karakterinin ne kadar bozuk olduğunun ortaya çıkmasıyla birlikte ona olan bütün saygısını yitirmişti. Baal Berit, Başmelek Mikail'in bütün emirlerini, en canice olanlarını bile, daima ve hiç sorgulamadan yerine getirmişti. Evet, Kerubîlerden mutlak itaat bekleniyordu, ne de olsa birer askerdiler. Ancak katil değillerdi.

Baal Berit eskiden kendi kastı içinde yenilmez olarak görülüyordu, hatta belki bu doğrudu da ancak Ablon da bir zamanlar olduğu savaşçı değildi artık. Kendisi kovulmasının ardından yeteneklerini mükemmelleştirirken, Baal Berit Işık Sarayı'ndaki tahtında oturmuş, etrafına emirler yağdırmış ve ilahî siyasete karışmıştı. O zamanlar Ablon ile Apollyon'un ikisini birden gölgede bırakacak gücü ve nüfuzu vardı ancak artık bu ikisinden birinin enerjisi bile onun üstesinden gelmeye yeterli olurdu.

Kerubî prensi öyle pek de güçlü değildi ancak bu açığını hareketliliği ve tecrübesiyle kapatıyordu. Buna karşın uzaktan bakıldığında biraz

humbıl bir hali vardı ve üzerinde kalın bir giysi tabakası bulunuyordu. Bütün bu kat kat giysiler, onun altın zırhını gizlemeye yarıyordu. Baal Berit cennetin en dayanıklı ve arzulanen parçalarından biri olan şeref zırhını üzerinden hiçbir zaman çıkarmazdı. Meleklerin birçoğu sadece göğüs zırhıyla yetinirken Baal Berit'in kollarını ve bacaklarını da örten bütün bir zırhı vardı, sadece miğferi eksikti. Elbette ki kılıcı yanında değildi çünkü kastının kanunlarına göre karşısındaki asi bir melek, hatta bir demon bile olsa, silahsız birine karşı silah kullanamazdı.

Ablon yüzüne kendine güvenli bir ifade verdiyse de bu meleğin burada kendisini durdurmak için bulunduğu çok açıktı. Ancak kararlı bakışları, karşısındakilerin kendisine boyun eğmesine alışkın olan kızıl saçlı meleğin hiç hoşuna gitmemiştir.

"Ablon!" diye bağırdı Baal Berit öfkeyle. "Eski komutanım hatırlamıyor musun?"

"Ben burada bir komutan göremiyorum," diye karşılık verdi Ablon sert bir sesle. Burada gevezelik yapacak durumda değildi, bir an önce Şamira'nın yanına dönmek istiyordu.

"O tuhaf kafanın içinden neler geçiyor general?" diye sordu Baal Berit sözde endişeli bir sesle. "Artık kaybedenlerle ittifak yapacak kadar düştün mü gerçekten? Hem de sen!"

Meleklerin "zavallının teki" olarak adlandırdıkları Lucifer'le yaptığı görüşmeden söz ediyordu. Ama Baal Berit bunu nereden biliyor olabilirdi ki?

"Yolumdan çekil Baal Berit," diye sözünü kesti Ablon. Motosikletin gaz kolunu çevirdi ve harekete geçmeye hazırlandı.

"Hayır, asker, gitmene izin veremem. Bana emirler verildi ve bunları yerine getireceğim. Senin de pek yakında fark edeceğin gibi sen yokken konumunda bazı değişiklikler oldu."

Prens yana doğru bir adım atarak Ablon'un yolunu kesti. Ablon, Baal Berit'in kendisiyle neden bu şekilde konuştuğunu bir türlü anlayamıyordu. Mikail'in hâlâ kendisini öldürmek istiyor olduğuna inanamıyordu; bunu yapmak istiyor olsa bile, bunun için sadece tek kişi göndermeyeceği kesindi. Ama Baal Berit kendisini nasıl bulmuştu acaba?

Köprüünün üzerinde hâlâ tek bir araç bile yoktu.

Doğudan soğuk bir rüzgâr esiyordu ve Ablon, prensin saldırı pozisyonu aldığı izlenimine kapıldı.

“Sen lanet olası bir asi meleksin Ablon, hiç kimseye de saygın yok. Benim senin üstün olduğum gerçeğini kabul etmen gerekiyor. Evet, hâlâ öyleyim. Ayrıca ben Kerubilerin en kudretlisiyim. Bugün olduğun kişi olmanı da bana borçlusun zaten. Seni eğiten ve sana general rütbesini veren benim, bu yüzden içine düştüğün fiyaskodan kendimi sorumlu tutuyorum. Senin ile Apollyon arasındaki dövüşü kesmeseydim keşke. Ama iyi bir savaşçımı yitirmek istemiyordum. O gün senin hayatını kurtardım.”

“Çok fazla konuşuyorsun Baal Berit.”

“Galiba beni tam olarak anlayamadın. Bir anlamda sen benim çalışmamım bir ürünüsun. Bu utancı daha fazla taşımam mümkün değil, şöhretimi lekeliyorsun. Subayımı bu kil bebekler arasında görmektense ölü olarak görmeyi tercih ederim. Ve içinde bulunduğumuz bu özel durumda da haddini fazlasıyla aştığını söyleyebilirim.”

Kil bebekler. Mikail insanları böyle adlandırıyordu.

“Şamira!” Ablon’un zihninde birden bir şimşek çaktı. Baal Berit, “Haddini fazlasıyla aştın,” derken onun bu insanla olan ilişkisinden söz ediyordu. Onun nerede olduğunu biliyorlarsa Şamira’yı da bulabilirlerdi. Hatta belki de bulmuşlardı bile!

Kapıldığı korkunç öfke nedeniyle Ablon’un yüzü kıpkırmızı kesildi. Normalde sakın birisiydi ve çok nadir olarak kendini kaybederdi, hayatı tehlikede olduğu zamanlarda bile kendine sahip çıkabilirdi. Sükûnetini korumayı ve ateşli yaradılışına kapılmamayı öğrenmişti. Ama Şamira onun zayıf noktasıydı. Onu korumak için gerekirse öldürdü ve onun kendisi yüzünden bu aptalca savaşa sürüklenmesine asla izin vermeyecekti. Askerler gerektiği takdirde yoldaşları, milletleri va da idealleri için sonuçlarına aldırış bile etmeden seve seve can verirlerdi.

Ablon öfkeli olmasına rağmen Baal Berit’le dövüşmeyi istemiyordu. Kaybedecek zamanı yoktu. Gaza basmayı ve bir an önce şehre dönmeyi istiyordu fakat Baal Berit’in kenara çekilmek gibi bir niyeti yoktu. Ne

olursa olsun onun geçmesine izin vermeyecekti. Ablon, Kerubilerin ne kadar kararlı olduklarını iyi bilirdi. Netice itibarıyla kendisi de onlardan biriydi.

“Hiçbir yere gitmiyorsun,” dedi Baal Berit.

Bu bir meydan okumadan başka bir şey değildi. Şamira'nın tehlikede olduğunu bildiği için Ablon son derece öfkeliydi. Son bir kez düşmanını uyarmaya çalıştı. “Baal Berit, ben artık Işık Sarayı'ndaki eski subayın değilim. Şimdi bir başkasıyım. Aradan geçen zamanda çok şey öğrendim, tekniklerimi mükemmelleştirdim ve değerlerimin toza dönüşmesine izin vermeyeceğim.” Sonra Baal Berit'in kendi sözleriyle konuşmaya devam etti: “Kavgada ısrar edecek olursan seni öldürmek zorunda kalacağım.”

Kerubî prensi, Ablon'un bir zamanlar kendi ağzından dökülmüş olan sözleri ne kadar iyi hatırladığını düşünerek şaşırdı. Ancak bu kadarı onu korkutmaya yeterli değildi. Baal Berit kendisini güçlü hissediyordu, üstelik şeref zırhının içindeydi, Başmelek Mikail'in en mükemmel adamlarından biri ve en iyi savaşçısıydı. Ama hatası Ablon'a meydan okumak değil, onun yeteneklerini hafife almaktı.

Ablon'un çaresi kalmamıştı. Motosikletten indi ve meydan okumayı kabul etti.

Aralarında yaklaşık yirmi metre kadar bir mesafe kalacak şekilde aynı hat üzerinde konum aldılar. Neredeyse aynı anda diz çöktüler, gözlerini kapadılar ve Tanrı'nın Gazabı'nın gözle görünmeyen gücünü yumruklarında topladılar. Bu sıradan bir savaş hamlesi değildi. İçlerinden sadece biri hayatta kalacaktı.

Köprü hâlâ bir ölüm sessizliğindeydi.

Ablon ile Baal Berit gözlerini açıp birbirlerine baktılar. İki Kerubî bu noktaya geldikleri anda sanki transa girmiş gibi olurlar ve onları artık hiçbir şey durduramaz.

İki Kerubî de insanüstü bir hızla birbirlerine saldırdı. O kadar hızlı hareket ediyorlardı ki bu etraflarındaki havanın ısıklık sesleri çıkarmasına neden oluyorlardı. Yüzlerinde, avlarının üzerine atlamaya hazır bir yırtıcı hayvanın ifadesi vardı.

Birbirlerine ilk darbeyi indirecek kadar yaklaştıklarında aniden yu-karıya, ta aydınlatma lambalarının yola doğru eğildiği noktaya kadar sıçradılar. Sadece bir kez saldırıya geçebilecek kadar zamanları olduğunu biliyorlardı. Üstelik bu saldırı ölümcül olmalı, rakibinin işini bitirmeliydi.

Sonra aniden harekete geçtiler.

Tek bir ses bile işitilmiyordu.

Ablon ile Baal Berit sırt sırta vermiş bir halde ayaklarının üzerinde asfalta indi. Görünüşe göre birbirlerine vuramamışlardı çünkü ikisi de yara almış gibi görünmüyordu.

Ablon bir celladın kılıcına bakması gibi yumruklarına baktı, sonra da liderinin işini bitirdiğini sandığı için gevşedi. Savaş hattından uzaklaştı ve motosikletine doğru koşmaya başladı. Yapılması gereken yapılmıştı.

Fakat Baal Berit onun kaçtığını görünce öfkeyle bağırdı: "Nereye gidiyorsun general? Karşıma çıkmadan buradan ayrılamazsın deme-miş miydin sana? Kaçma, asker! Geri dön! Kavgamız henüz bitmedi."

"Senin için bitti, Baal Berit!"

Kızıl saçlı melek tam ağzını açıp küfretmeye hazırlanıyordu ki ansızın göğsünde, sanki bir iğne kalbine yaklaşıyormuş gibi bir ağrı hissetti. Açtığı ağzını tekrar kapadı. Sonra bütün vücudu titremeye başladı, ar-dından da parçalanan metalin sesi duydu. Sonra bir daha, bir daha. Baal Berit, şeref zırhının, o harika altın zırhının parçalanmaya baş-ladığını fark etti. O meşhur tanrısal silahının altın tozuna dönüşerek yere dökülmesini çaresizce izlemek zorunda kaldı. O dehşet verici, ilk defa tattığı yenilmişlik duygusu kapladı her yanını.

Göğsündeki acı ise giderek güçleniyor, soluk almasını bile engelliyordu. Kalbi, yani bir meleğin gövdesinin en hassas yeri darbe almıştı, üstelik bu darbenin gelişini görememişti bile. Zırhını parçalamak, göğsünün içine girmek ve kalp kaslarını koparmak için tek bir darbe yeterli ol-muştu. Saldırının olağanüstü hızı nedeniyle metal zırh moleküllerine ayrılmış, kalp kasları ise parça parça olmuştu. Hızı nedeniyle darbenin etkisi azıcık gecikmişti.

ARMAGEDDON

Sadece bir saniye sonra Baal Berit'in kalbi patladı. Kerubî yere yığıldı. Yola akan kanı, büyük bir birikinti oluşturmaya başlamıştı.

Kerubî prensi Baal Berit ölmüştü.

Ablon motosikletine bindi ve gaza bastı. Ama eski komutanının hareketsiz avatarının yanından son bir kez geçmeyi ihmal etmedi. Bir kuklaya, boş bir kılıfa benziyordu, bir insanın cesedinden bile soğuk görünüyordu. Ölen bir meleğin vücudu bu.

Her şeye rağmen Ablon onu öldürmeyi istemezdi. Ama savaş başlamıştı ve o da bir savaşıydı.

Yerdeki boş kılıfa son bir kez daha baktı. İçinde Baal Berit için herhangi bir acıma duygusu yoktu.

KARA MELEK

Ablon mümkün olduğu kadar sürat yaptı, kırmızı ışıklara aldırış etmedi, hatta kavşaklarda bile durmadı. Lastiklerden dumanlar yükseliyor, egzoz kaynar benzin püskürtüyordu. Kısa bir süre önce yağmur yağmıştı ve yollardaki çukurlar birer su birikintisine dönüşmüştü.

Neredeyse gece yarısı olmuştu ve sokaklarda kimseler yoktu. Ablon olabileceklerin en kötüsünü aklına getiriyor, gaza basıyor, bildiği bütün kestirmeleri kullanıyor, tek yönlü caddelerden ve daracık sokaklardan geçiyordu. Motosikletini *Montenegro*'nun ön cephesinin görülebildiği ışıksız, dar sokaklardan birine öylece bıraktı.

Ablon üçüncü kattaki evinin penceresinin parçalanmış, yerlerin de cam kırığıyla dolu olduğunu gördü. Yanık etle karışık iğrenç bir çürüme kokusu burnuna gelince kim olduğunu henüz tam olarak anlayamadığı birinin varlığını hissetti. Sonra Şamira'nın kokusunu aldı; onun hâlâ hayatta olduğundan emin gibiydi.

Vücudunun denge merkezini manipüle ederek müthiş bir sıçrayış gerçekleştirdi, ikinci kattaki demir yağmur oluğuna tutundu ve oradan da açık pencereden odanın içine daldı.

Oda boştu, her yer karmaşa içindeydi. Ahşap masa parçalanmış, kâğıtlar yerlere saçılmıştı. Üzerinde tarihi nesnelerin bulunduğu raflar kırılmış, meleğin yüzlerce yıldır saklamakta olduğu eşyaların bir kısmı zarar görmüştü. O tuhaf koku ise yere yapışmış olan gri et parçasından geliyordu. Ablon rahatlayarak bunların Şamira'ya ait olmadığını tespit etti. Televizyon açıldı ancak sessize alınmıştı ve odadaki tek ışık kaynağı titreşen resimlerdi.

O kötü aura dalgaları içeriden değil, çatıdan geliyordu. Dairenin bir köşesinde televizyon antenleri, çöp torbaları ve ıvır zıvırla dolu pis bir yer olan iç avluya açılan bir kapı vardı. Ablon, bir düşmanla yüz yüze gelmeye hazırlanarak kapıyı ardına kadar açtı. Ama en tuhaf düşlerinde bile gördüğü şeye hazırlanması mümkün değildi.

Kara Melek!

Siyah kanatlı bir melek, baygın Şamira'yı kollarının arasında sıkı sıkı tutuyordu. Genel olarak insana benzeyen vücudu çok güçlüydü ve siyah bir zırhla korunuyordu, yüzü de metal bir miğferin ardına gizlenmişti. Havada süzülürcesine bir beton korkuluğa dayanmıştı. Arkasındaki düz çatı, bu katı yan binadan ayıran beş metre derinliğindeki bir boşlukta sona eriyordu.

Kara Melek!

Bu, asi İhtar'ı Kaya Denizi'nde öldürmeye çalışanla aynı varlıktı. Ablon onunla bir daha karşılaşacağına asla inanmıyordu, hatta onun ölmüş olduğunu düşünüyordu. Şamira'yı zamanda takip ettiği ve az kalsın öldüreceği için Ablon bu yaratıktan nefret ediyordu. Eskiden bu acı kaybı yüzünden ondan intikam almak istiyordu ancak ne cennette ne de cehennemde kimse siyah kanatlı bir melekten haberdar olmadığı için sonunda onu aramaktan vazgeçmişti. Şimdi bu lanet olası yaratık, en sevdiği varlığı elinden almak için tekrar ortaya çıkmıştı.

"Ablon!" diye bağırdı Kara Melek, sesi miğferinin ardından boğuk boğuk yankılanarak. "Görünüşe göre kaderimde kadınlarını elinden almak varmış," dedi alaycı bir sesle.

Ablon, bu siyah kanatlı melek ile kendisi arasına daha zayıf bir başka meleğin girmiş olduğunu fark etti. Bu Meleklerin Prensi'nin korumala-

rından biri olan Ankarel değil miydi? Kara Melek'in aksine kanatlarını ortaya çıkarmamıştı ve normal bir insan gibi görünüyordu.

Ablon, Ankarel'in zayıf varlığına fazla önem vermedi. Yırtıcı hayvan gözleriyle Kara Melek'e bakıyor, hareketlerini analiz etmeye ve Şamira'yı kurtarmak için en uygun saldırı anını tespit etmeye çalışıyordu. Öfkesinin sıcaklığı Gerçekliğin Perdesi'ni yakıyordu ve civardaki bütün ruhsal varlıklar, az sonra unutulması mümkün olmayan bir kavganın başlayacağını hissediyorlardı. "Bırak onu!" diye bağırdı sonra. "Onun bu iğrenç savaşla ilgisi yok. Bu ikimizin arasındaki bir mesele."

Rakibinin tepki vermesini beklemeden Ablon öne doğru atıldı ancak Ankarel bir hamlede yolunu kesti. Kolunda ister ölümlü, ister tanrısal olsun, bütün yaratıkları öldürebilecek kudrette ilahî bir silah olan kısa bir kılıç saklamıştı. Melek bir kılıç hamlesiyle Ablon'un kafasını uçurmaya çalıştı. Ablon eğilerek hamleyi savuşturdu, sonra hızla doğruldu ve rakibinin göğsüne sert bir darbe indirdi. Ankarel yana savrulup çöp torbalarının arasında yere yığıldı.

Bu kısa dövüş Kara Melek'e kanatlarını açarak yan binanın çatısına uçmak için yeterli zamanı sağlamıştı. Ancak daha fazla uzaklaşmıyordu çünkü vereceği bir mesaj vardı.

"Elbette ki aramızda kapanmamış bir hesap var. Ama sen hiçbir zaman birini takip edecek bir pozisyonda olmadın," dedi aşağılayan bir tavırla. "Hayır, henüz vakti gelmedi. Bu cadı, Lucifer'le ittifak yapacağının garantisi olarak bizde kalacak. Başmelek Mikail'in iradesine boyun eğdiğin takdirde ona bir şey olmayacak ve canlı olarak sana geri gelecek." Sonra da ekledi: "Seni tüm zamanların çöküşüne bekliyorum general. Ben dipsiz uçurumun meleğiyim, bütün kapıları açanım. Ben aydınlık ve karanlığım, başlangıç ve sonum."

Boğuk bir sesle konuşmasına rağmen sesi gümbürdeyerek çıkıyordu. Ama Ablon ona aldırış etmedi, bir sıçrayışta boşluğu aştı ve rakibine vurmaya hazırlandı.

Tam o anda doğaüstü bir ses, öbür dünyadan yükselen bir senfoni Gerçekliğin Perdesi'nin titremesine neden oldu ve zarı dalgalandırdı. İnsanlar bu sesi duymuyordu ancak dünyanın dört bir yanındaki me-

lekler ve demonlar kulak zarlarında gümbürdeyen bu sesle dizlerinin üzerine çöktüler.

Acı hafiflediği zaman Ablon etrafına bakınarak Kara Melek'i aradı ancak onu hiçbir yerde göremedi. Aurası da dağılmıştı. Bu onun artık maddi katmanda olmadığına işaret ediyordu. Eski binanın çatısında sadece Kerubî Ankarel'i görebildi, o da bu gizemli sesin etkisinden kurtulmaya çalışıyordu.

Ankarel artık tek başına olduğunu anladığında bir sıçrayışta yan binanın çatısına kaçtı. Hâlâ o kadar şaşkındı ki avatarım parçalarına ayırıp ortadan kaybolmayı olmayı aklına getiremiyor ve ilk alternatif olarak kaçmayı yeğliyordu. Ama Ablon buna izin vermek niyetinde değildi. Bu Kerubî, Kara Melek'in sırrını aydınlatmak için elinde olan tek imkândı. Kimdi bu yaratık? Ne istiyordu? Kimin emriyle hareket ediyordu?

Ablon üç mükemmel sıçrayışla kaçmakta olan meleği ceketinden yakaladı ve onu sırtüstü yere devirdi. Az kalsın çatı çökecekti ama neyse ki kalın kirişler bu baskıya dayandı.

"Bu Kara Melek kim? Cadıyı nereye götürdü?" Ablon öfke içinde Kerubî'yi sarsmaya başlamıştı.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Ankarel büyük bir korkuyla.

"O halde buraya Baal Berit'le birlikte geldin!"

"Evet, bizi o gönderdi."

"O yerdeki kan kime ait?"

"Liderimiz Eusin'e. Cadı onu yaraladı."

Eusin! Lanet olası leş kargası!

"Emri veren kim peki?"

"Bilmiyorum. Ben, Eusin, Baal Berit ve Kara Melek'ten başka kimse bu konuda bir şey bilmiyor."

Kahretsın!

Ablon, Baal Berit'in işini bizzat bitirmişti ve Ankarel'in ceketindeki kan da, eğer kokusunu doğru hatırlıyorsa, Eusin'e aitti. Yani bu ikisine artık ulaşamazdı. Baal Berit ölüydü ve Eusin eter katmanına dönmüştü.

Ama görünüşe göre onlar da Şamira'nın kaçırılışına dair pek bir şey bilmiyorlardı. Ablon, onların sadece verilen emri uyguladıklarını, bu sırrın anahtarına sadece Mikail ile Kara Melek'in sahip olduğundan adı gibi emindi.

Ablon sakinleşti. Başta bu savaşa karışmaktan –Lucifer'in ittifak önerisini reddederek– kaçınmıştı ancak savaş onun peşini bırakmamıştı. Artık bundan kaçması imkânsızdı. Hesaplaşma günü geldiği zaman bile insanların arasında rahatça yaşayabileceğini düşünmekle oldukça naif davranmıştı. O, asi meleklerin lideriydi! Savaşı daha en başında reddetmemiş olsaydı Şamira şimdi başmeleğin elinde bulunuyor olmazdı. Savaşın alanı genişlemişti: Artık sadece Mikail ile Lucifer'i değil, kendisini de yakından ilgilendiriyordu.

Ablon, Ankarel'i serbest bıraktı. Meleklerin Prensi'nin koruması güçlükle ayağa kalktı ve geriye çekildi. Ablon onu soğukkanlılıkla öldürmek niyetinde değildi. Bunun kendisine bir faydası da dokunmazdı. Ablon tek kelime etmeden ona arkasını döndü ve evine girdi.

Ankarel savaşçıların onur yasasına aykırı olmasına rağmen bu durumdan faydalanmak istedi. Kısa kılıcını bir kez daha çekti ve sırtına saplamak üzere yavaşça Ablon'a yaklaştı. Ancak Asi Melek bunun böyle olacağını tahmin etmişti. Önce bir metal sesi duydu, ardından da havadaki ışıltı.

Ablon hızla yana çekilince Ankarel onun sırtını ıskaladı ve dengesi bozularak sendeledi. Ablon öne doğru atıldı ve kalbine bir darbe indirdi. Sonra her şey çok hızlı gelişti. Ankarel'in saldırmasıyla Ablon'un elini onun göğüs kafesine daldırması bir olmuştu. Melek sadece darbenin şiddetini hissetti, ardından içindeki her şey parçalandı.

Ablon, sert bir hareketle hâlâ atmakta olan organı vücuttan dışarı çekti. Düşmanının görünmez enerjisinin silikleştiğini ve bilincinin söndüğünü hissedebiliyordu. Ankarel'in parmakları gevşedi, kısa kılıcı çözülen yumruğunun arasından kayarak yere düştü. Bacaklarındaki güç yok oldu ve gövdesi sokağa yuvarlandı.

Asi Melek, Ankarel'in avatarının asfaltın üzerine düşmesini ve bu esnada yere çarpan başının parçalanmasını izledi. Elindeki kalbe de

son kez baktı ve uzaklara bir yere fırlattı. Tam bu anda ölünün kılıcı da havada çözünmeye başladı. Çelik paslandı ve üzerinde çatlaklar oluştu, altının rengi siyaha dönüştü. Ardından da silah bir kül yığını haline geldi.

Kılıç Kerubî olmadan yaşayamaz ve Kerubî de kılıcı olmadan yaşayamaz.

Gökten yağmur damlaları düşmeye, su çatılardan akmaya başladı. Ablon beton korkuluğun üzerine ata biner gibi oturdu ve fırtına tarafından kırbaçlanan şehre baktı. İlk defa tek başımaydı. Eskiden ona diğer asi melekler eşlik ederdi, sonrasındaysa Şamira'sı vardı.

Bu ana dek Başmelek Mikail'e meydan okumak için Gerçekliğin Perdesi'nin yok olmasını beklemişti. Ancak Meleklerin Prensi kız arkadaşını ele geçirmişti ve onu kurtarmak için Armageddon'u beklemek riskli olabilirdi. Hayır, daha fazla bekleyemezdi. Onu ne kaderin ellerine ne de belirleyici anlarda kendisine her zaman ihanet eden düşmanlarının insafına bırakabilirdi.

Yağmur saçlarını sırsıklam yaparken Ablon uzun bir süre çatıda kaldı ve siyah kanatlı meleğe saldırmasına engel olan o korkunç gürültü hakkında düşündü. O tiz sesler nereden geliyor olabilirdi? Ya da bu sesleri kim çıkarıyordu?

Dalgın bir halde ne yapması gerektiğini düşündü.

Sonra birdenbire alacakaranlıkta çözümünü buluverdi.

İLK BORAZAN

Ablon dairesine geri döndü ve içerideki karışıklığı inceledi. Her şey tepetaklak edilmiş gibiydi. Mobilyalar parçalanmış, eşyalar hallaç pamuğu gibi atılmış, zemin mahvedilmişti. Durmaksızın yağın yağmur açık pencereden içeri düşüyor ve yerdeki sihirli yazıları siliyordu. Ablon, Şamira'nın yaptığı ayini ve ona cehennemde koruma sağlayacak runları hatırladı. Fakat cehennemde hiçbir sorunla karşılaşmamış ve bütün emekler aslında boşa gitmişti.

Boşa gitti, diye geçirdi içinden Ablon üzüntüyle. Şamira'yı savunmadıktan sonra yaralanmaz, hatta yenilmez olmasının ona ne faydası olabilirdi ki?

Odanın diğer tarafında, yırtık bir deri koltuğun önündeki televizyon hâlâ çalışıyordu. Sesi kısıktı ama Ablon roketler ve bombalarla dolu görüntüleri seçebildi, sonra da bir gazeteci stüdyodaki masada bulunan mikrofona doğru konuşmaya başladı. Bu saatte sıradan günlük haberler değil, sadece özel haberler verilirdi. Ablon derhal televizyonun sesini açtı. Birkaç kez kanal değiştirdi ama hepsinde aynı görüntü vardı.

"Yarım saat önce beklenen şey gerçekleşti," diyordu kadın gazeteci. "Pekin, yüz megatonluk bir patlayıcısı olan bir roketle vuruldu, bütün şehir alanı yok oldu. Patlamanın şiddetinden başka şehirlerin yanı sıra Bo Hai Körfezi de etkilendi. En az otuz yerleşim yeri de Pekin'le beraber zarar gördü ve radyasyon Moğolistan'a kadar ulaşmış bulunuyor," diye devam etti gazeteci sarsılmış bir ifade ve titreyen bir sesle. "Şu anda zararın ne olduğu konusunda bir açıklama yapılmadı."

Ekranda Washington'dan görüntüler belirdi ve gazetecinin sesi arka plandan işitildi: "Amerika ve Avrupa ülkelerinin devlet başkanları henüz bir yorum yapmadılar ancak Doğu Birliği, roketin Berlin Pakti'nin pasifikteki üslerinin birinden ateşlendiğine dair ellerinde kanıt olduğunu ve bu saldırıya en şiddetli şekilde karşılık verileceğini bildirdi. Dışişleri Bakanlığı..."

Ablon televizyonun fişini çekti.

İlk borazan! Korrigan'ın ne demek istediğini şimdi anlıyordu. Yedi Mühür çoktan açılmıştı. Belirtiler her geçen gün ortaya çıkıyor ve Yedinci Gün yaklaşıyordu.

Lucifer'in de belirttiği gibi Yedi Borazan ile Yedi Mühür, zamanın sonuna gelindiğinin ve Armageddon'un yaklaştığının belirtilerinden başka bir şey değildi. Sabah Yıldızı da nükleer silahlardan söz etmişti ancak Ablon onların bu kadar çabuk kullanılacağını ve dünya savaşının bu kadar kısa bir sürede patlak vereceğini hiç sanmıyordu. İstmeden de olsa Karanlık Başmelek'in ileri görüşlü biri olduğunu teslim etmek

zorunda kaldı. Hem fiziksel hem de ruhani dünyaya ait olayları değerlendirebilme yeteneği gerçekten de olağanüstüydü.

Artık sır kısmen de olsa çözülmüştü. Birkaç dakika önce Kara Melek'e saldırmaya hazırlanırken duyduğu o ses, gerçekten de ilk borazana aitti. Çok eski zamanlarda, bir peygamber ilk borazan için şunları yazmıştı: "Birinci melek borazanını çaldı. Kanla karışık dolu ve ateş oluştu ve yeryüzüne yağdı," diye yazılıydı İncil, Vahiy, 8.7'de. Bu sadece bir borazan sesi değildi. Bu aynı zamanda Gerçekliğin Perdesi'nin giderek daha fazla yırtılmasıydı. Patlamanın kurbanı olan yüz binlerce ruh aynı anda zardan geçiyordu ve salınımları o kadar kuvvetliydi ki manevi dünyanın sınırı sarsılıyor, hatta tahrip oluyordu.

Siyah kanatlı melek muhtemelen ilk borazanın tam olarak ne zaman çalacağını biliyordu ve Şamira'yla birlikte uzaklaşmak için bu anı beklemişti. Ama bütün bu ayrıntıları nereden biliyordu? Nükleer patlamanın tam o anda gerçekleşeceğinden nasıl bu kadar emin olabilirdi?

Bu sorulara verilecek cevaplar sadece daha fazla kafa karışıklığına neden olduğu için Ablon bunları zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

Kıyamet vakti gelmiş ve insanlar arasındaki savaş başlamıştı. Hesap Günü de fazla uzak olamazdı.

Ablon'un boş kalbinde bir umut ışığı belirdi ve artık tekrar ışığın yolunda yürümeye başlamasının vaktinin geldiğini anladı. Şamira'nın sözleri, karanlığı aydınlatan bir mum gibi zihninde yankılanıyordu: *Belki de beni kurtarmış olan Kerubi'nin yeniden hayata dönme vakti gelmiştir diye düşündüm.*

Sonra da Orion'un sesini duyar gibi oldu. *Hayatın boyunca savaşın general. Bunu yapmaktan şimdi vazgeçemezsin.*

O anda Ablon bir kez daha aslında kendisi için değil de dostları, sevdikleri ve bir şekilde kendisine güvenen herkes için savaştığını anladı. Sadece bu da değil: Aynı zamanda bir dava uğruna, iyi ve doğru olduğunu düşündüğü şeyler için de savaşıyor ve Yüceler Yücesi'nin yarattığı en muhteşem varlığı savunmak amacıyla mücadele ediyordu.

Yavaşça Şamira'nın valizine yaklaşıp kapağını açtı. Son derece kötü durumunda, metal bir iskelete benzeyen, henüz bir general olduğu günlerde

lejoyonlara komuta ederken kullandığı tanrısal silahı Kutsal İntikamcı oradaydı. Küflenmiş ve çürümüştü, çatlaklarla doluydu, hatta üzerinde yer yer taştan bir kabuk bile oluşmuştu.

Kılıç Kerubi olmadan yaşayamaz ve Kerubi de kılıcı olmadan yaşayamaz

Ablon, Kutsal İntikamcı'yı iki eliyle birden kavradı ve kabzasını okşadı.

Taşlaşmış kabuk ansızın parçalanıp çözündü ve bir duman gibi havaya karıştı. Metal kısımdaki çatlaklar kendiliğinden kapandı ve kabza yeniden parlamaya başladı. Işıldayan çeliğin üzerindeki gizemli yazılar da yeniden görünür olmuştu. Ablon kılıcın kudretli aurasını hissetti ve bu aslında kendi enerjisi için bir kanaldan başka bir şey değildi.

Artık saklanmasına gerek yoktu. Bunun için bir neden kalmamıştı. O ve Kutsal İntikamcı yeniden birleşmişlerdi.

Birinci General yeniden doğmuştu.

İKİNCİ BÖLÜM

ТАПРИ'ПИП GAZABI

ATEŞİN EFENDİSİ

Ateş Hisarı, Birinci Gök'ün orta kısmı

Tapmağın etrafını saran sislerin arasındaki Başmelek Cebrail düşüncelere dalmış bir halde mermer zemine diz çöktü. Yüzündeki neşeli ifade, yaprakların üzerinde güneşin ilk ışınları tarafından okşanan çiye damlalarını andırıyordu. Bal rengi uzun saçları tek bir örgüyle örülmüştü. İnce fakat kash vücudu, olağanüstü güzellikte altın bir zırhın içindeydi. Zırh sadece gövdeyi değil, kolları ve bacakları da örtüyordu. Omuzlarına tutturulmuş olan beyaz bir pelerin, kanatların hareketlerine engel olmaması için ortadan ikiye ayrılmıştı. Hemen bir adım önünde, bir zamanlar Lucifer ile yandaşlarını cennetten kovmakta kullandığı Ateşin Kırbağı, yani alev alev yanan bir kılıç vardı.

Uyum Tapınağı, tümüyle açık renk taşlardan inşa edilmiş ve her biri yüz metre yüksekliğindeki kalın sütunlar tarafından taşınan devasa bir saraydı. Zemin, meleğin üzerinde durduğu podyuma uzanan bir köprü haricinde kaynar suyla kaplıydı. Bu saf sıvı kaynarken içerisini sıcak.

dinlendirici, sağaltıcı bir buharla dolduruyordu. Her ne kadar içerideki sis görüşü engelliyorsa da çatıdaki açıklıklardan aşağı düşen az sayıdaki ışık demeti az da olsa bir görüş alanı sağlıyordu.

Bu tapınak, Birinci Gök'ün resmi merkezi olan Ateş Hisarı'nın ana binasıydı. Burada doğa elementleri üzerinde hüküm süren melek kastı İşimler yaşıyordu. Hisar, cennetteki en büyük volkan olan Neptunia'nın kraterinde bulunuyordu. Çengellerle volkanın yamaçlarına tutturulmuş olan dört büyük ve ağır zincir, şehrin üzerine inşa edildiği dev kayayı tutuyorlardı. Sadece birkaç metre aşağıda ise lavlar fokurduyordu. Cebrail'in sadık muhafızları civarda devriye geziyor ve içeri sızmak isteyen –melek ya da demon– birileri olup olmadığını kontrol ediyorlardı. Uzak bir geçmişte Ateş Hisarı'nda Volkanların Efendisi Amael hüküm sürüyordu. Ancak daha sonra isyanda Lucifer'in saflarına katılmış, sonunda da iktidarı yardımcısı Kutsal Alev Asiel'e teslim etmek zorunda kalmıştı. Başmelekler arasındaki birlik kalıcı bir şekilde parçalandığı zamansa Asiel tapınağı Cebrail'e teslim etmiş, bunun karşılığında da Beşinci Gök'te zalim Mikail'in diktası altında yaşamak istemeyen meleklerle koruma sağlamıştı.

Cebrail gözlerini kapamış, elleri dizlerinde sıcak buharı içine çekiyordu. Gevşedi, kâinatı hissetmeye ve kozmosun sonsuzluğunu aurasıyla temas ettirmeye çalıştı. Konsantre olmasına rağmen yakınlarda birinin olduğunu hissetti ve o olağanüstü kahverengi gözlerini açtı. Son derece sakın bir şekilde bir ziyaretçinin mermer köprüünün üzerinde kendisine doğru yaklaşmasını izledi. Bu kişi çağırtmış olduğu İşim, Asiel, yani Kutsal Alev'di. Çevik hareketlerle ve neredeyse hiç ses çıkarmadan kendisine doğru yaklaşıyordu. Üzerinde pamuk ve ipekten yapılmış ince bir tunik vardı, siyah saçları kemerine kadar uzanıyordu. Teni kanatları kadar beyaz, gözleri gece kadar karanlıktı.

Asiel podyuma çıkmaya cesaret edemedi, bu yüzden makul bir mesafede efendisinin huzurunda diz çöktü. Aralarında alevler saçan ve bütün davetsiz konukların kellesini uçurmaya hazır olan Ateşin Kırbacı bulunuyordu.

“Emirlerinizi almak üzere geldim, Ateşin Efendisi.” Bu, alevler üzerindeki hâkimiyetiyle meşhur olan Başmelek Cebrail’in en önemli unvanlarından biriydi. “Size nasıl hizmet edebilirim?”

“Ablon hâlâ hayatta,” dedi başmelek lafı dolandırmadan.

“Evet, aurasının titreşimlerini algıladım.”

Ateşin Efendisi ısıtıcı sisi içine çekti ve hizmetkârına baktı. “Asi Melek varlığını yüzlerce yıl gizlemeyi başardı, bunu da muhtemelen Mikail’in peşine taktığı adamların kendisini bulmaması için yaptı. Ama şimdi kalbinin aurasını tekrar serbest bıraktı. Üstelik bu o kadar güçlü ki enerjisi Birinci Gök’te bile hissediliyor.”

Asiel biraz kuşkuyla başını yana eğdi. “Bunu anlayamıyorum efendim. Neden böyle bir şey yapsın ki? Tam da yedinci mührün açıldığı bugünlerde... İntikam almak için kıyameti beklediğini sanıyordum.”

“Bence bu bir yardım çağrısı,” diye karşılık verdi Cebrail. “Ablon bizden kendisine destek olmamızı istiyor. Aynı şekilde biz de onun yardımına ihtiyaç duyuyoruz.”

“Ama belki de bizim varlığımızdan haberi bile yoktur. Mikail’den ayrıldığımızı ve kendi ordumuzu oluşturduğumuzu nereden bilebilir ki? Ablon neticede bir kaçak ve kimliğini gizleyerek dünyada saklanıyor. Durumumuzu nasıl öğrenmiş olabilir?”

“Haklısın Asiel. Evet, belki de fikirlerinin göğü böldüğünü ve bizim kişisel kavgamızın tohumlarını attığını generalin kendisi de bilmiyordur. Ama hâlâ ideallerini destekleyen meleklerin bulunduğunu düşündüğüne eminim. Tam da bu yüzden o Kerubi aurasını şu anda etrafa yayıyor. Meleklerle ihtiyacı var ve bu yüzden de ona karşılık vermeliyiz.”

Bunları söyledikten sonra başmelek bir dakika kadar sessizliğe gömüldü. Sonra Ateşin Kırbaçını eline aldı ve silaha uzun uzun baktı. Tıpkı Ablon gibi Cebrail de çok şey yaşamış, çok şey görmüştü. Bu kılıç onun şahidiydi; kendisine bir zamanlar yaptığı hataları hatırlatacak. kendisini onları tekrarlamamaya zorlayacaktı.

Asiel, efendisinin tekrar söze başlamasını sabırla bekledi.

“Birliklerimizi eter katmanına gönder ve düşmanlarımızın merkezini olan Siyon Kalesi’nin yakınlarına konuşlandır,” emrini verdi Cebrail.

“Bütün her şey son savaşın gerçekten de yeryüzünde yaşanacağına işaret ediyor. Ancak fiziksel değil, ruhsal katmanda. Bu savaşı kazanan, Haled üzerinde de hâkim olacak.”

“Gözcülerimiz, siyah kanatlı bir meleğin bir insanı Siyon’a getirdiğini bildirdiler, muhtemelen bir büyücü olmalı,” diye ekledi İsim Asiel.

“Belki de Endor Cadısı Şamira’dır. Ablon’un onu Babil’den kurtardığını öğrendim. Gerçekten oysa, o zaman taşlar yerine oturuyor. Ablon’un yardımımıza ihtiyacı var.”

“Mikail neden bir insanı kaçırsın ki?”

“Kardeşimin niyetlerini kestirmek pek kolay değil. Ben bir başmeleğim ama ben de her şeyi bilmiyorum. Hatta bildiğimi sandığımdan da azını biliyorum. Ama bir ölümlünün sahip olup da meleklerin sahip olmadığı tek şey, ruh.” Cebrail bir an için düşüncelere daldı, sonra güçlü bir sesle ekledi: “Söylediğim askerî hamleyi gerçekleştir ve komutayı Adil Baturiel’e devret. Onların eskiden iki iyi dost olduğunu biliyorum. Ablon’un hayranlık duyduğu az sayıdaki melekten biri.” Kısa bir aradan sonra sözlerine devam etti: “Horeb Dağı’nda eter katmanına açılan bir kapı var. Avatarına tutsak olsa bile Ablon o kapıdan geçebilir. Onu burada bekleyeceğim. Serafi kastından Sième yolculuğunda sana eşlik edecek.”

Asiel buna biraz bozulduysa da belli etmedi. Sorun yolculuk değil, refakatçisiydi. Sième’nin şahsıyla bir sorunu yoktu ama Serafilerin soğuk, hesapçı tarzı bazen canını sıkıyordu. Kötü melekler değillerdi aslında ancak kendilerinden fazlasıyla emindiler. Ama bu onların suçu değildi. Yaradılışları böyleydi. Serafiler politikacı, diplomat ve danışmandılar, bunun için yaratılmışlardı. Doğal olarak komutayı ele almayı sever, başkalarından emir almaktan ve farklı görüşleri kabul etmekten hoşlanmazlardı. Sürekli başkalarının kendi görüşlerini benimsemesini sağlamaya çalışır ve bu konuda hiç taviz vermezlerdi. Asiel de en fazla bundan nefret ediyordu.

“Asi Melek, planımızdaki tek eksik unsur Asiel,” dedi Ateşin Efendisi. “Artık ordumuza Armageddon’da önderlik edebilir.”

“Evet efendim,” diye karşılık verdi İşim ve saygıyla eğildi. Efendisinin sözlerini bitirdiğini anlayınca da arkasını döndü ve Uyum Tapınağı'ndan ayrıldı.

Cebrail Kutsal Alev'in arkasından baktı, Ateşin Kırbacı'nı tekrar önüne koydu, gözlerini kapadı ve elleri dizlerinin üzerinde meditasyon yapmaya başladı. Mistik transa girmeden önce kendi kendine mırıldandı: “Nihayet idealin için savaşılabirsin general. İsyanın boş yere değildi.”

Sonra da kozmosun ahengine geri döndü.

ASIEL VE SIÉME

Sabahın ilk saatlerinde, güneş ufukta yükselmeden önce Asiel ile Siéme dünyada buluştular. Boyutlar arasında yapacakları yolculuk için Birinci Gök ile geçen akşam Ablon'un yaydığı salınımların hissedildiği şehrin yakınlarındaki bir plaj civarındaki astral katmanı birbirine bağlayan, burgaç biçimli bir geçit kullanmışlardı. Astral katman içinde denizin üzerinde yol almış, metropolün sokaklarına geldikleri zaman da sokakların arasından geçmiş, Gerçekliğin Perdesi'nin ince olduğu bir çıkmaz sokağa gelince de materyalize olmuş ve fiziksel dünyaya ulaşmışlardı.

Farklı boyutlar arasında çeşitli gizemli bağlantılar mevcuttu. Bunların en önemlileri kapılar, girdaplar ve yarıklardı. En sık kullanılanları kapılardı. Bunlar üst krallıklar ile alt krallıkları, örneğin cennet ile cehennemi ya da eter katmanı ile fiziksel katmanı doğrudan birbirine bağlardı. Bu kapıdan geçen bir varlığın maddi bedene kavuşmak için enerji harcamasına gerek kalmıyordu; manevi vücuduyla, bir avatar oluşturmadan bir sonraki boyuta geçebiliyordu. Aynı şekilde bir insan da fiziksel gövdesiyle, ruhuunu yansıtmaya gerek kalmadan bir başka varoluş boyutuna geçebiliyordu. Kâhri kapıların sayısı çok azdı, bundan dolayı bağlantılı oldukları boyutlardaki varlıklar tarafından korunurlardı. Sihirle uğraşan insanlar bu kapıları açmak için belli ritüeller gerçekleştirmişlerdi fakat bu kapılar yıldızların konumu, iklim koşulları

ya da kurban malzemesinin azalması gibi durumlar nedeniyle ancak belirli bir süre için açık kalabiliyorlardı.

Kötü niyetli büyücüler, demonları kendi korkunç suretlerinde çağırarak ve ölümlerle ilgili sihirlerde kullanmak için sık sık bu kapıları açarlardı. Maddesel dünyayı eter katmanıyla birleştiren başka önemli kapılar da vardı ancak bunlar ender olarak kullanılırdı.

Burgaçlar da kapılara benzeyen bağlantı noktalarıydı fakat sadece herhangi bir üst ya da alt krallığı, astral ya da eter katmanına bağlarlardı. Fiziksel katmana geçişi sağlamazlardı asla. Yolcu astral ya da eter katmanına geldiği zaman Gerçekliğin Perdesi'nden geçmek ve maddesel dünyaya ulaşmak için materyalize olmak zorundaydı.

Asiel ile Sième'nin kullandığı burgaç, Birinci Gök ile Rio de Janeiro yakınlarında bulunan plajdaki astral katmanı birbirine bağlayan bir bağlantıydı.

Yarıklar ise gerçek mistik geçitler olmaktan ziyade boyutların kesişme noktalarıydı. Bunlardan hem maddesel dünyada hem de eter katmanında bulunuyor ve hem insanlar tarafından hem de ruhani varlıklar tarafından kendi formlarında kullanılabilirlerdi. Bu yarıklar doğal olarak mağaralar, tapınaklar ya da eski kubbeler gibi sınırlı alanlarda bulunuyordu. Kutsal yerlerde Gerçekliğin Perdesi'nin yoğunluğu neredeyse sıfırdı ancak yarıklarda zarin yoğunluğu eksi değerlerde olduğu için iki boyut iç içe geçebiliyordu.

Kutsal Alev Asiel ile Aklın Efendisi Sième, Ablon'un yerleştiği eski pansiyonun hemen yanındaki çıkmaz sokaktan ayrıldılar. Sième fiziksel kabuğu içinde kendisini pek rahat hissetmiyordu çünkü Serafiler Haled'de bulunmaya pek alışkın değillerdi. Esas işleri politika olduğu için zamanlarının büyük kısmını Yedinci Gök'te geçirirlerdi.

Buna rağmen avatari zarafet ve görkem bakımından manevi vücudundan hiç de geri kalmıyordu. Gümüş saçlı, güzel vücutlu, narin yüzlü ve ciddi bakışlı, son derece güzel bir kadındı. Deri parkası, yüksek çizmeleri ve mavi gözlerini koruyan aynalı gözlüklerinden oluşan kıyafeti de kusursuzdu.

“Hiçbir şey hissetmiyorum,” dedi Siéme. Asiel’e, Serafiler için tipik olan ve neredeyse kibre varan özgüvenle. “Hiçbir salınım yok. Doğru yere geldiğimizden emin misin?”

“Kesinlikle,” diye karşılık verdi Asiel. “Generalin özünü daha dün gece bizzat algıladım.”

Saat sabaha karşı altıydı ve civardaki apartmanlar ile küçük evlerde şehir hayatının telaşı henüz doruk noktasına ulaşmamıştı. Bir iki saat sonra dükkânlar açılacak, seyyar satıcılar sokakları dolduracak ve trafik yoğunlaşacaktı. Şu anda sokakta sadece dün geceki yağmurun kaldırma taşıdığı çöpleri toplayan çöpçüler vardı. Arada sırada da büyük bulvardaki metroya gitmek için kestirme yolları kullanan insanlar göze carpıyordu.

“Şuraya bak!” Siéme *Montenegro* Otel’ini ve Ablon’un dairesinin kırık penceresini işaret etti. “Biri pencereyi kırmış. Yerde cam kırıkları var.” Az kalsın asfaltın üzerindeki kırıklara basacaktı. “Bunlar kavga izleri. Gece burada bir kavga yaşanmış.”

“Doğru,” diye katıldı Asiel ona. Kutsal Alev, Siéme’den tümüyle farklı bir görünümüne sahipti. Üzerinde açık renkli, sade, siyah saçlarını ön plana çıkaran bir giysi vardı. “Burnuna bir şeyler geliyor mu?”

“Ben bir Serafiyim Asiel, yırtıcı hayvan içgüdülerine sahip bir Kerubi değil. Burnuma gelen tek şey buradaki pislik kokusu.” Melek tiksinierek kaldırım oluklarını dolduran pisliğe baktı. “Ama aynı zamanda meraklıyım da. Perdedeki titreşimleri herkesten daha iyi algılayabilirim ve şu anda hiçbir şey algılamıyorum. Ya Asi Melek aurasını saklıyor ya da buradaki kavganın kurbanı olmuş.”

“Aptallaşma Siéme. Ölmüş olsaydı, aurasındaki patlamayı hissedemezdik.”

Siéme onun sözlerini duymazlıktan geldi. “Her neyse... Tahmin yürütmekten vazgeçelim artık. Yukarı çıkıp neler olduğuna bakalım. Haled’deki bütün vaktimi bu sefil yerin önünde geçirmek gibi bir nivetim yok.” Sonra pansiyona doğru yürüdü ve kapıdan içeri girdi.

Asiel de onun peşinden koşturdu.

Ablon'un üst kattaki dairesinin kapısı yarı açıktı. Siéme dikkatle kapıyı açtı ve içeriye meraklı gözlerle baktı. Odada tam bir kaos hüküm sürüyordu. Raflar devrilmiş, düzinelerce antik nesne yerlere dağılmıştı. Ağır bir maun masa parçalanmıştı ve bazı parçaları cam kırıklarıyla birlikte odanın bir tarafında toplanmıştı. Elektrik hatları da zarar görmüştü ancak pencereden içeri giren gün ışığı içerisini aydınlatmaya yetiyordu. Siéme bütün bunlara dikkat bile etmiyordu çünkü onun aradığı birtakım gizemli işaretlerdi. Ancak Asi Melek'e dair bir işaret göremeyince odaya girdi ve buranın değişik havası derhal dikkatini çekti. "Sihir!" diye bağırdı boğuk bir sesle.

"Ne?" dedi hemen arkasındaki Asiel.

"Bu yeri sihir kullanarak kutsal bir alana dönüştürmüşler. Perdenin son derece ince olduğunu fark etmedin mi?"

Kutsal Alev de şimdi bunun farkına varmıştı. "Evet, bu iyi bir işaret. Demek Endor Cadısı buradaymış. Doğru iz üstündeyiz. Ama nerede..."

İşim cümlesinin yarısında sustu. Kıpırdamalarına bile fırsat kalmadan Ablon gölgelerin arasından çıkmış ve Kutsal İntikamcı'yı Siéme'nin ensesine dayamıştı. Aklın Efendisi çeliğin buz gibi dokunuşunu hissedince damarlarındaki soğuk Serafi kanı donacaktı gibi oldu.

Asiel, Ablon'un içeri girdiklerinden beri burada saklandığını ve onları faka bastırmak için fırsat kolladığını anlamıştı. Bu aydınlık odada bile fark edilmeden gizlenmeyi başarmış olması onu oldukça etkilemişti. Asiel'in içinde çelişkili duygular belirdi. Bir yandan eski dostunu tekrar gördüğü için mutluydu, diğer yandan ise Siéme'nin düşman olmadığına onu mümkün olduğunca çabuk ikna etmek zorundaydı.

"Asiel!" diye bağırdı Ablon sevinçli ancak sert bir sesle ve gözünü bir an bile Siéme'nin üzerinden ayırmadan ekledi: "Hoş geldin."

Bu karşılama Asiel'i rahatlatmıştı ancak yine de çözülmesi gereken bir sorun vardı: Kılıç yerinden henüz bir milim bile oynamamıştı.

"Ablon... Birçoğumuz Birinci Gök'te auranın kozmik salınımını hissettik ve bu yüzden buraya geldik. Sana desteğimizi sunmak istiyoruz. Endor Cadısı'nı kimin kaçırdığını ve nereye götürdüğünü bildiğimizi

sanıyorum,” dedi doğruları söyleyerek. “Endişelenmene gerek yok. Bana güveniyor musun?”

“Sana güveniyorum Asiel. Ama bu kim?” diye sordu Siéme’yi işaret ederek.

“Bu...”

Dişi melek cesur bir davranışla arkasına döndü ve generalin gözlerinin içine baktı. Kılıç şu anda tehlikeli bir biçimde gırtlığının üzerinde dolanıyordu. Siéme aynalı gözlüklerini çıkardı ve dimdik Ablon’a baktı. “Ben Serafi kastından, Aklın Efendisi Siéme’yim,” diye tanıttı kendisini. “General, yargılamak için değil, aksine izinden gitmeye karar verdiğimiz için seni aramaya geldik. Sonra izini bulmayı başardık. Biz de diğer birçok melek gibi senin ideallerine inanıyoruz ve onlar uğruna ölmeye hazırız. Serafilerin dövüş sanatında Kerubiler kadar tecrübeli ve hızlı olmadıklarını biliyorum ancak davamızı savunmak için ruhsal yeteneklerimi emrine sunuyorum.” Siéme başını önüne eğip bakışlarını başka yöne çevirdi ve kaderini savaşçının ellerine teslim etti.

Serafiler politikadan ve hitabetten çok iyi anlarlardı. Asiel, Siéme’nin yalan söylediğini sanmıyordu, tam aksine onun da Ablon’la aynı dava uğruna mücadele ettiğini biliyordu. Onun bir casus veya benzeri bir şey olacağını da düşünmüyordu. Sesindeki bu aşırı saygılı ton, muhtemelen içinde bulunduğu kötü durumdan kurtulmak için yapılmış bir satranç hamlesiydi. Bir kılıçla tehdit edildiğinde bir Serafi bile alçakgönüllü olabiliyordu.

Ablon sayısız kere aldatıldığı uzun yıllar boyunca karşısındakinin yüzüne bakarak gerçeği söyleyip söylemediğini anlama yeteneğini kazanmıştı. Aslında bu yeteneği dostunu düşmanını ayırt edebilmesi için asker olduğu günlerde geliştirmesi gerekirdi. Geçmişteki ihanetlerin farkına vaktinde varabilseydi Lucifer’le ittifak kurmasına gerek kalmayabilirdi. Bundan ötürü Siéme’nin iyi düşünülmüş sözlerine inanmaya karar verdi. Serafilerden fazla hoşlanmazdı ancak bu kastın sahip olduğu erdemleri inkâr etmek mümkün değildi. Şayet bu gökyüzü sakinleri -Serafiler böyle bir şeyi pek nadir olarak yapardı- gerçekten de ona boyun eğmeyi

kabul ediyorsa bunu generalin doğruluğuna ve dürüstlüğüne inandıkları için yapıyorlardı.

“Pekâlâ Sième,” dedi Ablon ve kılıcını indirdi. “Yardımları kabul ediyorum. Davranışımı seni korkutmasın. Durumun karmaşıklığına rağmen hâlâ beni ortadan kaldırmayı isteyenlerin sayısı hiç de az değil.”

“Bu kadar ihtiyatlı olman çok doğal,” dedi Asiel ortamın gerginliği giderek azalırken.

“Tam da bu sayede bugün hayattayım.” diye ekledi Ablon. Artık aurasını tutmasına gerek yoktu ve onun yeniden ışımasına izin verdi.

Sième ile Asiel, aurasının güçlü salınımını sonuna kadar hissettiler. Gerçekten de Ablon’un bir zamanlar başlattığı ve kendisine bugünkü şöhretini kazandıran isyanı başarıya ulaştıracak tek kişi olduğunu anladılar. Onun gücü yoğun, kapsayıcı, esinlendiriciydi ve sadece gücünün zirvesine ulaşmış kişilere layıktı.

Ablon geri çekildi, rafların arasından birkaç kumaş parçası çıkardı ve Kutsal İntikame’yi bunlara sararak bakışlardan gizledi.

Sième’nin oldukça hassas bir yapısı vardı ve Gerçekliğin Perdesi’ndeki belli belirsiz değişiklikleri algılayabiliyordu. “Bu odada korkunç bir enerjinin kalıntılarını hissediyorum ancak tam olarak kime ve neye ait olduğunu anlayamıyorum. Tuhaf, gizemli bir güç bu.”

“Kara Melek,” diye açıkladı Ablon kumaşları sıkı sıkı bağlarken. “Kendisini dipsiz uçurumun meleği olarak adlandıran, kim ve ne olduğu belli olmayan bir yaratık,” diye ilave etti, bir yandan da omzunda taşıyabilmesi için kılıcını sardığı kumaşın iki ucuna birden düğüm atmaya çalışıyordu. “Dün gece birinci borazanın duyulduğu sırada iki Kerubî ile birlikte buradaydı ve Şamira’yı kaçırdı.” Bakışları tekrar Kutsal Alev’e yöneldi. “Bu konuda bir şeyler bildiğini söylemiştin Asiel.”

“Evet.”

“Her şeyi bilmek istiyorum. Ama önce bu yerden çıkalım. Burası artık kutsal bir yer olmaktan çıktı,” dedi kapıya doğru yürürken. “Gelin. Kahvaltı edebileceğimiz iyi bir yer biliyorum.”

“Kahvaltı etmek mi?” diye fısıldadı Sième, Asiel’e, dünyadaki hayattan fazla haberdar değildi.

"Bu insanlara özgü bir tür yemek ritüeli," dedi Asiel.

"Hımm, öyle mi?" gökyüzü sakini Siéme ölümlülerin yeme alışkanlıkları hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Neyse ki aklın efendisi olarak her şeyi kısa sürede öğrenecekti.

ETKİLEYİCİ BİR İFŞA – KİŞİSEL HUSUMET

Ablon, Asiel ile Siéme'yi altı mahalleden geçirerek ana bulvarlardan birine götürdü. Oraya giderken Kutsal Alev'e kıyamet belirtilerinin ortaya çıkmasından bu yana, Orion'la buluşmasından Şamira'nın kaçırılmasına kadar başından geçen her şeyi anlattı.

Gökyüzü sakinleri bir süre sonra şehrin tarihi kısmını geride bırakarak cam ve betondan yapılmış gökdelenlerle dolu modern kısmına gelmişlerdi. Bu görkemli binaların gölgelerinin altında kalan bakımsız köşelerde tarihî eser oldukları için koruma altına alınan barok kiliseler göze çarpıyordu. Kiliselerin ön cepheleri kir içindeydi, taşıyıcı kolonları çevre kirliliğinden çok etkilenmişti, kısacası bakımsızlıktan yıkılmak üzereydiler.

Dükkânlar açılır açılmaz sokaklardaki yoğunluk artmaya başladı. Saatin sekiz olmasına birkaç dakika vardı ve ısı beş derece civarındaydı. Doğuda bir ateş topu şeklinde yükselmekte olan güneş artık evlerin çatılarından görülebiliyordu. Evlerden oluşan labirentin içine girdikçe havadaki nem oranı da Siéme'nin canını sıkacak derecede artıyordu çünkü temiz havanın burada sirküle olma imkânı nedeysen yoktu. Dışı melek parkasını çıkarmak zorunda kalmıştı. İnsan vücuduyla ilgili meselelere henüz aşına değildi ve buradaki tropik iklimden fazlasıyla etkilenmişti. Ancak edindiği bu nahoş tecrübeler, yaptığı yeni ve ilginç keşiflerle dengeleniyordu.

Siéme durmaksızın üzerlerine doğru gelen insan yığınlarına baktıkça insanların fiziksel direnme gücünün ne kadar zayıf olduğunu fark etmişti. Ölümlülerin düşünceleri zihinlerinden bir kaynak gibi fişkırıyordu ve hepsini hiç sıkıntı çekmeden okuyabiliyordu. *Horsu bu*

hafta yüzde 2,3 düştü. Tanrım, savaş gerçekten de başladı! Çocukları antrenmana götürmem lazım. Süpervizör memnun kalacak gibi. O tarif için çırpılmış yumurta lazım.

Zeki Serafi bu şekilde dünyadaki yaşam hakkında epey bilgi toplamıştı ve şimdi de bu bilgileri kafasının içinde düzenleyerek bunların gerçek anlamlarını tespit etmeye çalışıyordu.

Üçlü grup, etrafında her zamankinden fazla insanın toplanmış olduğu bir gazete bayisinin yanından geçti. İşe geç kalma tehlikesine rağmen insanlar durup gazetelerin ön sayfasına göz atmaktan kendilerini alamıyorlardı. Manşetlerde geçen gece Pekin'e yapılan nükleer saldırının haberi vardı. Dünya savaşı henüz resmen ilan edilmemişti ancak herkes Doğu'nun muhtemelen Berlin Paktı'nın pasifikteki askerî üslerinden birini hedef alacağı kanlı intikam darbesini bekliyordu. Magazin basını "dünyanın sonu" uyarılarında bulunurken daha ılımlı gazeteler Brezilya gibi tarafsız ülkelerin ateş hattında bulunmadığını yazıyordu. Bilim insanlarıyla yapılan röportajlar, bu yeni silahların tahrip gücünün İkinci Dünya Savaşı'nda Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan atom bombalarından kat kat fazla olduğunu ortaya koyuyordu. Açıklamalara göre, bu silahların bir teki bile koca bir ülkeyi haritadan silmeye yeterliydi.

Koro –gökyüzü sakinleri, üç ya da daha fazla melekten oluşan bir grubu böyle adlandırıyordu– bir blok daha ilerledi ve binanın içine doğru uzanan bir kafeteryaya girdi. Ablon, abanoz ağacının kokusunu ta uzaklardan almıştı. Bu kafeyi Rio de Janeiro'ya gelmesinden hemen sonra keşfetmiş ve kısa sürede sevmişti. Sessiz bir yerdi ve Ablon zamanının büyük kısmını burada geçiriyordu. Akşamları ve öğleden sonraları ise daha kalabalık oluyordu. Çalışanlar bir fincan çay içiyor ya da bir kadeh viski yudumluyordu. Tarihî ön cephe en az yüz yıllık olmalıydı. 1900'lü yılların başında binanın açılışı yapıldığında buraya önce bir ayakkabıcı, sonra bir şapkacı, ardından da bir purocu yerleşmiş ve sonunda mekân kahve, alkollü içecek ve yemek servisi yapılan bir kafeteryaya ev sahipliği yapmaya başlamıştı. Barın arkasındaki televizyonun sesi kısılmıştı ve ekranda da bir futbol maçı vardı.

Üç melek pencerenin yanında bulunan, caddeyi ve büyük şehir karmaşasını oldukça iyi görebilecekleri bir masaya yerleştiler. Ablon garsona portakal suyu sipariş etti ve rahatsız edilmeden konuşabilmeleri için sabırsızlıkla kadının gitmesini bekledi.

“Pekâlâ, Şamira nerede?”

“Siyon Kalesi’nde,” diye karşılık verdi Asiel. “Kim olduğu bilinmeyen bir melek onu oraya getirdi. Senin tarifine göre bu kişi gerçekten de dairene girmiş olan Kara Melek’in ta kendisi.”

Siyon Kalesi. Ne tuhaf bir tesadüf, diye geçirdi içinden Ablon.

“Ne oldu?” diye sordu Kutsal Alev, Ablon’un düşüncelerinin başka yere kaydığını fark etmişti.

Ablon düşüncelerini toplamayı başardı ve tekrar masadaki meleklerle döndü. “Siyon Kalesi. Lucifer bana planlarını açıkladıktan sonra beni oraya göndermek istediğini söylemişti.”

“Sabah Yıldızı senden ne istiyor olabilir ki?”

Ablon cevap vermek yerine elini cebine attı ve paltosunun cebinden kilden yapılmış, kaba hatlı, yuvarlak bir nesne çıkardı. Yaklaşık on santim çapındaydı ve üzerinde bir çember içine alınmış bir haç göze çarpıyordu. Ablon nesneyi masanın üzerine koydu. “Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

“Bu, Siyon Kalesi’nde bulunan Kapılar Salonu’ndaki boyut kapılarının birinin anahtarı,” dedi Asiel. “Üzerindeki yazılara bakılacak olunursa Karanlık Başmelek’in yer altı krallığına uzanan bir burgacı harekete geçirmek için kullanılıyor. Bunu sana Lucifer mi verdi?”

“Evet.”

“Çok tuhaf...”

“Neden?”

“Bu anahtarı nasıl ele geçirmiş olduğunu anlayamıyorum. Siyon Kalesi’ne girmeyi hiçbir demon başaramaz.”

“Belki de bir hain vardır.”

Asiel bir an için düşündü. “Sanmam. Meleklerden biri Lucifer için çalışıyor olsa bile, bu anahtara ulaşması mümkün değil. Şeytanın Siyon’da

mutlaka casusları vardır, bizim de var. Ama Kapılar Salonu'na girmek, Başmelek Mikail'le karşı karşıya gelmek demektir."

"Bu anahtar sahte olmasın?"

"Olabilir ama sanmam. Anahtarın gücünü hissedebiliyorum," dedi Asiel, parmağını kilin üzerindeki gizemli runların üzerinde dolaştırarak.

Meleklerin ikisi de bir an için susarak bu sırrın arkasındaki gizemi çözmeye çalıştılar. Sième konuşmaları ilgiyle takip ediyor ancak bir şey söylemek yerine sokaktan geçen insanları seyretmeyi yeğliyordu. Şu anda bulunduğu ve hakkında hiçbir şey bilmediği bu dünyayı daha iyi tanımak istiyordu.

Toplantı başlamak üzere. Olamaz! Arkadaşlarımdan biri Pekin'de yaşıyor. Öf, ne geceydi ama! Bir direksiyon kilidi alsam iyi olacak. Muhteşem bir erkek! Kafamıza bomba yağdıracaklar.

"Bu muammada yerine oturmayan bir taş var Asiel," dedi Ablon endişeli bir tavrıyla.

İşim başını sallamakla yetindi. Bu durumun nasıl açıklanacağını o da bilemiyordu.

General anahtarı tekrar paltosunun cebine soktu. Sonra Kutsal Alev'e döndü ve konuşmaya devam etti. "Anahtarla veya anahtarsız, Şamira'yı kurtarmakta bana yardım edebileceğini düşünüyor musun?"

"Ben değil, ama belki Cebrail bunu yapabilir."

"Cebrail mi?" diye bağırdı Ablon. Arkadaşının sözleri onu şaşırtmıştı. "Cebrail bir başmelek. Başmelekler bizim düşmanımız!"

Asiel yan gözle Sième'ye bakınca dişi melek de konuşmaya dâhil oldu. Bu iki gökyüzü sakini o ana dek Ablon'un ne kadar zamandır yeryüzünde bulunduğu ve gökyüzünde yaşanan olaylar hakkında fikir sahibi olmadığı konusunu hiç düşünmemişti. Aklın Efendisi ilk defa konuşmaya katıldı: "General, Haled'e sürgün edilmenden bu yana çok şey yaşandı."

"İki bin yıldan uzun bir süredir gökyüzünde olanları kaçırmış olmalısın," diye ekledi Asiel.

Ablon bir şey söylemeden sandalyesinde daha rahat bir pozisyon aldı ve iki elçinin, yokluğu esnasında yaşanan önemli olayları anlatmasını bekledi.

Söze Asiel başladı. “Asi meleklerin sürgün edilmesinden kısa bir süre sonra bazılarımızda vicdan azabı ile şaşkınlık arası tuhaf duygular belirlemeye başladı. Senin tarafında olmak istiyorduk ama sürgün edilmeni engellemek için Mikail’e bir şey diyemiyorduk. Mücadeleni sürdürmek için inisiyatif de alamadık. Belki başmeleklerden korkuyorduk, belki de bir liderin eksikliğini hissediyorduk... Tam olarak bilemiyorum.”

İşim’in sözleri masaya bir kutu portakal suyu ve üç bardak bırakan garson tarafından kesildi. Sième ne işe yaradığını ve nasıl kullanıldığını bilemediği kutuyu incelemeye başladı. Ablon halkayı çekti ve bardakları doldurdu ancak Serafi yüzünü buruşturdu. Portakal suyundan herhangi bir tat alamamıştı.

Tekrar yalnız kaldıklarında Asiel konuşmaya devam etti: “Bazılarımız isyanı bu şekilde daha başarılı bir şekilde devam ettirebileceklerine inanarak hata yapıp Karanlık Başmelek’in saflarına katıldı. Ben ve Sième gibilerse Sabah Yıldızı’nın gerçek niyetini gördü ve ona yüz çevirdi. Elbette isyanı kötü, şeytani duygularla selamlayan da çok oldu. Gökyüzündeki savaş başladığında sadece iki seçeneğimiz vardı: Ya Mikail’in ya da Lucifer’in yanında yer alacaktık. Ben bir zalim olduğunu bilmeme rağmen Meleklerin Prensi’nin saflarında yer almayı tercih ettim. Asilerin kazanması durumunda her şeyin daha kötü olacağını düşünüyordum.”

Ablon gözlerini Asiel’den ayırmadan portakal suyundan bir yudum aldı.

“Lucifer, müttefikleriyle birlikte savaşı kaybetti,” diye devam etti İşim. “Kazandığı zafer Mikail’i güçlendirdi ve giderek daha fazla gücünün arkasına saklanmasına neden oldu. Cennete hükmeden beş başmelekten geriye dört tane kalmıştı: Cebrael, Uriel, Rafael ve Meleklerin Prensi. Bunlardan sadece Ateşin Efendisi diktatörle başa çıkabilirdi ancak onun ilahî politikaya karşı duyduğu ilgisizlik kardeşinin tahta çıkmasına yardımcı oldu. Ona direnebilecek bir Lucifer olmayınca da güç dengesi tümüyle bozuldu.”

"Bu durumda," diye araya girdi Sième, "kısa bir süre sonra Haled ile sakinlerinin üzerine yeni felaketlerin çökeceği çok açıktı."

"Evet," diye başını salladı Ablon.

"Evet," dedi Asiel de, "er ya da geç bu olacaktı. Ancak tam bu anda gökyüzündeki iktidar ilişkilerini kökten değiştirecek bir şey oldu."

Ablon bardağını masaya koyarak ilgiyle ona baktı.

"Yaklaşık iki bin yıl önce, o zamana dek herhangi bir faaliyette bulunmayan Cebrail'in kardeşiyle arası bozuldu. Aralarındaki anlaşmazlığın nedeni Kutsal Çocuk'la ilgiliydi. Mikail çocuğun öldürülmesini istiyordu ancak Cebrail buna karşıydı. Bu durum Yedinci Gök'te bölünmeye ve senin ile diğer asilerin başlattığı isyan düşüncelerinin yeniden canlanmasına neden oldu. Başmelek Cebrail cennetteki sarayından ayrıldı ve Ateş Hisarı'na yerleşme talebinde bulundu. Elbette ki onu koşulsuz olarak destekledim. Devasa, efsanevi bir lejyon ona eşlik ediyordu. Hissardaki herkes Meleklerin Prensi'ni devirmek, onun gökyüzü ve Haled sakinleri üzerindeki zalimliğini sonlandırmak için yamp tutuşuyordu. Diktatörlüğe son vermek ve Haled'deki ölümlüleri korumak istiyorlardı."

"Mikail, insanlığın ilahî yaratılışın bir parçası olduğunu asla kavrayamadı," dedi Ablon. "Onlara acı çektiren, Tanrı'nın bir parçasına da acı çektiriyor."

"Ama Mikail cennette çıkan iki isyan karşısında da geri adım atmadı. Bağnazlığı yüzünden olay iki taraf için de kişisel bir husumete dönüştü. Dördüncü Gök, orduların kesin bir sonuç elde edemedi bin yıldan uzun bir süre çarpıştığı sonsuz bir savaş alanına dönüştü. Her dakika bir kale düşüyor, başka bir yerdeki bir başkası ele geçiriliyordu. Birlikler hem sayı hem de tecrübe bakımından denk oldukları için bir gelişme kaydedilemiyordu. Diktatörün birlikleri Birinci Gök'e saldırarak Ateş Hisarı'nı kuşatmayı başaramadıkları gibi, biz de Beşinci Gök'e çıkıp saraya saldıramıyorduk."

"Ama kıyametle birlikte her şey değişecek," dedi Sième kendinden emin bir tavırla.

Asiel gözle görülür bir şekilde duygulanarak başını birkaç kez salladı. "Meleklerin Prensi, operasyon merkezini eter katmanındaki Siyon

Kalesi'ne aktardı. Gerçekliğin Perdesi dağılır dağılmaz Haled'i ele geçirmeye oradan başlamak istiyor. O ve takipçisi melekler, kalenin etrafında saldırı hatları oluşturdular bile. Ama tuhaftır ki bu düşmanca manevra bizim çok işimize yaradı. Dördüncü Gök'e yapılan ve savaşçıların teke tek mücadele ettiği saldırıların aksine, eter katmanında ordular acı sona, yani Armageddon'a kadar birbirleriyle savaşabilir. Kazanan da ödül olarak Yüceler Yücesi'nin uyanmasına şahit olma mutluluğunu yaşayacak."

Ablon öfkeyle yüzünü buruşturdu. Bu kutsal ismin dile getirilmesi içinde yeni endişelerin ve bugüne kadar pek de önem vermediği soruların doğmasına neden olmuştu.

"Ne düşünüyorsun general?" diye sordu onun düşüncelerini okumak istemeyen Sième.

"Lucifer'in bana söylediği bir şeyi. Karanlık Başmelek'e göre Mikail, Tanrı'nın uyanması esnasında açığa çıkacak olan enerjiyi, kendisini tanrı haline getirmek için kullanmayı planlıyor."

Asiel ile Sième birbirlerine inanamaz gözlerle baktılar.

"Bu çok absürt bir düşünce," diye itiraz etti İşim. "O haine inanıyor musun gerçekten?"

"Hayır, ancak söylediklerinin mantıklı olduğunu da teslim etmek lazım. Gerçekten de Mahşer Günü'nde Mikail'in Tanrı'nın huzurundan cezasız ayrılabilceğini düşünüyor musunuz? Hayır, bana kalırsa ilk lanetlenen o olacak. Ayrıca Meleklerin Prensi, Yüceler Yücesi'nin dönüşüyle birlikte şu anki hükmetme gücünü de yitirecek. Bu teoriyi dile getiren sadece şeytan da değil. Buna inanmak çok zor ama iyice düşünüldüğü zaman taşlar yerine oturuyor. Ama Orion ile Lucifer'in neden bana bu kişisel husumetten ve Cebraill'in ordusundan söz etmediklerini de anlayamıyorum. Benden bu bilgiyi gizlemelerinin mutlaka bir sebebi olmalı."

"Bence de öyle," dedi Asiel. "Sabah Yıldızı entrikalar çevirip duruyor. Onunla ittifak kurmamakla doğru olanı yapmışsın."

"Böyle bir şeyi hiçbir koşulda kabul edemem. Ama şu anda Mikail ile Cebrail arasında kişisel bir husumet nedeniyle savaş yapılıyorsa Lucifer'in bunda ne gibi bir rolü olabilir ki?"

Buna Sième cevap verdi: "O hain, iki ordunun birbirini yok etmesini bekliyor olmalı. Sonra da savaştan bitap düşmüş başmeleklerle bir anlaşma önerecek. Cehennemdeki dostlarımızın savaşmaya ne kadar meraklı olduklarını biliyoruz ancak yine de Siyon Kalesi'nde konuşlanmış meleklerle ya da Ateşin Efendisi'nin komuta ettiği lejyonlarımızla başa çıkacak güçte değil."

Ateşin Efendisi. Bu, ısı ve alevler üzerinde sahip olduğu sınırsız kudret nedeniyle Başmelek Cebrail'e verilen en önemli sıfatlardan biriydi. Onunla bu konuda başa çıkabilecek tek varlık, başka pek çok şeyin yanında, elementlerin güçleri hakkında da engin bir bilgi ve tecrübeye sahip olan Lucifer'di. Cebrail'in Elçi, Tanrı'nın Gücü, Adalet Prensi ve Vahiy Meleği gibi başka unvanları da vardı. Muhammed'e Kur'an'm sözcüklerini yazdıran da oydu. Mikail'in aksine Cebrail yeryüzünde sık sık faaliyet gösteriyordu.

Belki gerçekten de günün birinde kardeşinin zalim fikirlerini reddetmiştir, diye geçirdi içinden Ablon ve birden aklına diğer iki başmelek, Uriel ve Rafael geldi. *Onlar ne yapıyordu acaba?*

"Diğer iki başmeleğe ne oldu?" diye sordu Ablon ve aslında her şeyi öğrenmemiş olduğunu fark etti. "Onlar bu savaşta kimin tarafında yer aldılar?"

Asiel bilmiyorum anlamında başını salladı; bu soruya verecek bir cevabı yoktu.

"Rafael, kardeşlerinin davranışlarından ötürü büyük bir hayal kırıklığı duyduğu için uzun bir süre önce melekler diyarından ayrıldı. Daha fazla hüküm sürmek istemiyordu ve her şeyi bırakarak tek başına bilinmeyen bir boyuta çekildi. Uriel, Kerubilerin lideri olarak kısa bir süre öncesine kadar Mikail'in yanındaydı ancak sonra aurası birden sönüp gitti."

Ablon derin bir nefes aldı. Bir an için bu kadar az şey bilmesine lanet etti. Bunları daha önceden biliyor olsaydı, doğru zamanda doğru şekilde harekete geçebilirdi. Tıpkı Lucifer'in yaptığı gibi.

Ama kendisini suçlamasına gerek yoktu. Kulağa kaderci bir yaklaşım gibi gelse de aslında manevi dünyadan perdede oluşan sarsıntılar haricinde haber almasının imkânı yoktu. Zarda oluşan hafif titreşimler, diğer boyutta olup bitenlerden ancak belli belirsiz bazı parçaların fark edilebilmesine izin veriyordu.

Şamira için endişelenmeye devam eden Ablon sözü tekrar kaçırılma konusunda getirdi. "Peki ya Kara Melek ya da kendisini tanımladığı şekliyle Dipsiz Uçurum Meleği neyin nesi? Bugüne kadar algıladıklarımın tümünden farklı bir enerji saçıyor. Onun hakkında ne biliyorsunuz?"

"Sen ne biliyorsan, biz de onu biliyoruz general," diye karşılık verdi Sième. "Kara Melek sadece Meleklerin Prensi'ne hizmet ediyor, başka kimseye değil. Çok kuvvetli ve kudretli, zalim ve acımasız. Gözcülerimiz, Mikail'in hizmetkârlarının bile onun kim olduğunu bilmediklerini söylüyor."

Ablon bardağını bir dikişte boşalttı. Televizyondaki futbol maçının sona erdiği dikkatini çekti; bardaki müşteriler şimdi sabah haberlerine kulak kabartıyorlardı.

Asiel ve Sième, Haled'e ona destek olmak istediklerini söylemek için gelmişlerdi ancak Ablon onların sadece bu yüzden burada olmadıkları izlenimine kapılmıştı. Sonuç olarak buraya bir başmelek tarafından gönderilmişlerdi ve Cebrail'in yardım teklifi onu ne kadar sevindirse de Ateşin Efendisi'nin kendi menfaatlerini de düşünmeyeceğine ihtimal vermiyordu. Gri gözlerini iki gökyüzü sakinine dikerek aklından geçenleri dile getirdi: "Eşsiz bir Kerubi lejyonunuz ve Cebrail gibi olağanüstü bir lideriniz var. Benden ne istiyorsunuz?"

"Armageddon büyük bir savaş," dedi Asiel. "bütün gökyüzü sakinleri bu savaşı bekliyor. Sen Asi Melek'sin, düşmanın emrine ilk itiraz edensin, bu hareketin seni bir efsane haline getirdi. Komplö esnasında gösterdiğin kahramanlıklar hepimizi coşturdu, en başta da Ateşin Efendisi'ni."

"Cebrail artık bize liderlik yapmak istemiyor," itirafında bulundu Sième. "Bugüne kadar her iki ordu da birbirine üstünlük sağlamadı ancak Siyon'da saldıran taraf *biz* olacağız, diğerleri de mevzilerini savunacaklar. Bu yüzden de sana ihtiyacımız var. Sen asi melek olarak

ordunuza komuta edersen, direnişin sembolü olarak özgürlük bayrağını yukarı kaldırırsan zaferimize kimse engel olamaz.”

Normalde Serafiler soğuk ve mesafeli konuşurlardı ancak Ablon, Sième'nin son cümlesinde bir tutku hissetti. Ona karşı derin bir hayranlık duyduğu belliydi ancak kastının özgüvenli yapısı bunu açıkça ifade etmesine engel oluyordu. Savaşçı melek gökyüzünden kovulduğunda zamanla bir efsaneye dönüşeceğini hesaba katmamıştı. Tuhaf bir durumu ama bu şöhreti kendi çabasından ziyade asi melekleri yok etmek isteyen Mikail'e borçluydu. İçlerinden biri daha kurtulmayı başarsaydı, her şey bambaşka olabilirdi.

Asiel ile Sième susmuş, merakla Ablon'un cevabını bekliyorlardı. Geçen her saniye onlara sonsuzluk kadar uzun geliyordu.

“Böyle bir teklifi bekliyordum,” dedi kararlı bir sesle, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirmişti. Binlerce yıl önce Mikail'den intikam almaya yemin ettiği günde, hesaplaşma vakti geldiğinde bir lejyona komuta edeceğini hiç hesaba katmamıştı. Fakat durum buydu ve bu hiç de kötü değildi.

Asiel gülümseyerek elini arkadaşının omzuna koydu. Ona koşulsuz destek vereceğini ve onu ne olursa olsun yüzüstü bırakmayacağını söyledi. Sième de hafif bir baş hareketiyle onu destekledi ancak coşkusu kesinlikle arkadaşından daha az değildi.

“Ancak bir sorun var,” dedi Ablon yüksek sesle düşünerek. “Demateryalize olamıyorum. Cebrail'in eter katmanındaki birliklerine nasıl katılacağım?”

Akın Efendisi'nin bir çözümü vardı. “Zardan geçmek zorunda kalmadan girebileceğin bir kapının varlığını öğrendik. Bu kapıdan geçtiğimizde, Elçi'nin birliklerinin bulunduğu yerin yakınlarına çıkacağız.”

“Bir kapı mı? Çok az sayıda kapı var. Bunun varlığını nasıl haber aldınız?”

“Bizzat Başmelek Cebrail'den,” diye karşılık verdi Sième.

Ablon sakinleşmişti. Şayet bu savaşa girecekse Cebrail ile meleklerine güvenmekten başka çaresi yoktu. “Peki, bu mistik kapı nerede bulunuyor?”

“Sina Çölü’ndeki Horeb Dağı’nda.”

Sina Çölü bugün Mısır’a aitti ancak Kutsal Topraklar’ın çok yakınında bulunuyordu. Binlerce yıldır çeşitli olayların yaşandığı bu yeri düşünürken Ablon’un aklına Tevrat’ın Mısır’dan Çıkış (Exodus) bölümü geldi. “Horeb Dağı mı? Eski Ahit’e bakacak olursak, Musa ilk vahyini orada almıştı. Bunun ne demek olduğunu şimdi anlıyorum. Orada bir kapı olduğunu ancak Cebrail bilebilirdi. O, yanan bir çalının yanında, İbranilere bir ateş olarak görünen vahiy meleği. Musa’yı çarıklarını çıkarması ve çalıya yaklaşmaması için uyarmıştı. Peygamber o kutsal toprağa ayak bassaydı, o gizemli tünel onu da içine çekecekti.”

“Hemen yola çıkmalıyız,” dedi Siéme. “En hızlı gemi nereden kalkıyor?”

“Biraz daha hızlı bir şey deneyelim,” dedi Ablon, Siéme’nin safça sorusuna içinden gülererek. Caddede bazı araçlar görmüş olmasına rağmen bir uçağın veya otomobilin ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Modern taşıtlar konusunda epey geniş bir bilgiye sahip olan Ablon ile Asiel, Siéme’nin bu konudaki cehaletini fazla dikkate almadılar. Haled’in bir dünya savaşı tehlikesi içinde bulunduğu bu kritik dönemde Kutsal Topraklar’a nasıl gidebileceklerini düşünüyorlardı. Bugüne dek insanların yüzlerce savaşına tanıklık etmiş olan Ablon, kriz zamanlarında her türlü yolculuğun zor olduğunu biliyordu. Gazetede yazan haberlerden öğrendiğinde göre Arap ülkelerinin havaalanları kapalıydı ve bu yüzden Mısır’a uçakla ulaşmaları mümkün değildi. En iyi alternatif İsrail’e uçmak, Kudüs’ten de bir arabayla Sina Yarımadası’na gitmek gibi görünüyordu. Ancak iki meleği, yani Asiel ile Siéme’yi pasaportları ve kimlikleri olmadan uçağa nasıl bindireceğini düşünmesi gerekiyordu.

Kutsal Şehir, Kudüs! Bu isim Ablon’un zihninde hüznü bir melodi gibi yankılanıp duruyordu. Bir zamanlar son derece önemli ve muazzam olayların yaşanmış olduğu bu toprakları görmenin hayalini kurmuştu hep. Şehir surlarında dolaşmayı, Zeytin Dağı’na çıkmayı, Yahudilerin, Hristiyanların ve Müslümanların kutsal yerlerini gidip görmeyi istiyordu. Ama Ablon dışlanmış bir melekti. Kutsal Topraklar’a asla yaklaşamazdı çünkü burası asi meleklerle yasaklanmıştı. Kudüs, Mikail’in Kızıldeniz’den Akdeniz’e kadar olan bölgede devriye gezen casuslarıyla

doluydu. Bu sınırların içine girmek, başmeleğin bütün düşmanları için ölümcül bir tehlike anlamına geliyordu. Ama kıyametin yaklaştığı bu günlerde, Mikail bütün savaşçıları Siyon Kalesi'ni savunmaya çağır-mış, devriyeleri kaldırmış ve bu askerleri en ön cepheye göndermişti. Şehir ilk defa korumasızdı ve Ablon içeri gönül rahatlığıyla girebilirdi.

"Sième haklı. Kaybedecek zamanımız yok," dedi sonra, bir yandan da garsona bakıp hesabı istemek için birtakım işaretler yapıyordu.

Üç melek tam masadan kalkmak üzereydi ki aniden müthiş bir acıyla sarsıldılar. Bu acının nereden geldiğini bilmiyor ve ona karşı hiçbir şey yapamıyorlardı. Acı, kulakları sağır eden tiz bir ses şeklinde gelmiş, onları hareket bile edemeyecek hale getirmişti. İçleri alev alev yanı-yordu ve Asiel acıya dayanamayarak yere yığıldı. İçlerinde en hassas olanları Sième'nin kafası patlayacak gibiydi. Bir an için bilinçlerini yi-tirir gibi oldular ve ancak sesin kesilmesiyle birlikte tekrar kendilerini toplayabildiler.

Asiel hâlâ tam olarak kendine gelememiş olmasına rağmen ayağa kalkmaya çalıştı. Bardaki adamlar merakla ona baktılar; bu genç, sağ-lıklı adamın neden bayıldığını merak ediyorlardı. Garson telaşla ona yardıma koşunca Kutsal Alev, bu gürültünün sadece kendisi, Ablon ve Sième tarafından duyulduğunu fark etti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu garson, bir yandan da Asiel'in kalkmasına yardım ediyordu.

"Şey, evet... Başım döndü galiba," dedi İşim biraz şaşkınlıkla.

"Size bir bardak su getireyim," dedi genç garson bara koşturarak.

"İkinci borazan." Ablon ilk borazanı da duymuş olduğu için bu sestən o kadar etkilenmemişti.

"Birinci Gök'te ses bu kadar tiz değildi," diye homurdandı Sième.

"Az önce duyduğumuz ses, perdede bir yırtığın oluştuğunu gösteri-yor," diye açıklamada bulundu Ablon masaya birkaç bozukluk bırakarak. "Bütün Haled'i etkisi altına alıyor, dolayısıyla burada daha tiz olması çok normal. Sizin Birinci Gök'te duyduğunuz, burada olanın silik bir yansımasıydı sadece." Sonra da çıkışa doğru yürüdü.

Asiel ile Siéme de onun peşinden gittiler.

“İnsanlar sonunda birbirlerine savaş ilan ettiler. Dünyanın her yerinde birbirlerine saldırıyorlar,” dedi Ablon. “Şehir yanıp küle dönmeden önce Kudüs’e gitmek zorundayız.”

“İyi de Ortadoğu’ya nasıl gitmeyi düşünüyorsun?” diye sordu Asiel. “Astral katmanda birkaç kestirme yol biliyorum ama sen demateryalize olamıyorsun ki!”

“Bugün İsrail’e giden bir uçağa bineceğiz. Dairemdeki enkazın içinde bir yerde bir pasaportum olacaktı. Ama sizin kimliklerinizi gizleyecek bir şeyim yok.”

“Pasaport nedir?” diye sordu Siéme.

“Sınırlardan geçmeni sağlayan belge gibi bir şey,” dedi Asiel. “Başka ülkelere giderken bunu kullanıyorlar. Bu belge olmadan Kutsal Topraklar’a gidemeyiz.”

“O işi bana bırak,” diye karşılık verdi Aklın Efendisi. Polisin kontrol noktalarından geçmek için pek mükemmel olmasa da etkili yöntemleri vardı.

Ablon, Siéme’yi de İşim’in yanında gönderdiği için içinden Cebrail’e şükretti. Başmelek, Aklın Efendisi’nin işe yarayacağını öngörmüş olmalıydı. Bir telepati uzmanının yardımı oldukça faydalıydı ancak aşmak zorunda oldukları sorunlar sadece bununla sınırlı değildi.

Ablon ilk defa Kudüs’e gidecekti. Yıllar önce o civarda bulunurken, şehrin kapılarında durdurularak içeri sokulmadığını hatırladığında midesine kramplar girmişti. Geri çekilmek ve yapmak istediğinden vazgeçmek zorunda kalmıştı ki bu da hayatında pek sık karşılaştığı bir şey değildi.

Bu kez Kudüs’e mutlaka girmeyi ve ne olursa olsun geri çekilmemeyi kafasına koydu.

Ablon bir an için gözlerini kapayınca o meşhur macerasına dair anılar hiç vakit kaybetmeden gözlerinin önünde canlandı.

ROMA'DAN KUDÜS'E

Sarı Nehir Vadisi, Kuzey Çin, İÖ 1. Yüzyıl

GÖRÜNMEYEN TEHLİKE

Uzun bir yolculuk olmuştu ama artık nihayet şarktaydım. Bu kadar uzak bir yere geldiğime kendim de inanamıyordum. Roma'dan İÖ 61 yılında Sezar, Crassus ve Pompeius'un triumvirliği kurmasından hemen sonra ayrılmıştım ve yolun beni nereye götüreceğine pek de aldırmış etmeden doğuya doğru yola koyulmuştum. Aslında Ebedî Şehir'e öyle pek de çabuk dönmek niyetinde değildim fakat bazı sıkıntılar sonradan beni planlarımı değiştirmeye zorlayacaktı. O sıcak temmuz gününde, Han Hanedanlığı'nın hüküm sürmekte olduğu Çin eyaletlerine yapacağım bu seyahatin bu kadar tehlikeli olacağı hiç aklıma gelmezdi.

İÖ 202 yılında Kin Hanedanlığı kanlı bir iç savaşın ardından yıkılmış ve ilk Han hükümdarı Gaozu iktidara gelmişti. Çin, bu hükümdar zamanında gelişerek güçlenmiş, güneyde ve Kore Yarımadası'nda hatırı sayılır büyüklükte toprak ele geçirmişti. Köylüler ise bütün bu olaylar-

dan etkilenmeden huzurlu bir hayat sürüyorlardı ve o verimli bölgede gezerken bu basit insanlarla sık sık temas kuruyordum.

Üç günlük bir yürüyüşün ardından hedefim olan Sarı Nehir'in kıyısına sağ salım ulaşmıştım. Güneşin dağların ardından batmaya başladığını gördüğümde bir mola verip yüzümü yıkamanın vaktinin geldiğine karar vermiştim. Bütün bölgeye su sağlayan nehrin kıyısına inen on metre yüksekliğindeki kayalık bir kıyıda durdum. Ancak niyetim bu muazzam su kütlesiyle boy ölçüşmek değil, ileriki yıllarda Çin Seddi olarak bilinecek yapı kompleksine dâhil edilecek bir savunma duvarı olan güzel Zhao Duvarı'na kadar ilerlemektir. Oradan da belki sonsuz ovaları ve gizli köşeleriyle Gobi Çölü'ne uzanacaktım.

Gece çökmüş, piring hasadıyla meşgul olan çiftçiler devasa sepetleriyle dönüş yolunu tutmuşlardı. Artık sel bölgesinde yalnızdım; ıslak elbiselerimi kurutmak için kuru bir yere aramaya başlamıştım. Kısa bir süre sonra yassı bir kayaya tesadüf ettim. Önce ayağımdaki çizimleri kayanın üstüne fırlattım, ardından da kendim çıktım. Yukarıda harika bir manzara vardı ve bölgenin bu kadar geniş olduğu beni ürkütmüştü: Nehrin diğer yakasından başlayarak güneyde Çin'in merkezine kadar uzanıyordu. Batıda arazi giderek kuruyor, hafif yükseltiler büyük kayalara, bunlar da dağlara dönüşüyor ve dört kilometre uzaktaki Himalayalar'la birleşiyordu.

Gözlerimi kapamış ve meditasyona başlamıştım. Her şey yolundaydı: hava, gece, ıslak toprağın kokusu, nehrin kıyılarına çarpan dalgaların biteviye sesi.

Düşman daima hiç beklemediğimiz anda saldırır ve bu defa bana saldırarak olan düşman, diğerlerinin arasında olmasını en az beklediğimdi.

Elbette ki o ilkbahar gecesinde bunları henüz bilmiyordum.

Güneşin ilk ışınlarıyla birlikte piring tarlaları arasındaki yolculuğuma devam ettim. Dikkat çekmemek için başımı kukuletamla örtüyordum, ancak vücudumun yapısı beni ele veriyordu. Tarlada çalışan köylülerden daha uzun boylu ve civarda gezen savaşçılardan daha kuvvetliydim.

İki buklüm pirinç toplamakla meşgul köylüler bana sadece tek bir hareketi gerçekleştirmek üzere üretilmiş cüce robotları hatırlatıyordu. Hepsinin üzerinde aynı koyu renkli pamuklu giysi ve bütün gün yakıcı güneş ışınları altında çalıştıkları için iltiyaç duydukları geniş hasır şapkalar vardı. Ellerini suyun içinden çok az çıkardıkları için tenlerini ve yüzlerini seçmek pek kolay olmuyordu.

Korku dolu bakışları ve dudaklarından dökülen yarım düzine kadar küfür dışında bu zavalı köylüler benim için bir tehdit oluşturmuyordu. Bu yüzden ben de onlara aldırış etmiyordum. Yolculuğum olaysız bir şekilde sürüyordu, ta ki çiseleyen yağmurun ıslattığı topraklarda yürüdüğüm bir akşam hislerim beni bir tehlikeye karşı uyarana kadar. Çevik bir hareketle bir ağacın gölgesine sığınmış ve çıt çıkarmadan beklemeye başlamıştım. Ama uzaklarda işlerinin başına giden köylüler dışında kiniseyi göremiyordum. İçgüdümün beni hakkında uyardığı düşmanım neredeydi acaba? Herhangi bir şey görülüyor veya duyulmuyordu. Ne biri vardı ortada ne de Gerçekliğin Perdesi'nden gelen bir titreşim. Yırtıcı hayvan hislerimle çeltik tarlalarını incelemeye ve her bir köylünün ruhuna ayrı ayrı bakmaya başladım. Fiziksel bir uygunsuzluk tespit edemiyordum. Bunlar insanlar, sıradan ölümlülerdi; hiçbiri bir vücudun içinde bulunan farklı bir varlık değildi.

Yarım saat kadar ağacın arkasında kalmış ve ancak bir meleğin ya da demonun çeltik tarlalarında dolaşmadığından emin olduktan sonra yoluma devam etmiştim. Yine de bunun ne olabileceğini düşünmeye devam ediyordum.

Tehlikeyi haber veren hislerim beni asla yanıltmazdı.

ENBİRİNCİ NATHANAEL

Günler bu şekilde geçip gidiyordu, ta ki bir hafta sonra vadiden ayrılıncaya ve ufukta kuzey yolunu kapatan kahverengi bir kaya dizisi görünceye kadar. Ama bu doğal bir oluşum değildi, aksine insan eliyle yapılmış bir kaleydi. Büyük Zhao Duvarı'nı uzaktan gören birinin edindiği ilk

izlenim bu şekildeydi. Sonrasında yavaş yavaş flamalar, bayraklar, savaş hayvanları ve dizi dizi askerler görüş alanına girmeye başladı.

Vadinin çıkışında hava ve toprak daha kuruydu ve bitki örtüsü seyrelemişti. Bu düz olmayan zeminde o koca kayalara ulaşmak için iki gün yürümem gerekirdi fakat acelem olmadığı için gece çökünce gökyüzünü hayranlıkla seyredebilmek için o uzun molalarımın birini daha vermiştim.

Yıldızlarla dolu gökyüzüne bakarken bir elimi cebime sokmuş ve üzerinde diktatör Sulla'nın yarı kabartma resminin bulunduğu gümüş paraya dokunmuştum. Hemen aynı anda zihnim Ebedî Şehir'e dair anılarla dolmuştu. Roma, bir asi melek için en uygun yer değildi. Devlet bürokrasisi her şeyi ele geçirmişti. Uygarlıkta yaşayabilmek için dokümanlar, sicil kayıtları ve belgeler gerekliydi, ben de bunları elde edebilecek durumda değildim.

Ancak yine de dünya başkentinde güzel günler geçirdiğimi itiraf etmem gerekir. Roma Cumhuriyeti'nin son yıllarında, Şamira uzun bir Asya gezisinden sonra Yedi Tepeli Şehir'e gelmişti. Bu canlı şehri çok beğenmiş ve Kapitol Tepesi yakınlarında bir ev satın almaya karar vermişti. Büyücüler yeni bilgilerden her zaman etkilenmişlerdir ve Roma da bütün bilgilerin bir araya geldiği yerd.

Sokaklarda dolaşırken onun teninin tatlı kokusunu almam hiç de uzun sürmemişti. İÖ 62 yılının buz gibi bir gününde Tiber kıyısında tesadüfen karşılaşmıştık. Onu iki yüz yıldan bu yana görmemiştim, bundan ötürü birbirimize anlatacağımız çok şey vardı. Onun güzel evinin iç avlusunda güneşleniyor, o kış günlerini ve gecelerini de birbirimize demonlara, cadılara, hayaletlere ve meleklerle dair hikâyeler anlatarak geçiriyorduk. Bu hikâyelerden biri –belki de en etkileyicisi– bütün dünyayı dehşete düşüren bir olayla, en büyük ölümbüyücüsü olduğu kabul edilen ve Şamira'nın da en önemli hocası olan Drakali-Toth'un öldürülmesiydi. Bunu kimin yaptığı bilinmiyordu ancak bunun da diğer önemli büyü ustalarının öldürülmesiyle ilgili olduğu düşünülüyordu.

Bir yıl sonra, 61 yılının sonbahar aylarında şehri terk etmenin daha uygun olacağı kararına varmıştım. Ne de olsa hâlâ takip ediliyordum.

O mutlu günleri düşünürken gözlerimi kapamış ve yıldızlı gökyüzünü izlemeyi sonraya bırakmıştım.

Tam o anda, gecenin karanlığı içinde, o küçük ışık noktalarının arasında bulunan bir yıldız yoğun bir şekilde parlamaya başlamıştı. Ta yükseklerdeki yıldız aşağı doğru kayıyor ve göğü altın rengine boyuyordu. Bu bir kayan yıldız ya da yolunu şaşırmış bir meteor olmadığı gibi yıldız tozu da değildi. Tanık olduğum bu ışıma bir meleğin yeryüzüne inmesiydi. Işığından, onun bir Ofanî olduğunu anlamıştım.

Bütün melek kastlarının arasında Ofanîler en saf olanlarıydı. Görevleri ölümsüzleri korumak ve onları kurtuluşa götürmekti. Manevi dünyada sık sık demonları ve kötü ruhları insanlardan uzak tutmak için faaliyet gösterirlerdi. Yine sık sık avatarlarma bürünür ve normal insanlar suretinde fiziksel katmana inerek muhtaçlara, hastalara, dertlilere yardım ederlerdi. İnsanları çok sever ve başmeleklerin verdiği katliam emirlerine karşı çıkarlardı. İlahî yeteneklerini özellikle bedensel ve ruhsal iyileştirme yetenekleri üzerinde yoğunlaştırırlardı. Işık parçacıklarını manipüle ederek vücutlarının ışık saçmasını sağlamak konusunda da uzmanlardı.

Bu göksel ziyaretçinin hangi kasta ait olduğunu anlayınca büyük bir sevince kapılmıştım. Sadece varlığı bile bana cesaret veriyordu ve ışığı giderek azalan bu canlı yıldızın bana yaklaşmasını keyifle izledim. Hava epey karardığı için onu görebiliyor ama yüz hatlarını seçemiyordum. Onu mutlaka tanıyor ama henüz kim olduğunu bir türlü çıkaramıyordum. Melekse zarif bir şekilde bana doğru süzölmeye devam ediyordu.

Sonunda Ofanî yere inmiş ve kanatlarını katlamıştı. Göz kamaştırıcı ışık yavaş yavaş yok olmuş, sadece çarpan kalbinde bir noktacık halinde ışıdamaya devam etmişti.

“Selam dostum! Lütfen korkma! Buraya ne yargıç ne de cellat olarak geldim,” demişti kulağa sonsuz bir melodi gibi gelen bir erkek sesi. “O sinsî yardakçıların peşinde olduğu asi meleği değil, Birinci General Ablon’u arıyorum.”

Sesi kulağıma tanıdık geliyordu ancak kafam hâlâ biraz karıştıktı.

“Kötülüğümü istemiyorsan yüzünü görebilmem için biraz daha yaklaş.”

Melek biraz daha yaklaştı ve çarpan kalbinin ışığında “Enbirinci” lakabıyla tanınan Nathanael adlı bir meleğin yüzünü fark ettim. Altın sarısı uzun saçları ve bakır parçalarını andıran gözleri vardı. Nathanael ile ben çok iyi arkadaştık. Doğası gereği barışsever bir kasta ait olmasına rağmen bir aslan kadar cesurdu ve pek çok şanlı kahramanlıklar gerçekleştirmişti.

Nathanael’in asla bana el kaldırmayacağını biliyordum. Hem de bir melek olmasına ve az önce gökten inmiş olmasına rağmen. Orion ile Asiel için beslediğim dostça duyguları onun için de besliyordum. Ofanî yüzümdeki memnun ifadeyi gördüğünde kollarını iki yana açtı ve uzun uzun kucaklaştık. Bir yoldaşı tekrar görmenin verdiği memnuniyetin yanı sıra aurasından etrafa uyum ve güven duyguları saçılıyordu.

“Nathanael, sevgili dostum Nathanael! Seni buraya hangi güzel rüzgâr attı?”

Ofanî’nin yüzünde bir an için bir gülümseme belirdi ancak hemen sonra tekrar ciddileşmesinden durumun oldukça kritik olduğunu anladım. “Yedi Tepeli Şehir’de izini buldum ve neyse ki çok geç olmadan seni yakalamayı başardım. Seni bulmak hiç de kolay değil general.”

Enbirinci’nin sesindeki ciddi ifade kulaklarımı dikmeme neden olmuştu. Onu bu halde pek nadir olarak görmüştüm. “Bana söyleyecek oldukça önemli şeylerin var galiba.”

“Bugüne kadar bu kadar önemli bir şey hiç olmamıştı ve bundan sonra da olacağını pek sanmıyorum,” diye onayladı sözlerimi Nathanael. “Yoksa ta garptan buraya kadar uçmazdım. Yorucu yolculuğuma rağmen kısa kesmek zorundayım. Buraya gelmekle büyük bir risk aldım ve bunu kimsenin bilmemesi gerekiyor. Ama bizi bağlayan dostluk bağları çok eski olduğu için olup bitenlerden haberdar olman gerektiğini düşündüm.”

Nathanael elbette ki yanıma gelmekle kendisini büyük bir tehlikeye atmıştı çünkü sonuçta ben bir suçluydum ve kimse bir kaçakla birlikte görünmeyi istemezdi.

Enbirinci bakır renkli gözlerini üzerime dikti ve kendisini bin bir zahmete sokan mesajını iletmeye başladı. “Batıda, Kenan ülkesinde, Başmelek Cebrail kutsal bir çocuğun doğacağını ilan etti.”

“Kutsal bir çocuk mu?” Bu gerçeğin önemini henüz idrak edemiştim. “Nedir bu? Aziz gibi bir şey mi?”

“Bundan çok daha fazlası general. Bu çocuk insanlığın kaderini değiştirecek. Bütün umudumuzu bu ruha bağladık. O çocuk olmazsa insanların yarattığı uygarlık büyük bir tehlikeye düşecek.”

Bu kutlu varlık nasıl bir şey olabilirdi ki? Gücünün sınırları nereye ulaşacaktı acaba?

“Ne demek istediğini tam olarak anlayamadım Nathanael. Sana nasıl yardım edebilirim?”

“Başmelek Mikail insanlığın sonunu getirmek için yanıp tutuşuyor. Katliamım haklı çıkarmak için de insanların yüreklerinin nefretle dolmasını bekliyor. Bu yüzden de bu çocuğu öldürmeye çalışacağını biliyoruz. Bu yüzden birkaç melek, Kurtarıcı'nın hayatını korumak ve ona mesajını dünyaya iletme fırsatı vermek için bir araya geldi bile. Henüz sayımız az ama giderek artacak. Doğru mu düşünüyorum, tam olarak emin değilim ancak bana kalırsa bu senin için de savaşını sürdürmenin bir fırsatı. Komutan altına girecek bir lejyon var.”

Nathanael'in sözlerinden ve konuşma tarzından bu kutsal çocuğun doğumunun sadece insanlık tarihi üzerinde değil, gökyüzündeki güç dengeleri üzerinde de etkili olacağını anlamıştım. Bu Ofanî sırf benim için ta buraya kadar geldiyse bu, kutsal çocuğun meşruiyetini savunmak için kılıçlarına sarılacak olan başka meleklerin de bulunduğunu ortaya koyuyordu. Ama ben doğam gereği şüpheciydim ve aklımdakini sormadan edemedim: “Bunun asi melekleri bir araya getirmek ve tutsak etmek için başmelekler tarafından örgütlenen bir tuzak olmadığını nereden bileyim? Belki de buraya gelmeni onlar sağlamıştır.”

O zamanlar bunun ne kadar büyük bir hadise olduğunu bilseydim bu kadar kibirli davranmazdım. Ama yine de bir ihanetle karşı karşıya olduğumu düşünmeden edemiyordum. Bu, Lucifer'in sahtekârlığının etimde açtığı yaraların bir sonucuydu.

“Başmeleklerin dünya hakkındaki düşüncelerini iyi bilirim Ablon. Emin ol, beni buraya kimse göndermedi. Ben o yüce çocuğu annesinin karnında gördüm. O ikisini görmüş olsaydın neden söz ettiğimi anlar-

dın. Bu duyguyu maalesef kelimelerle ifade edemiyorum. Bunu kendin yaşaman lazım. Bu yüzden bence Kutsal Topraklar'a gitmelisin. Sana asla yalan söylemem dostum. Bana inanıyor musun?"

Evet, elbette, tabii ki ona inanıyordum. Uzun, çok uzun zaman önce en önemli görevi Meleklerin Prensi'nin argümanlarını zayıflatmak ve insanlığı tufandan korumak olan birinin sözlerine inanmayacak da kime inanacaktım? Enbirinci'nin sözlerinden bir an bile olsa şüphelendiğim için derin bir utanç hissettim. "Sana inanıyorum Nathanael."

Dostumun yüzünde yine bir gülümseme belirdi ve o anda onun gerçek durumunun farkına vardım: Güler yüzlü, sevgi dolu, güven veren bir melekti; sırtında çok ağır bir yük, aslında bütün gökyüzü sakinlerinin paylaşması gereken çok büyük bir sorumluluk taşıyordu.

"Yani," diye devam etti Enbirinci, "mümkün olduğu kadar hızlı olarak Kenan ülkesine gitmelisin. Çocuk kış mevsimine döndüğü gün doğacak."

"Peki Mikail'in manevi dünyayı tarayan ajanları ne olacak? Astral katmanın her yerinde devriye gezen Kerubilerin varlığından haberdarım. Onları nasıl atatabileceğimi biliyor musun?"

"Kurtarıcı hayatta olduğu müddetçe gökyüzü sakinleri sadece onunla ilgileniyor olacaklar. Mikail'in ajanları onu öldürmeye çalışacak ama biz onu korumak için elimizden geleni yapacağız. Yani bu devriyelerin kaldırılacağı anlamına gelmiyor ama Kurtarıcı'nın varlığı Kutsal Topraklar'da büyük bir heyecana neden olacak. Kudüs'ün kapısına ulaşmak için onların dikkatinin dağılmasından faydalanabilirsin. Çocuğun nerede doğacağını henüz bilmiyoruz ama savaş güçlerimizi Kutsal Şehir'de toplamaya başladık. Sen en iyisi sıradan bir insan gibi yolculuk et ve mümkün olduğu kadar az dikkat çekmeye çalış."

"Ama bu şekilde Ortadoğu'ya ulaşmam yıllar alır. Bir asi olarak Kızıldeniz'in ötesine geçmeye asla cesaret edemedim ve o bölgedeki yolları bilmiyorum," dedim Enbirinci'nin bir çözüm önereceğini umut ederek. Doğrusunu söylemek gerekirse altı ayda sekiz bin kilometre yol alabilme imkânım olduğunu hiç sanmıyordum.

Neyse ki Ofanî bu konuyu düşünmüştü. "Çok yukarıda, yıldızların üzerinde Filistin'e doğru uçacağım. Işığımı takip edersen yolu bulursun."

Yıldızların üzerinde yolculuk etmek. Bunu en iyi ben bilirdim. Tek bir yıldızın bana yol göstermesiyle bile olsa Kenan ülkesine rekor denebilecek bir zamanda ulaşamayacağımı biliyordum. Akla gelebilecek bütün kestirme yolları kullansam ve hiç mola vermesem bile aralıktan önce oraya ulaşmam söz konusu bile değildi.

"Bana yol göstersen bile doğum anında orada olacağımı garanti edemem. Ama yine de devamlı gökyüzünü izleyeceğim ve seni bir an bile gözden kaçırmayacağım."

"Kararlılığın beni kışkandırıyor dostum. Ama yine de gecikmemeye çalış. Kurtarıcı da etten ve kemikten yapılmış bütün varlıklar gibi günün birinde ölecek. Yapması gerekeni bitirmeden bunun olmasına izin vermemeliyiz," dedi gururlu bir tavırla ve ardından da ekledi: "Sana ihtiyacımız var, Birinci General."

Onu onayladığımı göstermek için hafifçe başımı salladım. Sonra da onun sessizce uzaklaşmasını izledim. Altın sarısı saçları ile bakır renkli gözleri, kalbinin giderek güçlenen ısıltısının içinde eridi. Bir an sonra Nathanael geceyi güne çeviren bir aydınlığa dönüşerek göğe yükseldi ve yıldızların arasına karıştı. Artık en parlak yıldız dönüşmüş ve batıya doğru yol almaya başlamıştı.

Ben de onu izlemek zorundaydım. Hem de hiç vakit kaybetmeden.

TUZAK

Hızlı yol almak zorunda olduğum için taşlı olmayan bir yolda, Zhao Duvarı'na giden resmi Çin yolunda ilerlemeye başladım. O dönemde yağmacıların saldırıları altında bulunan Han Hanedanlığı, en başından bu yana yolların açılmasını teşvik etmişti. Han imparatorlarının çoğu asker kökenliydi ancak ticaretin gelişmesi için büyük çaba harcıyorlardı. Çin, Batı diyarıyla daha önce hiç bu denli büyük boyutlarda ticaret yapmamıştı. Yunanlara ve Romalılara altın ve yeşim taşından

başlayarak, baharattan atlara kadar her şeyi satmak mümkündü. Ancak yabancılar için en değerli ürün kesinlikle ipekti. Bu kıymetli ürün çuval-lara dolduruluyor, kervanlarla bugünkü Türkiye'de bulunan Anadolu'ya gönderiliyor, oradan da gemilerle Avrupa'ya naklediliyordu. Artan talep yüzünden Çin'e gelen ipek tüccarlarının sayısı her geçen gün daha da artıyordu: kullandıkları rota meşhur olmuş ve İpek Yolu ismini kazanmıştı. Bütün Asya'yı bir uçtan bir uca kateden bu yol Akdeniz kıyısında bulunan Antakya şehrinde sona eriyordu.

Karşımda yükselen duvarın yapımına İÖ 300 yılında, Kin Hanedanlığı döneminde başlanmıştı. Han Hanedanlığı döneminde bu duvar daha da genişletilmişti ve artık neredeyse Tibet'e kadar uzanıyordu. Duvar üst üste konmuş kaya parçalarından oluşuyordu ve bazı yerlerde yüksekliği on altı metreye kadar ulaşıyordu. Her beş kilometrede bir bulunan gözetleme kulelerinde bulunan devriyeler, Gobi Çölü'nün engin arazisini gözaltında tutuyorlardı. Yoğun sis dağıldıktan sonra gördüğüm ilk şey bu kulelerden biri oldu. Kulede dünyanın dört bir köşesinden gelen kervanların geçebilmesi için dört köşeli bir kapı vardı. Çok sayıda tüccar arabaları, hayvanları ve köleleriyle birlikte bu muazzam taş yapının civarında bulunan biricik yapı olan bir hanın etrafında toplanmıştı.

Gökyüzünde uçan Nathanael'in ışığı gündüzleri görülmüyordu ama yönünü tespit etmiştim ve yolu karıştırmayacağımdan emindim. Tepeden aşağı inip duvardaki kapıdan geçtiğim takdirde onun koordinatlarından sapmamış olacaktım. Ben aslında kuzeydeki çöl yolunu kullanmak istirdim çünkü bir yolcu burada doğal engellerle karşılaşmadan dümdüz ilerleyebilirdi.

Duvarın karşısındaki meydanda ciddi bir kalabalık vardı. Orada Batılıların da bulunduğunu görmek beni rahatlatmıştı. Aralarında benim kadar açık tenli birinin bulunmamasına rağmen Yunan bir seyyah kılığında olduğum için varlığım göze batmayacaktı. Kısa bir süre sonra bir ayakkabıcıya tesadüf ettim ve elindeki en kaliteli deri çizimleri satın aldım. Yüksek bir fiyata çölden geçen yolun haritasını da aldım ve cebimdeki Roma paralarının büyük kısmını Çin paralarıyla takes

ettim. Bunlar ortalarında bir delik bulunan bronz parçalarıydı. Paraları deliğin içinden geçirilen bir ipe dizmek mümkündü.

Bu şekilde yol hazırlıklarımı tamamlamış oldum.

Saat öğleden sonra üç olmuştu ve birkaç dakika sonra kapanacak olan kapıya ulaşmam için elli metre daha yürümem gerekiyordu. Hanım bulunduğu meydana geride bıraktıktan sonra tehlikeyi haber veren hislerim yeniden harekete geçti. Derhal içgüdüme uydum ve bir anda tüm dikkatimi ticaret yapılan meydana verdim. Bulduğum yerden, taş kaplı alanda hareket eden insanları kolaylıkla görebiliyordum. Beni asıl korkutan, düşmanı bir kez daha hiçbir şekilde tespit edemememdi. Bunun sebebi kafamın karışıklığı mıydı? Yoksa tehlikeyi haber veren duygularım beni terk mi etmişti?

Yolcuları dikkatle inceledim ve hepsinin insan olduğuna karar verdim. Bir melek olduğumdan haberleri bile olmayan sıradan insanlardı. Benim için nasıl bir tehlike teşkil edebilirlerdi ki?

Duvarın önündeki kapıya kadar yürüdüm ama dışarı çıkmadan hemen önünde durdum. Beş dakika sonra muhafızlar demir parmaklığı aşağı indirerek çıkışı kapatacaklardı ve kapı ancak ertesi sabah güneş doğarken açılacaktı. Ama bir şey beni dışarı çıkmaktan alıkoyuyordu. Bu ne olabilirdi?

Tanımadığım bir his beni ele geçirmiş, sağlıklı düşünmeme engel oluyordu. O muhteşem fikrim, yani çölden geçen rotayı takip etmek bir anda bana son derece saçma gelmeye başlamıştı. İçimde tekrar güneye, Sarı Nehir Vadisi'ne gitmek için inanılmaz bir istek vardı. Oradan batıya, Çin'in başkenti Çangan'a, yani İpek Yolu'nun başlangıcına gidebilir, kervanlara katılarak Kansu Koridoru üzerinden Orta Asya'ya ulaşabilirdim. *Evet, bu çok iyi bir alternatiftir*, diye geçirdim içimden.

Bu, seçenekler arasındaki en uygunsuz yoldu ancak o an anlayamadığım bir sebepten ötürü güneye gitmek bana çok parlak bir fikirmiş gibi görünüyordu. Dahası bu yolu izlemek için içimde müthiş bir arzu hissediyordum. Bu arzu nereden kaynaklanıyordu acaba?

Kapı kapandı ve demir parmaklığın taş zemine inerken çıkardığı ses beynime kazındı.

Bir tuzağa düşmüştüm.

ÇANGAN

Gobi Çölü üzerinden gitme düşüncesiyle arama mesafe koymamın üzerinden bir ay kadar geçmişti. Bulduğum yerden, yani Büyük Duvar'dan güneybatıya dönmüş ve başkent Çangan'a ulaşmışım. Orada tek yapmak istediğim, elimdeki Gobi Çölü haritasını, İpek Yolu'nun Qilian Dağları ile duvarın kuzey tarafı arasında kalan kısmını gösteren bir harita ile takas etmekte.

Nathanael'in ışığı geceleri parlamaya devam ediyordu, dolayısıyla hangi yönde ilerlemem gerektiğini biliyordum. Ama Ofanî'nin ışığı eninde sonunda sönecekti ve içimde çok geç kaldığıma dair korkunç bir şüphe vardı.

İÖ 1. yüzyılda Çangan hem hükümet merkezi hem de imparatorun ve memurlarının yaşadığı yerd. Etrafı duvarlarla çevrili bu devasa şehrin güney kısmında bulunan üç ana kapı üzerinden geniş caddelerle şehrin merkezine ulaşıyordu. Soylular ve Mandarinler şehrin kuzeyindeki bir sarayda yaşıyor, burası bir ordu tarafından korunuyordu.

Satıcıların çalışmaya başladığı öğle vakti pazar yerine ulaşmışım. Hemen yakınlarda yerlilerin ve yolcuların hem bir şeyler içmek hem de sohbet etmek için buluştuğu bir meyhane vardı. Bina iki katlıydı ve ahşaptan yapılmış sağlam kolonlar tarafından taşınıyordu. Dar bir eşikten içeri uzanan yol, sürgülü bir kapıyla kapatılabilen genişçe bir koridora açılıyordu. Kendime birinci katta uygun bir köşe buldum ve Çin'de bütün mobilyalar alçak olduğu için bağdaş kurarak yere oturdum. Üzerinde açık yeşil bir kaftan ve siyah kumaş ayakkabılar bulunan genç ve güzel bir kadın bana doğru geldi. Üzerimde sade giysiler vardı ancak Batılı görünüşüm nedeniyle herkes beni bir tacir sanıyordu ve bu tür insanlarda da daima bir miktar para bulunurdu.

Kadın saygıyla başını eğdi ve beni, "Hauru," diyerek selamladı. Bu artık eskimiş, unutulmaya yüz tutmuş bir kalıptı, "çok yaşa" anlamına geliyordu. "İstediginiz belirli bir şarap var mı?"

"Herhangi biri olabilir," dedim mütevazı bir tavırla. "Gümüş kabul ediyor musunuz?"

"Elbette efendim. Başka bir arzunuz var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim," diyerek tam onu göndermeye hazırlanıyordum ki birden fikrimi değiştirdim. "Doğrusunu söylemek gerekirse... Belki de bana yardım edebilirsiniz. İpek Yolu'nun bir haritasını arıyorum. Böyle bir şeyi nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

"Pazar yerinde. Ama Wu-Wei'ye kadar bir kılavuz almanız daha doğru olur. En iyi kılavuzları burada, başkentte bulursunuz."

Bir an için düşündüm. Aslında böyle bir niyetim yoktu. "Teşekkür ederim," dedim kadına tavsiyesine duyduğum ilgisizliği saklamaya çalışarak.

Genç kadın eğilerek selam verdi ve şarabı getirmeye gitti.

Ben de oturduğum yerden hem pencereden dışarıyı seyreliyor hem de diğer haritayı nasıl elde edebileceğimi düşünüyordum. Genç kadın şarapla geri dönmekten önce içeri girerken fazla dikkat etmediğim iki adamın konuşmalarına kulak misafiri oldum. Hemen yakınımdaki bir masada oturuyorlardı; yerel dili iyi bildiğim için benim hakkımda konuştuklarını anladım. Etrafıma bakınca içlerinden biri bana seslendi: "Hey yabancı! Buraya gel, yanımıza otur!"

Üzerlerindeki açık renkli, temiz, yeni giysiler onların tacir olduğunu düşünmememe neden olmuştu. Birer soylu ya da Mandarin de olabilirlerdi ama imparatorluk memurlarının herkese açık bir meyhanede halkın arasına karışmaları pek mümkün görünmüyordu.

Adamlardan yaşlı olanının beyaz saçları ve yıpranmış bir teni vardı, en azından altmış yaşlarında olmalıydı. Bana seslenen diğeri ise epey şişmandı, önündeki kırmızı çanakdan ne zaman bir yudum şarap içse gurultulu sesler çıkarıyordu.

Cıvarı tanımak ve ilişkiler geliştirmek istediğim için o iki neşeli Çinlinin yanına oturdum.

Daha oturur oturmaz şişman olanı kendini tanıttı: "Nasılsın yabancı? Benim adım Shen, bu da Wang. Biz Luoyanglı tacirleriz," dedi gülümseyerek. "Ya sen kimsin?"

Shen'in sorusu afallamama neden olmuştu. Nathanael'le karşılaşana kadar şehirlerin içine girmeyi düşünmemiştim ve bu yüzden Doğu yolculuğum için kendime bir isim de bulmamıştım. "Bir yabancıyım, Batı diyarından gelen bir yolcuyum," dedim kısaca.

Yaşlı Wang çınlayan bir kahkaha attı. "Bunu görmek çok zor değil delikanlı. Ama biz ismini öğrenmek istiyoruz."

Yüzümü hafifçe buruşturunca tacir tereddüt ettiğimi anladı.

"Hımm, anlıyorum," diye bağırdı Shen yan gözle ihtiyar Wang'a bakarak. "Bize ismini söylemek istemiyor. Öyle olsun. Zaten fazla da önemi yok, değil mi?"

"Roma'dan geliyorum," diye lafı değiştirmeye çalıştım.

"Ne kadar ilginç!" diye dalga geçti şişko. "Dinle yabancı, ben ve ortağım az önce meyhaneci kızla konuştuklarını duyduk. İpek Yolu'nun bir haritasına mı ihtiyacın var?"

"Ortaksınız demek! Ne işle uğraşıyorsunuz?" Aslında bu pek umurumda değildi ama yine de bir parça olsa güvensizlik göstermenin iyi olacağını düşünüyordum. Aracılar, yardımcı olmak istedikleri kişinin biraz saf olduğunu anladıkları anda bunu kendi lehlerine kullanırlardı.

"Bir ipek kervanımız var. Kumaş dışında halı ve porselen de taşıyoruz. Ama şu an burada *senin* ne iş yaptığından söz ediyoruz."

"Evet, haritayı satın almak isterim ama elimde olan bir başka haritayla takas etmek daha çok işime gelir. Gobi Çölü'ndeki kervan yollarını gösteriyor."

Çinliler bir kez daha bir kahkaha krizine girdiler, Shen boğazına kaçan şarap yüzünden az daha boğuluyordu. Nefeslerinin kokusundan ikisinin de sarhoş olduğunu anladım ancak söyledikleri hâlâ anlaşılıyordu.

"Gobi haritası mı?" diye bağırdı şişko. "Burada hiçbir işe yaramaz. Bunu sahip olmak istediğin haritayla asla takas edemezsin. Çölden geçen sapa yolu sadece Araplar kullanır."

"Çok yazık! Mümkün olduğu kadar çabuk Batı diyarına gitmem lazım."

Çinliler sırtarak birbirlerine baktılar ve yaşlı olanı bana bir teklifte bulundu: "Tam da bu yüzden seni masamıza davet ettik. Shen ile ben de batıya, Wu-Wei'ye gitmek istiyoruz. İstersen sen de bizimle gelebilirsin."

Ciddiyetimi bozmadan ne kadar sevindiğimi belirtmemeye çalıştım. Bir kervanla yolculuk etmek tabii ki çok iyi olurdu ancak bu iki Çinlinin beni bedavaya götürmeyecekleri de açıktı. “Bunun karşılığında ne kadar istiyorsunuz?”

İhtiyar yeniden gülmeye başladı ve herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle şöyle dedi: “Anlaşıldı, sen gerçek bir Roma’sın! Bu insanların bir zamanlar nasıl bütün dünyaya hâkim olduklarını şimdi anlıyor musun Shen?”

“Hiçbir şeye hâkim olmadılar!” diye karşılık verdi şişko biraz sinirlenerek ama yine de neşesinden bir şey kaybetmemişti. Sonra bana bakarak anlatmaya başladı: “Güneş batarken kervanımız buradan yola çıkacak. Malı Wu-Wei’ye götürüp oradan da geri döneceğiz. Toplam üç araba, sekiz katır ve beş atımız var. Ne dersin, oraya kadar bize koruma sağlar mısın?”

“Koruma sağlamak mı?” diye sordum şaşkınlıkla. Birileri için çalışmak gibi bir niyetim yoktu.

“Aynen öyle delikanlı,” dedi Shen. “Kendine bir baksana. Bir Çinlinin iki katı boyundasın. Bir muhafıza ihtiyacımız var ve şu ana kadar uygun birini bulamadık.”

“Şimdi anlıyorum. Yol haydutlarla dolu, değil mi?”

“Hem de nasıl. Sana yalan söyleyecek değilim. Sana parayla ödeme yapamayız ama Wu-Wei’ye gelir gelmez istediğin haritayı temin ederim. Oradan da ne zaman istersen Antakya’ya gidersin.”

Kimse için çalışmak istemiyordum ama şişko Shen ile ihtiyar Wang’ın önerisi gayet ilgi çekiciydi. Sadece altın için çalışan sıradan muhafızlar için yetersiz bir ödemeydi ama benim için gayet uygundu. Çangan’a sadece bir harita ve bir kervan için gelmiştim, ikisine de bir saat geçmeden sahip olmuşum.

Memnuniyetim Shen ile Wang’ın gözünden kaçmamıştı.

“Öyle olsun. Teklifinizi kabul ediyorum.”

Yeşil giysili kadın sonunda şarabımı getirmişti. Kadehimi masanın üzerine koyarken Shen ile Wang da çanaklarındaki son yudumu kafalarına diktiler.

“Silahın var mı?” diye sordu şişko.

“Hayır ama her türlü silahı kullanabilirim.”

“İşte gerçek bir savaşçı!” diye dalga geçti Shen gülerek. “Arabada bir kılıç ile bir mızrak var. Bunlar artık ölü olan bir adama aitler. Onları kullanabilirsin.”

“Tamam,” diye başımı salladım.

Giderken beni tebrik ettiler, böylece konuşma sona erdi. Acele etmeden kapıya doğru yürüdüler, merdivenlerden aşağı indiler ve sokağa çıktılar. Dışarıda ihtiyar arkasına dönüp bana baktı ve bağırdı: “Güneş batarken ana kapıda buluşalım.”

Adamın bakışlarına karşılık vererek başımı eğdim. Sonra da iki adamın kalabalığa karışmasını izledim. Güneş epey alçalmıştı ama batmasına daha en az dört saat vardı.

Memnun bir halde şarabımla ilgilenmeye başladım.

TIN-SEN ORMANI

Shen ile Wang'ın kervanı, düşündüğüm kadar görkemli değildi. Üzerlerindeki ihtişamlı kıyafetler nedeniyle ipek tenteli arabalar, soylu atlar ve en azından bir düzine hizmetkârla karşılaşmayı bekliyordum. Ama şehrin kapısına ulaştığımda beni bekleyen manzara çok farklıydı. Malın büyük kısmı, muhtemelen kervanın daha hareketli olması için katırların sırtına yüklenmişti. Harekete hazır halde bekleyen üç arabanın üzeri yelken beziyle kaplıydı ve tekerlekleri de yontulmamış ağaçtandı. İşverenlerim için ayrılmış iki atın cinsi iyiydi ancak diğerleri sıradan yük beygirleriydi. Beş tane hizmetkâr vardı. Üçü arabaları sürecekti, diğer ikisi de hayvanları idare edecekti. Kafilenin bu gösterişsiz halinin bir kamuflej olduğunu, yolda çeteler halinde toplanarak yolculara saldırıp haydutların iştahlarına hitap etmemek için özellikle yapıldığını düşündüm.

Kervan harekete geçtiğinde gün doğmaya başlamıştı. Kafile hızla yol alıyordu. Gece çökerken İpek Yolu'nun ilk kısmına ulaşmıştık ve nihayet batıya doğru ilerleyebildiğim için oldukça rahatlamıştım.

Yıldızlarla dolu gökyüzünde Nathanael'in ışığını gördüm ve onunla aynı yöne gittiğimizi fark ederek mutlu oldum.

Sekiz gün sürmesi beklenen yolculuğumuz olaysız geçiyordu. İpek Yolu'nun bu kısmı ovalar ve pirinç tarlalarının arasından geçiyordu ve doğal engebeler olmadığı için yaklaşan insanları ve hayvanları uzaktan bile seçebiliyorduk.

Yolculuğun yedinci gününün sonuna doğru –güneşin batmasına yakın– Shen kafileyi bir tepenin zirvesine doğru uzanan bir patikaya yönlendirdi. Oraya varınca Wu-Wei'nin surlarını gördük. Önemli bir ticaret yolunun üzerinde bulunan bu şehir Han Hanedanlığı'nın iktidarında büyümüştü ancak yine de kapladığı alan Çangan'ın yüzölçümünün üçte birini bile bulmuyordu. Şehrin güneyinde bulunan eşsiz bir bambu ormanı dağların eteklerine kadar uzanıyordu. Bu devasa yeşil alanın görüntüsü içimde pek de hoş olmayan duygular uyandırdı. Önceden hiç yaşamadığım, doğal olmayan, zorlama bir duyguydu bu. Bir şey ya da birisi beni bu ağaçlara doğru çağırıyordu. Karşı koyamadığım bir dürtü kapladı içimi.

Artık sessizliğime saygı gösteren ihtiyar Wang yanıma geldi. O kadar derin düşüncelere dalmıştım ki onun gelişini fark edemedim bile.

"Etkilendin mi? Gösterdiğin tepki anlaşılır bir durum. Bu Tin-Sen Ormanı," dedi memleketiyle bir miktar gurur duyarak. "Yüz atanın ruhunun evi."

"Nasıl ruhlar bunlar?"

"Katillerin ve haydutların kötü ruhları. Bu vilayette yaşayan herkes bu ormanın üzerinde bir gölge bulunduğunu bilir ve oraya gitmeye cesaret edemez. Zaten içinden geçen yol da yoktur."

"Bu batıl inançlara inanıyor musun?"

Bu ormanda yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu biliyordum ancak ihtiyarın ilgisini çekmek için sesime biraz şüphe tonu ekledim.

"Ben bir tacirim, köylü değil. İmparatorluğun her yanını gezdim ve artık çocuk masalları ile gerçekten var olan doğaüstü olayları birbirinden ayırabiliyorum. Roma tanrılarını tanımıyorum ama buradaki tanrılar varlıklarını daima belli ederler. Birçoğu iyi niyetlidir ama aralarında

kötü ve intikam heveslisi olanlar da var. Sakın bu varlıkları öfkelendireyim deme yabancı," diye uyardı beni kararlı bir sesle.

Bu sözlerden sonra yaşlı Çinli sustu ve onun içinden bir dua okuduğunu fark ettim. Sonra da benim bir şeyler söyleyeceğim umuduyla sessizliğini korudu. Fakat düşüncelerimin başka yerde olduğunu anlayınca dikkatimi çekmeye çalıştı: "Gel, Romalı. Yarın Wu-Wei'de olacağız." Sonra da atına bindi.

Kervan onu izledi ve yokuştan aşağı inmeye başladı.

Birkaç dakika daha hipnotize olmuş gibi ormana baktım ve harekete geçmek için irade gücümün tümünü kullanmam gerekti. Bu, Zhao Duvarı'nı geçerek çöl yolunu tutmamı engelleyenle aynı güçtü.

ÜÇ YAŞLI HAYALET

Wu-Wei'ye yaklaştıkça ormanın üzerimdeki açıklanamayan çekim kuvveti de o denli artıyordu. Şehrin kapılarının önünde durduğumuz zaman Shen ile Wang bana üzerinde anlaştığımız haritayı verdiler. Bu harita uzun zamandır yanlarındaydı fakat nedense onu bana ancak hedefimize ulaştığımızda vereceklerini söylemişlerdi. Belki de onları soyacağımı ve haritayı alıp kaçacağımı düşünmüşlerdi.

İpek Yolu'ndan tek başıma ayrılıp güneydeki Tin-Sen Ormanı'na doğru yola koyulduğumda öğlen olmak üzereydi. Orman pek uzak değildi; niyetim beni çağıran gizemli gücün ne olduğunu anladıktan sonra gece olmadan yoluma devam etmekte. Uzaktan bile burasının normal bir orman olmadığı anlaşılıyordu. Gerçekliğin Perdesi burada inanılmaz derecede incedi.

Birçok batıl tanrı ile kudretli hayalet eter katmanında yaşıyordu. İnsanlarla iletişim kurmak için de sık sık astral katmana inerlerdi. Hassas insanlar perdenin arkasına görebilir ve duyabilirdi. Tanrılarla konuşmanın bir başka yolu da bedeni ödünç vermektir. Medyum vücudunu bir süreliğine ruha bırakır, varlık da onun aracılığıyla diğer ölümlülerle temas kurardı.

Genel olarak hayaletler yaşayanlara zarar veremezdi. Materyalize olma yeteneğine sahip değillerdi ve tek yaptıkları enerjiyi manipüle etmektir. Bu şekilde insanların enerjilerini çalar ya da onlara zayıflatıcı veya güçlendirici enerjiler aktarırlardı. Özellikle Çin'de bazı hayaletler kendi soyundan gelen ölümlülerin yanında kalır ve onları pozitif salımlarla desteklerlerdi.

Sihirbazlar, büyücüler ya da bir şekilde ölümbüyücülüğünden anlayan herkes ayınlar ve sihirli sözcükler yardımıyla eter varlıklarıyla iletişim kanallarını açabilirlerdi. Bir ölümbüyücüsü sihri sayesinde hayaletlerle konuşabilir, onlarla ittifak kurabilir ya da onları köleleştirebilirdi. Melekler ya da demonlar gibi çok güçlü ruhlar üzerlerinde etkileri yoktu. Bunun tek istisnası, o varlığa ait bir tırnak veya saç teli gibi bir nesneye sahip olmalarıydı.

Wang bana bu ormanda yol olmadığını söylemişti ve gerçekten de yol falan yoktu. Ashında kim olsa yolunu kaybederdi ancak ben tam olarak nereye gittiğimi biliyor gibiydim. Bu güç beni bir çağrı gibi, şeytani bir seslenme gibi kendisine çekiyordu ve içimdeki kötü bir duygu bu dürtünün beni ormanın tam merkezine götürdüğünü söylüyordu.

Birden kesif bir sisin içine gömülmüştüm. Geri dönmeye karar verdiğim takdirde yolumu kaybedeceğimi biliyordum ve artık dönüş olmadığını bilerek ilerlemeye başladım.

Sonunda tipik bir Çin pagodası tarzında yapılmış olan batıl bir tapınağa ulaştım. Kırmızı kiremitli bir çatısı ve plakalarla kaplı duvarları vardı. Birinci ve ikinci katta ketenle örtülmüş çok sayıda pencere açıklığı bulunuyordu. İç kısma açılan çifte kapısı bronzla işlenmişti ve üzerinde gök gürültüsünü, maymunu ve akrebi temsil eden semboller göze çarpıyordu.

Tapınağa yaklaştıkça içgüdülerim beni burada bekleyen dehşete karşı uyarıyordu. Ama ben dosdoğru yürümeye devam ettim çünkü beni etkisine alan o karşı konulamaz dürtünün etkisi altındaydım. Kapının bir kanadını yavaşça açtım ve büyük bir dikkatle tapınağın içine girdim.

İlk olarak saman minderlerle kaplı zemini fark ettim. İkinci katın, odaların bulunduğu bir bölüm değil de etrafını ahşap bir balkonun

çevirdiği boş bir alan olduğu dikkatimi çekti. Ne bir mobilya ne de başka bir nesne olduğu için içerisi boş gibiydi. Arka tarafta uzun siyah saçlı, kızıl bir tunik giymiş güzel bir Çinli kadının duvara dayanmış olduğunu gördüm. Zümrüt yeşili gözleri vardı ve belinden ayaklarına kadar olan kısmı ipek yastıklardan oluşan bir dağın altına gömülüydü Beni gördüğünde elini sallayarak yaklaşmamı işaret etti.

“Tin-Sen Ormanı Tapınağı’na hoş geldin. Benim adım Mai Yun, Yeşim Akrep’im.”

“Beni çağıran sen miydin?” diye sorduğum anda kadının bakışlarından tehlikenin daha da büyüdüğünü fark ettim.

“Aslında hayır. Bir büyü yardımıyla buraya çağrıldın.” diye karşılık verdi kadın, vücudunun alt kısmı hâlâ yastıkların arasındaydı.

Bu açıklama bana tuhaf geldi. O zamana dek meleklerin büyüye karşı bağışıklı olduklarını sanıyordum. “Büyü mü? O halde sen bir büyücü müsün?”

“Hayır. Ben de senin gibi bir insanım. Şu anda insanların dünyasından çok uzakta bir yerde bulunuyoruz.”

Bu kadını daha önce hiç görmemiştim ancak yine de savaşçı içgüdülerim bana onun benim için tehlike teşkil ettiğini söylüyordu. Kerubi doğam ikili bir mücadeleden kaçmamamı söylüyordu ancak yine de anlamsız bir çarpışmaya girmemek için kendimi zorladım. Bu yüzden yavaş yavaş kapıya doğru geri çekilmeye karar verdim. Mai Yun en küçük bir hareket yaptığında kapıdan dışarı fırlayacaktım. Görünür olduğu müddetçe Nathanael’in gece parlayan ışığından faydalanmalıydım.

Kapıya doğru geri geri çekilirken, “Benden ne istiyorsun Mai Yun? Beni neden çağırdın?” diye onun dikkatini dağıtmaya çalıştım.

“Bunu kendine sorsana Kerubi. Asıl sen burada ne yapıyorsun? Burası kanatlı varlıklara uygun bir yer değil. Çin çok yaşlı hayaletlerin memleketidir. Bizim burada başka tanrılara yer yok. Siz gökyüzü sakinleri gittiğiniz her yere yıkım götürüyorsunuz. Halkı eski tanrılarını unutmaya, bunun yerine uyuyan bir tanrıya tapınmaya davet ediyorsunuz.”

Bizim burada başka tanrılara yer yok. Mai Yun bir tanrı ya da hayalet gibi bir şey miydi? Ama materyalize olmayı nasıl başarmıştı ki?

Batıl tanrılar, özellikle de Eter Savaşları'ndan bu yana gökyüzü sakinlerinden pek hoşlanmazlardı. Gerçi Mikail zaferini ilan etmişti ama başmelekler Küçük Asya'nın ötesine yaptıkları seferlerde hiçbir zaman öyle alım şahım bir başarı elde edememişlerdi çünkü halkların tanrılarına olan inançları işgalci melek ordularından daha güçlüydü. Bu nedenle Çin'in kudretli hayaletleri bir meleğin kendi topraklarından geçmesinden hoşlanmazdı.

Bu gizemli Çinliden gözlerimi bir an bile ayırmadan geri geri kapıya doğru yürüdüm ve çıkışa yaklaştığımı hissettiğim anda bir sıçrayışta dışarı çıkmaya hazırlandım. Bir savaşçı olarak, Mai Yun'a hareket etme fırsatı vermemek için çok hızlı davranmam gerektiğini biliyordum. Doğru anın gelmesini bekledim ve gözlerini kırpmak için göz kapaklarını kapamaya başladığı o kısacık zaman diliminde hızla sıçradım. Çıkış kapısından sadece beş metre uzaktaydım ve korkunç bir şey yolumu kesmeseydi kurtulmuş olacaktım. Kırmızı kürklü, yarı erkek, yarı goril bir yaratık çatı kirişlerinden aşağı atladı ve yolumu kesti. Gölgelelerin arasına saklanmış ve sessizce bu anın gelmesini beklemişti. İki büküm halde bile en az iki metreydi ve bir maymun gibi güçlü kasları vardı. Pençeleri olağanüstü büyüklükteydi ve bu "aletleriyle" düşmanlarım parça parça ettiğinden emindim.

Canavar homurdanarak beni yakalamaya çalıştı ancak yana doğru bir takla atarak kollarının arasından kurtuldum. Kendimi savunma durumuna geçtim ama yaratık üzerime saldırmadı, aksine yeni bir kaçma girişiminde bulunmamam için kapıyı kontrol etmeye başladı. Bunun üzerine doğruldum ve Yeşim Akrep'e döndüm. "Kimsiniz siz?" diye sordum, bu ruhların ne olduğunu gerçekten anlayamamıştım.

Mai Yun cevap vermeden önce elektrik akımından kaynaklanan bir çıtırtı işitildi ve kadının yanında beliriveren bir rüzgâr hortumu anında bir Çin savaşçısının suretine büründü. Pamuklu kimonosu ve geniş hasır şapkasıyla bir köylü gibi giyinmişti ancak gözlerinin ve vücudunun her tarafından mavi şimşekler fışkırıyordu. Elinde tahta bir sapı ile demir bir tokmağı bulunan bir güüz vardı, bu silah da etrafındaki elektrik akımıyla çitirdiyordu.

“Biz üç yaşlı ruhuz,” dedi Mai Yun. “Sağımda duran Hanki, yani Fırtınaların Efendisi. Arkandaki de Grun-Kar, yani Bekçi. Biz Tin-Sen Ormanı’nın koruyucularıyız.”

“Madem ataların ruhlarısınız, nasıl olup da materyalize olabiliyorsunuz?”

“Gerçeklik algının bu kadar eksik olması beni gerçekten de şaşırtıyor. Bu tapınak, fiziksel dünya ile manevi dünyanın bir kesişim noktası. İçeri girmekte kullandığın bronz kapı, iki boyut arasındaki bağlantı. Yani hem yaşayanların hem de ölenlerin dünyasında bulunuyor.”

Bir oyun oynamaya karar verdim. Bu üç yaşlı ruh, kaba kuvvet kullanarak beni mağlup edebilirlerdi. Bu yüzden özellikle Şamira’nın çok iyi kullandığı bir silaha ihtiyacım vardı: zeká. “Yeşim Akrep, yani bana söylemeye çalıştığın şey şu eşığı aştığım takdirde –arkamı işaret ettim– artık beni takip edemeyeceğiniz mi?”

“Bunun için önce Grun-Kar’ı alt etmen gerekir.”

“Elbette beni de,” diye ekledi Çinli savaşçı öfkeyle burnundan soluyarak.

Fırtınaların Efendisi’nin üzerime saldıracağını sandım ancak o bunu yapmak yerine bir buhar bulutuna dönüştü. Bir an sonra bulut solumda belirdi ve göz açıp kapayıncaya kadar tekrar savaşçı suretine büründü. Tehlikeleri algılama hissim olmasa gürz mutlaka kafama inecekti. Fakat savaşçı yapım buna engel oldu. Yana doğru bir adım attım ve indirdiği darbe boşluğa geldi. Ancak bu yaratık gerçekten de olağanüstü güçlere sahipti. Saniyenin onda biri kadar kısa bir sürede havada dağılabiliyor ve başka bir yerde tekrar cisimleşebiliyordu.

Üç ruhun en agresifi olan Hanki’den güvenli bir mesafeye kadar uzaklaştım ve yanlış anlamaları ortadan kaldırmaya çalıştım çünkü bu üçüne karşı dövüşmek gibi bir niyetim kesinlikle yoktu.

“Sanırım yanlışyorsunuz,” dedim grubun lideri gibi görünen Mai Yun’a. “Ben sandığınız kişi değilim.”

“Bak sen!” dedi kadın alaycı bir sesle. “Auranın gücünü, gökyüzü sakinlerinin sahip olduğu tipik enerjisini hissedebiliyorum. Nivetenin ne olduğunu biliyoruz. Çöl Büyücüsü bize niyetinin ne olduğunu anlattı.

Sen, lejyonlarının saldırmaları için gereken hazırlıkları yapmak amacıyla topraklarımızı keşfe çıkmış bir grup muhafızın başısın."

"Çöl Büyücüsü mü? Böyle birini tanımıyorum ama size yalan söylediği konusunda garanti verebilirim. Ben bir muhafız değil, asi bir meleğim. Uzun zaman önce gökyüzünden kovuldum ve size karşı en küçük bir kötü niyetim yok."

Hanki yeni bir öfke nöbetine kapılarak mistik silahıyla yeniden bana saldırdı. Yakın dövüş ustası olduğum için önce birinci, sonra da ikinci ve üçüncü darbelerden sakınabildim. Ama bu, savaşçıyı daha da kızdırdı.

"Geber, lanet olası!" diye bağırdı köpürerek.

Ben bu arada sadece Fırtınaların Efendisi'nin saldırısına yoğunlaştığım için kapıyı korumakta olan dev Grun-Kar'ın arkadan yaklaştığını fark edemedim. Canavar kollarını öne uzatıp pençeleriyle beni yakalamaya çalıştı ve yüzüme şiddetli bir darbe indirdi. Arkaya doğru savruldu ve sırtımı tahta sütunlardan birine çarptım. Daha düşerken doğrulmaya çalıştım ancak gözlerim karardı ve gorilin bir ayağını göğsüme koymasına ve beni saman mindere bastırmasına engel olamadım. Dev pençelerinin boğazımı kavradığını hissettim ve tekrar kendime geldiğimde çaresizce havada çırpınıyordum. Beni arkadan kavramıştı ve bu pozisyonda ona karşı koymam imkânsızdı. Parmaklarını kırsam bile kollarının arasından kurtulmam mümkün değildi.

"Onu buraya getir!" diye emretti Mai Yun.

Kırmızı kürklü canavar, kollarını azıcık olsun gevşetmeden homurdanarak ve soluyarak kadına yaklaştı. Ben de ona doğru döndüm.

"Savaşmak istemediğimi söylemiştim," diyebilirdim çatlak bir sesle çünkü Grun-Kar'ın kavrayışı soluğumu kesmişti.

"Bir Kerubi merhamet mi dileniyor?" diye dalga geçti köylü savaşçı. "Bu kadar korkak olduğunuzu hiç tahmin etmezdim. Tanrın bu kepazeliği görse ne derdi acaba? Bu dövüş bize büyük keyif verecek Mai Yun."

"Evet, Hanki," dedi Çinli kadın dudaklarında o sinsî gülümsemesiyle.

İçeri girdiğim andan bu yana Yeşim Akrep ilk defa kadın vücudunu kaldırdı ve bacaklarını gizleyen yastıkları etrafa savurdu. Tiksinierek onun yastık dağıyla vücudunun insani olmayan kısmını gizlediğini fark

ettim. Mai Yun'un kalçasının aşağısında kalan kısmın kadınlıkla bir ilgisi yoktu. Vücudunun altı, göbeğinden başlayarak zırhla kaplı, bir insana ait olmayan üç çift bacağın bulunduğu bir gövdeye dönüşüyordu. Sonra da arkaya doğru kıvrılarak akreplerin sahip olduğu türden bir kuyruğa dönüşüyordu. Hatta iğnesi bile eksik değildi. Bu genç kadın da, tıpkı kapı muhafızı gibi, bir karıma varlık, kadın ile akrebin dehşet verici bir karışımıydı.

Bu korkunç görüntü karşısında ansızın Mai Yun'un beni zehirli iğnesiyle deşmeye niyetli olduğunu fark ettim. Karşı saldırıya geçmek için doğru anı beklemeye başladım.

Yeşim Akrep iğnesinden zehir damlatarak bana doğru yaklaştı ve darbesini indirmek üzere kuyruğunu kaldırdı. Ben de Grun-Kar'ın parmaklarını kavrayıp omurgamı esnettim ve bacaklarımla geriye doğru şiddetli bir tekme atarak öne eğildim. Bu hareket beni saldırı menziliinden çıkardığı gibi akrep iğnesinin gorilin göğsüne saplanmasına da neden oldu. Etrafa bir anda iğrenç bir koku yayıldı. O vahşi yaratık da zehrin acısını hisseder hissetmez kollarını açtı, ben de kayarak oradan uzaklaştım.

Akrep kadının iğnesi maymunu tam kalbinden vurmuştu ve zehrin etkisiyle ölmesi an meselesiydi. Grun-Kar ölüm korkusuyla dev pençelerini amaçsızca sağa sola sallamaya başlamıştı. Kendini kaybederek Mai Yun'un üzerine saldırdı ama akrep kadın onun darbelerinden korunmak için hızla geri çekildi.

Bütün bu kargaşaya rağmen Hanki de benim gibi Grun-Kar'ın erişebileceği alanın dışına çıkmıştı ve bana saldırmaya hazırlanıyordu. Mai Yun ile goril epey uzakta olduklarından bu defa Fırtınaların Efendisi'nin saldırısına bütün dikkatimi verebildim.

Hanki elindeki gürzü kaldırarak üzerime savurdu ancak son anda yana sıçrayarak darbe almaktan kurtuldum ve hemen karşı saldırıya geçerek müthiş bir yumrukla onun alt çenesini neredeyse paramparça ettim. Köylü savaşçı darbenin etkisiyle dizlerinin üzerine çöktü, bir eliyle de çenesini tutuyordu. Ona bir kez daha vurmaya çalıştım ancak çoktan sislerin arasına karışmıştı bile.

Hanki'nin ortadan kaybolmasıyla birlikte Mai Yun yeni bir saldırıya hazırlandı. Üzerime doğru gelirken az önce oradan oraya saldıran dev maymunun odanın bir köşesine çöktüğünü, bütün vücudunun sarsıldığını ve ağzından yeşil bir sıvı tükürdüğünü gördüm.

Yeşim Akrep kuyruğunu birkaç kez bana doğru savurdu. Onun bana doğru yaklaşmasına izin verdim, sonra dördüncü kez kuyruğunu savurduğunda yunruğumu sıkarak Tanrı'nın Gazabı'nı çağırdım ve yüzünün ortasına indirdiğim bir darbeye insani burnunu kırdım. Mai Yun sendeledi ama hemen pes etmedi. Burnundan boşalan kan görüşünü güçleştirdiği için onu kesin olarak alt etme imkânına sahip olmuştum.

Mai Yun'a ikinci bir darbe indirmeye hazırlanıyordum ki elektrik yüklü bulut tam önümde beliriverdi. Hanki kendini toplamıştı ve gürzünü kafama indirmeye hazırlanıyordu. Bu defa kaçma imkânı bulamadım ve gürz olanca şiddetiyle omzuma indi. Acıyı bir elektrik şokunun sıcaklığı izledi çünkü gürzün mistik demir ucu bin şimşek ve gök gürültüsünün enerjisiyle dolmuştu. Vücudumda şiddetli bir titreme dolaştı, elbiseleirim alev aldı. Bilincimi yitirmeden kapıya ulaşmaya ve yorulmak nedir bilmeyen Fırtınaların Efendisi'nden kaçmaya çalıştım.

Hanki'nin silahı o kadar güçlüydü ki ikinci bir darbeye dayanamayacağımdan korkuyordum. Böylece bütün enerjimi kendimi savunmaya yönlendirdim fakat bu aslında ağır bir hataydı. Çinli savaşçı tarafından bir daha yaralanmamaya o kadar dikkat ediyordum ki Mai Yun'un zehirli iğnesinin bir kez daha üzerime çevrilmiş olduğunu fark edememiştim. İğneyi kolumla engelleyebilecek vakti ancak bulabildim ama yine de çok geç kalmıştım. İğne bileğimin on santim üzerine girmiş ve zehrini vücudumun her tarafına yaymıştı. Acı, kol kaslarımı felç etmiş, elim taş kesilmişti. En azından iğnenin kalbime girmesini engelleyebilmiştim.

O andan itibaren hayatta kalmam artık sadece hızıma bağlıydı. Önündeki boşluğu değerlendirerek bir takla attım, sonra da kendimi ikinci kattaki ahşap balkona çektim. Orada aydınlatılmamış, kumaş kaplı pencereye yaslandım. Zamana ihtiyacım vardı. Zehir kalbime ilerleyecek olursa Grun-Kar isimindeki canavarla aynı kaderi paylaşacaktım. Kumaştan bir parça yırttım ve koluma geçici bir bandaj yaptım.

Zehir etkisini hızlı gösteriyordu. Üzerime büyük bir yorgunluk çöktü. nefes almanı yavaşladı ve zorlaştı. Direnmeye nasıl devam edeceğimi bilemiyordum.

Hanki alt kattan bağıryordu. "Derhal aşağıya in! Kaderin artık belirlendi! Hiç olmazsa şanıma ve şerefine layık bir şekilde öl!" diye bağırdı, vücudundaki elektrik gerilimleri çatır çutur sesler çıkarıyordu.

"Artık kurtulamazsın Kerubi. Muhafız bile zehrime karşı koyamadı. Birkaç saniye sonra öleceksin, o zaman seni günahkârların cehennemine götüreceğiz, orada kızgın yağda kızartılacaksın. Derin dökülecek ve etini pislikte çürümeye bırakacağız," diye ekledi Mai Yun.

Azıcık dinlendim, sonra ayağa kalkıp gölgelerin arasından çıktım ve balkon korkuluğunun üstünden aşağı sarktım. Oradan iki hayaletin kök salmış gibi aşağıdaki salonda durduklarını görebiliyordum. "Gerçekten de kısa bir süre sonra dediğin gibi öleceksem, Yeşim Akrep, o halde bu hayatta kaybedecek bir şeyim kalmamış demektir. Bu tapınak benim mezarım olacaksa, size yalan söylemem ya da sizi aldatmam için de bir nedenim yok."

Akrep kadın ve köylü savaşı bana şaşkınlıkla baktılar. Söylediklerinin onları susturmuştu.

"Bu tapınağa ayak bastığım andan bu yana size kim olduğumu anlatmaya çalışıyorum. Benim şan ve şerefimden söz ediyorsun Hanki ancak anlaşılan gerçekte kim olduğuma dair hiçbir fikrin yok. Sen, Mai Yun, Orman Hayaletlerinin Efendisi, çok dikkatsiz ve budalaca davrandın."

Akrep kadın bana kötü kötü baktı ancak yerinden kıpırdamadı.

"Gökyüzü sakinlerine duyduğun nefret yüzünden Çöl Büyücüsü denen o adamın seni aldatmasına izin verdin. Eline ne geçti peki? Hayaletlerinden biri öldü ve siz de aynı kaderi paylaşma tehdidi altındasınız."

Fırtınaların Efendisi'nin az önce öfke ve aşağılama okunan yüzünde bu kez asabiyet ve hayranlık arasında bir ifade belirmişti.

"Ölümler karşı karşıya olmana rağmen nasıl bu kadar küstah olabiliyorsun? Biz iki dünyanın sınırında yaşıyoruz. Ne insanların sevgisinden ne de tanrısal şöhretten pay alabiliyoruz. Bu yüzden bize sadece arkadaşlık kalıyor. Şimdi ölecek olursam, benimle birlikte bana güve-

nenlerin umudu da ölmüş olacak. Ben onlar için savaşıyorum ve belki de bu yüzden hâlâ dik duruyorum. Bana kurduğın tuzak, Mai Yun, beni yolumdan alıyordu. Tamamlamam gereken görevimin ne olduğu hakkında en küçük bir fikrin dahi yok. Artık her şey anlamsız. Artık yaşamama da gerek kalmadı. Sizinle birlikte ölsem daha iyi."

Bu kışkırtma, düşmanlarının yüzlerinin öfkeden kıpkırmızı kesilmesine neden oldu. Son sözlerimle birlikte akrep kadının ağzından canavarca bir tıslama yükseldi. Ağzında bir yılaninkine benzer dişlerinin olduğu ancak şimdi dikkatimi çekmişti.

"Bu kadarı yeter!" Mai Yun şeytani sesiyle bağırdı. "İç bunaltıcı vaazından bıktım usandım. Canını bağışlamamız için bize yalvarma fırsatın vardı ama sen bizi kışkırtmaya devam ediyorsun. Hanki, şu yarı ölünün işini benim yerime bitir!"

"Zevkle!" diye karşılık verdi savaşçı ve bir kez daha bir buluta dönüştü.

Çinli bana çok yakın bir yerde cisimleşti, gözleri mavi kıvılcıklar saçıyordu. Sis daha tam olarak dağılmamıştı ki bana saldırmaya başladı. Silahıyla kaburgalarımı yandan vurmak istiyordu ancak bu defa geri çekilmek yerine öne doğru bir adım attım. Savaşçıya kollarımla sarıldım ve silahının metal ucunun vücuduma dokunmasını engelledim. Sonra bir elimle güzü kabzasından kavrayıp var gücümle çektim ve silahı Hanki'nin elinden aldım.

Savunmasız kalan Hanki geriye çekilirken yıldırım hızıyla bir dönüş yaptım ve kendi silahıyla savaşçının göğsüne bir darbe indirdim. Aynı anda müthiş bir elektrik patlaması yaşandı, Çinlinin derisi kavruldu ve çıkan kıvılcıklar tapınağın dört bir tarafına yayıldı. Hanki yaralanmış ve korkmuş bir halde korkuluktan aşağı yuvarlandı fakat yere çarpmadan önce tekrar bir buluta dönüşebilmeyi başardı.

Acaba şimdi nerede ortaya çıkacaktı? Bir sonraki saldırısını ne şekilde gerçekleştirecekti? Bunu ortaya çıkarmanın sadece tek bir yolu olduğunun farkındaydım ve ne yapacağımı hızla tasarladım.

Elimdeki güzü kenara fırlattım, silah havada uçarak duvara çarptı ve yere düştü. Hanki'nin silahını geri istediğine şüphe yoktu, bu yüzden orada cisimlenmeye çalışacağından emindim.

Fırtınalarla dolu Çinli ortaya çıkmadan korkuluktan aşağı atladım. Zeminin birkaç metre üstünde, silahın bulunduğu yerin hemen yukarısında, havayı yumruklamaya başladım. Tam o anda Çinli cisimleşti, darbelerimin etkisiyle darmadağın olmuştu. Adam yere düşerken müthiş bir çatırtı işitildi. Hanki'nin şimşekleri yanıp söndü. sonra baygın bir şekilde dev maymunun cesedinin yanına yuvarlandı.

Ama Yeşim Akrep hâlâ oradaydı.

Hemen olduğum yerde çömelip siper aldım ve yeri yoklayarak Fırtınaların Efendisi'nin artık işine yaramayacak olan gürzünü bulmaya çalıştım. Bulduğum anda da elime aldım, doğru açıyı buldum ve demir ucunu akrep kadına doğru fırlattım. Silah yaratığın kafatasını parçalayarak ölümcül bir yara almasına neden oldu. Akrebin zehir dolu ağır alt gövdesini taşıyan bacakları titredi ve Mai Yun yere çöktü.

Ancak yine de onun işini bitirmiş olduğumdan tam olarak emin değildim. O cansız, iğrenç vücuda yaklaştım ve keskinleşmiş duyularım sayesinde yaratığın kalp atışlarının yavaşladığını anladım. Metalin ağırlığı ile taşıdığı elektrik yükü akrep kadının iç organlarını parçalamıştı. Vücudundan kan boşalırken derisinin gözenekleri büyüdü ve sonunda patlayarak parçalara ayrıldı.

"Demek..." diye kekeleydi Mai Yun güçlkle, "Çöl Büyücüsü yalan söylemiş. Bizi aldatmış! Sen aradığımız muhafız değilsin."

"Muhafız diye bir şey yok Mai Yun. Korkarım böyle biri asla var olmadı," diye cevap verdim ona. Sesim sert fakat son sözlerine duvduğum saygıyı ifade eden bir şekilde çıkmıştı.

Yeşim Akrep'in yeşil gözlerinin ışığı yavaş yavaş söndü. Ölmeden önce derin bir nefes aldı ve bana bir şeyler fısıldamak istedi ancak bunu başaramadı. Son bir yaşam refleksiyle bacaklarından birini yere vurdu, saman dolu minderi ve altındaki tahta zemini parçaladı. Sonra insan gövdesinin bütün rengi soldu, göz kapakları kapandı ve güçleri onu terk etti.

Mai Yun, Yeşim Akrep, Tin-Sen'in ata ruhlarının en kudretlisi olmuştu

Yaratığın bana ne söylemek istediğini merak ediyordum, bu yüzden de bu bilmeceyi çözebilirim umuduyla yerdeki delige yaklaştım:

Fapnagın altında boş bir alan; küçük, nemli, iğrenç kokulu, karanlık bir zindan vardı.

Kartal gözlerimle yer altındaki odayı inceledim ve hemen altımda, üzerinde sihirli sembollerin olduğu bir toprak testinin varlığını fark ettim. Büyücülerin ayinlerde kullandıklarına benzeyen, içine pentagram çizilmiş bir çemberin ortasında duruyordu. Demek Mai Yun dikkatimi buna çekmek istiyordu! Çöl Büyücüsü, buralara gelmeme sebep olan o şeytan tam olarak bu odada yapmıştı büyüsünü. Bu üç hayaleti benim bir düşman olduğuma ikna ederek beni tuzağa düşürmüştü. İyi ama bunu nasıl başarmıştı? İnsanlara işleyen büyülere karşı bağışıklığı olan beni etkilemeyi nasıl becermiş olabilirdi?

Testi! Toprak testi!

Delikten aşağıdaki zindana indim ve ayağımla çemberdeki yazıları sildim. Sihirli mührü yok ettikten sonra testiye elime alarak salladım. Son derece hafif olduğundan dolayı içinde kendisinden bile daha hafif bir nesnenin bulunduğunu anlamam uzun sürmedi. Bir tüy kadar hafifti. Evet, bir tüy!

Testiyi duvara çarparak kırdım ve içinden çıkan şey beni dehşete düşürdü. Testinin kırıkları arasında tüye benzer bir şey vardı. Ama sıradan bir tüy değildi bu. Evet, bir tüy olduğu kesindi fakat beyazdı ve kanla kaplıydı. Bu bir melek tüyüydü; sıradan bir meleğin değil, asi bir meleğin tüyü.

Benim tüylerimden biriymi bu!

Sihirli yazılar! Nasıl olup da bunu gözden kaçırmıştım? Burada olan Çinlilerin bir büyüğü değildi bu. Aksine çok eski dönemde Babil büyücülerinin kullandığı türden bir Hanok büyüğüydü. Demek ki büyücü, beni o hain büyülerinden biriyle tutsak etmek için kanatlarımdan bir tüy elde etmeyi başarmıştı. Bu tüy olmadan bunu asla başaramazdı. Yapacağı ayin için buna ihtiyacı vardı.

Birden aradaki meşum ilişkinin farkına vardım: Kanatlarımı son kez bundan yaklaşık iki bin yıl önce efsanevi Babil şehrinde kullanmıştım. Zihnimi şöyle bir tarayınca, Babil Kralı'nın bir büyücünün desteğine sahip olduğunu hatırladım. İnce, uzun boylu, koyu tenli, dar bir burnu ve

sivri bir sakalı olan bir adamdı bu. Kaya Denizi'nde ona saldırmamdan sonra kendisini bağışlamam için bana yalvaran ve ardından da kaçarak ortadan yok olan, oldukça zeki Büyücü Zamir'di bu. Hiç şüphe yoktu, bu o olmalıydı! Ama neden geri dönmüştü ki? Onun hayatını bağışlamıştım; şimdi beni ortadan kaldırmak ona nasıl bir fayda sağlayacaktı ki?

Yaptığı büyü beni yolumdan alıkoymuş ve bir tuzağa düşmeme neden olmuştu. Benim yok edilmemi istiyordu. Neden? Cevap düşündüğümünden daha açıktı. Zamir intikam almak istiyordu ancak benden değil. Ben sadece ortadan kaldırılması gereken bir engeldim çünkü...

Şamira! Esas intikam almak istediği kişi oydu. Sihir alanındaki bu rakibinden nefret ediyordu. Üstelik onun zindandan kaçmasına izin verdiği için kendisinden daha da fazla nefret ediyordu. Aslına bakılacak olursa Babil'e yaptığım son saldırının sorumlusu dolaylı olarak Şamira sayılırdı çünkü oldukça geç de olsa Asi İhtar'ın bu şehirde tutulduğunu bana o söylemişti. Kaya Denizi'nde karşılaştığımız zaman belki de müthiş zekâsı sayesinde ülkesinin günlerinin sayılı olduğunu biliyordu. Sihirli sözcükleriyle beni alt edemediği için -tam da büyücülere uygun bir şekilde- yapmak istediklerini yapabilmek, yani harap olan Babil şehrinden savaşçı meleklerle birlikte ayrılan Şamira'yı yok etmek için doğru anı beklemeyi uygun görmüştü.

Artık ortada görev diye bir şey kalmamıştı. Kutsal çocuk, kutsal top-raklar, Nathanael'le olan randevum... Bütün bunlar, artık karşı karşıya olduğum yeni görevle kıyaslanınca uzak bir düşünceydi sadece. Artık Filistin'e gitmeyecektim. Artık Ofanî'nin geceleri parlayan ışığını takip etmeyecektim. Hatta Kenan ülkesinin nerede olduğunu bile unutmuş-tum. Artık başka bir hedefim vardı.

Roma. Roma artık kaderim, benim tek kaderim olmuştu.

O zalim büyücüden önce Ebedî Şehir'e ulaşmak için acele etmeliydim; onun Şamira'nın hayatına kastetmesine engel olmalıydim.

Bronz kapıyı bir itişle açtım ve bir sıçrayışta tapınaktan çıktım. Daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı koşuyordum ancak bacaklarım artık bana itaat etmiyordu. Ölü bir et parçası gibi sert, katı, hissedile-ler. Dengemi kaybettim, sendeledim ve çalıkların arasına yuvarlandım.

Göz bebeklerim küçüldü, kan basıncım düştü. Duyduğum dehşet ve çaresizlik yüzünden Mai Yun'un zehrinin hâlâ damarlarımda aktığını umutmuştum.

Ne korkunç bir kader, diye geçirdim içinden. Güya Başmelek Mikail'in bir casusu olduğu için lanetli bir ormanda bir eter ruhu tarafından öldürülen asi bir melek. Bundan daha kötü bir şekilde ölemezdim.

Hayır. Bunun olmasına izin veremezdim. Direnmek, kendimi savunmak zorundaydım! Tam da acilen bana ihtiyacı varken Şamira'yı yalnız bırakamazdım.

Düşe kalka birkaç metre daha yürüdüm ve bir dereye ulaştım. Bu noktada ormandan ayrılmış olmalıydım. Güçlkle derenin kenarına süründüm, biraz su içip ağzımı çalkaladım ve bir miktar zehir tükürdüm. Gırtlığıma yapışmış yeşil, sümügümsü bir maddeydi bu. Bu şekilde zehirden kurtulabileceğimi umuyordum ama çoktan kanıma karışmıştı bile.

Omzuma baktığım zaman kolumun kapkara kesilmiş ve ölmüş olduğunu gördüm. Hayatta kaldığım takdirde kolumu kesmek zorunda kalacaklardı.

Kramplar kaslarını felç ediyordu ve en son felç geçirecek kasım ise kalbimdi. Bakışlarım bulanıklaştı ve ardından gözlerim karardı.

KARANLIK

Soğuk. Karanlık. Korkunç, tüyler ürpertici bir orman.

Bilinçsizliğin mutlak, uğursuz boşluğunda bir ses duyuluyordu.

"Bu pislik de neyin nesi?"

"Bilmem. Onu bulduğum zaman suda yüzüyordu. Üzerinde para var mı diye bakayım dedim, yaşadığını da o zaman fark ettim."

Seslerden bunların Yunanca konuşan iki erkek olduğunu anlamıştım. Araya girmeye, bir şekilde bir hareket yapmaya çalıştım fakat kaslarım bana itaat etmiyordu.

"Ya para?"

"Ne?"

“Para. Üzerinde para var mıydı?”

“Hayır. Yoktu. Sadece elbiseleri var.”

“O zaman onu neden buraya getirdin?”

“Onu İskenderiye’de satabiliriz diye düşündüm. Baban...”

“Onu satmak mı? İyi, bir bakalım. Ama Apollon aşkına, şunun koluna baksana! Çürümüş gitmiş.”

“Haklısın. Ama yine de baban bunu bir görse iyi olur diye düşündüm. Çinli kız zaten yanımızda, bir de bu barbar olsa fena olmaz. Bize Mısır’da epey bir para kazandırır bence.”

“Tamam Tommaso. Onu arabaya yükle. Yola çıkmadan babamla konuşacağım. Ne yapacağımıza o karar verecek.”

Uzaklaşan ayak seslerini duyduktan sonra etrafımı yine karanlık kapladı.

Birisi bana dokundu. Güçlü bir elin yüzümü çevirdiğini hissettim. Dokularım dokunuşları algılamaya başlamıştı ancak felç durumum hareket etmemi engelliyordu.

“Bu o mu?” diye sordu boğuk bir ses.

“Evet. Tommaso onu bu sabah dereden çıkarmış. Üzerinde ne silah ne de para var.”

“İlginç. Bir barbar.”

“Biz de öyle düşündük. Tuhaf, değil mi? Burada ne işi var acaba?”

“Herhalde kaçağın teki. Memleketinden bu kadar uzakta olduğuna göre... Bunlar ya katil ya da kendi halkına ihanet eden birileri olur.”

“Bunu nasıl anladınız?”

“Bu bir Cermen, bundan eminim. Hayranlık uyandıran bir vücutu var.”

“Onu satabilir miyiz acaba?”

“Olabilir. İskenderiye’de bu tür adamları alıp satan birini tanıyorum.”

“Onu yükleyeyim mi?”

“Olur. İyi iş çıkarmışsınız, aferin oğlum.”

“Ya kolu? Kesmemiz gerekir mi?”

“Kafayı çalıştır Polix. Tek kollu bir köleyi nasıl satarız?”

Sessizlik.

ARMAGEDDON

“Sen onu yine de kızın yanına yerleştir. Belki de kızın onu iyileştirecek bir ilacı vardır. Olmazsa bir sonraki molada onu aşağı atarız, olur biter. Ha, bir de onu bağlamayı unutma.”

Adımların uzaklaştığını işittim.

“Tommaso'nun yanına gidiyorum. Bu hizmeti için bir sestersi hak etti.”

Daha fazlasını dinleyemeden yine uykuya daldım.

YEDİ AY

Kolumun derisinde hafif bir batma hissettim. Sonra bir daha, bir daha, bir düzine kadar. Yavaş, acısız, bir iğnenin dokunuşu gibi. Felçli parmaklarımdan birini oynatmayı denedim ve kirişlerin gerginleştiğini hissettim. Ölü organ yavaş yavaş hayat bulmaya başlıyordu.

Düz olmayan bir zemin üzerinde paldır küldür ilerleyen tahta tekerleklerin monoton sesini duyuyordum ve havada hafif bir parfüm kokusu vardı. Vücudumun algıladığı ısı değişikliğinden yanımda birinin bulunduğu kararma vardım. Bu kişi düzenli ve sakın bir şekilde nefes alıyordu.

Sonra gözlerimi açtım.

Doğrudan yüzüme vurmasa bile yine de epeyce parlak olan gün ışığı gözlerimi kamaştırdı. Doğrulmaya çalıştım ancak ani bir baş dönmesi hissi yüzünden yeniden eski pozisyonuma döndüm. Serin bir kadın eli yavaşça göğsümü dokundu ve yatar durumda kalmaya devam etmem gerektiğini belirtti. Bu dokunuşa boyun eğdim ve gözlerimi kapadım, ardından da göz bebeklerimin aydınlığa alıştığını umut ederek gözlerimi tekrar açtım.

Etrafım yavaş yavaş şekil almaya başlıyordu. Gündüzdü, ancak güneş tentenin ardına saklanmıştı. Üstü kaba bir kumaşla örtülü tenteli bir arabanın içindeydim. Lüks bir araba değildi bu, daha ziyade yük taşımaya yarayanlardan, sade, dayanıklı bir şeydi. Zaten pek de önemli olmayan şeyler yüklenmişti: tekerlekler, çadırlar, kenevir ipler ve hasır sepetler.

Bunlara hayranlıkla bakarken kolumda bir batma daha hissettim. Henüz tam olarak kendime gelemediğim için etrafıma bakmayı unutmuştum.

Solumda genç bir Çinli kadın oturuyor ve büyük bir konsantrasyonla rengi kararmış koluma çok sayıda iğne batırıyordu. Omzumdan parmak uçlarıma kadar düzinelerce iğne görüyordum. Kan dolaşımını harekete geçirecek şekilde özel bir desen oluşturacak şekilde batırılmış gibiydiler. Kız ufak tefek ve zayıftı, küçük gözleri ve beyaz bir teni vardı. On beş on altı yaşlarında olmalıydı. Üzerindeki kıyafetler soylu Çinlilerin giysilerine benziyordu ancak kirli ve yıpranmışlardı, bunlar sahip olduğu tek giysiler gibi duruyordu. Kız doğrudan yüzüme baktı ve son iğneyi batırdı.

Konuşabilecek kadar güç toplamak için ciğerlerimdeki havayı bıraktım ancak çıkarabildiğim tek ses, bir öksürük kriziyle sona eren bir hırıltı oldu. Kız ne istediğimi anladı ve hasır sepeti açarak bana uzattı. Arabayı bildik bir koku doldurdu ve içimde nadiren beni etkisi altına alan bir duygu belirdi: açlık. İnsanların aksine melekler ve demonlar cisimleşmiş oldukları zaman bile besin maddelerine ihtiyaç duymazlar. Ağır yaralı oldukları durumlar hariç.

İçgüdüsel olarak elimi sepete daldırdım ve iki avuç pilav alarak hızla mideye indirdim. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyordum. Bu oburluğum beklediğimin aksine kızı tiksindirmemişti. Aksine bana biraz sebze uzattı ve onları da aynı hızla yedim. Sonra da geniş karınlı bir testiden su içtim.

“Teşekkür ederim,” dedim Mandarin dilinde kolumu işaret ederek. Gerçekten de iyileşiyordu.

Kız utangaç bir tavırla başını salladı. Çin geleneklerinin çok eskiden bu yana öngördüğü gibi son derece çekingen bir hali vardı.

“Nerede olduğumuzu biliyor musun? Bu ne kervanı?”

Ama kız yine cevap vermedi. Belki de Mandarin dilini bilmiyordu, Çin’de çok sayıda farklı diyalekt konuşulurdu.

Aniden bir ses yoktan var olmuş gibi çınlayarak şaşkınlığıma son verdi. “Onunla konuşmaya çalışman faydasız. Kız dilsiz.”

"Nasıl?" diye sordum şaşkınlıkla. Ses Yunanca konuşmuştu ama hafif bir Latin aksanı da sezebiliyordum. Arkamı dönünce o zamana dek farkına varmadığım araba sürücüsünü gördüm. Saçları ve gözleri koyu renkliydi, kahverengi derisi hava koşullarının etkisiyle yıpranmıştı. Güçlü bir yapısı vardı ve elleriyle çalışan bir adam olduğu ilk bakışta anlaşıyordu.

"Artık bir dili yok," diye karşılık verdi adam. "Asi göçebeler onu tutsak ettiklerinde dilini kesmişler."

"Asi göçebeler mi?"

"Evet, imparatorluğun düşmanı Wang Mang adlı birinin peşinden giden adamlar. Maalesef bu konuda başka bir şey söyleyecek durumda değilim. bu insanların siyasi durumlarından hiç anlamıyorum."

Bu ses... Sanki bunu daha önce de duymuştu. "Sen Tommaso'sun, beni dereden sen çıkardın."

Adam aldırılmaz bir tavırla güldü. "Bununla övünecek değilim. Kendi çıkarımı düşünerek yaptım."

"Neden?"

"Thales adlı Yunan bir tacir için çalışıyorum, bir de oğlu Polix için elbette."

"Ama sen Yunan değilsin."

"Ben Sicilyalıyım. Hayatta olduğunu anladığımda seni efendime götürmeye karar verdim. Seni İskenderiye'de bir köle pazarında satacağız, seni ve kızı. İhtiyar, gelirin onda birini bana vermeyi vadetti."

"Bu gösterdiğin çabaya karşılık az bir para," diye karşılık verdim ama o bunu duymazlıktan geldi. "Nerede bu tacir?"

"Hemen arkamızdaki diğer arabada. Bu sadece buradaki ıvır zıvır ve," -Tommaso'nun rengi burada hafifçe soldu- "hizmetkârlar için. Acele etmene gerek yok. Bu akşam onunla tanışacaksın. Dik başlı yapısına rağmen adil bir insandır."

"Adil mi? Bir köle taciri mi?"

"Heyecanlanmana gerek yok. Köle olmak o kadar da kötü bir şey değil. Ben de yirmi yaşına kadar Sicilya'da tarlalarda çalıştım, sonra

özgürlüğümü satın aldım. On yıldan bu yana da arabacı, yük taşıyıcısı ve koruma olarak çalışıyorum.”

Roma ile Kartaca arasındaki Pön Savaşları'ndan bu yana, Sicilya bütün İtalya için tahıl üreten ve kölelerin çalıştığı büyük bir çiftliğe dönüşmüştü.

“Belki günün birinde sen de özgürlüğünü satın almayı başarısın. Zaten görünüşe göre benden daha iyi durumdasın. Latince biliyor musun?”

“Evet.”

“Yunanca ve Latince konuşuyorsun. Büyük ihtimalle seni tercüman olarak tutmak isteyeceklerdir, böylece gladyatör olarak arenaya çıkmaktan da kurtulursun. Sana iyi davranacaklarından, istediğin kadar yemek ve şarap vereceklerinden emin ol. Bir erkek başka ne isteyebilir ki?”

“Peki ya özgürlük ne olacak?”

Tommaso'nun yüzünde biraz aşağılayıcı bir ifade belirdi. “Bir dilenci için özgür olup olmamanın fazla bir önemi yok.”

Bir dilenci. Üzerimdeki yıpranmış, parçalanmış, eski püskü paçavralar ve vücudumdaki yaralar ve yanıklarla gerçekten de bir dilenciye benziyordum.

Görevim! Nasıl olup da görevimi unutabilmişim? Nathanael, Şamira, Kenan, Roma, Zamir, Kutsal Çocuk... Bu isimler tekrar aklıma gelince nutkum tutulmuştu. Ölüme bu kadar yakın olma tecrübesi zihnimi bulandırmış ve bu oldukça önemli hedeflerimi hafızamın derinliklerine gömmüştü. Ne kadar uyumuştum ki acaba? Dünyanın hangi kısmında bulunuyordum? Bir an önce nasıl Roma'ya ulaşabilirdim?

“Arabayı durdur,” diye emrettim sürücüye sert bir sesle.

“Kesinlikle olmaz. Gece durmamız söz konusu bile değil.”

“Beni anlamadın galiba,” dedim ona bir kez daha ayağa kalkmaya çalışarak. Ama güçsüz düşmüş kemiklerim beni tekrar yatmaya zorladı. Çinli kız da bir el işaretleriyle yatmam gerektiğini belirtti. Incecik iğneleri hâlâ kolumdaydı ve etkilerini ancak yattığım takdirde gösterebilirlerdi.

Kaçamayacak durumda olduğumu anladıktan sonra tekrar Sicilya'ya seslendim: “Hangi aydayız?” Ne kadar zamandır uyduğumu nutuka öğrenmem lazımdı.

ARMAGEDDON

Adam arabayı sürmeye devam ediyordu. "Bugün sekizinci ay Anthisterion'un dördüncü günündeyiz."

Anthisterion, Yunanlarda Gregoryen takviminin mart ayma karşılık gelen zaman dilimiydi. İlkbahar başlangıcına denk geldiği için onu çiçek ayı olarak adlandırıyorlardı.

Mart. Nathanael temmuz ayında gelmişti, ataların ruhlarıyla da İÖ birinci yılın yaz aylarının sonlarında savaşıyordum. Yedi aydır bilinçsiz bir halde yatıyor muydum? Yoksa bu çok daha uzun bir süre miydi? "Peki ya yıl? Hangi yıldayız?"

"Atinalıların yıl hesabını ne de olsa anlamayacaksın. Ben de Yunanların büyük bir kısmı da anlamıyoruz zaten. Ama Roma'da Augustus'un 28. hükümdarlık yılında olduğumuzu söyleyebilirim."

Bu tam olarak İS birinci yıla, yani Kutsal Çocuk'un doğumunun ilk yılına karşılık geliyordu.

Yedi ay. Yedi ay boyunca devre dışı kalmıştım! Bu zaman zarfında Zamir, Şamira'yı öldürmek için çoktan İtalya'ya ulaşmış olabilirdi. Ama bunu henüz yapmamıştı. *Kesinlikle* yapmamıştı. Henüz değil.

Şamira ile ben izahı mümkün olmayan bir şekilde birbirimize bağlıydık. Bu kadar uzak bir mesafeden bile birbirimizin en gizli duygularını hissedebiliyorduk. Evet. Şamira henüz hayattaydı ve bu yüzden yoluma devam etmek zorundaydım. Onu bu tuzağa karşı uyarmak için henüz vaktim vardı. Sonra, ancak bundan sonra, Nathanael'in beni büyük ihtimalle hâlâ beklemekte olduğu Filistin'e gidebilirdim.

Gerinerek kaslarımı esnettim ve Çinli kızın kolumdaki iğneleri çıkarmasına izin verdim. Güçlülükle kolumdaki kas demetine bastırınca başparmağım hareket etti. Bu, kan dolaşımının tedaviye cevap verdiğini ve kolumu yakında tekrar kullanabileceğimi gösteriyordu. En azından öyle olmasını umuyordum.

PLANLARDA DEĞİŞİKLİK

Akşam olunca havanın ısısı belirgin bir şekilde düştü. Bilincime kavuşmamdan sonraki ilk saatlerde, kuru iklim nedeniyle bir çöl bölge-

sinde bulunduğumuzu anlamıştım. Daha sonra Tommaso da tahminimi onayladı. Bana İpek Yolu'nda, Han Hanedanlığı'nın egemenlik alanında bulunduğumuzu söyledi. İlk olarak Wu-Wei'ye geldiğimiz zaman gördüğüm Qilian Dağları'nın karla kaplı muazzam zirvelerini kısa bir süre sonra geride bıraktık. İpek Yolu, Çin bölgesinde ağırlıklı olarak göklere yükselen Tibet dağlarının etekleri boyunca uzanıyor ancak yarı yolda hafifçe kuzeye dönüyor ve aynı ismi taşıyan şehrin yakınlarındaki Turfan Havzası'ndan geçiyordu. Bölgenin tümü son derece kuruydu ancak yine de bir kum çölü kadar yaşanmaz değildi. Yer düz değildi ve taşıydı, bu da arabanın hoplayıp zıplamasını açıklıyordu.

Büyük acılar çektiğim ve defalarca baş dönmesi krizleri geçirdiğim uzun bir günün ardından nihayet gece oldu ve iki arabadan oluşan kabile yolun birkaç metre ilerisinde durdu. Sürücünün söylediğine göre akşam yemeğimizi yiyecek, ardından da çadırlara geçip uyuyacaktık. Buz gibi soğuğa ancak koyun postlarıyla kaplı keten tenteler engel olabilirmiş. Pek yakında da Tommaso'nun efendisini tanıyacakmışım. Tabii bu adam artık benim de sahibimdi.

Sicilyalı ile Çinli kız yatacağımız yeri hazırlarken bir süre arabada yalnız kaldım. Çadırları kurduktan ve ateşi yaktıktan sonra ateşe daha yakın olabilmem için beni almaya geldiler. Sağlam bir bronz kazanda, içinde pirinç, sebze ve kuş eti parçaları bulunan bir çorba kaynatıldılar. Bana bir de yünlü bir pelerin uzattılar; oldukça kirli olmasına rağmen gayet memnun bir şekilde kabul ettim.

Thales ile Polix ateşin başında oturuyorlardı. İkisi de tipik birer Yunandı ve buna uygun şekilde giyinmişlerdi. Bakışlarında, medeni oldukları söylenen insanlarda sık sık görülen türde bir kibir göze çarpıyordu. Thales, yaşlı olanı, ellili yaşlarında bir erkekti. Burnu, tıpkı oğlunun burnu gibi üç köşeliydi ve alına doğru düz bir çizgi oluşturuyordu. Sadece başının yanlarında ve ensesinde bir tutam saç kalmıştı. Polix ise kendisini Tanrı Apollon sanan genç ve güçlü bir delikanlıydı.

Thales kazandan biraz çorba aldı ve yanıma geldi. Üzerindeki kalın ve ayaklarına kadar uzanan tunik bu soğuğa oldukça uygun bir giysiydi ancak Akdeniz halklarında âdet olduğu üzere ayağında sandaletler vardı.

“İstedğin kadar yiyebilirsin,” dedi bana bakışlarında belli bir soğuklukla ve toprak bir çanağı işaret etti.

Tekrar gücümü toplamak istiyorsam adamakıllı bir şeyler yemeliydim. “Pekâlâ,” diyerek bir baş hareketiyle teşekkür ettim. Onunla Cermen aksanıyla Yunanca konuşuyordum. İhtiyar beni nasıl olsa bir barbar sanıyordu ve bunun böyle kalması işime geliyordu.

Thales lafı dolandırmadan konuya girdi. “Tommaso sana anlatmıştır sanırım. Ben bu kervanın lideriyim,” diye söz başladı. “Senin hayatını kurtardık, bundan ötürü artık benim yasal kölemsin. İskenderiye’ye geldiğimizde seni satacağız.”

“Açık sözlülüğün ve dürüstlüğün için teşekkür ederim.”

Bu esnada Polix araya girdi. “Baba, bu barbarın Mısır’ın nerede olduğuna dair herhangi bir fikri olduğunu sanmıyorum.”

Ona aldırış etmedim, babası da öyle.

“Evet, beni ve kızı,” diye düzelttim onun sözlerini. “Bizi Romalılara satmak istiyorsun.”

“Aynen öyle.”

“O halde sana vaktini boşa harcadığını söylemeliyim.”

“Neden?” diye bağırdı ihtiyar.

Polix bir bıçak aramak üzere ayağa fırladı. Tommaso sırtışını karanlıkta gizlemeye çalışıyordu. Kız ise büzülerek geri çekildi.

“Yunanlar medeniyetten gelen ama davranışları hiç de medeni olmayan insanlar,” diye devam ettim sözlerime. “Bu ticaret gerçekleşmeyecek.”

Polix bıçağı kaldırarak üzerime yürüdü. “Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirsin? Aslında seni buracıkta öldürmem gerekirdi.”

“Bunu denemek bence pek akıllıca olmaz. Zaten bunu yapabileceğini de hiç sanmıyorum,” dedim Thales’e dönerek. “Sana hepimiz için avantajlı olacak bir öneride bulunacağız.”

Babasının saldıрма emri vermediğini gören Polix bağırmaya devam etti. “Sen bir barbarsın! Bir barbar, Atina’nın meşru bir evladına nasıl karşı koyabilir ki? Saçmalayıp duruyorsun. Bugüne kadar şerefli bir savaş mı yaptınız sanki?”

"Bana böyle şeylerle gelme. Hellas'ın şanı, İskender'in seferleriyle birlikte sona erdi."

Makedonyalı Büyük İskender, antik çağın en meşhur hükümdarlarından biriydi. İÖ 336 ile 323 yılları arasındaki hükümdarlığı boyunca ülkesinin sınırlarını Yunanistan'dan Batı Hindistan'a kadar genişletmişti.

"Yanılıyorsun," diye araya girdi Thales, "kültürümüz daha önce hiç bu kadar geniş bir alana yayılmamıştı."

"Evet, Helen kültürü. Ama Yunanistan bugün Roma'nın aristokratları kalifiye işgücüsüyle beslemek için durup dinlenmeden entelektüel köle üreten bir merkezden başka ne ki? O şanlı Atina, Roma'nın sayısız eyaletlerinden birine dönüştü, hepsi o kadar."

Polix büyük bir öfkeyle bana vurmaya hazırlandı ancak Thales onu gömleğinden kavrayarak durdurdu. "Hayır. Bize ne diyeceğini dinleyelim. Belki de gerçekten geri çevrilemeyecek bir öneride bulunur. Böyle olmasını kendi iyiliği için umut ediyorum."

"Bana kalırsa sana sunacağımız hizmetler, kellelerimizden çok daha fazla gelir elde etmeni sağlayacaktır. Dört yüz gün boyunca bu sonu gelmeyen yolda birlikte olacağız," –bu o zamanlar bir kervanın Qilian Dağları'ndan Mısır'ın başkenti İskenderiye'ye olan altı bin kilometreyi aşmak için gereken süreydi– "bu yüzden birbirimize yardım etmeliyiz. Bu söylediklerim Yunanistan'ın demokrasi anlayışına da uygun, değil mi?"

Thales sözlerimden pek etkilenmiş görünmüyordu. "Devam et."

"Çin'in sınırlarını geride bıraktığımızda Yu Çi kabilelerinin yaşadığı bölgeye gireceğiz, oradan da Part İmparatorluğu'na doğru devam edeceğiz. Bütün bu geniş bölge. Yunanca bilmeyen ve geçiş için fahiş vergiler talep eden idareciler tarafından yönetiliyor."

"Evet, bu yolu şimdiye dek defalarca katettik," diye onayladı onu Thales.

"Ben Ortadoğulu tüccarların dili olan Aramiceyi akıcı bir şekilde konuşabiliyorum, hatta birkaç çöl lehçesi de biliyorum. Aracılık yapmak suretiyle sizi destekleyebilirim, hatta vergi kolaylıkları bile sağlayabilirim."

"Başka?"

"Sizi daha kısa ve güvenli bir yoldan İskenderiye'ye götürebilirim."

“Öyle mi?” diye sordu ihtiyar şüpheyle. “Tommaso!” diye bağırdı sonra, gözlerini üzerimden ayırmadan. “Haritayı buraya getir. Benim arabada olması lazım.”

Sicilyalı haritayı getirmeye gitti.

Sağlam bir parşömenin üzerine çizilmiş olan dünya haritası Yunan bir âlim tarafından hazırlanmış olmalıydı çünkü çok ince ayrıntıları dahi içeriyordu. Üzerinde büyük şehirler, küçük şehirler, Akdeniz’in en batısından Şark’ın sınırlarına kadar uzanan ve Çin’in başkenti Çangan’da sona eren yollar görülebiliyordu.

Thales, ateşin ışığında haritayı yere yaydı.

“Sen hangi yolu öneriyorsun?” diye sordu sonra parmağıyla şu anda içinde bulunduğumuz havzayı işaret ederek. “Bildiklerinin işe yarar olup olmadığını şimdi anlayacağız.”

“İpek Yolu’ndan tam bu noktada ayrılacağız,” dedim İran yaylasının tam ortasında bulunan bir yeri işaret ederek, “oradan da Part toprakları üzerinden Persepolis’e gideceğiz. Oradan da Dicle ve Fırat’ı aşıp Büyük Arap Çölü’nün içinden Sina’ya doğru ilerleyecek, oradan da doğruca İskenderiye’ye geçeceğiz.”

Bugün İran olarak bildiğimiz topraklar, Ermenistan’ın bir kısmı ve antik Mezopotamya krallıkları, İS 1. yüzyılda Part İmparatorluğu’na ya da Parthia’ya aitti. O dönemde Roma lejyonları ile Partlar arasında sık sık çarpışmalar yaşanıyordu. Romalılar ve Partlar daha sonra Carrhae’deki meşhur savaşta karşı karşıya gelecek ve Romalılar utanç verici bir hezimete uğrayacaklardı.

“Bu yol,” diye itiraz etti Thales, “bizi Arabia Deserta’nın tam ortasından geçmeye zorluyor.” Adam Latince kavramlar kullanıyordu. “Bu bana pek de akıllıca bir çözümmüş gibi gelmedi.”

“Diğer seçenek, yani kullanmak istediğiniz rota, iki Roma eyaletinin tam ortasından geçiyor.”

“Ne olmuş yani?”

“Verilen gereken bahşış ve rüşvetlerin ne kadar tutacağını biliyor musun?”

“Bu dezavantajların hesabını yaptım.”

“Bu meblağın, mallarının değerinin sekizde birine karşılık geldiğini düşünüyorum.”

Adam kafasında hızlı bir hesap yaptı ama soruyu cevaplandırmadı.

“Anladığım kadarıyla,” diye devam ettim sözlerime, “yanınızda bronzdan yapılmış eşyalar var. Romalılar bu malzemeyi çok seviyor.”

Thales ve Polix aynı anda delici bakışlarını kendilerine ihanet ettiğini düşündükleri Tommaso'ya çevirdiler. Yüklerinin ne olduğunu gizli tutmak istiyor, bu yüzden de bütün malları kendi arabalarında taşıyorlardı. Ama arabadan inerken bu metalin kokusunu almıştım ve bu minerallerin kimyasal bileşimleri beni asla yanıltmazdı.

“Ben bir şey söylemedim,” diye kendini savunmaya çalıştı Tommaso, efendisinin suçlayan bakışlarını görünce.

“Haklı,” diye destekledim onu, “bu konuda tek kelime bile etmedi. Bronzu yıldızların ışığının altında parlarken gördüm.”

Yunanların arabasında gerçekten de paketlemeyi unuttukları bir parça bronz vardı. Tacir ile oğlunun kullandığı ikinci araba, sadece bir tenteyle kaplı olan bizim arabanın aksine tümüyle ahşaptan yapılmıştı, sağlam karoserisiyle diğerinden bariz bir şekilde ayrılıyordu.

İhtiyar tekrar bana döndü. “Çölden geçmek bize çok pahalıya patlayabilir. Kumlarla kaplı bu dev alan yaşamaya uygun olmayan, ıssız ve tehlikeli bir yer. Ayrıca Bedevi saldırılarına tümüyle açık hale geliriz.”

“Bazı göçebe kabileler sadece haydutlukla geçiniyorlar ve bizi koruyacak silahlı bir muhafıza sahip değiliz,” diye ekledi Polix.

“Çok doğru, çöl tehlikelerle dolu bir yer. Ama ben Persepolis harabelerinden Mısır sınırına kadar uzanan çok sayıda tehlikesiz yol biliyorum. Perslerin eski başkentinin batısında gizli bir patika var. Size orasını öneririm.”

“Gizli patika mı?” diye sordu Thales şaşkınlıkla.

“Babilli askerler Ortadoğu'da görünmeden diledikleri gibi hareket edebilmek için gizli yollar yaptırmışlardı. Yer altındaki bu yollarda çok hızlı hareket etmek mümkün.”

“Bu yolların bir haritası var mı?”

ARMAGEDDON

"Hepsi kafamda mevcut," diye karşılık verdim kendimden emin bir halde.

"Hımm..." diye düşündü ihtiyar. "Söylediklerin kulağa hayal ürünü gibi geliyor. Ama eğer gerçeklerse bize muazzam faydası olur. En az yüz gün kazanmış oluruz."

"Bu rota kestirme yol. Bütün malın sana kalacak. Haydutlar bu yolu bilmezler."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Ama bir noktayı anlayamadım. Ben ve oğlum sana neden inanalım ki?"

Cevap vermeden önce derin bir nefes aldım ve ürpermemek için kendimi zor tuttum. Soğuğun etkisiyle kaslarım tutulmaya başlamıştı ve kolum ciddi şekilde ağrıyordu. Kolumu kıvırmaya çalıştım fakat zedelenmiş kemiklerim henüz bu hareketi tam olarak yapacak güçte değildi. "Bu kervanda hızlı yol almayı benden daha fazla isteyen biri yoktur. Mümkün olduğu kadar çabuk İskenderiye'ye ulaşmayı, oradan da Roma'ya giden bir gemiye binmeyi istiyorum. Ebedi Şehir'de acilen halletmem gereken bir iş var. Ne yazık ki sağlık durumum tek başıma seyahat etmeme izin vermiyor. Hedefime ulaşabilmem için size ihtiyacım var."

Thales bir şey söylemedi, kollarını göğsünde kavuşturdu ve içinde bulunduğu duruma bir çözüm bulmak istemiş gibi yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı. Polix sarsılmış ve kabullenmiş bir tavırla başını dizlerinin üzerine eğdi. Tommaso bir kez daha memnuniyetini saklamayı güçlükle başardı. Sicilyalı benim tarafımdaydı.

"Peki, ya yalan söylüyorsan?" diye sordu ihtiyar aniden.

"Sizi aldatmak için bir sebebim yok. Bunu denemeye kalksam, oğlunu hançerini kalbime saplamaktan ne alıkoyabilir ki?" dedim kışkırtıcı bir tavırla fakat delikanlı uzaklara baktı.

Tacir hafifçe başını eğdi. "Ya Çinli kız? Onun da işe yarayabileceğini söylemiştin."

"Kız, Batılıların bilmediği tıp tekniklerine hâkim. Şuraya bakın, koluma yeniden hayat gelmeye başladı." Tedavinin ilerleme derecesini göstermek için yün pelerini geriye ittim. "Konaklayacağımız şehirlerde,

altın karşılığında onun hizmetlerini satabiliriz. İyi bir tedavi için pek çok kimse ödeme yapacaktır.”

Tommaso tereddütle araya girdi. “Doğru söylüyor. Kızın onun koluna yaptıkları inanılmaz.”

İhtiyar, hizmetkâra bakma zahmetine katlanmadı. Kararını vermişti zaten. “Planını kabul ediyorum ancak girdiğin riskin farkında ol. Bunun bir tuzak olduğunu anlayacak olursak Polix ile Tommaso’ya seni öldürmeleri için emir vereceğim.”

“Demek ki artık bir anlaşmamız var,” diye bağladım konuşmayı.

“Evet,” diye karşılık verdi Thales kendisine has o ciddiyetle. “Şimdi herkes çadırlara! Tommaso, yılanların yaklaşmaması için ateşi biraz canlandır. Şafak sökerken yola çıkacağız.”

Thales ateşin başından ayrıldı ve çadırına doğru ilerledi. İçeri girmeden önce durdu ve bana baktı. “Seni hangi isimle çağırmamızı istersin yabancı?”

Böyle sorular beni her defasında gafil avlıyordu. “Barbar gayet uygun bence.”

“Öyle olsun. Çinliyi de çadırına al. Şu andan itibaren ondan sen sorumlusun,” dedi ve koluma baktı: “O da senden sanırım.”

Başımı salladım ve ona iyi geceler diledim ancak ihtiyar kılını bile kıpırdatmadan beni tepeden tırnağa süzdü.

“Sende tuhaf bir şeyler var,” dedi sonra. “Günün birinde bize gerçek hikâyeni anlatır mısın?”

“Hakkımdaki bazı şeyleri asla öğrenemeyeceksin,” diye karşılık verdim dürüst bir şekilde ve istifimi bozmadan.

“Tahmin etmiştim zaten.” Adamın yüzünde bir an için bir gülümseme belirdi.

Sonra da çadıra girerek gözden kayboldu.

ŞARK ÇİÇEĞİ

Şafak daha yeni sökmeye başlarken biz yola koyulmuştuk bile. Tibet’in muazzam dağlarını arkamızda bıraktık ve kuzeybatıya doğru yöneldik.

İpek Yolu burada çok eski patikalar üzerinden ilerliyor ve yolu uzatmak pahasına dağların arasında Turfan adı verilen bir havzadan geçiyordu. Burası, dağlardan akan pek çok suyun bir araya geldiği ve tam ortasında bir göl oluşturduğu büyük bir vadi gibiydi. Bu gölün kıyısında ise bölgeden geçen neredeyse bütün tacirlerin bir araya geldiği Turfan şehri bulunuyordu.

Bu göl ve pınarlar, çölün kuruluşuna güzel bir tezat teşkil ediyordu. Kayalık yamaçlarda bitkiler ve çalılar yetişiyor, ağaçlar görkemli meyvelerini sergiliyor, kuşlar cıvıldaşıyor ve şırıl şırıl akan bir dere de bu harika manzarayı tamamlıyordu. Turfan Havzası çorak, kuru bir doğanın ortasındaki bir vaha gibiydi.

Ormanın içinden şehre doğru inerken yanımdaki bir yük hayvanının üzerine binmiş olan Çinli kız yine o özel tekniklerinden birini uygulamaya başladı. Bu defa iğnelerini kullanmak yerine heybesinden bir avuç ıtırh ot çıkardı. Bunları bir tahta havanda döverek ezdi, bir başka kabın içinde küçük bir ateş yaktı ve yanına geniş şeritler halinde beş deri parçası koydu. Sonra otları ateşte yakıp kızgın külü deri parçalarının üzerine yaydı ve bunları da sıkı sıkı koluma sardı, öyle ki küllerin sıcaklığı derimde hafif yanıkların meydana gelmesine neden oldu. Bu teknik oldukça acı vericiydi ancak şifalı bitkilerin özlerinin organizmaya girmesini sağlamak bakımından oldukça etkiliydi. Modern tıpta moksibüsyon olarak bilinen bu yöntem Çinliler tarafından başta baş ağrısı olmak üzere çeşitli rahatsızlıkların tedavisinde kullanılıyordu.

Kız şifalı bitkiler derimi yakmayı bırakana kadar, yaklaşık bir saat boyunca deri şeritleri koluma bastırdı. Bu esnada aklıma bir fikir geldi.

"Tommaso," diye bağırdım arabayı korunun içinde sürmekte olan Sicilyalıya.

"Şehre daha bir saat var," diye seslendi bana cevap olarak.

"Hayır, onu sormuyorum. Bu ıvır zıvırın olduğu araba değil miydi?"

"Neden? Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Mürekkep ve tüy kalem lazım. Thales'in yazı malzemelerini nerede muhafaza ettiğini biliyor musun?"

Tommaso üç saniye kadar düşündü çünkü hızlı bir cevap vermek yerine arabayı sürmeye odaklanmıştı. "Bütün belgeler diğer arabada ama şu sepetin dibinde bir yerde içinde yeterince mürekkep ve tüy kalem bulunan bir kutu olacaktı." Köşedeki bir hasır sepeti işaret etti. "Ama parşömen kalmadı sanırım. Bronz malların kaydını tutmak için hepsini harcadık."

"Parşömene gerek olamayacak sanırım," dedim ve teşekkür edip sepetin yanına gittim. Kutunun içinde iki bronz mürekkep hokkası ile uçları farklı kalınlıklarda olan iki tüy kalem vardı. Bu değerli malzeme Çin işiydi, Çangan'daki bir dükkândan satın alınmış olmalıydı.

Hokkalardan birini açarak tüy kalemi içine daldırdım. "Adm ne?" diye sordum kıza kalemi ona uzatarak.

Kız biraz çekinerek de olsa tahtaların üzerine Çince harflerle bir şeyler çiziktirdi. Mandarin dilinde *Şark Çiçeği* yazmıştı.

Şark Çiçeği. Ne kadar güzel bir isim, diye geçirdim içimden, *tam da ona uygun.* Gerçekten de kız bir çiçek kadar saf ve güzeldi. Bir şark tomurcuğuydu aslında: dağlarda yetişen, en şiddetli fırtınalara bile göğüs geren, narin ve dayanıklı bir çiçek.

"Şark Çiçeği," diye mırıldandım kendi kendime.

"Ne oldu?" diye sordu Tommaso mırıldanmamı üzerine alınarak.

"Şark Çiçeği," dedim bu defa Yunanca olarak.

"Şark Çiçeği mi?" Adam gözle görülür bir şekilde şaşırmıştı.

"Evet, Şark Çiçeği. Kızın adı bu."

Arabacı arkasına döndü ve yerdeki harflere baktı. "Hımm, demek kız yazı yazabiliyor. Demek anlaşmak için bir yol buldunuz. Ona Yunanca öğretsene. Buralarda kimse Çince konuşmuyor."

"Bu hiç aklıma gelmemişti ama iyi fikir. Sen ne dersin Şark Çiçeği?"

Kızın yüzünde bir gülümseme belirdi. Çocukluğundan bu yana duygularını gösterdiği zaman azarlanan çok normal bir kızdı o. Çinli kadınlar, çok küçük yaşlardan başlayarak sıkı bir iyi eş olma eğitimi alıyorlardı. Boyun eğen, duygularını gizleyen ve yumuşak başlı bir eş.

Arabanın tekerleklerinden biri bir taşın üzerinden geçince içerideki her şey havaya fırladı. Hokka devrildi ve yere dökülen mürekkep, kızın isminin üzerine yayıldı.

“Kısa bir süre sonra senin dünyanı arkamızda bırakmış olacağız Şark Çiçeği. Burası. Han Hanedanlığı’nın son şehri,” diye geçirdim içimden karla kaplı zirveler ufukta gözden kaybolurken. “Artık korkmana gerek yok. Göçebeler çoktan geride kaldı, Yunanlar da kılına bile zarar vermeyecekler.”

Kız son deri şeridi de kolumdan çıkarırken biraz mahcup gözlerle bana baktı. Kolum artık tamamen iyileşmişti.

“Benimle Roma’ya geleceksin, küçüğüm. Orada tanımaktan keyif alacağın bir kadın yaşıyor. Belki aileni bulmakta sana yardımcı olabilir.”

Şamira’nın hem sağlam ilişkileri vardı hem de varlıklı ve akıllıydı. Büyük ihtimalle Şark Çiçeği’nin tekrar Çin’deki ailesinin yanına dönebilmesinin bir yolunu biliyordu. Ebedi Şehir’den her gün Çin’e çok sayıda kervan kalkıyordu ve bunlardan biri Çinli genç kızı tekrar evine götürebilirdi. Bu hizmetler elbette ücretsiz değildi ancak Şamira’nın para rezervleri bütün masrafları karşılamaya fazlasıyla yeterdi.

Kız başını sallayarak buna razı olduğunu belirtti ve aletlerini toplamaya başladı. Şifalı otlarını tekrar içine yerleştirdiği heybeyi arabanın bir kenarına koydu. Sonra da bitki küllerinden arındırdığı deri şeritleri katlayarak toplanmayı bitirdi.

TURFAN

Turfan’m kendisini savunmak için ne yüksek surları ne de güçlü şehir kapıları vardı. Bunların yerine birbirine sarılmış iki ejderha formunda ahşap bir kapı kentin girişini koruyordu. Tao’ya inananlara göre bu abide şehri kötü ruhlardan ve vadiyi de tanrıların gazabından koruyordu. Turfan’ın içinden geçerken herhangi bir mistik sarsıntı hissedemedim. Fakat sağlık durumumun kötülüğünden duyularım da olumsuz etkilendi.

Turfan'ın, doğal güzellikleri dışında sunacağı öyle özel lüksleri yoktu. Evlerin hepsi aynı bej ve gri renkteydi ve Çin yerine Tibet yapı üslubunu hatırlatıyordu. Evlerin pek çoğunun taş ve kilden yapılmış olması da dikkatimi çekmişti ki bunun da Çin'in geleneksel mimarisiyle ilgisi yoktu. Gölün hemen yakınlarında kurulmuş olan çok sayıda çadıra ise yüzlerce tacir bulunuyordu.

Thales arabanın arka tarafını örten keten bezi bir hamlede geri çekince sınır bölgesindeki hareketli pazar yerlerinden birinde durmuş olduğumuzu gördüm.

"Bugün nasılsın yabancı? Ne dersin, yürüyebilecek durumda mısın?" Bana gösterdiği ilgi salt ticariydi.

"Evet, yürüebiliyorum. Henüz tam olarak iyileşemedim ama bacak eklemelerimi artık hareket ettirebiliyorum. Koşabileceğimi sanmam fakat bir gezinti fena olmazdı doğrusu."

"Çok iyi. Polix'le ben erzakları taşımakta bize yardımcı olabileceğini düşündük. Artık bizim kılavuzumuz olduğuna göre kervanda payına düşen sorumlulukları üstlenmenin de vakti geldi."

"Elbette," diye onayladım sözlerini.

İhtiyar geri döndü ve pazar yerine gitti.

Arabada beni nehirden çekip çıkardıklarından bu yana üzerimde olan o berbat paçavraları giydim ve yaralı kolumu yün pelerinin altına gizledim. Hem benim hem de Şark Çiçeği'nin yeni elbiselere ihtiyacı olduğunu hissediyordum ancak cebinizde ne yazık ki sadece bir dinar vardı.

Sokağa çıktım ve güneş gözlerimi yaktı. Şark Çiçeği beni kolumdan yakaladı ve bir tezgâhı işaret etti, Thales ile Polix oradaydı ve bir yandan da kervanı gözetliyorlardı. Tacirin elinde bir mum levha vardı ve kemik bir kalemlle üzerine bir şeyler çiziktiriyordu.

Kervana şöyle bir bakarak olası masrafları hesapladım. Konvoy iki arabadan oluşuyordu. Yunanların bindiği ilk arabaya, hızlı gitmeye uygun olmayan iki güçlü yük atı koşuluydu. Hizmetkârların ve diğer eşyaların bulunduğu ikinci arabaya ise katırlar koşulmuştu.

Polix sessizce yanıma geldi.

İhtiyar ise heyecanla konuşmaya başladı: “Şehrin girişinde deve satan bir adam gördüm. Arabaları bir düzine deveye değiş tokuş etmeye ne dersin? On iki sağlıklı hayvan, eşyayı çölden geçirmeye yeter de artar.”

“Bence çok iyi bir fikir değil,” diye karşılık verdim. “İnce kum eşyalara zarar verebilir. Maden eşyaların güzelce paketlenmiş olarak kapalı bir arabada bulunması daha iyi. Yola arabalarla devam edelim.”

“Şaka yapıyor olmalısın,” dedi Polix aşağılarcasına. “Bir kum çölünü tekerleklerle aşmamız mümkün değil. Arabalar kum tepelerinin üzerinde yol alamaz. Yükleri taşıyan hayvanlar olmadan saplanıp kalırız.”

“Gerçekten de söylediklerin oldukça saçma barbar,” diye oğlunu destekledi ihtiyar.

“Size kestirme bir yol bildiğimi söylemiştim. Bu yolun altından akan bir yer altı suyu var. Bu yüzden yol kumlu ama bu sert bir kum. Arabalar yola rahatlıkla devam edebilir.”

Delikanlı, ne diyecek diye babasına baktı.

“Böyle bir yolun olduğuna emin misin?” diye sordu Thales beni kışkırtmak istercesine.

“Daha önce bu konuyu tartışmıştık ama evet, tekrar söylemem gerekirse böyle bir yolun olduğuna yemin ederim.”

Adam gözlerime bakarak doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamaya çalıştı. “Sana güveniyorum yabancı,” dedi sonra.

Ben de erzakların bulunduğu arabaya geri dönerek amforaları ve sepetleri saydım. Bazı kapları sallayarak içinde kalan miktarı anlamaya çalıştım. Şu an için yeterince suyumuz vardı ancak yiyeceğimiz tükenmek üzereydi.

“Uzun bir süre konaklamadan yol almak istiyorsak yanımıza bol miktarda erzak almalıyız,” önerisinde bulundum. “Neyse ki bizi Persepolis harabelerine götürecek kadar suyumuzun olması yeterli.”

“İyi de yiyecekler bu uzun yolda bozulmaz mı?” diye sordu ihtiyar.

“Bozulur. Çölde erzak takviyesi yapabileceğimiz birkaç yerleşim yeri var ama onlara uğramak için yolumuzdan çok fazla sapmak zorunda kalırız. Aslında ne yapabileceğimizi tam olarak ben de bilmiyorum. Biraz düşüneyim.”

"Bakıyorum da planındaki ilk sıkıntılar ortaya çıkmaya başladı bile," dedi Polix alaylı bir sesle.

"Sen de bunları gidermekte bana yardım edebilirsin."

Delikanlı bir şeyler daha geveledi ama dikkatini beni ısrarla kolumdan çekştirip duran Çinli kıza yönelmişti. Şark Çiçeği konuşamadığı için bir kazanı karıştırmakta kullanılan bir kepçenin hareketlerini taklit ederek derdini anlatmaya çalıştı.

"Bir şeyler hazırlayabilirsin, bunu mu demek istiyorsun?" diye tahmin ettim.

Kız evet anlamında başını salladı.

"Ne gibi şeyler?"

Kız boştaki elini ağzına götürdü ve sanki bir şeyler yiyormuş gibi yaptı. Sonra bir memnuniyet belirtisi olarak avucunun içiyle iki defa karnına vurdu. Ardından da kolumu bırakarak tekrar arabaya koştu. Thales, Polix ve ben merakla onun peşinden gidince kızın sırt çantasında harıl harıl birtakım otlar aramakta olduğunu gördük. Sonra da kendinden gayet memnun bir tavırla ortaya bir kitap çıkardı. Sayfaların birinde üzerine bitkilerin ve şifalı otların resimlerinin çizilmiş olduğu bir sayfa vardı. Bu bitkilerin hiçbirini tanıımıyordum ama daha ilk satırları okur okumaz onun ne demeye çalıştığını anladım.

"Polix, sanırım sorunun çözümünü bulduk. Daha doğrusu, Şark Çiçeği buldu demeliyiz."

"Şark Çiçeği mi?" diye sordu Thales.

Yunanların kızın gerçek adını bilmediklerini tümüyle unutmuştum. Tam o anda Tommaso yardıma geldi: "Kızın gerçek adı Şark Çiçeği efendim."

"Ne kadar da şiirsel," dedi ihtiyar. "İyi de bize ne söylemeye çalışıyor?"

Onlara sayfadaki çizimleri gösterdim. Kız çantasından birkaç bitki çıkararak havada sallamaya başladı.

"Bu yağ, tuz ve bazı belirli bitkilerden yapılan bir tür yiyecek. Kız bu şekilde hazırlanan yiyeceklerin dayanma süresinin oldukça uzadığını düşünüyor. Bu çok özel bir tarif."

"Sen ne dersin peki?" diye sordu Thales.

"Bana kalırsa ona inanmak lazım. Bildiklerinin ne kadar işe yaradığını birkaç kez kendi gözlerimizle gördük. Bu baharlı katkı maddesi gerçekten de işe yarayacak olursa yolumuzu daha da kısaltabiliriz."

"Ya yaramazsa?"

"O zaman başta planladığım gibi yaparız. Güçlü bir at satın alıp onunla yakm köylere yiyecek aramaya gideriz."

İhtiyar mum levhasına bir şeyler çiziktirdi ve hizmetkârına döndü. "Tommaso, sen atm seçimiyle ilgilen!" dedi ve Sicilyalıya para dolu küçük bir kese uzattı. "İşini iyi yap. Genç, sağlıklı bir hayvan istiyorum. Yolda hastalanacak olursa parasını alacağın ücretten keserim. İki de deve al. Onları da gerekirse arabalara koşarız. Hadi bakalım, sen bu işleri iyi bilirsin."

"Tamam," dedi hizmetkâr, ücretinden kesilmesi muhtemel parayı düşündüğü için yüzünü buruşturmuştu.

"Polix ile ben de biraz erzak ile tuz ve yağ alacağız."

"Yiyecekler için biraz daha fazla kabımız olsa iyi olur," diye atıldım. "Üç krater yeter de artar bile."

Kraterler pişmiş topraktan büyük kaplardı. Yunanlar ve Romalılar bunları normalde su ve şarap taşımakta kullanırlardı.

"Sen kızla birlikte burada kal barbar," dedi Thales konuşmayı bitirmek maksadıyla. "Kervanla ilgilen. Bu şekilde verdiğin kararlara güvendiğimi ispat etmiş oluyorum. Tommaso geri döndüğünde istersen şehir bir gezinti yapabilirsin."

"Fazla uzaklaşmak gibi bir niyetim yok. Sadece Şark Çiçeği'ne yeni kıyafetler alabileceğim bir yer arayacağım. Sanırım bu kadarını ona borçluyuz."

"Sen ona benden çok daha fazla şey borçlusun yabancı, bu yüzden de onun hamisi ben değil, sen olmalısın," dedi Thales cebinden birkaç dinar daha çıkarırken. "Ama durumu anlıyorum. Bu kız hepimiz için önemli." Bana doğru fırlattığı üç dinar ile dört sestersi havada kaptım. "Ona ve kendine giyecek bir şeyler al. Ama Tommaso dönünceye kadar bekle. Nerede bir şehir varsa hırsızlar da oradadır."

TEHLİKENİN OĞLU

Tommaso muhteşem bir kızıl-kestane atla birlikte kervana geri döndü. Bu kadar güzel bir atı hayatımda pek nadir görmüşümdür. Bu bir Arap atıydı ve gururlu tavırlarından onun özgür bir ortamda büyüdüğünü, muhtemelen henüz bir tayken sürüden alındığını ve yetenekli Bedeviler tarafından terbiye edildiğini anlamıştım. Cesareti ve disiplini onu eşsiz bir hayvan yapıyordu.

Sicilyalı şehirdeki tartışmasız en iyi atı almış olmaktan ötürü gayet memnundu.

“Hurra!” diye bağırды dizginleri çekip attan inerken. At, ayaklarını asil bir tavırla her yere vurduğunda yerden bir toz bulutu kalkıyordu. Bastonumdan güç alarak ona yaklaştım.

“Evet, ne dersin?” dedi Tommaso gururla.

“Çok güzel. Şimdiye dek gördüğüm en güzel at,” diye karşılık verdim ve hayvanın kızıl-kestane tüylerini okşadım.

“Müthiş hızlı bir at. Eski sahibi onu bana satmadan üzerine binmeme izin verdi. Çölde dörtnala rüzgâr gibi gitmek için sabırsızlanıyorum.”

“Bu bir Arap atı, değil mi? Havasında vahşi bir şeyler var.”

“Evet, tıpkı eski sahibi gibi. Ona çok iyi bakacağıma dair söz verince hayvanı daha ucuza verdi. At iyi eğitilmiş ve adı İbn-i Hatar. Bu Arapça ‘Tehlikenin Oğlu’ anlamına geliyor.”

“Böyle bir adı olan eğitilmiş bir at! On dört dinardan daha pahalı olduğuna şüphe yok. Onu bu fiyata satın alabilmek için ne yaptın?”

Tommaso sırtıttı. “Adama on iki dinar ve on sesters verdim. Çölde ölen develerinin yerine yenilerini almak için paraya ihtiyacı vardı. Gel, atın ne kadar iyi eğitilmiş olduğuna, binicisinin komutlarına nasıl uyduğuna kendin bak.”

“Çok isterdim ama henüz ata binecek durumda değilim. Biraz dinlenmem lazım.”

“Dün akşamdan beri hiçbir şey yemedin.”

"Doğru. Kendimi hiç bu kadar zayıf hissetmemiştim. Ayaklarımın üzerinde bile zor duruyorum aslına bakarsan."

"Anlıyorum. Bir işe yaramamak arzu edilen bir durumu değil tabii."

Yük arabasının yanına gittim, Şark Çiçeği'nin bana uzattığı bir parça tuzlu balığı yiyip biraz su içtim ve birkaç kere geçirdim. Elimin tersiyle ağzımı silerken Yunanların geri döndüğünü gördüm. Aynı anda Tommaso da efendisine yardım etmek için arabadan indi. Thales ve Polix'in arkasından sıska, dişsiz bir Çinli geliyor; çuvalar, sepetler ve testilerle dolu bir el arabasını güç bela çekmeye çalışıyordu. Bu kadar yiyecek bize İskenderiye'ye kadar yeterdi.

Sicilyalı el arabasının içindekileri hizmetkârların arabasına yükledikten sonra Şark Çiçeği'ne dönerek tuz ve yağı uzattı. Kız bunları bazı bitkilerle karıştırdı; bu karışım ısıtıldıktan sonra yiyeceklere sürülecek, böylece uzun süre lezzetlerini ve tazeliklerini korumaları sağlanacaktı. Erzak takviyesi sorununu da bu şekilde halletmiştik.

Mevsimlerden ilkbahardı ve seyahatimizin hesaplanan süresi en az on aydı. Şansımız biraz yaver gittiği takdirde bu yolu rekor sürede alacaktık.

DELFI KEHANETİ

Karanlığın bastırmasıyla birlikte gölün kıyısında kamp kurduk. Hava hızla soğuyunca Yunanlar ateş yaktı ve birlikte Şark Çiçeği'nin hazırladığı nefis yiyeceklerden yedik. Tommaso develer ve giysilerle geri gelince alışveriş listemizde artık eksik kalmamıştı.

Yeni kıyafetlerim rahat ve dayanıklıydı, üstelik tam üzerime oturuyorlardı. Pantolon tok ketenden yapılmıştı ve ata binmeye çok uygundu, sert deri çizmeler yüksekti ve gömlek iki ayrı katmandan oluşuyordu; birinci katman ketenden, ikinci katman ise pamuklu kumaştan dokunmuştu. Renkler dikkat çekmeyecek türdendi ve taş çölünün doğasına uyum sağlıyordu. Tommaso bir çift kol askısı ile parmakları kesik olduğu için dizginleri rahatça tutmaya yarayan bir çift binici eldiveni de getirmişti.

Şark Çiçeği'ne ise eskisinden çok daha sıcak ve temiz olan bej-gri bir kimono verdi.

Gecenin karanlığı çökünce –karışım ateşin üzerinde fokurdarken– Çinli kız bana kolumu açmamı işaret etti ve bir kez daha moksibüsyon tedavisini uyguladı. Sevinçle parmaklarımı yarısına kadar kıvrılabildiğimi fark ettim. Yanmış bitkilerin dokunuşu canımı epey yakıyordu ancak bu, dokunma duyumun ve hassasiyetimin geri geldiğini göstermesi bakımından iyi bir durumdu.

Akşam yemeğinden sonra bir taşın üzerine oturdum ve üzerime yün bir battaniye aldım. Kampımız mutlak bir sessizliğe büründüğünde hassas işitme duyum sayesinde Polix'in babasının çadırına giderek onunla konuşmak istediğini söylediğini duydum. Duyularımı başkalarını dinlemek için pek nadir olarak kullanırdım ancak konunun ben olduğumu anlayınca dikkat kesildim.

Ateşin ışığında babayla oğlun çadırdaki gölgeleri görünüyordu.

Ben de tümüyle kulak kesildim.

"Hâlâ anlayamadığım bir şey var baba. Oğlunuz olarak size saygı duy-makla yükümlü olduğumu biliyorum ancak yine de bu barbara gereğinden fazla güvendiğinizi söylemeden edemeyeceğim. Onunla iki gündür birlikteyiz ama daha şimdiden onun emirlerine itaat etmeve başladınız."

Babası, oğlunun böyle bir tepki göstereceğini bekliyormuş gibi gülümsedi. "Endişelerini anlıyorum. Yerinde olsam ben de aynen böyle davranırdım. Er ya da geç bu meseleyi konuşmak zorunda kalacaktık ve anlaşılan şimdi bunun tam sırası."

"Nasıl yani?" diye sordu Polix endişeyle.

Ben de şaşırmıştım. Bu adam benim hakkımda benden bile fazla şey biliyor olabilir miydi?

Thales bir süre bir şey söylemedi, sonra ayağa kalktı ve ateşten bir parça uzaklaştı. "Senin yaşlarındayken orduda görev yaptığımı anlatmıştım. Bunun üzerinden epey zaman geçti; mecburi hizmet sürem sona erdiğinde subay olarak orduda kalmak ya da tüccar olmak üzere askerlikten ayrılmak gibi bir karar vermekle karşı karşıya kalmıştım.

Çok yer gezmiştim, yabancı ülkeleri tanıyordum ve yeni yolculuklara çıkmak beni korkutmuyordu. Ancak bu sefer bir asker değil de kendisi için para kazanan bir tacir olarak yola koyulmak istiyordum.”

“Evet, bu anlattıklarınızı biliyorum.”

“Ama karar vermek için Delfi’deki kâhine başvurduğumu bilmiyorsun.”

“Delfi’deki kâhin mi?” diye bağırdı delikanlı. “Apollon’un sözleri!”

“Hayatımı değiştirecek cümleyi doğru bir şekilde dile getirebilmek için tanrılardan yardım dilemek zorunda olduğumu biliyordum.”

Yunanlara ait Delfi’de bulunan Apollon Tapınağı, Helenler için dünyanın göbeği idi. Dünyanın bütün ülkelerinden krallar ve hükümdarlar buraya gelerek tanrıların yükselen sesinden başka bir şey olmayan kâhinin tavsiyelerini dinlemek için keçiler kurban ediyorlardı. Tanrısallık bir vecde kapılan bir rahibe yerin derinliklerinden gelen uğultuları dinleyerek yorumluyor, bunları bir kâtibe aktarıyor, o da bir yere yazarak sorunun sahibine veriyordu. Yunanlar için Delfi sadece bir tapmaktan çok daha öte bir şeydi; burası bir esinlenme, bir gurur kaynağı, daha yüksek bir kudretin vücut bulmuş haliydi.

“Kâhin sana ne cevap verdi?” diye sordu Polix babasının anlattıkları karşısında heyecana kapılarak. “Bunların nehirlerden çıkardığımız barbarlarla ne ilgisi var?”

“Tanrı o gün bana başka şeylerin yanı sıra öleceğimi de söyledi.”

Delikanlı derin bir nefes aldı ve başka bir tepki göstermedi. “Kehanetlerden biri de yolculuklarımdan birinden Atina’ya geri dönerken Harpialar tarafından öldürüleceğimdi.”

Görme duyum çadır bezinin arka tarafını görebilmeme izin vermiyordu ancak Polix’in korku dolu inlemesinden, bu yaratıkların sadece isimlerinin anılmasının bile onu dehşete düşürdüğünü anlayabiliyordum. Harpialar, Yunan mitolojisinde akbaba pençelerine sahip bir tür kanatlı kadın figürüydü, halkın hayal gücünden ortaya çıkmış ve en az yarım düzine kadar antik Yunan şiirinin konusu olmuşlardı. Okültizm hakkında geniş bir bilgiye sahiptim ve dünyada gerçekten de çok tuhaf şeyler vardı ancak Harpialar, Pegasuslar ve Medusalar gerçekten de mevcut değildi.

“Harpialar mı? Bu canavarlar gerçekten var mı?”

“Bana inanabilirsin. Apollon’un sesi o gün yaklaştığında bana haber verileceğini ve bu mesajın ilahî bir gezgin tarafından getirileceğini söyledi. Bu, bir insan gibi görünen ancak gerçekte tanrıların elçisi olan bir adam olacak.”

Polix derin bir nefes alıp alındaki terleri sildi ve sakinleşti. Bilinçaltı ona bu duruma ironiyle yaklaşmasını öğütüyordu, bu yüzden mesele –absürt olmasına rağmen– ona komik gelmeye başlamıştı. “Yani bu yabancıların tanrıların elçisi olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?”

“Onu nehirde Tommaso’dan önce ben buldum,” dedi ihtiyar.

“Ne yaptın?” diye sordu Polix babasına olan saygısını unutarak. “Bunu bana neden daha önce söylemedin?”

“Yarım saat boyunca onu izledim ve aniden kâhinin sözleri aklıma geldi,” dedi babası kaçamak bir cevapla. “Tam olarak emin değildim ama onun kehanette bildirilen adam olabileceğini düşündüm. Ölmekten korktuğum için kaderimden kaçmaya çalıştım ve çadıra geri döndüm. Biraz sonra sen geldin ve Tommaso’nun onu nehirden çıkardığını söyledin. Kimse suyun içinde bu kadar uzun süre hayatta kalamazdı. Sadece bir tanrı ya da bir kahraman bunu başarabilirdi.”

“O ne bir tanrı ne de bir kahraman, haydudun teki, o kadar.”

“Hayır, durum çok açık. Ben de uzun süre buna inanmak istemedim ama söylediklerini dinledikten sonra anlattıklarından onun kılavuzların, generallerin ve filozofların tümünün sahip olduğundan fazla bilgisi olduğunu fark ettim. Sonunda da kaderimden kaçamayacağımı anladım.” Adamın sesi burada bir ton boğuklaştı. “Artık tanrıların benim için öngördüklerinden kaçamayacağımı bilecek kadar yaşlı ve bilgeyim.”

Polix dehşetle çadırın ateşten uzak, daha serin bir köşesine çekildi. Yüzünü avuçlarının arasına aldı ve kendi içine dönmüş bir halde ateşin çıtırtısını dinlemeye koyuldu.

Thales oğlunun yanına çömeldi, sağ elini onun omzuna koydu ve beklenen ölümünün “kaçınılmaz” olmasından ötürü üzülmemesini söyledi. Bütün belgeler hazırlanmış, her şey onun üzerine geçirilmişti ve kervanı İskenderiye’ye götürerek başladıkları işi bitirmeliydi.

Bense kehanette sözü edilen gezgin olmadığımı emindim. Kehanetin gizemli yeteneğini sorguladığımdan değil... Ancak Delfi'deki kâhinin daima muammalarla konuştuğunun farkındaydım. Bir defasında Lidya kralı Karun, kâhine Perslere karşı savaşmasının iyi olup olmayacağını sormuştu. Apollon'un sesi, bunu yaptığı takdirde bir krallığı yok edeceğini söylemişti. Kral, kâhinin Pers İmparatorluğu'ndan söz ettiğini sanmıştı ancak söz konusu olan kendi krallığıydı. Dolayısıyla bu kehanet de Thales'in Harpialar tarafından gerçekten saldırıya uğrayacağını ve öldürüleceğini söylemiyordu. Bana kalırsa bunlar farklı şekilde yorumlanacak benzetmelerdi. Onun ölümü tümüyle sembolik bir anlam taşıyor olabilirdi.

Öte yandan tanrının elçisi olmadığımdan da emindim. İtibarımı ve ordumu yitirmiş olabilirdim ancak yine de kim olduğumu biliyordum.

Ve Harpia diye bir şey de yoktu.

YOLDAKİ İZLER

Ertesi sabah kervan Turfan Havzası'nı geride bıraktı ve tekrar İpek Yolu'na çıktı. Artık Akdeniz'e kadar sürekli olarak çölün içinde yol alacaktık. Önce Tian Sıradağları boyunca güneybatıya doğru gidecek ve bugün Afganistan olarak bilinen topraklara ulaşıncaya kadar da çorak, dağlık bir arazide yol alacaktık. Sonra bugünkü İran olan Part İmparatorluğu'na girecek, güneyde bulunan Persepolis harabelerine ulaşmak için belli bir yerde yoldan ayrılacaktık. Bir zamanlar Babililerin inşa etmiş olduğu gizli yol orada başlıyordu.

İki ay boyunca kupkuru vadiler, dik yamaçlar ve kayalık dağlar içinde yol aldık; Araplar, Partlar ve Çinlilerle karşılaştık. Yol oldukça çoraktı ancak yine de sık sık çalılara tesadüf ediyorduk, ben de bunların yapraklarını ve kabuklarını yazı malzemesi olarak yanıma alıyordum. Bunların üzerine Yunanca harfler çiziyor ve Çinli kıza Helen diyalektlerini öğretiyordum. Şark Çiçeği olağanüstü entelektüel yeteneklere sahipti ancak bir Batı dilini öğrenmekte büyük zorluk çekiyordu. Yunan

alfabesi Mandarin ideogramlarından son derece farklıydı ve kıza her harfi tek tek yazarak, vurgulayarak ve anlamını söyleyerek öğretmek zorunda kalıyordum.

Yazın son ayında Part sınırına çok yaklaşmıştık. Haritaya bakılacak olunursa burada bir kalesi, kontrol noktası, çobanlara ve çömlekçilere ait yarım düzine kadar kulübesi bulunan bir yerleşim yerinin bulunması gerekiyordu.

İğnelerle yapılan tedavi ve bitki özleri sayesinde sağlığıma neredeyse tümüyle kavuşmuştum ve yaralı kolumu artık çok iyi kullanabiliyordum. Sadece Mai Yun'un iğnesinin girdiği yerde avuç içi büyüklüğünde yuvarlak bir yara izi kalmıştı, hepsi bu kadardı. İçimde kabaran bir şeyler yapma arzusuyla İbn-i Hatar'ın sırtına atladığım gibi keşif gezilerine çıkıyordum. Görevim arabaların geçmesine uygun yolları keşfetmek ve olası haydutların durumlarını tespit etmektir. Bunu o kadar sık yapıyordum ki at bana giderek alışıyor ve binicisi olarak diğerlerinden ziyade beni tercih ediyordu.

Bedeviler güzel havalarda –gökyüzü, kozmosun bütün ihtişamını yansıttığı zamanlarda– bunu şiddetli bir fırtınanın izleyeceğini söylerlerdi.

Gerçekten de öyle olacaktı.

Baktra'ya bir günlük mesafede, özellikle sıcak ve boğucu bir günün sabahında, yolun kenarındaki bir kum yığını dikkatimi çekti. Görür görmez bu kum yığının rüzgârın eseri olmadığını, aksine insan eliyle yaratıldığını ve üzerinde insanların ayak izlerinin bulunduğunu fark ettim. Ancak böylesine işlek bir yolda bile ne bir tacirin ne de bir gezginin, hatta bir askerin bile izlerini silmek için bir nedeni yoktu. Bu yüzden ilk arabaya olan on dakikalık mesafemi değerlendirmeye ve bu tuhaf kum yığınına incelemeye karar verdim.

Atımdan aşağı atladım ve bütün insanüstü duyularımı son kertesine dek harekete geçirerek kum yığının yanına çömeldim. Parmak uçlarımla toprağa dokundum, havayı kokladım ve dokunma duyumuyla yerin altından ısı yayıldığını algıladım. Bu da burada sadece kumdan başka bir şey olduğuna işaret ediyordu. Arabadan bir kürek almayı düşündüm

ancak sonra vakit kaybetmek istemedim ve ellerimle kazmaya başladım. İki dakika sonra içinde bir testi ve yanmış tahta parçaları bulunan bir delik ortaya çıkardım. Bunların bir kamptan geriye kalanlar olduğu çok açıktı ancak bunları neden birisi gizlemeye çalışmıştı ki?

Uzaktan yol kenarında diz çökmüş olduğumu gören Tommaso katırların dizginlerini çekti ve konvoy durdu. İkinci arabayı süren Polix de durdu ve hizmetkârına seslendi: "Ne var orada? Barbar neden yoldan ayrılmış?"

"Bilmiyorum, güneş gözümü alıyor," diye seslendi Tommaso arkadaki arabaya doğru. "Kumda bir şey arıyor galiba."

Yunan sabırsızlıkla içini çekti. "O zaman git de nasıl bir saçmalıkla uğraştığına bak. Mümkünse de geri getir. Bu tempoyla Baktra'ya asla ulaşamayız."

"Peki efendim," dedi Tommaso ve arabadan indi.

Elimi deliğin biraz daha derinlerine soktum ve yanmış bir taş çıkardım. Bu, büyük ihtimalle bir ateş yerinin etrafını çeviren taşlardan biriydi. O anda Tommaso'nun yaklaştığını gördüm.

"Bir sorun mu var? Yoksa bir hazine mi buldun?" diye sordu kumu karıştırdığımı gören Sicilyalı.

"Biri burada kamp yapmış ve bunu gizlemek için üzerini taş ve kumla örtmüş. Yardım et de şurayı iyice açalım."

Tommaso neler olup bittiğini anlayamıyordu. "Çok ilginç bir şey bulunduğunu görüyorum," dedi testiye ima ederek, "ama terk edilmiş bir kamp yerinden bize ne? Bana kalırsa burası yıllardır vardı ve çıkan bir fırtınada kumların altında kalmış."

"Hayır. Biri ateş yerinin üzerini kum ve taşlarla örtmüş. Neden acaba?"

"Belki de fark edilmek istenmiyorlardı."

"Ben de bunu düşünüyordum."

Sicilyalı kıpırdamadan bana bakıyordu fakat sonra birkaç taşı kaldırmak için eğildi. "Belirli bir şey mi arıyorsun?"

"Bir iz." dedim kokuları daha iyi alabilmek için yüzümü yere yaklaştıırken.

Tam o anda taşların arasında yassı, yuvarlak bir nesne buldum. Bu sıradan bir porselen kırığıydı fakat çok tipik bir koku saçıyordu.

“Zamir!” diye bağırdım. Tabak parçasındaki koku, Tin-Sen Ormanı’nda bulduğum testinin kokusuyla aynıydı.

“Zamir mi? Bu da ne?” diye sordu Tommaso.

“Bir isim. Eski bir tanıdığın ismi.”

“Bu Zamir dostun muydu?”

“Hiç de değil. Son sefer beni öldürmeye çalışan onun ta kendisiydi.”

“Kolunu delen adam o muydu?”

“Hayır. O beni öldürecek olan katilleri gönderdi,” dedim bakışlarımı boş ufukta gezdirerek, “bu da onu yordakçuları kadar suçlu yapıyor tabii.”

Kolumu askıdan alıp eldivenimi çıkardım ve avucumun içiyle kumun yapısını ve sıcaklığını incelemeye başladım. Yolcuların bıraktığı izler uzun zaman önce kumla kaplanmıştı fakat daha derin, rüzgâr tarafından kumla örtülen bazı yerlerde ısı farklılıkları vardı. Burada kum tanecikleri de birbirine yapışmış gibiydi; bu da bir insanın ağırlığına maruz kaldıklarını ortaya koyuyordu. Burada sadece bir değil, beş ya da altı iz vardı, bu da Zamir’in muhtemelen köleler tarafından taşınan bir tahtırevanda yolculuk ettiğini ortaya koyuyordu.

Hayvanlardan iz olmadığı için büyücünün beş refakatçiyle yolculuk ettiğini anladım. Ağırlıklarına bakılacak olunursa bunların hepsi erkekti. İzi beş yüz metre kadar, her gün buradan geçen çok sayıda kervanın izlerinin arasına karışınca kadar takip ettim. Sicilyalı, İbn-i Hatar’ın dizginlerini tutuyor ve beni saygıyla belirli bir mesafeden takip ediyordu.

“Sadece altı hafta önümüzde,” dedim ona. İpek Yolu’nun bu kısmında –bir buçuk aylık bir süre zarfında– ancak az önce bulduğuma benzer bir sıcaklık tabakası oluşturabilecek kadar bir kum katmanı birikebilirdi.

“Kim? O dediğin Zamir mi?”

“O ve beş başka erkek daha. Hepsi de batıya doğru yol alıyor. Bu hızla devam edersek onları yakalayabiliriz.”

“Ondan intikam almak istiyorsun, değil mi? Onu takip ni edeceksin.”

"Hayır, onun intikam almasını engellemeye çalışıyorum. Listesindeki diğer insanları öldürmeden önce onu durdurmam lazım."

Bakışlarımı bir kez daha ufukta, İpek Yolu'nun Baktra'yla birleştiği yerde gezdirdim.

Altı hafta.

Bütün bu yol boyunca düşmanım sandığımdan çok daha yakınımdaymış meğerse.

DİLENCİ KRAL

Uzaktan bakıldığı zaman Baktra sadece tek bir kaleden oluşuyormuş gibi görünüyordu çünkü şehrin gerçekten de etkileyici olan tek binası burasıydı. Yaklaştıkça kalenin içinde sadece yarım düzine değil, çok daha fazla sayıda toprak kulübe bulunduğunu ve bunların bir aradayken şehirden ziyade şehrimsi bir görünüm verdiklerini fark ettik.

Sabah güneşinin göz kamaştırıcı ilk ışıklarında kaleyi gördüğümde aklıma gelen ilk şey nihayet Batı dünyasına varmış olduğumuzdu. Çin'in ahşap tapınaklarına, taştan ve samandan yapılmış mütevazı kulübe-lerine karşın Baktra kalesi güneşte pişirilmiş tuğlalardan yapılmıştı. Kemerli büyük ana kapıların arkasında renkli mozaiklerle süslenmiş bir iç kısım bulunuyordu. Ortada bir Roma *atriumunu* andıran ancak daha geniş bir iç avlu vardı. Bunun üzerinde de yıldızlarla dolu gökyüzüne benzetilmeye çalışılan bir kubbe yükseliyordu.

İpek Yolu'nun çorak ve kurak doğasında yolun iki yanında yetişen çalılara rastlanıyordu ancak çölde büyük ve yenilebilir bitkiler bulmak imkânsız gibiydi. Baktra'da ise çok sayıda palmiyeye, hurma ve ardıc ağacına su veren, cılız da olsa üzerinde koyunların otladığı çimlik alanların var olmasına müsaade eden bol miktarda su kaynağı vardı. İklim burada da nemli ve sıcaktı, yolu terk edeceğimiz noktaya kadar sıkıntı çekmeden ilerleyebilmek için kraterlerimizi doldurmaya karar verdik.

Önümüzdeki küçük yerleşim yerinin etrafı ne duvar ne de çitle çevriliydi – hepi topu bir manga asker tarafından korunuyordu. Normalde

tek elle kullanılan uzun yaylar, kılıçlar ve palalarla silahlanmışlardı. Üzerlerindeki zırhlar, düşmanın darbelerini savuşturmak için üst üste giyilmiş keten giysileri andırıyordu.

Sınır muhafızları geçiş hakkı için on dinar gibi yüksek bir meblağ istediler, biz de bunu yine onların arzusuyla Yunan drahmisi olarak ödedik. Ancak bu bizden zorla para alınan son yer olacaktı çünkü resmi rotadan ayrılmak üzereydik.

Palmiye koruluğunun diğer tarafında kalenin güzel manzarasını daha iyi bir şekilde sindirebildik. Kalm giysilere bürünmüş bir şekilde basamaklarda oturan biri –muhtemelen bir cüzzamlı– gelen geçenden yiyecek bir şeyler dileniyordu ancak bir grup yumurcak gelip taşlamaya başladı. Askerlerden biri çocukları durduruncaya ve dilenciye kılıcıyla kovalayınca kadar kimse onlara aldırış bile etmemişti. Üzerindeki uzun, kirli paçavralarla bu zavallı yaratık güçlüğü yürüyebiliyor, yüzünü geniş bir kukuletayla örtüyordu. Üzerindeki eski püskü tunik, omzundaki bir yaradan akan taze kanla kırmızıya boyanmışa benziyordu.

Akşam olmaya yüz tuttuğunda, güneş batmadan önce Zamir'in izini bulmak için şehir merkezine gittim. Şark Çiçeği de bir süre bana eşlik etti ancak yeşil bir alana geldiğimizde ardıc kökleri toplamak için orada kaldı.

Ben de kalenin hemen yanındaki palmiye koruluğunun sonuna kadar gidip her kervanın mutlaka geçmek zorunda olduğu bir yere geldim, kol askımı ve eldivenlerimi çıkardım ve yere diz çökerek iz aramaya başladım. En küçük bir izi bile kaçırmamak için görme, işitme, dokumma duyularımın hepsini harekete geçirerek yere çömeldim. Isı farklılıklarım da inceliyordum ama o kadar fazla iz vardı ki bana yardımcı olabilecek bir sonuca ulaşamadım.

Bir süre sonra etrafına iğrenç bir şekilde ter, kan ve pislik kokuları saçan birinin sol tarafımdan bana yaklaştığını hissettim. Arkamı döndüğümde kısa bir süre önce ana kapının orada sadaka için yalvaran dilenciye gördüm. Koyu renkli kukuletası tarafından örtülen başı hâlâ öne eğikti ve elleri tiksindirici sargılarla sarıydı. Başta onun cüzzamlı olduğunu sanmıştım fakat artık hastalığının ne olduğundan pek de emin

değildim. Aslında hasta birine de benzemiyordu ancak giysilerinin her yanı kan içindeydi. Önce konsantrasyonumu bozmaması için onunla ilgilenmedim ancak bu ölümcül hasta bana hitap etti.

“Ne aradığını biliyorum.” diye homurdandı boğuk, hırıltılı bir sesle.

“Öyle mi?” diye karşılık verdim ona inanmadığımı belli ederek.

Adam bana biraz daha yaklaştı. “Sen Çöl Büyücüsü’nün izlerini arıyorsun.”

Bu dilenci, Zamir’i nereden tanıyor olabilirdi? Onun kafilesini görmüş olsa bile büyü veya okültizm hakkında ne bilebilirdi ki? Şaşkınlıkla ayağa kalktım ve ona yaklaştım. “Sen kimsin?”

“Lütfen daha fazla yaklaşma. Şimdi ya da bir zamanlar kim olduğum önemli değil. İsimsizliği, açlığı ve dilenmeyi tercih ettim. Senin nasıl kendi lanetin varsa, bu da benim lanetim. Bu, günahlarımın bedelini ödemek için seçtiğim bir yol. Seçimime saygı göstermelisin.”

“İyi ama sen...”

“Çöl Büyücüsü, yani Zamir, dünyayı dolaşmaya ve sırlarını öğrenmek için büyü sanatının ustalarını öldürmeye devam ediyor.” diye devam etti acınası varlık. “Sihir yeteneklerini almak için Drakali-Toth’u öldüren oydu, şimdi de Endor Cadısı’nı yok etmek için Roma’ya gidiyor. Büyücüler için kötü bir zamandayız yabancı, arkadaşını kurtarmak için elini çabuk tutman gerekiyor.”

“Tam da bunu yapmaya çalışıyorum,” diye karşılık verdim dilencinin kimliği üzerine daha fazla kafa yormadan. “Büyücünün izini dün sabah buldum.”

“Biliyorum. Altı hafta önce köleler tarafından taşman abanoz bir tahtirevanla buraya geldi. İpek Yolu’nda kalacak ve Kebir Çölü’ne geldiği zaman Babil’in gizli yollarını kullanmak için güneye inecek. Sen de bu rotayı izleyeceksin sanırım.”

“Mısır’a en çabuk böyle gidiliyor.”

“Elbette, elbette.” diye fısıldadı dilenci yasak anılara dalmış bir halde. “Ama endişelenmene gerek yok. Zamir yaya seyahat ediyor ve Yunanların kervanı bu hızla ilerlemeye devam ederse Babilli intikamcıyla aradaki mesafeyi her gün biraz daha azaltacaksın. Her şey yolunda

giderse büyücüden hemen sonra İskenderiye'ye varacak ve onunla aynı anda İtalya'ya giden bir gemiye bineceksin."

"Umarım haklısındır. Hem Şamira'nın hem de o katilin öldürmeyi kafasına koyduğu diğer herkesin iyiliği için."

"Bir şey daha var. Büyücü muhtemelen gizli geçitlerin girişlerini gizlemek için sihir gücünü kullanacaktır. Persepolis harabelerinin ardında sadece kum tepeleri göreceksin olursan akşamın alacakaranlığına kadar bekle ve engellere aldırış etmeden akşam yıldızını izle. O zaman doğrudan aradığın yola çıkacaksın."

Karşımdaki bilge adama kardeşlik ve acıma duygularıyla bakıyordum. Geçmişte gösterdiğim merhamet ve Şamira'nın bana verdiği doğru nasihatler sonucunda nihayet bir hükümdar doğmuştu. Muazzam bir imparatorluğun hükümdarı değildi bu, artık büyük bir bilge, gerçeğin peygamberiydi. Dilenci kral sınavlarını geçmiş ve bir zamanlar sahip olmak istediği görkeme kavuşmuştu. "Ya sen, şimdi nereye gideceksin?" diye sordum ona.

Onun yavaşça güldüğünü duydum. "Şehit olmak için çabalamaya devam edeceğim Asi Melek. Beni dövmeye, taşlamaya ve dışlamaya devam edecekler. Ama bu beni korkutmuyor. Ne zenginleri ne generalleri ne de kralları kıskanıyorum çünkü eskiden ben de onlardan biriydim ve en korkunç cezam da buydu."

Dilenci bu sözlerden sonra bir baş hareketiyle bana veda etti, arkasına döndü ve bir daha ayak basmamak üzere bu şehri terk etti. Sandaletsiz çıplak ayaklarıyla kızgın kumlarda yürüyerek güneye doğru ilerliyordu. O, batmakta olan güneşin altında gözden kaybolurken dizginleri Sicilya'nın elinde olan İbn-i Hatar'ın nal seslerini işittim.

"Bölmek istemezdim ama bu dilenciyle ne konuştuğunu bilmeyi çok isterdim. Birbirinizi yıllardır tanıyormuşsunuz gibi bir haliniz vardı."

Söyledikleri aslında hiç de yanlış sayılmazdı. "Bildiğim her şey birer efsane Tommaso. Sümer ülkesinde, medeniyet henüz çok yeniiken, dünyanın en büyük krallığına hükmeden ölümsüz bir kraldan söz edilirdi. Nefret edilen, çürümüş, yozlaşmış bir krallıktı burası. O korkunç kral da kendi adını taşıyacak bir kuleyi bitirmeleri için kölelerini ölesiye

çalıştırıyordu. Günün birinde intikam isteyen bir asi melek başkente geldi ve mistik kılıcıyla hükümdarı yaraladı. Kral ölmedi ama yarası da bir daha iyileşmedi, böylece ismi yavaş yavaş unutulmaya yüz tuttu. O zamandan bu yana bir dilenci kral olarak dünyayı dolaşüyor ve tebaasına işlediği suçların bedelini ödemeye çalışıyor.”

“Güzel bir hikâye,” dedi hizmetkâr. “Ama bu kral... İsmi neydi ki?”

“Kral ismini kullanmaktan vazgeçmişti. Kendi isteğiyle adsızlığı seçti ve bu sayede günahlarının bir kısmından kurtulmayı başardı.”

Tommaso içini çekti ve dilencinin gittiği yöne baktı fakat adam gözden kaybolmuştu. “Gel,” diye davet etti beni, “akşam yemeğini hazırlamaya başladık.”

Ona katıldım ama bir düşünce kafamdan bir türlü gitmiyordu. Bu da çok uzun yaşamanın bedellerinden biriydi: İnsan zamanla efsaneleri sadece bilmekle kalmıyor, bu efsanelerin bir parçası haline geliyordu.

Ben bu kralın ismini biliyordum.

Kralın adı Nemrut’tu.

PERSEPOLİS – SAHTE KUM TEPELERİ

Yazın sonlarına doğru sıcaklık azalmaya başladı. Atlar artık öğle saatlerinde bile o kadar yorulmuyorlardı ve yolculuğumuz önemli bir olay olmadan hızla ilerliyordu.

Sonbaharın ikinci ayının başında yol daraldı ve olağanüstü güzellikteki iki farklı manzaranın içinden geçmeye başladı. Güneyde Kopet Dağları ufka kadar uzanıyor, kuzeyde ise Büyük (Kebir) Tuz Çölü’nün kumlu düzlükleri görülüyordu. Karanlık, korku verici büyük taşları olan Kopet Dağları, bugün İran ile Türkmenistan arasındaki sınırı oluşturmaktadır. O zamanlarda da bu dağların zirveleri krallıkların arasındaki sınırı oluşturuyordu. Sıradağların kuzeyinde, hâkimi oldukları alanlar Kazakistan, Rusya ve Moğolistan’a kadar uzanan göçebe halklar yaşıyordu. Biz ise çöle girmek üzereydik. Turfan’daki hareketimizden yedi ay sonra İpek Yolu’nu terk edecek ve güneye doğru ilerleyecektik.

Gizli yol, Persepolis'in batısından başlıyordu ve bu da ilk olarak bütün İran yaylasını aşmamız gerektiği anlamına geliyordu. Bu arazide yol bulunmadığı için muhtemelen yolculuğumuzun en sıkıntılı yeri de burası olacaktı. Yolumuzu haritaya ve yıldızlara göre bulacaktık ama neyse ki ben hangi yönde gideceğimizi iyi kötü biliyordum. Fakat yine de yolumuzu kaybetme tehlikesi yok değildi.

Neyse ki korktuğumuz başımıza gelmedi. Part İmparatorluğu'nu aşmamız tam iki ayımızı aldı. Haydutların, askerlerin ve zorlu yolların etrafından dolaştık, hatta akşamları ateşin başında hikâyeler anlatacak ve Şark Çiçeği'nin hazırladığı nefis yiyecekleri yiyecek zaman bile bulabildik. Bu arada kıza Yunanca öğretmeye devam ediyordum; bilgisini artık cümle kurabilecek kadar ilerletmişti. Ben güvenlikle meşgul olduğum için Zamir ile yanındakilerin izini kovalamaktan vazgeçmiştim; nasıl olsa dilenci bana onların nereye gittiğini söylemişti ve er ya da geç yollarımız kesişecekti.

Yunanlarla, özellikle de başlarda onları bir tuzağa sürükleyeceğimi düşünen Polix'le olan ilişkim giderek düzeliyordu. Kervanı İran yaylasında güvenle yönlendiriyordum ve delikanlı bana artık biraz daha güveniyordu. Beni bir kılavuz olarak görmeye başlamıştı.

Soğuk bir aralık sabahında, birinci yılın kış mevsiminde, doğu yönünde nihayet Perslerin eski başkenti Persepolis'in İÖ 4. yüzyılda Büyük İskender tarafından yerle bir edilmiş hüznü harabelerini gördük. Orası ile Babil'in gizli yolunun başlayacağı nokta arasında sadece iki saatlik bir mesafe vardı.

Persepolis'in batısında arazi düz ve kuruydu, palmiye ağaçları manzarayı tamamlıyordu. Yunanların haritası oldukça netti ve civardaki en küçük ayrıntıyı bile içeriyordu. Buna rağmen güneye doğru ilerlerken beklenmedik bir engelle karşılaştık.

"Bir kum çölü mü?" dedi Polix şaşkınlıkla elini gözlerine siper edip ufka bakarken. "Pers yaylasında bu tepelerin ne işi var?"

Önümüzde ince kum ve yumuşak topraktan oluşan, kilometreler boyunca güneye, doğuya ve batıya uzanan, tekerlekli her türlü aracın geçişini imkânsız kılan yarım ay biçimli bir düzlük uzanıyordu.

Thales haritayı inceledi. "Bu maalesef haritada kayıtlı değil ve bundan söz edildiğini de daha önce hiç duymadım. Bana kalırsa bu rüzgârın etkisiyle meydana gelmiş olamaz. Boyutlarına bakacak olursak gerçek ve tehlikeli bir kum çölüyle karşı karşıyayız."

Ne yazık ki bu tahminlerin hiçbiri doğru değildi. Bu gizemli durum doğal bir oluşum değildi ve bağrında bir sır barındırıyordu. İnsanların dikkatini çekmiyordu ama doğaüstü duyularım bana bu bölgede çok güçlü bir büyüün olduğunu söylüyordu. Rüzgârın uğultusu gerçek değildi, kum kokusundan eser yoktu ve bir Kerubî'nin gözleri için burada olan bir yanılsamadan başka bir şey değildi.

"Buraya daha önce geldiğini söylemiştin barbar," diye bağırdı genç Yunan. "Var olduğunu söylediğin gizli yol nerede?"

Kervana doğru döndüm. "Gizli yol, akşam olunca ortaya çıkacak. Akşam yıldızı bize yolu gösterecek."

"Bu bir numara mı?"

"Numara falan yok. Hangi yöne gideceğimizi biliyorum, daha doğrusu bunu hissediyorum."

Tam o anda Thales de araya girdi: "Barbar bizi buraya kadar büyük bir bilgeliikle getirdi oğlum. Bundan sonra da ona güvenmeye devam edeceğiz."

Oğlan bana bakarak cevap verdi. "Ona güvenmediğimi söylemiyorum ki! Ama bu manzaranın mantığını kavrayamıyorum."

"Kaybolmadık," diye karşılık verdim. "Bu kum tepelerinin varlığı da bunun kanıtı. Gizli yolun girişini perdeliyorlar. Ama güneş batıncaya kadar beklemek zorundayız ancak o zaman yola girebiliriz."

"Madem bekleyeceğiz, o halde biraz dinlensek iyi olur," dedi ihtiyar Thales katırlara doğru giderken. "Bir şeyler yiyip içelim."

Polix dizginleri elinden bıraktı ve haritayı daha yakından inceledi. "Olur şey değil! Burada çöl falan yok ki!"

Delikanlı haklıydı.

ÖLÜLERİN TÜNELİ

Venüs gezegeni olarak da bilinen akşam yıldızı karanlığın çökmesiyle birlikte doğu yönünde parlamaya başladı.

“Bakın!” diye bağırdı Polix. “İşte göğün en parlağı, gümüş yıldız burada. Ama gizli geçidin girişini hâlâ göremiyorum.” Yine bana laf atıyordu.

“Göremeyeceksin de Polix,” dedim sert bir sesle ve ona uzun bir kumaş parçası uzattım. Delikanlı hiçbir şey anlamadan şeridi eline aldı.

“Ne yapacağım bunu?”

“Gözlerini bağlayacaksın.”

“Peki ya gözlerim bağlıyken arabayı nasıl süreceğim barbar?”

Thales, Tommaso ve Şark Çiçeği kıllarını bile kıpırdatmadan bizi izliyorlardı.

“Arabaları birbirine, develeri de en arkaya bağlayacağız. Ben öndeki arabayı süreceğim. Ama sen nereye gittiğimizi görmeyeceksin.” Sonra diğerlerine baktım. “Hiçbiriniz görmeyeceksiniz.”

Genç Yunan başını salladı. Kendisine saçma gelen bu talimata uymamak için elinden geleni yapacağı belliydi. Ama yanında oturan babası ve Tommaso gözlerini bağlamaya başlamışlardı bile. Şark Çiçeği sessizce heybesindeki otları düzenliyordu.

“İyi ama bütün bunların sebebi ne yabancı? Neden bu gizlilik numaraları? Bizden sana güvenmemizi bekliyorsun ama bütün bunlar bize budalaca geliyor.”

“Bu dünyada gözlerinizin görmeye hazır olmadığı şeyler var. Akıl, ruh sağlığı ve bilinç insanların sahip olduğu inanılmaz kıymetli hazinelerdir. Bu hazineyi kaybetmek istemezsin, değil mi delikanlı?”

“Neden?” diye bağırdı Polix öfkeyle. Tek bir geri adım bile atmıyacaktı. “*Bizim gözlerimizin* görmeve tahammül edemeyeceği bu korkunç şeyler de nesi? Neden sen bizden farklısın?”

Sabırının sonuna gelen Thales oğluna kızıp bağırmaya başladı. “Yap artık adamın dediğini! İtaatkâr ol!”

Polix babasının öfke nöbeti karşısında korkuyla irkildi ancak yine de tam olarak pes etmedi. "Özür dilerim baba ama kervanın güvenliğinden endişeleniyorum. Siz demiştiniz ki..."

"Kapa çeneni! Sana söylediklerimi gerçekten anlamış olsaydın şimdi küçük bir çocuk gibi davranmazdın. Gözlerini bağla ve sesini kes."

İhtiyarın suratı öfkeden kıpkırmızı kesilmişti ve kontrolünü kaybetmek üzereydi. Onu bu noktaya getirenin ne olduğunu bilmiyordum. Belki de kum tepelerinin ardında kendisini öldürmek üzere bekleyen Harpiaları düşünüyordu.

Genç Yunan da öfkeyle boyun eğdi ve gözlerini bağladı. Ama Polix'e kızmıyordum. Onun yerinde olsam ben de aynen böyle davranırdım. Polix'le benim başta sandığımdan çok daha fazla ortak noktamız vardı.

Bu çölün yolcuların aklını karıştırmak amacıyla yapılmış bir illüzyon olduğunu en başından beri biliyordum. Bu yanılsama bir sihrin sonucu-cuydu. Dilenci kralın söylediği gibi, Zamir buradan geçmiş ve gizli yolun girişinin bulunmaması için büyü yapmış olmalıydı. Bu sayede pek az kişi gizli yolu bulmak için çöle girmeye cesaret edecekti, bunu yapanlar da girişi bulmakta zorlanacaklardı. Akşam yıldızının gösterdiği yolu takip etmedikleri sürece elbette.

İnsan yoldaşlarıma gözlerini bağlamaları yolunda verdiğim talimatın da bir nedeni vardı. Bu kadar inanılmaz bir olayın, buna hazırlıklı olmayan ruhlar üzerinde kim bilir nasıl bir etkisi olacaktı? Sırf geçidin girişinin hayalî görüntüsü bile onlara çok büyük bir zarar verebilirdi; akıllarını kaçıracaklardı. Her gün sihirle uğraşan büyücüler de sonuçta birer insandı ancak yeteneklerini yavaş yavaş öğrendikleri için gerçek olması mümkün olmayan şeyleri kabullenmekte sıkıntı yaşamıyorlardı.

Ama Polix gibi doğa dünyasına sıkı sıkıya bağlı olanlar gördükleri karşısında akıllarını ve ruh sağlıklarını yitirebilirlerdi.

Kafile hayaletvari tepelerin arasından geçmek için harekete geçtiğinde ansızın kum tepesinin yamacı yok oldu ve Zamir tarafından yaratılan hayali görüntünün tam ortasına ulaştık. Korkunç bir rüzgâr arabaları sarsıyor, mırıldanmalar ve tüyler ürpertici çığlıklar işitiliyordu. Dört

bir yandan çıkan karanlık gölgeler çılgınca daireler çiziyordu. Bunlar sihirli bir ayınle esir alınmış, acı çeken ruhlardı.

Bu görkemli illüzyon benzeri bazı sihirler sürekli olarak enerjiyle beslenmek zorundaydı. Bundan ötürü büyücüler etraftaki hayaletleri yakalar, onların güçlerini alır ve bu enerjiyi de sihirlerinin dayanma süresini uzatmakta kullanırlardı. Bu hayaletler, genellikle ölümbüyücüler için kolay av olan zavallı yaratıklardı.

“Burada neler oluyor!” diye bağırdı Polix dehşet içinde. Gölgeler o kadar fazla ses çıkarıyordu ki onu duymakta güçlük çekiyordum.

“Yerine otur, gözlerini ve kulaklarını kapa,” diye bağırdım. “İşaret verinceye kadar da kıpırdıyayım deme.”

“Hayır! Burada neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum!”

“Dediğimi yapsan iyi edersin delikanlı. Yoksa bu, bilincin açıkken geçireceğin son gece olabilir.”

“Bunu kabul etmiyorum! Bunu kabul etmiyorum!” diye bağırdı delikanlı. Sesi, çılgına dönmüş hayaletlerin gürültüsü arasında giderek işitilmez oluyordu. Polix, gençliğin verdiği coşkuyla daha fazla dayanmadı ve gözlerini bağlayan bağı indirdi.

O anda genç Yunan’ın aklından neler geçtiğini bilmiyordum ve bunu öğrenmek için de asla bir girişimde bulunmayacaktım. Bu korkunç görünümlü karşısında beyni durdu; içgüdüsel olarak kendisini titreyerek yere attı ve cenin şeklini aldı. Bedeni tepki vererek gevşemiş, bulunduğu yerde dışkı ve idrardan oluşan kötü kokulu bir birikinti oluşmuştu.

İbn-i Hatar’ın dizginlerini çekip ayaklarımı sıkıca üzengilere bastırdım, biraz geriye giderek ikinci arabanın yanına geldim. Sonra Yunan’ın üzerine eğildim. Burada daha fazla kalmamız mümkün değildi. Polix tamamen deliliğin uçurumuna yuvarlanmadan önce bu dehşet tufanından mutlaka kurtulmamız gerekiyordu.

Sol elimle atın dizginlerini kavrayarak eğildim ve sağ elimle delikanlıyı kolundan yakalayıp kendime çektim. Ensesini aşağı bastırdım ve kasımları zayıflayınca kadar parmak uçlarımla göğsündeki bir yaşam noktasına defalarca vurdum. Yaşam noktalarına darbeler indirmek aslında Kerubilerin savaş tekniklerinin arasında bulunuyordu

ancak hekimlik sanatında da kullanılmaları mümkündü. Polix bir saniye sonra uyuyakalmıştı, böylece ben de artık kafiyeyle ilgilenebilirdim.

Hayaletler hâlâ bağırıp çağırıyor ve dans ediyorlardı fakat rüzgâr dinmeye başlamıştı. Artık buradan çıkmaya ve gizli yolun girişine ulaşmaya çok yakındık. Aslında sadece çok küçük bir alan büyülenmişti fakat o korkunç hayaletler bu mesafeyi olduğundan çok daha fazla gösteriyorlardı.

Tam o anda, bütün bu karmaşanın içinde gümüş renkli bir ışık, bir umut pırıltısı gördüm. Gökyüzünde ışıldayan aydı bu; Ölümler Tüneli'nden çıkmak üzere olduğumuzun bir işaretiydi.

Birden hayali görüntü sona erdi. Hayaletler yok oldu ve onlarla birlikte dehşet görüntüleri de ortadan kayboldu. İbn-i Hatar ön ayaklarını yere vurunca etrafımın daha iyi farkına vardım. Otuz metre çapında, sağlam zeminli, küçük, daire biçiminde, ucu bucağı görünmeyen bir patikaya dönüşen bir meydandaydık. Göz alabildiğine güney yönüne gidiyor, ardından da batıya kıvrılarak Mezopotamya'ya uzanıyordu.

Bu yol, zemini yerin üç metre altında bulunduğu için dışarıdan görünmüyordu. Yolcular ve tacirler, üstü açık olmasına rağmen çok yakından bile hiçbir şeyin farkına varmıyorlardı. Yolun iki tarafında bulunan ve pişmiş kil tuğlalardan yapılmış hafifçe içe doğru eğimli duvarlar çöl kumunun içeri girmesine engel oluyorlardı. Yani burası aslında bir tür derin, dar bir vadiyi andırıyordu.

"Geldik mi?" diye sordu biri. Bu, Tommaso'ydu.

"Artık gözlerinizi açabilirsiniz."

Atımdan atladım ve hâlâ kımıldamadan uyumakta olan Polix'in yanına gidip nabzını yokladım, derisini inceledim ve eklem yerlerini oynattım. Fiziksel olarak zarar görmemişti.

"İyi mi?" diye sordu koşturup gelen babası.

"Sanırım iyileşecek. Ciddi bir duygusal şok yaşadı; bu tecrübe onda hayatı boyunca taşıyacağı izler bırakacak."

Thales bir eliyle delikanlının başını kaldırdı, diğer eliyle de vücut ısısını kontrol etti. Sonra üzgün gözlerle oğluna baktı. Şark Çiçeği de delikanlının yanına çömeldi ve alnına nemli bir bez koydu.

İhtiyar, Polix'in başını tekrar dikkatle yere bıraktı ve geri kalan bakım işini Şark Çiçeği'nin şefkatli ellerine terk etti. Sonra yavaşça ayağa kalktı ve ay ışığında altında parlayan doğayı inceledi. Sol taraftaki çalılarının arasında küçük bir mağara, bunun içinde de bir taş heykel vardı. İnsan boyutundaki bu heykelin üzerinde zamanın izleri belli oluyordu ancak her şeye rağmen Nemrut'un gözden kaçması mümkün olmayan hatları ilk bakışta seçilebiliyordu.

"Sen Tanrıların Elçisi'sin, değil mi?" diye sordu Thales sert bir sesle. "Burada olan her şey... Sen bana ölümümü haber verecek olan habercisin."

Bütün bu olanlardan sonra bunun aksini iddia etmenin oldukça güç olacağını biliyordum.

"Ben bunların hiçbirini değilim Thales. Tanrılarla alakam yok ve bir kehanetin parçası da değilim. Ancak alışıldık realitenin ötesinde de gerçeklerin olduğunu biliyorum – ve bunu artık sen de biliyorsun. Bu yol çok uzun zaman önce bir büyücüye boyun eğen insanlar tarafından yapıldı ve aynı sihrin yolun girişini hâlâ korumakta olduğunu tahmin edebiliriz."

"Sihir mi?"

"Bundan fazla etkilenmene gerek yok. İnsanların büyük bir çoğunluğu böyle bir durumla karşı karşıya gelmeyecek çünkü her geçen gün maddesel dünyaya daha sıkı sarılıyor ve içgüdülerini unutuyorlar. Bu yüzden hayvanlar olan biten karşısında irkilmedi. Onlar için imkânsız diye bir şey yok. Polix ise bu ana hazırlıklı değildi. Gözlerinizi bağlamanızı boş yere istemedim."

Thales'in nutku tutulmuştu. Tommaso ise bir köşede oturuyor ve beni dinliyordu.

"Yolda bir sıkıntıyla karşılaşmayacağız," diye vurguladım. "Oğlun da yakında iyileşecek. Ben bir kâhin değilim ama yine de bazı şeyleri önceden söylemeye cesaret edebiliyorum. Ne bir devriye ne bir engel ne de bir haydutla karşılaşacağız. İki ay sonra çok iyi bir durumda İskenderiye'ye ulaşacağız. Başımıza olumsuz hiçbir şeyin gelmeyeceğini size garanti ediyorum."

"O halde kehanet yanlış mı? Hakkında söyledikleri yanlış mıydı?"

Benden lafı uzatmadan net bir cevap vermemi beklediğini anladığımı için bir an ona Harpia diye bir şey olmadığını söyleyip söylememeyi düşündüm. Ancak sonra Polix'le Turfan'daki çadırda yaptığı konuşmayı dinlediğim ortaya çıkacak, bu defa da sahip olduğum güçleri sorgulamaya başlayacaktı. Bu yüzden mecburen kaçamak bir cevap vermek zorunda kaldım: "Kehaneti yanlış anlamış olabilirsin. Kâhinlerin sözlerini kulağa geldiği şekliyle algılamamak lazım."

"Olabilir..." diye mırıldandı ve arkasına dönerek arabaya doğru yürüdü. "Olabilir."

Thales bundan sonra bu konuyu bir daha açmadığı gibi hayaletler ve sihirle ilgili bir şey de sormadı. O akşam ona verdiğim cevapların onu tatmin etmediğinden emindim ancak bu konuda başka bir şey bilmek istemediğine kendi özgür iradesiyle karar verdiğini düşünüyordum.

Ya Şark Çiçeği? O da bir şey bilmemeyi mi tercih edecekti?

Cevabı tam da o akşam almıştı aslında. Çünkü Polix'i gözlerini bağlamaya ikna etmeye çalışırken kıza bir göz bağı vermeyi unutmuşum.

Yaşananların hepsine sessizce şahit olmuştu.

GİZLİ YOL

Thales ile Tommaso öğleden sonrasının geç saatlerine kadar dinlenmelerinin ardından önerimi kabul ettiler ve bunun üzerine önümüzdeki su kaynaklarına mümkün olduğu kadar çabuk ulaşmak için bir saat daha yol aldık. Kolum artık tümüyle iyileştiği için yemeğe ve dinlenmeye ihtiyaç duymuyordum, bu yüzden kervanın liderliğini üstlenmişim. Aslında yolumuzu kaybetmemize imkân yoktu çünkü sürekli aynı yönde ilerleyen tek bir rota vardı ve şimdilik herhangi bir yol ayrımıyla da karşılaşmayacaktık.

Daha atın üzerindeyken Zamir ile maiyetinin bizden önce buradan geçtiğini fark etmiştim. Sert zemin üzerinde iz göremiyordum ama termik izler bana büyücünün nereden geçtiğini tam olarak gösteriyordu. Bizimle aynı amacı güdüyordu. Güneye doğru ilerliyordu, sonra batıya dönecek

ve eski Babil bölgesine girecekti. Dilenci kralın hesapları doğruysa, büyücüyü yakalamak için öyle aşırı hızlı yol almamıza gerek yoktu. Tempomuzu koruduğumuz takdirde şeytani planını uygulamasına fırsat vermeden önce katili yakalamak için Roma'da olabilecektim.

Bu beni sakinleştirmişti.

Artık gece oluyordu ve hava soğumuştur ancak yerin altında hareket ettiğimiz için bıçak keskinliğindeki soğuk bizi pek etkilemiyordu. Bu, gerçekten de ancak bir dâhinin aklına gelebilecek mükemmel bir fikirdi. Yine de bu yolları planlayan kişinin –yani Zamir'in– düşüncesinin olması beni üzüyordu.

Su kaynağına gelmeden birkaç metre önce arkamdaki arabalar durdu ve Thales bana seslendi: “Barbar! Buraya gel. Polix uyanıyor.”

Şark Çiçeği o anda delikanlıya içinde şifalı bitkiler bulunan bir bardak su uzatıyordu. Polix gözlerini açmıştı ancak hâlâ burada değil gibiydi. Bağdaş kurup oturmuş, öylece önüne bakıyordu. Ne kendisine seslenince karşılık veriyor ne de kişileri ve eşyaları tanıyordu. Tümöyle güçten düşmüştü ve ilk teşhisimin doğruluğundan şüphe etmeye başlamıştım. Thales birkaç kez onun omzuna dokundu ancak sonra bunu yapmaktan vazgeçti ve oğlunun acıklı durumu karşısında duygularını belli etmemeye çalıştı.

Konuşamayan Şark Çiçeği ise bir parça kumaşın üzerine delikanlıya nasıl yardım edeceğini bilemediğini ancak oğlunun kendisine gelmesi için muhtemelen biraz zamana ihtiyaç duyduğunu yazdı. Böylesi bir durumda yapabileceğimiz fazla bir şey yoktu ama bir şeyler yiyip içmesi için onu zorlayabilirdik.

“Evet?” dedi ihtiyar. “Ne dersin bu duruma?”

Ne olup bittiğinden tam emin olamadığım için iyimser davranmaya karar verdim. “Polix'in uyanmış olması iyi bir işaret. Ruhu mücadele halinde olmalı. Gördüklerini kavrayabilmek, bunlara bir anlam verebilmek için mücadele ediyor. Bu tür tecrübelerden sonra hayatta kalan birçok insan olup bitenleri anlamaya çalışmaktan vazgeçtiklerinde tekrar kendilerine geliyorlar. Ama Polix çabuk teslim olan biri değil.” Bunu bir övgü şeklinde söylemiştim ancak babası hâlâ duygularını belli etmiyordu.

“Tanrılardan ona mücadelesinde yardımcı olmasını dileyelim.”

Adam bütün umudunu daha üstün güçlerin yardımına bağlamıştı.

“Her türlü yardım çok iyi olur,” diyerek katıldım adama. Sonra da atıma geri dönüp kervanın liderliğini üstlendim tekrar.

Dolunayın ışığında on veya on beş dakika daha ilerledikten sonra kayaların içinde bulunan küçük bir oyuk gördüm. Burada yerden fışkıran bir kaynak ile bir su birikintisinden daha büyük olmayan küçük bir göl vardı. Soğuğa rağmen suda yıkandık ve bir sonraki kaynağa yetecek kadar su depoladık. Zaten burada mola vermeye karar vermiştik; hayvanları bağladık ve kampımızı kurduk.

Babil’in yıkılmasından sonra bu yol artık kullanılmaz olmuştu ama varlığını hâlâ sürdürüyordu. Düzenli aralıklarla bulunan su kaynaklarının haricinde yaşlılar tarafından hayatta kalma bitkisi olarak adlandırılan bir tür sarmaşığa da rastlıyorduk. Bu oldukça dayanıklı bitkinin yapraklarında bol bol vitamin ve mineral bulunuyordu. Gerçi iğrenç bir tadı vardı ama o kadar besleyiciydi ki bir insan bununla uzun süre hayatta kalabilirdi.

Yunanlar, Tommaso ve Şark Çiçeği’nin dinlenmeye çekilmelerinin ardından çöle daha yakından bakabilmek için kendimi üç metre derinliğindeki yoldan yukarı çektim. Bu düz ve kayalık arazi ayın gümüşü ışığında çok iyi görülüyor ve bana Yüeci civarındaki yaşanması mümkün olmayan yerleri hatırlatıyordu ancak burada Afganistan’ın o bölgesi için son derece tipik olan dağlar ve kayalık tepeler bulunmuyordu. İçgüdüsel olarak yukarı baktım ve içimi acı veren hatıralar kapladı.

Alevler içindeki gökyüzü. Petrol gibi yanan kan. Kılıçlar. Birbirine çarpan silahlar. Savaş uğultusu. Isı. Nefret. Adalet için haykıran yüreğim. Ayaklarımızın altındaki zemin kayıyor. Muazzam bir güç bizi aşağı çekiyor, dışarı atıyor.

Sonra yıldızlar. Evren. Soğukluk. Tuhaf bir patlama.

Düşüyoruz, yuvarlanıyoruz, artık uçamıyoruz.

Terk edildik. Atıldık. Kovulduk.

Düşerek maddeye çarpma. Toprak. Tenimize yapışan kum. Kanla kaplı kanatlar. İntikam arzusuna dönüşen utanç.

Bu, asi meleklerin kovuluşuydu. Bunlar, isyana ve insanların dünyasına gelişimize dair son ve en etkileyici anlarımdı.

Burada, bu topraklarda, 2500 yıl önce Nod ülkesi adı verilen yerde başlamıştı her şey. Çöl yeni bir başlangıç, Haled ise zindanımız olmuştı.

Peşlerinde olan cellatlardan kaçmak için çaresizlik içinde sürekli batıya giden asi meleklerin, sonunda yok edici tufandan bu yana toprağın içine gömülmüş olan Hanok şehrine gelmişlerdi.

Batık şehrin sakinlerinin harabeler içinde çaresizce dolanan öfke ve intikam dolu hayaletleri onlara sığınmamıza izin vermişlerdi. Bizim başmeleklerin düşmanı olduğumuzu anlamışlardı ve astral enerjilerini kullanarak auralarımızın titreşimlerini perdeleyen gizemli bir örtü meydana getirmişlerdi. Orada, o kayıp şehirde kendimizi ölümlülerin toplumuna girmeye hazırlayacak kadar zamanı fark edilmeden bulabileceğimizi umut ediyorduk. Titreşimlerimizi saklamayı öğrenmiş ve insanların bizi fark etmemesi için kanatlarımızı kullanmamaya karar vermiştik. Eski yazıtlardan, sanat eserlerinden ve kayıtlardan dünya hakkında bilmemiz gereken her şeyi öğrenmiştik. Dünyadaki bütün dillerin kaynaklandığı Hanok dilini yazmayı ve konuşmayı da öğrenmiştik.

Hanok bizim kutsal şehrimiz, Asi Melek Kardeşliği'nin ilk ve son sığınağı, hatırı sayılır bir savaşçı topluluğunun dünyada son kez bir araya geldiği yer olmuştı. İnsanların mezarı olan bu yerde tanrısallığımızı bir kenara bırakmış, aynı zamanda şöhretimizi de buraya gömmüştük.

Hanok, birinci ve sonuncu.

İki ya da üç gün sonra kervanımız yer altı şehrine inen mağaraya ulaşmış olacaktı. Duygularım ve o güne dair hüzünlü hatıralarım beni her şeyin başladığı o şehre çağırıyordu. Zor zamanlardı ama en azından hepimiz, on sekiz asi melek, hep bir aradaydık.

Hanok, birinci ve sonuncu.

NOD ÜLKESİNE ZİYARET

Bir zamanlar başkenti Hanok olan Nod ülkesi, tufandan önce efsanevi Atlantis'le birlikte dünyanın en güçlü milletlerinden birine ev sahipliği

yapıyordu. Bir zamanlar bulunduğu çölün kayalık, koyu renkli zemini –nihayet buraya ulaşmıştık– bir volkan püskürmesi sonucu oluşmuştu. Bir zamanlar düzlük olan arazi, inanılmaz miktarlardaki su kütlelerinin hızlı akımı sonucunda kaya parçalarıyla kaplı bir alana dönüşmüştü. Binlerce yıl boyunca esen rüzgâr küçük kraterlerde toplanmış ve Araplar tarafından Hin-Kaban kum kraterleri olarak adlandırılan ilginç kum kümecikleri oluşturmuşlardı. Nod diyarını “kara renkli, toprağı mahvolmuş, uzak, uğursuz bir ülke” olarak adlandıran Kenanlıların efsanelerinin kaynağı da bu yer olabilirdi. Buraya kadar gelmeye cüret eden Kenanlılar burada bir zamanlar korkunç felaketlerin yaşanmış olduğunu mutlaka fark etmiş olmalıydılar.

Ertesi gün yola devam ettik. Polix gözle görülür bir şekilde iyileşmişti ancak içe kapanıklığı devam ediyordu. Yemek yiyor, uyuyor ve kendi başına yürüyordu ancak onu konuşturmak için gösterdiğimiz bütün çabalar boşunaydı. Delikanlı hiç konuşmuyordu ve öğlene kadar arabada açık ama ifadesiz gözlerle önüne bakıyordu. Geceleri de uyuyuncaya dek yıldızları seyrediyordu.

Akşama doğru doğu yönünde, tepesi yan taraftan oldukça iyi görülebilen siyah bir kaya belirdi. İçgüdüsel olarak dizginleri çektim ve derhal durdum. Tommaso ve ilk araba epeyce arkamdaydı, bu yüzden kimse atın dizginlerini çektiğimi fark etmemişti.

Tufanın su kütleleri geri çekildikten sonra Volkanların Efendisi Amael yerden muazzam bir lav kütlesi püskürtmüş, erimiş kayalar da zaten yıkılmış olan Hanok şehrinin üzerine akmış ve şehrin harabelerini bir daha asla geri gelmeyecek şekilde kaplamıştı. Ancak tesadüfen en alttaki katmanın içine oksijen de sıkışmıştı. Yerin derinliklerinden yok edici bir hızla püsküren gazlar sayesinde magmanın sertleşmesinden sonra harabeler ile dış dünya arasında tüneller oluşturan boşluklar meydana gelmişti. Hanok’un merkezine inen en büyük tünel, bu siyah kayanın altında, asi meleklerin fırtınalı bir gecede sığındığı bir mağaranın sonunda bulunuyordu.

Siyah kaya. Mağara. Tünel. Sanki zaman durmuş gibiydi.

Hanok, birinci ve sonuncu.

Sırf bu ziyareti aslında yapmasam da olurmuş diyebilmek için bile bu uğursuz şehre mutlaka geri dönmek zorundaydım.

“Bu gece bir süreliğine kamptan ayrılacağım,” diye kararımı bildirdim diğerlerine.

Thales bana şaşkınlıkla bakıyor ve ne söyleyeceğini bilemiyordu. Gece olmuştu, Şark Çiçeği akşam yemeğini hazırlıyordu, Tommaso da ateş yakmaya çalışıyordu.

“Bunun gerçekten de gerekli olduğuna emin misin?” diye sordu ihtiyar, elindeki büyük çekiçle çadırların kazıklarını yere çakarken. “Sana burada ihtiyaç duyduğumuzu biliyorsun.”

“Hayır, bana ihtiyacınız yok. Daha doğrusu artık yok,” diye karşılık verdim, İbn-i Hatar’ın üzengilerini düzeltirken. “Bu yol doğruca Sina Yarımadası’na çıkıyor. Sadece birkaç yol ayırımı var, kaybolma ihtimaliniz yok denecek kadar az.”

“İyi de bunları neden söylüyorsun?” dedi Thales büyük çekici yere bırakarak. “Yoksa bir daha geri dönmeyecek misin?”

“Döneceğim. Aslında niyetim şafak sökmeden burada olmak,” diye karşılık verdim atıma binerken. “Ama kervan liderinin rotayı bilmesi iyi olur. Yoksa her şey yolunda,” dedim adamın içini rahatlatmak için. “Batıya giden rotayı takip etmeniz yeterli. Şayet yarın sabah kahvaltıya dönmemiş olursam yola devam etmelisiniz.”

“Ya herhangi bir sebepten ötürü gecikecek olursan?”

Sert esen bir rüzgâr ateşi söndürecek gibi oldu ama Tommaso biraz daha odun atarak alevleri canlandırdı. Hava iyiden iyiye soğumuştur, bu nedenle hepsi kalın yün battaniyelere sarınmıştı.

“Atımla size çok çabuk yetişirim. Ama zaten gecikeceğimi sanmıyorum.”

Thales bir taşla oturdu ve sırtını gerdi. Polix’in yardımı olmadan çadırları kurmak için iki kat fazla çalışması gerekiyordu. Tommaso’nun her şeyi tek başına yapması mümkün değildi. “Öyle olsun. Güneş doğduktan sonra bir saat bekleriz seni.”

“Siz yine de ne olur ne olmaz diye düzenli olarak nöbet tutmaya devam edin. Başınıza bir şey geleceğini sanmıyorum ama ihtiyatlı olmakta

yarar var," diye eklemeyi de unutmadım çünkü Zamir'in numaralarını gayet iyi biliyordum.

"Bundan emin olabilirsiniz."

Dizginleri gevşettim ve atım ileri fırladı. Yol, tırmanması kolay ancak arabalar ile hayvanların aşamayacağı dik duvarların arasından geçiyordu. Bu nedenle Babilliler her beş kilometrede bir duvarlara hayvanların gizli yolu terk edebileceği geçişler açmışlardı.

Bir sonraki geçiş –eğimi yavaşça artan ve karanlık Nod vadisinde son bulan kıvrımlı bir yol– iki yüz metre ilerideydi.

"Şu ilerideki siyah yükseltiyi görüyor musun İbn-i Hatar?" diye fısıldadım hayvanın kulağına. "Oraya çok hızlı gitmeliyiz, aksi takdirde gün doğarken kampa dönemeyiz. Fırla, koş, uç! Rüzgâr bugün bize geçmişi gösterecek!"

Hanok, birinci ve sonuncu.

Bu yolculuk, zamanda bir sıçrama olacaktı.

LANETLİLER ŞEHİRİ

Hanok, birinci ve sonuncu.

Karanlık tepe sessizce önümde yükseliyor ve hücumumu bekliyordu. Sert, kararlı, biraz da coşkulu bir halde ona bakıyordum.

Gün doğuncaya kadar geri dönemezsem diye kampa yalnız başına gidebilmesi için İbn-i Hatar'ı serbest bıraktım.

Yan gözle Boğulanların Mağarası'nı inceledim. Bir tünel şeklinde yerin derinliklerine inen bu mağaraya bu ismi biz asi melekler vermiştik. Muazzam volkanik faaliyetler sonucu oluşan bu devasa mağara bir hayli ürkütücüydü. İçerisini yerin altından yükselen, ağıda benzer bir ses dolduruyordu. Bu, büyük tufan esnasında boğularak ölen ve şimdi de çaresizce yer altından çıkmaya çalışan lanetlilerin, yani Hanok sakinlerinin ruhlarının iç çekişleriydi.

Mağaranın sonundaki tünelin çapı daralarak iki metreye iniyor ve spiral biçiminde kilometrelerce aşağıya, toprağın derinliklerine uzanı-

yordu. Başlangıçta güneş ışığı yolumu aydınlatıyordu ancak aşağılara indikçe yarı aydınlık yerini ancak yerin derinliklerinde rastlanabilecek türden bir zifiri karanlığa terk etti. Bu andan itibaren sadece bana doğru yaklaşan ısı farklılıklarını algılayabilen dokunma yetime güvenebilirdim.

Uzun bir inişten sonra tünel, tam ortasında bir dizi sütunun bulunduğu Sonsuzluk Yolu adı verilen yüksek duvarlı bir hole dönüştü. Bunlar tarihin sütunlarıydı. Bunların üzerinde bulunan binlerce çizim. Kabil'den Lemek'e kadar olan tüm Hanok krallarının tarihini anlatıyordu. Felaketten sonra bu tünelde düz olmayan, dik ve eğimli bir taş tavan oluşmuştu.

Sonsuzluk Yolu'nun sonunda, şehrin ana surlarının bir parçası olan on beş metre yüksekliğinde bir kapı, Güneş Kapısı bulunuyordu. Kapının üzerinde bol yapraklı bir ağaç görölüyordu. Bu, İdrak Ağacı'ydı. İlk insan Âdem'i sembolize ediyordu.

Hayaletlerin inlemeleri burada şiddetlenmişti çünkü hepsi de kapıya ulaşmaya çalışıyordu. Benim gibi astral katmam görebilenler, Gerçekliğin Perdesi'nin arkasında titreyerek önce Sonsuzluk Yolu'na, ardından da Güneş Kapısı'na doğru hareket eden bir bulut görecektlerdi. Büyük kapının arkasındaki geniş, iki yanı harap binalarla çevrili bir bulvar, Lemek'in döneminde kraliyet sarayına uzanıyordu. Deliklerle dolu kaba taş zeminde dikkatle ilerliyordum. Bu deliklerden bazıları o kadar derindi ki gezegenin kor halindeki çekirdeğine kadar uzanıyordu. Biri içine düşse deliğin dibine ulaşması günler sürebilirdi. Her yerde –zeminde, harabelerde ve binalarda– insan iskeletlerinin neredeyse tamamen toza dönüşmüş kalıntılarını görüyordum.

Geniş bulvarın arkasındaki kısım özellikle karanlıktı. Etrafımdaki her şey aynı malzemeden yapılmış olduğu için farklı ısı spektrumlarını güçlükle algılayabiliyordum. Kül grisi lekeler, volkanik taşların tam ortasında olduğuma işaret ediyordu. Yolum yarısında birden turuncu renkli damlalar gördüm ve dokunmaya bile gerek kalmadan taze bir kan lekesiyle karşı karşıya olduğumu anladım. Bu lekeler, yolun sonunda bulunan, bir ışık kaynağı görür gibi olduğum bir açıklığa uzanıyordu.

İşaret parmağımı kan lekelerinden birine daldırarak dilimin ucuyla tadına baktım. Savaşçı bir melek herhangi bir organın, derinin veya vücut salgısının tadına bakarak avının kimliğini tespit edebilirdi. Ancak bunun için bir av köpeği misali, o tadı daha önce almış olması gerekirdi.

Ben de kanın tadını biliyordum! Bu mümkün olabilir miydi?

Var gücümle düşündüm ve birden aklıma geldi: Kahramanlar Salonu!

Bulunduğum koridor, kraliyet sarayının sayısız koridorundan birine geçebileceğim dikey bir yarıkla son buluyordu.

Kahramanlar Salonu, sivri kemerli bir tavanı bulunan ve yuvarlak bir taş masanın üzerinde yanan büyük bir ateş tarafından aydınlatılan geniş bir mekândı. Masada yirmi kişilik yer vardı, bu yerler her kral, kraliçe ve her ailenin en yaşlı üyesi için ayrılmıştı. Salon taş bloklardan yapılmamış, aksine dev bir kayanın içine oyulmuştu. Bu güçlü duvarları sayesinde de korkunç tufana karşı direnebilmişti. Bu duvarlarda Akdeniz Savaşları esnasında hayatlarını kaybeden yirmi kahramanın –her biri en az yirmi metre yüksekliğindeydi– heykeli bulunuyordu. Hanok ile Atlantis arasında gerçekleşen ve Atlantis'in zaferiyle sonuçlanan savaşlar bu isimle anılıyordu.

Kahramanlar Salonu'na ayak bastığımda ateşin parlaklığı karşısında göz bebeklerim küçülüyordu. Koyu bir gölge masada oturuyordu ve ateşe doğru eğilmişti. Yaralı gibiydi. Melek kanatları vardı: devasa, beyaz, kanla kaplı kanatlar.

Bu Hasai'di, asi meleklerin kudretli yüzbaşısıydı. Koyu renk bir teni ve uzun kıvrıkcık saçları olan güçlü, yetenekli bir savaşçıydı. İkinci komutan olarak Hasai. Yedinci Gök'ten kovulmamızla sonuçlanan komplonun her adımında bana yardımcı olmuştu. En parlak zamanlarında lejyonlarımı birçok kez savaşa o götürmüştü; savaşçılarımla ancak ona emanet edebilirdim. Asi melekler birbirlerinden ayrılmaya karar verdiklerinde Hasai Mısır'a geçmiş, ben ise Babil'e kaçmıştım. İhtar da Keldani diyarındaki Ur şehrine gitmişti. Bazıları doğuya doğru yol almış, bazıları okyanusu aşmak istemiş, bazıları da kuzeyin buzlarına sığınmıştı.

Koridorda bulduğum kan gerçekten de ona aitti –asi bir meleğin kanydı– ve bu yüzden de harabelerin arasından geçerken onun varlığını fark edememiştim. O da aurasının titreşimlerini gizlemeyi öğrenmişti fakat onu bu da kurtaramamıştı.

Yaralı ve ölmek üzere olan yüzbaşı hemen önümde oturuyordu, başını masaya dayamıştı. Ancak mistik kılıcının kabzasını sıkı sıkı tutmaya hâlâ devam ediyordu. Kanatları, yaralı gövdesini korumak istercesine katlanmıştı. Benim geldiğimi fark etmemiş ve yerinden kımıldamamıştı ancak yavaşça soluk alıp verdiğini ve kalbinin hafifçe çarptığını fark ettiğim için onun yaşadığını biliyordum. Yavaşça ona doğru yaklaştım; hem üzgün hem öfkeliydim, biraz da şaşkın. Hanok'a yaptığım ani ziyarette bu kadar şaşırtıcı bir şeyle karşılaşacağımı hiç tahmin etmemiştim. Yüzbaşı ile beni, yani generalî, ölümün ve acının kol gezdiği böylesine bir yerde bir araya getiren neydi acaba?

Yanına diz çöktüm ve elimi geniş omzuna koydum. Lekeli kanatlar aniden açıldı ve acıdan aklı karışmış olan Hasai yavaşça başını kaldırdı. Yüzünde çok sayıda kesik vardı ve bir gözü muhtemelen şiddetli bir darbenin etkisiyle şişmişti.

“Hasai...” diye fısıldadım yavaşça.

Yüzbaşının orada olmama sevinecek takati yoktu ancak yine de dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Bundan daha fazlasını yapacak durumda değildi. “General! Geri döndünüz! Demek görevim tamamlandı!”

Neden söz ettiğini bilmiyordum ve ilk anda onun saçmaladığını düşündüm. “Ne oldu Hasai?”

“Hepimize olan şey efendim. Beni buldular. Sandım ki ben...” Adam sustu ve bir miktar kan tükürdü. “Sandım ki saklandığım takdirde sonsuza dek yaşayabilirim. Ama her şeyi biliyorlar. İzimi bulmayı başardılar.”

“Kim? Peşinde kim vardı?”

“Parçalayıcı Kuşlar. Peşimde Parçalayıcı Kuşlar vardı, Mikail onları bizzat göndermiş.”

Parçalayıcı Kuşlar. Onları iyi tanıyordum çünkü çok kötü bir şöretleri vardı. Birilerini yakalayıp öldürmek söz konusu olduğu zaman

Mikail'in en önemli hizmetkârları olan Parçalayıcı Kuşlar, en az efendileri kadar kötü ve zalim olan iki kudretli savaşçı Kerubi'ydi. Adları Zambil ve Marilli'ydi ve daima birlikte saldırmışlardı. En az mistik kılıçlar kadar korkulan, altından yapılmış büyük mistik mızraklar kullanırlardı, bunları düşmanlarına sık sık uzaktan fırlatır ve böylece onlara kendilerini savunma imkânı vermezlerdi. Hasai de mutlaka bu mızraklardan birinin kurbanı olmuştu çünkü Parçalayıcı Kuşlar bile yakın dövüşte onun karşısına çıkmaya cesaret edemezdi.

Parçalayıcı Kuşlar, diye geçirdim içimden, sanki intikam arzumu tatmin edebilirmişim gibi.

"Meleklerin düş göremediğini söylerler general," dedi Hasai güçlkle. "Biz asla uyumayız. Ama dün tünelden bu salona geçmeye çalışırken sanki bir şey görürmüş gibi oldum. Bunun bir halüsinasyon mu yoksa bir görü mü olduğunu anlayamadım ama yine de buna inanmamak için bir neden göremedim."

Hasai öksürdü; gırtlığını parçalayacakmış gibi kuru kuru öksürüyordu ve bir an için onun aklını kaçırdığını ve tamamen deliliğin uçurumundan aşağı yuvarlandığını düşündüm. Fakat Hasai'nin tamamlaması gereken bir görevi vardı ve bu görevi tamamlayana kadar da ölmeyeceğini anladım. Hiç ses çıkarmadan bekledim.

"Geniş bir alan gördüm, melek birlikleriyle dolu geniş bir alan. Hesaplaşma Günü'nün geldiğini görüyordum. Eskiden bizimle ittifak kurmayan ancak yürekleri adalet idealiyle çarpan birçok göksel varlık da oradaydı. İkinci bir şansınız daha olacak efendim!" Hasai dimdik gözlerimin içine baktı ve bu gözlerde aniden yüzbaşının eski gücünün ışıldadığını gördüm. "Ve onlara siz liderlik edeceksiniz. Ekmiş olduğumuz iyilik tohumları yeşerecek ve bize inananlar bir lejyon oluşturacak. Asiler Lejyonu. Bu, dünyaya bıraktığımız miras olacak." Yüzbaşının sesi giderek hafifledi, artık sadece boğuk bir mırıltı olarak çıkıyordu. "Ben bir Malakî değilim general," diye ekledi güçlkle, "ve geleceği görebilme yeteneğim de yok. Ama siz tekrar yanımdasınız ve Yahve bu şekilde belki de bana son bir lütufta bulundu."

Hasai biraz gücünü toplayabilmek için sustu. Bunların onun son sözleri olduğunu sanmıştım, oysa daha başlamamıştı bile.

"Benimle burada karşılaşacağını nereden biliyordun Hasai? Ölümçül bir şekilde yaralandıktan sonra beni görmeyi neden istedin ki?" Bütün bunların ne anlama geldiğini hâlâ anlayamamıştım.

"Birkaç hayalet bana sizin şark diyarından dönmekte olduğunuzu söyledi. Asi Melek'in Roma'dan ayrıldığını ve Çin'e doğru yola çıktığını fısıldıyorlardı. Bu neredeyse beş yüz yıl önceydi. Bu yolu kullanarak Nod ülkesinden geçeceğinizi tahmin ettim. Bu harabeleri ziyaret etmekten kendimizi alıkoyamadığımı biliyorum. Hanok bizim evimiz, dünyada gerçekten güvende olduğumuz tek yer."

"Buraya neden geldin? Ölümden kaçmak için mi?"

"Hayır, komutanım. Ölümüm kaçınılmaz. Çok kan kaybettim. Ama ne pahasına olursa olsun sizi son bir kez görmek zorundaydım. Saldırıya uğramadan önce de niyetim buydu. Ama fazla hızlı yolculuk ettim ve dikkatim dağıldı. Bu yüzden Parçalayıcı Kuşlar beni buldular."

Yaptığı fedakârlığın boşa gitmemiş olduğunu belirtmek için onun elini sıktım. Hasai beni bulmak için kendisini tehlikeye atmıştı. Ama neden? "Neden, Hasai? Neden benimle buluşman bu kadar önemliydi? Özellikle de..." Ötmeden önce, diyemedim ve dilimin ucuna gelen bu son iki kelimeyi yuttum. Yüzbaşımı daha şimdiden öldürmek istemiyordum ancak onun kurtulamayacağını da biliyordum.

"Tam da bunu yapmak istiyordum. Çok uzun zaman boyunca yerine getirmeye çalıştığım görevim buydu: komutanımı yeniden görmek ve onu düşmanlarına karşı uyarmak."

Sessizce onun konuşmaya devam etmesini bekledim. Az sonra bana büyük bir sırrı ifşa edeceğini biliyordum. Asi Melek'in kanunun parmaklarımın arasından aktığını hissediyordum.

"Bilmeniz gereken bir şey var efendim. Biz Hanok'tan ayrıldıktan sonra bir şey oldu."

Hızla bunun yaklaşık üç bin yıl önce olduğunu hesapladım. Nod'un başkenti en parlak dönemini İÖ 40.000 ila 12.000 yıllarında, yani tu-

fandan sonra parlayan iki uygarlığın, Mısır ile Babil'in yükselişinden 10.000 yıl önce yaşamıştı.

"Bu tapınaktan ayrıldıktan sonra Mısır'da amaçsızca dolanmaya başladım. Mahşer Günü'nden önce asi meleklerden birini görmeyi hiç beklemiyordum ancak Bereketli Hilal'e yerleştikten kısa bir süre sonra yolculuğumu sürdürmeye karar verdim ve Nil'in akışını takip ederek Nubya'ya doğru ilerledim. Bu yolculuğum esnasında İştâr'a rastladım."

"İştâr mı?"

"İştâr sizi arıyordu general. İçinde bulunduğu tehlikeye rağmen sizi mutlaka bulmaya kararlıydı. Sonunda bir gökyüzü sakini olarak kötülüğün yardımcıları tarafından korunan bir ülkeye gitti."

"Evet! Onun yardım çağrısını perdenin arasından duydum, izini takip ettim ve onu Babil'de buldum ancak düşmanlarımız daha hızlı davrandı. Kara bir melek," –bu acı dolu anı yüreğime bir hançer gibi saplanmıştı– "siyah kanatlı bir melek. Ne onun nasıl bir varlık olduğunu biliyorum ne de kimin emrinde çalıştığını. Üstelik onu kurtaramadım da Hasai. Onu korumaya çalışırken başarısızlığa uğradım."

İştâr'ın ölümü nedeniyle kendimi hâlâ affedememiştim.

Hasai'nin yüzünde, sanki ızdırabım nedeniyle beni azarlarmış gibi bir gülümseme belirdi. "Siz bize özgürlüğümüzü hediye ettiniz, komutanım. Bu uğurda ölmeye değer. Bizler Kerubî'yiz ve ölüm, her nerede olursak olalım, daima bize eşlik eder. Doğamız bizi savaşmaya ve bundan kaçmamaya zorlar. Biz, ölmek için yaratılmışız, dolayısıyla İştâr'ın da benim de ölümümüze üzülmemelisiniz. O bir amacın peşinden giderken öldü, ben de sizi tekrar bulduğuma göre onun arzusunu yerine getirmiş olacağım." Yüzbaşı beni oldukça yakınına çekerek kulağıma fısıldadı: "İştâr bizim gibi takip edilmedi. O, öldürüldü. Ölmesi emredilmişti."

"Anlayamadım," dedim.

"İştâr, Hanok'tan ayrıldıktan hemen sonra büyük bir hadiseyi, görünüşe göre cennet ve cehennem de dâhil olduğu bir komployu ortaya çıkardı. Bu, dünyayı kaosa sürükleyecek ve Yahve'nin varlığını bile tehlikeye atacak bir plandı."

Böyle bir şey mümkün olabilir mi? Aklıma gelen ilk şey bu olmuştu. Bu dünyada yaratıcıya kafa tutabilecek kimse yoktu. Bu çok saçma bir düşünceydi.

Ancak sonra aklıma İhtar ve sarsılmaz iradesi geldi. O, benim için ve diğer asi melekler için ölmüştü. İnandığı şey uğruna ölmüştü, bu yüzden benim de buna inanmanı gerekiyordu.

“Kim peki? Kim böyle bir komployu tezgâhlatabilir?”

“Bunu bana söylemedi. Ayrıntıları bana anlattığı takdirde varlığımın tehlikeye gireceğini biliyordu. Bu sırrı sadece size söylemek istiyordu efendim. Bu yüzden de onu infaz ettiler.”

Hafifçe başımı kaldırdım ve bakışlarımız karşılaştı. Aklımızdan aynı şey geçiyordu ve aynı sonuca ulaştık.

“Siz onlar için bir tehidsiniz komutanım,” dedi Hasai. “Neden ve nasıl, bilmiyorum ama bu uğursuz ittifakın arkasında her kim varsa onun için ciddi bir tehlike teşkil ediyorsunuz. Sizin bu entrikadan haberdar olacağınızdan korktukları için İhtar’ı öldürdüler.”

Hasai’nin eli gevşedi; içindeki yaşanan akıp gittiğini hissedebiliyordum.

Tam bu anda birdenbire tavandaki ufacık bir çatlaktan içeri altın renkli bir ışık huzmesi düştü ve bütün salonu aydınlattı. Bütün mekânı yutmuş olan karanlık, güneşin gücüne boyun eğdi. Yukarıda, yeryüzünde, yeni bir gün doğuyordu.

Ben de bir daha asla unutamayacağım bir olaya şahit oluyordum. Hayaletlerin çığlıkları –bunları artık duymazlıktan geliyordum– aniden kesildi. Batık şehrin bütün mekânlarında acı çeken, gürültücü ruhlar vardı. Ancak güneş ışığının içeri sızması ve karanlığı dağıtmasıyla birlikte hepsi bir anda susuvermişlerdi. Onlara baktığım anda bunun nedenini kavradım.

“Umut,” diye inledi Hasai. “Bunlar lanetliler, general. Ülkelerinin yerle bir edilişini seyretmek zorunda kaldılar. Çocuklarının ölmesini, milletlerinin mahvolmasını izlemek zorunda kaldılar. Omuzlarında bütün bir insanlığın yükünü taşıyorlar ancak yine de içlerinde çok az da olsa bir umut var. Belki de günün birinde kurtulacak ve cennete gidebileceklerdi. Yani güneşin parladığı yere.”

Işık huzmesi yavaş yavaş solgunlaştı ve salon tekrar gölgelere bürünmeye başladı. Güneşin siyah tepeye tam dik açıyla vurarak ışınlarını yerin altına gönderebildiği tek vaktin şafak vakti olduğunu anlamıştım.

Yüzbaşı kaybolmaya yüz tutan ışık huzmesini yakalamaya çalışan hayaletlere bakıyordu.

"Başmelekler." diye fısıldadı, bakışlarını masanın üzerinde içi ateşle dolu kaba çeviren Hasai. "Onlar gökyüzünde hüküm sürdüğü müddetçe insanlar ve melekler karanlığa alışmak zorunda kalacak." Sonra bütün gücünü toplayarak son bir ricada bulundu: "General... Yedinci Gün sona erdiğinde belki de geride kalan tek asi melek siz olacaksınız. Lütfen pes etmeyin!"

Bunlar Hasai'nin son sözleriydi. Belki iki ya da üç gün daha yaşayabilirdi ancak bu durumda müthiş acı çekerti. Aurasının enerjisi dağıldı ve ruhsal dünyada büyük bir ışık patlaması meydana geldi. Kıvılcımlar dört bir yana saçıldı ve salon apaydınlık oldu. Ardından da Hasai'nin enerjisi Gerçekliğin Perdesi tarafından yutuldu ve evrenin akışına karıştı.

Hasai, ölmeden hemen önce güçlükle iki defa daha nefes alabilmişti; bu arada ona bazı şeyler anlatabilirdim. Ona ateşli bir nutuk atabilir ve çektiği acıların karşılığını alacağını söyleyebilirdim. Ancak onu ölümlük görmek dilimin tutulmasına neden olmuştu. İhtar ile Hasai aynı nedenden ötürü ölmüşlerdi. Benim aksime Yedinci Gök'e dönmeyi ve başmelekleri tahtlarından indirmeyi asla düşünmemişlerdi. Ne şehit ne de kahraman olmayı istemişlerdi. Erdemlerinin yaşayacağını bildikleri için ölüm onları ilgilendirmiyordu. Bana belki de benim kendime güvendiğimden daha fazla güveniyorlardı, bu yüzden de hayatlarını tehlikeye atmışlardı. Elimde olsaydı onları alır cennete götürür ve hak ettikleri muameleyi görmelerini sağlardım. Ama bu mümkün değildi. Ancak sahip oldukları idealler –cesaret, şeref, hakikat, adalet– içimde her zaman yaşamaya devam edecekti. Ölü ya da diri – asi melekler her zaman benim saflarımda savaşacaklardı.

İMKÂNSIZ OLAN GERÇEKLEŞİYOR

Rüzgâra karşı at sürerek akşama doğru gizli yola ulaştım. Alacakaranlık çökerken arabaların ikisini de yolun içinden geçtiği kanyonda gördüm. Tommaso cadırları kurmayı bitirmek üzereydi, ihtiyar Thales de ateş yakıyordu. Biraz ötede ise Şark Çiçeği elinde kaşık, boş gözlerle önüne bakan Polix'e sulu bir çorba içirmeye çalışıyordu.

Çinli kız beni görünce ayağa fırlayıp bana doğru koştu ve beni dostça kucakladı. On beş yaşındaki bir kız için bile fazlasıyla ufak tefekti ve boyu göğsüme bile gelmiyordu. Biraz şaşkın bir edayla gülümsemeye çalıştım. Bugüne dek melekler, şeytanlar ve hayaletlerle başa çıkmıştım ancak önümdeki masum kızın bu davranışına nasıl tepki göstereceğimi bilemiyordum. Sonunda hepimiz sıcak ateşin etrafında toplandık. Thales eline aldığı haritayı ateşin ışığından faydalanarak tamamen açtı.

"Yol, Dicle ile Fırat'ın birleştiği yerin, İran Körfezi'nin etrafından dolanıyor," diye anlattım. "On gün sonra Güney Mezopotamya'nın tümünü aşmış ve Part İmparatorluğu'nun sınırlarını geride bırakmış olacağız. Sonra da Nebatilerin bölgesine gireceğiz."

"Orada da büyük çöl başlıyor," diye ekledi Tommaso.

"Burası daima yolculuğun en rahat kısmı olur. Yol dümdüz ilerliyor ve yer altından akan suyun nemi sayesinde hava hiçbir zaman aşırı kuru olmuyor. Talihimiz de yaver giderse bir ayda çölü geride bırakmış oluruz."

Thales bir kez daha haritaya baktı. "Bu işin içinde büyü de var mı?"

"Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Bu mesafeyi sadece bir ayda alabileceğimize inanmak bana oldukça zor geliyor. Gençliğimden beri uzun yolculuklara çıkıyorum ve uygun adım yürüyen bir ordunun bile *Arabia Deserta*'yı bir ayda geride bırakamayacağını biliyorum."

Kervanın kılavuzu olarak bir şeyler söylenem gerekiyordu fakat ne diyeceğimi bilemiyordum. Gizli yola girerken yaşadıklarımız bir buvünün sonucuydu fakat Zamir'in yolun kendisini de büyülemiş olduğuna dair

bir işaret mevcut değildi. Ancak ihtiyarın sorusu yine de bir sorunun varlığını ortaya koyuyordu.

“Bu kadar büyük bir çölü bu kadar kısa sürede aşmak aslında benim için de oldukça tuhaf. Fakat işin içinde büyü olduğunu sanmıyorum. Babilliler benim bile tam olarak anlayamadığım inanılmaz teknikler kullanıyorlardı. Birisi bu yola büyü yapmış olsa bile bunun nasıl işlediğini söylemem mümkün değil.”

“Peki bu tanrılarla ilgili olabilir mi?” diye ısrar etti ihtiyar.

“Hiç sanmam,” dedim ama bu söylediğimden ben bile tam olarak emin olamıyordum.

Yunan, haritasını katladı ve yol güzergâhını planlamaya başladı. “Gizli yolumuz nerede sona eriyor?”

“Eilat Limanı’nın yakınlarında.”

Eilat, Akabe Körfezi’nin yakınlarındaki bir liman şehriydi. Aralarında Yunanların da bulunduğu, dünyanın dört bir tarafından gelen tacirler birbirlerini çok iyi tanırdı – ya da en azından birbirlerinin ismini duymuş olurlardı.

“Orada arabalarımızı develerle değiştirmek zorunda kalacağız çünkü artık sert bir zemin üzerinde yol almayacağız. Sina Çölü’nü aşmak için yirmi güne ihtiyacımız var, sonra da nihayet İskenderiye’ye ulaşmış olacağız. Yollarımız orada ayrılacak.”

Thales başını salladı ve ayağa kalktı. Polix’i kolundan tuttu ve birlikte çadırlarına geri döndüler. Yaşlı adam her akşam bir öncekine göre daha da ciddileşiyordu. Telepatik yeteneklerim yoktu ama kâhinin söylediklerinin onu rahatsız etmeye devam ettiğini anlamak pek güç değildi.

KAYALARDAKİ YER

Kış dönümünde, yani 23 ile 26 Aralık arasında Part topraklarından ayrıldık ve Nebati diyarının sınırlarından içeri girdik. Burası bütün Arabistan’ın ve Suriye’nin batısını kaplayan büyük çölün bulunduğu yerd.

Gizli yol burada hafif bir eğimle toprağın altına inen bir tünel halini alıyordu. Biraz daha ileride ise kayaların arasında bulunan kemer biçimli, doğal bir açıklık sayesinde içeri güneş ışığı giriyordu. Burası Babil Yolu'nun, eski insanların elinden çıkan eserin sonuydu. Birkaç kilometre batıda Akabe Körfezi bulunuyordu, onun arkasında da Sina Yarımadası.

Thales, Eilat'ta malının yüzde yirmisini satmayı başarmıştı. Bu parayla sekiz deve daha satın aldık, böylece toplam on devemiz oldu. Her iki arabayı ve yük atlarını sattık, kalan eşyaları da hayvanların sırtına yükledik. Tekerlekli taşıtlar yolun bundan sonrasında bizi ancak yavaşlatırdı.

İS 2 yılının Şubat ayının beşinci gününde bir salla körfezi geçtik. Artık nihayet Sina Çölü'nün sıcak, taşlı zemininde bulunuyorduk.

Üç hafta boyunca kıvrımlı yollarda ilerledik, sonra dağların yamaçlarından indik ve kuru, taşlı bir bölgeye girdik. Ayaklarımızın altındaki toprak sertti ve bütün araziye dağılmış olan kocaman taşların arasından ilerlemek zorunda kalıyorduk fakat bu ne develer ne de becerikli İbn-i Hatar için bir engel teşkil ediyordu. Yoldaki işaretlerden Feiran Vahası olarak bilinen bir su kaynağına üç dört kilometreden fazla uzakta olmadığımızı anlamıştık. Yakında hava kararacağı için batıya doğru ilerlemeyi ve uygun bir yerde kamp kurmayı planlıyorduk. İçimizden birinin vahaya giderek yolun kalanında bizi idare edecek kadar su getirmesini önerdim.

Karanlığın çökmesinden hemen sonra artık on deve ve bir attan ibaret olan kervanımız, açık renkli yüksek kayalarla çevrili doğal bir meydana ulaştı. Batı yönündeki kaya duvarının arasında bulunan bir alan, yumuşak bir kumluğa açılıyordu.

"Bundan daha iyi bir kamp alanı bulamazdık," dedi Thales, ancak sesi pek de iyimser değildi. Zaten genelde iyimser bir havası yoktu.

"Bir tuzak için ideal bir yer," dedim, daha ziyade kendi kendime. Alışkın gözlerimin bana gösterdiklerini inkâr edemezdim. Bu meydana ancak iki noktadan terk edebilirdik; ikisi de ince ve uzun, dar bir yoldu.

"Ne dedin?" diye sordu ihtiyar. Hafif rüzgâr kelimelerimi yutmuştu.

"Hiç. Burada gecenin soğuğuna karşı güvende olacağız ve eğer fırtına çıkarsa da kayalar bizi savrulan kumlara karşı koruyacaktır."

Tommaso devesinin dizginlerini çekti ve hayvan binicisinin yere inebilmesi için dizlerinin üzerine çöktü. "Çadırları şuraya kuracağım," dedi Sicilyalı kaya duvarının içeri doğru hafif bir eğim yaptığı bir yeri işaret ederek.

Thales bana döndü. "Her gece yaptığın gibi bu gece de nöbet tutacaksan, bu sefer her zamankinden daha dikkatli olmanı salık veririm. Yolculuğumuzun bu son kısmında saldırıya uğramak istemiyorum. Yaşadığımız bunca acı olaydan sonra, sona bu kadar yaklaşmışken sahip olduğumuz tüm bronz eşyaları kaybedecek olursak büyük bir hayal kırıklığına uğrarım."

"Endişelenme. Sabaha kadar bu dağları bir an bile gözden kaçırmayacağım. Burada hoşuma gitmeyen bir şeyler var. Ama ne olduğunu ben de bilmiyorum."

Attan inerken kaya duvarının üst kısmına bakmaya devam ediyordum. Gerçekliğin Perdesi'nde hoş olmayan bazı değişiklikler sezinliyordum.

"Yarın vahaya gidecek misin?" diye sordu Thales içime doğanların farkında olmadan.

Eyerin, hayvanın karnının etrafından dolaşan kayışını yavaşça gevşettim. "Evet, şafak sökerken yola çıkacağım. Güneş tepe noktasındayken geri dönmüş olurum."

KÖTÜ ÖNSEZİLER

Çadırları kayaların güney tarafına kurduk; orası güvenliydi. Herkes uyurken kayanın üstüne çıktım ve bütün gece nöbet tuttum. Yerim oldukça iyiydi ve karanlık bir yere kıvrılmıştım. En akıllı Kerubi bile beni burada bulamazdı. Bölge göz alabildiğine derin bir sessizliğe gömülmüştü. O gece ne bir gece kuşu görüldü ne de yılanlar deliklerinden çıktı. Hatta bazen ıssız bir ortam bulunca ortaya çıkıp inleyen hayaletler bile karanlıkta susmuşlardı.

Güneş doğmadan önce kayalardan aşağı indim ve İbn-i Hatar'ı eyerledim. Hâlâ tüten ateşin küllerini bir avuç kumla söndürdüm. Tommaso develeri hazırlamak için birazdan uyanırdı, ben de öğlen geri dönmek için acele etmek zorundaydım. Geçen akşamki kötü belirtilere rağmen kervan hâlâ güvendedi. Keskin bakışlarımla etrafı saatlerce gözetlemiştim ve civarda pusuya yatmış birinin olmadığından emindim. Bu yöne bir haydut gelecek olsa bile şu anda dağların ardında olması gerekirdi ve atı ne kadar hızlı olursa olsun ben geri dönmeden bu kayalığa ulaşması imkânsızdı.

Doğuda görünen kırmızı renkli şafak, güneşin pek yakında doğacağını ortaya koyuyordu. Feiran Vahası'nda doldurmak istediğim iki büyük krateri atın sağrısına bağladım, üzerime kukuletalı bir pelerin geçirdim ve eyere atladım. Tam yola çıkmak üzereyken Şark Çiçeği'nin uyanmış olduğunu gördüm. Hiç beklenmedik bir anda yolculuk giysilerini üzerine geçirmiş bir halde çadırının önünde durmuş bana bakıyordu

"Ne oldu Şark Çiçeği? Yakında dönmüş olurum."

Kız konuşamıyordu ama ne demek istediği yüzünden okunuyordu. Bu kayaların arasında ben olmadan kalmak istemiyordu.

"Her şey yolunda," diye onu sakinleştirmeye çalıştım. "Daha önce de defalarca yalnız kalmadın mı? Tommaso seninle ilgilenecektir. Yunanlar sana bir şey yapmaz."

Ama sözlerimin kızın üzerine en küçük bir etkisi bile olmamıştı. Sonra birden kavradım. "Evet haklısın, havada iyi olmayan bir şeyler var ama korkmana gerek yok. Bu yolda kimse yok. Etrafta haydut görünmüyor."

Kız sözlerime aldırış etmedi ve kendisini eyere çekmem için elini bana uzattı.

"İyi bakalım. Madem gelmek istiyorsun, atla o halde!" Kızı arkama değil de önüme oturttum, düşecek olursa onu kolaylıkla tutabilirdim.

Sonra da ona büyük bir kumaş parçası uzattım. "Bunu başının etrafına dola, sadece gözlerin açıkta kalsın. Bu seni güneşten koruyacak. Hızlı olmamız ve dikkat çekmememiz gerekiyor. Bedevilerin bugüne dek bir Çinli gördüklerini hiç sanmıyorum. Onların ilgisini uyandırmasak daha iyi olur. Zaman, yolculuğumuz açısından çok önemli."

Kız tamam anlamında başını sallayınca, vahaya doğru yola koyulduk. Yolda Şark Çiçeği'nin o gece neler hissetmiş olabileceğini düşündüm. Acaba kötü niyetli bir auranın perdeyi titrettiğini mi fark etmişti? Yoksa benim dikkatimden kaçan başka korkunç bir şeyin farkına mı varmıştı?

Yabancıların birçoğunun sandığının aksine Feiran Vahası ortasında doğal bir kaynak bulunan palmyeli bir yer değildi; Sina'nın en büyük vahasıydı. İbrani yazıtlarına bakılacak olunursa Musa'nın Mısır'dan çıkardığı halkının susuzluğunu gidermek için asasını vurduğu yer burasıydı.

Feiran küçük bir köyü andırıyordu ve sakinleri açık tenli yabancılara pek hoş bakmıyordu, çünkü onları kibirli Roma lejyonlarıyla ilişkilendiriyorlardı. Haydutlara benzeyen muhafızlar bizi durdurdular ama vahayı kullanmamız için gülünç denecek kadar düşük bir ücret istediklerinde epey rahatlamıştım.

Sonra bu zavallı insanların ne kadar ağır yaşam koşullarına sahip olduklarını gördüm ve talep edilen ücretten fazlasını ödedim. Bu miktar, beni nasıl olsa etkilemezdi. Sonra kapları suyla doldurdum ve Şark Çiçeği'yle birlikte kayaların arasındaki meydana doğru yola koyulduk. Güneş gökyüzünde epey yükselmişti ve sıcak rüzgâr yüzlerimize çarpıyordu. Güzel manzaraya bakıyor ve burada yolunda gitmeyen bir şeylerin olabileceğini aklımıza bile getirmiyorduk.

Yolum açıldı ve atımı güvenle sürüyordum.

Ve sonra fırtına koptu.

HARPIALAR

Kayaların arasından kamp alanımıza açılan dar geçidi gördüğümüz sırada şiddetli bir rüzgâr esiyordu. Güneş epey yüksekteydi ve Yunanların kampı toplamış olup olmadığını düşünüyordum. Kukuletama rağmen sıcaklık, kum ve rüzgâr yüzüme çarpıyordu. Bundan ötürü başıma bir kumaş parçası sarmak zorunda kaldım. İbn-i Hatar yorgun görünüş-

yordu, karnı açtı ve susamıştı, ben de rüzgârdan ve hava koşullarından kurtulmak için kayaların arasına sığınmaya can atıyordum.

İçeri girdiğimiz anda rüzgâr kesildi. Dışarıda rüzgâr arkamızdan esiyordu fakat birden burnuma tuzlu bir koku geldi. Ölümün kokusuydu bu.

“Kan!” diye fısıldadım Mandarin dilinde, Şark Çiçeği’nin uyarımı anlaması için.

Attan aşağı indim ve yan tarafına güçlü bir şaplak attım: “Koş, uzaklara git, bir yerlerde beni bekle!” Şark Çiçeği dizginleri kaptı, bacaklarını eyerin etrafına doladı ve alışkın olmamasına rağmen güçlü hayvanın sırtında fırlayıp gitti.

Gerçekliğin Perdesi’ndeki bir titreme, bana kötü bir şeylerin beni beklediğini söylüyordu. Geviş getiren develerin sesini duyuncaya kadar kaya boyunca dikkatle ilerledim. Meydana ulaştığımda burada büyük bir katliam yaşandığını anlamıştım. Hemen yanımdaki çatlağın arkasında kanlar içinde bir ceset yatıyordu. Yüzünde tasavvur dahi edilemeyecek bir dehşet ifadesi vardı, gözleri yerinden çıkarılmış, dili koparılmıştı. Sırtında çok sayıda kesik vardı ve kalbi sivri bir nesneyle delinmişti. Bu, Yunan tacir Thales’ti!

Bu korkunç kan banyosuna bakıp kalmıştım. Tam ortada ise gösterişli bir kadın vücuduna ve melek kanatlarına sahip bir varlık, mızrağına dayanmış halde duruyordu. Açık renk teni, dalgalı kısl saçları ve dolgun göğüsleri vardı. Üzerinde giysi olarak sadece beline bağladığı ve çıplaklığını ancak örten ipek kumaşlar vardı; bir çeşit tuniği andırıyordu. Ayaklarının dibinde, yine ölümcül silahıyla delik deşik edilmiş hareketsiz bir beden yatıyordu. Bu, Tommaso’ydu.

Avcı, altın mızrağının ucunu kurbanının gövdesinden çıkarırken, bir diğer kanatlı kadının yerden otuz metre kadar yüksekte uçmakta olduğunu gördüm. Bir saldırı olduğu takdirde, diğeri hemen yerdekini koruyacak ve kötü sürprizleri engelleyecekti. Yoldaşı gibi onun da elinde bir mızrak vardı. Mavi gözleri şimşek hızıyla etrafına bakıyor, keskin işitme duyusu en hafif titreşimleri bile algılıyordu.

Parçalayıcı Kuşlar! Başmelek Mikail’e kör bir itaatle bağlı olan iki Kerubi, iki zalim katildi bunlar. Hasai’ye işkence yapanlar da bunlardı.

Yüzbaşı yaralandıktan sonra bir şekilde ellerinden kurtulmuş olmalıydı ancak Parçalayıcı Kuşlar'ın onu Sina'ya kadar izlediğine şüphem yoktu.

Parçalayıcı Kuşlar muhtemelen Hasai'yi değil, beni arıyorlardı. Görevlerini tamamlayacak ve başımı Meleklerin Prensi'ne götüreceklerdi.

Kerubilerden, Tommaso'nun cesedinin başında bulunanının adı Zambil, yukarıdan onu kollayanının adı ise Marilli'ydi. Hareketlerinin kısıtlanmaması için üzerlerinde ne bir zırh ne de başka bir koruyucu kıyafet vardı. Dolayısıyla son derece sessiz ve hızlı hareket edebiliyorlardı. Kanatlarının tanımlaması zor, kum grisi ile hâkî arasında bir rengi vardı, bu yüzden de çöl manzarasında eriyip gidiyorlardı.

Aslında bana pusu kurmuşlardı ama yine de geldiğimi fark edememişlerdi. Ta ki ben kendimi gösterinceye dek.

Zambil'in yüzünde sinirli bir gülümseme belirdi. "Nihayet seni de bulduk. Bu kadar geç kalman çok yazık!"

"Asi meleklerin ölü insan görmekten hoşlanmadığını söylerler. Aslında onları bağışlayabilirdik ama bu salak kil kuklalar bir türlü pes etmek istemediler," diye ekledi Marilli zalim bir sesle.

"Aynen," dedi Zambil ve beni işaret etti. "Seni sadece duruşundan tanıyabildim. Maymun saçı gibi kokuyorsun yüzbaşı!" dedi ve çölü inleyen iğrenç, alaycı bir kahkaha attılar. "Nasıl, bizimle yeniden savaşmaya hazır mısın?"

Yüzbaşı. Evet, tahmin ettiğim gibiydi. Parçalayıcı Kuşlar beni Hasai sanıyorlardı.

Onları daha fazla bekletmek istemediğim için yüzümdeki kumaşı açtım ve pelerinimi çıkardım.

Zambil olduğu yerde donup kaldı ve yüzünde iğrenç bir ifade belirdi. Marilli ise şiddetli kanat darbeleriyle geriye kaçtı. Çölün zemininden kumlar havalanıyordu.

"Bu Yüzbaşı Hasai falan değil, Birinci General Ablon'un ta kendisi," diye homurdandı mavi gözlü savaşçı kadın şaşkınlıkla.

"Asi Melek Ablon demek istiyorsun herhalde," diye düzeltti onu, korkusunu yenmeyi başaran Zambil. "O halde ödülümüz ikiye katlanacak demektir."

Kadın savaşı kötü bir gülüşle mızrağını kaldırdı ancak diğeri bundan bu kadar emin değildi. Belki de kulağına gelen bazı şeyler olmuştu.

“Kılıcın nerede general?” diye sordu kızıl saçlı katil.

“Silaha ihtiyacım yok.”

Soğukkanlılığım onları şaşırtmıştı.

“Kerubî yasası bu durumda benim de mızrağımı kullanmamı yasaklar.” Bu sadece bir aldatmacadan ibaretti; onun mızrağını kullanacağımı çok iyi biliyordum.

“Rakibin olarak seni bu zorunluluktan azat etmediğim sürece elbette.”

Zambil homurdandı ve kanatlarını gösterişli bir şekilde çırpı. Parçalayıcı Kuşlar çok kurnazdı ve onları ancak hileyle alt edebilirdim. Kutsal İntikamcı'yı uçurumun dibine attığımdan bu yana silahlı düşmanlara karşı silahsız mücadele etmeyi öğrenmiştim. Kısa bir süre sonra da silah taşıyan herkesin, bu silahın kendisini bir savaşta daha üstün kılacağını düşündüğünü fark ettim. Bu yüzden de silaha tam bir bağlılık söz konusu oluyordu. Biri ne zaman bir kılıç, mızrak ya da hançer kullansa karşısındakini bununla yaralamak için elinden geleni yapıyordu.

Ama tüm silahların kendine has bir kısıtlaması vardı. Silahsız bir savaşçı ise özgürdü ve dövüşürken vücudunu istediği gibi kullanabilirdi: yumruk, tekme, dirsek, kafa, diz... Akla gelebilecek her şey. Parçalayıcı Kuşlar'ın zayıf bir noktası daha vardı: Mızraklarını uzak mesafeden atmayı severlerdi ancak kibirli Zambil benim gibi silahsız bir rakibe karşı yakın mesafeden dövüşmeyi de göze alacaktı. Onu ulaşılabilir bir mesafeye çekmeyi başardığımı takdirde bu dövüşten galip çıkma şansım vardı.

Kızıl saçlı dişi melek altın mızrağını havada salladı. “Asi Melek! Bak, en yüksek rütbeli subayının göğsünü delen silah işte bu!”

“Az sonra onu asla kullanmamış olmayı dileyeceksin!” diye karşılık verdim.

Melek kadın kanatlarını açtı ve öfkeden kızarmış gözlerle üzerime saldırdı. Savaş heyecanıyla uyguladığım taktiği fark etmemişti, ta ki Marilli haykırıncaya kadar: “Dur Zambil, ona bu kadar yaklaşma!”

Ama artık çok geçti. Dişi melek artık ona ulaşabileceğim bir mesafedeydi ve bana cepheden saldırdı. Buna hazırlıklı olduğum için hızla yana kaçtım ve hemen yeniden saldırı pozisyonu aldım.

Havadaki Parçalayıcı Kuş ne yapmak istediğini anlamış olduğu için mızrağını bana doğru savurmak istiyordu ancak Zambil tam aramızda olduğu için bunu yapmaya bir türlü cesaret edemiyordu. Arkadaşını vurmaktan korkan Marilli ister istemez duraksadı ve endişeyle mücadelemizi izlemeye başladı.

Mızraklar savaşın ilk anında neredeyse mağlup edilemez silahlardır ancak rakip yaklaştıkça işe yaramaz hale gelirler çünkü onlarla ancak yavaş ve uzun mesafeli hareketler yapmak mümkündür. Dişi melek de bir an için ne yapacağını düşünmeye başladı ve ben de bu anı saldırmak için kullandım, mızrağı alt kısmından yakaladım ve var gücümle kendime çektim. Zambil'in ne kadar güçlü olduğunu sınamak gibi bir niyetim olmadığı için mızrağı dışarıya doğru döndürdüm ve dişi meleğin bileği pes edinceye ve silah elinden yağ gibi kayarak yere düşüncüye kadar da bu hareketi sürdürdüm. Zambil, ölümcül silahını kullanmaya o kadar alışmıştı ki bu kez bir an için ne yapacağını bilemez bir halde öylece kalakaldı. Zambil'in zayıf noktasını fark ettiğimde bir adım geri çekildim, mızrağı hızla yukarı kaldırdım ve sivri ucunu düşmanımın gırtlığına yönlendirdim. Dişi melek bu beklenmedik saldırımdan kaçabilmek için geri çekildi fakat manevram onu şaşırtmıştı bir kere. Mızrağın ucu derisini deldi ve olanca hızıyla boynuna girdi.

Zambil'in kanı üzerime sıçırıyordu. Elimdeki mistik silahı isteksizce bıraktım ve çıplak ellerimle dişi meleğin göğsünü kavradım. Sert bir hareketle parmaklarımı göğsünün içine sokup kalbini elime aldım ve bir çekişte koparıp çıkardım. Zambil'in gözleri döndü ve inlemesi son buldu. Ölmüştü.

Ama Marilli hâlâ hayattaydı.

Korkuyla altın mızrağını havada sallayarak kalbimi hedef aldı. Bunun üzerine ben de ölü Zambil'in silahını aldım. Artık her şey kimin daha hızlı olacağına bağlıydı. Marilli'nin avantajı hazırlıklı olmasıydı ancak Zambil'in artık bir işe yaramayan avatarı hâlâ ayaktaydı ve ceset bana

kalkan vazifesi görüyordu. Marilli doğru açığı yakalamaya çalışırken hızla cesedin arkasından çıktım ve mızrağımı fırlattım.

Silah kıvılcımlar saçarak uçtu ve olanca şiddetiyle Marilli'nin göğsüne çarptı. Dişi melek o anda ölmüştü. Kanatları küçüldü, gövdesi yere düştü, dik yamaçtan aşağı yuvarlandı ve gürültüyle uçurumun dibini boyladı.

Mikail'in hizmetindeki en cani katiller, Parçalayıcı Kuşlar, mağlup olmuştu.

Dişi melekleri mağlup ettikten sonra biraz gevşedim ve katliamın boyutlarını anlayabilmek için etrafıma bakındım. Ancak üzerime büyük bir bitkinlik çökmüştü ve başka bir şey yapmadan önce birkaç kez derin derin nefes almam gerekti. Ama beni bu duruma düşüren bitkinlik değildi.

Thales'in korkunç ölümü nedeniyle büyük bir öfke içinde önce kamp alanımıza, sonra da Tommaso'nun cansız bedeninin yanına gittim. Parçalayıcı Kuşlar onun göğüs kafesini ezmişlerdi ancak en azından ihtiyar Yunan gibi acı çekmek zorunda kalmamıştı.

Ölmüşlerdi. Hepsi ölmüştü. Bu zavallılar, kendi küçük maddi çıkarlarıyla hiç ilgisi olmayan bir savaşın içine sürüklenmişlerdi. Asi meleklerin ve aslında bütün dışlanmışların omuzlarındaki lanete, yani yalnızlığa kurban edilmişlerdi. Etrafımızdaki herkes ve her şey eninde sonunda ölecekti, ta ki hepimiz yok edilinceye kadar. Bu da benim kaderimdi: Arkadaşlarımın ölmesini hiçbir şey yapamadan seyretmek zorundaydım.

Ama yaşayan her şey ortadan kaldırılmamıştı.

"Onlara yardım edemeyecek kadar korkmuştum," dediğini duydum bir sesin kekeleyerek.

Hemen solumda uzun boylu, iri yapılı bir delikanlı sakın bir şekilde hizmetkârın cesedine bakıyordu. Üzerinde kırmızı-beyaz motifler olan bir tunik vardı ve kendine güvenli tutumu kökenini hemen belli ediyordu. Yüzünden zekâ, gözlerinden ise soğukkanlılık fışkırıyordu. Bu, Polix'in ta kendisiydi.

"Kayaların arasındaki bir boşluğa saklandım," dedi delikanlı. "Harpialar rüzgârla birlikte geldiler, bir anda aramıza indiler ve ben tam o

anda iki dünya arasındaki ilişkiyi kavradım. Harpia diye bir şey yoktu, değil mi? Ama bu onların asla var olmayacağı anlamına da gelmiyor."

Büyük bir şaşkınlık içindeydim. Önce Polix'in iyileşmiş olduğu gerçeğini sindirmem gerekiyordu. Onun aklının bu kadar çabuk başına gelmesini hiç beklemiyordum. Demek ki öncekine benzeyen ikinci bir tecrübe yaşaması onun iyileşmesini sağlamıştı. Gizli yolun girişindeki hayaletler Polix'in aklının karışmasına neden olmuştu. Bu durum onun için o kadar anlaşılabilir bir meseleydi ki o gece neler olduğu sorusuna cevap ararken az kalsın aklını kaçırmanın eşiğine gelecekti.

Neler olup bittiğini anlama çabası onun ruhsal olarak donup kalmasına neden olmuştu, ta ki Parçalayıcı Kuşlar'ın aniden ortaya çıkmasını görene kadar. O anda sadece bir değil, birden fazla gerçekliğin var olduğunu kavramıştı. Bu akşam da bana tam olarak bunu söylemeye çalışıyordu. Bütün hayatı boyunca –sonunda kendilerini Parçalayıcı Kuşlar şeklinde gösteren– Harpia diye bir şeyin olmadığına inanmıştı çünkü onun gerçeklik algısında –elle tutulabilen, gözle görülebilen bir gerçeklik– böyle bir şey mevcut değildi. Kendi realitesinde gerçekten de böyle bir şey yoktu.

Fakat bu durum Harpiaların günün birinde var olmayacağı anlamına da gelmiyordu. Evrenin sırlarını çözmek isteyen biri imkânsız olanın varlığını da kabul etmek zorundaydı.

Nal sesleri bizi gerçekliğe geri döndürdü ve İbn-i Hatar'ın Şark Çiçeğiyle birlikte geri döndüğünü gördük. Kıza uzaklara gitmesini söylemiştim ancak savaştan sonra yaşanan sessizlik onu kampa dönmeye cesaretlendirmişti. Yerdeki ölü gövdelere dehşetle bakıyor fakat soğukkanlılığını bozmuyordu. İmparatorun düşmanlarının vahşi şekillerde katledildiği bir ülke olan Çin'de buna benzer sahneleri mutlaka görmüş olmalıydı.

"Ya şimdi?" diye sordum Polix'e. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Babam onun işlerini devralmamı istemişti. Kervana bir şey olmadı. Çölden geçerek İskenderiye'ye gideceğiz ve yollarımız orada ayrılacak. Sen Roma'ya gideceksin, ben Antakya'ya. Oradan da Atina'ya giden bir gemiye bineceğim."

"Ben..." Beklenmedik bir acı sözümü tamamlayamama neden oldu ve ağzından sadece bir hırıltı çıkabildi. Vücudumun kasıldığını hissediyordum, sonra midemdeki şiddetli bir acıyla iki büklüm oldum. Müthiş bir ateş beni yakıp kavurmaya başlamıştı.

Polix bir adım geri çekildi. Şark Çiçeği ise attan indi ve koşarak yardımına geldi.

"Neler oluyor?" diye sordu delikanlı. "Hasta görünüyorsun."

Çektiğim acı yüzünden kaslarıma kramplar giriyor, ağzımı açıp tek kelime edemiyordum. Kız yavaşça ellerini karnımın üzerine koydu ve başımı hafifçe aşağı bastırdı.

"Yaralı falan değilsin ki! Sağlam görünüyorsun..." dedi Yunan şaşkınlıkla.

Birden öksürmek zorunda kaldım ve koyu bir sıvının gırtlığımdan yukarı çıktığını fark ettim. Elimde olmadan yutkundum, sonra da ölümcül sıvı ağzıma doldu. Dişlerimin arasından akan sümügümsü yeşil sıvı, yerde tiksindirici bir leke oluşturmuştu.

"Bu zehir!" dedi Polix.

Evet, bu çok uzun zamandır vücudumda bekleyen ölümcül bir zehirdi. Yeşim Akrep Mai Yun'un zehri. O savaşta vücudumda açılan bütün yaraların iyileştiğini sanmıştım ancak aldanmıştım. Akrep kadın, içime bıraktığı şeytani mirasla hayatıma kastetmeye devam ediyordu.

Sahip olduğu olağanüstü tıbbi bilgiler ve şifa yeteneğiyle Şark Çiçeği kolumu iyileştirmiş ve dokuların çürümesini önlemişti ancak zehri nötralize etmeyi başaramamıştı. O dere yatağında o kadar uzun süre yatmamış olsaydım, şimdiye dek beni çoktan öldürmüş olurdu. Zehir orada uykuya dalmış ve vücuduma zarar vermemişti. Ancak Parçalavıcı Kuşlar'a karşı savaşırken kanımın akışkanlığı artmış ve ölümcül sıvının yeniden aktif hale gelmesine neden olmuştu.

Artık zehrin kalbime ulaşması sadece an meselesiydi. Daha ne kadar hayatta kalacağımı bilmiyordum ama ölineden önce Şamira'yı mutlaka yaklaşan tehlikeye karşı uyarmak istiyordum. Sağlıklı ya da ölüm döşğinde, görevimi tamamlamak zorundaydım. Roma'ya giden bir gemiye

binecek ve Şamira'yı kendisinden intikam almaya gelen Zamir'e karşı uyaracaktım.

Sonra da ölecektim.

ZEHİR YAYILMAYA DEVAM EDİYOR

Zehrin etkisini yeniden göstermesiyle birlikte göksel enerjim de yok oldu. Avatarımda melekleri tanrısal kudretle birleştiren auramın gücü giderek zayıfladı, sonunda da yaşam bedenimden çekilmeye başladı. Zehir, acımasız bir halde kaslarıma ve sinirlerime saldırarak hareketlerimi kısıtlıyordu. Keskinleşmiş duyularım köreldi ve sonunda bütün insanlar gibi saldırıya açık ve yaralanabilir bir hale geldim.

Ancak yine de şansımın yaver gittiğini düşünüyordum çünkü Polix'in beklenmedik şekilde iyileşmesiyle birlikte muhtemelen yolculuğumu devam ettirebilecek ve iyi kötü Roma'ya ulaşabilecektim. En azından bunu yapabilmeyi umuyordum.

Günler giderek haftalara dönüştü ve sonunda zaman kavramım tümüyle yitirdim. Bir insan hayatının ne kadar kısa, geçici, bundan ötürü de yoğun yaşandığını az da olsa anlayabildim. Artık atımın üzerinde bile doğru düzgün oturamıyordum, bu yüzden çaresizlik içinde ufku, çölü ve dağları seyretmekten başka bir şey yapamaz olmuştum.

İlkbaharın başlarında kervan Sina'dan ayrıldı, karayoluyla Süveyş Körfezi'ni dolaştı, ardından da Nil üzerinden Memphis ve İskenderiye'ye uzanan bir imparatorluk yolunda ilerlemeye başladı. Kurak mevsim yeni başlamıştı ve köylüler taşkınların geri çekilmesiyle birlikte ocak ayında ektikleri ekinleri hasat etmekle meşguldüler. Yolculuğumuzun bu güzelliklerinin pek az farkına varabildim, Memphis'in kapılarını ise maalesef göremedim. Şehrin birkaç kilometre kuzeyinde yol ikiye ayrılıyordu, biz de başkente giden yola saptık.

Gökyüzünde sadece yıldızların parladığı aysız bir gecede, kuzeydoğu yönünde bir şeyin parıldar gibi olduğunu fark ettim. Hayvanımın üze-

rinde doğrulmaya çalıştım ama yeni uyanmıştım, yalnızca başımı biraz kaldırabildim ve uzaklarda parlayan ışıklı noktaya baktım.

“Bunlar Faros Adası'nın ışıkları,” diye aydınlattı beni Polix, deve-siyle bana doğru gelerek. “Karanlık gecelerde denizde kilometrelerce uzaklıktan görülebilir.”

“İskenderiye Feneri!” diye bağırdım ve hafifçe gülümseyebildim.

Nihayet başarmıştık.

İSKENDERİYE FENERİ

Gün doğarken üzerinde ilerlediğimiz yol, deniz seviyesinde bulunan şehre hafif bir eğimle inmeye başladı. Limandaki tuz kokusu beni uyan-dırdı ve bütün yol boyunca kullanmamaya özen gösterdiğim gücümü toplayarak az da olsa kendime geldim.

İskenderiye, kuzeyindeki Akdeniz ile güneyindeki Maryut Gölü arasında bulunan dar bir şeridin üzerine kurulmuştu. Eski zamanlarda başkent orta halli bir balıkçı köyüken, İÖ 332 yılında Mısır'ı yeni fethetmiş ve Libya'daki Siva Vadisi'ne doğru ilerlemekte olan Büyük İskender'in bu yerleşimi ve limanı koruyan büyük kayalık adayı görmesiyle birlikte bu durum değişmişti. Bu yerin güzelliğinden ve sunduğu imkânlardan çok etkilenen hükümdar buraya bölgenin başkenti olacak ve sonradan kendi adıyla anılacak bir şehir kurmuştu: İskenderiye. Bu büyük şehir, uzun bir süre boyunca Yunanistan ile Mısır'ı birbirine bağlayan en önemli üs olacaktı. Burası aynı zamanda Kızıldeniz üzerinden Büyük Okyanus'a kadar uzanan Nil rotasının da başlangıç noktasıydı.

İskender gerçi bir Makedonyalıydı ama Yunan kültürünü seviyor ve kendisini bir Helen olarak görüyordu. Bütün sarayları Yunan üslubuna göre yapılmış üçgen ahnlıklı, tavanı yüksek sütunlar tarafından taşınan ve ana girişe mermer basamaklarla çıkılan yapıları. İskenderiye de farksız değildi. Bu nedenle şehir kısmen Atina'yı andırıyordu ancak İskender'in ölümünden birkaç yıl sonra iktidara gelen Ptolemaios Hane-danlığı, şehri bir ölçüde firavunların tarzında yeniden inşa etmişti. İÖ

280 yılında hüküm süren II. Ptolemaios, şehrin her tarafına dikilitaşlar ve eski hiyerogliflerle kaplı sütunlar diktirmiş; kraliyet sarayı, Serapis Tapınağı ve İskenderiye Feneri gibi ölümsüz yapılar inşa ettirmişti. Hanedanlık, entelektüel açıdan da Atina'yla boy ölçülebilmek için aralarında Aristo'nun, Platon'un yorumlarının ve Yahudi peygamberlere ait sayısız elyazmasının bulunduğu beş yüz binden fazla eseri barındıran Museion'u, "Müze Tapınağı" adı verilen o meşhur kütüphaneyi hizmete açmıştı.

Göz kamaştırıcı gün ışığında, küçük bir savunma duvarı tarafından çevrelenmiş olan küçük koyu görmüştüm. Duvar dik açıyla denize doğru iniyor ve demir atmış olan gemileri koruyordu. Büyük kayalarla yapılmış suni bir yol, üzerine bir zamanlar dünyanın yedi harikasından birinin inşa edilmiş olduğu Faros Adası'nı karaya bağlıyordu. Görkemli İskenderiye Feneri yüz elli metre yüksekliğindeydi ve kireçtaşından yapılmıştı. En tepesinde, elinde üç dişli yabası olan Tanrı Poseidon'un bronz bir heykeli bulunuyordu. En etkileyici kısmı ise tümüyle aynalarla donatılmış ve bu sayede denizi yansıtarak ta ufka kadar gözle görülmesi mümkün olmayan gemilerin bile varlığını haber veren altı katın en sonuncusuydu. Geceleri de aynı aynalar alt katta yanan ateşin ışığını yansıtıyor ve gemilere yol gösteriyordu.

"Şuraya bak, fenerden dumanlar çıkıyor," dedi Polix, plakalı zırhlara bürünmüş, yalın kılıç iki Roma lejyoneri bize aldırış bile etmeden yanımızdan geçerken.

"Köleler arta kalan yağı denize dökmüş herhalde. Dün gece gördüğümüz ışığı, bütün gece bu yağ beslemiş olmalı," diye fikir yürüttüm.

Genç Yunan şaşırmıştı ancak yüzünde inanmayan bir ifade yoktu. "Ne kadar bilge olduğun yaban topraklarda dikkatimi çekmişti ancak medeni dünyanın sırlarına da vakıf olduğumu bilmiyordum."

"Hakkımda çok az şey biliyorsun Polix. Yolculuğumuzun son kısmına gelmiş olmamız çok üzücü. Bundan sonra birbirimizi bir daha göreceğimizi sanmam."

"Görünüşe göre bu şehri biliyorsun."

“Kırk yıl önce, daha Romalılar şehri ele geçirmeden önce bir defa buraya gelmiştim,” diye karşılık verdim, limandaki Roma kalyonlarını işaret ederek.

Yunan, dış görünüşüme rağmen geçmiş zamanlardan söz ettiğimde artık irkilmiyordu.

“Roma’ya nasıl gideceğini düşündün mü?”

“Sanırım bir fikrim var.”

“Benim de,” dedi delikanlı benden önce. “Antakya’ya doğru yola koyulmadan önce bronz eşyalarımın büyük kısmını burada satabileceğimi düşünüyorum. Ayrıca develeri de satın büyük bir araba almak niyetindeyim. *Mare Interior* sahilleri boyunca yolların durumu gayet iyi. Bu parayla iyi bir tekneyle seyahat etmeni sağlayabilirim, ardından da yollarımız ayrılır.”

“Bu çok nazik davranışın için teşekkür ederim ancak buna vakit kalacağını sanmıyorum. Acilen yerine getirmem gereken bir görevim var ve daha fazla zaman kaybedemem. Bir gemiye binmek için daha hızlı ve daha ucuz bir yol düşünüyordum.”

“Benim aklıma başka bir şey gelmiyor.”

Benim içinse bir alternatif söz konusuydu. “Beni dereden çıkardığınız zaman babanın İskenderiye’de bir köle taciri tanıdığını söylediğini duymuştum. Bazı Romalılar onun devamlı müşterisiymiş.”

Delikanlı hafızasının kuytu yerlerine gizlenmiş olan anıları kurcaladı, sonra birden aradığı isim aklına geldi. “Alexius! Evet, onu hayal meyal hatırlıyorum. Babam o adamla Brucherion Mahallesi’ndeki bir tavernada bir şeyler içti.”

Brucherion, İskenderiye’nin en güzel ve canlı bölgelerinden biriydi. Şehrin duvarında, surların dibinde bulunuyordu ve Maryut Gölü ile deniz limanını birbirine bağlayan bir kanal, mahallenin tam içinden geçiyordu.

“İyi ama o tacir daha hızlı yolculuk yapmada sana nasıl yardımcı olabilir ki?”

“Beni ona köle olarak sattığın takdirde bana büyük bir iyilikte bulunmuş olursun.”

"Köle olarak mı?" dedi Polix hiçbir şey anlamadan, Şark Çiçeği'nin gözleri de ardına kadar açılmıştı.

"Ne yazık ki Roma'ya fazla dolaşmadan doğrudan gitmenin en kestirme yolu bu. Bir ticaret gemisi *Mare Interior*'u en erken yirmi günde aşabilir. Benim daha hızlı olmam lazım."

Polix planının mantığını kavradıkça korkusundan sıyrılmaya başlamıştı. "Gerçekten de çok acelen olmalı. Ama o gemide güvende olacağının garantisi var mı? İçinde bulunduğun durumda yapacağın her hareket senin için ölümcül olabilir."

"Biliyorum, bu bir risk fakat Romalı tacirler sonradan yüksek fiyata satabilmek için kölelerine genellikle iyi davranırlar. Bana yemek verip dinlenmeme izin vereceklerinden eminim, en azından Ostia'ya kadar."

Polix bir an için sustu, bakışları şehrin ve limandaki gemilerin üzerinde dolanıyordu. Çinli kızın gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark ettim. Bir deniz kabuğunun içindeki inci tanelerini andırıyorlardı.

"Demek planın bu?" diye sordu Polix bir kez daha.

"Aklıma başka bir şey gelmiyor."

Genç Yunan devesinden indi. "Sen bilirsin. O halde seni Alexius'a götüreceğim. Sanırım onu nasıl bulacağımı biliyorum. Ayrıca aklıma bir şey geldi."

"Neymiş bu?"

"Bir defasında Alexius'u şehre sokmak istemedikleri için babam lejyonerlere rüşvet vermişti. Bunu neden yaptığını ve lejyonerlere ne kadar verdiğini bilmiyorum. Ama o adamın bana bir borcu var."

BRUCHERION

Kervanı at üstünde Maryut Gölü boyunca takip ettim. Yavaş yavaş şehrin surlarına yaklaşıyorduk. İskenderiye uyanmaya başlıyordu ve özellikle kenar mahallelerde sıcaklık artmaya başlamıştı.

Başında Polix olan kervan, surların kuzeyinde bulunan geniş ve iyi korunan Güneş Kapısı'ndan içeri girdi. Burası karayoluyla yolculuk yapanların ana giriş kapısıydı.

Kısa bir süre önce inşa edilmiş olan ve bir Yunan tiyatrosunu anımsatan Roma amfitiyatrosunun yanından geçtik ve geniş bir ana cadde üzerinden, Via Canopica ile Via Soma'nın kesiştiği şehir merkezine doğru ilerlemeye başladık. Sokakların arasındaki meydanda çok sayıda tacir açık havada mallarını satmaya çalışıyordu. Büyük kısmı Yahudi'ydi ancak Nebatiler ve Fenikeliler de göze çarpıyordu. Satıcılar bağıra bağıra mallarını överken, bir başka köşede ise muhtemelen Yunan olan sanatçılar, yüzlerine geçirdikleri donuk maskelerle bir trajedi oynuyorlardı.

Kervanın başındaki Polix yanıma geldi. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"Öyle olduğunu söyleyemem. Şehrin girişinde yaptığımız konuşma bile beni bitap düşürdü. Yaptığım en ufak hareket bile beni güçten düşürüyor."

"Durumun kötüleşti," dedi Yunan ve bana erzak torbasından çıkardığı küçük bir testi ile bir parça ekmek uzattı. "Şunları yiyip içmen seni biraz toparlar. Ben de yorgunum ama Alexius'u bulsak iyi olur, neticede halletmen gereken acil bir işin var. Her gün çok sayıda köle gemisi Roma'ya hareket ediyor, bizim tacir de hareket etmek üzere olabilir."

Kalabalık bir insan grubunu geçip yerdeki balık parçalarını yiyen bir köpeğin önünden bir köşeyi döndük. Sonra daha sakin bir sokaktan başka bir mahalleye geldik. Sıcaktan başım dönüyordu ve kafam duracak gibiydi. Kendime gelmem için epeyce bir süre geçmesi gerekti. "Neredeyiz?" diye sordum güçlüğüle.

"Brucherion'da, sarayın yakınlarında," diye karşılık verdi Polix. Develeri, ilkel bir ağıla benzeyen bir tahta çite bağladı. Atlar da bir yalaktan su içiyorlardı. "Sen burada bekle. Ben gidip Alexius'la konuşmaya çalışacağım. Eğer halen İskenderiye'deyse, ona en çabuk buradan ulaşabilirim."

Alçak tavanlı ama oldukça geniş bir binanın önünde durmakta olduğumuzu yeni fark etmiştim. Taş kemerlerden oluşan ön cephe boydan boya bronz heykellerle süslüydü. Bu, işgalden önce mevcut olmayan bir Roma yapısıydı. Latince konuşan insanlar soluk soluğa binaya girip çıkıyorlardı. Buradan da bunun halka açık bir hamam olduğunu anlamış-

tım. Özellikle yabancılar tarafından çok sevilen; vücudun zeytinyağıyla temizlendiği, sohbet edilen ve spor yapılan bir yerdi burası.

“Gecikecek olursam taciri buldum demektir. Kervana burada bir şey olmaz. Burası şehrin en güvenli yerlerinden biri,” diye beni rahatlatmaya çalıştı delikanlı.

Sonra cevabımı beklemeden arkasına döndü, merdivenlerden çıktı, önce iç avluya, oradan da havuzların bulunduğu bölüme açılan kemerli bir kapıdan geçti. Attan indiğim zaman midem bulandı ve oturmak için mermer basamaklara güçlkle gidebildim. Şark Çiçeği bana sıkı sıkıya yapışmıştı. Onun varlığı ve şefkati, çektiğim korkunç acılara tahammül edebilmemi sağlıyordu.

“Sensiz ne yapardım acaba Şark Çiçeği?” diye mırıldandım ve iyi kalbi için ona içimden teşekkür ettim.

Kız çocuk gözleriyle bana baktı ve gülümsedi.

ALEXIUS – ŞARK ÇİÇEĞİ BİR KARAR VERİYOR

İki uzun saat geçti; güneş gökyüzünde epey yol almıştı. Aniden Şark Çiçeği, Polix’in varlıklı, sakalsız, kel kafalı, orta yaşlı bir adamla birlikte geri döndüğünü söylemek için sırtıma vurdu. Adamın üzerinde Roma senatörlerinin giydiği türden, erguvan renginde uzun bir tunik vardı. Aşırı geniş ağzının üzerindeki pörtlek gözleriyle bana bir kurbağayı hatırlatıyordu ve yüzünün açık pembe rengi, onun Avrupa kökenli olduğunu ele veriyordu. Tombul parmaklarının her biri, başparmaktan küçük parmağa kadar, çok sayıda yüzükle doluydu; bileğinde ise altın bir bilezik sallanıyordu. İkisi de, yani Polix ile yabancı adam, buram buram zeytinyağı kokuyordu. Buradan Yunan’ın da yıkandığı sonucuna vardım, bunu muhtemelen buluşmayı tesadüfen gerçekleşmiş gibi göstermek için yapmıştı.

Ahcımı görülgüm zaman ayağa kalktım ancak vücudumun kötü durumu ilk bakışta belli oluyordu.

"Alexius, sana sözünü ettiğim barbar bu," dedi Polix. "Gördüğün gibi şu anda biraz güçten düşmüş durumda ama çabuk iyileşecektir. Yolculuğumda bana epey faydası dokundu."

Alaycı, acınası bir adam olan köle taciri beni dikkatle inceledi, kol kaslarını sıktı, dişlerine baktı. Bana ilgi gösterdiğine dair en küçük bir işaret yoktu, varsa da bunu iyi gizliyordu fakat kıza şehvet dolu bir bakış fırlattığı gözümünden kaçmamıştı.

"Güçten mi düşmüş?" diye dalga geçti Alexius. Tuhaf şivesiyle giderek daha fazla vıraklayan bir kurbağayı andırıyordu. "Bu herif ölü yahu!"

"Sadece hasta. Nubya Ateşi. On günde kendine gelir."

Nubya Ateşi, günümüzde artık görülmeyen ama o günlerde sivrisinekler tarafından bulaştırılan ve tek hücrelilerin neden olduğu zararsız bir ateşti. Kurban üç hafta ateşler içinde yatar, sonra birden iyileşirdi. Hastalık ölümcül değildi ve bilinen tek iyileşme yöntemi dinlenmekti.

"Anlıyorum, anlıyorum," diye karşılık verdi Alexius alaycı bir sesle. "Çölde bu Cermen barbarını nereden buldun? Bu bir Cermen, değil mi?"

"Yani o öyle olduğunu iddia ediyor," dedi Polix kaçamak bir cevap verdi. "Bu köleyi Memphis'te bir rahipten satın aldım," diye yalan söyledi sonra. "Rahip bana onun Latince, Yunanca ve Aramice bildiğine dair yemin etti. Başta ona inanmadım tabii ama sonra bunların gerçek olduğunu anladım."

Romalı çınlayan kahkahalarla güldü. "Birden fazla yabancı dil bilen bir barbar mı? İmkânsız!"

Polix adamın söylediklerinden hiç hoşlanmamıştı. "İnanmıyorsan deneyebilirsin Alexius. Tamam, köle zayıf düşmüş olabilir fakat gayet iyi konuşabiliyor."

Köle taciri yeniden gülecekti ama güç bela kendine engel oldu. "Bakalım bu işe yaramaz herif gerçekten dediğin gibi miymiş?" diye bağırırdı bana dönerek. "Nerelisin yabancı?" diye sordu Aramice.

"Bu seni kesinlikle ilgilendirmez, seni gidi Romalı pislik," diye cevap verdim ona aynı dilde sahte bir öfkeyle.

Şişko yeniden güldü. "Çok güzel Polix, çok güzel. Arkadaşın hoşuma gitti. Onun için kaç para istiyorsun?"

Polix sanki ne isteyeceğini düşünürmüş gibi çenesini kaşıdı fakat onun her şeyi önceden planlamış olduğunu biliyordum. "Elli dinar yeterli olur sanırım."

"Elli dinar mı? Sen kafayı üşütmüşsün delikanlı! Bu herif on dinar bile etmez!"

"Nasıl etmez?" diye itiraz etti Yunan. "Adam bacağı olmayan sakat bir herif bile olsa işine yarardı, en kötü mütercim olarak kullanırdın."

"Jüpiter aşkına, ben mütercimi ne yapayım yahu? Dün bir gemi dolusu Nubyalı köle aldım, yerim doldu. Gel şöyle yapalım: Şu barbar için sana yüz dinar vereceğim. Babanla arkadaşlık, seni kırmak istemem."

Polix sanki talih yüzüne gülermiş gibi sevindi.

"İyi de az önce on dinar bile etmez demiştin?" dedi şaşkınlıkla.

Köle taciri sırttı çünkü Polix'i istediği yerden yakalamıştı. "Bu vahşi için istediğin paranın iki katını ödeyeceğim ama şu küçüğü de istiyorum," dedi, tombul parmağıyla Şark Çiçeği'ni işaret ederek.

"Kız satılık değil," diye homurdandım Latince olarak ve öfkem bu kez sahte değildi.

Tacir beni dikkate bile almadan Polix'in cevabını beklemeye başladı.

Yunan'ın bir an için nutku tutuldu ve bir şeyler yapmam için yalvaran gözlerle bana baktı. Kız ise benden ayrılmak istemediğini belirtirmiş gibi koluma sarıldı. Delikanlı ne yapması gerektiğine bir türlü karar veremiyordu.

"Ne dersin delikanlı? Anlaşacak mıyız?" diye sordu Romalı, muzaffer bir edayla.

"Bilmiyorum," diye tereddüt etti Polix. "Bu kız aslında fazlasıyla işime yarıyor."

Tam o anda sedir ağacı ve fil dışinden yapılmış boş bir tahtirevan taşıyan dört kara derili köle köşeyi döndü.

"Teklifimi düşün delikanlı! İyi düşün. Gemim yarın sabah yola çıkacak. Şayet benimle anlaşmaya niyetin varsa sabah erkenden doğu mahallesindeki rıhtıma gel."

Tahtirevan şişkonun önünde durunca bunun onun özel taşıtı olduğunu anladım.

“Unutma, bu kıyağı babanın anısına yapıyorum!” dedi sonra sinsî bir gülümsemeyle.

Köleler tahtirevanı aşağı indirdi ve köle taciri güçlüğü içine girdi. Koca gövdesiyle yastıkların arasına yerleşmesi epey sürdü. Sonra Latince bir emir verdi ve köleler harekete geçtiler. Polix, Şark Çiçeği ve ben, kalabalığın arasında gözden kayboluncaya dek onun arkasından baktık.

“O utanmaz herif beni kazıklamaya çalışıyor!” diye sızlandı Polix. “Sırf hamama on dinar ödedim!”

“Adamın işi bu,” diye karşılık verdim omuzlarımı silkerek. “Şimdi yolculuk için maalesef başka bir yöntem bulmam gerekiyor.”

Tam o anda, Polix benim farkına varmadığım bir şeyin farkına vardı. “Şark Çiçeği’nin senden ayrılmak istemediğinin farkındasın, değil mi?” Delikanlının yüzünde üzüntü ve rahatlama karışımı bir ifade vardı. Çinli kız için endişeleniyordu ama bu şekilde yapmam gerekeni yapabileceğimi de biliyordu.

Şark Çiçeği, Yunan’ın sözlerini desteklemek için koluma daha da sıkı sarıldı. Duygulanarak dizlerimin üzerine çöktüm ve onun egzotik yüzüne baktım.

“Hayır, Şark Çiçeği. Kadınların, hele de genç kızların bir köle gemisinde bulunmaması gerekir. Sen Polix’le birlikte Yunanistan’a gideceksin.”

Kız ise kolumu bırakmayı reddediyordu; onun verdiğim talimata uymayacağını biliyordum. Genç Yunan bunu yapmayı istemiyordu ama yine de kendisini bana gerçeği söylemek zorunda hissediyordu.

“O olmadan yolculuktan sağ çıkamazsın,” diye uyardı beni ve başka bir şey söylemeden yanımdan uzaklaştı.

BİLGELİK VE ZEKÂ

Akşam olmuştu ve İskenderiye’de bütün bir günümüz daha vardı. Hepimiz acıkmış ve yorulmuştuk; kendimize iyi bir han aramaya koyulduk. Şehri iyi tanıyan Polix ise ticaret yapmaya gitmişti. Develerini mümkünse dört güçlü at tarafından çekilen büyük bir arabayla değiştirmek

istiyordu. Genç Yunan bu yeni taşıtı kullanarak sahil boyunca Mısır, Filistin ve Suriye üzerinden geçerek Antakya'ya gidecekti.

Şark Çiçeği'nin yardımı sayesinde kısa sürede derin bir uykuya daldım. Geceleyin Zamir, Şamira, Kutsal Çocuk ve görevimle ilgili korkunç kâbuslarla boğuşup durdum, ta ki Polix beni sarsarak uyandırıncaya kadar.

"Uyan artık," diyordu durmadan. Sesi eskisi gibiydi ancak ruhsal donukluğundan kurtulmasından bu yana tonunda belli belirsiz bir değişiklik vardı.

Gözlerimi açtığımda doğmakta olan güneşin pencereden içeri düşerek odayı aydınlattığını fark ettim. Işığın içeri düşüş açısı ve aydınlık derecesi, bana henüz sabahın erken bir saatinde olduğumuzu söylüyordu.

"Hâlâ aynı günde miyiz?"

"Ertesi gündeyiz. Neredeyse yirmi saattir uyuyorsun."

"Zaman duygumu tümüyle yitirdim."

"Artık kalkman lazım. Alexius'un gemisi bir saat sonra kalkıyor."

İskenderiye Limanı'nda çok canlı bir hayat vardı. Burası dünyanın en önemli limanlarından biriydi ve buraya demir atmış olan gemilerin görüntüsü gerçekten de nefes kesiciydi. Bunların çoğu geniş bir omurgası olan Roma ticaret gemisiydi. Ancak köleler tarafından kürekle hareket ettirilen kalyonlar da vardı. Büyük ve ağır gemiler, taş ve tahta rıhtımların en ucuna demir atmıştı.

Polix bana bir araba bulduğunu ancak henüz hizmetkârlar için pazarlık yapmadığını anlattı. Bu yüzden biz gittikten sonra üç gün daha İskenderiye'de kalacaktı. Hareketli bir caddenin tam ortasında genç Yunan aniden durdu ve akıllı at da adımlarını yavaşlattı.

"Alexius'un gemisi bu işte," dedi pupasında her ihtimale karşı iki kürek bulunan büyük bir yelkenliyi işaret ederek. "Mahı yüklemeye hazır bekliyorlar."

Yük, Romalı lejyonierlerin Afrika'da yakalayıp getirdiği güçlü kuvvetli, kara derili, Numidyalı kölelerden oluşuyordu. Numidya daha cumhuriyet döneminde Roma boyunduruğu altına girmişti ancak öfkeli

savaşçıları hâlâ lejyonlar için tehlike teşkil ediyordu ve bunu Roma İmparatorluğu'nun son dönemine kadar da yapmayı sürdürecektlerdi.

"Bu bir yelkenli," dedim gözlerini kısarak. Geminin pupasında *Insula Major* yazıyordu. "Bu Latince 'Büyük Ada' anlamına geliyor. Ben nedense bir kalyonla karşılaşmayı bekliyordum."

"Yükü korumak istedikleri için kölelere kürek çektiirmek istemiyorlar herhalde. Bunu sen söylemiştin."

Evet anlamında başını salladım ve yere düşmemeye çalışarak attan indim. Bir süre önümdeki güzelliği seyrettim; kıyı bölgesinin farklı derinliklerini ortaya koyan denizin mavi tonlarına bir kez daha hayran oldum. Biraz uzakta koyu koruyan Faros Adası ve onun hemen önünde de deniz feneri vardı.

Kurbağaya benzeyen şişman bir adam o esnada güverteden inmiş ve caddenin kalabalığına karışmıştı. Onu asık suratlı, görünüşe göre güneş ışınlarının etkisine fazlasıyla maruz kalmış bir adam takip ediyordu. Adamın belinde bir kılıç, elinde de kalın bir sopa vardı. Kısa siyah saçları, pis sakalıyla uyum içindeydi.

"İşte Alexius korumalarından biriyle geliyor!" dedi Polix.

Romalının geçen gün hamamdan çıkarken etrafına saçtığı zeytinvağı kokusu yok olmuştu. Adam artık domuz eti ve ucuz şarap kokuyordu. Polix'i ve Çinli kızı gören korumasının suratında ise kötü bir gülümseme belirmişti.

Sanki bir fıkra anlatıyormuş gibi, "Evet, Atinalı delikanlı, kararımı verdin mi?" diye sordu sırtarak.

"Yüz dinar," dedi Polix ona, "kararlaştırdığımız gibi."

Şişko, arkasındaki asık suratlı herife yan gözle baktı ve alaycı alaycı güldü. Bu tiplerin arasında gizli bir anlaşma olduğunu düşünmeye başlamıştım, bu yüzden kendimi öngörülemeyen durumlara karşı hazırladım. Kısa bir gerilim anından sonra Romalı güldü: "Tanam! Yüz gümüş!" Avucunu açınca koruması eski püskü, muhtemelen para dolu deri bir kese uzattı. "Al bakalım ufaklık!" Alexius keseyi Polix'e uzattı. "Hakkında çok şey söylenir ama dürüst olmadığını kimse iddia edemez."

Bu kötü bir şaka olmalıydı. Delikanlı paraları saydı ve eksik olmadığından emin olunca tamam anlamında başını salladı.

“Çok iyi. Her şey yolunda. Köleleri gemiye götüreyim.”

“Zahmet etmene gerek yok. Bırak bunu Kalabriyalı Cassius yapsın.” Başparmağıyla korumayı işaret etti. Adam sopasını kaldırarak ileri doğru bir adım attı ancak Polix onu durdurdu.

“Hayır! Onları gemiye ben götüreceğim dedim!”

Alexius'un yüzünde bir korku ifadesi belirdiyse de sopalı herifin yanında kendisini emniyette hissediyordu. Sinirli bir şekilde güldü, sonra pes etti.

“Acele et. Ben bir amfora şarap daha alacağım, sonra denize açılacağız. Parayla toz olmayı düşünüyorsan, seni mutlaka bulurum. Bunun için şehirdeki her bir lejyonere rüşvet vermem gerekse bile.”

“Hakkımda çok şey söylenir ama dürüst olmadığımı kimse iddia edemez,” diye karşılık verdi Polix, adamın kendi sözleriyle.

Alexius cevap vermeden arkasına döndü ve ortadan kayboldu.

“Gemide başın belaya girebilir,” diye uyardı Polix.

“Öyle görünüyor.”

Polix önce bana, sonra da rengi atmış kimonosuna bürünmüş olan Çinli kıza baktı, sonra elini dostça omzuma koydu. “Teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim.”

Ben de onun elini sıkıca kavradım. “Asıl ben teşekkür ederim dostum. Aklın sayesinde buralara kadar gelebildik. Senin aklın ve Şark Çiçeği'nin zekâsı sayesinde. Ve elbette İbn-i Hatar'ın gücü sayesinde,” diye ekledim hayvanın kırmızı tüylerini yavaşça okşayarak. “Hepimiz sınava tabi tutulduk ve başarıyla geçtik. Hatta yolda hayatını kaybedenlerimiz bile.”

“Alın yazılarının gereğini yerine getirdiler,” dedi delikanlı tevekkülle.

“Ben görevlerini yerine getirdiler demeyi tercih ederim. Ama ben kendi görevimi henüz tamamlayamadım.”

“Kısa bir süre sonra Ebedi Şehir'de olacaksın ve arayışın sona erecek.”

Polix üzenkiye bastı ve ata bindi; bu pek ender yaptığı bir şeydi. Eyere rahatça yerleştikten sonra dizginleri kavradı. Güneş batıya doğru ilerlemeye başlamıştı. Artık yola koyulma zamanıydı.

“Geminin yolunu biliyorsun.” Polix başıyla tahta iskeleyi işaret etti. “Sana eşlik etmem gerektiğini sanmam.”

“Gemiye yalnız başımıza turist gibi binmemizin köle tacirinin pek de hoşuna gideceğini sanmam.”

“O herifin herkese emirler yağdıramayacağını öğrenmesi lazım,” diye karşılık verdi Polix sert bir sesle. “Hoşça kal sevgili barbar dostum. Tanrılardan sana dikkat etmelerini isteyeceğim.”

“Buna gerek yok,” dedim teşekkür ederek.

“Umarım günün birinde yeniden görüşürüz.”

“Bunun pek mümkün olacağını sanmam fakat imkânsız diye bir şey de yoktur.” Asi melekleri hangi tehlikelerin beklediğini bildiğim için Yunan’a yeniden görüşeceğimize dair fazla umut vermek istemiyordum.

“Sana uzun ve şanlı bir hayat bahşetmesi için Athena’ya bir kurban sunacağım.”

Delikanlının umut dolu sözleri beni duygulandırdı ve bir an için kalbimde yaşama arzusu daha ağır bastı. “Güzel olurdu,” dedim memnun bir tavrıyla.

Polix başıyla selam vererek liman bölgesinden ayrıldı ve İbn-i Hatar’ın kırmızı silüetini son kez gördüm. Sonra da Şark Çiçeği’yle birlikte gemiye doğru yürümeye başladım.

“Artık başımızın çaresine bakmak zorundayız, küçüğüm.”

INSULA MAJOR

O dönemin şartlarına göre *Insula Major* çok görkemli bir gemiydi ancak modern modellerinin yanında ufacıktı. Gemi otuz metre uzunluğunda ve sekiz metre genişliğindeydi, oldukça geniş bir karnı ve büyükçe bir alt güvertesi vardı. Yüksek bir ana yelken direğinin yanı sıra kıçta bir direk daha vardı. Kırmızı yelkenlerden birinin rengi solmuştu. Arka

tarafıta, küçük bir üst güvertede, mütevazı bir kamara bulunuyordu ve bir marangoz pupaya bir kuğunun boynunu tasvir eden, sedir ağacından bir figür monte etmişti.

Şark Çiçeği'yle birlikte güverteye uzanan köprünün üzerinden geçerken mürettebatı ve denizcileri gördük. Bunlar esmer, kıvrak vücutlu erkeklerdi, muhtemelen Fenikeliydiler. Fenikeliler, Akdeniz'in her yanına giden tecrübeli tacirler ve becerikli denizciler olarak tanınmışlardı. Aralarında Numidyalıları tekmelerle güverte küpeştesine doğru yönlendiren beş adam gözüme çarpmıştı. Bunlar Avrupalı bir görünüme sahip, güçlü kuvvetli ve yüzlerinden öfke fışkıran tiplerdi. İçlerinden biri Alexius'un muhafızı, Kalabriyalı Cassius denilen adamdı. Ayrıca kölelerin zincirlerini hazırlayan denizcilerin gerçek değil, sahte denizciler olduğu da hemen dikkatimi çekmişti.

Oraya gelişim pek az ilgi uyandırmıştı. Hiçbiri benim ve Çinli kızın köle olabileceğini aklına getirmiyordu; ta ki arkamda köle bekçisinin ayak seslerini duyana kadar. İşlerin ters gitmeye başladığını anlamıştım. Hızla eğildim ve abanoz ağacından yapılmış bir sopa, başımın üzerinden ılık çalarak geçti. Iskaladığı için dengesi bozulan adam birkaç adım sendeledi; bu, korumaların şefi Cassius'tu. Hemen yüzümü ona döndüm ve korumak istercesine Şark Çiçeği'nin önüne geçtim. Adam bu kez de mideme bir yumruk attı ve bunu da savuşturduğum takdirde onu daha da öfkeliendireceğimi bildiğimden hiçbir şey yapmadım.

Darbe olanca şiddetiyle karnıma indi ve dizlerimin üzerine çöktüm. Normal şartlar altında böyle bir darbe beni hiç etkilemezdi ancak zehrin etkisi direnme gücümü felç etmişti. Ayağa kalkmaya çalışırken Cassius'un diz darbesi yüzümde patladı ve bayılarak arka üstü devrildim. Sadece diğer adamların beni kollarımdan tuttuğunu ve Cassius'un kaburgalarıma iki tekme daha attığını hissettim.

"Kulağım aç da dinle: Kardeşim bir Roma lejyoneri'di ve Galya'da bir barbar sürüsünün tuzağına düşerek katledildi!" Alexius, Polix'e sövlediğim gibi, ona benim bir Cermen olduğumu anlatmış olmalıydı. Galya ve Germania farklı bölgelerdi ancak Romalılar için bunların hepsi

aynı vahşî barbarlardı. “Bunun hayatında görüp görebileceğin en kötü yolculuk olmasını sağlayacağımdan emin olabilirsin!”

Adam diğer muhafızlara emir verince beni Numidyalıların yanına doğru sürüklediler. Şark Çiçeği’ni ancak hayal meyal görebiliyor fakat küçük eliyle kolumu sıkı sıkı kavradığını hissedebiliyordum. Gemi ansızın tepeden tırnağa titredi ve bir çan sesi hareket ettiğimizi bildirdi.

Insula Major, akşamın erken saatlerinde açık denize ulaştı ve dalgaların üzerinde kayarcasına yol almaya başladı. Tayfalar artık biraz dinlenebilirdi. Alexius kamarasından çıktı ve güverteye indi. Orada sedir ağacından yapılmış bir sandalyeye oturdu ve bazı talimatlar vermek istediği köleleri seyretmeye başladı. Ancak birden orta yaşlı, ciddi yüzlü, gövdesinin üst kısmı çıplak bir adamın, muhtemelen bir Fenikelinin oraya geldiğini gördüm. Boynunda altın bir halka, bacaklarında uzun, yeşil bir pantolon vardı, başına da kırmızı bir bez bağlamıştı.

“Pekâlâ” diye bağırdı Alexius kölelerine Latince olarak, “konuştuğum dili anlayıp anlamadığınızı bilmiyorum ama en azından birkaçınız ne dediğimi anlayacaktır. Roma’ya gitmek için otuz güne ihtiyacımız var, oraya ulaştığımızda da satılacaksınız. Bir kısmınız ağır çalışmak zorunda kalacaksınız, bir kısmınız hafif ev işleriyle paçayı kurtaracak. en güçlüleriniz ise oyunlara katılacak. Şu anda benim malımsınız ama gerekirse sizden hemen kurtuluveririm. Adam gibi davranırsanız otuz gün sonra Ebedî Şehir’i göreceksiniz, çalışma ve huzur dolu yeni bir hayatınız olacak. Diğer seçeneğiniz ise ölüm.” Son sözlerini özel bir vurguyla söylemişti. “Bütün yol boyunca alt güvertede kalacaksınız, size yiyecek ve su verilecek. Kaptan Tirolu Epidicus,” –burada üst güvertede sessizce duran Fenikeliyi işaret etti– “bazılarınızı yelkenlerde çalıştırmak isteyebilir. Gönüllü olanlara ayrıcalıklı muamele yapılacaktır.”

Alexius sözlerini bitirdiği anda Fenikeliler güvertenin tam ortasında bulunan bir kapağı açtılar ve köleleri insanlık dışı bir şiddetle aşağı atmaya başladılar. Geminin karnına iki metrelik bir mesafe vardı. Kölelerin bazıları aşağı kötü bir şekilde düşüp bacaklarını incitti. Tam Şark Çiçeği’ni kolundan tutup aşağı atlamaya hazırlanıyordum ki köle

tacirinin sesini işittim: “Barbar, sen aşağı iniyorsun ama kız benimle kamarada kalacak.”

Cassius kızı elimden almaya çalıştı ama hızlı bir hareketle ondan kurtulup kızı yere bıraktım. İri kıyım herif, bana bir ders vermeye kararlı görünüyordu.

“Bu barbarın terbiyesizliği hakaret boyutunda,” dedi şişko Alexius hor gören bir tavırla, dev yapılı adam sopasını yukarı kaldırırken. Abanoz tahtası alnımın tam ortasına inince yere yığıldım, diğerleri de bana tekmelerle girişmeye başladı.

Durdukları zaman Cassius’un Şark Çiçeği’ni kolundan çekmeye çalıştığını gördüm. Acımasızlığı kanımı harekete geçirmişti ve içimdeki Kerubi beni harekete geçmeye zorluyordu. Kalan son enerjimi toplayıp ayağa kalktım, korkunç görünümlü muhafızların önünden geçtim ve Cassius’un göğsüne sağlam bir yumruk indirdim. Adam sırtüstü yere yuvarlandı, sonrasında güç bela ayağa kalktı fakat yeniden düştü ve yuvarlanarak güverte korkuluğuna çarptı.

Ortalığı korkutucu bir sessizlik kapladı ve gözleri yuvalarından fırlayan Alexius geriye doğru bir adım attı. Denizcilerden biri Cassius’a kalkmasında yardım etti. Adam soluk soluğa bir halata sarıldı.

Bu arada adamlar korkularından sıyrılmışlardı ve köle taciri beni işaret etti: “İkisini de isyancıların hücrelerine atın!” diye emretti muhafızlara.

Üç muhafız ve dört tayfa beni geminin burnuna sürüklediklerinde direnmedim. Dördüncü bir adam da Şark Çiçeği’ni getiriyordu. Geminin ön tarafında, burna bir metre kala, iki denizci zeminde ufacık bir hücreye açılan parmaklıklılı bir kapağı kaldırdı. Burada eskiden geminin çapası muhafaza ediliyor olmalıydı ancak artık tehlikeli köleler için tek kişilik bir hücre olarak kullanılıyordu.

“Madem illaki birlikte kalmak istiyorsunuz, o halde burada kalacaksınız,” dedi köle taciri. “Bu iğrenç delikte birlikte çürüyün bakalım!”

Muhafızlar bizi delikten içeri attılar ve parmaklığı da kalm bir demir sürgüyle kapadılar. Hücremizden yukarıdaki güvertede bulunan Alexius’u görebiliyordum. Adam yere tükürdü ve korumalarına öfkeyle

bağırdı: “Üç gün su ve yemek yok. Hayatta kalırlarsa ne yapacağımıza bakarız. Barbar ölecek olursa kızı bana getirin.”

“Barbarın öleceği kesin efendim. Bitik halde,” dedi adamlardan biri.

“Bu şartlar altında iki günde geberir,” diye karşılık verdi Alexius. “Bu yabanilerin ne kadar dirençli olduğunu bilirim ama onların da güçlerinin bir sınırı vardır,” diye vırakladı ve ön güverteden ayrıldı.

Çaresizlik içinde Şark Çiçeği'ne sarıldım. Oturduğum yerden başım parmaklığa değişiyordu ve kendimi suyu sıkılmış bir yer bezi gibi hissediyordum. Hiç gücüm kalmamıştı. “Üç gün yiyecek yok...” dedim yavaşça, sadece Çinlinin duyacağı şekilde.

Kız, sanki bir sır saklarmış gibi bana susmamı işaret etti. Artık gözetlenmediğimizi görünce heybesine sakladığı birkaç nar tanesini ortaya çıkardı. Bir testide biraz su vardı ve her zaman yanında taşıdığı şifalı bitkiler de yerli yerindeydi.

“Bunun iki gün yeteceğinden emin değilim küçüğüm. Ama yine de teşekkür ederim,” dedim gülümseyerek.

Kız güven dolu gözlerle bana baktı. Gemi dalgaların üzerinde yol alırken ona daha sıkı sarıldım çünkü yakında akşam olacaktı ve buz gibi bir rüzgâr denizi kırbaçlıyordu.

AÇIK DENİZDE ÖLÜM

Bir elinde kalın bir sopa, diğerinde ise bir kılıç bulunan bir adam tarafından gözetlenerek geçirdiğimiz üç koca gün geçti. Aslında başımızda bizzat bekleyeceğini düşünmeme rağmen Cassius'un yüzünü bir daha görmedim.

Kıtadan uzaklaşıp ıssız denize açıldıkça geceler daha da soğumuştü. Geminin başında Şark Çiçeği'yle birlikte kapatıldığımız ufacık hücre sabahın erken saatlerinde buz gibi rüzgârlarla doluyor, şifalı bitkiler sayesinde yeni yeni kazanmaya başladığım gücüm tekrar elden gitmeye başlıyordu.

Nar tanelerine rağmen üçüncü günde iki defa bayıldım. Vücudum o kadar bitkindi ki geceleri hareket bile edemiyordum. Dördüncü günün sabahı, muhafızların kendi aralarında yaptığı bir konuşmaya şahit oldum. Benim ölmüş olup olmadığımı dair bahse tutuşuyor ve emredildiği gibi Şark Çiçeği'ni almak üzere hücrenin kapağını açmaya hazırlanıyorlardı. Sürgüyü çektiklerini duydum ama hemen hareket edemedim.

Başımızda nöbet tutan adam Cassius'tan daha gençti ama zalimlikte ondan aşağı kalır yanı yoktu. Vücudu kaslı ve iri yapıydı; sarı, kısa saçları vardı ve bakımsız sakalı patronunkini andırıyordu. Denizciler ona Titus diye sesleniyorlardı ama tipik Romalı ismine rağmen bu adamın gerçek bir Romalı olduğundan emin değildim. Adam parmaklığı kaldırdı ve kızı kolundan çekştirmeye başladı. Kız direnmeye çalıştı fakat fazlasıyla güçsüzdü. Titus fazla güçlük çekmeden onu güverteye çıkardı. Ben de doğrulmaya çalıştım ancak kaslarım pes etmişti.

"Bir sivrisinek gibi mücadele ediyor," dediğini duydum muhafızın, iğrenç ve sapıkça kahkahalar eşliğinde.

Pörtlekgöz dedikleri bir şişko, Latince "Ya barbar?" diye sordu. "Ölmüş mü nihayet?"

Kızı kolundan tutmaya devam eden Titus, tam başımı kaldırdığım esnada eğilip hücreye baktı. O kadar sersemlemiştim ki ilk anda onu tanıyamadım.

"Hemen hemen, Pörtlekgöz, hemen hemen. İyisi mi bu zavallıya gebermekte yardım edeyim. Sonra kızla dalgamıza bakarız."

Ben hücrenin iğrenç duvarlarından güç alıp ayağa kalkmaya çalışırken Titus, Çinliyi başka bir muhafıza devretti, o da onu güçlü kollarıyla kavradı. Benim de daha fazla çaba göstermeme gerek kalmamıştı çünkü muhafız bir hamlede beni çekip çıkarmıştı. Kaburgalarımın bir sopa darbesi indi. Etrafıma bakındım ama belli belirsiz hareket eden bir lekeden başka bir şey seçemiyordum. Sonra da olacakları seyretmek isteyen denizcilerin cıgıllıklarını duydum.

Bir başka darbe kulağıma indi ve bayılmamak için küpeşteye sarılmak zorunda kaldım.

"Bu barbarın kanı akıyor mu?" diye homurdandı etraftakilerden biri.

"Bir daha vursana Titus!" diye bağırdı bir başkası.

"Vahşinin kanını görmek istiyoruz!" diye cıvıkladı bir üçüncüsü.

Muhafız, kendisini kışkırtan arkadaşlarının etkisiyle beni göğsüm-den kavradı ve kılıcını çekti. Silahın üzerinde askerî bir arma seçer gibi oldum; bunu ölü bir askerden almış olmalıydı.

Titus kendimi savunamayacağımı düşündüğünden son darbeyi indirmeye hazırlandı. Ama başımı son anda arkaya doğru eğince kılıç sadece çenemde yüzeysel bir yara açabildi. Sıçrayan kanlar, muhafızın yüzüne ve üst gövdesine yayıldı. Sıradan bir silah daha önce bende asla böyle büyük bir yara açmamıştı ve -ironiye bakar mısınız- hayatımın, yok olmaktan kurtarmaya çalıştığım bir türün bir üyesi tarafından sonlandırılacağını düşündüm.

Ama Titus ansızın kılıcım yere attı ve korkuyla yüzünü tırmalamaya başladı. Gözlerimi kıstım ve adamın soluk soluğa geri çekildiğini gördüm. Yüzü alev alev yanıyordu ve derisinde oluşan kabarcıklardan etrafa doğal olmayan, yeşil bir duman yayılıyordu. Tayfalar ve muhafızlar adamın etrafında toplandılar fakat ona dokunmaya cesaret edemiyorlardı.

Olan biteni ancak Titus bembeyaz bir surat ve şekli bozulmuş bir burunla dizlerinin üzerine çökerken anladım: Adamın yüzündeki kan, benim kanım, artık normal bir kan değildi. Eskiden uzun bir yaşam bahşeden kanım, artık zehirli bir sıvıya dönüşmüştü. Mai Yun'un zehri hâlâ iç organlarımı kasıp kavuruyordu, bu da benim gücümü yok ediyordu. Zehir daha önce pek çok yaratığı dize getirmişti: bu kez de sıra bir insandaydı.

Şark Çiçeği'ni tutan muhafızlar şaşkınlıkla geri çekildiler, o da bu anı güverteyi temizlemekte kullanılan tatlı su dolu bir kovanın yanına giderek testisini, doldurmakla değerlendirdi.

Titus yüzüstü yere devrildiğinde kanlar içindeki, parçalanmış derisinden irin, et ve kemik karışımı mide bulandırıcı bir karışım akıyordu. Sonra inlemesi durdu ve acısı sona erdi.

İtalyalı ölmüştü.

Adamların korkusu yok edici bir öfkeye dönüşmüştü. Ne olduğuna bile bakmadan birer silah kaptılar -sopalar, zincirler, mızraklar- ve

tehdit dolu tavırlarla üzerime yürümeye başladılar. Yıldırım hızıyla bir kumaş parçası kaptım ve kan akışını durdurmak için yaramın üzerine bastırdım. Şark Çiçeği'nin ya da başka birinin ölüm saçan kanıyla temas etmesini istemiyordum.

Öfkeli adamların etrafımda oluşturduğu çember giderek daralırken hücrede daha güvende olacağımız kararma vardım.

"Gel, Şark Çiçeği," diye bağırdım Mandarin dilinde. Bir elimi ona doğru uzatırken diğeriyle bez parçasını yarama bastırmaya devam ediyordum.

Kız deri heybesini kapatıp bana doğru koştu. Sonra hücreye indim ve parmaklığı kendi ellerimle kapadım. Tayfalardan biri sürgüyü yerine itti ve günün geri kalan kısmında kimseyi görmedim.

EBEDÎ ŞEHİR ROMA

Titus'un ölümünden sonraki gün yağmur başladı ve batıl inançlı tayfaların, genelde kendisine sunularda bulundukları denizler tanrısı Neptün'ü suçladıklarını işittim.

"Dün Neptün'e sunduğumuz adaklar midesini bozmuş olmalı," diye mırıldandı içlerinden biri, denize attıkları cesedi kastederek.

Bense hücremizde nasıl yiyecek bir şeyler temin edebiliriz diye kafa yormaya başlamıştım çünkü nar çekirdeklerimiz tükenmişti. Alexius'la konuşmak iyi olurdu ama bunu kabul etmeyeceğini sanıyordum. Bir de ya karşılığında bir şey isteyecek olursa, diye düşünmeden edemiyordum. Şark Çiçeği, o sapığın eline düşmektense ölmeyi tercih ettiğini işaretlerle bana gayet açık bir şekilde anlatmıştı.

Ama durumumuz kısa bir süre sonra değişti. Öğle vaktinde parmaklıkların üzerinde iki çanak belirdi. Bu çalışmak için gönüllü olan Afrikalı kölelerden biri olmalıydı; İtalyan muhafızların ve Fenikeli denizcilerin bizimle aralarındaki güvenli mesafeyi korumak istediklerini tahmin ediyordum.

Numidyalı sürgüyü açtı, ben de uzanıp kapları aldım. İçlerinde su, balık ve bir parça ekmek vardı. Mütevazı bir öğündü ama tam vaktinde

yetişmişti. Birini kıza verdim, kendiminkini yedikten sonra toprak çanakları parmaklığın dışına koydum. şaşırtıcı bir şekilde bu her gün tekrarlandı.

Bize yemek verilmesini kimin sağladığını bilmiyordum ancak bu emri belki de gemide daha fazla huzursuzluk istemeyen Alexius vermişti. Denizciler ve muhafızlar yaşanan olaydan sonra bize nefret dolu bir saygı ve korku dolu bir öfkeyle bakıyorlardı. Belki de kle taciri nihayetinde bizi satmak istediğini hatırlamıştı, belki kaptan ona ters bir şeyler söylemişti, belki de denizciler bizi Neptün'e vermek istemiyorlardı... Bunu bilemiyordum. Bizi neden esirgediklerini bugüne dek anlamış değilim.

enemdeki yara hızla iyileşti ve şark çiçeği'ne temas etmemesi için o kanlı paavranın üzerine oturdum. Günler çabucak geçti ve yavaş yavaş ilkbahar geldi.

Bulutların dağılmakta olduğu sıcak bir nisan gününde, *Insula Major* dönemin en önemli limanı olan Ostia'ya giriş yaptı. Geminin ne zaman demir attığını fark edememiştim; Roma usulüne göre kısa, yıpranmış togalar giydirilmiş olan Numidyalı köleler beni hücreden çıkardığında ancak uyanabilmiştim. Alexius, anavatanına geldiği için her zamankinden de azametli bir tavırla güvertede duruyordu.

"şıraya geç barbar," diye vırakladı. "Numaralarınla artık kimseyi kandıramazsın, bu yüzden uyanığı oynama!" Sonra taşıyıcılara bir işaret yaptı. "Onu filikaya götürün," diye emretti ve ardından da muhafızlardan birine mırıldandı: "İlk olarak ondan kurtulmaya çalışacağım. Bu vahşiyi bana satan Yunan, onda Nubya Ateşi olduğunu söylemişti. Nubya ateşiymiş... Beni geri zeklı sanıyor olmalı."

Karanlığa rağmen siyahi köleler tarafından Tiber'in akış yönünün aksi istikametinde ilerleyerek Roma'ya doğru yol alan daha küçük bir tekneye taşındığımı fark ettim. Aradan geçen süre zarfında görme, işitme ve koklama duyularım neredeyse tümüyle yok olmuştu ve sakalım sokaklardaki dilencilerinki kadar uzamış ve kirlenmişti. Ancak dokunma duyuma hâlâ gvenebiliyordum ve şark çiçeği bütün yol bo-

yunca sadakatle yanımda kalmış, güvenimi ve sükûnetimi korumama yardımcı olmuştu.

Roma, yedi tepeli şehir. Zehir gözlerimi bulanıklaştırdığı için nehir yolculuğu boyunca şehrin hiçbir kısmını görememiştim. Bu yüzden onu zihnimde tasavvur etmeye çalışıyordum. Buraya son gelişimden, yani eski cumhuriyetin son günlerinden bu yana Ebedî Şehir inanılmayacak derecede büyümüştü. Roma'da artık bir imparator, Augustus hüküm sürüyordu; şehri devasa binalar ve görkemli sütunlu yollarla donatmıştı. Augustus kendi sözleriyle burada bir taş yığını bulmuş ve bunu mermer bir şehre dönüştürmüştü. Onun iktidarında başkent en görkemli dönemini yaşıyordu.

İS 14 yılındaki ölümüne kadar, Augustus kendisinden sonraki dünyaya muazzam bir miras bırakmıştı. Yeni tapınaklar, kütüphaneler, tiyatrolar, hamamlar ve su yolları inşa ettirmişti. Bu su yollarıyla şehre dağlardan su getiriliyor ve bir kanalizasyon sistemiyle yeniden tahliye ediliyordu. Ancak Augustus şöhretini sadece bu yapılarla elde etmemişti: O gerçekten de ilk Roma imparatoruydu, bilge ve adil bir şekilde hüküm sürüyordu. Toplumun her kesiminin yaşamını kontrol ve organize edecek yeni bir idari sistem geliştirmiş ve bunu da hem başkentte hem de Afrika, Avrupa ve Ortadoğu'da fethedilen bütün eyaletlerde uygulayabilmişti. Nihayet geniş topraklarda barışı sağlamıştı ve bu sayede Roma halkı için de çalışabiliyordu. İmparator yangınları söndürmekle görevli bir gece bekçisi bölüğü teşkil etmişti çünkü bu kadar kalabalık bir şehirde yangınlar ciddiye alınması gereken bir sorundu. Suçlarla mücadele etmek için bir asayiş örgütü ve kendisi için de pretoryan adı verilen meşhur özel muhafız alayını kurmuştu. Bu seçkin askerî birlik, imparatoru ve devletin çıkarlarını korumakla görevliydi. Uygun yerlere pazarlar kurdurarak ticari kolaylıklar sağlamış, iki milyondan fazla nüfusu barındıran şehrin gıda ihtiyacını karşılamak için de bir tahıl dağıtım sistemi oluşturmuştu.

Üzerimize bir gölge düştü. Görünüşe göre filika o dönemde şehrin etrafını çevreleyen Servius Surları'ndaki geniş, alçak bir kemerin altından geçiyordu. Surlarda, büyük çoğunluğu dar ve dolambaçlı sokaklardan

oluşan bir labirente açılan on yedi kapı vardı. Bir yabancı bir kılavuz olmadan burada yolunu kolaylıkla kaybedebilirdi, hele de geceleri.

Tiber Nehri'nin üstünde bulunan bu kapıdan pek de uzak olmayan bir yerde, şehrin Emporium ismindeki en büyük nehir limanı bulunuyordu. Bir zamanlar basit bir mal deposu olan bu yer, cumhuriyet döneminde büyüyerek bir depo zincirine dönüşmüştü. Aradan yüz yıl geçtikten sonra, yani şimdi, iskelelerin etrafını saran kocaman bir yere dönüşmüştü. Çapı bir kilometreyi buluyordu. Zengin tacirler Emporium'dan eksik olmuyordu; gemisini buraya demirlemeyi başaran biri hızlı para kazanma hayalini gerçekleştirebilirdi. Ancak paranın olduğu her yerde olduğu gibi burası da haydutlarla dolup taşıyordu. bu yüzden de tacirler sopalar, bıçaklar ve silah yerine geçebilecek her türlü nesneyle donanmış muhafızların eşliğinde dolaşıyorlardı. Şehrin normal vatandaşları, Jül Sezar zamanında çıkarılan bir kanun uyarınca silah taşıyamıyordu.

Bilincim iyice yerine geldiğinde kendimi kaderlerinin gerçekleşmesini bekleyen bir düzine köleyle birlikte bir podyumun üzerinde buldum. Birileri beni bileklerinden kalın bir direğe bağlamıştı, ayrıca kalçalarımı ve bacaklarımı da hareket ettiremiyordum. Şark Çiçeği de aynı direğe bağlanmıştı ancak onun sadece bilekleri bağlıydı.

Bulduğum yükseltilmiş yerden, depoların tam ortasında bulunan geniş ve canlı bir pazar yerinde olduğumuzu görüyordum. Saat öğleden sonra dört sularıydı ve bu saatte dükkânlar öğle tatilinden dönen sahipleri tarafından yeniden açılmaya başlıyordu.

Nihayet başarmıştım. Sonunda Roma'ya ulaşmıştım ve hâlâ hayatıydım. Görevimin ilk kısmı tamamlanmıştı. Şamira'nın evi buradan çok uzakta değildi; bir şekilde oraya gitmek ve onu bulmak zorundaydım. Ancak dünyanın yarısını dolaştığım, hayaletlere ve meleklerle karşı savaştığım bu yorucu yolculuğun ardından bir metre bile yürüyecek halim kalmamıştı. Sadece beni direğe bağlayan halat sayesinde ayakta durabiliyordum. Zehir artık kalbime akıyordu ve bayattaki son saatlerimi yaşıyordum.

Ormanları aşmış, dağları tırmanmış, çöllerden ve denizlerden geçmiştim ancak şehrin içinde yürümevi başaramıyordum.

Kısa bir süre sonra Zamir planlarını uygulamaya koyacaktı ve ben buna karşı hiçbir şey yapamıyordum.

ANLAŞTIK MI?

Yavaş yavaş akşam oluyordu.

Alexius podyumun üzerinden, aşağıdaki sokakta bulunan alıcılarla pazarlık etmeye başlamıştı. Başka yerde olsa mutlaka bir kavgayla sonlanacak ağız dalaşları bitmek bilmiyordu. Ancak Roma'da bağıra çağıra pazarlık yapma usulü yaygındı, kimse kendisine hakaret edilmesine alınmıyordu ve sonunda iş tatlıya bağlanıp anlaşma sağlanıyordu.

Numidyalılar açık artırmada hızla satılırken, adamın teki aşağıdan bağırdı: "Şu kıza kaç para istiyorsun? Sarışın herifin yanındaki var ya..."

Tıka basa dolu pazar yerine baktığımda konuşanın, yanında siyah bir köle bulunan, oldukça şişman, kıllı, siyah sakallı bir adam olduğunu gördüm. Keten bir tuniğin üzerine bol kıvrımlı bir üstlük geçirmişti ve elindeki ipin ucunda ilk bakışta bir maymuna benzeyen bir yaratık hoplayıp zıplıyordu.

"Bu kız bir kervan tarafından şark diyarında yakalandı," diye yalan söyledi Alexius. "Kendisi garbın en iyi dansözü ve cümbüşlerden çok iyi anlar. Onun için bin beş yüz dinar istiyorum."

Şaşkınlıkla bu büyük meblağın alıcıyı ürkütmediğini fark ettim, aksine adam kibirli bir tavırla güldü. "Fiyat tamamdır!" dedi başını sallayarak. "Ama sana güvenmekte sıkıntı yaşıyorum Alexius. Bir defasında bana yazı yazmayı bile bilmeyen bir Yunan satmıştın."

Alexius kızmıştı. Belli etmemeye çalışıyordu ancak müşterilerin önünde, hem de Emporium'da yaptığı rezilliklerin yüzüne vurulmasına çok bozulmuştu. "O zamanlar bana iki at borçluydun," diye savunmaya çalıştı kendisini.

"Bu beni dolandırman için bir neden değil. Er ya da geç borcumu ödeyeceğimi biliyordun..." dedi adam kılını bile kıpırdatmadan. "Neyse, konumuza dönelim. Kız için sekiz yüz dinar veririm, daha fazla değil."

"Beni batıracak mısın Merula?" Görünüşe göre iki adam birbirini uzun süredir tanıyordu. "Bin üç yüzden aşağı hayatta olmaz!"

"Boş versene, şişko! Bu pasaklı orospu için kimse bu kadar teklif etmez. Benden başka tabii. Sekiz yüz dinarını al ve keyfine bak. Kesen zaten ağzına kadar dolu." Adam az önce kölelerle dolup taşan ve ancak şimdi boşalmış olan podyumu işaret ediyordu.

Alexius da pes etmek istiyordu ama oyunu biraz daha sürdürmek niyetindeydi. "Şöyle yapalım: Bana bin dinar ver, barbarı da al."

Bu zamana kadar ağzını açmamış olan üçüncü bir alıcı lafa karıştı: "Barbarın fiyatı iki yüz dinar mı yani?" Bu soru Alexius'un kafasını karıştırmıştı. "Evet..." diye tekrarladı. "İki yüz dinar."

Üçüncü adam podyuma yaklaştı ve para kesesini yokladı. Kır saçlarına rağmen epey güçlü bir yapısı vardı ve bir askerin duruşuna sahipti, emekli bir subay olmalıydı. Yanında on sekiz ve yirmi yaşlarında görünen iki köle bulunuyordu. "Vahşiyi ben satın alıyorum," dedi, hasta bir adam için istenen yüksek fiyata rağmen.

Merula çok sevinmişti ve ıslıl ıslıl bir yüzle Alexius'a döndü. "Gördüğün gibi matematik de benden yana," dedi alaycı bir sesle ve köle tacirini teklifini kabul etmeye zorladı.

Tacir son kozunu oynamadan pes etmeyecekti. "Dokuz yüz dinar!" diye ısrar etti. "Bu şekilde bağlayalım, mesele kapansın."

Sakallı adam tam parayı ödemeye hazırlanıyordu ki bir kadın sesi bütün tartışmaları bastırdı: "Durun! Ben de varım! İkisi için iki bin dinar teklif ediyorum. Para yanımda."

Burada ticaret nadir olarak gerçek parayla yapılırdı. Anlaşmalar genellikle birkaç ay veya bir yılda ödeme yapılmasını öngören borç senetleriyle imzalanırdı. Bu senetler köleler adına düzenlenirdi ve bu parayı ödeyebildikleri takdirde özgürlüklerini kazanırlardı.

"Yaşasın kâr!" dedi Alexius sevinçle, Roma'da dükkânların levhalarına asılı olan bir özlü sözü haykırıyordu.

Kadın kalabalıkta öyle büyük bir etki yaratmıştı ki podyuma yaklaşıırken insanlar kenara çekilerek ona yer açtı. Bir erkeğin ya da kölenin yardımını olmadan basamakları çıktı ve köle tacirine içi para dolu

bir kese uzattı. Kadının güzelliği karşısında şaşkına dönen alıcılar bir anda sus pus olmuşlardı. Açık ten rengi ile kapkara saçları, duygusal görünümüyle müthiş bir tezat teşkil ediyordu. Kadın son derece kararlı bir şekilde hareket ediyor, attığı her adımla vücudunun yuvarlak hatları ortaya çıkıyordu. Genellikle zengin kadınların giydiği türden *stola* olarak adlandırılan bir tunik giymiş, üzerine de siyah bir keten üstlük geçirmişti.

Genç kadın bağlı olduğum direğin yanına geldi ve bir bıçakla bileğimi saran bağları kesti. Göz ucuyla baktığımda bunun sıradan bir bıçak değil, büyücülerin ayinlerde kullandıklarına benzer bir tören bıçağı olduğunu fark ettim. Ancak sonra boş bir çuval gibi yere düşerken kadın beni destekleyerek yere yığılmama engel oldu. Narin kollarını dikkatle başıma koyunca onun tatlı teninin kokusunu aldım. Ve o anda onu tanıdım.

“Şamira!” diye kekeledim ama sesim bir inleme gibi çıkmıştı.

Evet, ta kendisiydi! Talihin bir kez daha yüzüme güldüğüne inanamıyordum. Şehrin diğer ucunda bulunan evine tek başıma asla ulaşamazdım ve muhafızlardan kurtulmam da mümkün değildi. Beni çok sevindiren bu mutlu tesadüfün aslında tesadüf olmadığı çok geçmeden ortaya çıkacaktı.

“Şamira... Beni nasıl buldun? Bu şehir o kadar büyük ki...”

“Bir şekilde tehlikede olduğunu hissettim. İzini sürmeleri için ruhları görevlendirdim ama denizi aşamadılar. Bu yüzden birkaçını Ostia’da ve İtalya’nın diğer limanlarında nöbet tutmakla görevlendirdim. Roma’ya geri döneceğini umut ediyordum çünkü hâlâ hayatta olduğunu biliyordum. Bu sabah bir ruh bana Asi Melek’in bir köle gemisinden indirildiğini ve Ebedi Şehir’e getirildiğini anlattı.”

Şark Çiçeği ipin kestiği, acıyan bileklerini ovuşturunca Şamira’nın dikkati kızın üzerine kaydı. Çinli kızın yol boyunca benimle birlikte olduğunu hemen anlamıştı. Zaten ruhlar ona nehirde yaptığımız tekne yolculuğunu da anlatmış olmalıydı.

“Gözlerinde büyük bir güç okunuyor küçüğüm.” dedi kızın değerini derhal kavrayan Şamira. “Shang kızlarından biri misin?”

Sonradan öğrendiğime göre, Shang ailesi, İÖ 1122 yılında Zhou savaşçıları tarafından mağlup edilinceye kadar Çin'in ilk hanedanıymış. Shang kralları ideogramları bulmuş ve –yaşlıların dediğine göre– “kemik kehanetleri”ni kullanarak atalarının ruhlarıyla iletişim kurmayı öğrenmişler. Bunlar, üzerine mistik yazılar kazınmış olan çok sayıda kehanet çubuğuydu. Olağanüstü bir işlevleri vardı ve çok etkiliydiler.

Şark Çiçeği evet anlamında başını öne eğdi ve Şamira, dilini kestikleri için kızın konuşmadığını anladı.

Aniden başım öne düştü, öksürürken ağızmdan önce kan, ardında da salya ve plazma karışımı bir madde çıktı. Şamira içgüdüsel olarak bir kumaş parçası kaptı ve ağızma bastırmak istedi ancak ona engel oldum.

“Bu kan, öldürücü,” diye mırıldandım gemideki muhafızın trajik ölümünü hatırlayarak.

“Biliyorum,” diye karşılık verdi Şamira, yerdeki kırmızı lekeye bakıyordu. “Ama benim için tehlike söz konusu değil; bir koruma büyüsü altında bulunuyorum.”

Sonra ağızımın kenarından akan salyayı sildi ve parmaklarıyla kanın durumunu inceledi. Durumun ciddiyetinin farkına varınca da yüzünü buruşturdu. “Zehir! Hayalet zehri! Daha fazla dayanabileceğini sanmam. Seni evime götürmem lazım. Belki orada seni kurtarabilirim.”

“Hayır!” diye itiraz ettim, Roma'ya geliş nedenimi hatırlamıştım. “Hayır Şamira. Evine gidemeyiz... Dinle beni...” Zorlukla konuşabiliyordum. “O eski Babilli büyücü Zamir burada. Kaya Denizi'nde ölmemiş ve kötülük yapmaya devam ediyor. Bana bu tuzakı kuran da oydu, şimdi de *senin* peşinde. Drakali-Toth ile diğer usta büyücüleri öldüren de oydu. Evine dönmemiz çok riskli, orada pusuya yatmış olabilir.”

“Katilin o olduğunu tahmin ediyordum. Zamir, eskiden hocam olan büyücünün en azılı düşmanıydı,” diye karşılık verdi düşünceli bir tavırla. “Ama seni burada bırakamam, aksi takdirde ölürsün.”

“Evine gidecek olursak ikimiz birden öleceğiz. Şamira, henüz vaktin varken kaçmalısın.”

Kadın kolumu sıkıca tuttu ve beni oturmaya zorladı. “Hayır Ablon. Zamir'le tek başına çarpışmam gerekse bile bunu yapacağımı. Buna

hazırlıklıyım. Ama ölmene de izin vermeyeceğim. Uzun bir süre önce bu katilden beni sen kurtarmıştın, şimdi de ben sana yardım edeceğim.”

Şamira'nın gözlerinde mutluluk ve şefkat okuyordu ancak bu kadar zayıf olmamanın yüreğini burktuğunun da farkındaydım.

Satış yerinin etrafı yavaş yavaş boşalıyordu ama Alexius hâlâ pod-yumdaydı ve mutluluk içinde gümüşlerini sayıyordu. Biraz uzakta duran iri yarı bir herif, beni güzel bir kadının kolları arasında görünce yüzünü buruşturdu. Bu, yolculuğumuzun ilk günü bana vuran Kalabriyalı Cassius'tu. Etrafı kendisi gibi yontulmamış heriflerle çevriliydi ve Şamira bunlardan birinin bana saldıran adam olduğunu hemen anladı. Bir an için köle tacirine bunu ödeteceğini sandım ancak öfkesine hâkim oldu ve beni bu akbabalardan uzaklaştırmaya odaklandı.

“Gel Ablon. Gidelim. Bu sıçanlar, intikam almaya bile değmezler.”

Şamira zarif bir tavırla ayağa kalktı ve civardaki sıradan, belki de marangoz veya hamal olan adamlardan birini yanına çağırdı. Atın üzerine oturmama yardım ettiği takdirde ona beş bakır Roma parası, yani beş sesters vermeyi vadetti. Beni yalnız başına taşıyamazdı ve Alexius'un adamlarından yardım istemeyi de arzu etmiyordu.

Şamira benim Emporium'da bulunduğumu bildiği için yanında iki eyerli at getirmişti. Bunlardan biri damızlık bir aygırdı, diğeri ise beyaz bir kısraktı. İkisi de olağanüstü güzellikte, safkan hayvanlardı. Şamira'nın para verdiği *pleb* beni ve Şark Çiçeği'ni aygırın sırtına oturttu, Şamira da kısrığa bindi. Sonra da hamalı gönderdi.

Saat öğleden sonra beş sularıydı ve zehir yarım saatten kısa bir süre sonra yaşamıma son verecekti.

DOMUS'TA PUSU

Şamira'nın evi, Roma'nın yedi tepesinden biri olan Kapitol'un eteklerinde, sakin bir sokakta bulunuyordu. Kapitol Tepesi olarak da adlandırılan bu büyük yuvarlak kaya, dik yamaçlarıyla, tıpkı etrafta Latin köylerinin bulunduğu o eski dönemleri hatırlatıyordu. Geçmişte yedi tepenin üze-

rinde bulunan yedi köy bir ittifak kurmuş ve tepelerin etrafını sonradan şehrin surlarına dönüşecek olan bir duvarla çevrelemeye başlamışlar. Aradan geçen sekiz yüz yılda, Latinlerden geriye bir şey kalmamıştı. O sırada, yani birinci yüzyılın ilk yıllarında tepeyi pek çok açıdan Atina akropolisini anıran bir tapınak kompleksi süslüyordu. Bu tapınakların en görkemlisi olan Jüpiter Tapınağı'nın sütunlar tarafından taşınan mermer arka duvarının gölgesi, o nisan ayının boğucu akşamında Endor Cadısı'nın *domus*'unun bulunduğu araziye düşüyordu.

Augustus Forumu'nun etrafından dolandığımızda güneş batmak üzereydi. Günün bu saatinde şehirdeki karmaşa az da olsa azalmış gibiydi. Gündüzleri tekerlikli taşıtların sokaklara girmesi yasaktı. Zaten aksi durumda iki milyonluk nüfusu olan Roma, tam bir cadı kazanına dönüşürdü. Fakir insanlar yaya yürürken, zenginler ya tahtirevanlarla taşıyor ya da atların sırtında yol alıyorlardı.

Şamira'nın *domus*'una ulaştığımızda gece olmak üzereydi. Zenginlerin evleri araları kil tuğlalarla doldurulmuş ahşap kalaslardan yapılmış ön cephelere sahipti, bunun üzeri de kalın bir harç tabakasıyla kaplanmıştı. Bu evin de çatısı balık pullarına benzer şekilde kiremitlerle örtülmüştü, yerde ise efsanevi kahramanları ya da masal yaratıklarını gösteren renkli mozaikler göze çarpıyordu. Çift kanatlı, görkemli bir kapının arkasında üzeri kapalı bir geçit, evin merkezî noktası olan ve içerinin havalanmasını sağlamak için çatısında bir açıklık bırakılmış *atrium*'a uzanıyordu. Havalandırma boşluğunun tam altında, yağmur suyuyla dolması için etrafı heykellerle süslü, küçük bir havuz bulunuyordu. Sıcak günlerde Romalılar burada serinliyordu. *Atrium*'un etrafında odalar bulunuyordu, ikinci kata çıkan bir merdivenden sonra *tablinum* adı verilen, çalışma amacıyla da kullanılan bir kabul odası geliyordu. Bunun ardında da yine sütunlarla çevrili bir iç avlu olan *peristyl* bulunuyordu. Bütün Roma evlerinde, iç avlunun ortasında, ev tanrılarına ayrılmış bir köşe olurdu. *Peristyl*'in sağ tarafında yemek salonu ve mutfak bulunuyordu, solda ise bazen atölyelere veya yazı odalarına dönüştürülen başka odalar vardı.

Atlar *domus*'un önünde durduğunda Şamira beni uyandırdı.

"Ablon, haydi son bir kez daha gayret etmeye çalış. Eve girmemiz lazım."

Onun sözlerini duyar duymaz bir şekilde eyerden atlayıp ayaklarımın üzerinde durmayı başardım. Ama Şamira güçlerimin beni terk ettiğini görmüştü; bir eliyle bana destek olurken diğer eliyle ağır ahşap kapıyı açtı. Tam o anda çoktan yitip gittiğini sandığım tehlike duyum aniden harekete geçti ve beni bir tehdide karşı uyardı.

"Burada ters bir şeyler var Şamira!" diye ısrar ettim. "İçeri giremeyiz. Düşman bize pusu kurmuş."

Ölümbüyücüsü sakın ve kendine güvenen tavrını bozmadı; söylediklerimle fazla ilgilenmemişti. Bunun yerine gözlerimin içine baktı ve şefkatle yüzümü öptü. "Bana güvenmen lazım, savaşçı. Korkmamız için bir neden yok." Sonra beni koridora doğru itekledi, Şark Çiçeği de hemen arkamızdan geliyordu.

Evin içi korkutucu bir alacakaranlığa bürünmüştü çünkü akşam olmuştu ve laternaları yakacak hizmetkârlar da yoktu. Koridordan geçerek *atrium*'a girdik. Sonra da korktuğum şey başımıza geldi.

İnce bir silüet, karanlık bir köşeden bir sıçan gibi fırlayarak önümüze çıktı. Sırtını karşı duvara vererek *peristyl*'e geçmemize engel oldu. Bu silüetin kime ait olduğunu tam olarak göremiyordum ancak yavaş yavaş bize doğru yaklaştığı sırada bir yandan da büyü yapmakta olduğunun farkındaydım. Şamira, gövdesini bana kalkan etmek için öne çıktı. Şark Çiçeği yıldırım hızıyla geri çekildi ve giriş koridorunda bir yere saklandı.

Ansızın *atrium*'u titrek, yeşil bir ışık doldurdu ve saldırganın yeşil alevler saçan ellerini gördüm. Verdiği bir emirle parmak uçlarında yıldırım hızıyla yeşil bir alev topu belirdi, odayı hızla geçerek Şamira'ya çarptı ve patlayarak yok oldu. Kadının üzerindeki giysiler bir anda toza dönüşmüştü. Çıplak kalan Şamira dengesini kaybederek yere yuvarlandı ancak yaralanmışa benzemiyordu. Üstlüğünün altında sakladığı tören hançerine de bir şey olmamıştı ama bu şiddetli patlama sonrasında odanın bir başka köşesine savrulmuştu.

Silüet biraz daha yaklaştı ancak Şamira geri çekildi. Sanki kendisinde değilmiş gibi yan kapılardan birine doğru sürünerek sıradan

odalarından birine girdi. Onun yardımı olmadan daha da zayıfladığımı hissediyordum.

Gölge birden karanlıktan çıktı ve üzerime doğru geldi. Onun başını ve düşmanın yüzünü gördüm; orta yaşlı, ince, uzun boylu, yanık tenli ve dar burunlu bir adam. Sivri sakalını bile –herhalde bütün bu yıllar boyunca– muhafaza etmişti. Badem biçimli gözlerine, Babillilerde usul olduğu üzere belli belirsiz bir makyaj yapılmıştı. Sadece kıyafeti değişmişti; üzerinde artık keten bir giysi ve uzun siyah bir tunik vardı.

Bu, Zamir'di, yani Çöl Büyücüsü. Akşamın son ışıklarında yüzü daha da belirginleşmişti.

“Sen burada ne yapıyorsun?” diye sordu şaşkınlıkla. “Tin-Sen Ormanı'nda kurduğum tuzakla işini bitirdiğimi sanıyordum.”

Zehrin etkisi yüzünden kaslarımı kımıldatamadığım için konuşmuyordum da.

“Neyse ki beklenmedik varlığının planımı tehlikeye düşürmemesi için bazı önlemler almıştım,” diye devam etti adam, bir yandan da acınası halimi bakıyordu. “Gayet de iyi etmişim; kımıldayacak halde bile olmadığımı görüyorum.”

Zamir'in bakışlarında ne kibirden ne de mutluluktan eser vardı. Onun için cinayet sıradan bir olaya, gündelik hayatın bir parçasına dönüşmüştü. “Önce şu büyücüyle görülecek hesabımı kapatayım, sonra seninle ne yapacağıma karar veririm. Kanının zehirlenmiş olması çok üzücü. Yoksa ayınlerimde çok işe yarardı.”

Adam bana korkusuzca sırtını döndü ve Şamira'nın girdiği kapıya doğru yürüdü. Ben de bütün gücümü toplayarak ileri doğru bir adım attım ancak bilinmeyen bir güç bana engel oldu.

Etrafımda görünmeyen, mistik bir duvar vardı. Yere baktığım zaman gerçekten de büyücülerin ruhları yakalamakta kullandığı ancak etten ve kemikten varlıklar üzerinde de etkili olan büyümlü bir çemberin içinde tutsak edilmiş olduğumu fark ettim. Çember kömürle çizilmişti ve ne anlama geldiğini bilemediğim yazılarla doluydu. Tuhaf olan, Şamira ile Şark Çiçeği'nin de bu büyümlü çemberin içine girmiş olmasına rağmen, büyümlü onların üzerinde etkili olmayıştı. Aksine ben, bu tür büyü-

lerden etkilenmemesi gereken bir göksel varlık, büyücünün tuzağına düşmüştüm. Bu muhtemelen belirli bir varlık için yapılan özel bir ayin olmalıydı. Önce bu etkiyi nasıl yarattığını anlayamamıştım ama sonra Tin-Sen Ormanı'nda beni o cehennemî ormana çekmek için bir tüyümü kullandığını hatırladım.

Zamir bana nasıl bir yöntem kullandığını açıklama zahmetine girmedii, aksine kapıyı açtı ve Şamira'nın hemen ensesinde, karanlıkta kayboldu.

OLTANIN UCUNDAKİ BİR BALIK GİBİ

Bundan sonra olanları ben bizzat yaşamadım. Bu konuda bildiğim her şeyi, yıllar sonra yaptığım ikinci Roma ziyaretinde bana Şamira anlattı. Zamir planlarını gerçekleştirmek üzere harekete geçtiği anda ben sihirli bir çemberin içinde tutsaktım ve ölmek üzereydim.

Büyücü, onun için bir tehlike teşkil etmediğine emin olduktan sonra odadan içeri girmişti ancak karşısında korkudan taş kesilmiş bir kadının bulunduğu bir yatak odası yerine muhtemelen taş basamaklarla bir bodruma inen ve duvarları nemden ıslanmış bir oda bulmuştu. Yer altı odaları aslında soyluların yaşadığı Roma evleri için alışıldık bir durum değildi ancak büyücü bu konuda fazla kafa yormamış ve doğrudan aşağı inmişti.

"Tıpkı oltanın ucundaki bir balık gibi," diye söylendi Zamir, Şamira'nın neden kurtulması mümkün olmayan bir yere kaçtığını anlayamıyordu.

Merdiven dört köşeli, yüksek tavanlı, neredeyse boş bir odada son buluyordu. Ancak bu büyük odanın nişleri karanlıkta kaldığı için büyücü her şeyi göremiyordu. Ama adam yine de aradığını bulmuştu: Yeşil ateş küresinden aldığı darbenin etkisiyle hâlâ yarı baygın olan Şamira çıplak halde sırtüstü taş zeminde yatıyordu. Xahra Ateşi olarak da adlandırılan bu ateş, dünyadaki sıradan bir ateş gibi alevlerden oluşmuyor, sadece astral katmanda meydana geliyor ve yanıyordu. Bu yüzden suyla, rüzgârla veya dünyada bilinen diğer yöntemlerle söndürilemiyordu. Bu büyü'nün korkunç bir etkisi vardı; kurbanın vücudu

değil, ruhu hasar görüyordu. Ruh yok olduğu takdirde sadece beden ölmüyordu; kurbanın tüm varlığı son buluyordu.

Çıplak Şamira ayağa kalkmış, bakışlarını kapının eşiğinde durarak tek çıkış yolunu kapatan Zamir'in üzerine dikmişti.

"Şimdi işini bitireceğim," dedi büyücü zaferinden emin bir sesle.

"Drakali-Toth'u sen öldürdün demek?" diye sordu Şamira, sorusunun cevabını çok iyi bilmesine rağmen.

"Öldürmek tam doğru sözcük değil. Aslında onu *mağlup ettim* ve bu yüzden onu öldürmeye hak kazandım. Sonra ruhuna bilgi ayinini uyguladım ve bildiği her şeyi üzerime aldım. Hiç de zor değildi aslında."

"Peki ya diğer büyü ustaları?"

"Onların da aynı kaderi paylaştığını itiraf etmeliyim. Aslında dengim değillerdi fakat bu yüzden onları suçlamıyorum. Kim benimle boy ölçüşebilir ki? Ben dünyanın en güçlü büyücüsüydim, hâlâ da öyleyim ama senin ve Asi Melek'in Babil'deki entrikaları yüzünden halkımı, benim için anlam ifade eden her şeyi yitirdim." Adam birden hüzünlenmişti. "Ah, cadı, ülkem için nasıl bir kader öngördüğümü bilseydin... Dünyanın, tarihin ötesinde... Ama bunu bir intikam olarak görme. Fazlasıyla merhametsiz görünmek istemem. Sen akıllıca davranmış ve zaferi hak etmiştin."

"Senin kafan da eski kralın kadar karışmış Zamir." Şamira adamın yüzünde alaycı bir gülümsemenin belirdiğini görür gibi olmuştu.

"Nemrut asla bir kral falan olamamıştı. O bir kaybedendi. Çocukluktan beri onu manipüle ediyordum. Babil'in gerçek hâkimi bendim. Sen de yeşil ateşin alevlerinde can verdiği zaman eski halkımın harabeleri üzerinde yeni bir şehir kurmak için önümde hiçbir engel kalmayacak. Zaten bu iş bittikten sonra Büyücü Zamir ya da Ölümbüyücüsü Zamir olmakla kalmayacağım, hayır, Başbüyücü Zamir, Büyücülerin Efendisi Zamir olacağım."

Şamira sesini çıkarmadığı için adam sözlerine devam etti: "Bunun biraz tuhaf kaçacağını biliyorum ama lütfen yaptıklarım için beni yaralama. Ben kötü bir insan değilim, sadece insanlığın kaçınılmaz geli-

şiminin bir sonucuyum. Sonuçta sen de ben de insan olmamızı Tanrı Yahve'ye borçluyuz."

Şamira adamın böyle yüksekte atmasından bıkmıştı. "Niyetinin çok ciddi olduğunu görüyorum. Azim aslında değerli bir özelliktir. Ama planlarını bozacağım için üzgün olduğumu söylemek zorundayım."

Zamir şaşkınlıkla alnını kırıştırmıştı. İyi de bu kadın çoktan mağlup olmamış mıydı? "Sen bana ne yapabilirsin ki? Hayaletlerini mi çağıracaksın? Yere bir mühür çizip içine girmemi mi umacaksın? Buna vaktin kalmadı kızım. Bir büyücü olarak geçirdiğin kısa zaman sona erdi."

Adam yüksek sesle bazı sihirli sözcükler söyleyince Xahra Ateşi tekrar elinde belirdi ve son darbeyi indirmeye hazırlandı.

Ancak Zamir'in parmaklarından fışkıran alevlerin yeni bir ateş küresi oluşturmaya fırsat kalmadan oda, duvardaki nişleri de aydınlatan bir ışığa boğuldu. Her bir nişin içinde kararmış metalden antik heykeller, Babillilerin antik putları bulunuyordu. Bunlar kabilelere aitti ancak zengin ve asillerin değil, yoksulların ve kölelerin tasvirleriydi.

Zamir bu heykelleri gördüğünde özel olarak hazırlanmış bir tapınakta bulunduğunu ve Gerçekliğin Perdesi'nin burada son derece ince olduğunu anlamıştı. Ve bu heykellerin nereden geldiğini de hatırlıyordu. Derin bir korkuyla, bütün bunların amacını da kavramıştı. "Bunlar Babillilerin heykelleri... Ama bu nasıl olabilir? Şehir kum yığınları tarafından yutulmamış mıydı?"

"Yüz yıl kadar önce ilk büyücünün öldürüldüğü haberini aldığında, bunun seninle ilgili olabileceğini düşünmüştüm. Roma'ya gelmeden önce Asya'da uzun süre dolaştım ve bu heykelleri buldum. Çok büyük tanrısal anlamları yok ama bana sadece eski Babil'den birkaç parça lazımdı. Bunlarla da bu tapınağı oluşturdum."

"Ama neden?" diye sordu Zamir. "Amacın neydi?"

Şamira ona cevap vermedi, buna gerek yoktu.

Havada birdenbire astral varlıklar belirmeye başlamıştı; duman gibi ortaya çıkıyor ve yavaş yavaş bir şekil alıyorlardı. Bunlar, zarın çok ince olduğu bu odada kendilerini çok iyi hisseden; şeffaf, dokunulmaz gövdeleri olan hayaletlerdi. Tapınak, onlar için oluşturulmuştu.

Bu ruhsal varlıkları gören büyücünün yüzünde bir korku ifadesi belirmeye başlamıştı. Bunlar iki bin üç yüz yıl önce Babil Kulesi'nin yapımında çalışan kölelerdi. Fiziksel ölümlerinden bu yana ruhları dünyada tutsak kalmıştı ve o uğursuz yapının mimarı hayatta olduğu müddetçe de cennete gidemeyeceklerdi. Kuş'un hükümdarlığı zamanında inşa edilen Gümüş Piramit'in yapımı esnasında ölen kölelerin ruhları, kralın Yafesoğulları tarafından esir alınıp ölüme mahkûm edilmesiyle birlikte kurtulmuşlardı. Ancak şehre saldırdığım zaman ölen ikinci köle grubu, kendilerine zulmedenden hesap soramadan ölmüşlerdi. Ancak bu görev tamamlandıktan sonra cennete gidebileceklerdi; bu da birkaç dakika sonra tamamlanmak üzereydi.

"Bu hayaletler, bir zamanlar adamlarının kırbaç darbeleriyle ölen kölelerini," dedi Şamira.

"B-ben mi?" diye kekeledi Zamir. "Ben bu insanlara ne yaptım ki?"

"Babil'de sen hüküm sürüyordun ve kuleyi inşa edenler de senin işçilerindi. Onları tanımadın mı?" Hayaletlerin sadece görüntüsü bile tüyler ürperticiydi. Tıpkı Hanok'un hayaletleri gibi yüzlerini korkunç şekillere sokuyorlardı.

"İşçiler mi? Köleler mi?" Zamir aklını kaçırmak üzereydi. "Ama ben bunların hiçbirini tanımıyorum ki!"

Hayaletlerden biri adamın karşısına dikildi ve büyücü onu tanıdığı anda geri çekildi. Gizemli bir şekilde titreşen bir sisin içinde, çok yaşlı bir kadının silueti belirmeye başlamıştı. Sonra sis dağılmaya başladı ve yaşlı kadının silueti yerini koyu tenli, asil hatlı, düz saçlı, gencecik bir kıza bıraktı. Bir uğultuyu andıran ince bir ses, mahzen odasında yankılandı.

"Beni hatırlayamadın mı büyücü?" diye sordu kızın hayaleti ve Zamir'in damarlarında akan kan dondu. "Ben sarayındaki kölelerden biriyim, adım Adnari."

Zamir içinde bulunduğu korku yüzünden onu belki de gerçekten tanımıştı. Bu korkunç durumdan kurtulmaya çalışarak hayaletlere bağırdı: "Siz sadece acı çeken basit hayaletlersiniz! Bana bir şey yapamazsınız, beni tehdit edemezsiniz!"

"Öyle değil, Zamir. Bu tapınakta sınırsız bir güce sahibiz!" diye karşılık verdi Adnari acımasız bir tavırla.

Bu gerçekten de doğruydı. Drakali-Toth'u öldürürken büyü güçlerini kullanan Zamir, hayaletleri görür görmez bunun doğru olduğunu anlamıştı. Ancak yine de günahlarını itiraf etmek ona zor geliyordu. Bu, yenilgiyi ve Şamira tarafından ikinci kez mağlup edilmiş olmayı itiraf etmek anlamına gelecekti. Ama buna izin veremezdi! O, dünyanın en büyük büyücüsüydü, Babil'de çok eski dönemlerden, ta Hanok'un dünyasından, atalardan kalan büyüyle temas kuran tek kişiydi. Aklı başında kim ona meydan okuyabilirdi ki? Bütün büyük büyücülerle boy ölçüşmüş ve hepsini mağlup etmişti. Bir kadın, bir kız onu nasıl yenebilirdi ki?

"Oltanın ucundaki bir balık gibi," dedi Şamira, adamın sözlerini tekrar ederek.

Büyücü tuzağa düşmüştü. Tıpkı Babilli askerlerin Kaya Denizi'ndeki saldırısında olduğu gibi, büyük bir unutsuzluğa kapılmıştı. Oyunu kaybetmişti; artık yapabileceği tek şey, ürkmüş bir çocuk gibi arkasına bile bakmadan kaçmaktı ancak bu bile kurtaramazdı onu. Arkasını döndü ve merdiveni kullanarak tapınaktan kaçmaya çalıştı. Mahzenden bir çıkabilse kurtulacaktı! Dışarıda, perdenin daha yoğun olduğu bir yerde hayaletler ona bir şey yapamazdı.

Ama hayaletler onun koşmasına fırsat vermeden saldırıya geçti.

Şeffaf formları bir araya geldi ve Zamir'in etrafında bir sis çemberi oluşturdular. Diğerleri de kapının önünde bir sis duvarına dönüştüler. Diğerleri de ona saldırmaya başlamıştı. Kolları büyücünün etinin içine giriyor, ruhunu kavırıyordu. Parmakları birer pençeye dönüşmüş, düşmanlarının ruhunu parçalıyordu. İlk olarak ruhu teslim oldu ancak büyücünün bedeni direniyor, dünyada kalmaya devam ediyordu. Zamir'in gözleri acıyla döndü, ağzından korku dolu bir çığlık yükseldi ve bu durum ruhu bedeninden tamamen ayrılıncaya kadar da devam etti. Sis bulutları onu yuttu ve Zamir'in yüzü dumanların arasında kayboldu.

Maddesel katmanda vücudu yerde kıvranıp duruyordu. Sonra inanılmaz, dehşet verici bir şey oldu: Ölünün derisi büyük bir hızla buruşmaya,

vücudu yaşlanmaya başladı. Gözleri yuvalarında yok oldu, saçları hızla uzadı. Hemen sonra dokuları dağıldı, organları hızla küçüldü. Kupkuru olan derisi kemiklerine yapışmıştı. Ardından kafatası, dişleri ve kemikleri ufalandı ve nihayetinde hepsi toza dönüştü. Zamir, Asi Melek İştâr'ın kanyıla, yaşamını doğal olmayan bir şekilde uzatmıştı. Şimdi ölümüyle birlikte, aradan geçen yüzlerce yıl, saniyeler içinde kendilerine ait olanı geri almışlardı.

Bu korkunç sahnenin sona ermesiyle birlikte hayaletler de yok olmuştu. Artık özgürdüler.

Zaptiye Zamir'in ölümü işte böyle gerçekleşti ve efsanevi, lanetli Babil şehrinden geriye kalan tek şey de bu şekilde yok oldu.

Gözden uzak olan, zihinden de uzak olur...

KAN DOLU BİR YOL

Şamira bir an bile vakit kaybetmedi. Merdivenleri paldır küldür tırmandı ve görünmeyen duvarın içinde yerde yatmakta olduğum *atrium*'a geri döndü.

Çökmekte olan soğuk gece sonunun geldiğini haber veriyordu. Kısa bir süre sonra yaşamım sona erecekti. Zehrin yavaşlattığı yorgun kalbim oldukça hafif bir şekilde çarpıyordu. Artık kımıldayamıyordum, kaslarım tümüyle pes etmişti. Sadece güçlükle bir şeyler algılayabiliyordum.

Zehir beni ele geçirmişti.

Şamira *atrium*'da belirdiğinde, onun gördüğüm son bir sanrı olduğunu sanmıştım. Onun Zamir'i yenmesi bir yana, onunla savaşması bile bana inkânsız görünüyordu. Ama yine de bunu başarmıştı. Belki de bu güce her zaman sahipti. Şamira hayattaydı ve yara almamıştı, bu da benim son arzumdur. Artık görevim tamamlanmıştı.

Şamira kendisine etki etmeyen büyüdü çembere girdi ve bana sarıldı. O ve Şark Çiçeği, ikisi de kurtulmuştu. Parçalayıcı Kuşlar'la savaşmamdan bu yana zehrin beni ölünceye kadar takip edeceğini biliyordum;

neden beni illa hayatta tutmaya çalışıyordu ki? Neden beni boşluğa bırakmayı reddediyordu?

Gözlerimi açtım ve Şamira'nın pırıl pırıl parlayan yüzünü gördüm. Ağlıyordu, arkasında ağlayan biri daha vardı: Şark Çiçeği.

"Cesur ol Ablon," diye yalvardı Şamira, "ölemezsin, *ölmeyeceksin!*"

"Görevimi en azından kısmen yerine getirdim ve bununla gurur duyuyorum. Biz savaşçı melekler böyleyiz işte. Ölüm sadece yolculuğumuzun sona ermesidir."

Şamira'nın narin yüzünden sicim gibi yaşlar akıyordu. "Ama sen olmadan ben nasıl yaşayabilirim? Benim hayatımı kurtardın, bana yeni bir şans verdin. Şimdi sensiz ne yaparım?"

"Bundan sonra yoluna yalnız devam edeceksin Şamira. Benim yolum kanla çizilmiş."

Hayır, diyordu Şamira'nın gözleri. Gerçekten de gitmemi, kendisini yalnız bırakmamı istemiyordu. Müthiş, tanrısal bir yaşam gücüne sahipti. O olmasaydı, o gece sonsuz boşluğun beni alıp götürmesine izin verirdim. Kozmosun birliği beni çağırıyordu ancak kâinat biraz daha bekleyebilirdi.

Şamira kolunu uzattı ve ateş topu çarptığında yere düşürdüğü büyüli silahım el yordamıyla buldu. Oyun oynar gibi silahı bana çevirdi ve bir an için ne yapmaya çalıştığını anlayamadım.

"Şimdi cesur olman gerekiyor, sen bir savaşçısın. Şimdi ölemezsin," diye tekrarladı kararlı bir sesle, gözlerindeki yaşlar kurumuştur.

Sağ eliyle hançeri saldırıya geçer gibi havaya kaldırdı, sol eliyle kaburgalarımı yoklayarak aradığını buldu: kalbimi. "Dayan Ablon!" dedi bir kez daha. "Ölmeyeceksin! Seni seviyorum!"

Herhangi bir tepki veremeden göğsüme bir şeyin battığını hissettim. Şamira büyük bir dikkatle hançerin ucunu derime batırmış ve kalp kasının bir santim altında bulunan ana toplardamarı açmıştı. Metal etime girdiği anda boğuk bir hışırtı işittim. Uzun, unutulmaz bir an boyunca hiçbir şey olmadı, sonra kan fışkırmaya başladı.

Plazma ve kandan oluşan bir sütun havaya yükseldi. mozaiklerle süslenmiş zeminde büyük bir kan gölü oluştu ve sihirli çemberin dışına akmaya başladı.

Böyle bir şeyi daha önce hiç görmediğime emindim.

Sonra bilincimi yitirdim.

OTUZ YIL

Nefes kesen bir hızla aşağı çekiliyor gibiydim. Neredeyse tanrısal denebileceğ bir güç beni uçurumların en derinine çekti. sonra da bıraktı. Vücudumun havada asılı durduğunu hissediyordum, sonra tek başıma, ağırlıksız olarak yükseldim. ta ki yüzüm suyun yüzeyine ulaşp dışarı çıkıncaya kadar.

Çoktan unutulmuş sayısız hatıra beni hayata geri çağırıyordu. Ciğerlerim havayla doldu ve bana yoğun kokulardan oluşan bir demet hediye etti. Bir kez daha ilkbahara renk veren çiçeklerin kokusunu hissediyor. yağmurun tadını, toprağın kokusunu alıyordum. Tekrar hayattaydım. Yoksa karanlığın öbür tarafında mıydım? Burası yolun sonu muydu?

Sonra cılız bir ışığın varlığını hissettim; keskin duyularım geri dönmüştü ve duvarların arkasındaki sesleri işitebiliyordum. Kollarımı açmaya çalıştığımda, bir sandığa benzeyen uzun bir şeyin içinde bulunduğumu fark ettim. Üzerimde kireçtaşından yapılmış yüksek, karanlık bir tavan vardı. Doğrudum.

Etrafımı daha dikkatli incelediğimde içi, üzerinde kırmızı kan pıhtıları bulunan renksiz bir sıvıyla dolu bir lahitte yatmakta olduğumu fark ettim. Sıvının yüzeyinde şekilleri bozulmuş bitkiler ya da şifalı otlar yüzüyordu, bunlar yoğun bir kokuya sahiptiler. Lahit, duvarlardaki nişlerde tuhaf demir heykellerin bulunduğu boş bir salonun tam ortasında duruyordu. Bir köşede kemerli bir kapı vardı, oradan da bir merdiven yukarıya uzanıyordu. Burası bir salon değil, sadece yer altında bulunan nemli bir odaydı. Atmosferin basıncı, bana yerin birkaç metre altında bulunduğumu söylüyordu. Bütün bir gün boyunca bu güzel ke-

kulu sıvının içinde kaldığımı düşünüyordum çünkü sabah olmuştu bile. Güneş ışınları kapıdan içeri giriyor ve yerde şekiller oluşturuyordu.

Ancak bu gizemli odada yalnız değildim. Duvara bir kadın yaslanmıştı, en az demir heykeller kadar hareketsizdi ve beni izliyordu. Doğrulmak istediğimi gördüğünde küçük adımlarla bana yaklaştı. Yürüyüşü ve teninin kokusu şüpheyi yer bırakmıyordu; bu Şamira değildi. Peki kimdi o zaman? Kartal gözlerim onun ufak tefek ve ince yapılı olduğunu, üzerindeki Roma *stola*'sına rağmen yüzünde Asyalılara özgü çizgiler bulunduğunu söylüyordu. Zarif tavırlarına ve küçük bir kızın gözlerine sahip olmasına rağmen yaşı kırktan fazla olmalıydı. Sadece bir kişinin böyle bakışları vardı.

“Şark Çiçeği?” dedim çatlak bir sesle. Boğazım kupkuruydu.

Yanılmamıştım. Bu gerçekten de Yunanlar beni kervanlarına aldığı anda karşılaştığım küçük Çinli kızın ta kendisiydi. Ama ona ne olmuştu böyle? Artık bir genç kız değil, yetişkin bir kadındı.

“İyileşmeni bekliyorduk general,” dedi merdivenlerden inen biri.

“Şamira!” diye mırıldandım lahdin iki yanına tutunarak. “Neler oldu?”

Şamira önce Şark Çiçeği'ne, sonra bana baktı. “Ataların sihri ve Çin tıbbı seni geri getirdi,” dedi sonra. “Ama bu aslında bizim başarımız değil. Sen bir hayalete yenilmeyecek kadar güçlüsün.”

“Ama zehir...”

“Vücudun zehri attı ve suda gördüğün bitkiler de onu emdi.” Şamira lahdi işaret etti ve dikkatle bakınca göğsümde zehrin çıkması için açılmış birçok küçük yüzeysel yaranın bulunduğunu gördüm. “Uyurken temizlendin,” diye fısıldadı sonra, yan gözle artık olgun bir kadın olmuş olan Çinliye bakarak. “Ve bu oldukça uzun sürdü.”

“Bu yüzden mi Şark Çiçeği bana yaşlanmış gibi geliyor?”

“Zehrin arta kalanı seni günün birinde öldürebilirdi, bu yüzden kanının tümüyle değiştirilmesi gerekti. Tekrar aynı şey olsa sonuçları korkunç olurdu. Zamir'in izini sürerken bu hayaletlerle yakından ilgilendim ve akrep zehrinin vücuttan çok zor atıldığını fark ettim. Uzun süre kendisini saklayarak uyuyor, ta ki bir olayla yeniden uyandırılın-

caya kadar. Sonra hemen etkisini göstermeye başlıyor, hem de daha ölümcül bir şekilde.”

Kış uykusu. İkinci defa bir tür doğal kış uykusuna yatmışım. Belki de bu vücudumun tehlikelere karşı gösterdiği bir tür tepki, bir savunma mekanizmasıydı. Ama ne kadar uyumuştum ki? Görünüşe göre sadece günler ve aylar değil, yıllar geçmiş olmalıydı, hem de birçok yıl. Bütün bu zaman boyunca ne olmuştu? Dünyanın durumu neydi?

Hafifçe sersem bir halde ayağa kalktım ve lahitten çıktım. Bu esnada zehirli kanımın son damlaları da aşağı akıyordu. Kaslarımın güçlendiğini ve kalbimin yeniden düzenli bir şekilde çarpmaya başladığını hissedebiliyordum; zayıflığım yok olmuştu. Hayattaydım, güçlüydüm, sağlıklıydım ve bütün bunları beni boşluktan korumak için ellerinden gelen her şeyi yapmış olan bu iki kadına borçluydum. Bu sevgi gösterisinin karşılığını herhangi bir şekilde verebilmem mümkün değildi. Önce Çinliye, sonra da Şamira'ya müteşekkir gözlerle baktım. Kadının yumuşak teni dikkatimi çektiğinde hançerini göğsüme saplamadan hemen önce söylediği şey aklıma geldi.

“Şamira, uykuya dalmadan hemen önce bana demiştin ki...”

“Şimdi bunun için vaktimiz yok Ablon!” diye sözümü kesti cadı. “Görevini sona erdirmen gerekiyor.”

Görevim! Nathanael, Kudüs, Kutsal Çocuk! Şamira'yı Zamir'e karşı uyardıktan sonra, o Ofanî ve melekleri ile buluşmam gerekiyordu. Acaba görevimi sürdürmem mümkün olabilir miydi?

“Şark Çiçeği, yapmak istediklerine dair bildiği her şeyi bana anlattı,” diye açıkladı Şamira. “Daha vakit var ama yine de acele etsen iyi olur. Filistin'de görev yapmış olan lejyonerler, Ostia Limanı'nda kendisini Yahudilerin kralı olarak adlandıran bir adamdan söz ediyorlar. Aradığın kurtarıcı bu olsa gerek. Ama çabuk olmalısın, o tehlikede.”

Ama ona yardım edebilir miydim ki? Tek başıma çok zordu bu. Bu kişinin göksel kudrete ve özgür iradeye sahip biri olduğunu tahayyül ediyordum. Muazzam bir varlık. Nathanael'in ordusu onu korumayı başarabilecek miydi acaba? “Ne kadar uyudum?”

“Otuz yıl.”

“O zaman tek bir dakika bile oyalanamam,” dedim ve derhal kendimi daha iyi hissetmeye başladım.

Kadınlar beni merdivenden *atrium*’a çıkardılar. Mevsimlerden ilkbahardı ve güneş çatının kiremitlerinde dans ediyordu. Uzaklardan kulağıma gelen seslere bakacak olursam Roma’da dükkânlar açılmaya başlamıştı. Saat henüz yedi bile değildi. İki kadınla birlikte *tablinum* adı verilen bir tür dinlenme odasına gittim. Bu odanın arka tarafının her iki köşesinde de iki ayrı kapı bulunuyordu. Biri *atrium*’a açılıyordu, diğeri ise iç avluya.

Odada dört sedir vardı ve birinin üzerinde birkaç parça giysi bulunuyordu. Şark Çiçeği eliyle bir işaret yapınca, bunların bizzat kendisi tarafından hazırlanmış bir hediye olduğunu anladım. Üst giysi bir Çin kimonosunu andırıyordu fakat ketenden yapılmıştı ve sonra gümüş rengine boyanmıştı. Kalçalarıma kadar uzanan uzun gömleğin boynuma dek gelen bir dizi düğmesi vardı. Koyu renkli pantolon da aynı şekilde hazırdu ve deri çizmelerle birlikte her zaman giyebileceğim şekilde karşımda duruyordu. Kimononun yanında, Turfan’da, Çin sınırında bulunduğumuz sırada aldığımız türden bir çift kol askısı duruyordu. Bu çok görkemli bir kıyafet değildi ancak pratik ve sağlamdı. Çinli kadın neyi sevdiğimi çok iyi biliyordu.

Giyinmeden önce bir ibrikten döktükleri suyla yıkandım ve uzayan sakalımı kısalttım. “Vücudumdaki kesikler iyileşmiş,” dedim kimononun önünü iliklemeden önce.

“Kendini iyileştirme gücün yeniden aktif hale geldi ve bundan daha güçlü olamazlar,” diye karşılık verdi Şamira.

Saat sekizden kısa bir süre önce beni evden çıkardılar. *Domus*’un dış duvarlarının birinde, sokağa açılan bir müstemilat vardı. Çoğu ev sahibi buraları dükkân sahiplerine kiraya veriyordu ancak Şamira burayı ahır ve depo olarak kullanıyordu. Orada tümü eyerli beş at vardı ve cadı bana kahverengi bir kısırağı işaret etti.

“Adı Selene ve iyi eğitilidir. Onunla Ostia’ya kadar git, sonra hayvanı yolda kendi haline bırak. Buraya nasıl geleceğini bilir. Akşam bir gemi şarka doğru hareket edecek, onu yakalayabilirsin.” Bana bir kese

dolusu para uzattı. "Artık yemek yemene gerek yok ama bu parayı al. Yolculuk burada çok pahalı, bu sana yol boyunca yeter."

"Her şeyi düşünmüşsün."

"Bunu yapacak bol vaktim vardı," diye karşılık verdi Şamira gülerek.

Verdiği hediye aldım ve ata bindim. Tam dörtlüğe yola koyulacaktım ki Şamira bir kez daha beni yanına çağırdı. Elinde küçük bir paket, rengi atmış bir parça kadife vardı. "Al bunu Ablon."

Kumaşı açınca içinde kan kaplı bir tüy buldum.

"Bu sana ait. Hani Zamir evime saldırdığı zaman seni bir çemberin içine tutsak etmişti ya, o büyüü bu tüyü kullanarak yapmıştı."

Tiksintiyle tüyü ona geri verdim. Benim bir parçamın iğrenç ayinlerde kullanılması... Düşündükçe midem bulanıyordu.

"Lütfen bunu yok et. Umarım ortada başka tüy yoktur."

"Sanmam. Olsaydı Zamir onları da kullanırdı."

Bir kez daha atımı sürmeye hazırlandım ancak önce kurtarıcılara veda etmem gerekiyordu. "Şamira, Şark Çiçeği, sizi burada böylece bıraktığım için çok üzgünüm."

"Üzülmene gerek yok savaşçı. Tamamlaman gereken bir görevin var. Bir lejyon seni bekliyor," dedi Şamira dramatik bir tavırla.

Evet anlamında başımı salladım. "Kudüs'e ulaştığımda size haber göndereceğim, bunun için bir ulak tutmak zorunda kalsam bile."

Şamira memnun bir halde bana el salladı. Görünüşe göre görevimin ne kadar önemli olduğunu benden iyi biliyordu.

Dizginlerini gevşetince kısırak yıldırım hızıyla ileri fırladı.

OSTIA VE KAYSERYA

At sırtında şehrin ana kapılarından biri olan Latinadan çıktım ve Roma İmparatorluğu'nun en önemli yolu Via Appia'ya girdim. Atı elimden geldiği kadar hızlı sürmeye çalışıyordum ancak yine de çiftlikler arasından ilerleyerek şehri besleyen su yollarıyla birleşen su kemerlerine hayranlıkla bakıyordum. Öğlen olmadan Ebedi Şehir'i geride bırakmıştım.

Ostia'da bir gemiye bindim ve yeni yolculuğum başladı. Bu kez bir köle değil, bir yolcuydum.

Filistin'in en önemli liman şehri, günler sonra ulaştığımız Kayserya'ydı. Akdeniz'in mücevheri olarak anılan bu şehir Yahudiye kralı Büyük Herod tarafından İmparator Sezar Augustus'un şerefine inşa ettirilmiş ve kısa sürede bölgenin en büyük Roma merkezine dönüşmüştü.

Kayserya Limanı, muhtemelen İsrail'in en muazzam yapısıydı. Denizin ta içlerine kadar uzanarak doğal bir havuz oluşturan ve gemilere güvenli bir yer sağlayan bir dalgakıranı bile vardı. Liman girişinde büyük mermer heykeller göze çarpıyordu ve ileride de İskenderiye'dekine göre çok daha küçük ve mütevazı olan bir fener bulunuyordu.

Aylardan nisandı. Yağmur mevsimi sona erdiği ve sıcaklar da tam olarak bastırmadığı için, belki de ayların en güzeliydi. Kışın sonlarına doğru bir çamur deryasına dönüşen yollar kurumuştur ve kuru iklime rağmen etrafta az da olsa ot yetişiyordu.

Beni doğrudan Kudüs'ün üst kısmına götürecek en kısa yolu tercih etmek yerine güneye doğru ilerlemeyi daha uygun buldum çünkü her ne kadar yolumu uzatsa da burasının insanlar tarafından fark edilemeyen astral muhafızlarla kontrol edildiği kesindi. Kimin hangi tarafta olduğunu bilemediğim için önce kapılardan şehre girmeyi, Nathanael'i aramayı ve sonra kimliğimi ifşa etmeyi düşünüyordum. Böylece Zeytin Dağı'nın etrafından dolandım ve şehre diğer taraftaki ana kapıdan girdim.

Nisan ayının yedinci günü olan o cuma, dağın diğer tarafında bulunan köye, Beytanya'ya ulaştım. Vakit öğlen olduğunda tepenin üstüne çıkmıştım bile. Açık ve bulutsuz bir ilkbahar günüydü, hava ısınmaya başlıyordu. Yukarıdan baktığım zaman ufukta kıvrılan denizi görebiliyordum. Biraz aşağıda, yola paralel olarak, kurumuş bir nehir yatağına benzeyen Kidron Vadisi uzanıyordu. Hemen arka tarafta da ulaşmak istediğim yer vardı: Kudüs.

Yüksek duvarların çevrelediği şehir, o zamanlar dört bölümden oluşuyordu: aşağı şehir, yukarı şehir, banliyöler ve üzerinde Herod Tapınağı bulunan Tapmak Dağı. Yahudiler için çok önemli olan bu yer aynı zamanda Yahudi Konseyi'nin de merkeziydi. Bu tapınakta halkın

en önemli kutsal emaneti olan Ahit Sandığı da muhafaza ediliyordu. Dünyanın dört bir yanından gelen İsrailoğulları burada dua etmek için buluşuyorlardı.

Tapınak yüksek, etkileyici, kapıları altın ve gümüş levhalarla süslenmiş bir binaydı. On üç metre yüksekliğinde bir duvarla çevrelenmiş olan çok sayıdaki iç avlunun tam merkezinde bulunuyordu. Müminler tarafından “Tanrı’nın Evi” olarak adlandırılan bu yer, hahambaşının kontrolü altında bulunuyordu. Bu memur aynı zamanda şehrin önemli şahsiyetlerinden oluşan bir meclisin, Sanhedrin’in de başkanıydı.

İç avludan bir duman şeridi yükseliyordu. Burada belli ayinlerle kurban edilen hayvanlar yakılıyordu. Kuzeyde ise –Roma valisinin yaşadığı yer olan– Antona Kalesi’nin kuleleri göğe yükselmekteydi; batıda, üst şehrin duvarlarında, o zamanlar Herod’un oğlu Herod Antipas’ın hüküm sürdüğü Herod Sarayı göze çarpıyordu.

Kidron Vadisi’nin üzerinden geçen taş köprüye doğru ilerledim; karanlık çokmeden şehre ulaşacağımdan emindim. Ancak beklenmedik olaylar planlarımı altüst edecek ve ne anlama geldiğini ancak iki bin yıl sonra anlayabileceğim bir hadiseye bulaşacaktım.

ZEYTİN DAĞI’NDA

Öğleden sonra beş sularıydı ve güneş ufka yaklaşmaya başlamıştı. Gökyüzünün batı tarafında yükselmeye başlayan ay seçiliyordu.

Yeniden muhafızların varlığını hissedinceye kadar ana caddeden ayrılmadım; melek gözlerimle onları perdenin arkasından görebiliyordum. Her yerde ellerinde kılıçlar bulunan Kerubiler vardı ve bölgeyi savunmak için hazır bekliyorlardı. Bakışlarını surların, şehir kapılarının, tapınak çevresinin, su depolarının ve su yollarının üzerinden bir an bile ayırmıyorlardı. Birçoğu şehri havadan koruyacak bölükler oluşturmuştu. Kanatlı lejyonlar bazen aşağı iniyor ve şehrin kapısını bloke eden bir savunma kemeri oluşturuyorlardı.

"Bu kadar fazla sayıda olacaklarını tahmin etmiyordum," diye mırıldandım çaresizlikle, bu kadar çok meleği görünce şaşırmıştım.

Dağdan aşağı inen -iyi durumdaki bir Roma yolu- normal yolu daha fazla kullanamazdım çünkü burası ruhsal dünyadan gelen gök-sel muhafızlar tarafından kontrol ediliyordu. Bu yüzden zeytinlikler arasındaki dar bir patikaya çıktım. Bu kırsal bölge şehre bağlıydı ama gecenin çökmesiyle beraber terk edilmiş benziyordu.

Güneş batıncaya kadar ağaçların gölgesinde saklandım ve sonra da patikada yürümeye başladım. Ancak o zamanlar oldukça dik bir çukurluk olan Kidron Vadisi'ne inmeye fırsat bulamadan gözetlendiğimi ve ardından fark edildiğimi hissettim. Dikkat çekmeyecek bir şekilde ilerleyebiliyordum ancak yine de eğitilmiş muhafızları aldatmak çok zordu.

Artık saklanmanın faydası yoktu, kaçmak da tarzım değildi. Zaten neden kaçacaktım ki? Ya bu melekler Nathanael'in dostlarıysa? Bana yardım edebilir, beni ona götürebilirlerdi. Yok, şayet düşmanlarsa da onlarla savaşmaktan korkmuyordum.

Birden Gerçekliğin Perdesi müthiş bir şekilde sarsıldı; çok güçlü bir varlık materyalize olmuştu. Etrafımda ağaçlar vardı ve bitkiler görüşümü engelliyordu. Tümüyle dikkat kesildim ve kendimi düşmanca bir saldırıya veya dostça bir karşılamaya karşı hazırladım.

Patikada, altın zırhı içinde bir savaşçı melek belirdi. Kılıcı kınındaydı ve düşmanca bir tavrı yoktu. Kanatlarını ortaya çıkarmamıştı çünkü bu hatırı sayılır miktarda enerjiye mal oluyordu. Bu görüntüyle yoldan geçen biri onu gerçek bir insan sanabilirdi, tıpkı beni de sık sık sandıkları gibi. Gümüş ay ışığında onu gördüm ve zırhının üzerinde binlerce yıl önce komuta ettiğim lejyonun armasını fark ettim.

Baturiel de benim gibi bir Kerubî'ydi, benim emrimde Kılıçlar Lejyonu'nda, yani komplodan önce komuta ettiğim askerî birlikte görev yapmış güçlü bir savaşçıydı. Ama şimdi kimin tarafındaydı acaba? Nathanael'e mi sempati duyuyordu yoksa Kutsal Çocuk'u öldürmek için Mikail'le işbirliği yapmayı mı tercih etmişti? Ama beni bambaşka bir şey rahatsız ediyordu aslında: Birkaç dakika önce hissettiğim o muazzam

güç, karşında duran savaşıya değil, ondan çok daha yüce ve kudretli bir varlığa aitti.

Dikkatle ona yaklaştım ancak savaşçının yüzünden sadece soğukkanlılık okunuyordu. Görev başındaki her subay gibi dimdik duruyor ve doğrudan üzerime geliyordu. İlk adımı benim atınam gerektiğini biliyordum.

“Enbirinci Nathanael’i arıyorum,” diye başladım söze.

Subayın yüzünde herhangi bir ifade belirmedi. “Geçmenize izin veremem. Dağı savunmak için en üst düzeyde emir aldım.”

Baturiel’in sözlerinden, onun benim müttefikim olmadığını anladım. “Seninle savaşmak istemiyorum Baturiel. Ancak benim de yerine getirmem gereken bir görevim var.”

“Benimle savaşmayacaksınız general,” diye karşılık verdi Baturiel ve bana doğru yaklaşan ikinci bir meleği işaret ettiğini gördüm.

Yeni gelen melek, elindeki altın yaya ölümcül bir ok takmıştı ve tam kalbimi hedef alıyordu. Bu bir dişi melekti ve Kadın Okçular Alayı’nın komutanı Varna’ydı. Üzerinde kısa bir zincirli gömlek vardı; kahverengi saçları uzundu ve gözleri av peşindeki bir kartal gibi kısılmıştı. Çok ciddi ve kararlı görünüyor, beni bir an bile gözden kaçırmıyordu. Bir yılan gibi kıvrak hareketlerle okun ucunu kalbime doğru tutmaya devam ediyor ve harekete geçmek için emir bekliyordu.

“Varna bugüne dek bir kez olsun ıskalamadı,” dedi Baturiel tehditkâr bir tavırla. “Siz asi bir meleksiniz ve fiziksel dünyada mahsur kalmış durumdasınız. Kalbiniz burada, maddesel boyutta parçalanacak olursa işiniz bitti demektir.”

Savaşçının yüzünden, içinde bir şüphe olduğunu anlayabiliyordum. Ne beni yaralamayı ne de saldırı emri vermeyi istiyordu. Aksine gözlerinde bir ışıltı vardı. İçinde bir yerlerde hâlâ yaptıklarına hayranlık duyuyordu ve hâlâ onun generaliydim.

Varna’nın parmağı yayın gergin kirişi nedeniyle kanamaya başlamıştı. Ya oku fırlatmak ya da kirişi gevşetmek zorundaydı. Üçümüz de hiç kımıldamadan öylece duruyorduk, ben ise yoluma devam edebilmek için fırsat kolluyordum. Ama bu melekler çok kudretli generallerdi ve

hiçbirimiz de geri adım atmak niyetinde değildik. Ancak bu kritik durum uzun sürmeyecekti.

Yine bir insan gibi giyinmiş olan dördüncü bir melek, diğer ikisinin arasında ortaya çıktı. Kanatlarını ortaya çıkarmamıştı, buna gerek görmüyor gibiydi. Üzerinde dikkat çekmeyen, gri bir tunik vardı ve her tarafından etrafa yücelik yayılıyordu. Normalde örülü olan bal renkli saçları ince, kaslı vücudunun üzerine yayılmıştı. Neşeli bir görünümü vardı, aurasından etrafa alicenaplık saçılıyordu.

Önümde bir başmelek duruyordu: Ateşin Efendisi Cebrail. Artık bir şey söylememe gerek kalmamıştı. Sonum gelmişti, burada ölecektim. Bir başmelek tarafından tespit edilen asi bir melek ortadan büyük bir hızla kaldırılırdı. Bu dev varlığın karşısında en küçük bir şansım bile yoktu. O, kâinatın en büyük güçlerinden biriydi; sadece Mikail, Lucifer ve bizzat Yahve onunla başa çıkabilirdi. Cebrail'in üzerinde ne altın zırhı ne de mistik kılıcı vardı ancak bunlara gerek de yoktu zaten. Etten ve kemikten bir avatar olarak bile yenilmezdi, daha doğrusu, tahrip edilmezdi.

Ama Cebrail bana saldırmak yerine şöyle dedi: "Ablon, buradan uzaklaşın. Burada ailevi bir meseleyi halletmemiz gerekiyor." Sesi kulağa, her an zalim bir senfoniye dönüşebilecek güzel bir müzik gibi, baldan tatlı bir melodi gibi geliyordu.

"Henüz vazgeçemem Cebrail, şimdi değil," diye karşılık verdim onurumu korumak için. "Buraya gelebilmek için tahammül etmek zorunda kaldığım şeylerden sonra bunu yapamam. Üstelik verilmiş bir sözüm var."

Cebrail başını yana eğdi; bu kadar çabuk pes etmeyeceğimi biliyordu. İnatçılığım karşısında boyun eğerek Varna'ya bir işaret verdi ve dişi melek okunu yere çevirdi. "Bizi yalnız bırakın. Bu meseleyi ben hallederim."

Cebrail'in emri üzerine her iki subay da gitmeye davrandı. Ancak Baturiel'e yaptığı hata hakkında iki çift laf etmek istiyordum: "Böyle kirli bir oyunda yer alacağına asla inanmazdım Baturiel!"

"Görünüş aldatıcıdır general!"

Artık zeytin ağaçlarının altındaki karanlıkta Cebail ile baş başa kalmıştık ve sonumun geldiğini düşünüyordum. Ancak Ateşin Efendisi beni şaşırttı.

“Ofanî kastından Nathanael ile buluştuğunuzu biliyorum,” dedi.

“Ona ne yaptınız Cebail?” diye sordum sertçe.

“Enbirinci şu anda benim verdiğim bir görevde bulunuyor, şayet bunu merak ediyorsanız.”

“Nathanael size asla itaat etmezdi.”

Ateşin Efendisi gülümsedi çünkü damarlarımda akan kanın harekete geçtiği ve kendime güçlkle hâkim olduğum dikkatinden kaçmamıştı.

“Nathanael bana bir defasında, o büyük tufan sırasında itaat etmişti. Enbirinci, büyüklerin ona verdiği bir görevi ilk defa üstlenmiyor. İyi bir arkadaşı olarak onun zaferlerini benden daha iyi bilmeniz gerekir. Sizin tüm hikâyeyi bildiğinizi sanıyordum ancak gerçekte neler olup bittiğini şimdi görüyorum. Başmeleklerle duyduğunuz nefret gerçekleri görmenize engel oluyor.”

Daha önce de intihar görevlerini kabul etmiştim, hem de kendi isteğimle, ama bu defa seçme şansım yoktu. Nasıl olsa beni ortadan kaldıracaklardı; neden dövüşerek ölmüyordum ki? Bir asi melek için bir başmeleklerle savaşırken ölmekten daha büyük bir onur olabilir miydi?

“Yalan söylüyorsunuz Cebail,” dedim onu itham ederek. “Bir görevim var ve bu şehre girmeye çalışacağım. Ya da bunu yapmayı denerken öleceğim.”

“Bu çok ihtiyatsız bir davranış olur delikanlı.”

Bana sadece çok az kimse böyle seslenebilirdi, Cebail de bunlardan biriydi. Başmelekler ışıktan bile önce, sıradan meleklerden milyarlarca yıl evvel yaratılmışlardı.

Büyük bir konsantrasyon içinde dağın yumuşak çimenlerine diz çöktüm ve Tanrı'nın Gazabı'nı çağırabilmek için bütün gücümü kullandım. Savaş tekniğimin bir başmeleklerle başa çıkıp çıkamayacağını bilemiyordum ancak şu anda sahip olduğum her şeyi kullanmanın tam sırasıydı.

“Cebail, Ateşin Efendisi, bugüne kadar sayısız kavgaya tutuştum, bunların bir kısmından mağlup ayrıldığımı söylemekten de çekinmi-

yorum. Ancak birçoğundan da galip ayrıldım. Bu kavganın nasıl sona ereceğini bilmiyorum. Sadece bu gece, batı yönünden bize bakan ayın altında, sizin rakibiniz olacağımı biliyorum.”

Ateşin Efendisi'nden gerekli miktarda uzaklaştım ve sahip olduğum gücün tümüyle üzerine saldırdım. Ancak başmelek yerinden bile kımıldamamıştı. Sağ yumruğumla onun yüzüne bir darbe indirmeye çalıştım. Bu mükemmel, hedefe tam isabet eden, başka herkesi yere yıkabilecek bir darbeydi, şayet saldırım bir tür telekinezi tarafından sonlandırılmasaydı elbette. Öne doğru savrulan kolum bir tür mistik manyetik alan tarafından yakalandı; bundan kurtulmak için harcadığım çabanın hiçbir faydası yoktu. Cebrail olağanüstü gücünü harekete geçirebilmek için kımıldamaya bile ihtiyaç duymuyordu. Sanki bir tanrıyla karşı karşıyaydım; aramızdaki güç dengesizliği sonsuz boyuttaydı.

“Ne oldu general? Kudretli Tanrı'nın Gazabı ya da Kerubiler buna artık her ne diyorsa sandığınızı kadar güçlü değil miymiş? Bu kadar cılız bir saldırı karşısında düşmanlarınız da epey cılız olmalı.” Başmelek bir düşman gibi değil, yol gösteren bir büyük gibi konuşuyordu.

“Bu da nesi Cebrail?” diye homurdandım ve onun etrafını saran manyetik alanı aşabilmek için bütün gücümü kullanmaya başladım.

“Geri çekil, savaşçı. Canınızı yakmak gibi bir niyetim yok,” diye uyardı beni başmelek.

“Asla!” diye bağırdım ve ona bir kez daha vurmaya çalıştım.

Ona karşı ne kadar saldırırsam saldırayım, o görünmez güç beni her defasında geriye savuruyordu. Sonunda öfkeden deliye dönmüş bir halde bir kez daha saldırdığımı ama bu sefer o mistik bariyer tepki gösterdi ve beni muazzam bir güçle geriye savurdu. Düştüğüm yerde derin bir çukur açılmış, ağaçlar köklerinden sökülmiş ve parçalanan kayalar yüzlerce metrelik bir alana yayılmıştı. Hayatımda bu kadar acımasız bir karşı saldırıyla hiç karşılaşmamıştım.

Bir toz bulutuyla kaplı, yeni açılmış çukurun kenarına oturdum ve kendimi toplayarak ayağa kalkmaya çalıştım. İleriye doğru baktım ve Cebrail'in silüetinin bir kayanın üzerinde durduğunu gördüm. O anda

onu hazırlıksız yakalayabilseydim belki de bir darbe indirebilmeyi başarabilirdim.

Bir Kerubî'nin kıvraklığıyla bir kedi gibi yerimden fırladım ve yumruklarımı sıkarak bir sonraki saldırıya hazırlandım. Ancak ne becerilerim ne de kıvraklığım işe yarıyordu. Cebrail yumruğuyla belli belirsiz bir hareket yapınca, daha havadayken telekinezi gücü beni durdurdu. Sanki bir enerji küresinin içine hapsolmuş gibiydim ve hareket edemiyordum. Tümüyle çaresizdim, konuşabilmek bir yana kıpırdayamıyordum bile.

Cebrail sabrının tükendiğini bana net bir şekilde göstermişti. Kolumu uzattığım anda enerji küresi beni geriye itti ve bir kayaya doğru fırlattı. Son anda ayağım takılarak yere yuvarlandım ve uçurumun birkaç santim ötesinde durdum. Aşağı düşseydim, sonuçları benim için bile felaket olurdu.

Başmelek darbeleri kadar hızlı bir şekilde hareket ediyordu. Ona bakmaya çalıştığım anda zaten hemen yanı başımda olduğunu fark ettim; kanatları olmadan bile yerin bir metre üzerinde hareket ediyordu. Onu çevreleyen manyetik alan sayesinde havada hareket ediyor olmalıydı.

"Yenildiniz," diye seslendi Cebrail. "Kavgada bana üstün gelmek için en küçük bir şansınız bile yok. Ufacık bir hareketim, sizi uçurumdan aşağı atmaya yeter. Artık kaderinizi kabul edin ve söylediğimi yapın. Henüz vakit varken, gidin buradan."

Çok yavaş bir şekilde ayağa kalktım çünkü tehditlerinin gerçek olduğunu biliyordum. Kapana kısılmış olduğum için onunla konuşmaktan başka çarem yoktu. "Nathanael'in bana geldiğini biliyorsanız, görevimin ne olduğunu da biliyorsunuz demektir."

Cebrail'in kılı bile kıpırdamadı.

"Bunu neden yaptınız Cebrail? Neden Kutsal Çocuk'a yardım etmemi engellemeye çalışıyorsunuz?"

Ateşin Efendisi, muhtemelen daha az agresif görünmek için iki metre kadar geriye süzüldü. "Beni anlamıyorsunuz general." Sözlerinde hüsnü vardı. "Çabanız boşuna."

Görevim başarısız mı olmuştu? Kutsal Çocuk'u kurtarmak için çok mu geç kalmıştım? Yoksa başmelekler çocuğun koruyucusunu tahttan mı indirmişlerdi?

"Kurtarıcı öldü mü yoksa?" diye kekeledim, ateşin etkisiyle sayıklıyor gibiydim.

"Hayır, henüz değil. Ama mahkûm edildi. Benim tarafımdan değil, Mikail ya da başka bir gökyüzü sakini tarafından da değil. aksine kendi halkı tarafından. Kurtarıcı, insanlar tarafından ölüme mahkûm edildi ve bu durum karşısında çaresiziz."

Öylece çıt çıkarmadan duruyor ve düşüncelerimi toplamaya çalışıyordum. Cebrail yalan söylüyor olabilir miydi? Hayır, buna ihtiyacı yoktu... Beni sadece gözünü kırparak bile öldürebilirdi, yalan söylemesi anlamsızdı.

Cebrail sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi ekledi: "Siz daima ölümlülerin kararlarına karışmamamız gerektiğini söylemez misiniz? Bize isyan etmenizin nedeni de bu değil miydi? Bu yüzden biz başmeleklerle karşı savaştınız mı?"

"Ama bu başka bir şey Cebrail..." diyebildim ne söylediğimi fazla düşünmeden.

"Kurtarıcı da bütün kudretine ve bilgeliğine rağmen sadece bir insan. Bizim aksimize, bütün insanlar gibi özgür iradeye sahip. Kurtarıcı şehit olmayı kendi seçti. Olan oldu. Ona artık sadece *ben* yardım edebilirim, bir başkası değil."

Bu sözlerden sonra başmelek son derece üzgün görünüyordu. Çöl rüzgârı uçurumun dibine doğru eserken ikimiz de bir şey söylemedik. Kudüs şehrinin taş evleri ve kaleleri, gökyüzündeki yıldızlara benzemeye çalışan ışık noktacıları şeklinde karanlığa direnmeye çalışıyordu.

Tam bu anda altın zırhlı Kerubi Baturiel geldi ve bir haberle sessizliğimize son verdi: "Az önce Golgotha Tepesi'ndeki gözcümüz geldi efendim," dedi saygıyla başını eğerek. "Kurtarıcı öldü."

"Bu sorunu çözmekte yardımcı olacağız," dedi Cebrail, sanki mümkün olan bütün çıkış noktalarını değerlendirmiş gibi. Onun bu maceranın her saniyesini öngörmüş olduğundan adım gibi emindim.

Baturiel geri çekildi ve başmelek bir kez daha bana döndü. "Gördüğünüz gibi yapacak çok şey var general. Artık gitmeniz gerekiyor," dedi sert bir şekilde; bu verdiği son emirdi. "Oluşan duvarı yarmaya çalışmanın faydası yok. Şehir hem ruhsal hem de fiziksel dünyada tümüyle kuşatılmış durumda." Sonra da mağlup bir savaşçının onuruna güvenerek arkasını döndü ve savaş alanını terk etmeye hazırlandı.

Benimse nutkum tutulmuştu. Başmelek Cebrail'le karşılaşmış, onunla dövülmüş ama yine de hayatta kalmıştım. "Bekleyin Cebrail" diye bağırdım. "Gitmemen neden izin veriyorsunuz? Ben bir asi meleğim, bir dışlananım, siz de bir başmeleksiniz, sonsuz kudrete sahipsiniz, yarım kalmış işleri bitirebilirsiniz!"

Cebrail'in sözleri bir kehaneti andırıyordu: "Yedinci gün sona ermeden birbirimizi tekrar göreceğiz." Sonra da haberci meleğe özgü o sembolik cümlesiyle konuşmayı bitirdi: "Selametle gidin."

Nathanael'in nerede bulunduğunu ve Kurtarıcı'ya ne olduğunu bilmeyi istiyordum. Çünkü şayet Ateşin Efendisi gerçeği söylediyse, Kurtarıcı gerçekten de ölmüştü ve görevim sona ermişti. Cebrail'in sözlerinin gerçeği tam olarak yansıtmıyorsa yansıtmadığından hâlâ emin değildim ancak başka seçeneğim de yoktu.

Cebrail kayaların üzerinden uçuşunun dibine doğru süzülüyordu. Orada fiziksel vücudunu yok etti ve astral katmana geçti. Bu geçiş esnasında perde bir kez daha sarsıldı ve muazzam miktarda enerji serbest bıraktı. Sonra da zarın içinden Cebrail'in şehre doğru uçuşunu gördüm.

SON BİR ÖPÜCÜK

Başmelek Cebrail'le Zeytin Dağı'nda gerçekleştirdiğim bu yazgısal buluşmadan sonra, yola çıkmadan önce söz verdiğim gibi, bu mesajı bizzat getirmek üzere Roma'ya, Şamira'nın yanına döndüm. Ne o ne Şark Çiçeği ne de ben birbirimizi yeniden bu kadar çabuk görebileceğimizi düşünüyorduk ancak tekrar cadının evinde bulunmaktan büyük bir

mutluluk duyduğumu da itiraf etmek istiyorum. Burası, dünyanın her bir köşesinde pusuda beni bekleyen tehlikelerden uzak, gerçek bir sığınaktı.

Temmuz ayında Ebedi Şehir’de sıcaklık dayanılmaz bir hal almıştı ve aristokratların büyük kısmı şehirdeki evlerinden ayrılarak surların dışındaki villalarına yerleşmişti. Şamira’nın kırdaki arazisi yoktu, sadece şehirdeki evi vardı. Yazın tümünü burada geçiriyor, sihirli sözcükleri inceliyor ve benim anlattıklarımı dinliyordu.

Bu rahat ve serin evde bütün bir hafta boyunca dinlendim, *peristyl*’de meditasyon yaptım, arada bir *atrium*’un ortasındaki havuzda yıkandım ve gece yarısına kadar Şamira’yla gökte ve yerde yaşanan her şey hakkında uzun uzun sohbet ettim. Onunla konuşmak çok keyifliydi, sadece konuların çeşitliliğinden ötürü değil, birbirimizi dinlemeyi de bildiğimiz için. Bazen içimde sonsuza kadar onun yanında kalma arzusu yükseliyordu; hiç bitmeyecek bir barış zamanını birlikte yaşayabilmemiz için dünyanın dayanmasını istiyordum.

Ama dünya bir türlü rahat durmuyordu.

Burada kalmaya devam ettiğim takdirde, Şamira ile Şark Çiçeği de, kaçak olduğum süre zarfında, başta Thales ve Tommaso olmak üzere, hayatıma giren bütün insanlar ve melekler gibi tehlikede olacaktı.

Yaptığımız heyecanlı sohbetlerden birinde, Şamira bana uykuda geçirdiğim otuz yıl boyunca insanların dünyasında neler yaşandığını ve Zamir’le olan savaşını anlattı. Ben de ona Çin’e yaptığım yolculuğu, Zhao Duvarı’nda Nathanael ile karşılaşmamı, Hanok’a yaptığım ziyareti ve Yüzbaşı Hasai ile olan buluşmamızı anlattım. Son olarak da Cebrail’le yaşadıklarımın en ince ayrıntısına kadar söz ettim.

“Yani Nathanael isimli meleği görmedin, öyle mi?” diye sordu Şamira, *domus*’un iç avlusunda.

“O hikâye beni hâlâ rahatsız ediyor. Cebrail, Enbirinci’ye bir görev verdiğini söyledi ancak bu görevin içeriği hakkında bir şey söylemedi. Çin’de Kutsal Çocuk’u kurtarmak üzere bir ordu hazırladığını anlatırken Nathanael’in bana yalan söylediğini sanmıyordum. Cebrail’le nasıl aynı safta olabilir ki? Cebrail bir başmelek ve başmelekler insanlardan her şeyden fazla nefret eder.”

"Cebrail'in doğru söylediğine gerçekten de inanıyor musun?" diye sordu Şamira.

"Bilmiyorum. Eğer söylemediyse, neden beni hemen oracıkta öldürmedi ki? Neden beni kayalardan aşağı fırlatmadı?"

Şamira, avlusunda yetişen güllerden bir dal kesti. "Gökyüzündeki siyaset hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyorum. Ama şayet insanların siyaseti gibiyse, bir cevap bulabilmek için önce tarafların çıkarlarını analiz etmek gerekir diye düşünüyorum."

"Nasıl yani?"

"Dünyada olup biten her şeyin arkasında çıkarlar var. Cebrail'in seni hayatta bırakmaktan nasıl bir çıkarı olabilir? Yalan söylemek için bir nedeni var mı? Nathanael'i senden neden gizliyor? Sadece kötü varlıklar değil, iyi varlıklar da gizli arzular tarafından yönlendirilir."

"Bunlar müdahale edemeyeceğim kadar gizli arzular."

"Evet, şu anda belki öyle ama günün birinde gerçek ortaya çıkacaktır. Gerçekle yüzleşmek için şimdiden hazır olmalısın. Her zaman her şeye hazırlıklı olduğun gibi," diye ilave etti sonradan övgüyle.

"Cebrail'le çarpışmaya değil ama," diye itiraz ettim.

"Bence öyle, aksi takdirde şimdi burada bulunuyor olmazdın. Birisine bir mağlubiyet tattırmak, onu illa bir savaşta yenmek demek değildir."

"Savaşçı doğam bana fazla bir seçenek bırakmıyor," diye karşılık verdim gülerek.

Şamira bir dal daha kesti ve dikenleri demir bir makasla temizledi. Şark Çiçeği, bir parşömene bir şeyler yazmakta olduğu çalışma odasında bulunuyordu. Onu kucığında bir yazı tahtasıyla bir divanın üzerinde otururken gördüğümde, gözlerim onda bir kadın görmeyi reddediyordu. O benim için hâlâ huz gibi gecelerde bana sarılan ve iki defa hayatını kurtarmış olan Çinli küçük kızdı.

Onun zarif hareketlerini izlerken düşüncelerim tekrar Hanok'a yaptığım maceralı ziyarete döndü.

"Ne oluyor Ablon? Normalde gündüz vakti hayallere dalmazsın." dedi Şamira.

“Yolculuğum esnasında anlamlarımı hâlâ çözemediğim bir sürü tuhaf şey oldu. Aradan geçen bütün bu zamanda onları birbirine bağdaştırmaya çalışıyorum; aralarında bir bağ varsa elbette...”

“İştar’ın ölümünden söz ediyor olmalısın,” diye karşılık verdi, asi yüzbaşıyla Güzel Dev’deki buluşmanızdan haberdar olan Şamira.

“Onun ölümü tek başına bir anlam ifade etmiyor. Sonuçta asilerin hepsi takip ediliyor. Ancak Hasai, İştar’ın sadece isyandan ötürü değil, görünüşe göre cennet ile cehennemin de karıştığı, Yahve’nin varlığı için bile tehdit oluşturabilecek bir komployu açığa çıkardığı için takip edildiğini düşünüyordu.”

“İştar gerçekten de bir şeyler ortaya çıkardıysa, bunun dünyanın en iyi muhafaza edilen sırrı olduğundan emin olabilirsin. Bu entrikanın arkasında kim vardıysa –ya da hâlâ varsa– bu sırrı mutlaka olabilecek en iyi şekilde koruyacaktır. Ama kimsenin bunu yapabilecek durumda olduğunu sanmıyorum. Bir defasında senin de dediğin gibi en güçlü başmelek bile Yüceler Yücesi’yle boy ölçüşecek durumda değildir.”

“Yahve hâlâ uyuyor,” dedim düşünceli bir tavırla.

“Bu durumda birisi onu rahatsız edebilir mi yani?” diye sordu Şamira, gökyüzündeki olaylar hakkında çok da bilgi sahibi olmadığı için.

Kısa bir sessizlikten sonra rahatlamış bir halde şöyle dedim: “Elbette ki hayır! Ama bence artık bunun üzerine daha fazla düşünmeye gerek yok çünkü bu konu hakkında sağlam bir bilgiye sahip değilim. Ne zaman bu mesele aklıma gelecek olsa cesaretim kırılıyor.”

Boyun eğmiş bir halde şüphelerimi bir kenara bıraktım, bu Roma evinin sessizliği ve huzuru ile bu olağanüstü kadının arkadaşlığının tadını çıkarmaya başladım. Burada uzun süre kalamayacaktım çünkü sevdiğim bu insanların hayatlarını tehlikeye atmak bencilce olurdu. Her şeyin bittiğini düşünmek boş bir hayal olurdu. Parçalayıcı Kuşları yok etmiş olsam bile, izimi bulmaya çalışan diğerleri günün birinde bunu mutlaka başaracaklardı, o gün geldiğinde de Şamira ile Şark Çiçeği’nden mümkün olduğu kadar uzakta olmayı istiyordum.

Roma’da geçirdiğim günler tükenmek üzereydi.

Güneşin dağların ardından doğmaya başladığı sakin bir pazar sabahı yola çıkma vaktim gelmişti. Şamira ve Şark Çiçeği sabahın o saatinde henüz uyku halinde olan sokağa kadar bana eşlik ettiler. Zenginlerin yaşadığı bir semtte bulunuyorduk ama etraf sanki kırdaymız gibi sessizdi, sadece rüzgârda hışırdayan ağaçların ve cıvılayan kuşların sesi işitiliyordu.

“Demek bu da o her zamanki vedalardan biri,” diye güldü Şamira. “Yavaş yavaş alışkanlık haline geliyor.”

Ben de hüzünle güldüm. Onun yanından ayrılmakta hâlâ zorlanıyordum. “Burada daha ne kadar kalacaksın?” diye sordum, Roma evine bir göz atarak.

“Fazla değil. Evin tadı kaçtı. Zamir’den sonra bir daha asla eskisi gibi olmayacak.”

“Peki, nereye gideceksin?”

“Şark Çiçeği’ne Çin’e kadar eşlik edeceğim. Bana birçok kez anavatanında ölmek istediğini belirtti. Gerçi daha uzun yıllar yaşayacağına inanıyorum ancak vücudu eninde sonunda ölümün çağrısına karşılık verecek.”

Bu ana dek bizi sessizce dinlemiş olan Çinli kıza baktım. Bir insanın ölümü geride kalanlar için zor olabilirdi ancak gidenlerin kendisi için bir armağandı. Zor bir hayat yaşayan herkes için bedensel kısıtlamalardan kurtulmak son derece güzel bir şeydi ve Şark Çiçeği’nin çocukken yaşamının hiç de kolay olmadığını biliyordum.

“*Senin* nereye gittiğini sormanın zaman kaybı olduğunu biliyorum,” diye atıldı Şamira benden önce.

“Bunu kendim de bilmiyorum. Belki kuzeye, Germania’nın ötesindeki soğuk ülkelere giderim. Romalılar beni zaten orada yaşayan barbarlardan biri sanıyor. Onlarla tanışmak hiç de fena olmazdı.”

Şamira tamam anlamında başını salladı ve bana bir gülücük hediye etti.

Ben de her zamanki disipliniyle dimdik duran Şark Çiçeği’nin yanına gittim ve hâlâ otuz yıl öncesi kadar narin olan vücudunu kucakladım. Teni de o zamanlar olduğu gibi kokuyordu; bir savaşçı meleğin koku

duyusunun bunu başkasıyla karıştırması mümkün değildi. “Kaç yıl geçerse geçsin Şark Çiçeği, sen benim için daima o küçük Çinli kız olarak kalacaksın. Atalarının yanına döndüğün zaman; bir çiçeğe, denize ya da karlı dağlara baktığımda her defasında senin yüzünü hatırlayacağım. Bana bıraktığın mirası içimde taşıyorum sevgili küçüğüm, onu dünyanın sonuna kadar muhafaza edeceğim.”

Şark Çiçeği o tipik davranışıyla gelip bana sıkı sıkı sarıldı ama eskiden yaptığı gibi ağlamadı. Hayattaydım ve gücümü yeniden toplamıştım, böylece o da yaşam görevini yerine getirmişti. Bu küçük dev kızın daha fazlasını yapmasına gerek yoktu.

Sonra son bir hoşça kal demek için Şamira'ya döndüm. Uzaklarda giderek yoğunlaşan uğultu şehrin uyanmış olduğuna işaret ediyordu.

“Seninle bir dönem kapanıyor Asi Melek,” dedi Şamira bir kehanette bulunurcasına. “Şu andan itibaren dünya sonsuza kadar değişecek. Kurtarıcı'nın mesajı asla unutulmayacak. Pek yakında Roma çökecek ve dünyada yeni bir toplum gelişecek. Hayaletler bana böyle söylediler, ben sadece onların sözcüsüyüm.”

“Demek ki görevim tümüyle boşuna değildi,” diye teselli ettim kendimi.

Birbirimize baktık ve acı verici vedalaşmayı biraz geciktirmeye çalıştık – birkaç saniye için olsa bile. Vücutlarımız kendiliğinden yaklaştı ve birbirimizi şefkatle kucakladık. Ondan ayrıldığı zaman, Şamira'nın az önce omzuma yaslanmış olan başı yukarı kalktı ve dudakları dudaklarıma yaklaştı. Ağzının tatlı kokusunu içime çektim. Yeni ve tanımadık, beni az kalsın cezbe haline sokacak algılar kapladı içimi. Ama dudaklarımız tam birbirine dokunmak üzereyken Şamira başım çevirdi ve beni yanağımdan öptü.

Masum bir şaşkınlık ve tutkulu bir arzudan oluşan bir karmaşayla ona baktım.

“Gerçek bir öpücük istiyorsan onu gelip alman lazım,” dedi inanılmaz cazibesi ve tüm baştan çıkarıcılığıyla.

O anda tek istediğim ona sahip olmak, onu her zaman yanımda tutmak, onun sihrine esir olmaktı. Ancak tam da onu çok sevdiğim, onu bütün kötülüklerden uzak tutmak istediğim için ona öylece sahip

olamıyordum. Bu yüzden –ve sadece bu yüzden– içimdeki tutkuya hâkim oldum. “Eninde sonunda karanlığın çözüldüğü an gelecek ve ondan sonra bizim zamanımız başlayacak.”

Şamira gururu okşanmış bir tavırla güldü ve bir an için onun baştan çıkarıcı öpme girişiminin aslında tam da bu sonucu amaçladığını düşündüm.

Böylece yedi tepeli şehirden ayrıldım ve Sezarların döneminden kalma tüm güzel anılarımı burada bıraktım. Daha sonra Roma'ya defalarca gelecektim ancak bu şehir bir daha asla aynı şehir olmayacaktı. Şamira olmadan asla.

Aynı yılın sonbahar mevsiminde Şamira bu büyük şehirden ayrıldı, Çin'e gitti ve bir insan ne kadar yaşlanabilirse o kadar yaşlanan Şark Çiçeği'nin ölümüne kadar orada yaşadı. Ölümbüyücüsü bu dönemde Çin sihrini inceledi ve büyü bilgisini mükemmelleştirdi. Büyü ustalarını öldürerek Zamir istemeden de olsa hem üzücü hem de onur verici bir duruma sebep olmuştu: Şamira artık dünyanın en büyük büyücüsüydü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AṬEŞİN KIRBACI

NEREDEYSE BİR CİNAYET

Atlantik'in güney kıyısında, Rio de Janeiro'da bulunan ve üzerinde dev Kurtarıcı İsa heykelinin bulunduğu dağın üzerinde kapkara bir yağmur bulutu vardı. Bulut aynı zamanda denizi mavi, sahillerdeki kumları ise ışıltılı beyaz renkte gösteren güneşi de örtüyordu.

Ablon'un dairesinde Aklın Efendisi Sième pencereden bakıyor ve büyülenmiş gibi yaklaşan fırtınayı seyrediyordu. Kutsal Alev Asiel kapıyı gözetlerken Asi Melek de acil durumlar için sakladığı sahte pasaportu bulmak amacıyla kırık rafları karıştırıyordu. Pasaportu bir yere koyduğundan emindi ama Kara Melek'in geride bıraktığı karmaşanın içinde onu bulması gerekiyordu.

"İşte burada!" diye bağırdı Ablon ve belgeyi bir moloz yığınının arasından çekip çıkardı.

"Az sonra dükkânlar kapanacak," dedi sokaktaki hareketliliği ilgilile izleyen Sième. "Kolektif korku insanların zihninde yayılıyor."

"Bunun sebebi savaş," dedi Ablon. "Dünya savaşı resmen ilan edilmiş olmalı."

"Gazetelere bakılacak olursa bu ülke iki tarafa da ait değil," yorumunu yaptı Siéme.

"Savaş bütün dünyayı etkiliyor Siéme. İnsanların yaptığı silahların tahrip gücünün sınırı yok artık," diye açıklamada bulundu Ablon, nükleer silahları düşünüyordu. "Er ya da geç bütün dünya bunun etkisinde kalacak. Yok edici bir enerji düştüğü yeri mahvedecek ve bunu da ölümler izleyecek."

"Bunlar korkunç öngörüler!" diye bağırdı Asiel irkilerek. "Görünüşe göre insanlar bundan binlerce yıl önce başmeleklerin onlar için düşündüğü felaketleri, bu kez kendi kendilerine uyguluyorlar. Bu noktaya gelmişler demek!"

"Artık insanlığa inanmıyor olmam bir tesadüf değil. Çok uzun bir süre nefretin tekrar ortadan kaldırılabilceğini düşündüm, ta ki Amerikalıların Japonya'da neden olduğu atom mantarını görünceye kadar. Ama Lucifer'in söyledikleri kısmen doğru. İnsanların *uygarlığı* bu savaşla birlikte yok olacak; ancak hepsi ölmeyecek. Yıkıntılardan yeni bir dünya yaratmak pekâlâ mümkün fakat bu, Mikail'in ölümlülerin peşine düşmesiyle olmayacak."

Ablon, içinde Kutsal İntikamcı'nın bulunduğu paketin ipini biraz daha sıkılaştırdı. Bir metre uzunluğunda bir kılıçla şehrin sokaklarında dolaşmak istemiyordu. İpleri son bir kez sıktı, düğümü bir fiyonkla süsledi ve paketi omzuna attı. Silahı havaalanındaki gümrükten nasıl geçireceğini kendisi de bilmiyordu.

"Haklısın general," diye ona katıldığını belirtti Siéme. "Biz melekler, insanların çok daha büyük felaketlerden sonra bile kendilerini toplamayı başardıklarını gördük. Tufana bile dayanabileceklerini o zamanlar kim tahmin ederdi ki?"

Bakışlar ister istemez o büyük sel günlerinde az kalsın zalim bir katile dönüşecek olan Asiel'e döndü. "Ben bu anlamsız katliamın bir parçası olmayacağım," demişti Kutsal Alev, doğrudan başmeleklerden aldığı emri uygulamak istemediğini söylemekten korkan efendisi Amael'e.

Bunu, Ablon tekrar söze başlayınca dek rahatsızlık verici bir sessizlik takip etti. "Gidelim. Aradığımı buldum." Pasaportu cebine sokmuştu.

Üçü de kapiya doğru yürümeye başladılar ancak Sième odanın ortasında bulunan bir nesnenin üzerine basmıştı. Bu, Şamira'nın geçen gece Eusin ile Ankareli teslim almakta kullandığı tabancası Desert Eagle'dı. Yerde, bir kan ve pislik gölünün arasında yatıyordu.

"Bu nedir?" diye sordu merakla.

"Bir silah, Şamira'nın tabancası," diye açıkladı Ablon.

"Bu metalden yapılmış sıradan bir alet. Bununla kendisini gökyüzü sakinlerine karşı nasıl savunacaktı ki?"

"Mermiler büyüdü olduğu için etkili oldu."

Bütün göksel zekâsına rağmen Serafi melek hâlâ modern insanların kendi teknolojilerini büyü bilgisiyle kombine edebildiklerini anlayamamıştı. Cadı Şamira'nın taktiği ona çok anlamsız geliyordu.

"Boş ver Sième," dedi Ablon kısaca. "Fazla vaktimiz yok."

İnsanların pervasızlığına karşı hem hayranlık hem de öfke duyan Sième, Ablon'un peşinden gitti. Hep birlikte sokağa çıktılar.

BARIŞ RUNU

Güneş artık tümüyle doğmuştu ve havadaki nem oranı giderek artıyordu. Bir yağmur bulutu göğü kararttı ve ardından gelen müthiş bir gök gürlemesi şehri titretti. Denizin üzerinde bir şimşek çaktı; bu, yaklaşan fırtınanın habercisiydi.

"Bu şehirde yağmur hiç ara vermez mi?" diye sordu Sième, az önce sıcak nedeniyle çıkardığı deri parkasını tekrar sırtına geçirirken. Serafiler mükemmeliyetçiydi ve zamansız gerçekleşen şeyleri hiç sevmezlerdi.

"Bu doğal bir fırtına değil," tespitinde bulundu Asiel. İsimler, büyüleyici doğa sırları hakkında herkesten daha fazla bilgi sahibiydi. "Bu kadar şiddetli yağmaması gerekirdi."

"Bunların hepsi iklim değişikliğinin sonuçları," diye açıkladı Ablon.

"İklim değişikliği nasıl oldu?" diye sordu Kutsal Alev.

"Ozon tabakasının tahrip edilmesi, sera etkisi, artan çevre kirliliği... Bütün bunlar dünyanın dengesini bozdu. Sıcak bölgeler giderek soğur-

ken kutuplar da ısınıyor. Dünyanın her tarafında bir iklim karmaşası yaşıyor.”

Asiel düşüncelere daldı. İşimler doğal güçlerin dengesini korumak için mücadele ediyordu ancak insanların açgözlülüğü bütün çabalarını bir anda sonuçsuz bırakmıştı.

Küçük grup doğruca Ablon'un motosikletinin bulunduğu sokağa gitti. Ancak üç kişi olduklarından Ablon metroyu kullanmayı önerdi. Kirli merdivenlerden aşağı inerken Ablon sadece kendi yırtıcı hayvan içgüdüleriyle algılayabileceği bir ses işiterek dikkat kesildi.

“Ne oldu?” diye sordu Sième.

Ablon ona sessiz olmasını işaret edince dişi melek sustu. Aklın Efendisi'nin de az önce pencereden bakarken tespit ettiği üzere binlerce işçi işyerlerinden erken çıkmış, metro peronlarına hücum ediyordu.

“Az önce duyduğumuz ikinci borazan, gerçekten de yeni bir bombardımanla açığa çıktı,” dedi Ablon, gözü bir seyyar satıcının tezgâhındaki küçük televizyonda yayınlanan programa takılmıştı. “Savaş resmen ilan edildi.”

“Ne oldu?” diye sordu Asiel.

“Doğu Birliği'nin, New York'a bir bomba atmak suretiyle, Pekin'e düzenlenen nükleer saldırıya karşılık verdiğini söylüyorlar.”

Kutsal Alev bu şehri biliyordu ancak Sième ondan söz edildiğini daha önce hiç duymamıştı.

“İkinci melek borazanını çaldı. Alev alev yanan, dağ gibi büyük bir kütle denize atıldı,” diye mırıldandı Ablon, Yuhanna'nın İncil'deki sözlerini hatırlayarak.

“Aradaki bağlantıyı anlayamadım,” dedi Aklın Efendisi.

“New York bir ada” diye açıkladı Asiel.

Dişi melek bu açıklamayı anlamıştı ancak bundan hiç de hoşnut değildi.

Eskiden şehrin her tarafı bir metro ağıyla birbirine bağlı değildi; sekiz yıl önce Rio de Janeiro'da düzenlenen olimpiyat oyunları münasebetiyle bu ağı genişletmek zorunda kalmışlardı. Ancak metronun bakımı için

gerekten para mevcut olmadığından bir zamanlar pırıl pırıl olan vagonlar artık karanlıktı ve peronlar kir içindeydi. Ortalıkta sabah erken saatlerde oturma sıralarını tahrip eden ve elektrik kablolarını çalan çeteler kol geziyordu. Siéme dehşet içindeydi ancak Asiel kendilerini neyin beklediğini iyi kötü biliyordu. Kir kokusu mide bulandırıcıydı ve üç melek vagona binebilmek için insan yığınlarının arasına karışmak zorunda kaldı.

Havaalanına gidiyorlardı ama Ablon yolun yarısında diğerlerinden sahile yakın bir istasyonda kendisiyle birlikte inmelerini istedi. "Fazla uzun sürmeyecek. Çabucak halletmem gereken bir şey var."

Birlikte merdivenlerden aşağı indiler ve sahil bulvarından dışarı çıktılar. Burası Ablon ile Şamira'nın iki gün önce birlikte bulunduğu plaj değildi. Meşhur Kesmeşeker Dağı'nın bulunduğu Botafogo Koyu'ndaydılar; bu dağ denizden yükseliyormuş gibi görünüyor ve koyun bitiş noktasını oluşturuyordu. Oldukça dik kayalık yamaçlarında bulunan bir manzara izleme noktasına, Bondinho adı verilen bir teleferikle ulaşılabilirdi.

Asiel ile Siéme, Ablon'un neden indiğini anlayamamışlardı. Birlikte bulvarın karşı tarafına geçtiler ve kumsaldan denizin kıyısına yürüdüler. Henüz tam olarak akşam olmamıştı ancak yaklaşan fırtına gökyüzünü siyaha boyuyordu. Şimşekler bir buluttan diğerine sıçırıyor, dağın zirvesinde yüklerini boşaltıyorlardı.

"Sizi buraya getirdiğim için özür dilerim. Bugüne dek kadere veya kehanetlere inanmadım fakat yine de birine gereken saygıyı göstermek zorunda olduğumu sanıyorum," dedi Ablon diğerlerine.

"Kime peki?" diye sordu Asiel sesinin sinirli çıkmamasına özel bir önem göstererek.

Ablon elini plastik yağmurluğun cebine soktu ve kısa bir süre önce Kurtarıcı İsa heykelinde Orion'un kendisine verdiği bazalt parçasını çıkardı. "Birinci büyük ulusa. Bizzat Yahve'nin talimatları olduğuna inandıkları için göksel kanunlara harfiyen bağlı kalan, bundan oturu de topraklarının mahvı ve kültürlerinin yok edilmesiyle cezalandırılan halka."

"Atlantis," dedi Siéme.

Ablon avucunu açtığında iki gökyüzü sakini onun elinde siyah bir taş parçası tuttuğunu gördüler. Bir yüzü, sanki bir zamanlar daha büyük başka bir nesnenin bir parçasıymış gibi düz ve parlaktı. Melekler taşın cilalı yüzünde gördükleri çok eski zamanlara ait şeklin bir Atlantis piktogramı olduğunu anladılar.

“Bu bir Atlantis runu,” dedi Asiel. “Ne anlama geliyor?”

“Bu, barış işareti. Çok eski zamanlarda Atlantis’in başkentinde duran ve büyük tufan esnasında devrilen monolitin bir parçasıydı.” Ablon açıklamasına devam etmeden önce uzunca bir süre sustu. “Atlantisliler arasında binlerce yıl boyunca dileklerini bir taşla yazma ve onu denize atma geleneği vardı. Okyanusun yuttuğu her şeyin günün birinde dalgalar tarafından geri getirileceğine inanırlardı. Neden bilmiyorum ama içimde bir şeyler beni bunu yapmaya zorladı.”

Ablon taşı var gücüyle denize fırlatınca az kalsın onu gözden kaybedeceklerdi. Su kütleleri taşın üzerine kapandı ve onu koyun derinliklerine çektiler. Ablon yağmurluğunun diğer cebinde, Lucifer’in kendisine verdiği mistik anahtarın ağırlığını hissediyordu. Bunu kullanmayacağını biliyordu ve bir an için onu da denize atıp atmamayı düşündü ancak sonra bunu yapmaktan vazgeçti.

Pırlıl pırlıl bir şimşek gece göğünü yırttı.

Yağmur başlamıştı.

BİN PENCERELİ KULE

Dehşet verici Kara Melek, başka bir meleşkininle karıştırılması mümkün olmayan kanatları ve tüm yüzünü kaplayan miğferiyle, kollarında baygın yatan kadın olduğu halde bütün eter katmanını boydan boya uçtu. Bu kadın, fiziksel dünyadan kaçırıp buraya getirdiği Şamira’dan başkası değildi. Sahip olduğu büyü güçlerine rağmen o sadece etten ve kemikten yapılmış bir insandı ve Gerçekliğin Perdesi’ni ancak bir geçiş kapısını kullanarak aşabilirdi. Fakat Kara Melek olağanüstü yeteneklere sahipti ve “bütün kapıları açabilme” özelliği vardı. Bu, katmanlar

arasında istediği gibi hareket edebileceği, zardan geçebileceği ve astral katmandan eter katmana geçiş yapabileceği anlamına geliyordu.

Eter katmanındaki en görkemli yapı Siyon Kalesi'ydi. Bu kalenin ölçüleri, insanlar tarafından inşa edilen bütün binaları katbekat aşıyordu. Kale, birbirinin üzerine yerleştirilmiş, giderek küçülen halkalardan oluşan yüz kattan oluşuyordu, en üstte bulunan yuvarlak avluda ise dünyanın en büyük sanat eseri bulunuyordu: Tanrı'nın yedinci günün akışını göstermek için yarattığı o gizemli çember; Zaman Çarkı.

Bu muazzam kalenin ilk halkası temelde yaklaşık üç bin metrelik bir çapa sahipti. Kızılımsı bir taştan inşa edilmiş dış duvarlarında on binlerce cumba, pencere ve giriş vardı, bunlar da kudretli Kerubi lejyonları tarafından büyük bir özenle korunuyordu. İç kısmında ise Başmelek Mikail'in taraftarları –büyük Armageddon savaşında yer alabilmek için cennetten ayrılmış olan kötü, kıskançlıkla dolu melekler– için on binlerce oda ve salon vardı. Bu kaleye aynı zamanda Bin Pencere Kule adı da veriliyordu, halbuki cephesindeki açıklıkların sayısı binden kat kat fazlaydı.

Kara Melek, Siyon'un etrafında koruyucu bir halka oluşturan dağları uçarak aştı ve kuleye yaklaştı. Uzaklarda Stiks'in kırmızı suyu seçilebiliyordu.

Bu bölgede devriye gezen Kerubilerin hiçbiri, hatta yüzbaşılar ve komutanlar bile, nereden geldiğini bilmedikleri ve sadece Meleklerin Prensi'ne itaat eden bu varlığı durdurmaya cesaret edemiyordu. Kara Melek, sondan bir önceki platforma güvenli bir şekilde iniş yaptı ve karanlık bir tünelden geçerek kulenin iç kısmında gözden kayboldu. Şamira bu arada uyanmıştı ancak hiçbir şey yapmadan taşınmasına izin veriyordu. Zaten bir şey yapacak durumda da değildi ancak okültizmle uğraşan biri için Siyon Kalesi'nde bulunmak bile büyüleyici bir şeydi. Bugüne kadar içine girmek bir yana dursun hiçbir insan bu kaleyi görmemişti bile.

Tünelin sonunda bulunan insan büyüklüğündeki kapının önünde bulunan bir varlık, Kara Melek ile avını bekliyordu. Bu varlık altın işlemeli pırl pırl çelikten bir zırhın içindeydi ve belinde kabzası süs

lerle kaplı bir kılıç taşıyordu. Çene kısmı giderek sivrilen miğferinin tepesinde kırmızı bir tüy vardı; beyaz kanatlarının uçları sivriydi ve keskin bıçakları andırıyordu. Şamira bu efsanevi varlığı daha önce hiç görmemişti ancak müthiş aurasından yola çıkarak Başmelek Mikail'in huzurunda olduğunu tahmin ediyordu.

"Emrimi yerine getirmekte sıkıntı yaşadın mı?" diye sordu Meleklerin Prensi.

"Asi İstar'ı yok etmek kadar kolaydı," diye karşılık verdi Kara Melek.

"İyi..." diye homurdandı Mikail ve ölümbüyücüsünü süzdü. "Benimle gel."

Metal kapı kendiliğinden açıldı ve bir ucunda yukarı çıkan bir merdivenin bulunduğu tuhaf bir oda ortaya çıktı. Burası kaleyle aynı kırmızı taştan yapılmış, büyük ve yuvarlak bir salondur. Şamira salonun duvarlarında, hepsi kapalı olan iki düzine demir kapının varlığını fark etti. Kapıların menteşeleri mühürlenmişti ve hiçbirinin tokmağı yoktu ancak tam ortalarında, melek işaretleriyle süslenmiş yuvarlak girintiler mevcuttu. Şamira bu girintilerin, içlerine yuvarlak anahtarların sokulduğu bir tür mistik kilit olduğunu düşündü. Salonun ortasında sütun şeklinde bir kürsü vardı ve bunun üzerindeki rahlede de hem içi hem de dışı yazılı olan bir kitap bulunuyordu. Bu, istirahata çekilmeden önce Tanrı'nın Mikail'e verdiği Hakikat Kitabı'ydı. Ancak Şamira ne bundan ne de cehenneme açılan kapıyı açması için Lucifer'in Ablon'u göndermek istediği meşhur Kapılar Salonu'nda bulunduğundan haberdardı.

Bu odada açık tek bir kapı bulunuyordu, o da diğerlerinden daha büyük ve farklıydı. Kapı diğerinden daha dar ikinci bir merdivene açılıyordu. İki gökyüzü sakini de oraya doğru ilerledi. Şamira, Mikail'in Hakikat Kitabı'na uzanıp onu eline aldığını fark etti.

Basamaklar tavan kapağına benzeyen açık bir kapıda son buluyordu ve bu kapıdan da çember biçimindeki küçük bir avluya çıkılıyordu. Avlunun ortasında taş bir masaya benzeyen, bir aksla yere sabitlenmiş büyük bir çark vardı. Çarkın dış çemberi, tıpkı bir saatin kadranı gibiydi ama burada sayılar yerine Şamira'nın daha önce hiç görmediği bir dile ait harfler vardı. Bu, Malakilerin zamanın yaratılışından önceki dönemden

kalma kutsal diliydi. Yani kalenin en yüksek noktasına erişmişlerdi ve bu teras biçimli yüzey son kattı.

Cadı, korkulukta bulunan siyah bir mermer sütunda tutsakların bağlanmasında kullanılan zincirlerin varlığını fark etmişti. Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu, bir şey söyleyip söylememesinin ya da yapıp yapmamasının iyi olup olmayacağını da bilemiyordu. Müthiş bir korkuya kapılmıştı, binlerce yıl önce Kral Nemrut onu tutsak ettiği zaman hissettiği türden bir korkuydu bu. O olaydan sonra her şeyle başa çıkabileceğini sanmıştı. Ama her defasında insanı tekrar sınavan birileri mutlaka bulunurdu.

Şamira gözlerini açtı çünkü baygın numarası yapmanın işe yarayacağını biliyordu.

“Endor Cadısı Şamira,” diye bağırdı Mikail zafer kazanmış bir edayla. “Bizim için ne kadar değerli olduğunu tahmin bile edemezsin!”

Şamira onun ne demek istediğini bilmiyordu ama zihninde bir hipotez üretmişti bile. “Ablon’u buraya çekmek için beni yem olarak kullanmak istiyorsan bunda başarılı olamayacaksın. Asi Melek, eter katmanına istese de geçemiyor.”

Meleklerin Prensi, kadının yüzünü görebilmesi için miğferini çıkardı. Siyah saçlarının tam ortasında, alnından ensesine kadar uzanan beyaz bir çizgi vardı. Yüzü sertti ve yara izleriyle doluydu: bunlar, kainatın yaratılışı esnasında yaşanan tarihöncesi savaşlardan kalma izlerdi.

“Bunu biliyorum cadı. Zaten nasıl bilmiyor olabilirim ki? Sen dünyaya gelmeden çok önce, onu Haled’e ben sürgün ettim. Ablon bugün bir kaçak çünkü onu evimden *ben* kovdum.”

Şamira, başmeleği ifadesiz bir yüzle izlemeyi tercih ediyordu.

“Ama sen hikâyeyi biliyorsun zaten,” diye konuşmaya devam etti Mikail. “Sadece pek az şeyi kaçırdın. Asırlar boyunca kozmosun sırlarıyla ilgilendin, çok eski kitapları okudun, harabelerdeki mozaiklerin anlamlarını çözdün ve ölümlerin fısıltılarını dinledin... Her zaman genç kalabilmek için kötü hayaletlerin enerjisini çaldığın için ölümden de kurtuldun. Bütün bunları neden yaptın? Amacın neydi?”

Mikail oldukça zeki ve bilge biriydi, Şamira'yı en hassas noktasından vurduğunu biliyordu. Kadın cevap verecek durumda bile değildi.

"Diyelim ki... o savaşçı melek yüzünden olsun. Günün birinde dünyanın değişeceği ve ikinizin bir arada huzur içinde yaşayabileceği umuduyla hiç ölmemeye karar verdin."

Şamira irkildi. Bu zalim kendisi hakkında bu kadar şeyi nereden biliyordu?

"Ama o gün asla gelmeyecek. Asi Melek bile umudunu kesti, sen de gerçeği kabullensen iyi edersin."

"Senin gerçeklerinle benimkiler bir değil, başmelek," diye karşılık verdi Şamira hiç çekinmeden.

"Cadı, yanıyorsun. Gerçekten de seni sadece aşağılanmış bir meleğe tuzak kuralım diye buraya getirdiğimizi mi sanıyorsun? Hayır... Seninle ilgili büyük planlarımız var."

"Muhafızın beni kaçırdığı zaman başka bir şey söylüyordu ama."

"Düşmanlarına bu kadar güvenmemelisin. Şan, şeref, erdem... Bunlar insanlar için geçerli kurallardır. Biz başmelekler kendimizi bunlarla kısıtlamayız."

Şamira ona daha fazla itiraz etmemeyi yeğledi ve sustu. Mikail büyük bir sükûnetle avlunun bir başından öbür başına yürüdü, gözleri taş çarka takılıydı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu parmağını taşın üzerinde gezdirerek.

"Zaman Çarkı. Ablon bundan söz etmişti."

Mikail bu cevaptan memnun kalmıştı. Görünüşe göre konuşma onun istediği yöne doğru ilerliyordu. Buz gibi bir rüzgâr terasın üzerinde esti ve Şamira'nın siyah saçlarını dalgalandırdı.

"Taşın üzerindeki işaretlere bir bak. Biliyorum, ne demek istediklerini anlamıyorsun ancak yine de çarkın izlediği yolu tahmin etmek çok kolay. Gördüğün gibi yakında çember tamamlanacak," dedi Mikail epeyce yol almış olan son harfi işaret ederek. Ancak Şamira'nın gözleri için bu nesne hareketsizdi. "Senin insan gözlerin bunu fark edemese de Zaman Çarkı yavaş yavaş dönmeye devam ediyor. Bunu anlamıyor

musun kadın? Asi dostun buna karşı bir şey yapamaz. Ben bile dünyanın hareketini durduracak güce sahip değilim. Bunu ancak Yüceler Yücesi yapabilir.

“Sen bir katilsin Mikail. Binlerce insanı öldürdün ve bu katliamlarını Tanrı’nın sözünü kullanarak haklı çıkarmaya çalışıyorsun. Kimse Yaradan’ın emirlerini senin kadar dikkate almamıştır. Uyandığı zaman hakkında hüküm vermeyeceğini mi sanıyorsun? Bundan gerçekten kurtulabileceğini mi sanıyorsun?”

“Bana katil diyorsun ama türünün gezegene neler yaptığını görmezden geliyorsun: savaşlar, ölüm, açlık, tahribat. Artık insanların silahları da neredeyse ilahî kudret kadar güçlü ve aralarındaki anlaşmazlık dünyayı yok edecek. İnsanlar Tanrı’nın kudretini çaldılar ve onu kendilerine karşı yöneltecekler. İnsanlar var olduklarından bu yana nefreti, bencilliği ve şiddeti körüklüyorlar.”

“Ama bunlar seni sorumluluğundan kurtaramaz.”

“Bunlar kolay söylenen sözler cadı. Ben en başından beri dünyayı kurtarmak için savaştım. Bu şekilde sona ereceğini her zaman biliyordum ve tek derdim babamın yarattıklarını kurtarmaktı.” Sesinde dürüst bir ton vardı. “Başarılı olmadığımı söylüyorsan, bunda yanılıyorsun demektir. Şimdi her şey isteklerimin gerçekleşeceğine işaret ediyor. İnsanlık kendisini yok edecek. Hayatta kalanlar kurban edilecek, sonunda da hakkım olan tahta oturabileceğim.”

“Asıl *bunlar* kolay söylenen sözler, başmelek. İnsanlığın uçuruma sürüklendiğini de nereden biliyorsun? Bildiğim kadarıyla Malakiler geleceği görebilen tek melekler ve onlar bile insanların savaşını önceden göremediler.” Şamira gülümsedi çünkü elindeki kozu oynamak istiyordu.

“Bir Malaki’nin kudreti Tanrı’nın gücünün yanında nedir ki? Asi Melek sana çok şey anlatmış, belki bu konuda da bir şeyler söylemiştir.” Mikail sayfaları sararmış, içi ve dışı melek işaretleriyle bezeli kitabı eline aldı ve Şamira’ya uzattı. “Bu Hakikat Kitabı, kutsal bir emanet. İstirahata çekilmeden önce bunu Yahve’den bizzat teslim aldım. İçinde Yedinci Gün’ün tüm hikâyesi yer alıyor. Geçmiş, şimdiki zaman ve ge-

lecek bu kitapta yazıyor. Her birimizin kaderi burada yer alıyor, bizzat Tanrı tarafından yazılmış olarak. “

Şamira güçlükle yutkundu. Ablon bu kitabın varlığından birçok kez söz etmişti ve eğer içinde gerçekten de dünyanın gidişatı yazıyorsa, bu durumda bu zalim haklı bile olabilirdi. Bu durumda yaptığı tüm kötü şeylere rağmen başmeleğin her türlü düşüncesinde ve eyleminde haklı olduğu ortaya çıkardı. Ancak Şamira buna inanmak istemiyordu. Ablon'un fikirlerinin ve değerlerinin kirletilmesini kabul edemezdi. Yoksa bütün bu zaman boyunca yanlış bir dava için mi mücadele etmişti?

Mikail kitabı kenara koydu, tutsağına sırtını döndü ve platformun korkuluklarına gitti. Orada belli belirsiz ufuk çizgisi ve kaleyi çevreleyen dağlar seçilebiliyordu. Başmelek yukarıya, aşağıya ve kalenin etrafında devriye gezen meleklerle baktı. Sonunda da gözlerini Stiks'in kırmızı sularına dikti. Şamira onun gözlerinde geçmişin gölgesini görür gibi oldu.

“Eskiden, cadı, öyle bir dönem vardı ki dünyaya başmelekler hükmediyordu.” Sesi şimdi daha yumuşak çıkıyordu. “Bu, Tanrı'nın gidişiyle birlikte insanın bilincinin uyanması ve Gerçekliğin Perdesi'nin oluşması arasında geçen kısacık, geçici bir andı. O zamanlar dünya bir cennetti, ta ki senin ırkın dünyayı kendisine tabi kılmaya başlayıncaya kadar. Yahve burada olmadığı için onun eserini korumak görevi bana düşüyordu. Böylece kan dökülmeye başlandı. Ben hepsini bir kalemde yok etmeyi, bu şekilde de kaderimi ve Hakikat Kitabı'nda yazılı olanları değiştirmeye çalıştım. Ama bunu başaramadım. Sonunda da kaderime razı oldum.”

Şamira bir süre bu sözleri düşündü ve Mikail'in düşünce silsilesinde bir hata fark etti. “İyi de yaratıcı ne zaman uyanacak ki? Hayatta kalan insanları öldürüp mükemmel bir dünya kurmana izin verecek mi sanıyorsun?”

Zalim başmeleğin dudaklarında bir an muzaffer bir gülümseme belirdi. “Söylediklerimden hiçbir şey anlamadığımı fark ediyorum kadın!” Mikail, Şamira'ya doğru yürüdü. “Çocuklar günün birinde babalarını da aşarlar, bunu sakın unutma! Yahve'nin zamanı doldu. Şimdi yeni bir dünya düzeni kurmanın tam sırası.”

Şamira onun niyetinin ne olduğunu şimdi anlamıştı ve bu durumda olabilecek şeyler karşısında dehşete kapıldı. Ona karşılık verecek cesareti yoktu fakat başmelek planlarını açıklamaya devam etti: “Zaman Çarkı’nın süresi dolduğunda kendimi Tanrı ilan edeceğim. Bunu nasıl yapacağımı vakti geldiğinde anlayacaksın ancak davranış tarzımı anlayabileceğini yine de pek sanmıyorum. Seni buraya neden getirdiğim hakkında kafanda bir fikir oluşmaya başladı mı?”

“Ruhumu istiyorsun. Sırf bu yüzden beni öldürtmedin.”

“Ben bir başmeleğim. Tıpkı melekler gibi biz de doğamıza aykırı davranamıyoruz. Özgür bir irademiz yok. Bizde olmayan, bizden esirgenen ruha ait bir özellik bu.” Mikail’in bu son cümlesinde hem hüznün hem de öfke vardı.

Şamira dehşete kapılmıştı. Hem bu kadar çaresiz olduğu hem de birileri tarafından bu kadar arzu edildiği bir anı daha önce hiç yaşamamıştı. Hatta Babil’deki zindanda bile böyle bir dehşetle karşılaşmamıştı. Oracıkta yaşamına son vermeyi çok isterdi ancak bağlı olduğu mermer sütunda kımıldayacak durumda değildi.

“Ruhun büyük bir güce sahip,” dedi kötü niyetli başmelek. “belki başka hiçbir ruhun olmadığı kadar kudretli. Kıyamet süreci başladı ve yakında sona erecek. Uygun bir zamanda ruhunun enerjisiyle kendime bir ruh yaratacağım ve böylelikle kaderimi yerine getireceğim. Yahve uyanamayacak ve insanlığın kökü kazınacak. Perde dağıldıktan sonra bana sadık olan melekleri yeryüzüne yerleştirmemin önünde hiçbir engel kalmayacak ve nihayet dünyayı kutsal varlıklar kaplayacak, bugünkü kil kuklalar değil.”

Şamira bütün cesaretini toplayarak tirana baktı. “Sence de biraz tuhaf değil mi? En büyük arzunu gerçekleştirmek için gerek duyduğün şey, en çok nefret ettiğin şeyde bulunuyor. Gerçekten de kader olarak adlandırılan bir gerçeklik varsa bana seni kandırıyormuş gibi geldi başmelek.”

“Bu konuda da yanıyorsun ölümbüyücüsü. Yahve bunların hepsini yıllar önce kendisi düşündü ve kaygılarının tümünü Hakikat Kitabı’nda kaleme aldı. Her şey önceden belirlendi, bana düşen ise Tanrı’nın yerini almak.”

"O zaman söyle bana Meleklerin Prensi... Seni tahtların en yücesine çıkarmak için benim ruhum yeterli olacak mı? Kendinde kâinata hükmedecek gücü görüyor musun gerçekten de?"

"Hayır Şamira. Planım hakkında sana şu anda söylemek istemediğim ufacak bir unsur daha var. Bu, kilit taşı olacak."

Şamira bu kilit taşının nasıl bir şey olacağını hayal dahi etmek istemiyordu. "Düşmanlarının da en az senin kadar güçlü olduğunu unutuyorsun Mikail," dedi zehirli bir dille. "Bu iğrenç planını gerçekleştirmene izin vereceklerini mi sanıyorsun?"

Mikail hor gören bir edayla güldü. "Sanırım kardeşlerimden söz ediyorsun. Beni gerçek anlamda hiçbiri endişelendirmiyor. Cebrail'in benimle gerçekten başa çıkacak cesareti yok. Onun o her zamanki ölçülü ve ıhlmlı hali başına bela olacak. Lucifer'e gelince... Onun icabına çoktan baktım. Artık çok uzun bir süre benim için tehlike teşkil edemez."

Mikail kendince bu aptal, anlamsız kadınla konuşmaktan sıkılmıştı. Miğferini çıkardı, Hakikat Kitabı'm eline aldı ve tavan kapağı şeklindeki kapıya doğru ilerledi.

Şamira artık yalnızdı. Şimdilik korkacak bir şeyi yoktu ancak sonu geldiği zaman ölümlerin en korkuncuyla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Asi kahramanının kalbini kazanmak için sonsuza dek yaşamak gibi bir bedensel ihtirasa kapıldığı için bir hayli bencilce hareket ettiğini düşünüyordu. Ancak tam da bu umudun, sevgili meleğinin yanında huzur içinde yaşama arzusunun, özgüvenini daha çok artırdığını da biliyordu.

Tıpkı Ablon'un bir zamanlar bir karar verip ondan asla geri dönmediği gibi Şamira da şu anda umudunu –kaçan savaştının gözlerinde kaybolup giden o umudu– yitirmek istemiyordu.

HAVAALANI KULESİNDE

Rio'da sular seller gibi yağmur yağıyordu.

Ablon, Asiel ve Siéme metrodan havaalanına uzanan merdivenleri çıkmaya başladığında henüz gündüz olmasına rağmen hava zifiri karan-

lıktı. Birçok uçağın yere indiği ancak pek azının havalandığı generalin dikkatinden kaçmamıştı.

Rio de Janeiro uluslararası havaalanı, iniş ve kalkış pistleri ile üst geçitleri olan beton ve camdan yapılmış bir binaydı. İki kısımdan oluşuyordu: yetmişli yıllarda yapılmış olan eski kısmı ile doksanlı yıllarda yapılmış olan yeni kısmı. Yolcu alanını, sık sık askeri jetlerin inip kalktığı bir asker havaalanı olan Air Force Base ile paylaşıyordu. Terminallere giden iki üst geçidin arasında bir düzine kadar hava trafik kontrolörünün uçuşları organize ettiği, kalkış izinlerini verdiği ve inen uçaklara yol gösterdiği yüksek kule bulunuyordu.

Üç melek sağanak yağmurun altında, havaalanının her zamankinden daha yoğun bir trafiğe sahip olan girişine doğru ilerlediler. Otobüsler, taksiler ve otomobiller ikili sıra halinde tıkalı yolda bekliyor ve ilerlemeyi imkânsız hale getiriyorlardı. Savaşın başlamasından birkaç gün önce Ablon buradaydı ve o zaman bu kadar büyük bir kalabalık kesinlikle söz konusu değildi.

Otomatik kapıdan geçip *boarding* alanına girdiklerinde olan biteni anlayabildiler. Uçakların hepsi doluydu. Bekleme alanında büyük bir kalabalık vardı; kimi yere oturmuş, kimi de ayakta, büyülenmiş gibi uçakların iniş ve kalkış saatlerini gösteren monitörlere bakıyordu. Avrupa'dan, Amerika Birleşik Devletleri'nden, Doğu'dan ve savaş hattından gelen uçakların birçoğu Rio'ya indiği için bütün pistler doluydu ve diğer uçaklar ancak gecikmeli olarak kalkabiliyordu. Ablon, bu insanların yakınlarını bekleyen yerliler değil, güvenli bir ülkede bulunmak isteyen yabancılar olduğunu fark etti.

"Mülteci kabul ediyoruz," dedi sonra, iniş ve kalkış zamanlarını gösteren monitöre bir göz atarak. "Gelen uçaklara yer açabilmek için kalkış yapacak uçaklara izin verilmiyor."

"Kudüs'e giden bir uçak var mı?" diye sordu monitörde sürekli olarak değişen göstergeler yüzünden kafası karışan Asiel.

"Yok, daha doğrusu bir yolcu uçağı yok gibi görünüyor."

"Peki şimdi ne yapmalıyız?" diye sordu Sième çaresizlik içinde.

"Ortadoğu'ya giden kargo uçaklarının, charter uçuşlarının ya da askeri uçakların olup olmadığını öğrenmeliyiz."

Sième monitöre bir göz attı; olan biteni sonunda kavramaya başlamıştı. "Bu monitör sadece yolcu uçakları hakkında bilgi veriyor, diğerleri hakkında değil. Bu bilgilere nerede ulaşabileceğimizi biliyor musun?"

Ablon pencereden dışarıya, betondan yapılmış iki üst geçidin arasında bulunan kubbeli yapıya baktı. "Kulede."

Kule, bütün havaalanlarının önemli bileşenlerinden biridir. İyi eğitilmiş uzmanlardan –uçuş kontrolörleri ve eski pilotlar– oluşan bir ekip, uçaklara hangi pisti kullanmaları, ne zaman inmeleri veya kalkmaları gerektiğini söylüyordu. Ablon bir uçağın nasıl kumanda edileceğini bilmemesine rağmen nasıl çalıştığını aşağı yukarı biliyordu ve bu konudaki bilgisini hem uygun kitapları okuyarak hem de uçaklarda olanları izleyerek pekiştirmişti.

Rio havaalanının kulesinin girişi, *boarding* kapısına giden üst geçidin biraz altında, park yerinin hemen yakınında bulunuyordu. Ablon, Asiel ve Sième asansörün başında iki askerin beklediğini ta uzaklardan fark etmişlerdi.

"Buraya kimlik göstermeden girebilirim," dedi gizli yeteneklerine güvenen Ablon. "Ama siz ne yapacaksınız?"

"Hepimiz girebiliriz," diye karşılık verdi Sième. "Sen bu konuda kafanı yorma."

Ablon, Serafilerin telepatik yetenekleri olduğunu ve pek güçlü olmayan kişilikleri etkileyebildiklerini hatırladı.

Askerlerin yanından öylece geçip gitmek Ablon ve Asiel için eşsiz bir deneyimdi. Aklın Efendisi bir şekilde nöbetçileri mental olarak etkisi altına almış ve asansöre sanki görünmezlermiş gibi binmelerini sağlamıştı. Nöbetçilerden biri asansörün kapılarının kapandığını fark edince arkadaşına seslendi: "Çok acayip! Bir şeye mi dokundun?"

"Hayır, hiçbir şeye dokunmadım. Kısa devre gibi bir şey olmalı," diye cevap verdi diğeri omuzlarını silkerek.

"Umarım kuledeki uçuş kontrolöründe de aynı başarıyı sağlayabilirsin," dedi Ablon övgüyle, yukarı doğru çıkarlarken.

Asansörün kapısı her tarafı bilgisayarlar, radar ekranları ve elektronik cihazlarla donatılmış, dört tarafı camlı, bütün iniş ve kalkış pistlerinin kolaylıkla görülebildiği yuvarlak bir odaya açıldı. Her yerden bip sesleri geliyor, ışıklar yanıp sönüyor, radyodan birtakım sesler işitiliyor ama bunlar kimse tarafından fark edilmiyordu. Bütün görevliler masalarının üzerinde uyuyakalmışlardı.

"Biraz abartmış olmalıyım," dedi Siéme kendisini eleştirerek: ne de olsa bugüne kadar bir insanı mental olarak nakavt etmiş değildi. Aslında niyeti onları biraz uykulu hale getirerek dikkatsiz olmalarını sağlamak ve böylece de bilgi arayışlarını kolaylaştırmaktı.

"O kadar önemli değil," dedi Ablon kararlı bir sesle. "İhtiyacımız olan bilgileri bulacağız ve buradan gideceğiz."

Sonra da ana bilgisayarın başına oturdu ve klasörleri incelemeye başladı. Aklın Efendisi ise bütün bunlardan bir şey anlamadığı ve yeteneklerinden birini ölçsüz bir abartıyla kullandığı için kendisini gayet işe yaramaz hissediyordu. Sonra aklına bir fikir geldi: Uyuyan kontrolörlerden birine yaklaştı ve sağ elini başının üzerine koydu.

Mental yeteneklerini kullanarak önündeki kişinin zihnine girdi ve yıldırım hızıyla adamın hafızasında dolaştı, onun yıllar boyunca biriktirdiği bilgileri inceleyip kendi zihnine aktardı. Bu tekniği daha önce bazı gökyüzü sakinlerinin üzerinde de uygulamıştı ama bu kadar kolay olduğunu hiç hatırlamıyordu. Siéme bir insanın ruhunu okumanın basit ancak bir o kadar da acı verici olduğunu tespit etmişti. Hatıraları kendi zihnine çekerken meleklerin pek de aşına olmadığı, insanlara özgü bir dizi duygu ve düşünceyle de yüzleşmek zorunda kalmıştı. Sevgi, nefret, korku, öfke, endişe, ihtiras... Siéme bu duygu seline kapılmış sürükleniyordu. Şaşkınlıkla dünyanın ışığına bakıyor ve anne karnının dışındaki soğukluğu hissediyordu. Küçük çocuklar gibi irrasyonel bir korkuya kapılıyor, anne ile babanın sıcaklığını hissediyor, ilk öpücüğün ateşini algılıyor, sönen bir aşkın acısını yaşıyor ve bir çocuk yapmanın sevi-

cini tadıyordu. Bunlar, sahip olmayı asla düşünmediği, daha doğrusu varlığından bile haberdar olmadığı duygulardı.

Sième sendeledi, Asiel onu son anda tutmasaydı yere yuvarlanacaktı. “Teşekkürler, şimdi daha iyiyim,” diyebildi içinde bulunduğu durumu gizlemeye çalışarak.

“Askerî hangarda işimize yarayabilecek bir uçak var. Hava kuvvetlerine ait küçük bir Boeing fakat deposu dolu,” diye bağırdı Ablon odanın diğer tarafından.

“Bir 737. Bizi Kudüs’e kadar götüremez,” diye itiraz etti artık uçaklardan çok iyi anlayan Serafi.

“Deposu üçlü. Rahat rahat yeter.”

İkili ve üçlü depolu uçaklar, Birleşik Devletler ile Avrupa’nın uzak ülkeleri arasında ikmal yapmaya gerek kalmadan tek seferde uçabilmek için Berlin Paktı tarafından icat edilmişti. Gerçi yolcu ve yük alanları daralmıştı ama bu uçaklarla yolculuk edenler yerden ziyade hıza önem veriyorlardı.

“Çok iyi görünüyor,” diye mırıldandı Asiel. “Ama pilotumuz yok.”

İki melek birbirine baktı; karşılıklarına bir engel daha çıkmıştı. Deposu dolu resmî bir uçak bulmuşlardı ama kullanabilecek kimse yoktu.

“Ben bu uçağı kullanabilirim,” dedi az önce edindiği duygular nedeniyle kafası hâlâ karışık olan Sième.

Kuledeki uçuş kontrolörlerinden sadece biri pilottu ve ya kaderin bir cilvesi olarak –ya da sadece tesadüfen– Serafi meleği az önce tam da onun zihninde dolaşmıştı.

“Gidelim,” dedi Ablon, bu ani bilgi için bir açıklama isteme ihtiyacı hissetmeden.

Birlikte asansöre bindiler ve aşağı indiler.

Kule personeli birkaç saniye sonra uyandı; biraz evvel ne olup bittiği hakkında hiçbirinin en ufak bir fikri bile yoktu. Radyolardan birtakım konuşmalar yükseliyor, her yerden bip sesleri geliyor, bilgisayarlar çıldırmış gibi çalışıyordu – personel de her zamanki işini yapmaya başladı.

Odanı çıkmadan önce Sième’nin kendilerini mental olarak etkilediğini bilemezlerdi. Askerî 737’nin kalkışı artık en önemli öncelikti.

Air Base tarafında bulunan park yerine dönerken Ablon, Siéme'nin taktiğini kavradı ve onu gönderdiği için Cebrail'e bir kez daha sessizce teşekkür etti.

İSYANCILAR KAMPI

Eter katmanında, Siyon Kalesi'nden üç yüz elli kilometre uzaklıkta bulunan bir platoda, isyancılar kamp kurmuştu. Oradan bakıldığında, düşman kampının ve gökyüzüne değecekmiş gibi görünen son üç halkanın etrafında koruyucu bir duvar gibi yükselen dağ sırası görülebiliyordu. Başmelek Cebrail tarafından komuta edilen binlerce göksel varlık, Birinci Gök'te bulunan Ateş Hisarı'ndan ayrılmış ve Armageddon savaşının başlamasını beklemek üzere burada konuşlanmıştı.

Elinde ateş kılıcını tutan Cebrail, altın zırhının içinde olduğu halde bir kayanın üzerinde duruyor ve ayaklarının altında uzanan araziye inceliyordu. Elçi Melek'in çehresinden etrafa o her zamanki uyum ve yaptıklarının doğruluğundan emin olan birinin sarsılmaz rahatlığı yayılıyordu.

Cebrail bir süre düşünceli bir tavırla yalnız başına durduktan sonra zırhının arasından çıkan görkemli beyaz kanatlarını açtı ve gururla flamalarını taşıyan Kerubi savaşçılarını inceledi.

Kadın Okçular Alayı'nın komutanı olan ve Ateşin Efendisi'ne yıllardır sadık bir şekilde hizmet eden General Varna kayaya tırmanarak efendisinin önünde diz çöktü. Elinde altın bir yay vardı ve beyaz kanatlarının arasında da oklarla tıka basa dolu bir sadak göze çarpıyordu. Yine altından yapılmış bir örme zırh, onu yaralanmalara karşı koruyordu. Uzun kahverengi saçları ve yeşil gözleri vardı. Yüzüne tam bir ciddiyet ifadesi hâkimdi ve her zaman büyük bir cesaretle savaşa atılmaya hazırды.

"Efendim Varna?" diye sordu Cebrail. Generali çağırtmanmıştı.

"Asiel ile Sieme henüz dönmедiler efendim." Varna her zaman doğrudan konuşurdu. "Onları kurtarmak için bir birlik göndermek için sizden izin istiyorum."

"Buna vaktimiz yok. Fiziksel dünya büyük bir kargaşa içinde. İlk iki borazan çalındı bile. Armageddon savaşının başlaması an meselesi. Düşman sayıca bizden üstün. Bütün meleklerle görev yerlerinde ihtiyacımız var."

"Nasıl isterseniz efendim. Ancak İşim ile Serafi'nin muhtemelen tehlikede olduklarını belirtmem lazım."

Elçi Melek derin bir nefes aldı. "Fiziksel dünyaya yaptıkları yolculuğu başarıyla gerçekleştirdiler mi?"

"Evet, hemen sonra da Asi Melek'i buldular."

Başmelek rahatlamıştı. "O halde şu anda bizden daha güvenli durumdalar."

Cebrail uzun uzun birliklerini inceledi. Varna, başmeleğin Asi Melek'e ölçüsüz bir şekilde güvendiğini, onu isyanın gerçek lideri olarak gördüğünü ve burada yaşanan her şeyin aslında onun mirası olduğunu düşündüğünü biliyordu. Varna da savaşçı meleğin ne kadar önemli olduğunu anlıyordu çünkü o bir ikon, bir simgeydi ve zor anlarda varlığına büyük ihtiyaç duyulacaktı. Ancak bütün Kerubiler gibi o da kimseye kolay kolay güvenmezdi. Zeytin Dağı'ndaki karşılaşmalarından bu yana Ablon'un savaşçı yeteneklerinden şüphe eder olmuştu. Ateşin Efendisi tarafından nasıl mağlup edildiğini görmüşü ve bu nedenle onun bu kadar büyük bir orduya komuta edebileceğinden şüpheleniyordu. "Arzunuzu yerine getireceğim efendim," dedi konuşmayı bitirirken.

"Bana güven Varna," diye karşılık verdi Cebrail. "Birinci General pek yakında aramızda olacak. Birliklerimizi savaşa hazırla. Altıncı borazanın çalmasıyla birlikte saldırıya geçeceğiz."

Dişi melek eğilerek selam verdi ve kampa geri dönmek için kayadan ayrıldı.

Cebrail yine yalnızdı.

CEHENNEM PRENSLERİ

Şeytani hiyerarşide en büyük kudrete ve nüfuza sahip varlıklar olan cehennemin dokuz prensi –Asmodeus, Molloch, Mephistopheles, Alastor, Mammon, Orion, Apollyon, Beelzebub ve Bael– efendileriyle bir toplantı yapmak üzere Lucifer’in Lanetliler Vadisi’ndeki mağarasına çağırılmıştı. Mevcut durum onları bir yandan endişelendiriyor ama aynı zamanda da öfkeliyordu. Sabah Yıldızı cehennem sakinlerinin Armageddon savaşında nasıl bir rol oynayacakları bir yana, kıyamet sürecinde ne yapacaklarına dair bile tek kelime etmemişti, bu da bir hayli onları şaşırtıyordu. Efendilerinin bir karara varmasını ve onlara, gökyüzü sakinlerine saldırmak üzere ordularını hazırlamaları için emir vermesini umut ediyorlardı. Bu çok uzun zamandır bekledikleri bir rövanştı. Ancak Lucifer bu konuda onlara ne bir şey söylemiş ne de haber göndermişti. İçlerinden birkaçı bazı entrikalar düşünmeye, hatta isyan kelimesini bile telaffuz etmeye başlamıştı ancak esasen hiçbirinin Karanlık Başmelek’in üstün gücüne karşı çıkacak cesareti yoktu.

Cehennemin yanmış duvarlarındaki oyuklarında ateşler yanan salonlarının birinde insan kemiklerinden yapılmış dokuz taht bulunuyordu. Bunların sekizi o korkunç demonlar tarafından işgal edilmişti ancak bir tanesi, Apollyon’un yeri, henüz boştu. Biraz daha yukarıda, taş bir platformda Lucifer’in tahtı vardı ve o da boştu ama yine de sadık hizmetkârı Cennet Yılanı Samael tarafından korunuyordu.

Biraz ileride, gölgelerin arasına çekingen bir silüet gizlenmişti. Bu, Volkanların Efendisi Amael’di; o da arada bir Lucifer’in yakınlarında görülüyordu.

“Yüceler Yücesi birazdan gelecek,” diye tısladı Samael. Efendisini bu şekilde adlandırmaktan hoşlanıyordu çünkü böyle yapınca onu uyuyan Tanrı’nın seviyesine yaklaştırdığını düşünüyordu.

Mağarada bir uğultu yükseldi. Prensler, sürekli şeytanı beklemekten ve onun kaprislerine katlanmaktan bıkip usanmışlardı. Bir suavgrına benzeyen vücudu, domuza benzeyen kafası ve dev boynuzlarıyla iğrenç

bir görünümü olan Mammon, yanında oturan Orion'un kulağına fısıldadı: "Bu lanet olası emekli başmelek bozuntusu kendisini ne sanıyor yahu? Biz prensiz, onun kölesi değiliz."

Ama tam o anda Lucifer içeri girmişti. Muhteşem görünümüyle salondaki diğer canavarlardan her şekilde ayrılıyordu. Son derece yakışıklıydı, soylu yüz hatları ve yarasa kanatları dikkate alınmadığı takdirde mükemmel bir vücudu vardı.

"Benim hakkımda mı konuşuyordun Mammon?" Lucifer'in bu sorusu, prensin tir tir titremesine neden olmuştu.

"Hayır, efendim. Lütfen affedin," diye yalvardı. "Bu yanlış anlama için özür dilerim." Sonra diz çökmeye çalıştı ama Sabah Yıldızı için bu kadarı yeterliydi.

"Bu kadar yeter, sevgili prensim," diye sözünü kesti. "Çeneni kapalı tutman benim için yeterli."

Karanlık Başmelek rahatça yerleşebilmesi için gereken süreyi kasıtlı olarak uzatarak tahtına oturdu. Sonra da diğerlerine bakarak konuştu: "Evet, dostlarım, demek buradasınız. Davetime icabet etmeniz beni çok mutlu etti."

Cellat Molloch güçlü bir adamın gövdesine ancak gövdesine oranla fazla büyük bir kafaya, küçük boynuzlara ve uzun bir kuyruğa sahipti. Gözleri kocamandı ve göz bebekleri de bir kedininki gibi çizgi şeklindeydi. Yanında daima birçok ucu bulunan bir kırbaç taşır ve bununla kölelerini kırbaçlardı. Açılışı, öfkeden patlamak üzere olan bu varlık yaptı: "Efendim, zatıalınız bizi buraya çağırdınız ancak Apollyon'un yokluğuna neden tahammül gösteriyorsunuz? Neden o burada değilken, biz her zaman burada olmak zorundayız?"

Mağarada bu sözleri onaylayan bir uğultu dolaştı ve Lucifer az kalsın öfkeden kendini kaybedecekti. Ama yine de kendini tutmayı başardı: "Eğer şu an karşımda olmasaydın, Molloch, taşaklarımı kendi ellerimle ağzına tıkardım."

Salon bir anda ölüm sessizliğine büründü.

"Aslında komik olması gerekiyordu," dedi Şafağın Oğlu alaylı bir sesle.

Sonra birden bir ses daha yükseldi: "Burada birbirimize hakaret etmenin kimseye faydası yok," dedi Orion ortahğı yatıştırmak istercesine. Atlantis'in düşmüş kralı, ruhsal vücuduyla da tıpkı avatarında olduğu gibi topallıyordu ancak şu anda oturuyordu. Tüyleri dökülmüş ancak yine de uçmasını sağlayan kanatlarıyla gayet rahatsız görünüyordu. "Biz prensler aramızdaki anlaşmazlıkları unutmali ve ortak düşmana karşı birleşmeliyiz."

"Bunlar çok bilgece sözler," diye onayladı onu Asmodeus. Kendisi kibarlığı ve seks kölelerinden oluşan haremiyle tanınan, en zarif cehennem prenslerinden biriydi. Haremindekiler, yaşadıkları günlerde başkalarını öldüren ve işkence yapan kadınların ruhlarıydı. "Büyük düşmanımız Başmelek Mikail bütün dünyaya hükmetmeye kararlı gibi görünüyor. Yahve'nin uyanmasını engelleyecek bir yol bulduğuna dair söylentiler dolaşıyor. Bu yüzden vakit geçirmeden harekete geçmeliyiz."

"Mikail'in de düşmanları var," dedi kırmızı derili, keçi ayaklı ve elinde üç dişli bir yaba bulunan kaba saba bir herif; bu Alastor'du. "Mesela orduları savaşa hazır bekleyen Cebrail. Eğer o..."

"Bunlar bilmediğimiz şeyler değil," dedi tahtında cam sıkılmış bir tavırla gerinen Lucifer. "En yozlaşmış demon ve en zayıf melek bile kardeşlerimin arasındaki anlaşmazlıktan ve yeryüzüne gönderdikleri tufandan haberdar. O salaklar aralarındaki anlaşmazlığı şimdi eter katmanına taşıdılar ve Gerçekliğin Perdesi ortadan kalktığı anda dünyaya hâkim olabileceklerini sanıyorlar."

Düşmüş Melek'in sözleri mantıklıydı ve prensler onu dinlemeye başladılar.

"Ben de sizi bu yüzden buraya topladım. Ben aptal değilim, eğer öyle olsaydım, bu kralığı kuramazdım. Tek başıma bile hepinizin taşaklarını ayrı ayrı ızgara yapacak güce sahip olduğumu unutmayın."

Cehennem prensleri korkuyla yutkundular. Şeytan maalesef doğruyu söylüyordu.

"Şimdi beni dinleyin. Bu savaşı kazanmak istiyorsak, tam zamanında ve doğru hareket etmek zorundayız. Her biriniz hizmetkârlarınızı ve komutanlarınızı toplayacak, ordularınızı donatacak ve altıncı borazan

çaldığında bu mağaranın çıkışındaki Stiks Limanı'nda bir araya getireceksiniz." Sonra sağ tarafındaki sürüngen benzeri yarattığı işaret etti. "Sadece o emirlerim hakkında bilgi sahibi olacak çünkü gizlilik başarımız için belirleyici öneme sahip. Ona itaat etmeyen kişi bana hesap verecek. Emirlerime karşı gelenlere hoşgörülü davranmayacağım. Prenslerin sayısını azaltmayı epeydir düşünüyordum zaten; bu iyi bir fırsat olabilir."

Orada bulunan sekiz prens, birliklerini daha iyi hazırlayabilmek için savaş planlarına dair daha fazla bilgi edinmenin uygun olacağını belirttiler. Bazılarının içi öfke doluydu ancak yine de boyun eğmek zorunda kaldılar. En kötüsü ise Samael denilen o yalakaya itaat etmekte. Karanlık Başmelek'in gözdesi olduğu için herkes ondan nefret ediyordu. Cehennem prenslerinin bazıları onun gırtlığını seve seve keserdi ancak Satanas. efendisinin yüksek korumasının tadım çıkarıyordu.

Lucifer yerinden kalkmadı. Yorgun, karşısındakileri hakir gören bir hareketle diğerlerine gitmelerini işaret etti. Artık o pullu yaratık ve Volkanların Efendisi Amael'le salonda yalnız kalmıştı.

"Bu zavallılar beni aşırı tiksindiriyor Amael ama siz ikiniz öyle değilsiniz. Siz benim dostlarımsınız," dedi. Kara yarasa kanatlarının gölgesi üzerine vuruyordu.

ASİT YAĞMURU

Sième'nin mental yetenekleri sayesinde Ablon ile Asiel hiçbir engelle karşılaşmadan güvenlik bariyerini aşarak hangara girdiler, uçağa bindiler, piste çıktılar ve havalandılar. Bunun resmî bir uçak olduğunu biliyorlardı ancak uçağın bütün tarafsız ülkeler –yani savaşa katılmamış olan devletler– için geçerli özel bir vizeye sahip olduğunu, dolayısıyla dünyanın hemen hemen bütün havaalanlarına sorunsuz iniş yapabileceklerini anladıklarında şaşkınlıkları daha da arttı. Kısa bir süre önce alınan vize. savaş bölgelerinden tarafsız bölgelere mülteci taşımaya izin veriyordu.

Uçağa kumanda eden Siéme, otomatik pilota geçebilecek hıza ulaşabilmek için kokpitte birkaç dakika daha kalmak zorundaydı. Önündeki bütün bu butonlarla kendisini çok tuhaf hissediyordu. Daha birkaç saat önce, Haled'e yeni geldiğinde, bir arabanın bile ne olduğunu bilmiyordu, oysa şimdi bir hava aracını kullanıyordu. En zorlu şartlara bile uyum sağlayan insanların teknolojileri ve zekaları onu çok etkilemişti. İnsanların hayatta kalma uzmanı oldukları aşikârdı çünkü başta tufan olmak üzere birçok felaketi atlatmayı başarmışlardı. Siéme, bunu fark ettiği zaman, birçok kusuru olmasına rağmen insanlara daha fazla saygı duymaya başlamıştı. Ancak bunların meleklerin günahlarından daha büyük olmadığı da kesindi.

Ablon ile Asiel, normal bir Boeing 737 için oldukça küçük olan yolcu kabinindeydiler. Bunun sebebi uçağın üçlü depoya sahip olmasıydı. Ancak otuz kişilik bir oturma yeri ile buna uygun bir kargo bölümü vardı.

Asiel, yağmur nedeniyle ıslanmış olan beyaz giysilerine dokununca, "Bu su temiz değil," dedi.

"İçinde çeşitli kimyasal bileşenler var," diye açıkladı Ablon.

Kutsal Alev irkildi. "Oysa yağmur suyunun dünyanın en temiz maddesi olması gerekir."

"Atmosfer çok kirli. Fabrikalar elektrik üretmek için fosil yakıtlar kullanıyorlar ve atık gazlar atmosfere salındığında su molekülleriyle birleşiyorlar. Sonra da yağmur şeklinde, bazen çok uzak mesafelere kadar taşınarak toprağa geri dönüyorlar. Kimyagerler buna 'asit yağmuru' adı veriyor."

Asiel doğal olarak ateşten çok iyi anlıyor fakat su, toprak ve havaya da saygı duyuyordu. "İnsanların savaşını ve gezegenin tahrip olmasını durdurmak artık mümkün değil mi general?"

"Bulunduğumuz şu noktadan sonra geriye dönüşün mümkün olduğunu sanmıyorum." Ablon bir süre sustu, pencereden dışarı, ufka doğru uzanan beyaz bulutlarla kaplı mavi gökyüzüne baktı. "İlk nükleer patlamayı gördüğüm günü hatırlıyorum. O uğursuz ışınlar. . Sanki güneş ışığına benziyordu, sonra o radyoaktif ısı, gök kubbeyi karartan kara duman..."

“Bana Sodom’un tahrip edilmesini hatırlattı.”

“Şimdiye dek sadece iki borazan işittik. Ancak kudretleri her defasında artıyor. Dünya sakinleri giderek daha güçlü silahlara başvuruyorlar. Patladığı zaman atmosferi yakacak ve dünyayı nükleer bir karanlığa boğacak bir bombadan söz ediliyor. Korkarım bu, insanlığın son silahı olacak.”

İşim onu dikkatle dinlemiş ve olayların vahametini kavramaya çalışmıştı. Haled’den Siéme kadar uzun süre ayrı kalmamıştı ancak yine de teknoloji bilgisi epey yetersizdi. “Gerçekliğin Perdesi’nin ortadan kalkıyor olmasının, insanların bu silahının etkisiyle ilgili olduğunu düşünüyor musun?”

“Doğrudan değil. Gerçekliğin Perdesi, kolektif dünyevi bilinçten oluşuyor. İnsanların gözleriyle gördüklerine inanması ve imkânsız olanı inkâr etmesi sonucunda oluşan bir şey bu. Aslında kendilerinden çok daha uzun yaşayan ve daha güçlü olan mistik varlıklara karşı farkında olmadan geliştirdikleri bir savunma duvarı. Dünyanın sonu ise bütün her şeyin, yani bildiğimiz haliyle dünya uygarlığının sonu anlamına geliyor. Bütün insani değerler ortadan kalkacak ve artık sadece imkânsız olan var olacak. Realite ile kuşku uyandıran şeyler arasında artık bir sınır kalmayacak. Hükümetlerin ve dinsel kurumların tümü çökecek. İnsanların inandığı her şey sorgulanmaya başlanacak. Havaalanındaki kaosu kendin gördün. Mülteciler her şeyi geride bıraktılar ve artık kaybedecek bir şeyleri kalmadı. Birçoğu ölecek ve hayatta kalanlar yeni bir kâinat algısı geliştirecek.”

Asiel, Ablon’un nereye varmak istediğini yavaş yavaş anlamaya başlamıştı.

“Hayatta kalanların yeni görüşlere sahip olacağı kesin. İnandıkları her şey yok olacaksa, daha önce imkânsız olduğunu düşündükleri şeylerin gerçekten de var olmadığına onları kim inandırabilir ki?”

“Bence daha iyi bir teori olamaz. Ancak ben bir Malakî değilim, öyle olsaydım hipotezimi ispat da edebilirdim. Belki de tümüyle hatalı bir yerden bakıyorumdur.”

“Sanmam. Bana çok mantıklı geldi.”

Siéme'nin aksine Asiel çok uzun zamandan bu yana Ablon'la dosttu ve onu tekrar gördüğü için seviniyordu. Onun giderek artan bilgeliğinin farkındaydı ve diğer asi melekler de hayatta kalmış olsaydı durumun nasıl olacağını düşündü. "On sekiz asi melek," diye düşüncelerini yüksek sesle dile getirdi. "Hayatta bir tek senin kaldığına emin misin?"

"Her birinin ölümünü ayrı ayrı hissettim. İştâr'ın katlinden sonra giderek daha fazla asi melek takipçilerinin kurbanı oldu. Öte yandan Lucifer'in düşüşüyle birlikte her şey daha da kötüye gitti."

"Karanlık Başmelek, düşmesinin ve Başmelek Mikail'e karşı verdiği savaşta mağlup olmasının sorumluluğunu asi meleklerin sırtına yükledi." İşim meleği bu hikâyeyi –ya da en azından belli parçalarını– biliyordu.

"Mağlup demonlara ise çöküşünün asi meleklerle ihanet ettiği anda başladığını anlatmış. Sadece bizim komplomuza ihanet ettikten sonra kendi devrimini başlatacak güce ve prestije ulaşmıştı fakat bu da benim gözümde koca bir yalandan ibaretti. Orion, Şafağın Oğlu'nun kendisini özgürlüklerin, diktatörlüğün olmadığı bir cennetin savunucusu ilan ettiğini ancak gerçekte tek amacının kardeşini ortadan kaldırarak onun tahtına çıkmak olduğunu anlattı. Ancak isyanı başarısızlıkla sonuçlandığında bunu kabul etmek istememiş ve kovulmuşları bundan sorumlu tutmuş. Apollyon denilen o korkunç yaratığı da peşimizden göndermiş, böylece hem gökyüzünde hem de cehennemde düşmanlarımız oldu. En azından bu noktada Lucifer ile Mikail aynı görüşteler."

"Ne kadar ironik bir durum! Apollyon'un bir Kerubi olduğu günleri çok iyi hatırlıyorum. Her şeyi yok etme sevdası yüzünden ona Yıkım Meleği diyorlardı."

"Apollyon'un, Orion ile Amael'in aksine, Lucifer'e katılmasının nedeni gökyüzü sakinlerinin politikasından memnun olmamasıydı. Yıkım Meleği, Sabah Yıldızı'nın olası bir zaferinden sonra kendi kastının en büyüğü olacağını ve zalimliklerini sürdürebilmesinin önünün açılacağını biliyordu. Çünkü Lucifer bugüne kadar insanlar hakkında tek bir iyi söz etmiş değil, tabii kardeşine itiraz etmesinin dışında."

"Bu yüzden mi şeytanla ittifak yapmayı reddettin?"

"Lucifer bana daha önce ihanet etmişti. Söylediği her şey yalan. Tehlikeleri önceden bildiren duyum, onun ikiyüzlülüğü hakkında beni uyardı. Tam olarak ne yapmak istediğini bilmiyorum ama ona güvenmek doğru değil."

"Bu konuda sana hak veriyorum. Şeytanın ne kadar hırslı ve kötü olduğunu eskiden beri bilirim. Onun safında savaşa katılmamamın nedeni de bu zaten. Ama yine de Karanlık Başmelek'in sana yaptığı teklifin mantıklı olduğunu söylemeliyim. İkiniz de Meleklerin Prensi'ni devirmek istiyorsunuz. Güçlerinizi birleştirmeniz akıllıca olacaktır."

"Bu fazlasıyla kolay olurdu Asiel. Ama teklifini reddetmeme rağmen Lucifer neden Şeol'e açılan kapının anahtarını bana verdi, bir türlü anlayamıyorum."

Bu sözleri söylerken Ablon cebinden o kil halkayı çıkardı. Kutsal Alev bu nesneyi ikinci kez inceledi ve özellikle halkanın üst yüzeyinde bulunan bir haçın içindeki eski yazıya dikkatini verdi.

"Karanlık Başmelek ve Apollyon müttefiklerimin birçoğunu öldürdü," diye devam etti Ablon. "Şafağın Oğlu ne söyleyeceğimi zaten çok iyi biliyordu, beni asıl rahatsız eden de bu."

"O halde bu daveti neden ona meydan okumak ve intikam isteğini tatmin etmek için kullanmadın?"

"Onu mağlup etmeyi başarsaydım bile o mağaradan canlı çıkmam mümkün değildi. Bu aptalca bir şey olurdu. Hayır... Lucifer ile Apollyon'un da vakti gelecek ama önce Meleklerin Prensi'yle olan hesabımı kapatmam lazım."

"Daima Yedinci Gök'te olan benim için bile Mikail, Cebrail ve Lucifer arasındaki bu üçlü anlaşmazlık çok kafa karıştırıcı."

"Bir tartışmada ikiden fazla taraf varsa üçüncüsü kendisine bir müttefik bulmalıdır. Ama şeytanın yardımını kabul etmeyi kim ister ki? Onun can düşmanı her zaman Mikail olmuştu ve senin de dediğin gibi, Cebrail yumuşak huylu bir varlığa dönüştüğü için şeytanla işi olsun istemez."

"Bu savaşta sadece tarafını belirleme fırsatı bulamayanlara üzülmüyorum. Yanlış tercih yapmış olanlara."

Asiel'in sözleri Ablon'a asla bir demon olmayı istemeyen Orion'u ve tufanı başlatan zavallı, melankolik Amael'i hatırlatmıştı. "Ben Stiks üzerinden cehenneme yolculuk yaptım. Orion gelip beni aldı, Amael de ona eşlik ediyordu."

"Benim çok acılar çeken, zavallı eski efendim Amael!" İşim meleği yüzünü buruşturdu. "Birbirimizden ayrıldığımız günü kolay kolay unutmayacağım. Ondan yüz çevirdiğim için de kendimi asla affetmeyeceğim."

Ablon susmayı tercih etti. Amael'in durumu onu da duygulandırıyor ve Volkanların Efendisi'nin bütün bu insanları öldürmeyi hiç istemediğini biliyordu, tercih yapma fırsatı vardı ancak bunu yapamayacak kadar korkmuştu. Başmeleğe isyan etmekten duyduğu korkuydu bu ve belki de kendisini bu kadar kötü hissetmesinin nedeni de buydu. Ablon için Amael bir kurbandı, kendi zayıflığının kurbanıydı. Bir zamanlar kudretlilere karşı itaat etmek ya da isyan etmek arasında bir seçim yapmasına engel olan korku, ona şimdi de aynı derecede ızdırıp veriyor olmalıydı.

Ablon bu ikinci olasılığın er ya da geç korkunç sonuçlara neden olacağını biliyordu. Yine de kendisi bu tehlikenin gözlerinin ta içine bakmayı seçmiş, Amael ise bunu yapamamıştı.

Çok uzaklarda, Barents Denizi'nin buz gibi sularında, Rusya'nın kuzeyinde bir Amerikan denizaltısı hareket ediyordu. Düşman radarlarını aldatmayı başarmıştı ve sahile yanaşıyordu.

Üzerinde Berlin Paketi'nin amblemini taşıyan Amerikan denizaltısı günlerdir buna hazırlık yapıyordu. New York'a yapılan nükleer saldırıdan sonra sabit üsleri kullanmak tehlikeli hale geldiği için deniz yolu büyük önem kazanmıştı. Mürettebat ne yapılacağını biliyordu ve amiral torpidonun ateşlenmeye hazır hale getirilmesini emretti. Hazırlıklar tamamlandıktan sonra füze denizden fırlayarak Moskova yönüne doğru uçmaya başladı. Pekin ve Çin'in bir kısmı zaten yerle bir edilmişti. Bir sonraki hedef olarak sırada şimdi Rusya vardı.

Kısa bir süre sonra Moskovalılar ölümün "yanan bir yıldız, gökten düşen bir meşale" gibi yaklaştığını gördüler. Patlama başkentinin ize-

ARMAGEDDON

rinde gerçekleşti ve şiddeti komşu ülkeleri dahi ortadan kaldırdı. Batıda Beyaz Rusya'nın, Ukrayna'nın ve Letonya'nın geniş kesimleri yok oldu, doğuda ise Kazakistan tahrip oldu, hatta Hazar Denizi bile sarsıldı.

Güney Atlantik üzerinde vmakta olan Ablon, Asiel ve Sime nc borazanın tiz sesini duydu. Asi Melek ile Kutsal Alev sendeler gibi oldu ancak kendilerini çabuk toparladılar. Bir öncekinden daha da şiddetli olan bu tiz ışlık sesinin kokpitte yalnız başına oturan Sime'nin korkunç acılar çekmesine neden olacağını düşünerek endişeyle oraya koştular. Ne de olsa içlerinde dışarıdan gelen bu tür sarsıntılara karşı en hassas olanı oydu.

Kapıyı açtıklarında Aklın Efendisi'nin yerde yattığını gördüler ve yanına koşarak onu ayağa kaldırmaya çalıştılar. Sime kısa sürede toparlanacaktı ancak yanıp sönen bu bir yığın buton ne olacaktı? İçlerinde ğı kontrol etmeyi bilen bir tek o vardı.

SODOM'UN YIKILIŞI

Lut Gölü'nün güneyinde bir yerlerde,
İsa'dan dört bin yıl kadar önce

Şimdi anlatılacak olan hikâye Büyük Tufan'dan yaklaşık altı bin yıl sonra, Asi Melek Kardeşliği'nin gökyüzünden kovulmasının hemen ardından gerçekleşmiştir.

İsyandan sonra pek çok melekte tuhaf bir duygu belirmişti: Melekler, Başmelek Mikail'e güvenmiyorlardı. Adil bir melek olarak çizdiği tabloyu korumak amacıyla Sodom ile bölgede bulunan bir dizi başka şehrin yok edilmesini emrettikten sonra tufanda yaptığı şeyin aynısını yaptı: İki meleğin yok edilmesi kararlaştırılan şehre inip içinde hâlâ iyi insanlar bulunup bulunmadığını araştırmalarına izin verdi. Eğer varsa bunlar felaketten korunacaktı. "İyi niyetini" göstermek için –yozlaşmış oldukları kabul edilen ve eziyet etmekten zevk alan– Şasmalı kastının temsilcisini bu görevden azat etmişti.

Bir Ofanî ve bir Kerubî –bir koruyucu melek ve bir savaşçı melek– Haled'e gönderildi. İki gökyüzü sakini görevlerini yerine getirmek üzere bir mayıs akşamı Sodom'a indiler. Sodom sakinleri de diğer halklar gibi

sade, dürüst insanlardan oluşuyordu ancak çok zalim yöneticileri vardı. Şehir sadece birkaç kişi tarafından yönetiliyordu ve bunların günah kayıtları korkunçtu. Sodom'un toprakları çok zengindi ancak yetişen meyveleri bölüşmek yerine, yöneticiler mevcut ihtirasları körüklüyordu. Yabancılar karşı tutumları da çok kötüydü; onların gözünde her yabancı sadece altınlarını çalmak isteyen birer hırsızdı.

Şehir saldırılara karşı korunaklı olmasına rağmen yöneticiler, yabancılara yiyecek ve içecek verirken yakalanan şehir sakinlerinin bir odun yığınının üzerinde yakılarak cezalandırılması yolunda bir kanun çıkarmıştı. Yanlışlıkla bu şehre gelen yabancılar, uzuvları kopana kadar çekıştırilen yatakların üzerinde işkence gördüler. Bir defasında genç bir kadın, bir gezgine bir bardak su ikram etmişti. Yöneticiler bu suçu haber aldıkları anda kadını bala bulayıp onu bir yaban arısı kovasının önüne koymuşlardı. Halkın büyük kısmını oluşturan özgür işçiler, hizmetkârlar ve köleler çaresizdi; manevi olarak zayıftılar ve dışlerini sıkarak efendilerinin korkunç zulmüne boyun eğiyorlardı.

Yorgun olduğu için şehrin kapılarında kısa bir mola vermiş olan Lut isminde biri, insan suretindeki melekleri gördü ve onların oradan geçen iki yolcu olduğunu düşündü. Lut imtiyazlı bir zengin değildi, aksine dürüst bir işçiydi. Yasaları biliyordu ancak yine de yabancılara acıdı, onları evine davet edip onlara ekmek ikram etti ve yatacak yer gösterdi. Muhafızlar geceleyin ansızın ellerinde bronz mızraklarıyla kapısının önüne dayandılar. Misafirleri tutuklamak ve öldürmek istiyorlardı ancak Kerubi onları kör etti. Bunun üzerine gökyüzü sakinleri oradan ayrıldı fakat gitmeden önce Lut'u uyardılar: "Karınla ve kızlarınla birlikte Sodom'u terk etmelisin! Biz Tanrı'nın melekleriyiz ve gün doğarken bu şehrin yok edileceğini söylüyoruz. Dağların arkasına kaç ve sakın arkana bakma."

Böylece Lut gün doğarken şehirden kaçtı ve dağlara saklandı. Ve meleklerin iradesi gerçek oldu.

Melek lejyonu havada materyalize ve denizin üzerinden kilometrelerce uçarak Moab Dağları'na ve Zoar yakınlarındaki ovaya gitti. Bu eski

günlerde Gerçekliğin Perdesi geçirendi ve göksel varlıklar yeryüzünde rahatça faaliyet gösterebiliyorlardı. Uçarak oradan oraya gidiyor, insanları öldürmek, yaralamak ve işkence etmek için mistik silahlarını kullanıyorlardı. Grubun lideri o günlerde hâlâ bir gökyüzü sakini olan ve kan dökmek için yanıp tutuşan Apollyon'du. O zamanlar, çok, çok uzun zaman önce onun kanatları da beyazdı ve altın bir zırhı vardı. Teni yanık kum gibi açık kahverengiydi ve ellerinde bir kılıç tutuyordu. Hemen yanında da ikinci komutan Eusin uçuyordu. Bu, bir zamanlar savaş kahramanı olan ancak sonra zafer sarhoşluğuyla alaycı ve tehlikeli derecede hırslı birine dönüşen bir melekti. Kılıcının adı Çelik Şimşek'ti.

Sodom şehri uzaklardan küçücük görünüyordu fakat yaklaştıkça kanatlı yağmacıların gözünde ölçüleri giderek büyüyordu. Yöneticiler kovandan fırlayan arılar gibi uçuşan melekleri gördüklerinde önce bunun ne olduğunu anlayamadılar. Ta ki içlerinden biri bağırana dek: "İşte, Tanrı'nın askerleri bizi öldürmeye geliyor! Vay biz günahkârlara!"

Sokaktaki halk nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya bulunduğunu hissetti ve iktidar sahiplerinin hatalarının bedelini ödeyeceğini anladı. İnsanların bir kısmı kaçmaya çalıştı ancak lejyon etrafa dağılmış ve şehri çembere almıştı.

"Dağılın!" diye bağırды Apollyon, Kerubi subaylara. "Öldürün, yakın, yakın! Çocuklar ve kadınlar da dâhil, kimseye acımayın!"

Onun emriyle birlik bulutlardan aşağıya saldırıya geçtiler.

"Dariel, Asson, Ankarel!" diye bağırды Eusin. "Benimle gelin. Yöneticilerin evini basacağız, onları aileleriyle birlikte yakacağız."

Kerubiler yalın kılıç sokaklara, evlere ve meydanlara saldırdılar. Geçtikleri her yerde oluk oluk kan akıyordu. Kaçmak isteyenlere arkadan saldırıyor, onları ya ortadan ikiye bölüyor ya da kafalarını uçuruyorlardı. Mistik silahlar, insan gövdelerini tereyağından kıl çeker gibi ikiye ayırıyordu. Apollyon askerlerine bakirelere istedikleri gibi tecavüz etme izni vermişti ve çocukları Sodom sakinlerinin su çekmek için kullandıkları kuyuya atıyordu. Küçük bir çocuk son anda kuyunun kenarına tutunup kendisini yukarı çekmeyi başardı ancak general bir darbeye onu parçalarına ayırdı.

ARMAGEDDON

Yönetim binasının balkonunda Eusin ve adamları belirdi; ellerinde yöneticilerin kelleleri vardı. Onları yola ve diğer evlerin damlarına fırlattılar. Vücutlarını ise üzerlerine basarak şekilsiz birer kütleye dönüştürmüş ve yöneticilerin timsah beslediği bir havuza atmışlardı.

Büyük korkularına rağmen bazı şehir sakinleri kendilerini savunmaya çalışmış ancak silahlarının gökyüzü sakinleri üzerinde bir etkisinin bulunmadığını dehşetle fark etmişlerdi. Normalde şehri korumakla görevli muhafızların ilk kaçanlar ve böylece ilk ölenler olması da ayrıca dikkat çekiciydi. Çünkü başka bir melek birliği şehrin biraz dışında bekliyor ve kaçmaya çalışanları yakalıyordu. Civardaki mağaralara sığınmayı başaran birkaç kişiyi yakalayan melekler onları bulutların seviyesine çıkarıp sonra da aşağı bırakıyorlardı.

Şehrin bütün sakinleri nihayet öldüğünde melekler evleri ateşe verdiler, sürüleri öldürdüler, çitleri devirdiler ve bitkileri köklerinden söktüler. Sonra Apollyon, lejyonunu şehir merkezinde topladı ve birinci subayına emretti: “İyi iş çıkardınız yüzbaşı! Artık meleklerini çekebilirsin. Geri kalanı bana emredildiği gibi halledeceğim.”

Eusin bir şey anlamamıştı. “Ama emir yerine getirildi efendim.” Melek etrafına bakındı; sokaklarda akan kanı, evlerin üzerinde tüten duman bulutlarını ve meydanları dolduran cesetleri gördü. Bir şeyleri yanlış mı yapmıştı?

“Henüz değil yüzbaşı,” diye karşılık verdi zalim general. “Şehrin yerle bir edilmesi gerekiyor. Bir daha çölden gelen bir yolcu buradan geçecek olursa burada bir zamanlar Sodom adında bir yerin bulunduğunun farkına bile varmamalı.” Ve gururla devam etti: “Başmelekler böyle olsun istiyor.”

Eusin itiraz etmeye cesaret edemedi, zaten bunu yapmaya niyeti de yoktu. Bu insanların kökünün kazınması, yok edilmesi, ortadan kaldırılması onun da arzusuydu. Çelik Şimşek'i kaldırdı ve lejyon onun emrine uydu. Kerubiler uçarak gökyüzüne geri döndüler. Birçoğu generalin kendilerine eşlik etmemesine şaşırılmıştı ancak bunun nedenini pek yakında anlayacaklardı.

Apollyon artık yalnız başına yıkıntıların arasında duruyor ve mağrur bir tavırla eserini seyrediyordu. Yahve nasıl olur da melekleri insan denilen bu aptal, zayıf, değersiz varlıklara hizmet etmeleri için yaratmış olabilirdi? Bunlar hayvandan başka bir şey değildi; kaba saba, topraktan yoğrulmuş, bir yumrukta yere serilen, zavallı yaratıklardı. Kendisi ise çok güçlü, çok kudretliydi, Tanrı'nın mirasına layıktı! İnsanların yaratılması, ona göre Tanrı'nın yegâne hatasıydı. Ama o da başka birçok gökyüzü sakini gibi rolleri değiştirmeye hazırdı. Yıkım Meleği Apollyon ahlında Lucifer'in gözdesiydi ancak aynı zamanda Mikail'in de hizmetinde bulunuyordu ve vahşi kan banyosunun komutanı olarak seçilen ilk melek de kendisiydi.

Şehirleri sırayla tahrip etmek lejyona çok zaman kaybettirecekti. Apollyon'un ise bölgede dehşet estirmek için farklı planları vardı. Onun bir sırrı, herkesin bilmediği ilahî bir yeteneği vardı. Bu yeteneğini her zaman kullanamıyordu çünkü onu güçten düşürüyor ve saldırılara açık hale getiriyordu. Ama şu anda burada yalnızdı ve Başmelek Mikail'in –aynı zamanda kendi arzusu da olan– emrini yerine getirecekti.

Apollyon konsantre oldu ve yere bir çember çizdi. Sonra derin bir nefes aldı ve aurasının bütün enerjisini avatarında topladı. Şiddetli acılarla geçen birkaç saniyeden sonra Apollyon bütün enerjisini serbest bıraktı ve o civarda daha önce görülmedik şiddette bir ısı ve ışık patlaması yaşandı.

Yakıcı bir ateş silindiri ovanın üzerinden geçerek Sodom, Gomora ve birkaç şehri daha yok etti. Sanki büyük bir fırından çıkıyormuş gibi görünen kapkara dumanlar bulutlara dek yükseldi ve uzaktan bunu izleyen meleklerin ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

Sodom ve Gomora'dan geriye sadece Lut'un kızları tarafından akarılan anılar kaldı. Onlar, bu dehşetten kurtulabilen tek insanlardı.

Kara duman dağıldığında Apollyon az önce kuma çizdiği çemberin içinde bitkin bir halde yatıyordu; burası, yıkımın etkisini göstermediği tek yerdi.

İNSANLARIN KÂBUSLARI

Ablon, Siéme'nin oksijen maskesini takmasına yardım etti, sonra da onu pilot koltuğunun yanındaki boşluklardan birinin içine itti. Dişi melek yavaşça gözlerini araladı, gümüş renkli saç tutamları yüzüne düşüyordu.

Ablon onu yakasından kavradı. "Siéme'yi arka tarafa götürüyorum," diye seslendi Asiel'e. "Sen burada kal ve hava sahasını kontrol et. Her an her şey olabilir."

Ablon'un yere yatırdığı Serafi meleği öksürerek kendine gelmeye başladı. Kısa bir süre sonra kendisini çok daha iyi hissediyordu; sırtını bir yere yaslamıştı. Ablon kokpitin arkasındaki küçük mutfağa gitti ve bir bardağa şekerli su doldurdu. "Al, iç bunu. Aslında böyle bir şeye ihtiyacımız yok ama bu tarz ekstralar avatarlarımıza bazen gayet iyi geliyor. Kendini çok geçmeden daha iyi hissedeceksin."

Siéme sanki ilaç içermiş gibi bardağı ağır ağır boşalttı. Sonra sessizce önüne baktı; Ablon onun üzgün olduğunu, gözlerinin yaşlarla olduğunu fark etti. "Ne oldu?"

Dişi melek başta tereddüt etti ancak sonra cevap verdi. “O sahneler... Akıldan bir türlü çıkmıyorlar.”

Ablon onun ne demek istediğini biliyordu. “Kuledeki adamın hatıraları, değil mi? Ruhunu okurken onun duygularını da aldın.”

“Bununla nasıl başa çıkmam gerektiğini bilmiyorum general. Hiç tanımadığım insanların ölümüne üzülüyorum, doğurmadığım çocukların ağlamasını işitiyorum, sürekli olarak ihtiras ve nefret hissine kapılıyorum.”

Ablon anlayışlı bir tavırla güldü. “İnsanlar tüm bunlarla başa çıkabilmek için uzun bir zamana ihtiyaç duyar, sen ise bunların hepsini bir anda yaşadın. Kendini kötü hissetmen çok normal.”

“Ben bir göksel varlığım, bir Serafiyim, bütün kastların en soylusuna mensubum. Bu tür duygularla ilk kez karşılaşıyorum. Biz meleklerin de bu duygulara sahip olabileceğimizi bilmiyordum.”

“Bunun sebebi et, Siéme. Dünyaya indiğimizde içine girdiğimiz bu beden yüzünden biz de insanlar gibiyiz. Avatarlarımız en yoğun duyguları bile algılayabiliyor. İster etten kemikten, ister maneviyattan yaratılmış olsun bütün varlıklar sevgi ve nefret duygularına sahiptir ancak ihtiras, tutku ve acı insanlara özgüdür.” Bu sözlerden sonra kendisine insani duyguları yoğun bir şekilde tattıran Şamira’yı düşündü. “Bu duyguların hepsi kötü değil. İçgüdüsel olarak ortaya çıkıyorlar. Sanki kastımızın doğasını izliyormuşuz gibi. Bazen kalbimizin sesini dinlemekten kendimizi alıkoyamıyoruz.”

Ablon’un söyledikleri Siéme’ye iyi gelmiş, yavaş yavaş kendisini toplamaya başlamıştı.

“Zamanla bütün bunlarla başa çıkmayı öğreneceksin,” diye devam etti Ablon, “Haled’de kaldığın sürece yenilerini de öğreneceksin. Sen Aklın Efendisi’sin, bunu başarırısın!”

“Akıl, mantık demektir general” diye itiraz etti Siéme, “kalp ise mantıksız.”

Ablon onun bakış açısını anlıyordu. Pratik akıl ile duygusal algı çok farklı şeylerdi.

“Haklısın Siéme,” diye katıldı ona, “haklısın.”

İniş

Ve hiçbir şeyin olmadığı saatler geçti. Her şey son derece sakindi. Eğer bu üçü insan olsaydı, bu süreyi uyuyarak geçirirlerdi. Ancak buna ihtiyaç duymadıkları için Ablon, Asiel ve Siéme sohbet ederek zaman geçirdiler. Asi Melek onlara dünyada yaşadığı maceraları anlattı, Kutsal Alev ve Aklın Efendisi de göksel politika hakkında bildiklerinden söz ettiler; örneğin Kerubilerin Dördüncü Gök'te bulunan ve Elçi Melek'in silahlı kuvvetleri tarafından zapt edilen efsanevi Işık Sarayı için yapılan savaşlar gibi.

Üçüncü borazanın işitilmesinden bu yana bir şey duyulmuyordu. Ablon, son iki bomba arasında geçen süreyi esas alarak bir sonraki saldırının ne kadar şiddetli olabileceğini hesaplamaya çalışıyordu. Her iki kamp da büyük ihtimalle durumlarını analiz etmek, füzelerini konuşturmak ve düşman hedeflere yok edici bir saldırı planı hazırlamak için zaman kazanmaya çalışıyordu. Savaşçı melek, dördüncü borazanın dünyanın bir kısmını yok edeceğinden korkuyordu.

Kokpitte bir buton yanıp sönmeye başlayınca, Siéme iniş için tekrar pilot koltuğuna dönmesi ve uçağın kumandasını ele alması gerektiğini anladı. Panelden fazla bir şey anlamamasına rağmen Ablon da onun yanındaki yardımcı pilot koltuğuna oturdu. Asiel de ikisinin ardındaki bir açılır kapanır koltuğa ilişti. Brezilya'da çoktan gece olmuştu ancak yerel zaman dilimine göre ayarlanmış saatler, sabahın beşi olduğunu gösteriyordu.

Siéme kulaklığı taktı ve telsiz bağlantısını sağladı. Birkaç dakika sonra kulenin sesi duyuldu:

"Uçak PR-PJI," dedi bir ses İngilizce olarak. "Sizi radarımızda görüyoruz. İniş talimatlarımızı dikkate alın."

Siéme yardım istercesine Ablon'a baktı. Uçuş kontrolörünü inmekte kendilerine yardımcı olmaya ikna etmesi lazımdı ve bu muhtemelen pek kolay olmayacaktı. Aradaki mesafe onu mental olarak etkileyemeyeceği kadar fazlaydı ancak Serafililer doğuştan diplomattılar ve bu özellik şimdi

çok işine yarayacaktı. Ablon ona güveniyordu; uçuş kontrolörünü ikna edeceğini de biliyordu ve cesaret veren bir gülüşle ona baktı.

“Yer kontrol,” diye söze başladı keyfi az da olsa yerine gelen Aklın Efendisi. “Acil iniş için izin istiyoruz.”

“Buraya sadece askeri uçaklar inebilir. Ürdün’e doğru yol...” Bunu takip eden sözler bir çıtırtı tarafından yutuldu.

Siéme’nin çabuk davranması gerekiyordu. “Mültecilerin taşınması için tarafsız ülkelere özel vizemiz var. Şimdi size kodu aktaracağım.”

Kodun aktarılması esnasında bağlantı yok gibiydi ancak hemen sonra kulenin sesi işitildi: “2 numaralı piste inmeye hazırlanın, PR-PJI. Uçakta kimler var?”

“Sadece iki pilot ve bir uçak mühendisi.”

“Ona sonra Afrika’ya gideceğimizi söyle.” Afrika ülkelerinin büyük kısmı, Latin Amerika ülkeleri gibi tarafsızdı.

“Yer kontrol,” diye söz girdi Siéme tekrar. “Bir kaptan pilota ve yardımcı pilota ihtiyacım var. Ekibim dinlenmek zorunda ve uçağı kullanabilecek birine devretmek istiyorum. Mültecileri Afrika’ya götürme emri aldık.”

“Bir saniye lütfen, kaptan,” dedi operatör.

Aradan birkaç dakika geçti.

“İsteğiniz kabul edildi. Burada gönüllü pilotlarımız ve nakledilmeyi bekleyen bir mülteci grubumuz var.”

“Teşekkürler, kule,” dedi Siéme ve konuşmayı sona erdirerek mikrofona yerine bıraktı.

Ablon gururla subayına baktı, Asiel de tebrik edercesine arkadan omzuna vurdu.

“İyi iş çıkardın Siéme. İnsanların fikrini nasıl değiştirebileceğini biliyorsun.”

“Bu benim doğam.”

“Askerî uçaklar muhtemelen yüzlerce mülteciyi Afrika’ya taşıyor-
dur,” dedi İşim.

“Evet, mutlaka birilerini götürüyorlardır,” diye katıldı ona Ablon. “ancak sayılarının o kadar fazla olacağını sanmam. Araplar ile Yahudiler

yaşadıkları yerlere epey bağlılar. Bana kalırsa büyük kısmı ölüm onları ayırana dek topraklarında kalmak isteyecektir.”

Üç melek kulaklarında basınç hissettiler; uçak iniş için alçalmaya başlamıştı. Siéme iniş takımlarını açınca tekerlekler aşağı indi. Birkaç dakika sonra Kudüs'te gün doğacak ve Ablon nihayet Kutsal Şehir'e girmeyi başarmış olacaktı.

Bu defa ona ne engel olabilirdi ki?

GÖLGELERİN ARASINDA BİR KATİL

Uçak saat 5.28'de İsrail'in Uluslararası Ben-Gurion Havalimanı'na iniş yaptı. Havalimanı Lod şehrinin yakınlarında, Kudüs ile Tel Aviv arasında bulunuyordu. Kutsal Şehir'den yaklaşık kırk beş dakika uzaklıktaydı. Siéme piste indiği ve uçağı iniş rampasına yönlendirdiği esnada hava henüz karanlıktı. Ablon pencereden dışarı baktığında dört asker gördü. Zırhlı taşıtlarda ve ciplerde bulunan başka birçok asker bölgeyi koruma altına almıştı; helikopterler ve avcı uçakları da hava koruması sağlıyordu.

“Sanki bunlar bir işe yarayacakmış gibi!” dedi Ablon.

“Buradan nereye gideceğimizi biliyor musun?” diye sordu Siéme.

“Önce Kudüs'e. Orada bir araba kiralamaya çalışıp Sina Yarımadası'na doğru yola çıkacağız. Bir de bir çöl haritası bulmamız lazım. Ben eski yolları biliyorum ama modern yol ağının gösteren bir haritaya da ihtiyacımız var. Dağın ve eter katmanına açılan kapının tam olarak nerede bulunduğunu biliyor musunuz?”

“Onları haritada kolaylıkla buluruz herhalde,” dedi Asiel. “Başmelek Cebrail bana girişi gösterdi ve ölümlü müminlerin Horeb'i sık sık Sina Dağı'yla karıştırdıklarını söyledi. Ama bizim aradığımız dağ, biraz daha kuzeyde bulunuyor. Mağarayı tespit edebilirim ama oraya nasıl ulaşacağımızı tam olarak bilemiyorum.”

“Sen onu bana bırak,” diye karşılık verdi Ablon.

Uçak artık durmuştu ve görevliler merdiveni yaklaştırdı Siéme motorları kapattı ve kabin basıncını ayarladı.

Kapıyı açtıkları zaman yüzlerine serin bir sabah rüzgârı çarptı. Aylardan marttı, ilkbahar başlamak üzereydi ancak hâlâ kış soğuğu hüküm sürüyordu. Ablon paltosunun önünü kapadı, Serafi meleği parkasını yine sırtına geçirdi, ısı üretme yeteneğine sahip olan Asiel ise hiçbir şey yapmadı. O bir İsim meleği idi ve elementi ateşti.

Ablon keskin duyularıyla ülkenin kokusunu içine çekti. Binlerce yıl önce Cebrail'e karşı koymak için hangi gün burada olduğunu çok iyi hatırlıyordu. Dünyanın her bir köşesi, bunu bilenler ve fark edebilenler için kendine has bir kokuya sahipti. Buz gibi rüzgâr Ablon'u bir kez daha Yunanların kervanıyla şarkın ıssız bölgelerinden ve Arabistan'ın engin çöllerinden geçtiği o günlere geri döndürmüştü. Küçük Çinli kız gelmişti aklına, aynı zamanda arkadaşları Tommaso, Polix ve Thales'i de hatırlamıştı.

Sieme burada da muhafızları mental olarak etkiledi ve küçük grup bir engelle karşılaşmadan havaalanından ayrıldı. Sokakta günün ilk otobüsünün gelmesini beklerken Ablon birden havada bir şeyler hissetti. Tehlike duyusu var gücüyle alarm veriyordu.

"Bir sorun mu var general?" diye sordu Sieme.

Ablon hemen cevap vermedi, sessizliğini koruyarak yakın çevresini ve önlerinde uzanan çölü inceledi. "Şu anda değil."

Asiel tam bölgeyi araştırmayı teklif edecekken otobüsün gelmesiyle birlikte buna gerek kalmadı.

Havaalanı binalarının birinde, karanlık bir köşede bir silüet gizleniyordu. O da tıpkı Ablon gibi aurasını gizlemeyi başaran bir avcıydı. Ama o sadece bir avcı değil, aynı zamanda cehennem en korkunç katiliydi.

Apollyon'un ruhsal dünyada dipsiz kuyular kadar kara gözleri ve sivri dişlerinin olduğu bir zebani suratı vardı. Fiziksel katmanda ise melekler ve demonlar kendilerini materyalize ettikleri zaman nasıl görünüyorsa o da avatarının içinde aynı şekilde görünüyordu. Bundan dolayı Haled'de kaba saba, asık suratlı, ayı gibi bir erkek olarak bulunuyordu. Düşmanı Asi Melek gibi, Apollyon da gizli yeteneklere sahip acımasız bir savaşçıydı. Ablon'dan daha kuvvetliydi ama çok daha yavaştı. Sa-

vaşçı demonların sınıfı olan Malikîler cesur, zapt ve kontrol edilemez savaşçılardı; yani göksel rakipleri olan Kerubilerin tamı zıddıydılar.

Ama Apollyon, Ablon'u gözetlemekle ne elde etmek istiyor olabilirdi ki? Ondan kişisel intikamını mı almak istiyordu yoksa Karanlık Başmeklek'in emri doğrultusunda mı hareket ediyordu? İttifak kurma teklifini reddettiği için Lucifer, Ablon'u ortadan kaldırmayı istiyor olabilir miydi? Yoksa Apollyon bundan on beş bin yıl önce başladıkları kavgayı nihayet bitirmek niyetinde miydi?

Şeytanın mağarasının girişindeki son karşılaşmalarında Ablon ona meydan okumuştı.

Avcı da bunu unutmamıştı.

ŞAMIRA SİYON'DA

Ablon, otobüsün penceresinden baktığında ve şehrin tarihî bölümünü çevreleyen duvarların ötesinde, uzaklarda bazı modern binalar gördüğünde gün doğmuştu bile. Burası şehrin yeni bölümüydü; 1860'tan sonra yerleşime açılan Kudüs'ün tarihî merkezi artık insanlarla dolup taşıdığı için burayı inşa etmek zorunda kalmışlardı. O dönemde şehrin bazı mahalleleri göçmenler için hazırlanıyordu, özellikle banliyöler farklı kültürlerin mimarisini ve geleneklerini yansıtan, sevilen çokkültürlü bölgelere dönüşmüşlerdi.

Hafif eğimli tepeler ile zeytin ağaçlarının arasında bulunan ve bir parmaklıkla kapatılmış olan yol, kalkan taşıyan birkaç polis ve cipler ile zırhlı araçların içindeki askerler tarafından kontrol ediliyordu. İsrail'in bütün yol ağını kontrol eden karakollardan biri burada konuşlanmıştı. Ablon, uzak yerlerde oturan pek çok İsraili ve Filistinlinin Kutsal Şehir'e çalışmaya geldiğini biliyordu, yolların da bu yüzden tıkalı olacağını tahmin etmişti. Ancak yanılmıştı. Otoyol bomboştu. Dükkânlar da muhtemelen Rio de Janeiro'da olduğu gibi kapanmıştı ve bütün dikkatler gezegeni kasıp kavurmakta olan dünya savaşına verilmişti.

Yanında oturan uzun elbiseli hanımın söylediklerinden anladığı kadarıyla otobüsteki yabancıların büyük kısmı işçi değildi, aksine Kudüs'teki tapınağa dua etmeye ve savaşın bitmesini beklemeye gelmiş olan yabancıları. Müslümanlara, Hristiyanlara ve Yahudilere ait kutsal yerler insanlarla dolup taşıyordu. Sadece az sayıda besin maddesi satan dükkân ve birkaç küçük süpermarket açıktı.

Tabanca ve tüfekte silahlanmış bir asker, kimlik kontrolü yapmak için otobüse bindi. Sième mental bir numarayla kendisinin ve arkadaşlarının yüzlerini görünmez kıldı, böylece asker onlarla ilgilenmedi.

Asker dışarıdakilere yolu açmalarını işaret etti: "Tuhaf, sanki uzun boylu sarışın bir adam ile gümüş saçlı bir kadın görür gibi olmuştum."

"Öyle mi?" diye güldü diğeri. "O yaşlı kadının çantasına saklanmış olmasınlar?"

Otobüs Kudüs şehrinin modern bölümünün yanından, Siyon Dağı'nın üzerinden, güneydeki tarihi merkezin etrafından geçti, ardından Kidron Vadisi'ni ve Zeytin Dağı'nı aştı, sonunda da Jericho Road'da durdu. Hemen arkalarına bulunan bir tepede, yüzlerce yıllık mezarlarıyla Yahudi kabristanı yer alıyordu. Burada Zekeriya ve Malaki peygamberlerin yanı sıra Kral Davud'un asi oğlu Abşalom'un da mezarı bulunuyordu. Şehrin tarihi bölümünün duvarlarının önünde de alçak bir düzlük olan Yehoşafat Vadisi uzanıyordu.

Binlerce yıl sonra, Ablon, Başmelek Cebrail ile dövuştüğü yere geri dönmüştü. Tepenin üzerinde duran üç melek, gri-kahverengi monoton manzaranın içinde renkli bir leke gibi göze çarpan şehrin tarihi bölümünün evlerini ve dar sokaklarını seyrediyordu. Burada, Zeytin Dağı'nda binlerce yıl önce Süleyman ve Herod tapınakları bulunuyordu.

Yarım yüzyıldan uzun bir süre boyunca bu plato bir harabe yığından ibaretti, ta ki Müslümanlar 691 yılında şehri yeniden ele geçirinceye dek. Orada, Tapınak Dağı'nda bugün dahi Kudüs'ün en sevilen kartpostal manzarası olan altın kubbeli, devasa bir cami inşa etmişlerdi. Bütün bölge –yani Tapınak Dağı– bugün kutsal kabul ediliyor ve Mescid-i Aksa, Kubbet-üs Sahra, İslam Sanatları Müzesi gibi kutsal kabul edi-

len çok sayıda bina barındırıyor. Batı yönünde ise bir duvar parçası, Tapınak Dağı'nı Yahudi mahallesinden ayırmaktadır: Ağlama Duvarı. Burası. İkinci Tapınağı yok eden yangından kalan tek parça olduğu için halen Yahudiliğin en çok itibar gören yeri konumunda. Ablon biraz ileride Müslüman mahallesini, az ötede de, şehirdeki sayısız Hristiyan mezhebine ait kiliseleri, patrikhaneleri ve hanlarla dolu Hristiyan ve Ermeni mahallelerini gördü.

Ablon kartal gözleriyle aynı zamanda şehrin tarihî merkezinin şaşılacak denli kalabalık olduğunu da fark etmişti. Kubbet-üs Sahra'nın etrafında ve Mescid-i Aksa'nın önünde, açık havada binlerce Müslüman dua ederken Yahudiler, Ağlama Duvarı'nın civarında dua etmeyi tercih ediyorlardı. Hristiyan mahallesinde ise bir tören alayı Via Dolorosa, yani Acılar Yolu üzerinden Mezar Kilisesi'ne gidiyordu. Bu öngörülemeyen tatil günü nedeniyle insanlar tapınakların bulunduğu yerlere akın ediyordu. Her köşede askerler ve İsrail polisleri vardı. Havada savaş helikopterleri daireler çiziyordu.

Sième tahminlerinde yanılmadığını anlamıştı: Şehrin tarihî kısmında Gerçekliğin Perdesi incecekti. Astral katmanda artık hiçbir meleğin bulunmadığı da dikkatini çekmişti. Eter katmanındaki karşılığı olan Siyon Kalesi'ne yakınlığı nedeniyle Kutsal Şehir, Kurtarıcı'nın doğumundan sonra Cebrail ve Kerubîlerin çekilmesiyle birlikte Mikail ve lejyonları tarafından işgal edilmişti. O günden bu yana Mikail'in ajanları şehrin tarihî merkezini kontrol ediyordu. Ancak Hesaplaşma Günü'nden bir önceki bugünde, ortalıkta hiçbir göksel varlık görünmüyordu.

“Buraya son gelişimde,” diye anlatmaya başladı Ablon, “yorulmak nedir bilmeyen göksel devriyeler astral katmanda nöbet tutuyordu ve Mikail'in askerlerinin saldırısından korkan Cebrail'in lejyonları da şehri kuşatmıştı. Bu, sizin sözlerinizle, iki başmelek arasındaki kişisel anlaşmazlığın ilk büyük gösterisiydi.”

“O kutsal bir gündü,” diye ekledi Asiel. “Kurtarıcı gerildiği haçta öldü ve iki başmeleğin lejyonları birbirine saldırdı. Biz Kurtarıcı'nın ruhunu savunmak için savaşıyorduk. Kurtarıcı iki gün sonra tekrar dirildi. Böylece bizim görevimiz de sona ermişti. Düşman ordusunu

geri püskürttük, Haled'den ayrıldık ve emniyette olduğumuz Birinci Gök'e sığındık."

"Haklısın general," diye katıldı Siéme ona. "Şimdi her şey ne kadar hüznü görünüyor. Kudüs o zamanlar gerçek bir hayalet yatağıydı ve hâlâ da öyle ancak ortalıkta tek bir göksel varlık bile yok. Eter katmanındaki Siyon Kalesi'nin buraya bu kadar yakın olduğuna inanmak da kolay değil. Buradaki bu sessizlik sana da biraz tuhaf gelmiyor mu?"

"Mikail tüm zamanların en büyük savaşı için hazırlanıyorsa bütün meleklerle ihtiyacı vardır. Neyse ki eter katmanından bizi göremiyorlar. Ama her yerde bir casus olabilir," uyarısında bulundu Ablon, havalimanından ayrılırken tehlike algılama duyusunun güçlü sinyallerini unutmamıştı.

Birlikte şehrin surlarından Müslüman mahallesine açılan Stefan Kapısı'na ilerlediler. Altın Kapı aslında daha yakındı, ancak on yedinci yüzyılda Osmanlılar tarafından örülerek kapatılmıştı.

"Burada bir araç bulma imkânımız var mıdır dersin?" diye sordu Asiel.

"Mutlaka vardır," diye karşılık verdi Ablon. "Yanımda biraz para var, belki bir otomobil kiralamaya yeter."

Kanuni Sultan Süleyman'ın 1538 yılında inşa ettirdiği kapıya ulaştıklarında saat sekiz olmak üzereydi. Ablon kapının kemerinin altından geçerken aşına olmadığı yeni bir şehrin kokusunu aldı. Yerlere, duvarlara, evlere, sokaklara ve etraftaki insanlara dikkatle baktı. Kudüs'te akla gelebilecek her yerde tarihle karşılaşılıyordu. Binlerce yıllık bu şehrin bıraktığı izlenimler, duyuları keskinleşmiş bir melekten hem inanamama hem de nostalji duyguları uyandırıyor. Perdenin ne kadar ince olduğu, onun da dikkatini çekmişti. "Zar... burada..." diye mırıldandı.

"Sanki bütün şehir dev bir tapınakmış gibi," diye tamamladı onun sözlerini Siéme.

Tam da bu yüzden geçmiş zamanlarda ölenlerin, insanlar için görünmez olarak duvar boşluklarına saklanan ve sokaklarda dolaşan hayaletlerini görmek, onlar için hiç de zor değildi. Bütün hayaletler gibi bunlar da zararsız ve melankolikti, astral katmana bağlıydılar ancak bir gözleri

maddesel dünyadaydı çünkü hâlâ gökyüzüne gitmelerini engelleyen meseleleri çözmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorlardı.

"Evet, işte buradayız," dedi Asiel sevinçle. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Şimdi bir otomobile ihtiyacımız var. mümkünse çölü aşmakta kullanabileceğimiz, sağlam bir tanesine. Bir harita temin etmek için bile vaktimiz var."

"Bütün bunları nereden bulacağımıza dair bir fikrin de var mı?" diye sordu Serafi.

"Dükkânlar kapalı ama belki üç mahallenin kesiştiği çarşıda açık bir yer vardır."

Bu fikir Asiel'in hoşuna gitmişti. "Daha önce buraya hiç gelmemiş birine göre gayet iyi bir rehbersin," dedi gülererek.

Ablon da sırtıttı. Kudüs'e hiç gelmemişti ama hakkında yazılan her şeyi okumuştı. Hafızası da, diğer yetenekleriyle birlikte, en büyük hazinesiydi. Savaş melekeleri bile ikinci sırada geliyordu.

Siyon Kalesi'nin en tepesinde, yüz katın sonuncusunda Şamira hâlâ o siyah mermer sütuna zincirliydi ve buz gibi bir rüzgâr tarafından kırbaçlanıyordu. Bu durumdayken bile balkon korkuluğunun diğer tarafında, bin metre aşağıdaki toprağı ve uzaklarda koruyucu bir halka gibi kaleyi çevreleyen dağları görebiliyordu. Daha da uzakta, dağların öte tarafında, koyu kırmızı sularıyla o gizemli Stiks Nehri bulunuyordu. Mikail'in ordularının bütün birimleri hazırды ve Cebrail'in üç yüz elli kilometre mesafede konuşlanmış olan asi lejyonlarının saldırısını bekliyorlardı.

Şamira yukarıda yalnız başınaydı ancak görünmez muhafızlar tarafından gözetlendiğinin de farkındaydı. İçinde bulunduğu durumdan kaçma imkânı yoktu. Büyük gücünü kullanmaya çalışabilirdi ancak bunun da faydası yoktu; etkili olabilmesi için kurbanda ait bir nesneye –mesela bir tüye– ihtiyacı vardı.

Böylece ne yapacağını düşünmeye başladı. Hiçbir şey yapmadan oturup ölümü de bekleyebilirdi ancak içinde hâlâ bir umut ışığı yanıyordu. Bugüne dek daha kötü durumlardan bile defalarca kurtulmuştu, üstelik dışarıdan yardım almasına da gerek kalmamıştı. Ablon'un ne

durumda olduğunu bilmiyordu. Onun buraya kendisini kurtarmaya geldiğine inanmayı çok isterdi ancak şimdi buna güvenmenin sırası değildi. Bir parçası onun yardıma koşmasını istiyordu ancak Bin Pencere'li Kule'yi yakından gördükten sonra devriyelerin kim olduğunu ve kana ne kadar susadıklarını anlamıştı. Gerçi Ablon'a ve onun savaşçı melekelerine güveniyordu ancak karanlık salonlarda pusuya yatmış düşmanlara -Kara Melek ve zalim Mikail de dâhildi bunlara- karşı kendisini savunamayacağından korkuyordu.

Aklından bu çelişkili düşünceler geçerken bir yandan da yetenekleri üzerinde yoğunlaşıyordu. Kendisini çok kötü hissediyordu. Daima aktif, akıllı ve enerjik biri olmuştu. Ama hayranlık duyduğu birçok kişi de bu acılara katlanmak zorunda kalmış ve bu da onu az da olsa teselli ediyordu. Sonra aklına bir zamanlar cehenneme atılarak oranın en korkunç zindanına hapsedilen Ablon'un bulunduğu yerden nasıl kaçtığı geldi.

Birileri Ablon'a yardım etmişti, yoksa orada ölebilirdi. Eski zamanlardan kalan bir dostluk, onu Şeol'de mutlak bir ölümün pençesinden kurtarmıştı.

Acaba kendi başına da benzer bir şey gelecek miydi?

СЕНЕПЕМІН ЗІПДАПЛАРИДА

Exmoor, İngiltere'nin güneyinde bir baronluk,
İS 1231

YAŞLI MEŞE

Karanlık Çağ adı verilen bir dönemdi. Bu kanlı dönemde şerefli erkekler pırıl pırıl zırhları içinde savaşa giderken, açlık çeken köylüler zalim efendilerinin tarlalarını ekip biçiyordu. Zaman görkemli kalelerin ve şövalyelerin, feodal derebeylerin, kilisenin ve Müslümanları Kutsal Topraklar'dan kovmak için çıkılan Haçlı Seferleri'nin en parlak dönemi idi.

Ağaçların, dalların ve yumuşak çimlerle kaplı toprağın karların altında ezildiği buz gibi bir kış sabahında, Ablon yaralı bir halde, sivri uçlu kozalaklı çamları nedeniyle Sivri Kozalak Ormanı adı verilen bir ormanda ilerlemeye çalışıyordu. Derken durdu, bir ağacın gövdesine yaslandı, derin derin nefes aldı. Sırtında, kaba giysisinin altında büyük bir kesik yarası vardı. Bir kılıçla açılmış gibi görünüyordu ancak biri sanki yarasını kızgın bir nesneyle dağlamış gibi kanaması bir anda

durmuştu. Güçleri onu terk ediyordu, bacakları titriyordu fakat durması imkânsızdı. Çok az yolu kalmıştı, gelmek üzereydi. Ormanın sonunu ve hemen arkasında bulunan köyü görebiliyordu bile. Belki orada su, yiyecek ve sıcak bir yatak bulabilirdi: avatarının tekrar güçlenmesi için bunlara ihtiyacı vardı.

Ablon fazlasıyla yorgun ve açtı ancak yine de pes etmeyerek karların içinde yürümeye devam etti. Bazen tökezleyerek yere düşüyor fakat kendini toplayarak yine ayağa kalkıyordu. Bir tepeye tırmandı, diğer taraftan aşağı indi, bir dizi çam ağacının yanından geçti, bir gölün etrafından dolaştı ve bir koruya ulaştı. Aradığı şey bunun sonundaydı.

Orman yolu, üzerinde tipik Norman tarzında, açık renkli ve kahverengi taşlardan yapılmış, irili ufaklı binalardan, kemerli geçitlerden ve yerden güvenli bir yükseklikte bulunan pencerelerden oluşan bir manastır kompleksinin bulunduğu, karla kaplı bir düzlükte son buluyordu. Manastırın ardından çakıl taşlarıyla kaplı dümdüz bir yol, bir kilometre kadar uzakta, buğday ve çavdar tarlalarının tam ortasında bulunan bir köye uzanıyordu. Ablon pek iyi göremiyordu ancak manastır hemen karşısında bulunuyordu. Binaların çevresinde bir duvarın bulunduğunu görmüştü, kapıda muhafızlar yoktu. Hemen duvarın yanında ise Ablon'un ne olduğunu iyi bildiği bir bina vardı. Burası rahiplerin fakirlere yiyecek yardımı yaptığı ve tedavi imkânı sağladığı bir imarethaneydi. Ön avludan hemen sonra iki yanında iki kule yükselen, renkli camlarla süslü bir kilise vardı. Bunun hemen yanında da yatak odaları, başrahibin evi, keşişlerin gündüzleri çeşitli konuları görüşmek için toplandıkları bir toplantı salonu vardı.

Asi Melek kemerli kapıdan geçerek koyu renk cübbeli adamların bulunduğu iç avluya girdi. Adamların bir düzine kadarı büyük bir meşenin etrafında toplanmıştı: içlerinden ikisi, ellerinde birer baltayla, ağacı kesmeye çalışıyordu. Ablon onlara daha fazla dikkat etmedi çünkü aniden içme suyu kokusu almıştı. Arkasına dönünce bir kuyu ve karların arasında içi su dolu bir kova gördü. Hızla kovanın yanına gitti

ve kana kana su içti. Artık güvendeydi. Gücü tükenip yere yığılırsa bu insanların ona yardım edeceğini biliyordu.

Dört genç rahip adayı ona doğru geldi ancak herhangi bir müdahalede bulunmadılar.

“Her gün yeni bir sürprizle başlıyor,” tespitinde bulunduğu içlerinde en genç olanı.

“Nereden geliyor acaba?” diye sordu bir diğeri.

“Belki Seaport’taki o delirmiş köylülerden biridir,” diye tahmin yürüttü kafası kazınmış bir ufaklık.

“Bir köylüye göre çok güçlü olduğunu görmüyor musun salak!” dedi aralarında en büyük olanı, biraz da kötü niyetle.

Diğerleri korkuyla sustular. Yabancıyı merakla ve pek de dostça olmayan bakışlarla süzüyorlardı. Ablon kovayı yere bıraktı, bir şeyler söylemek istedi ama boğazı çok ağrıyordu. Öne doğru sendeledi, bir taşa takıldı ve kendinden geçerek yere yığıldı.

“Yiyecek bir şeyler istiyordu herhalde,” dedi kafası kazınmış olan.

“Evet ama fakirlere yemek dağıtımı yarım saat sonra başlıyor. Ekmekler henüz ısınmadı,” dedi yüksek bir ses.

“Onu içeri taşıyalım mı?” diye bilmek istedi biri.

“Hayır, Prior* bize ağacı kesmemizi söyledi. Her şey sırayla.”

Diğerleri itiraz etmeden bu emre uydu.

Ablon kısa bir süreliğine bayılmıştı. Yaralıydı, yorgundu ve karnı çok açtı fakat ölmeyecekti. Sırtındaki yara ölümcül değildi, hatta pek önemli de değildi. Ancak onu zayıflatıyor ve istediği şeyi yapmasını geciktiriyordu.

Saman bir döşegin üzerinde uyandı, etrafını hoş bir sıcaklık sarmıştı. Birkaç kez öksürerek kan tükürdü. Parmakları donmuştu, sırtı yanıyordu ve başı kazan gibiydi.

Yattığı yerden doğruldu ve kiminde hasta köylülerin yattığı başka birçok saman döşek gördü. Burası uzun bir salondur, dar pencerelerden içeri güneşin altın renkli ışıkları düşüyordu. Biri zayıf, diğeri daha şişman

* Manastır yöneticisi. (ç. n.)

iki yaşlı adam, içerideki zavallılara ekmek ve birer çanak su dağıtıyordu. Bunlar, Benediktin Tarikatı'nın keşişleriydi, "Batılı Keşişlerin Patriği" olarak da bilinen Nursiah Benedikt'in öğretilerini takip ediyorlardı. Bu kuralları Roma'dan İngiltere'ye altıncı yüzyılda Benediktin keşişi Augustinus getirmiş, ülkenin en önemli dinî merkezi olan Canterbury'nin başpiskoposu olmuştu. Koyu renkli cübbeleri nedeniyle Benediktin rahipleri şakayla karışık "kara cübbeliler" olarak da bilinirlerdi.

Ablon, mavi gözleri dostça bakan yaşlı, uzun boylu bir keşişin uzattığı ekmek somununu iştahla midesine indirdi. Keşiş bundan fazla etkilenmemiştir çünkü açların nasıl davrandığını iyi biliyordu, bu yüzden anlayışlı bir gülümsemeyle ona bakmakla yetindi. İlerleyen yaşına rağmen Rahip Thomas sadece bir hasta bakıcıydı, yani manastır hiyerarşisinin en altında bir pozisyonda bulunuyordu. Hiçbir zaman bir peder olamamıştı. Aziz Benediktin'in kuralları, keşişlerin pek azının peder olmasını öngörüyordu.

Ablon kendisini tümüyle karnını doyurmaya vermiş olduğu için yanında durup yemek yerken kendisini seyreden bu sıcakkanlı adama hiç aldırış etmedi. Görünüşe göre Rahip Thomas onunla sükûnet içinde konuşmak istiyor, bu yüzden de sabırla yemeğini bitirmesini bekliyordu.

"Prior'a burada olduğumu söyledim," dedi ihtiyar sonra aniden.

"Prior mu?" diye tekrar etti Ablon şaşırarak. "Yoksa bir onur konuğu muyum?" diye sordu sonra şakayla karışık.

Keşiş şaşkınlıkla yaralı adamın şivesinde en küçük bir aksan bulmadığını fark etti ve sanki ölümcül bir günah işlemiş gibi özürler dilemeye başladı. "Ben... çok özür dilerim, asil şövalye. Sizi bir Fransız sanmıştım."

Bu sözler, özellikle de uygun görüldüğü unvan Ablon'u eğlendirmişti. "Yalnız olduğumu sanma. Nereye gidersem gideyim, beni olduğumdan farklı biri sanıyorlar."

"Yine de Prior ile sohbet etmeniz fena olmaz," diye ısrar etti keşiş.

Bu öneri Ablon'un hoşuna gitmişti. Prior, Abt adı verilen başrahipten sonra gelen, manastırın ikinci önemli kişisiydi. Belki de ülkenin gününde arayıp durduğu şahsı bulmasında kendisine yardımcı olabilirdi.

Kerubî meleği, bundan birkaç ay önce İskoçya'da Rüzgârın Kanadı olarak bilinen Yarion'la, yani bir diğer asi meleklerle karşılaşmıştı. Birlikte dünyayı dolaşmaya ve kardeşliği tekrar diriltmeye karar vermişlerdi. Planlarının üzerinde çalışabilmek için birer ruhban kılığına girerek Aziz Luke Manastırı'na gitmiş, burada huzurlu bir çalışma ortamı bulmuşlardı.

Ancak bu huzur, bir cehennem katilinin gelişiyle son bulmuştu. Demon Apollyon gece manastıra girmiş ve ateş kılıcıyla generalin sırtında bir yara açmıştı. Ölmek üzere olan Ablon, ölüm meleğinin Yarion'u mağlup edişini ve onu henüz hayattayken cehennemin derinliklerine götürmesini seyretmek zorunda kalmıştı. Kerubî, o Malikî meleğinin nasıl olup da asi dostunu Gerçekliğin Perdesi'nin diğer tarafına götürmeyi başarmış olduğunu bilmiyordu ancak Şamira'nın kendisini bu konuda aydınlatabileceğini umut ediyordu.

Ablon, Şamira'nın Exmoor'da yaşadığını ve evinin nerede olduğunu aşağı yukarı biliyordu. Bristol, Bath, Glastonbury ve Ilchester üzerinden bu kontluğa kadar onun izini sürmüştü.

"Prior ile arzu ettiği zaman görüşmeye hazırım," dedi.

"Sizi sonra çağırarak. Şimdi sabah ayinine katılacağız."

Benediktin keşişlerinde günün akışı, Aziz Benediktin tarafından *opus dei* olarak adlandırılan ve birlikte icra edilen ayinlere göre belirleniyordu. Bunlar, günde sekiz defa düzenleniyordu: tanrısal gece nöbeti ya da Vigil; sabahın erken saatlerinde okunan ofisiyum ya da Matutin; Matutin'i takip eden kanonik dualar; sonra da Prim, Terz, Sext, Non, Vesper ve Komplet adları verilen yedi kısa dua.

"Bekleyebilirim," dedi Ablon.

Yaşlı adam boş çanağı aldı ve salondan ayrılmadan önce şöyle dedi: "O halde biraz daha uyuyun. Tarikatımızın mensupları için konukseverlik kutsal bir görevdir. Ziyaretçiler burada İsa Mesih tarafından bizzat karşılanırlar."

Ablon başını salladı ancak avluda karşılaştığı rahip adaylarının kayıtsız davranışlarını unutmamıştı. Kendisini çarmıha germedikleri sürece her şey yolundaydı.

HAKİKAT ŞARAPTADIR

Kırsal bir alanın tam ortasında bulunan manastır çok sessizdi. Sakinlerinin bir kısmı günü geniş koridorların sessizliğinde geçirirken, rahiplerin bir kısmı da Gregoryen ilahileri söylüyordu. Dua ettikleri kilise avlunun diğer tarafındaydı ancak söyledikleri ilahiler ve dinî şarkılar kulağına kadar geliyordu. Bu yumuşak melodiler onun tamamıyla uyanmasına ve içinde hüznü hatıraların canlanmasına neden oldu. Göğün altıncı katında bulunan sayısız salondan biri olan barış tribününde, üç yüz gökyüzü sakini, uyuyan Tanrı'nın şerefine senfoniler besteliyordu.

Yemek saati yaklaşmıştı, tarlalar ve ormanlar yavaş yavaş beyaz kar örtüsünün altında kaybolmaya başlıyordu.

Ablon ayağa kalktı, kendisini çok daha iyi hissediyordu. Diğer hastalar uyurken salonda dolaştı ve pencerelerin birinden gizlice iç avluya bir bakış fırlattı. Avlunun ortasındaki meşe gerçekten de kesilmişti ancak kütüğü hâlâ oradaydı. O kadar güzel, o kadar saygın, o kadar güçlü bir ağaçtı ki! Kış nedeniyle yapraksız olan dalları bile yaşam doluydu. Şimdiyse kısa bir süre sonra toprağa geri dönecek olan bir kadavraya benziyordu. Eski Keltler için meşe kutsal bir ağaçtı ancak Hristiyanların birçoğu atalarının inançlarını umursamıyordu bile.

Arkasından ayak seslerinin geldiğini duyunca tekrar saman döşegine oturdu. Kapıdan içeri zayıf ihtiyaç girmişti.

“Uyuyamadınız mı?” diye sordu.

“Uyudum, uyandım. Ateşin sıcaklığı ile kara vuran kar taneleri, yorgun bir adam için en iyi uyku ilacı.”

Keşiş memnun görünüyordu. “Şimdi benimle gelebilir misiniz?”

“Elbette,” dedi Ablon ve ayağa kalktı.

Karanlık sütunlu koridorlardan ve geniş salonlardan geçtiler. Her yer buz gibi soğuktu, bu yüzden pencerelerden uzak durmaya çalışıyorlardı. Kemerli bir kapıdan geçerek bir atriuma girdiler ve sonra da Abt'ın bölümüne ulaştılar. Ayaklarının altında yumuşak karlar gıcırđıyordu.

Sonunda, taşla örülmüş bir koridorun bitiminde, çift kanatlı ahşap bir kapının önünde durdular. Rahip Thomas kapıyı üç kez vurdu.

“Abt’ımız şu anda Canterbury’de, dolayısıyla Prior John Marc sizi kabul edecek. Kendisi Westminster’da peder ilan edilen, genç ve zeki biridir.”

Benediktin kurallarına göre keşişlerin normalde hep aynı cemaat içinde yaşaması gerekirdi ancak bazen beklenmedik yer değişiklikleri söz konusu olabiliyordu. Westminster Manastırı doğuda, Londra’da bulunuyordu –hâlâ da orada bulunuyor– ve bu manastırdan oldukça uzaktaydı. Ablon ise bu bölgeyi ve insanlarını tanıyan biriyle konuşmayı tercih ederdi. Prior kendisine yardım edebilir miydi acaba?

Ahşap kapı açıldı ve yaklaşık kırk yaşlarında, sağlıklı ve güçlü bir vücudu olan uzun boylu, nazik bir adam misafirini içeri buyur etti. Üzerinde o bildik siyah cübbelerden biri vardı ancak bunun üzerine keten ve kadifeden yapılmış, manastır ölçülerine göre lüks denebilecek bir üstlük geçirmişti. Odadan içine yemek kokularının karıştığı hoş bir sıcaklık yayılıyordu.

“İçeri buyurun,” dedi güçlü bir sesle ve Ablon konuşma tarzından onun iyi eğitim almış biri olduğunu anladı. İhtiyar Thomas gitmek için geri döndü, Kerubi meleği ise içeri girdi.

Abt’ın makamı, manastırın en önemli bölümüydü. En az üç odaya ve ortasında uzun bir masa bulunan bir salona sahipti. Masanın üzerindeyse nefis yemekler vardı. Et yoktu ama siyah ekmek, haşlanmış yumurtalar, soğan ve mercimekten yapılan lezzetli bir çorbanın yanı sıra, su ve şarap dolu testiler de göze çarpıyordu. Köşelerin birinde bulunan bir şöminede yanan ateş, içeriye hoş bir sıcaklık yayıyordu.

Prior masaya oturdu ve bir baş hareketiyle konuğuna da oturmasını işaret etti. “Buyurun delikanlı,” dedi, masadaki yemekleri işaret ederek.

Ablon daveti kabul etti ve sessizce eğilerek konukseverliği için adama teşekkür etti. Sonra sandalyesine yaslandı ve pederle birlikte yemeye başladı. O ekmekten bir parça koparıırken ev sahibi çorba içmeye başlamıştı bile.

“Ekmek yaşımdır, ettir,” diye söze başladı Prior. Yolcunun mütevazı tavrı hoşuna gitmişti ve bunu dinsel bir benzetme yapmak için bir fırsat olarak değerlendiriyordu.

Bir askere benziyor, diye geçirdi içinden Ablon. Tam da böyle birine ihtiyaç duyuyordu.

“Bu anlamlı söz bana tam olarak uyuyor,” dedi bu sözlerdeki ironiyi anlayan Ablon. Fiziksel vücudunun yeniden güç kazanması için yemeye, içmeye ve uyumaya ihtiyacı vardı.

Peder dikkat kesilmişti.

“Hristiyan mısınız?”

“Kiliseye çok sık gitmediğimi itiraf etmeliyim,” dedi Ablon, bu tür beklenmedik sorulara kaçamak cevaplar vermekte giderek ustalaşıyordu.

Din adamının yüzündeki ifadede bir değişiklik olmadı ancak doğru adamı bulduğu için içten içe çok seviniyordu ve bir Hristiyan olmasa bile ondan faydalanacaktı.

“Lütfen patavatsızlığımı bağışlayın,” dedi sohbet duraksadığı için. “Ben Prior John Marc’ım ve Abt dönünceye kadar bu manastırdan sorumluyum. Peki ya siz? Nerelisiniz acaba?”

“Sizin düşmanınız değilim, hele bir Fransız hiç değilim.”

Din adamı, konuğunun kendisine “rahip” veya “peder” diye hitap etmediğini fark etmişti. Bu, onun bir köylü olmadığı anlamına geliyordu. Onlar genellikle feodal formalitelere bağlı kahlırlardı. Bu adam kendisinin bir soylu, şövalye veya paralı asker olduğunu anlatmaya çalışıyordu ancak kaçamak tavırları yavaş yavaş canını sıkınaya başlamıştı. Bu yabancıdan gerçeği öğrenmeye kararlı olan Prior, konukseverlik kisvesi altında Ablon’un kadehini ağzına kadar şarapla doldurdu. “Ama bir savaşçı olduğunuza eminim,” demesiyle birlikte Ablon, onun gerçek niyetinin ne olduğunu anladı.

“In vino veritas,” diye karşılık verdi ironik bir tavırla ve Marc da onun sıradan biri olmadığını anladı. Bir sarhoştan sır almanın daha kolay olacağını ifade eden bu deyiimi sadece eğitilmiş insanlar bilirdi.

Ablon buna rağmen şaraptan bir yudum içti; bu kadarından sarhoş olmayacağını biliyordu. "Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu sonra lafı dolandırmadan ve adama kaçacak yer bırakmadan.

Rahip sırtını dikleştirdi, yüzü ciddileşmişti. Londra Sarayı'ndaki soyluları bile baştan çıkarmayı başardığı hitabet yeteneği bir işe yaramamıştı. "Her şeyden önce savaş tecrübesine sahip olup olmadığınızı ya da ormanı iyi bilip bilmediğinizi öğrenmek zorundayım. Özel bir görev üstlenebilecek durumda olduğunuzdan emin olmam lazım."

Ablon onun bakışlarından ne demek istediğini anlamıştı. "Bir paralı asker arıyorsunuz."

Prior'un sinirleri bozulmaya başlıyordu. Biraz şansa dayalı olarak asker bulmakta kullandığı bu yöntem pek de Hristiyanca bir davranış sayılmazdı. Konuğunun sessizliğinden farklı anlamlar çıkarmıştı ancak artık geriye dönüş yoktu. "Manastırda bazı politik sorunlarımız var," dedi sonra.

Ablon, keşişin konuşmaya devam edeceği umuduyla sessizce bekledi.

"Bu Abtlık, Baron Peter Madog tarafından destekleniyor," diye devam etti adam. "O aynı zamanda hemen yakındaki çavdar tarlalarının arkasında bulunan Redmill köyünün de efendisi. Bu köyü mutlaka görmüşsünüzdür, diye düşünüyorum."

"Tarlaları gördüm ama köyü değil."

"Sis fazlasıyla yoğunlu herhalde. Madog epey zamandır Exmoor'dan Glastonbury'ye yeni bir yol yaptırmak istiyor ancak bu hat doğuda Kızıl Orman adı verilen eski bir ormanın tam içinden geçiyor."

"Neden keşişlerinizi ağaçları kesmekle görevlendirmiyorsunuz? Gördüğüm kadarıyla bu işten iyi anlıyorlar," diye dalga geçti Ablon, aklına kesilen ağacın hüznölendirici görüntüsü gelmişti.

"Keşişler oduncu değildir. Ayrıca o gayet büyük bir orman. Üstelik öyle bir planı gerçekleştirmek için de çok daha fazla ihtiyacımız var."

"Peki ya baron? İşçilere verecek parası mı yok?"

Ev sahibi rahatsız olmuş bir şekilde güldü. Kendisi gibi aydın, eğitilmiş bir adam bile böyle bir konu hakkında konuşmaktan hoşlanmazdı. "Elbette parası var, fazla parası var hatta. Esas sorun, açlıktan ölmek

üzere olan köylülerin bile o ormana girmeye cesaret edememesi. Romalılar zamanından bu yana o ormanın cinler ve periler tarafından istila edilmiş olduğu anlatılır.”

Ablon yine alaycı bir şekilde güldü. “Bu tür şeylere inandığınızı söylemeyeceksiniz herhalde, haksız mıyım?”

“Ben sadece Tanrı’ya inanırım yabancı, başka hiçbir şeye değil.” diye karşılık verdi peder biraz sinirli bir sesle. “Ama fakirlerin batıl inançları gayet kuvvetli, eski zamanların putperest büyücülerinin kötü bir mirası.” Druidler, Keltlerin İngiltere’de yaşadığı eski günlerin rahipleriydi. “Oduncular barona, ormana ancak önceden bir grup Hristiyan içinden yürüyerek geçtiği takdirde gireceklerini söylediler. Geçtiğimiz sene manastır halkından birkaç kişiyi o ıssız bölgeyi ziyaret etmeleri konusunda ikna ettim. Yürüyerek ağaçların yanına kadar gittiler ancak adamların bazıları sesler ve gülüşmeler işitmiş. Bir de siyah saçlı, beyaz tenli bir kadın görmüşler; ona Kızıl Orman’ın Cadısı adını takmışlar.”

Ablon’un lokması az kalsın boğazında kalıyordu. Kızıl Orman’ın Cadısı olsa olsa Şamira olabilirdi. Ne de olsa onu iyi tanıyor ve el değmemiş yörelerde yaşamaktan hoşlandığını biliyordu. Ölümbüyücüsü Şamira hiçbir zaman bir büyücüler örgütüne veya konseyine mensup olmamış, hep yalnız yaşamayı tercih etmişti. Belki de bu yüzden hâlâ hayattaydı.

“Bu tuhaf ve korkunç sesleri duyduklarında,” diye devam etti sözlerine keşiş, “adamlarımın korkudan ödü patladı ve verdiğim görevi yerine getiremediler. O zamandan bu yana keşiş adayları da ormanda şeytanın yaşadığına inanıyor ve oraya gitmeyi reddediyorlar. Oduncular da aynı şekilde.”

“Ne kadar korkunç bir hikâye!” diye bağırdı masallara inanmayan Ablon. Ancak Şamira’nın birkaç sihirli sözcükle ormanına girmeye çalışan yabancıları geri püskürtmüş olması kuvvetle muhtemeldi. Ormanın cadısının kim olduğundan zaten şüphesi yoktu; bu onun için çok açık bir durumdu.

“Manastırımızın yöneticisi olan Abt Paul, zaman kazanmak için Canterbury’de piskoposları ziyaret ediyor. Bu arada ben de adamlarımın artık bu saçmalığa inanmayıp ormana girmelerini sağlamak için bir

şeyler yapmak zorundayım. Gönderdiğim ekip ormanın içinden geçtiği takdirde oduncular da artık bu saçmalığa inanmayacaktır. O yol inşa edilemezse hem bu manastırın hem de köyün sonu geldi demektir.”

“Bu zamana kadar bunun yapılamamış olması çok ilginç.”

“Hem manastır hem de köy vaktiyle baronun ailesi tarafından finanse edilmişti. O zamanlar daha aزیyla idare ediliyordu ancak şimdi çavdara olan talep çok arttı. Bu mülkün finansmanının sağlanması için fazla buğday ve çavdarımızı mutlaka dışarıya satmak zorundayız.”

“Yani baron cebini daha fazla doldurmak istiyor.”

Din adamı, Ablon’un bu sözüne itiraz etmedi ama onu onaylamadı da. “Artık her neyse; sonuçta Baron Peter Madog bizim efendimiz.”

Ablon son ekmek dilimini yedi, suyunu içti ve bir kâse çorba aldı. “Peki, paralı bir askere neden ihtiyaç duyuyorsunuz?”

“Ben sadece bu saçmalığa inanmayan cesur bir adam arıyorum. Şerefli bir şövalye bir geceyi bu ormanda geçirir, sağ salım ve akıllı başında geri gelirse keşişler de ormanın bu gizeminin aslında aptalca bir batıl inanç olduğunu anlayacaktır. Bu durumda ben de yeni bir ekibi oraya gönderebilir, ormanı kutsayabilir ve oduncuların çalışması için gereken ortamı hazırlayabilirim.”

“Hepsi bu kadar mı?” diye sordu Ablon şaşkınlıkla.

Ev sahibi ayağa kalktı ve odanın bir köşesinden küçük bir ahşap sandık alarak masaya koydu. Sandığın demir menteşeleri ve sağlam bir kilidi vardı. “Bu iş için size elbette iyi bir ödeme yapacağım,” diye fısıldadı ve sandığın kapağını açtı. Sandığın içi çok sayıda gümüş parayla doluydu. Ayrıca altın nesneler, değerli taşlarla bezeli haçlar ve گردanlıklar da göze çarpıyordu.

Ancak Ablon insanlara özgü bu önemsiz şeylerden nefret ediyordu, üstelik bunların nasıl elde edilmiş olduğunu düşünmek bile istemiyordu. “Paranız sizin olsun Prior. Şansınıza ikimiz de aynı amacı güdüyoruz. Bu baronluğa ayak bastığım andan bu yana ben de Kızıl Orman’a gitmek istiyor ama bunu nasıl yapacağımı bilemiyordum. Ormana gireceğim ama sanırım orada bir günden daha uzun bir süre kalırım.”

“Sözleriniz kafa karıştırıcı.”

“O cadıyı görmek istiyorum. Ama endişelenmenize gerek yok, ben bir büyücü değilim.”

Rahip sandığı kapadı, gökyüzü sakinini tepeden tırnağa inceledi ve sonra da ağır adımlarla ilerleyerek elindeki sandığı tekrar yerine koydu. Manastırın durumunu ortaya koyduğu için pişmanlık duyuyordu ancak bunu çaresizlikten yapmıştı. “Ne isterseniz yapın,” dedi ona mesafeli bir şekilde aklına başka bir şey gelmediği için. “Ama çok fazla beklemeyin. Dediğim gibi size iyi bir ödeme yapabilirim.”

“Parayla işimin olmadığını size söylemiştim,” dedi Ablon çorbasının son yudumlarını içerken.

Peder bakışlarını başka yöne çevirerek bir daha para konusunu açmamaya karar verdi. Bu fırsatı kaçırmaması gerekiyordu; elinde Kızıl Orman’a girmeye hazır, üstelik bunun için para talep etmeyen bir asker vardı! Onun gözünde Ablon şu anda Breton mitolojisindeki kahramanlardan, Artus zamanındaki şövalyelerden biriydi. Bu destansı kahramanlığı nasıl duyuracağını ve onu hangi unvanlarla süsleyeceğini daha şimdiden düşünmeye başlamıştı; örneğin Ejderha Öldüren ve Kutsal Şövalye gibi bir şey diyebilirdi. “Ne zaman yola çıkabiliriz?” Din adamının acelesi vardı. “İmarethanedeki hasta bakıcı sizin yaralı olduğunuzu söylemişti.”

“Kendimi çok daha iyi hissediyorum,” dedi Ablon gerçeği dile getirerek. Sadece bir gün daha dinlenebildiği takdirde eski gücüne yeniden kavuşmuş olacaktı. Savaşçı melekler, mistik silahlarla yaralanmış olsalar bile çok çabuk iyileşiyorlardı. “Yarın yola çıkabiliriz ama dediğim gibi ben yolu bilmiyorum.”

John Marc nihayet –Ablon manastıra gelmeden çok uzun bir süre önce– üzerinde uzun uzun çalıştığı hedefine ulaşmıştı. Aylardır başka hiçbir şey düşünemiyordu. “Önce bu iş için kutsal bir ayın düzenleyeceğim. Sonra da birkaç rahibi manastırın güvenliği için burada bırakacağım, diğerleri de bizimle gelecek. Sonra ormanın yakınlarında bir yerde dönüşünüzü bekleyeceğiz.”

Ablon her ne kadar Prior'un ilerici görüşlerinden pek hoşlanmadıysa da onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. İnsanların uygarlığının

ARMAGEDDON

yayılmasına bir itirazı yoktu ancak ormanın tahrip edilmesi, feodal derebeylerinin açgözlülüğünü besleyecekti. Yol elbette başka bir rota da izleyebilirdi ancak bu durumda daha uzun olur, ticareti olumsuz etkiler ve gelirin azalmasına neden olurdu.

“Ancak size herhangi bir söz veremem. Amacımızın ortak olduğunu söylemiştim, hepsi bu kadar.”

Baron elbette askerî bir güce sahipti ancak bunlar doğal olarak sadece baronun emirlerini dinlerlerdi. Din adamının ihtiyaç duyduğu şey yalnız bir kahraman, cesur, tecrübeli bir şövalyeydi. Bir Hıristiyan olsa elbette daha iyi olurdu ancak mükemmeliyetçiliğin iyi bir şey olmadığını farkındaydı. Tabii bu adamın kim olduğunu ve nereden geldiğini de bilmiyordu. Ama zaten ne fark ederdi ki?

Kahramanı için nasıl olsa bir kimlik uydururdu. Her şey yolunda giderse, yol yaz sonuna kadar bitmiş olurdu. Baronluk ve köy, tabii onlarla birlikte kilise ve manastır da gelişip güçlenirdi. Daha sonra da John Marc, Abt olurdu. Bir şövalyeye şeytanı mağlup etmekte yardımcı olan bir adamı kim desteklemezdi ki?

Çünkü Ablon tam olarak bu şeytanla yüzleşmek zorunda kalacaktı.

KIZIL ORMAN

Ertesi gün uyandığında Ablon tam olarak iyileşmişti. Şafak sökerken epey kar yağmıştı ancak yağış şimdi durmuştu. Hava da epey soğumuştur. Yine de Prior John Marc bir heyet toplamayı başarmıştı; yaklaşık elli keşiş çadırlar, erzak, sıcak tutan kalın giysiler, daha da önemlisi, tespihler, haçlar ve tütsüler gibi dinî nesnelerle donanmış olarak bir tören alayı teşkil etmişti. Camla kaplı bir tahtırevanda Nursialı Aziz Benedikt’in bir resmiyle, İngiltere kralı III. Henry’nin de mensubu olduğu Anjou Hanedanlığı’nın armasını taşıyorlardı. Kafilye birkaç hacı da katılmıştı ancak özellikle genç olanları korkunç sıkılmış görünüyorlardı ve dişleri soğuktan birbirine vuruyordu.

Prior bu görevi için kahramanına askerî bir üniforma hazırlatmıştı ve savaşıya üzerindeki paçavraları olağanüstü güzellikte zincirli bir zırh ve baldırlarına kadar uzanan pamuklu bir tunikle değiştirmesini teklif etmişti. Kumaş da çok iyi kaliteydi, rengi siyahtı ve üzerinde kırmızı bir haç göze çarpıyordu. Üniforma, bir çift çelik eldivenle tamamlanıyordu. Pederin bir kılıç satın alacak vakti olmadığı için bir tahta parçasını kumaşlara sardırması ve Ablon'dan bunu yanına almasını rica etmişti. Asi Melek, pederle bir anlaşma imzalamadığı gibi, ona görevi tamamlayacağına dair bir güvence de vermemişti. Ancak yine de –kendi çıkarı için olsa dahi– kendisine yiyecek ve barınak sağlayan bu adama bir şeyler borçlu olduğunu hissediyordu.

Keşişlerin atları yoktu, sadece dört katırları vardı. Bunlarla bütün gün boyunca karla kaplı toprak bir yol üzerinde doğuya doğru yol aldılar. Akşama doğru Kızıl Orman'a ulaştılar ve –güvenli bir mesafede– buz gibi bir tepede kamp kurdular. Birçoğunun korkusu yüzlerinden okunuyordu; ormanla ilgili anlatılan şeytan hikâyeleri ödlerini koparıyordu. Ancak Marc ve diğer yaşlılar, korkanlara İncil'den pasajlar okuyor ve cesaret vermeye çalışıyorlardı.

Kızıl Orman, ismini ağaçlarından alıyordu. Bunlar yapraklarını kışın bile dökmeyen, tuhaf bir kırmızı kabuğu olan eşsiz meşe ağaçlarıydı. Bu tür bitkiler artık mevcut değil ve bilim insanları, bunlara çok eski zamanlarda bile pek az rastlandığı için, varlıklarını kabul etmiyorlar. Ortaçağ'da tümüyle ortadan kalkmışlardı ve bunlar bilinen belki de son örnekleriydi.

Ablon, burasının başta düşündüğünden çok daha büyük bir orman olduğunu anlamıştı. Oduncuların buradan bir yol açmak için oldukça yoğun çalışmak zorunda kalacaklarının da farkındaydı çünkü ağaçların gövdeleri kalın ve sağlamdı. Ayrıca Ablon'un içinde pek de iyi olmayan duygular belirmişti, tıpkı vaktiyle Tin-Sen Ormanı'nda olduğu gibi.

Keşişlerin monoton şarkıları eşliğinde güneş batarken Kızıl Orman'a doğru yola koyuldu. Prior karanlığa karşı ona bir meşale vermişti ancak Ablon'un buna ihtiyacı yoktu. Yeterince uzaklaştıktan sonra ormanın girişinde meşaleden kurtuldu.

Hava daha tam kararından ormanın kıyısına ulaşmıştı bile. Kısa bir süre sonra alacakaranlık basacak, ardından da gece olacaktı. Ablon ormanı araştırmak ve olası izleri bulmak için –geceleri de iyi görmesine rağmen– aydınlıktan yararlanmaya karar verdi. Çok özel bir izi, derhal tanıyacağı bir kokuyu takip ediyordu.

Ablon ormanı özenle taradı, ağaçları inceledi, havayı kokladı ama hiçbir şey bulamadı. Belki de yanılmıştı. Orman çok büyüktü ama sahip olduğu mükemmel koku alma duyusuyla, Şamira'nın o çok iyi tanıdığı kokusunu derhal tespit edebilirdi.

Bir süre sonra yorulunca mola verdi ve kırmızı kabuklu bir meşenin toprağın üzerindeki köklerinden birine oturdu. Tam o esnada tuhaf bir şey oldu: Son güneş ışını da gözden kaybolunca Gerçekliğin Perdesi hızla inceldi ve ateşe tutulan lastik gibi genişledi. Ablon merakla etrafına bakındı. Tam önünde, ağaçların tepelerinin birleşerek yapraklardan bir tünel oluşturduğu bir yolun sonunda zarda bir çatlak oluştuğunu fark etti. Tereddüt etmeden oraya yürüdü; alacakaranlıkta pusuya yatmış olabilecek tehlikelere karşı tepeden tırnağa dikkat kesilmişti.

Ablon, fiziksel ve ruhsal dünyalarla ilgili sahip olduğu tüm tecrübelerine rağmen böyle bir şeyi ilk defa görüyordu. Bu yolun bir tuzak ya da bir davet olup olmadığını veya kendi varlığından bağımsız olarak açılıp açılmadığını bilemiyordu. Yolun nereye uzandığı ve sonunda kendisini ne tür varlıkların beklediği hakkında da hiçbir fikri yoktu. Dahası Şamira'nın bu ormanda yaşayıp yaşamadığını bile anlayamamıştı.

Attığı her adımla her şey daha da tuhaf bir hal alıyordu. Henüz şaşkınlığını tam olarak üzerinden atamamış bir halde tünelde ilerlerken aniden ağaçların giderek canlandığını ve kış buzlarıyla kaplı yaprakların yaz sıcaklığına büründüğünü fark etti. Havada ince bir sis vardı ve burnuna yaz çiçeklerinin kokusu geliyordu. Ayaklarının dibindeki kar erimişti ve artık yumuşak çimenlerin üzerinde yürüyordu. Neredeyse gece olmuştu ancak yapraklardan oluşan çatıdan aşağı mavi bir ışık düşüyor ve yaprak tünelini aydınlatıyordu. Bu ana dek ortada gözük-

meyen hayvanlar, onunla ilgilenmeden etrafta hoplayıp zıplıyorlardı. Bir çayırkuşu şarkılar söylüyor, ağustos böcekleri cırlıyordu.

Bir tavşan yolun üzerine sıçradı ve Ablon'a dikkatle baktı. Bu olağanüstü manzara karşısında hâlâ tam olarak kendisine gelememiş olan Kerubî, hayvanın görünüşte zararsız olan gözlerindeki kararlılık ifadesini fark edememişti. Hayvan bir sıçrayışta tekrar çalılardan arasında gözden kayboldu.

Ablon tünelin sonuna ulaştığında olağanüstü güzellikte, etrafı meşe ağaçlarıyla çevrili bir açıklıkla karşılaştı. Burası rengârenk çiçekler ve kırmızı mantarlarla kaplı, muhteşem bir bahçeydi. Havada polen tozları uçuşuyor, şirin bir dere, köşede bulunan derin bir kuyuyu besliyordu. Bir arı vızıldadı, birkaç kere Ablon'un etrafında dolaştı, sonra da uçarak gözden kayboldu.

Orman aydınlığını kaplayan pus yavaş yavaş dağıldı ve Ablon dehşetle etrafının sarılmış olduğunu fark etti. Her taraftan inanılmaz varlıklar dostça olmaktan ziyade düşmanca bakışlarla onu süzüyordu. Bunlar insanlara benziyordu ancak insan değillerdi. Normal insanlara göre daha kısa boylu ve ince yapıydılar; sivri kulaklarından hiçbir ses kaçamıyordu ve badem biçimli gözleri simsiyahtı. Tenleri narin ve açık renkliydi, yüzlerinde soğuk ve duygusuz bir ifade vardı. Çoğunun ellerinde kirşilerine ok takılmış gümüş yaylar bulunuyordu, bir tanesininse elinde bir tarafı keskin, uzun bir kılıç vardı. Ablon, bu varlıkların dışı olanlarının, kızböcekleri gibi bir çift saydam kanada sahip olduğunu fark etti.

Bu varlıklar neydi acaba? Nereden geliyorlardı? Kendisi gibi tecrübeli bir savaşçıyı faka bastırmayı nasıl başarmışlardı? Ablon'un bütün bunlara verecek bir cevabı yoktu ancak birdenbire Gerçekliğin Perdesi'nin artık var olmadığını fark etti dehşet içinde. Fiziksel dünyada böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi ki?

Ablon, Tin-Sen Ormanı'nda verdiği mücadeleyi ve üç yaşlı hayaletle karşılaştığı batıl tapınağa girdiği anı hatırladı. Bu karşılaşma, fiziksel dünya ile ruhsal dünyanın kesişim yeri sayesinde mümkün olmuştu. Bu kesişim yerlerinin sayısı her geçen gün azalıyordu. Bunlar, perdenin

ARMAGEDDON

henüz var olmadığı ve iki dünyanın bir olduğu eski günlerden kalan bir şeydi. Bazı mistik ve büyülü noktalarda varlıklarını hâlâ sürdürüyorlardı ancak insanların dikkatsizliği yüzünden giderek yok olmaktaydılar.

İnsan benzeri bu yaratıklar eter varlıklarıydı ve Ablon bunların ne olduğunu tahmin etti...

“Ben Peri halkından Mercurion’um,” dedi kılıçlı varlık abartılı bir asalet gösterisiyle. “Buraya ne sebeple geldin gökyüzü sakini? Halkının buralarda fazla sevilmediğini bilmen gerekir.”

Onunla konuşan kobold ruhsal bir varlıktı ve Ablon’un aurasını hissedebiliyordu. Onları aldatmasına veya ikna etmesine imkân yoktu ancak Ablon bir çatışmaya girmek niyetinde değildi.

“Benim halkım mı? Ben bir asi meleğim Mercurion, keşişleri korkutan kadını, Endor Cadısı’nı arıyorum,” demeye cesaret etti. Belki de bu kadın Şamira değildi, o zaman başı ciddi anlamda belada demekti. Bir casus olmadığını nasıl ispat edebilirdi ki acaba?

Elinde kılıç tutan varlık, diğerlerine yaylarını indirmelerini belirten bir işaret yaptı. “Gökyüzünden kovulan biri olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu kobold, hâlâ tetikte bekliyordu.

“Ben cadının eski bir arkadaşıyım.”

Ablon’a arkadan küçük, kanatlı bir böceğe benzeyen bir varlık yaklaştı ve başına kondu. Kerubî tam bu varlığı kovalamaya hazırlanıyordu varlık altın renkli saçlarından iki tanesini alarak uzaklaştı.

Sonra gidip Mercurion’un omzuna konunca, Ablon bunun bir orman hayvanı değil, aksine masallarda anlatıldığı gibi, bir kelebeğinkilere benzeyen kırmızı-mavi kanatlarıyla bir peri olduğunu anladı. Küçük vücudu bir ateşböceği gibi pırıltılar saçıyordu. Küçük varlık Ablon’un saçlarını çiğnedi, yuttu, ardından da gözlerini açtı.

“Ziyaretçimiz hakkında ne dersin Serena?” diye sordu lider kobold.

“İyi huylu biri,” diye karşılık verdi peri. “Temiz bir kalbi var ve niyeti iyi.”

“Başka?”

“Saçının tadı güzel,” dedi peri son lokmayı da yutarak.

Elfler, tuhaf bir şekilde bu sözlerden sonra kendilerini daha iyi ve güvende hissetmeye başlamışlardı. Ablon bu ufak tefek varlığın nasıl olup da kendisinden çok daha cüsseli diğer periler üzerinde bu kadar etkili olduğunu bilemiyordu ancak Mercurion gerçekten de kılıcını kınına geri sokmuştu.

"O halde konuşum ol, " diye kararını bildirdi kobold yüzünde geniş bir gülümsemeyle. "Adın ne?"

"Ablon, bir Kerubî'yim," diye karşılık verdi, bu sürreel karşılaşmanın etkisinden bir türlü kurtulamamıştı, hâlâ şaşkınlık içindeydi.

"Kerubî Ablon..." diye tekrarladı kobold ismin tınısına kulak vererek. "Endor Cadısı bizim misafirimiz. Seni ona götüreceğim."

Kimera benzeri muhafızlar çemberi bozdular ve sıraya girdiler.

"Misafiriniz..." diye düşündü Ablon yüksek sesle. "Ben de böyle düşünüyordum."

Savaşçı melek, ağaçların mavi ışığında elflerin izini takip ederek ormanda ilerlemeye başladı. Buz gibi soğuk buraya giremiyordu, tek hissedilen güneşin ısıydı.

"Endor Cadısı bize senden söz etmişti ancak sadece yüzeysel olarak," dedi kobold. "O bizi yakından tanıyan birkaç insandan biri. Diğerleri evlerimizi tahrip edip duruyorlar."

"Evlerinizi mi?" diye sordu Ablon şaşkınlıkla. Şimdiye dek sadece sık ormanda yürümüş, bir tek kulübeyle bile karşılaşmamıştı.

Tam o anda öncekinden daha büyük, görkemli meşelerle dolu başka bir ormana göründü. Ağaçların gövdelerindeki irili ufaklı delikler, gerçekte perilere benzeyen kanatlı varlıkların girip çıkmak için kullandığı kapı ve pencerelerdi. Bu varlıkların bazıları uçuyor, bazıları tırmanıyor, bazılarıysa çimenlerin arasında oyun oynuyor, hoplayıp zıplıyordu. Bütün bu rengârenk kalabalığın içinde orman hayvanlarını andıranlar da vardı ancak perilerin büyük bir kısmı insanlara benziyordu. Küçüküklerdi fakat fantastik yeteneklerle donatılmışlardı. Ablon şaşkınlığından bir türlü kurtulamıyordu.

"Büyüleyici bir krallığın var Mercurion," dedi kobolda. Cennet bahçelerinde bile bu kadar güzel bir şey görmemişti. Havada da sıcak bir şey: benzersiz, canlandırıcı bir enerji vardı.

"Her meşede bir peri yaşıyor. Ağaçların biri öldüğünde bir peri de onunla birlikte ölüyor. Bu yüzden bu dünyayı terk etmeye hazırlanıyoruz."

Ablon düşünceli bir tavırla aydınlığa baktı ve bir saniye için yükümlülüklerini unuttu.

"Gidelim!" dedi Mercurion onu kolundan çekiştirerek. "Endor Cadısı'na bu yoldan gidiliyor."

MASUMLARIN GÖLÜ

Melek ve kobold iki tarafı böğürtlenler, yaban mersinleri ve mantarlarla kaplı bir patikadan geçtiler, sonra da ipek bir çadırın kurulu olduğu bir alana ulaştılar. Tentelerden biri geriye doğru katlanmıştı. İçeride ağaç köklerinden yapılmış bir masanın başında oturan bir kadın vardı ve ateşböceklerinden yayılan sarımtırak ışığın aydınlığında eski parşömenleri ve sihirli nesneleri inceliyordu. Hemen yanında sürüngen benzeyen uzun bir vücudu, alev alev yanan gözleri ve devasa dişleri bulunan bir yaratık, bir bekçi gibi yanına uzanmıştı. Bir aslan kadar büyüktü ve kuyruğu nedeniyle çok daha korkutucu bir görünüme sahipti. Derisini bir yılaninkine benzer pullar kaplıyordu, sırtında iki tane kanat göze çarpıyordu. Bu canavar, Viking kültüründe ve Normanların çizimlerinde çok başarılı bir şekilde görselleştirilen mitolojik ejderhalara çok benziyordu.

"Cadı," diye bağırdı Mercurion ve Şamira arkasına döndü. Göksel arkadaşını gördüğü anda gözleri parladı. Her şeyi olduğu gibi bırakarak ona doğru koştu ve boynuna atıldı.

"Ablon!" diye bağırdı duygulanarak. "Beni nasıl bulduğunu sormayacağım!"

"Bu defa şansım yaver gitti. Önce manastırdaki adamlar bana yardım etti, ardından da koboldlar. Bu defa şanslı bir yolcuyum," diye karşılık verdi gülerek.

Şamira zaten güzel bir kadındı ama Periler Diyarı'nın loşluğunda Ablon onun her zamankinden daha büyüleyici göründüğünü düşündü.

Ablon'un üzerindeki zırh gömleği, keten üstlüğü ve kilisenin haçını görünce, "Bu elbiseler de neyin nesi?" diye sordu Şamira.

"Sadece beni bu ormana gönderen adamı kırmak istemedim."

Elf Mercurion, melek ile cadı arasında derin ve içten bir yakınlık olduğunu fark edince uzaklaşmaya karar verdi. Ablon'un bir tehdit teşkil etmediğinden emin olmuştu. "Şimdi sizi yalnız bırakacağım," dedi generale dönerek. "Cadı, ormandaki patikaları iyi bilir. Sana eşlik edecektir."

Mercurion tam gitmek üzereydi ki olağanüstü Kızıl Orman'dan ve sakinlerinden büyülenmiş olan Ablon, Şamira'ya biraz daha yaklaştı. "Bu varlıklar da kim? Burası neresi? Her şey o kadar güzel, zengin ve bol ki! Ashında çok az rüya görürüm ama bu gerçekten de bir rüya gibi."

Şamira da içinde bulundukları bu muhteşem sahneye hayran kalmıştı. "Bir kesişim noktasının tam merkezinde bulunduğumuzu sen de fark etmişsindir herhalde. Perdenin yoğunlaşması sayesinde böyle yerler, dünyada yaşayan insanların göremediği dev köpük balonları gibi varlıklarını koruyorlar. Son birkaç aydır yoğun bir şekilde peri halkı üzerinde çalışıyorum. Mercurion ve diğer büyük koboldlar saray hanesine mensup ve elflerin en soylu olanları da onlar. Türlerinin dünyadaki son örneklerini teşkil ediyorlar. Periler ve kimeralar ise ruhsal varlıklar. Zar kalınlaştıkça, güçleri azalıyor."

Şamira, gözleri açık olduğu halde çadırdı yatan ejderhayı gösterdi. Hiç kılmıdamıyordu ancak her an tetikte olduğu belliydi. Bazı ejderhalar günler, yıllar, hatta yüzyıllar boyu hiç kıpırdamadan bekleme özelliğine sahipti. Hatta bazıları insanların kendilerini fark etmemesi için sihir kullanarak bir kayaya ya da ağaç kütüğüne bile dönüşebiliyorlardı.

"Gorigath, Periler Diyarı'nda kaldığım müddetçe beni koruması için yanıma verildi," diye devam etti Şamira. "O da türünün son örneği. ta

Romalılar zamanından önce bile burada yaşayan Margath adlı yaşlı bir ejderhanın en son tohumu.”

“Sivri dişlerine ve pençelerine rağmen gözüme o kadar da tehlikeli görünmedi.”

“Ejderhalar periler gibidir. Bunlar eter özlü doğal varlıklar. Bazıları perdenin ince olduğu yerlerde materyalize olmayı başarıyor ancak böyle yerlerin sayısı giderek azalıyor. Gel,” dedi Şamira, onu elinden çekerek. “Gel, seni Masumların Gölü’ne götüreyim.”

Ablon ile Şamira birlikte kızıl ağaçların arasında dolaşmaya başladılar ve zaman kavramını bütünüyle yitirdiler. Etraftaki olağanüstü böğürtlenlerin kokusu Ablon’un burnunu dolduruyordu. Bu kadar güzel bir kokuyu bugüne kadar hiç almamıştı. Tat alma duyusu uyanmıştı ve yol kenarında üzeri meyve dolu bir dal fark edince böğürtlenlerden birkaçını koparıp ağzına atmaya yeltendi. Ancak cadı ona engel oldu.

“Sakin bunlardan yeme, yoksa sonsuza dek burada kalırsın.”

“Nasıl yani?” diye sordu Ablon parlak meyveleri hızla yere atarak.

“Periler Diyarı’nın ışıltısı bütün duyuları canlandırır ancak tat alma duyusu bunların en güçlüsüdür. Sırf bu meşelerin görüntüsü bile seni bu kadar etkiliyorsa, bir de perilerin meyvelerinden yediğinde neler olacağını düşün. Bu nefis şeyleri bir kere yiyenin bir daha buradan ayrılmayı aklından bile geçirmediğini söylüyorlar.”

“Bu riski almamayı tercih ederim.”

Gezintileri, üzerinde ormanın girişindeki o ilk açıklıkta bulunana benzer buz gibi bir sis katmanıyla kaplı olan küçük bir gölün kıyısında sona erdi. Suyun içinden dev parmaklara benzeyen su bitkileri çıkıyor, nilüferlerin üzerinde kurbağalar vıraklıyordu.

“Masumların Gölü, aynı o ağaç tüneli gibi, kesişim noktasının merkezine giden bir yol,” açıklamasında bulundu Şamira. “Öbür tarafta sadece şafak sökerken Kızıl Orman’a açılan bir çıkış var.”

“Ya bu sis? O kadar tuhaf, o kadar soğuk ki!”

“Bu bir eter yoğunluğu. İki dünyanın birleştiği bölgenin sınırını belirliyor. Sanırım yakında bu kesişim noktası da yok olacak ve periler sadece eter katmanında yaşayabilecekler. Eski dönemlerde insanlar için

olduğu kadar elfler için de ulaşılabilir olan Avalon Adası'nın başına da aynı şey gelmişti. Bu ada şimdi sadece perdenin diğer tarafında bulunuyor. Zarin genişleyip inceldiği berrak yaz akşamlarında, duyarlı insanlar Avalon'un işaret fenerlerini hâlâ görebiliyor. Pek yakında o ışıklar da sönmüş olacak."

"Peki ya koboldlara ne olacak?"

"Bilmiyorum. Herhalde Mercurion gibi bazıları sonsuza dek burada kalacak. Eter içinde gezip dolaşarak bitkilerin ölümünü, nehirlerin kurumasını ve çimenlerin sararmasını izleyecekler. Ama çoğu uzun zaman önce anavatanları olan Arkadya'ya geri döndü. Orada her zaman yaz hüküm sürer ve hava sıcaktır."

"Ne kadar üzücü," dedi Ablon. "Sen bu yüzden mi buradasın? Bu destanın son kısmını mı yazıyorsun?"

"Perilerle temas kuran son insan büyük ihtimalle benim. Ben, Kimera Ülkesi'yle maddi katman arasındaki son bağlantı halkasıyım. Elflere hayran olan Druid rahipleri Romalılar tarafından öldürüldüler. Bugün de bu batıl ritüelleri kilise mahkûm ediyor. Kelt geleneklerinin neredeyse tümü sözlü olarak aktarıldığı için perilere ve onların sıradan insanlarla olan ilişkilerine dair bazı bilgi parçaları bugüne dek ulaşmış durumda."

Ablon bu küçük varlıkların yaşadığı trajediye üzülmüyordu ancak istese bile onlara yardım edemezdi. Öte yandan tamamlaması gereken bir görev vardı ve Kerubî melekleri, görevleri dışında kalan her şeye karşı duyarsızdılar.

Şamira gölün kıyısına oturdu ve gece karanlığında parlayan suyun yüzeyine bakarken yüzüne bir hüznün çöktü. Arkadaşının yanında olmasının verdiği sevinç yok olmuştu ve onun burada bulunma nedenini henüz bilmediğini fark etmişti.

"Ne oldu cadı?"

"Ablon, burada bulunduğun için çok mutluyum ancak büyük bir boşluğun gelişini görür gibiyim. Ne zaman bana gelsen, ya bana yaklaşan bir tehlikeyi haber veriyor ya da olmayacak bir şey istiyorsun. Bu sefer neden geldin?"

Ablon, Şamira'nın derdini anlıyordu ve önsezileri onu bu defa da yanıltmamıştı. Bu yüzden doğrudan konuya girmeye karar verdi çünkü umut dolu bir bekleyiş ancak acıları artırırdı. "Sonbahar başlangıcında İskoçya yaylasında bir asi melek, Rüzgârın Kanadı Yarion'la karşılaştım. Birlikte Aziz Luke Manastırı'na sığındık ve orada diğer asi melekleri aramaya karar verdik. Ancak planımız sekteye uğradı. Apollyon izimizi buldu ve Yarion'u tutsak etti. Sonra da onunla birlikte bu dünyayı terk etti."

"Bunu nasıl yaptı ki? Asi meleklerin fiziksel dünyaya bağlı olduklarını sanıyordum. O Malikî kendi avatarmı çözümdürse bile, asi melek için bunu yapamazdı."

"Ben de şaşırdım bu işe. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum; tek bildiğim, Ölüm Meleği'nin Rüzgârın Kanadı'm yanında götürdüğü. Mutlaka onu cehennemdeki zindana götürmüştür ve onu oradan kurtarmaya kararlıyım. Ama Şeol'e sadece bir kapı üzerinden ulaşabilirim."

Şamira, Ablon'un ne yapmak istediğini anlamıştı ve bir an için kendisinden bunu istiyor olabileceğine inanamadı. "Benden ne istediğini bildiğine emin misin?"

"Sihir yapmayı bilen ve ruhsal bağlantı kurmayı başaran tanıdığım tek varlıksın. Göksel özelliklerimle sihir ritüelleri yapamıyorum. Yardıma ihtiyacım var Şamira."

"Ne yapmayı düşünüyorsun ki? Cehenneme saldırıp Apollyon'u, Lucifer'i ve diğer düşmanlarını yenip arkadaşını kurtarmayı mı? Sana mistik bir yol açabilsem bile, Yarion artık ulaşabileceğin yerlerin çok ötesinde bulunuyor. Karanlık Başmelek'in krallığında olup biten her şeyden haberdar olduğunu söylemiştin bana bir defasında. Onun top- raklarına ayak bastığın anda bunu fark edecek ve karşına çıkacaktır."

"Yeteneklerimi hafife alıyorsun."

"Hayır. Değerini ve yapabileceklerini herkesten daha iyi biliyorum. Ama ne sen ne de bir başkası bu kadar çok demonla baş edemez. Zaten Lucifer de diğer başmelekler kadar güçlü ve kendi bölgesinde mağlup edilmesi neredeyse imkânsız. Mikail bile bu kadar çılgınca bir şeye cüret edemez."

“Çünkü Mikail'in haklarında endişeye kapılacağı arkadaşları yok.”

“Bunun arkadaşlıkla ilgisi yok! Sabah Yıldızı'nın tam da bunu amaçladığı hiç aklına gelmedi mi? Yani seni kendi bölgesine çekmek istediğini hiç düşünmedin mi? Yarion belki de sadece Apollyon ile şeytanın cehenneme gelmeni sağlamak için kullandığı bir yemdi.”

Ablon sonradan kendisini koca bir ordunun ikonu yapacak bir gururla bakışlarını yere çevirdi. Şamira'nın düşüncelerine ve Ölüm Meleği'nin kendisini korkunç bir tuzağa çekmek istediğine inanmıyordu. Ancak cadı yine de bir ölçüde haklıydı. Bu görevi başarıyla tamamlaması imkânsız gibiydi.

Ablon, yapmaya hazırlandığı bu intihar eylemi karşısında dehşete kapılmış olan Şamira'ya şefkatle yaklaştı. “Nasıl tanıştığımızı çok iyi hatırlıyorum Şamira,” diye söze başladı, bir eliyle de hafifce kadının yüzünü okşuyordu. “Henüz çok gençtin ancak yine de senin bilgeliğinden şüphe etmemiştim. Siz ölümlüler tanrısalsınız, meleklerden çok daha tanrısalsınız. Babil Kulesi'nin bulutların üzerine çıktığı o günlerde sana bir sır vermiştim. Dağın tepesindeyken sana insanlara verilen en büyük armağanın ne olduğunu söylemiştim.”

Çok uzun zaman öncesine ait bu hatıralar gözüünün önünde canlandığında, Şamira'nın içini yoğun duygular kaplamıştı. “Özgür irade. İnsanlığa verilen en büyük hediye.”

“Ne kadar reddetmek istesem de ben bir Kerubi'yim, savaşçı bir generalim. Benim kastım adalet ister ve ölmekten korkmaz. Görevimi yerine getirmez ve yoldaşıma yüz çevirirsem ağır ağır ölürüm. Auram çarpmaya devam eder ama güçlerim beni terk eder, hayat ışığım söner. O zaman geriye benden ne kalır?”

“Belki de çok arzuladığın o insan özü,” diye karşılık verdi Şamira.

“Ben doğamı inkâr edemem Şamira. Bu, yaratıcıma borçlu olduğum şeylerin en küçüğü. Başmelekler için dışlanmış, kovulmuş biri olabilirim ama Yahve için öyle değilim.”

Şamira daha önce de arkadaşını böyle anlamsız görevlerden vazgeçirmeye çalışmış fakat başarılı olamamıştı. Bunu şimdi de başaramayacaktı. Şamira bir ölümlüydü ve onun göksel doğasını asla tam olarak

kavrayamayacaktı. Bunu kabul edecek ancak nedenini anlayamayacaktı. "Bundan daha umutsuz durumlarla da başa çıkmıştık, değil mi?" diye pes etti sonunda.

Ve savaşçı melek onu kucakladı.

Kızıl Orman'daki kesişim noktasının içinde, Periler Diyarı'nın sınırları dâhilinde, eski Druidlerin seremonilerini yaptıkları bir taş çember bulunuyordu. Druidler orada elflerle buluşuyor ve birlikte hayaletlere bağlılıklarını bildiriyorlardı. Bu çember yüksek derecede enerji yüklü, bir boyuttan başka bir boyuta geçmekte kullanılan bir anahtardı. Burada perde mevcut olmadığı için rahipler Arkadya'ya olan mistik bağlantıyı kolaylıkla açabiliyorlardı. Gökyüzünün altındaki o tapınakta Şamira kapıyı açmak için çok vakit alan ritüeller yapmak zorunda kalmayacak, sadece kudretli bir kelime ve yere çizilen bir desenle yetinecekti.

"Bir tutam saçına ihtiyacım var," dedi Ablon'a bir ayın bıçağı uzatarak. "Birkaç tel yeter."

Ablon bu sihirli bıçakla at kuyruğu yaptığı saçının ucundan bir tutam kesti ve Şamira'ya uzattı.

Sonra da yere parmağıyla mistik bir çember, içine de çok eski runlar çizmesini seyretti. Başka zamanlarda olduğu gibi, Periler Diyarı'na uzanan kapıları açmakta kullanılan araçlara değil, sadece saçına ihtiyaç duymuştu.

"Bu Şammaş Kapısı," dedi Şamira. "Dokuz cehennemın en kötüsü olan Ölüm Tarlaları'na bir bağlantı açacak."

Sonra da sihirli kelimeleri söylemeye başladı: *Ia Uddu-Ya! Ia Russuluxi! Saggtamarania! Ia! Ia! Atzarachi-ya! Atzarachi-yu! Bartalakatamani-ya kampa! Zi Dingir uddu-ya anpa! Zi Dingir ushtu-ya kanpa! Zi shta! Zi Daraku! Zi belurduk! Kanpa! Ia shta kanpa! Ia!*

Bir saniye sonra taş çemberin ortasında zemin değişmeye başladı. Toprakta sihirli bir kuyu belirmişti; yüzeyi, bir göle bir taş atıldığında su nasıl dalgalanırsa aynen o şekilde dalgalanıyordu. Ablon'un altın saçları suyun içine atıldı ve sonsuzluğa karıştı. Ablon, kapının öte tarafında, gri-siyah bulutlarla kaplı kan kırmızısı bir gökyüzü görüyordu.

“Şimdi kapıyla aranda bir bağ kuruldu,” dedi Şamira. “İçine girdiğin anda kapı arkandan kapanacak ancak geri dönüş yolu sen dönünceye kadar açık kalacak. Sonra da tümüyle yok olacak. Ama fazla uzun bekleme. Ölüm Tarlaları terk edilmiş durumda ama yine de etrafta dolanan demonlar kapıyı fark edip dünyaya gelmekte kullanabilir.”

Ablon arkadaşının gözlerinin içine baktı ve güzel bir gülümsemeyle ona teşekkür etti. Sonra çıktığı intikam seferini başarıyla sonuçlandırmak ve yoldaşını kurtarmak için kuyuya doğru yürüdü.

“Bunu yapmakla seni dosdoğru ölümün kucasına gönderiyorum general.”

“Hayır, Şamira. Roma’da fırtınalı bir günün sabahında sana bir söz vermiştim. Söylediklerimi sakın unutma!”

O öpüşme anını hatırlayınca ikisinin de kalpleri ısındı ancak Şamira sevgilisinin bir daha geri gelmeyeceğine inandığı için hüznüldü.

Ablon’un günün birinde yanında kalacağını ve bir daha asla ayrılmayacaklarını düşünmüştü. Oysa şimdi onu felaketine gönderiyordu.

Ablon kapıdan geçti ve kuyu yok oldu.

Şamira onu çok uzun bir süre göremeyecekti.

ÖLÜM TARLALARI

Cehennem olarak da adlandırılan Şeol, en alttaki boyutlardan biridir. Evrenin en karanlık, en dip köşesinde bulunur. Buna benzer başka birçok boyut daha vardır ancak sadece Şeol’de yaşayan varlıklar kendilerini dünyada cisimlendirebilirler. Binlerce yıl boyunca Şeol boş ve terk edilmiş bir delikten ibaretti, ta ki Lucifer ve düşmüş melekleri gelinceye kadar. Sonra Şeol dokuz ayrı ülkeye bölündü ve bunların her birinin başına, kendilerine prens denmesini isteyen cehennem derebeyleri getirildi. Piramidin en tepesinde prensleri yöneten ve denetleyen, kudretli Karanlık Başmelek bulunuyordu. Cennet Yılanı da olarak adlandırılan Samael, onun yardımcısı ve en sadık destekçisiydi.

Cehennem prenslerinin egemenlik alanları pek çok bölgeye ayrılmıştı ve bunların her biri demon efendiler tarafından yönetiliyordu. Bölgeler, hatta ülkeler arasında sık sık savaş yaşıyordu. Şeol'de her zaman savaş vardı ama aslında Lucifer'in bir tek sözü bütün savaşların durması ve askerî birliklerin geri çekilmesi için yeterliydi. Bütün bu savaşlar, demonların soylarının tükenmesinin ana nedeniydi. Her gün şeytanın eline düşen kötü ruh akını olmasaydı, teorik olarak cehennem nüfusunun sıfıra düşmesi gerekirdi.

Böyle korkunç bir yerde sadece en güçlüler ayakta kalabilirdi ve bu az sayıda hayatta kalan demonlar da cehennem hiyerarşisinde yükseliyordu. Meleklerin, dürüst ve adil varlıklar olarak ölen insanlar ile azizlerin ruhlarının ayrı bir yerde tutulduğu gökyüzünün aksine cehennemde en önemsiz ruh bile kötüler ordusuna alınıyor ve hatta yeteri kadar zalim ve kötü olduğunu ispat edebilirse bir bölgenin komutanlığına bile yükelebiliyordu. Cehennem prensleri ise asla onlara tabi olmayacak kadar kudretliydi. Onların hepsi birer düşmüş melek, bir zamanlar Başmelek Mikail'e karşı verdiği efsanevi savaşta Sabah Yıldızı'nın saflarında savaşmış olan göksel varlıktı.

Kapı, kirli ve karanlık bir vadinin kül grisi tabanında, bir kuyuya benzer bir şekilde açıldı. Ablon'un yanında, daracık bir geçit oluşturan iki yüksek kaya duvarı uzanıyordu. Gökyüzü kan kırmızıydı, ne güneş ne de yıldızlar ışıldıyordu. Periler Diyarı'nın canlı renklerinin tam zıttı olarak burada her yere siyah ve gri tonlar hâkimdi. Hatta hava bile ağır ve bunaltıcı. üstelik iğrenç bir kokusu vardı. Her yer korkutucu bir şekilde ölüm kokuyordu ve Ablon lanetlilerin uzaklardan gelen inlemelerini bile duyuyordu.

Kaya duvarına tırmandıktan sonra karşısında ufka kadar uzanan kocaman bir ovanın bulunduğunu gördü. Ovanın tam ortasında burgaç görünümlü, yuvarlak bir uçurum vardı ve bir yerden sonra artık hiçbir şeyin bulunmadığı zifiri karanlık bir noktaya dönüşüyordu. Burası sonsuz yalnızlıktı. Sureti olmayan yüz binlerce ruh tek sıra halinde iradesiz bir şekilde bu deliğe doğru ilerliyor ve sırayla aşağı düşüyordu. Herhangi bir tepki gösterecek ne enerjileri ne de kuvvetleri vardı. Öne

eğdikleri başları ve ifadesiz gözleriyle kendilerine çizilen kaderi kabul ediyorlardı. Elleri kolları bağlı olmamasına rağmen suratları kurukafaya benzeyen boynuzlu demonların kendilerine aralıksız işkence yapmasına izin veriyorlardı. Uçurumun derinliklerinden yükselen duman, bütün ovayı kaplıyordu.

“Ölüm Tarlaları!” diye bağırdı Ablon. “Buraya hiçbir işe yaramayanların, intihar edenlerin, hayattan bıkanların ruhları gelir. Demonlar bile onlarla birlikte olmayı istemez.”

Nereye gitmesi gerektiğini bilmediği için uçuruma doğru yürümeye başladı.

Bu, Nimbye Uçurumu’ydu. Boyutlar arasındaki dipsiz boşluk; kozmik hiçlik ülkesi Limbo’ya uzanan yoldu. Bir ruh Limbo’ya atıldığı takdirde kâinatın hiçliği içinde yitip gider, bir daha da kurtarılması mümkün olmazdı. Bu ruhlar sonsuza dek rüzgârda sürüklenip dururlardı. Gerçi acı ve ızdırap çekecek kadar bilinçleri olurdu ancak bunlardan kaçabilecek durumda olmazlardı.

Ablon, durup dinlenmeden lanetlileri kırbaçlayan muhafızların kendisini görmesi için gri bir kubbenin üzerine çıktı ve diğer taraftan tekrar aşağı indi. İçlerinden biri Asi Melek’i gördü ve göksel aurasının titreşiminden onun bir melek olduğunu derhal anladı. Ancak Ablon’un kaçmak gibi bir niyeti yoktu.

“Evinin yolunu mu bulamıyorsun?” diye kıkırdadı demon, arkadaşlarının dikkatini de Ablon’un üzerine çekmeye çalışıyordu. Vücudu ve yüzü bir iskeletten ibaretti ancak göz yuvalarında canlı bir insanın gözleri vardı. Başından spiral biçiminde boynuzlar çıkıyordu ve göğüs kafesinde cehennem ateşinin bir parçası yanıyordu. “Beyler,” diyerek diğer demonlara döndü sonra, “bu arkadaş yukarıdan gelmiş!” Bir yandan da Tanrı’nın oturduğu yere atıfta bulunarak gökyüzünü işaret ediyordu.

Kaba saba beş demon, yabancıların etrafında toplandı. Her biri kırbacını daha sıkı kavramıştı.

“Beni Lucifer’in kalesine götürün,” dedi Ablon.

"Lucifer'in kalesi mi?" diye güldü bir diğeri. "Anlaşılan sen bizi tanımıyorsun! Efendimizin sarayını ziyaret etmek istiyorsan önce sana kuralları öğretmemiz gerekecek gibi görünüyor." Ardından da kırbaç tutan elini yukarı kaldırdı. Diğer demonlar da heyecanla silahlarını salladılar: nihayet göksel bir varlığı gebertme fırsatı yakalamışlardı! İlk olarak o geveze demon saldırdı.

Demonun kırbaç havada ıslık çalarak Ablon'un üzerine indi ancak melek büyük bir kıvraklıkla onu yakalamış ve büyük bir güçle kendisine doğru çekmişti. Demon kırbaç bırakmadığı için şiddetle yere savruldu ve bir taş a çarpan çenesi paramparça oldu. Muhafızlar dehşet içinde geri çekildiler. Etkileyici ve korkutucu görüntülerine rağmen gerçekte zayıf ve yeteneksizdiler; zaten üzerlerine binlerce kılıç darbesi inse bile tepki vermeyecek zavallı ruhlara işkence etme görevi bu yüzden onlara verilmişti.

Demonlar savaşçının kararlılığı karşısında kaçmaya çalıştılar ancak Ablon içlerinden birinin üzerine atıldı ve yüzüne sert bir darbe indirdi.

"Bize zarar verme!" diye yalvardı demon. "Bizler birer hizmetkârız ve sadece emirleri yerine getiriyoruz."

"Siz korkak canavarlarsınız," dedi Ablon ve iskeleti itip kendisinden uzaklaştırdı. "Defol! Karanlık Başmelek'e söyle, onu düelloya davet ediyorum! O aşâğılık katil Apollyon'u da yanında getirsin!"

"Asi Melek burada mı?" İskelet onun kim olduğunu ancak şimdi anlamıştı. "Acı bana general, acı bana!" Demon, Ablon'un karşısında korkudan boğulmak üzereydi.

"Git buradan, Baal."

Baal kastı, ölümü ve işkenceyi seven demonlardan oluşuyordu. Bunlar, göksel Şasmalı meleklerinin cehennemdeki karşılıklarıydı.

Beş iblis de kemik bacaklarıyla koşarak kaçmaya başladı. Ruhları kendi hallerine bırakmışlardı ama onlar yine de kayıtsızca uçuşuma doğru yürümeye devam ediyor ve kendilerini ebedi yalnızlığa mahkûm ediyorlardı.

SUKKUBLARIN KRALİÇESİ LILITH

Ablon o gri topraklarda yürümeye devam ederken birden ne kadar zaman geçmiş olduğunu anlayamadığını fark etti. Bir gün? Bir yıl? Yüz yıl?

Sonra aniden tiz bir çığlık işitti ve gökyüzünde Jura devrinde yaşamış uçan sürüngenlere benzeyen uzun, geniş kanatlı bir hayvan belirdi. Vücudu soğumuş lav gibi siyahtı ve zırlı derisinde büyük kabarıklıklar göze çarpıyordu. Üzerinde ise kırmızı saçlı ve mavi gözlü dişi bir demon vardı. Vücudu kusursuz, bakışları baştan çıkarıcıydı. Erkeğini çiftleşmeye davet eden kızıışmış bir dişi hayvan gibi kokuyordu. Bir eliyle canavarı idare ediyor, diğer elinde de üç dişli bir yaba tutuyordu. Çırlıçıplaktı ve sadece sivri uçlu kuyruğu onun bir cehennem varlığı olduğunu ele veriyordu.

Canavar beş metre ileride yere indi ve dişi demon, Ablon'a hitap etti. "Sen Asi Melek Ablon musun?"

"Evet. Sen kimsin?" Bu varlığı gökyüzünde general olduğu günlerden tanııymıyordu, bu yüzden onun düşmüş bir gökyüzü varlığı olabileceğini sanmıyordu. Ama aurası bir insana ait olamayacak kadar kudretliydi.

"Ben Sukkubların kraliçesi Lilith'im," diye tanıttı dişi demon kendisini.

Sukkublar, seksi görünümleriyle erkekleri maddi zevklere yönlendiren dişi demonlardı. Özellikle cehennem prenslerinin en yozlaşmış olan Asmodeus'un ülkesinde bulunuyorlardı. Arada sırada Lucifer de arzularını tatmin etmek için onları çağırıyordu ve bu fahişeler arasında en sevdiği de Lilith'ti.

"Efendim burada olduğunu biliyor ve bana seni ona götürme görevini verdi. Düelloyu kabul ettiğini söylüyor."

"Benden önce buraya getirilen Asi Melek Yarion'a ne oldu?" diye sordu Ablon, silah arkadaşının akıbeti hakkında endişeye kapılıyordu. Onu kurtarmak için çok mu geç kalmıştı acaba?

"Sabah Yıldızı, düelloyu kazandığın takdirde arkadaşını serbest bırakmaya hazır olduğunu söyledi. Ancak kaybettiğin takdirde önce

Sandrak Zindanı'na atılacak, ardından da Ölüm Meleği tarafından idam edilecek."

Ablon şeytana güvenilmeyeceğini biliyordu ancak bütün korkunç olasılıkların arasında bu en önemsiz olardı. Lucifer'm azıcık dahi şerefi olsaydı, bütün bu tehditlerini mutlaka gerçekleştirdi.

"Atla," dedi kadın ve ona elini uzattı.

Duyduğu güvensizliğe rağmen Ablon kanatlı yaratığın arkasına sıçradı ve seksi sürücünün hemen arkasındaki yere oturdu.

"Sen düşmüş bir melek değilsin," dedi Birinci General, Lilith'in gerçekte ne olduğunu hâlâ anlayamamıştı.

Sukkubi dizginleri çekince canavar kanatlarını çırpı ve bir toz bulutu kaldırarak havalandı.

"Doğru. Ben düşmüş bir melek değilim, üstelik gerçek anlamda ölmüş olmadığım için bir ölümlünün hayaleti de değilim. Ben eşsiz bir varlığım," diye anlattı kraliçe. "Ben Âdem'in ilk eşiydim ancak ona itaat etmeyi reddettim. Bu yüzden dünyada dolaşıp duruyordum, ta ki Başmelek Lucifer'le karşılaşınca ve ona âşık oluncaya dek. Kendimi o yakışıklı göksel varlığa verdim, o da bana sonsuz yaşam ve daimî doğurganlık armağan etti. Yüzyıllar boyunca onun için Haled'de casusluk yaptım, meleklerin isyanından sonra Şafağın Oğlu beni ülkesine getirdi ve beni kastımın kraliçesi yaptı."

Ablon bu demon kastı hakkında hiçbir şey duymamıştı ve kâinatın sonu gelmez sırlarının ne kadar az bir kısmına vâkıf olduğunu anlayarak şaşırdı. "Peki ya Karanlık Başmelek'e olan aşkına ne oldu?"

"Aşk, aptallıktır. Bizi zayıflatır ve yaralanabilir kılar. Aşk, günleri sayılı olan geçici bir yanılsamadır. Sadece aptallar kendilerini böyle duygulara teslim eder. Tek gerçek aşk –ister insan olsun, ister melek, ister demon– varlığın kendisine olan sevgisidir çünkü sonuçta hepimiz bencil bireyleriz. Birisini kendimizi mutlu hissettiğimiz için seviyoruz, karşımızdakini mutlu ettiğimiz için değil."

"Ancak aşkın ne olduğunu bilmeyen ya da aşk tarafından hayal kırıklığına uğratılmış biri böyle konuşur."

Bu yorum Lilith'in kulaklarına bir aşağılama gibi gelmişti, belki de bunun sebebi bugüne dek kimsenin onunla bu kadar dürüst ve açık konuşmamasıydı. Lucifer'in en sevdiği fahişesini gerçeğe yüzleştirmeye kim cesaret edebilirdi ki? Başka kim olsa canlı canlı derisini yüzerdi ancak savaşçı bu sözleri o kadar büyük bir doğallıkla söylemişti ki dişi demon silahsız kaldığını fark etmişti. Cehennem sakinleri ondan korktukları için ona yaltaklanıp duruyor ve sürekli hoşuna gidecek yalanlar sıralıyorlardı. Kraliçe, kalbinin karalığının içinde hâlâ gizlice ebedi aşkı bulabilmeyi umut ediyordu.

"Hayatın gerçek anlamı, sadece kendi alacağın zevk için yaşamaktır. Bunu iyi düşün Asi Melek," diye karşılık verdi Lilith zaafını açığa vurmak istemediği için. "Kılıcını savurduğun zaman kendini mutlu hissediyorsun çünkü bu senin doğan. Kimi bu mutluluğu seks yapmakta, kimi kudret sahibi olmakta, kimi ise savaşmakta bulur. Sonuç olarak bütün mesele bu mutluluğu yakalamaktır, nasıl olursa olsun. Doğuracağı sonuçlar ne olursa olsun."

"Ben aynı fikirde değilim," diye itiraz etti Ablon. "Gerçek aşk aynı zamanda saygı demektir; sadece kendine karşı da değil, bütün taraflara karşı saygılı olmaktır. Bu yüzden de yaptıklarımızın sonuçlarını önceden hesaplamalıyız."

"Asi bir melek bana davranışlarımızın sonuçlarını önceden hesaplamamız gerektiğini söylüyor!" Lilith aşağılar bir tavırla güldü. "Eğer kendi sözlerine uygun davransaydın Kerubi, bugün burada bulunuyor olmazdın," dedi dişi demon ve Ablon bir an için onun haklı olabileceğini düşündü. Şamira'nın duygularını dikkate alsaydı cehenneme gelmez ve hayatını tehlikeye atmazdı.

Ablon bu konuşmayı daha fazla uzatmamaya karar verdi. Lilith'ten farklı düşünüyordu ve bu sohbetin sonunda yeni bir düşman kazanmış olacaktı. Bu yüzden etrafına bakınmaya karar verdi ve hayvanın sırtından uzaklara bakınca önce bir dizi yanardağ, ardından da bir lav denizi gördü. Bu arada cehennem prensi Mutsuz Bael'in hükmettiği Ölüm Tarlaları sınırını geride bırakmışlar ve nefret edilen Alastor'un bölgesine girmişlerdi.

"Lucifer'in kalesine buradan mı gidiliyor?" diye sordu Ablon.

"Hayır. Sabah Yıldızı seni Lanetliler Vadisi'nde bekliyor. Burada, acı çeken ruhların inlemeleri cehennemin her tarafından işitilir. Orada bu kadar hasretini çektiğin düellonun yapılabileceği açık bir alan var."

Bir an için korku Ablon'a iğne gibi battı. Başına ne büyüklükte bir iş aldığını ancak şimdi fark ediyordu.

Hiçbir planı olmadan, öfkesinin ve adalete olan susamışlığının etkisiyle Karanlık Başmelek'e meydan okumuştı. Üstelik vazgeçmek de artık mümkün değildi.

ABLON, LUCIFER'E KARŞI

Lucifer'in cehennemde sayısız kalesi ve hisarı vardı; keyfine ve politik zorunluluklara göre bunlardan birinde ikamet ediyor ve kaldığı yeri de sık sık değiştiriyordu. Sabah Yıldızı kısa bir süre önce Lanetliler Vadisi'ndeki bir yer altı mağarasına yerleşmişti ve vaktinin büyük kısmını burada geçirmeyi düşünüyordu. Birçok tünel ve yolla dolu olan bu mağara Lucifer'in diğer sarayları gibi lüks değildi ancak cehennemin efendisinin kendini beğenmişliğine çok uygundu.

Lanetliler Vadisi ölçülemez büyüklükte, sonunda iki dağ duvarı bulunan büyük bir düzlüktü. Güneyde, şeytanın mağarasının önünde, manevi geçişlerin en bilinenlerinden Stiks Nehri akıyor ve kısa bir süre sonra gözden kayboluyordu. Karanlık Başmelek boyutlar arasında yolculuk yaparken asla su yolunu kullanmazdı ancak yine de bu kadar önemli bir nehrin yanında yaşıyor olmak şeytana saygınlık ve hayranlık kazandırıyor.

Bu vadide, temiz olmayan ruhlara korku ve dehşet salan işkenceler yapılıyordu. Yer birkaç kat insan vücuduyla kaplıydı; bunların bir kısmının kolları ve bacakları yoktu, bir kısmı cılk yara içindeydi ancak acı ve ızdırap içinde kıvranmaya devam ediyorlardı. Bu zavallıların çektiği acı çok büyüktü. Lanetlendikleri süre sona erene kadar da aynı acı ve ızdıraplar içinde hayatta kalmaya mahkûm edilmişlerdi. Ancak

bundan sonra, talihleri yaver giderse önemsiz bir demona hizmet etme fırsatı yakalayabilir, sonra da hiyerarşide yükselerek bir demona dönüşebilirlerdi. Ancak bunların büyük bir kısmı sürenin bitimiyle birlikte kesin olarak yok ediliyor ya da binlerce yıl daha işkence görecekləri vadiye geri atılıyorlardı.

Ablon, kanatlı canavarın üstünde, Lilith'in yanında oturuyor ve Lanetliler Vadisi'ni seyreliyordu. Mağaranın civarına her cinsten ve boyuttan, düelloyu kaçırmak istemeyen çok sayıda demon yerleşmişti. Ancak gerçek düşmanı olan Sabah Yıldızı Lucifer ile Ölüm Meleği Apollyon'u hiçbir yerde göremiyordu.

"Geldik," dedi Sukkubi demonu.

"Evet ama Karanlık Başmelek nerede? Ve onun muhafızı?"

"Yoldalar." Lilith uçmaya devam eden canavarı yere indirmede, onu havada durdurdu. "Burada atlayabilirsin."

Ablon atlamaya hazırlanırken kraliçe onu uyardı: "Dikkat et! Sabah Yıldızı savaşta da hainliğini sürdürür. Her zaman olacakların en kötüsüne hazırlıklı ol."

General cevap vermeden aşağı atladı. Bu yalanlar ve yalancılar denizinde kime güveneceğini bilemiyordu ve Sukkubi'nin söylediklerine önem vermek niyetinde değildi. Ne olursa olsun kendi bildiğinden şaşmayacaktı.

Oysa Lilith doğruyu söylemişti. Evet, o sadist, kötü bir varlıktı ancak bu kısa yolculuk zarfında savaşçı meleğe karşı daha önce asla hissetmediği duygular belirmişti içinde; tutku ateşinden ve seksten çok daha yakıcı, bir zamanlar Karanlık Başmelek'e hissettiğinden çok daha soylu, baş döndürücü bir duyguydu bu. Ablon dürüstçe dile getirdiği tek bir cümleyle dişi demonun içinde, bir daha asla unutamayacağı derin bir hayranlık uyandırmıştı. Lilith'in etrafı o zamana dek sadece düşmanları ve aşâğılık yaratıklarla dolu olmuştu. Müttefikleri de onu kullanmıştı. Ya da Lilith sadece ileride işine yarayabilecekleri için onlardan hoşlanmıştı.

Kanatlı canavar tekrar yükseldi ve seksi sürücüyle birlikte kara bulutların arasında kayboldu. Ablon bir kedi gibi kıvrak hareketlerle yerde bir yan takla attı ve korkuyla ona bakan kalabalığın birkaç metre

ötesinde doğruldu. Meraklılar mağaranın ağızını dahi kapamışlardı ancak Ablon düşmanını nerede bulacağını biliyordu. Kendisine ihanet eden başmeleğin mağarasına yaklaştıkça, onun korkusuzluğundan etkilenen kalabalık çekilerek ona yol açıyordu. Cehennem sakinleri, Başmelek Mikail'e meydan okuyan bir Kerubî generaline dair hikâyeler ve söylentiler duymuşlardı. Şeol'ün efendisinden başka onu kim durdurabilirdi ki?

Bütün kastlelerden demonlar geriye çekildi ve Ablon için uzun, canlı bir koridor oluşturdular. Ablon yolun sonunda nihayet düşmanlarını gördü.

Lucifer'in ne kılıcı ne de zırhı vardı; üzerine sadece Seraflerin giydiği türden açık renkli bir tunik geçirmişti. Taze, delikanlı yüzüyle eskiden olduğu gibiydi: Gözleri hâlâ mavi, örülü saçları da hâlâ sarıydı. Yanında, ancak dövüş alanının dışında, elinde Kara Ateş'i tutan Apollyon duruyordu. Onun da kanatları vardı ancak efendisinin aksine onları göstermiyordu.

Biraz daha uzakta, bir kayanın üzerinde cehennem prenslerinin en akıllıları olan Asmodeus ile Orion oturuyor, bu buluşmayı kayıtsız ve şeytani bir onurla seyrediyorlardı.

"Bu gerçek bir katliam olacak!" diye bağırdı, elbette efendisinin zaferine inanan Asmodeus.

Atlantis'in düşmüş kralıysa bir şey demedi ve Ablon'un sıkılı yumruklarıyla Tanrı'nın Gazabı'nı depoladığını gören seyircilerin az da olsa geriye çekilmesini izledi.

Ablon, kavganın yapılacağı alanda yırtıcı bir hayvan gibi bekliyordu. Ancak Lucifer kavga pozisyonu bile almamıştı. Acaba nasıl bir hile kullanacaktı?

"Bu yaptığın çok saçma Ablon," diye söze başladı sonra Sabah Yıldızı şaşırtıcı bir şekilde. "Beni yenebileceğini düşünüyor musun gerçekten de?"

Ancak şanlı general bu sözlerle cehennem prenslerinin bile korkudan taş kesilmelerine neden olan buz gibi bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bundan bir tek Apollyon etkilenmemişti. Ablon'un kararlı yüz ifadesi, onun kolay kolay pes etmeyeceğini ortaya koyuyordu. Öldüğü zaman mutlu ölecekti çünkü bu onun doğasıydı. Mağlup olup hayatta

kaldığı takdirde bir başmeleğe veya benzeri kudrette bir varlığa meydan okumanın nasıl bir şey olduğunu anlamış olacaktı. Hayatının anlamı savaşmak değil miydi sonuçta?

“Lütfen kararını bir kez daha gözden geçir,” dedi Lucifer yapmacık bir baba şefkatiyle. “Bu düellodan vazgeç.”

“Rüzgârın Kanadı Yarion’u bana teslim edersen dediğini yaparım.”

“Benden imkânsız olanı istiyorsun general.”

Ablon’un daha fazla beklemeye niyeti yoktu. Koşmaya başladı ve kendisini Karanlık Başmelek’ten ayıran elli metreyi bir solukta aldı. Düşmanını korkutmak için müthiş bir şekilde sıçradı. Tanrı’nın Gazabı’nı yumruklarına doldurdu ve tekrar yere indi.

Ancak tam bu esnada Lucifer’in ince yapılı gövdesi aniden karanlık bir canavara dönüştü. Derisi kalınlaştı, kasları ortaya çıktı, bacakları bir tekeninkilere benzedi, elleri pençe şeklini aldı. Narin yüzü çirkinleşti, alnında boynuzlar belirdi, ağzından kırmızı köpek dişleri fırladı. Son olarak da arkasında kocaman bir kuyruk uzamaya başladı.

Ablon aslında Lucifer’in yüzünü bulmasını beklediği darbeyi, bu dehşet verici değişimin karşısında duyduğu şaşkınlıkla indirmeye fırsat bulamadı.

Bu arada üç metre boyunda dev bir canavara dönüşmüş olan Sabah Yıldızı, Ablon’un tereddüdünü değerlendirdi, başını öne eğdi ve gövdesinin arka kısmını kaldırdı. Kılı kuyruğunu bir kırbaç gibi savurarak yere inmekte olan Ablon’un vücuduna doladı. Kuyruğunu öyle bir sıkıyordu ki Ablon hareket dahi edemiyordu. Lucifer büyük bir şiddetle düşmanını öteye savurdu; general yere o kadar korkunç bir şekilde çarpmıştı ki çaresizlik içinde sırtüstü yatakaldı. Lucifer yeni bir kuyruk darbesiyle onu yere bastırdı, sonra art arda indirdiği darbelerle onun derisini yüzmeye başladı. Ablon’un eti ortaya çıkmıştı. Çektiği acı o kadar büyüktü ki artık tepki bile veremez olmuştu. Çok kan kaybetmiş, kaslarındaki enerji tükenmiş, aurasının gücü yok olmuştu. Sadece başını çevirip düşmanlarına bakacak kadar gücü kalmıştı.

“Şeytanın birçok yüzü vardır,” diye homurdandı dev canavar, bu kötü sürprizi haklı çıkarmak istiyor gibiydi. Bir aslanın kükremesine

benzeven, çok sert bir sesle konuşuyordu. “Kurduğun zafer düşleri, tıpkı bu diellonun sonucu gibi geçici.”

Gökyüzü sakini, içinde bulunduğu yarı baygın duruma rağmen Lilith’in Lucifer’in kallesçe taktiklerine dair yaptığı uyarıyı hatırladı ve acı gerçeği kabul etmek zorunda kaldı: Ne kadar donanımlı olursa olsun Sabah Yıldızı’yla başa çıkamazdı. Başmeleklerle, bu tanrısal, hayranlık uyandırıcı varlıklarla –belki de şimdilik– boy ölçüşmesi mümkün değildi. Zaten bu yüzden kâinatı onlar yönetiyordu.

Birkaç saniye sonra Ablon nihai olarak mağlup olmuştu.

Sonra o sinsî Apollyon elinde Kara Ateş olduğu halde efendisinin yanına geldi. Ölüm Meleği’nin, tek bir darbeye öldürmek amacıyla silahını kaldırıp Ablon’un göğsüne doğrulttuğunu gören Orion’un gözleri ardına kadar açıldı.

Tam ölümcül darbeyi indirmek üzereyken Lucifer onu bileğinden yakaladı.

“Hayır!” diye emretti. “Asi Melek bir kahraman olarak ölmemeli. Onun cezası belli,” dedi ve pençelerini Ablon’un koluna gömüp onu coşmuş kalabalığa doğru çevirdi. “Asi meleklerin lideri, iki yüz yıl boyunca işkence göreceği Sandrak Zindanı’na atılacak.” Ardından Ölüm Meleği’ne döndü. “Sonra onunla olan hesabını görebilirsin.”

Böylece tek bir kelime bile edebilecek durumda olmayan Ablon bir grup iskelet demon tarafından iğrenç kokulu bir dehlize doğru sürüklenirken, seyirciler ise kulakları sağır eden çığlıklarla cehennemin efendisine olan bağlılıklarını ilan ediyorlardı.

Ablon’un Lanetliler Vadisi’nde tepelediği boynuzlu iskeletlerden biri, arkadaşına: “Onun işini Nimbye Uçurumu’nda kendimiz bitirmeliydik,” dedi, sanki bunu yapabilmiş gibi.

“Hayır,” diye itiraz etti diğeri. “Bu şerefi efendimize bırakmakla akıllılık ettik. Ama yine de sana hak veriyorum. Bu sıçanın işini biz de kolaylıkla bitirebilirdik.”

“Çok haklısın,” dedi bir üçüncüsü, Ablon’u tünele doğru sürüklerken.

SANDRAK'TA TUTSAK

Lanetliler Vadisi'nin altında, dağların diğer tarafında tahayyül dahi edilemez derinliklere kadar uzanan, koridorlardan ve dehlizlerden oluşan bir yer altı labirenti bulunuyordu. Sandrak'ın bu yer altı tünellerinde, işkence ve acı çektirmekle görevli cehennem kastı Baaller yaşıyordu. Bütün bunların başında ise her türlü korkunç acı çektirme ve eziyet etme konusunda uzmanlaşmış, Balor isminde iğrenç bir canı, korkunç bir katil bulunuyordu.

Bütün bu büyük kudretine rağmen Balor düşmüş bir melek değildi ve bütün o yozlaşmış ruhların arasından yükselişi gerçek bir başarı öyküsüydü. Kariyeri çılgınca zalimlikler ile müthiş bir şans silsilesinin karışımıydı.

Balor bir zamanlar, sekizinci yüzyılda İrlanda'da yaşayan bir ölümlüydü. Saygı gören, öfkeli bir savaşçı olarak Romalı işgalcilerden çok önce Avrupa'nın batısında yaşayan ilk Kelt kabilelerinin birinin başında bulunuyordu. Ancak bir kehanet, kaderinde bir dönüm noktasına sebep olacaktı. Bir druidin ona torunlarından birinin elinde can vereceğini söylemesiyle birlikte Balor, biricik kızı Ethlinn'i erkeklerle temas etmemesi ve günün birinde kendi katili olacak bir çocuğu doğurmaması için bir kuleye kapattı. Bu arada birçok korkunç savaşa da katılmaya devam ediyordu. Bu savaşlardan birinde gözlerinden birini kaybetti ancak bu ona sadece daha fazla saygınlık ve karizma kazandırdı.

Böylece süregelen savaşların birinde Cian isminde bir kahraman Ethlinn'i hapishanesinden kurtardı ve onunla evlendi. Bu birliktelikten Edan isminde bir çocuk dünyaya geldi. On beş yıl sonra baba ile oğul birlikte bir kabile savaşına gittiler. Savaşın kızgınlığında Edan bir mızrakla sağlam gözünü deşerek büyükbabası Balor'un öldürdü, böylece annesini yıllar boyunca hapsedmesinin de intikamını almış oldu. Ancak ölümünden sonra bile Balor'un yüreğinde öfke kaynamaya devam ediyordu ve bu yüzden Şeo'le gönderildi. Orada Baallerin hiyerarşisinde hızla yükseldi, bütün rakiplerini her türlü hile ve alçaklıkla ortadan

kaldıran, hayranlık duyulan bir lider oldu. İçindeki korkunç nefreti az da olsa yatıştırabilmek için bu labirente düşen bütün lanetli ruhlara Sandrak Zindanları'ndaki işkence odalarında acı çektirmeye karar verdi.

Bu öfkeli cehennem sakini bir devi andırıyordu, iki normal erkek boyunda ve üç vahşi ayı cüssesindeydi. Alnının tam ortasında bir göz vardı ve devasa ağzından aralıksız olarak salya akıyordu. İğrenç kokan, pislik içindeki saçlarıysa omuzlarına dökülüyordu.

Balor, Ablon'u büyük bir mutlulukla kabul etti ve Lucifer'e onunla her zamanki işkence prosedürleri çerçevesinde ilgileneneğine dair söz verdi. Ablon zindana götürüldü ve cehennemin en dibindeki buz gibi bir hücrenin duvarına zincirlendi. Balor her gün ona en az bin kırbaç darbesi indiriyor ve bu işlem Ablon'un derisi kalkıncaya dek devam ediyordu. Sonra ara veriyorlardı ve bir sonraki işkence seansına kadar meleğin vücudu az da olsa dinlenme imkânına kavuşuyordu.

Böylece Ablon'a iki yüz yıl boyunca işkence yapıldı ve melek bu süre zarfında çeşitli acılara ve aşağılanmalara tahammül etmek zorunda kaldı.

İdam için belirlenen tarihten birkaç gün önce Apollyon, Ablon'a bir hediye gönderdi ve Balor tutsağın paketi almasına izin verdi. Gökyüzü sakininin paketi açmasıyla birlikte yere bir şey yuvarlandı: Yarion'un kesik başı.

İdamdan bir önceki gün, idam sehпасına gidebilecek kadar güçlü olabilmesi için Ablon'un gün boyu dinlenmesine izin verdiler. Yüksek direnme gücü sayesinde kasları çok çabuk iyileşti ancak sırtındaki derin yaralar hâlâ açıktı ve kanamaya devam ediyordu. Duvara bağlı olduğu zincirler çekip koparamayacağı kadar sağlamdı ve bunlar sadece Balor'un bizzat üzerinde taşıdığı bir anahtarla açılabilirdi.

Baal demonu bir an için Ablon'u hücresinde yalnız bıraktı; az sonra tekrar geri gelecekti. O andan itibaren Ablon artık bütün kurtuluş ümidini kaybetmişti ancak yine de bu kötümser anında bile umudunu korumasını sağlayan birileri vardı.

Ablon, Balor'un nereye gittiğini biliyor ve dönmekte neden geciktiğini merak ediyordu. Aslında çoktan burada olması gerekirdi çünkü

onu kırbaçlamadığı zamanlarda da ona bizzat gözcülük ve muhafızlık yapıyordu. Ağır kapı açılıp da meşalelerin ışığı hücreye düştüğünde Ablon şaşkınlıkla karşısındakinin Balor olmadığını fark etti. Bunun yerine kırmızı gözlü, tıknaz, kendisinden biraz daha kısa boylu bir demonun hatlarını seçebiliyordu. Demon ışığa çıktığı anda onun tüysüz kanatlara sahip olduğunu, pençelerini içeri çektiğini ve tek bacaklı olduğu için bir bastona dayanarak yürümek zorunda kaldığını gördü. Teni açık kahverengiydi, saç ve sakalı katran karasıydı.

Bu, Atlantis'in düşmüş kralı Orion'un manevi görüntüsünden başka bir şey değildi.

"Perişan bir halin var!" diye bağırdı Orion, arkadaşının sırtındaki derin kesik yaralarını fark etmişti.

Ablon bu ziyarete sevinmişti; sonuçlarını aklına bile getirmiyordu. "Çok daha kötüsünü yaşamıştım," diye karşılık verdi sızlanmayı sevmeyi için.

"Biliyorum. Bu yüzden buradayım."

"Benimle ve geçmişte yaşadığımız şanlı günlerin hatıralarıyla vedalaşmak istediğini biliyorum aziz dostum. Ancak kurduğumuz hayaller suya düştü."

"Vedalaşmak mı?" diye güldü Orion. Bu kötü durum umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Orion yavaşça hücreye girdi ve bileklerinden bağlı olduğu zincirleri çekiştiren Ablon'un hemen önünde durdu. "Sen kim olduğunu sanıyorsun Asi Melek? Sıradan bir melek, Tanrı tarafından yaratılan evrende gezip dolaşan basit bir gökyüzü sakini olduğunu mu düşünüyorsun?" Sonra başını iki yana salladı. "Hayır, sen asi meleklerin liderisin! Bir simge, bir timsalsin..."

Demon başını çevirince Ablon onun gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördü.

"Atlantis'te halk efsanevi kahramanların öykülerini anlatırdı," diye devam etti sözlerine Orion. "Bu öykülerin çoğu bizzat benim tarafımdan uydurulmuş, hayali olaylardı. Ama şunu da söylemem gerekir ki en olmadık, en cesur öykülerimde bile bir timsal yaratmayı başaramadım."

Ablon başını kaldırdı, Orion'un lafı nereye getirmek istediğini yavaş yavaş anlamaya başlamıştı.

"Senin neye dönüştüğünü tam olarak anlayabilmiş değilim general," diye bitirdi sözlerini Orion. "Senin ne olduğunu da tam olarak bilemiyorum. Bir melek misin? Yoksa bir insan mı? Dünyada yaşayan, etten ve kemikten yapılmış bir insan olsaydın o zaman seni bir kahraman olarak tanımlardım. Ama emin olduğum bir şey var: Kahramanlar bu şekilde ölmez!"

Orion bunları söyledikten sonra Ablon'u büyük bir şaşkınlığa düşürerek bir anahtar çıkardı ve demir zincirlerin kilitlerini açtı. Ablon artık özgürdü!

"Kaçabildiğin kadar hızlı bir şekilde kaç general!" dedi Orion. "Fazla vaktin yok."

"Peki, Balor nerede?" diye sordu Ablon.

"Bu labirentte bir Baal tarafından gözetim altında tutulan bir hücreye inmeye normalde cesaret edemezdim. Bu yüzden bir süreliğine onun aklını çelmek zorunda kaldım."

"Aklını çelmek mi?"

"Sukkubilerin kraliçesi Lilith. Ben zindana inerken o celladı 'oyalamayı' kabul etti. Bu küçük komplodan onunla ben sorumluyuz."

Lilith... Dişi demonların dehşet verici kraliçesi. Bu kadar kötü bir varlığın kendisine yardım edeceğine Ablon asla inanmazdı ve onun kendisine neden hayran olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Sukkubi Lilith ahlında savaşçı meleğe âşık olmuştu ve onu kurtarmak için elinden geleni her şey yapmaya kararlıydı.

"Lucifer bu yaptığınızı haber alacak olursa sizi çok ağır bir şekilde cezalandıracaktır," diye uyardı Ablon, Orion'u. "Sabah Yıldızı, krallığında olup biten her şeyi bilir."

"Kimsenin her yerde gözü olamaz Kerubi! Bu kişi Lucifer olsa bile," diye karşılık verdi Orion kendinden emin bir şekilde. "Haydi, çabuk! Lilith, Balor'u sonsuza kadar oyalayamaz."

Ancak generalin özgürlüğüne kavuşmasının önündeki tek engel Balor değildi.

“Ölüm Tarlaları’na giden yolu bilmiyorum,” dedi Ablon, cehennemin coğrafyası hakkında fazla bilgi sahibi değildi. “Dünyaya geri dönmek için kapıya nasıl ulaşabilirim?”

Çözüm, Orion’un dilinin ucundaydı: “Lilith’in kanatlı canavarı dışarıda, kapının önünde seni bekliyor. Kükürt kokusunu takip edersen çıkışı kolaylıkla bulursun. O işe yaramaz Baallerin seni fark etmemesi için gölgelerde kalmaya gayret et. Sonra canavarın sırtına bin. O, Ölüm Tarlaları’na giden yolu biliyor. Çabuk ol! Fazla vaktimiz kalmadı!”

Ablon yaralarına rağmen dolambaçlı yollarda hızla koşmaya başladı, kurukafalı demonların kırbaçları altında taş kırmaya çalışan sayısız köle hayaletin yanından geçti. Ama Ablon’un gölgelerin içinden hızla yol aldığını kimse fark etmedi. Sarsılmaz bir cesaretle dehlizlerde ilerlemeye devam eden Ablon sonunda yüzeye açılan çıkışı buldu.

Taşlara açılmış dar bir yolun içinden büyük bir mağaraya girdi, ardından da Lanetliler Vadisi’nin kuzeyinde bir yere ulaştı. Burası Lucifer’in krallığının sınırlarının dışında bulunuyordu. Kayalara oyulmuş mağaranın içi, karanlıktaki en küçük bir hareketi bile algılayan muhafız demonlarla doluydu. Ablon onlarla başa çıkabilirdi ancak yine de kaçtığından fark edilmesini istemiyordu. Bu yüzden gizli yolu kullanmaya devam ederek gözcülerin hepsini atlattı. Dışarı çıktığında kendisini beklemekte olan kanatlı canavarın sırtına atladı.

Birkaç dakika sonra, girişte nöbet tutan iki Maliki ufuktaki kanatlı canavarı fark etti.

“Bu kraliçenin canavarı değil mi?” diye sordu biri.

“Evet ama onun labirentten çıktığını hatırlamıyorum,” diye karşılık verdi diğeri. Bütün erkekler Lilith için yanıp tutuşuyordu.

Genel olarak mağaranın güvenliğinde sorumlu olan, diğerlerinden daha iri yapılı üçüncü bir demon elindeki palayı sallayarak öfkeyle onlara yaklaştı.

“Bu kraliçe değil, işe yaramaz salaklar!” diye bağırdı ve muhafızlar korkuyla geri çekildiler. “Tam da idam edileceği gün Sandrak’tan kaçan Asi Melek’in ta kendisi! Bu benim kelleme mal olacak. Ama önce sırada siz varsınız!”

Demon silahını kaldırdı ve hayvani bir vahşetle ikisinin göğüs kafesini aynı anda parçaladı. Sonra da alarm verdi.

"Asi Melek kaçıyor!" diye bağırdı var gücüyle.

Yüzlerce demon Ablon'un peşine takıldı ancak iş işten geçmişti.

BATIK BİR DÜNYADAN MEZARLAR

Ablon kanatlı canavarın sırtında lav denizini ve dağları aştı, ardından da Ölüm Tarlaları'nda bulunan Nimbye Uçurumu'nu gördü. Kapının saklı olduğu taşlı bir yola indiler. Ablon rahatlatarak kendisinden önce kimsenin kapıyı bulmamış olduğunu gördü.

Yaralarından kanlar akmaya devam ederken mistik kuyuya girdi ve göz açıp kapayıncaya kadar çürümüş meşe ağaçlarıyla dolu bir ormana dönüşüverdi. Ablon etrafına bakındığında eski Druidler tarafından büyük saygı gören menhirlerden yapılmış taş çemberin tam ortasında bulunduğu fark etti. Bilekleri şişti ve yaraları acıyordu. Nerede olduğunu anladığında daha da şaşırdı.

Burası Kızıl Orman'dı.

Yüz yıldan uzun bir süredir, Kızıl Orman o mucizevi özelliklerini yitirmişti. Ağaçları zaten daha önce kesilmiş ve periler de geri çekilmişlerdi; böylece o keşişme yeri de tümüyle yok olmuştu. Koboldların büyük kısmı yol yapılırken Arkadya'ya kaçmıştı ve geride kalan birkaçı da manevi varlıklar olarak fiziksel dünyada artık cisimlenemiyorlardı. Sonsuz yaz mevsiminin parıltısı yavaş yavaş yok olmuştu ve meşe ağaçları içeriden çürümüştü. Şimdi de batık bir dünyanın mezarları gibi, orada burada yerden çıkan kütüklerden başka bir şey kalmamıştı. Orman yok olmuştu, hayvanlar da yaşamak için kendilerine başka sığınaklar bulmuşlardı.

Karların erimeye başladığı, yerin bir balçık deryasına dönüştüğü ve yağmurun sürekli yağdığı ilkbahar mevsiminin başıydı. Ablon tarihi tam olarak bilemiyordu ancak yıldızların konumuna şöyle bir baktı-

ğında Şamira'nın kapıyı açtığı günden bu yana 222 yıl geçmiş olduğunu tahmin etti.

Gizli geçit kesin olarak kapanmıştı ve Ablon şimdilik güvendedi. Bitkin bir şekilde, kendisini kucaklayacakmış gibi duran yaşlı bir meşe ağacının köklerinin arasına uzandı. Orada bir süre dinlendi ve güneş ufukta doğmaya başlayınca kadar yıldızları seyretti.

Ormanın içinden esen serin bir rüzgâr beraberinde çekingen, taze bir sıcaklık da getirmişti. Altın renkli bir ışık huzmesi, yosunla kaplı menhirlerden birinin üst yüzeyinde bulunan tuhaf bir yazıyı ortaya çıkardı. Bunlar Kelt sembolleri değildi, bilakis bilinmeyen bir nedenden ötürü Britanya'daki bir kayaya oyulmuş Babil harfleriydi. Ama Kelt uygarlığının en parlak döneminde bile Babil neredeyse bin yıl önce yok olmuştu!

Ablon kayaya daha dikkatle baktığında olayın sırrını çözdü ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bu yazılar daha çok yeniydi, en fazla iki yüz yıllıktılar. Ne Keltler tarafından yazılmışlardı kayaya ne de başka bir eski halk tarafından; hayır, bunlar Şamira'nın eseriydi. Belki de sadece ikisi tarafından anlaşılacağını bildiği için bu yazıyı tercih etmişti. Kayalardaki yazı hayatta ve sağlığının iyi olduğunu, üstelik verdiği söze duyduğu güveni de korumaya devam ettiğini gösteriyordu.

Sevgili dostum, ormandan ayrılmak zorundayım. Sonunda insanlar kazandı ve yolu yapmaya başladılar. Periler Diyarı'na veda ediyorum ve yeniden insanların arasına karışıyorum. Eğer günün birinde bu mesajı okuyacak olursan, seni Doğu Roma İmparatorluğu'nun son kalesinde bekliyor olacağım: Konstantinopolis.

Konstantinopolis şehirlerin kraliçesi, Bizans İmparatorluğu'nun başkenti, Avrupa'nın en doğudaki ucuydu. Sezarların şöhretinden geriye bir şeyler kaldıysa bunlar Bizans'ta bulunuyordu. Ortodoks Kilisesi'nin merkezi ve Yunan kültürünün çekirdeği olarak bu şehir. Ortaçağın

bu geç döneminde, Patricilere ve Sezarlara duyulan nostaljik anıları, mermer ve altına işlenmiş olarak muhafaza ediyordu.

Ancak kısa bir süre sonra bu geçmiş küle ve toza dönüşecek, Ablon da buna şahit olacaktı.

KONSTANTINOPOLİS – BİR DEVRİN SONU

Bin yıllık karanlıktan sonra Ortaçağ sona ermek üzereydi. Doğu'da yükselen yeni İslam kudreti, Batı'ya doğru giderek ilerliyordu. Sultanın yönetimindeki Osmanlılar, Avrupa'yı tehdit ediyordu. Osmanlılar önce Balkan Yarımadası'na saldırdılar ve orada yaşayan Hristiyan halkları boyunduruk altına aldılar. Müslümanların bir Moğol saldırısına karşı koydukları kısa bir duraklama döneminden sonra Batı'da savaş yeniden başladı. Bizans İmparatorluğu kısa bir süre sonra tümüyle Türklerin hâkimiyeti altına girmişti ama başkent Konstantinopolis buna dâhil değildi.

Eskiden Bizans olarak da anılan Konstantinopolis aslında Boğaziçi'nde bulunan bir Yunan şehriydi, ta ki Roma İmparatoru Büyük Konstantin onu İS 330 yılında Doğu Roma İmparatorluğu'nun başkenti ve Sezarların ikinci metropolü ilan edinceye kadar. Şehrin kültüründe Yunan, Roma ve Hristiyan sanatı bir araya gelmişti. Ortodoks Hristiyan olan şehir sakinleri Papa'ya bağlı değildi, aksine kendi Patrikleri vardı. Vatikan'ın din adamları, onlara göre birer barbardı. Doğu Roma, en parlak döneminde Güney İtalya'ya, Suriye'ye ve Ermenistan'a kadar uzanıyordu; ta ki Müslümanlar bu planı bozuncaya dek.

1439 yılında Bizans imparatoru XI. Konstantin, başkentini Osmanlıların saldırılarına daha fazla dayanamayacağını kabul etmek zorunda kaldı. Gururunu bir kenara bırakarak Roma'ya gitti, istilacılara karşı yardım ve destek alabilmek için Doğu ve Batı kiliselerinin birleşmesini teklif etti. Ancak bu girişim başarısızlığa uğradı. Halk çok çekmiş olmasına rağmen bu birleşmeye onay vermedi ve Batı'dan Doğu'ya tek bir

asker bile gönderilmedi. Sonra Türkler şehrin surlarının dibine kadar geldiler; İstanbul'un düşmesi artık an meselesiydi.

1453 yılının Ocak ayında imparator yeniden cesaret kazandı çünkü Cenova'dan meşhur savaşçı Giovanni Giustiniani komutasında iki gemi şehre gelmişti. Bu general, birliklerin komutasını ele aldı ve şehri kentinin son damlasına kadar müdafaa edeceğini söyledi.

Ancak Osmanlı ordusu çok büyüktü. Sultan II. Mehmet'in şehri savunan dokuz bin kişiye karşı üç yüz bin askeri vardı. Üstelik toplara da sahiptiler ve surlar eninde sonunda pes edecekti.

Geceleyin top sesleri başlayınca Şamira uyandı. Elli yıl önce Floransalı bir tacirden satın aldığı üç katlı, muhteşem bir evde yaşıyordu. Başta çok sayıda hizmetkârı vardı ancak ev artık bomboştu. Hizmetkârlardan bazıları kuşatma altındaki şehirden kaçmış, diğerleri de askere çağırılmıştı.

Şamira yataktan kalktı ve merdivenden şehrin tümünün mükemmel bir şekilde görülebildiği terasa çıktı. Orada şehrin dış tarafından dumanların yükseldiğini gördü ve Türk topçularının şehrin duvarlarını sarstığını fark etti. Binlerce insan –profesyonel askerler ve sıradan insanlar– bölükler halinde bir araya gelmiş, yalın kılıç saldırıyı karşılamak için bekliyordu. Bütün bu karmaşanın ortasındaysa görkemli bir kubbesi olan muhteşem Ayasofya Kilisesi'nde bir ayin düzenleniyordu.

Birdenbire terasta gölgelerin arasından rüzgâr kadar sessiz bir silüet belirdi. Yavaşça kadına doğru yürüdü ve yanında durdu. Varlığını belli etmeden önce kadının güzelliğini içine çekerek birkaç saniye bekledi. Genç kadının üzerine yosun rengi kadife bir elbise giydiğini ve siyah saçlarını da ördüğünü fark etti. Hemen aşağıda, başkentin sokaklarında, tümüyle sivil halktan oluşan bir tören alayı büyük kiliseden çıkmak üzereydi. En önde ilahiler okuyan papazların elinde, şehri gece yapılacak saldırılardan korumaları beklenen azizlerin resimleri bulunuyordu.

"Haç ve hilal," diye mırıldandı silüet, "tek ve aynı Tanrı, iki farklı düşman."

Şamira şaşkınlıkla yana döndü ve gördükleri karşısında gözlerine inanamadı. Karşısında uzun boylu, güçlü yapılı bir erkek duruyordu. Altın sarısı saçları, gri gözleri ve çenesinde de seyrek çıkan bir tutam

sakalı vardı. "Sen..." diye fısıldadı Şamira. "Neredeydin? Tanrılar aşkına, neden ormana geri dönmedin?" diye sordu, sesinde gerçek bir dostun taşıdığı endişe duygusu hissediliyordu. Onun ölmüş olduğunu ve sevdiği adamı bir daha asla göremeyeceği düşüncesini kabullenmeye başlamıştı ancak yine de ruhunun derinliklerinde bir yerde gerçeği biliyordu.

Kadın kendisini toplamaya çalışırken, Ablon onu kollarının arasına aldı. Şamira başını onun göğsüne yasladı, bir kez daha vücudunun sıcaklığını hissedebildiği ve kalp atışlarını duyabildiği için çok mutluydu.

"Demek ki kayalara kazıdığım mesajı gerçekten buldun, öyle mi?" diye fısıldadı sonra.

"Tekrar geleceğimi söylemiştim," dedi Ablon gülümseyerek, bir yandan da kadının siyah saçlarını okşuyordu. "Ama biraz gecikmiş olabilirim," dedi kuşatılmış şehre göz atarak. Aradan geçen iki yüz yılda dünyanın ne kadar değişmiş olduğunu anladığındaysa irkildi. Tek Tanrı'ya tapan iki halk korkunç bir savaşın eşliğinde birbirlerini katletmenin eşliğindeydi.

"Peki ya görevin ne oldu? Arkadaşını kurtarabildin mi?"

Başarısızlığını hatırlayınca Ablon'un başı önüne eğildi. "Lucifer beni mağlup etti ve cehennemin zindanlarına kapadı. Yarion öldü ama Atlantis'in düşmüş kralı Orion beni kurtardı."

"Orion senin koruyucu meleğin," dedi Şamira şakayla karışık. "İyi ama efendisinin gazabından nasıl kurtulacak? Karanlık Başmelek seni kurtaranın Orion olduğunu anladığı takdirde kurtarıcının işi bitti demektir."

"Umarım böyle bir şey olmaz. Demonlar kendi aralarında Sabah Yıldızı'nın her şeyi gördüğünü iddia ediyorlarsa da Orion bu konuda kendisine çok güveniyor gibiydi. Ama bu doğru olsa bile bir şeyi değiştirmez. Onun yaptığı fedakârlığa saygı göstermeli ve yaşamıma devam etmeliyim."

Tam bu anda dikkatleri ikinci ve daha büyük bir patlamaya çevrildi. Konstantinopolis şehrinin kapıları daha fazla dayanamayarak parçalandı ve elli bin Türk şehrin sokaklarına aktı. Toplar kesintisiz olarak patlıyordu, havayı kesif bir barut kokusu doldurmuştu. Yollarda tepeden tırnağa zırhlı adamlar, kılıçlarını işgalcilerin palalarıyla çar-

pıştınyorlardı. Metal sesleri sokakları hüzünlü bir ölüm senfonisi gibi dolduruyordu. Osmanlı saldırısı başlamıştı ve sabahın erken saatlerinde devam ediyordu.

Müslümanlar iki defa geri püskürtüldüler, ta ki bir ok, koyu tenli bir İtalyanın zırhını delinceye kadar. Büyük bir talihsizlik eseri, bu kişi şehri koruyan güçlerin komutanı Giovanni Giustiniani'ydi. Savaşçıların savaşıma güçlerinde gözle görülür bir düşüş ortaya çıkınca Ablon ile Şamira, zırh pırl pırl parlayan bir savaşçının kılıcını çekerek komutayı üstlendiğini fark ettiler. Bu cesur adam, imparatorun bizzat kendisinden başkası değildi.

Hükümdarın etrafı bir anda kuşatıldı; beş kişiyi saf dışı bıraktıktan sonra bir mızrak göğsünü deldi. XI. Konstantin ölmüş ve Türkler şehri ele geçirmişlerdi.

Geride kalanlar mağlup olduklarını anlayınca büyük bir panik baş gösterdi ve binlerce kişi kaçmaya başladı. Büyük bir kalabalık, limanda demirli olan gemilere doğru koşuyordu. Birçok kişi de kendilerini azap dolu bir ölümden koruyacağını umut ederek Ayasofya'ya sığınmıştı.

Ama bir yandan da şehrin sokaklarında ve meydanlarında kan gövdeyi götürmeye başlamıştı. Elinde silah olan herkes, kadın ya da erkek, zengin ya da fakir olduğuna bakılmaksızın öldürülüyordu. Saldırganlar aynı anda ganimet için şehri sistematik olarak talan etmeye başlamıştı.

Bir grup asker Şamira'nın evinin birinci kattaki kapısını kırdı.

"Gel, gidiyoruz," dedi Şamira merdivenlerden aşağı koşarken. "Yakında Bizans'tan geriye pek bir şey kalmayacak."

Şamira, Ablon'un elini yakaladı ve birlikte hızla alt kata indiler. Şarap mahzeninin duvarlarının birinde gizli bir geçit vardı.

"Dur biraz!" dedi Ablon. "Evdeki her şeyi olduğu gibi bırakacak mısın?"

"Önemli şeyleri Venedik'teki bir eve göndermiştim." Bir gümbürtü evin çatısını sallayınca Ablon duvara bir top mermisinin isabet ettiğini anladı. "Çabuk, ev çökmek üzere!" diye bağırdı Şamira, Ablon'u gizli geçide doğru iteklerken.

Tam tünele girmişlerdi ki ev temellerinden çöktü ve içeri giren yağmacılar da enkazın altında kaldı. Yer altı geçidi aşağı doğru kuzey yö-

nünde bir su borusu gibi ilerliyor ve pek uzak olmayan bir yerde, şehrin güneyindeki bir tepenin yamacında son buluyordu. Ağzı, parmaklıkları bir kapıyla kapalıydı.

Ablon ile Şamira dehlizden çıktıklarında gün doğmak üzereydi. Şafak sökerken şehrin yüksekte kalan mahallelerini bir yangının kasıp kavurduğunu gördüler. Tutsaklar köleleştirilmişti ve Sultan II. Mehmet Ayasofya'nın sunak taşında dua ediyordu. Bazilikanın üstündeki haç bir hilalle değiştirilmiş, Hristiyan mozaikleri kireçle örtülmüştü.

"Son Roma şehri de böylece öldü," diye mırıldandı Ablon dumanı tüten harabelere bakarak.

"Biz tarihe şahit oluyoruz sevgili arkadaşım. Dünyayı izliyoruz."

Böylece Karanlık Çağ, zamanın kanlı katliamları arasında son buldu.

Melek ve cadı birkaç gün daha birlikte vakit geçirdiler, sonra Ablon –her zamanki gibi– yola koyuldu. Şamira Venedik'teki evine, Ablon da İspanya'ya gitti.

Artık Aydınlanma Çağı başlamıştı.

KARANLIK BAŞMELEK'İN CEVABI

Ablon'un Sandrak Zindanları'ndan kaçıışı cehennemde bayağı bir karışıklığa neden olmuştu. Lucifer o kadar kızmıştı ki o gün o katta bulunan Baallerin hepsini idam ettirmişti. Balor'u da Lilith'le beraberken yakalamış ve bu ikisine nasıl bir ceza vereceğini düşünmeye başlamıştı. Cehennemin önemli liderlerinden biriyle ilgili bir hata yapması, diğer prenslerin ayaklanmasına neden olabilirdi. Bu nedenle, bu fiyaskoyu onurunu koruyarak atlatması için her hareketini dikkatle ölçüp tartması gerekiyordu.

Lucifer'in kafasını en fazla meşgul eden konu, Lilith'in suç ortaklarının belirli olmamasıydı. Zindanın efendisi Lilith'le gönül eğlendirirken birisinin Asi Melek'in zincirlerini açtığı kesindi. Ama bu kim olabilirdi? Geniş bilgisine rağmen Sabah Yıldızı suçluyu bir türlü bulamıyordu. Manevi gözüyle krallığının her tarafını, hatta en karanlık köşelerini

bile görmesine rağmen böyle bir şey nasıl olabilmşti? Sadece liderlik konumunu değil, kendine olan güvenini bile sarsma noktasına getiren bu durum gerçekten de çok yıpratıcıydı.

Şeytan bütün bu kaygıların pençesinde kıvrınmasına ve umusuzluğa düşmesine rağmen yine de soğukkanlılığını yitirmiyordu. Apollyon'a, Lilith'i hücrelerinden çıkararak Lanetliler Vadisi'ndeki mağarasına getirmesini emretti. Suç ortaklarına dair daha fazla bilgi edinebilmek umuduyla onu bizzat sorgulamak istiyordu.

Ölüm Meleği, Lilith'in zincirlerini çözdü ve onu üzerinde Lucifer'in oturduğu kemik tahtın huzuruna çıkardı. Sonra iki adım geri gitti ve elinde kılıcı Kara Ateş olduğu halde esas duruşa geçti. Silahından çıkan kara alevler bilinen ateşten çok farklıydı çünkü bunlar sadece yanabilir maddeleri değil, bütün organik ve inorganik maddeleri de tutuşturabiliyordu. İnsanların tanıdığı ve bildiği sıradan ateş, birçok ateş türünden yalnızca biridir, bunun yanı sıra Xahra Ateşi de denilen yeşil ateş ve Peri Ateşi olarak bilinen fakat mavi bir ısıltı yayan bir ateş de vardır.

"Lilith," dedi şeytan dişlerinin arasından ve tutsağına rahatsız edici mavi gözleriyle baktı. "Benim kıymetli demon prensesim..." dedi sonra sahte bir sevecenlikle. "Başıma bir sürü bela açtın kızım!"

"Bunlar senin neden olduğun belaların yanında hiç kahr Lucifer," diye karşılık verdi Lilith cesaretle. Âdem tarafından terk edildikten sonra karşısına çıkan Karanlık Başmelek'e duyduğu hayranlık, çöldeki bir bitki gibi solup gitmişti. O artık çökmeye mahkûm bir ülkenin zalim hükümdarı, gerçek kötülüğün ta kendisi, yaratıkların en zavallısıydı.

Cehennemin efendisi güldü ama yine de içinde bir yer acıyla sızlamıştı. Lilith, bir zamanlar güneş kadar güzel ve Tanrı'nın sevgilisi olan Lucifer'e ölümcül bir darbe indirmişti.

"Kısa bir süre öncesine kadar bana başka türlü davranıyordun kraliçe." Sabah Yıldızı'nın bakışları, fahişesiyle birlikte sayısız şehvetli saatler geçirdikleri karanlık bir nişe takıldı. "Benimle kaç kere girdin bu yatağa? Bu çatının altında sana kaç kere sahip oldum? Sana kaç kere zevklerin en yükseğini tattırdım?"

“Evet. Ama yine de bana hâlâ bir köle gibi davranıyorsun Sabah Yıldızı.”

Karanlık Başmelek’in yüzünde öfke izleri belirdi. Kendisine has o kibir ve kötülükle tahtından kalktı ve sanki onu bir bütün olarak yutmak istencesine Lilith’in üzerine yürüdü. Varlığı karşısındakini eziyor, aurası ise korkutuyordu

“Köle mi? Ya senin o seks kölelerin ne olacak? O ölümlü seni kovunca ben yanıma aldım. *Ben* sana muazzam bir güç ve ebedî bir yaşam verdim. *Ben* sana cehennemde bir krallık verdim. Aslında *asla* böyle biri olmamana rağmen seni gerçek bir hükümdar gibi karşıladım ve sana saygı gösterdim. Sen de benim bu alicenaplığıma beni sırtımdan vurarak karşılık verdin. Senin gibi bir zavallının bu güvene layık olmadığını bilmeliydim. Bir zamanlar sen de bir insandın Lilith. Ben olmasaydım şimdi sahip olduğun şöhrete asla kavuşamazdın.”

Lilith, Ablon’un sözlerini hatırlayınca cesaretini tekrar topladı ve Lucifer’e gerçeği söylemenin vaktinin geldiğini anladı. Gerçi şeytanın kendisini dinleyeceğine dair fazla umudu yoktu. “Bu zamana kadar bana güç, nüfuz ve zenginlik armağan ettin, bir de boş vaatlerde bulundun, hepsi bu. Şayet isteseydin bile,” diye tekrarladı kendi sözlerini, “bana istediğim şeyi verebilecek durumda olamazdın. Bu yüzden Sandrak’ın kapılarını kimin açtığını asla öğrenemeyeceksin. Bizi harekete geçiren duygu, senin algılarının sınırlarını aşıyor.”

İşte bu bardağı taşıran damlaydı. “Kendini benimle ve sahip olduğum bilgiyle kıyaslamaya nasıl cüret edebilirsin? Sen bir insan olarak doğdun. Kaç yıldır varsınız ki siz? Yirmi bin yıl mı? Yoksa on beş bin yıl mı? Kâinatın yaşına, başmeleklerin yaşına, *benim* yaşına kıyasla insanlığın tarihi bir göz kırpmadan ibaret. Biz zamanların başında nurdan yaratıldık ama ya siz... siz nesiniz ki? Toprakta yoğrulmuş zavallı hayvanlar!”

Lilith büyük bir korkuyla Sabah Yıldızı’nın yüzünde bir hüznün izinin belirdiğini gördü. Binlerce yıllık bir birliktelikten sonra, aslında insan yanlısı propaganda yapan efendisinin bu kadar saçmaladığına hiç şahit olmamıştı. Görünüşe göre Lucifer o zamana dek gizlemeyi başardığı

duygularının etkisine kapılmıştı ve kraliçe, efendisinin gerçeği söylediğinin farkındaydı.

Karanlık Başmelek hatasını anladığında artık çok geç olmuştu. Öfkeye kapılarak gerçek düşüncelerini dile getirmişti ve artık yapabileceği tek bir şey vardı.

Başını belli belirsiz öne eğdi ve bu hareketiyle, uzun zamandır beklemekte olan Apollyon'a işaretini vermiş oldu. Kara Ateş havada parladı ve kusursuz bir vuruşla Lilith'in göğsünü deldi. Ardından fahişenin başı yana doğru uçtu, vücudu arkaya doğru devrildi. İnfazı o kadar çabuk gerçekleşmişti ki Lilith hiçbir şey hissetmediği gibi, son bir çığlık atmak ya da içini çekmek için bile vakit bulamamıştı. Ölümlü bedeninden arta kalanlar artık cehennemin dibindeydi ve kara alevler yavaş yavaş derisini, dokularını ve kemiklerini yiyordu. Kraliçenin vücudundan geriye bir dakika içinde bir avuç kül kalmıştı sadece.

"Ne yazık ki çok ileri gitti, tıpkı eski kocası gibi," diye homurdandı şeytan ayağıyla yerdeki küllerin üzerine basarken. "Âdem iyiyi ve kötüyü bilmekle bizden biri gibi oldu; şimdi hayat ağacından yiyerek ebediyen yaşamaması için onu cennetten kovacağız," diye *Yaratılış*'tan bir cümleyi ezberden okudu. "Aslında bütün demonlara zorla İncil okutsam fena olmaz." Lucifer düşünceli bir tavırla arkasına döndü ve kafatası tahtına yerleşti.

"Camını tek bir kılıç darbesiyle almaktan çok daha kötü şeyler yapabildik ona," dedi Apollyon.

"Bu şartlar altında, işkence yapsak bile onu hayatta tutmak çok riskli olurdu. Doğru davrandık ve bu mesele de böylece kapandı."

"Peki ya Balor? Onu ne yapacağız?"

"Hani Ablon'un idam edileceği sehpa vardı ya, işte oraya Balor'u kendi kırbacıyla as. Bütün cehennem prenslerinin orada olmasına özen göster. O alçağı istersen kendin de öldürebilirsin."

"Ben Asi Melek'in başını istiyorum!"

"Onu hepimiz istiyoruz Apollyon. Ancak onu elde edebilecek miyiz?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Malikî meleği. Lucifer'in kaçamak cevapları karşısında şaşkınlığa düşmüştü.

"Ablon beni düelloya davet etti ve bin yıl önce Cebraîl'le dövüştü. Gerçi ikisinde de kaybetti ama hâlâ hayatta. Her savaşla birlikte Asi Melek daha tecrübeli ve kudretli oluyor. Başka bir ifadeyle: Sen bile onu mağlup edecek durumda olmayacaksın. Onu yakın zamanda öldüremezsek..." Cehennemin efendisi, bu kadar çetin ceviz bir düşmanın gökyüzüne çıkabileceği düşüncesiyle irkildi.

"Hayvanları seven bir gökyüzü sakini beni asla mağlup edemeyecek," diye homurdandı Ölüm Meleği.

"Umarım, sevgili dostum," diye karşılık verdi şeytan ama pek de ikna olmuşa benzemiyordu. "Umarım öyle olur."

Apollyon kılıcım kınına soktu ve selam vermeden mağarayı terk etti. Şafağın Oğlu ise tekrar alacakaranlığın içine çekildi ve uzun uzun Lilith'ten geriye kalanlara baktı. Saatlerce düşünüp durdu ve kendi mahvına yol açacak bu anlamsız hareketi neden yaptığına bir cevap bulmaya çalıştı.

LOKANTADAKİ CASUS

Ablon, Asiel ve Siéme, Chevrolet marka üç kişilik bir kamyonet satın almayı başarmışlardı. Aracı, öğleden sonrasının geç saatlerinde Siyon Dağı'nda, şehrin tarihi bölümünün sınırlarının dışında bulunan bir meydanda, İsraili bir şoförden teslim alacaklardı. Satıcıdan araca ihtiyaten iki bidon benzin daha konulmasını istemişlerdi ama Ablon, Sina'ya kadar aslında sadece bir tanesinin de yeterli olacağını biliyordu. Beklerken bir gazete büfesinden bir harita aldılar ve izleyecekleri rotayı dikkatle incelediler.

Üç melek, öğlene doğru Kudüs'ün Arap, Yahudi ve Hristiyan mahallelerinin kesiştiği yerde büyük bir sokak çarşısı olan *Souk*'ta ayaküstü yemek yenen bir lokantaya girdiler. Şehrin tarihi merkezinin bir ibadethaneye dönüşmesine neden olan olağanüstü tatil gününe rağmen *Souk*'taki yaşam –daha sınırlı olsa da– devam ediyordu. Lokantalar ve eczaneler gibi bazı dükkânlar açtı ancak sokaktaki satıcıların büyük kısmı ya ayinlere katılmıştı ya da tapınaklarda barış için dua ediyorlardı. Şehirdeki bütün din gösterilerine rağmen her taraf savaş gelişmelerini

endişeyle izleyen ve Müslüman milislerin olası bir saldırısına karşı daima tetikte olan güvenlik görevlileriyle doluydu.

Bir Arap'ın işlettiği küçük lokanta, kutsal yerlerde dua etmek üzere gelen çok sayıda hacı nedeniyle bir saat öncesine kadar tıka basa doluydu. Hebron, Gazze ve Ramallah'tan; Tel Aviv, Eilat ve Hayfa'dan gelen insanlar Kutsal Şehir'de buluşmuşlardı. Ancak lokantada artık fazla kalabalık kalmamıştı, sadece yerli birkaç müşteri kahvelerini höpürdetiyor ve bir marpuç, içi su dolu bir şişe ve bir hortumdan oluşan meşhur nargilenin dumanını ciğerlerine çekiyor ve ağızlarından dışarı salıyorlardı.

Gökyüzü sakinleri her yanı raflar, duvar hahlar, avizeler ve biblolarla tıka basa dolu mekânın en ücra köşesinde bulunan masaya yerleştiler. İçerideki duman dışarısının görülmesini engelliyor ve Souk'tan gelen keskin kokular koku alma duyusunun doğru işlemesine engel oluyordu.

Ablon, Kutsal İntikamcı'yı sardığı uzun çıkını yanma koydu ve haritayı masanın üzerine yaydı. Haritada Celile'den Mısır'a kadar olan bölgedeki yolların dışında kalan yerleşim yerleri, coğrafi özellikler ve arazinin durumu da gösteriliyordu.

"İşte burası!" Asiel parmağıyla bir noktaya dokundu. "Dağ bu."

"Horeb Dağı," diye ekledi Ablon. "Mağaranın girişi orada."

"Ve aradığımız kapı," dedi İşim meleği. "İnsanların bugün ikisinin de aynı dağ olduğunu sanmasına rağmen Horeb, Sina Dağı'nın batısında bulunuyor."

Ablon parmağıyla harita üzerine hayali bir çizgi çekti ve rotayı analiz etti. "Kudüs'ten doğruya doğru gideceğiz, sonra güneye döneceğiz ve 90 numaralı otoyoldan Necef Çölü üzerinden, Mısır sınırından önceki son İsrail şehri olan Eilat'a gideceğiz. Orada zaten Sina Yarımadası'na gelmiş olacağız ve 66 numaralı karayolundan Akabe Körfezi boyunca ilerleyeceğiz. Bu yolda sahil kenti Nüveyba'ya kadar gidip oradan da batıya dönecek ve çöle geçeceğiz. Asfalt yol, Katharina Manastırı yakınlarında son buluyor. Oradan sonra yürüyerek devam edeceğiz."

"Dağın eteğine bir manastır inşa edilmiş," dedi Asiel haritadaki bilgileri inceleyerek.

"Orası bir hac yeri ancak bir düzine keşişten ve bir grup Mısır askerinden başka birilerinin olacağını sanmam."

Sieme'nin dikkatini haritanın üzerindeki farklı renkler dikkatini çekmişti; bunların ne anlama geldiğini bilmiyordu. "Bu nedir?" diye sordu manastırı gösteren noktanın arkasındaki koyu renkli bir şeridi işaret ederek.

"Bir sıradağ," diye açıkladı Ablon. "Bütün bölge son derece dağlık ve kahverengi yerler zirveleri işaret ediyor. Mağaraya uzanan yola ulaşabilmemiz için bir kaya koridorunu, bir kanyon gibi bir şeyi aşmamız gerekecek."

"Yolda sorun yaşar mıyız dersin?" diye sordu Serafi meleği.

"Buradaki askerî yoğunluğa bakacak olursak yolların bloke edilmiş olacağını varsayabiliriz. Belki ara yollardan dolaşmamız gerekebilir. Artık gitmemiz gereken yolu bildiğimize göre kaybolacağımızı sanmam. Tek korkum, geç kalmak. Ama belki psikik yeteneklerinle bize yardım edebilirsin..."

"Gerekirse... Ama benim gücümün de sınırları var. Koca bir orduyu aldatamam, irade gücü gökyüzü sakinlerine kıyasla daha zayıf olan insanlardan oluşsa bile bunu yapamam."

"Büyük askerî güçlere rastlayacağımızı sanmam, sadece kontrolle görevli küçük birlikler olacaktır. Ama yine de sınır bölgesi daima karışıktır, bu yüzden her şeye karşı hazırlıklı olmalıyız."

Kapının karşısında oturan Asiel birden tuhaf bir enerji hissetti. Gözünü bile kırpmadan ayağa kalktı ve aurasından yaydığı kötülük nedeniyle sıradan bir ölümlü olmadığı belli olan uzun boylu, kovu tenli bir adamı göz hapsine aldı. Ancak kesif nargile dumanı ve tavandan sarkan ıvır zıvır yüzünden adamın yüzünü tam olarak seçemiyordu.

Asiel'in hayatta kalma içgüdüğü derhal harekete geçmişti: Elleri bir anda dirseklerine kadar uzanan ve kullanıma hazır hale gelmiş alevlere dönüşmüştü. Asiel bir ateş meleği olduğu için bunları istediği zaman

fırlatabilirdi. Bir Kerubî gibi savaşıyor olabilirdi ama savunma ve saldırı alternatiflerini gayet iyi biliyordu.

Ancak diğer masalarda oturan müşterileri tehlikeye atmamak için düşmanını yok edebilecek alevleri savurmamayı tercih etti çünkü o kadar yoğun bir enerjiye sahiplerdi ki binayı yakıp kül etmeleri işten bile değildi. Asiel, kimliği belirsiz silueti yakıp kavurmak için ona doğru koşmaya başladı.

Ancak casustan sadece bir adım uzaktayken kulakları sağır eden bir patlama işitildi ve düşmemek için bir direğe tutunmak zorunda kaldı. Masada oturmaya devam eden Ablon ile Siéme de patlamayı duymuşlardı ve ellerinden bir şey gelmeyeceğini bilerek öylece bekliyorlardı.

Dördüncü borazandı bu!

"Gitti..." diye mırıldandı Asiel, gümbürtü sona erdiğinde. İki yana sallanarak etrafına bakındı ancak kimseyi göremiyordu.

Hemen ardından Ablon ve Siéme arkadaşlarının yardımına koştular. Ama Asiel kendisini toplamıştı.

"Takip ediyoruz," dedi İşim nefes nefese. "Burada biri vardı. Malesef gerçek kimliğini ve görüntüsünü tespit edemedim."

"Biliyorum. Bizi gözetleyen birinin varlığını havaalanından ayırırken fark etmiştim."

"O halde onun izini bulalım! Bu casusun, müttefiklerine rapor vermesini engelleyelim! Melek veya demon, düşmanımız olduğu kesin."

"Hayır Asiel. Şimdi onu takip edecek vaktimiz yok. Az önce duyduğumuz borazan, görevimizin süresini daha da kısalttı. Şuraya bakın!" Ablon onların dikkatini sadece mistik varlıkların ve hassas insanların görebileceği bir fenomene çekti. Gerçekliğin Perdesi'nde çatlaklar oluşuyordu. Bazı şeffaf bölgelerde, bir serap gibi titreyen çatlaklar oldukça iyi bir şekilde görülebiliyordu.

"Perde dağılıyor," diye bağırdı neler olduğunu anlayan Siéme.

"Kapıdan geçmek için yarın sabaha kadar vaktimiz var çünkü kıyametin kopmasına sadece üç boru kaldı ve Armageddon savaşı kapıda. Cebrail lejyonlarını çoktan hazırlamıştır."

"Ama o casus yardakçılara nereye gideceğimiz hakkında bilgi verirse bizi durdurmaya çalışacaklardır!"

Ablon da böyle bir tehlikenin varlığının farkındaydı. "Başka çaremiz yok."

SIÉME'NİN KARARI

Şehrin tarihî bölümünün duvarlarının güney tarafında bulunan Siyon Kapısı'nın sadece birkaç adım ötesinde, İncil döneminin Kudüs'ünü ve Vadedilmiş Toprakları simgeleyen tepe bulunuyordu. Yahudiler, Hristiyanlar ve Müslümanlar için kutsal olan Siyon Dağı, ağaçlarla kaplı meydanları ve şirin evleriyle, şehrin tarihî bölümünün hemen dışında bulunan huzur dolu bir adayı andırıyordu. Öne çıkan bina ise yüksek çan kulesi ve dört küçük kulesi olan kubbesiyle, neoroman üslubunda inşa edilmiş Dormito Katedraliydi. Katedral tepenin üstünde, Bakire Meryem'in uykuya daldığı söylenen yerde bulunuyordu. Ablon, katedralin önündeki meydanda, çölü aşmakta kullanacakları kamyoneti satın aldığı İsraili şoförle buluşacaktı.

Siéme, bulunduğu yerden yoğun duygulara kapılmış bir halde bakışlarını şehrin tarihî bölümünde gezdiriyordu. Saat öğleden sonra beşti ve çöl soğuğu yavaş yavaş tepeye tırmanmaya başlıyordu.

Aklın Efendisi, şehrin duvarlarının içinde kalan karmaşık sokakları incelerken, "Şehrin tarihî bölümünde kötü bir şeyin varlığını hissediyorum," dedi Ablon'a. "Çok güçlü bir varlık izimizi sürüyor ve yolculuğumuzda da karşımıza çıkacak."

"Bu, çarşıda gördüğüm o lanet olası casus!" diye bağırdı Asiel, Souk'ta yaşadıkları olayın etkisinden henüz tam olarak kurtulamamıştı.

"Bu sadece bir casus değil," diye düzeltti onu Siéme. "Aurası generalimizinki kadar güçlü. Bu kadar güçlü bir varlık sıradan bir casus olamaz. Bize saldırmak için en uygun anı bekliyor olmalı."

"O halde bunu yapana kadar bekleyeceğiz Siéme," diye kararım bildirdi Ablon. "O zaman en azından onunla savaşıabiliriz. Belki de bizi yolumuzdan alıkoymak istiyordur."

Konuşmaları bir motor uğultusu tarafından kesildi. Orta yaşlı, açık tenli ve siyah saçlı, biraz tıknaz bir adam bir pikapla gelmiş ve üç meleği görünce de aracı park etmişti. Parasını önceden almış olmasına rağmen kayıplara karışmamıştı – zaten anlaşma sırasında Siéme adamın ruhunu incelemiş ve onun dürüst biri olduğuna karar vermişti.

Adam telaşla aşağı indi, onlara benzin bidonlarını nereye koyduğunu gösterdi ve aracın en önemli fonksiyonlarını anlattı. Sonra geldiği hızla tekrar yok oldu.

Ablon direksiyonun başına geçti ve diğerlerine de binmelerini söyledi. Kutsal İntikamcı'yı arka koltuğa koydu, sonra kontak anahtarını çevirdi ve gaza bastı. Asiel de koltuğuna yerleşti ancak Serafi meleği yerinden kımıldamayarak dışarıda batmakta olan güneşin ışınları altında öylece durmaya devam etti.

"Ben burada kalıyorum general. Kudüs'te. Sizinle gelmeyeceğim."

"Neden?" diye sordu Asiel şaşkınlıkla ancak Ablon başını hafifçe öne eğmekle yetindi. Böyle bir tepki vereceğini önceden tahmin etmişti ve Siéme'nin fikrini değiştiremeyeceğini biliyordu.

"Peşimizde bir şey var ve bu varlık görevimizi tehlikeye atabilir," diye açıkladı Siéme. "Onu tespit etmek için sizden biri burada kalamaz ama ben yapabilirim. İsyancıların Birinci General'e ihtiyacı var. Asiel, sen de Horeb'deki mağaraya giden yolu biliyorsun."

Siéme'nin tehlikenin derecesini analiz ettiğinden emin olmasına rağmen, "Böyle yaparak nasıl bir risk aldığının farkındasın, değil mi?" diye sordu general.

Dişi melek, Asi Melek'e doğru eğilerek yüzüne dokundu. İnananlar nasıl aziz resimlerine parmak uçlarıyla dokunuyorsa o da aynı şekilde parmaklarıyla savaşçı meleğin yüzünü okşadı. Gözlerinde yaşlar vardı ve yüreği acıyla doluydu. Daha önce hiçbir soğukkanlı, mesafeli Serafi meleği böyle bir ayrılık acısı yaşamamıştı.

"İki gün önce altüst edilmiş evinde seninle karşılaştığımda bir dava uğruna ölmeye, liderim için canımı vermeye hazır olduğumu söylemiştim. İnsanlık ve onların yeni teknolojileri hakkında doğru dürüst bir fikrim olmamasına rağmen Haled'e geldiğimin farkındaydın. Serafilerin ağızlarının iyi laf yapmasıyla tanındığını bilirim ama sana en başından bu yana gerçeği söyledim. İdeallerinden bir an bile şüphe etmedim."

Bu sözler Asiel'in içinin cız etmesine neden oldu çünkü bir defa arkadaşının onuru konusunda şüpheyne düşmüştü. Hemen arabadan aşağı atladı ve ona sıkı sıkı sarıldı. Kastlarının doğası ve kişilikleri birbirinden farklıydı ancak bir an için ikiz kardeş gibi olmuşlardı.

"Ben şehrin tarihi bölümüne geri döneceğim," dedi Sième, "ve o sinsi yaratığın izini bulacağım. Onu durduramasam bile en azından planını sekteye uğratabilirim."

Ablon bir an için ona bunu yasaklamayı, kendileriyle birlikte kapıya gitmeyi emretmeyi ve onu bu yüksek riskli amacından vazgeçmeye zorlamayı düşündü. Ama dışı meleğin kararını onaylaması ve buna saygı duyması gerekiyordu. Kendisi de bugüne kadar büyük fedakârlıklarda bulunmamış mıydı? Üstesinden gelinemeyecek gibi görünen nice sıkıntıları sonunda aşmayı başarmamış mıydı? Hayır... Onu eleştirmesi doğru olmazdı. Üstelik bu yapacağı çok değerli bir işti. Düşmanın oyununu bozacak her girişim, ne kadar küçük olursa olsun, çok önemliydi.

"Gerçi farklı kastlelara aidiz ama bugüne dek bu kadar cesur bir Serafi'yle tanıştığımı hatırlamıyorum," dedi Ablon. "Sana bol şans dilerim Sième, Aklın Efendisi. İradenin ve yüreğinin sana verdiği bütün gücü kullanarak savaş çünkü Cebrail'in takipçilerinden beklenen bu olmalıdır."

"Ben *senin* takipçinim general. Biz, Yeni Asiler, Tanrı'nın sözüne inanmaya devam ettiğimiz için sana hizmet etmek amacıyla yaşıyoruz," dedi Sième ve sırtını dikleştirdi. "İnsanlar dünyayı mahvetse bile, yaratılışı yüceltmeye devam edeceğiz. Biz meleklerin görevi budur; güneş kararınca ve yıldızların ışığı sönünceye, kâinatın son kıvılcımı da yok oluncaya kadar elimizden geldiğince bunun için savaşacağız."

Bu sözlerle birlikte Sième'nin kahramanlığı tarihe sayısız farklı şekilde geçmiş oldu. Boğazında koca bir yumru bulunan Asiel tekrar

araca bindi ve yola çıktılar. Kutsal Alev, silueti ufukta kayboluncaya dek arkadaşının arkasından baktı.

“Onu yanlış değerlendirmişim Ablon,” dedi sonra hüznümlü bir sesle. “Bazen onun devamızı tümüyle sahiplenmediğini düşünüyordum. Şimdi de yeteneklerini sinamak için yalnız kalmak istediğini düşündükçe içim endişeyle doluyor.”

“Sieme bu kararı kendisi verdi ve bunu neden yaptığını sorgulamamalıyız. Kimse tercihleri yüzünden başkalarını suçlayamaz. Ne yapıyorsa, kendi öyle istediği için yapıyor. Aklın Efendisi, görevini yerine getirmek amacıyla daha iyi olduğunu düşündüğü bir yöntemi tercih etti.”

İşim meleği üzüntülü bakışlarını sessizce etrafında gezdirdi. Artık Kutsal Şehir’in tarihî bölgesinden çıkmış ve modern bölümünün içinden geçmeye başlamışlardı, birazdan 90 numaralı otoyolun çıkışına ulaşacaklardı.

“İsyancıların karargâhında tekrar bir araya geldiğimizde, umarım aramızda yaşanan eski anlaşmazlığı tümüyle unutabiliriz,” diye nırıldandı Ateş Meleği.

Ablon, bir savaşçı ve komutan olarak daha gerçekçi olmayı tercih ederdi. Arkadaşını üzmeyi istemiyordu ama boş umutlara kapılmasını da arzu etmezdi.

“Onu bir daha göreceğimizi pek sanmıyorum Asiel,” diye karşılık verdi sahil yoluna inen sapaktan ayrılırken.

Arabada tam bir ölüm sessizliği vardı ve batıda güneş batarken Kutsal Alev son bir kez bakışlarını Siyon Dağı’na çevirdi.

MASADA, RUHLARIN KALESİ

“Avrupa öldü!” diye bağırdı Ürdünlü radyo spikeri. Çin, Rusya ve Kuzey Kore liderliğindeki Doğu Birliği, Moskova’ya yapılan yok edici nükleer saldırıya cevap olarak Batı Avrupa’yı bir atom bombasıyla yerle bir etmişti. Hedef olarak seçilen Berlin büyük bir sembolik anlama sahipti. Bu Alman şehri, iki yıl önce aynı ismi taşıyan paktın kurulduğu konferansa

ev sahipliği etmiş, Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupa ülkelerinden oluşan Batılı devletler bir araya gelmişti. Ancak tahrip olan sadece Almanya değildi: Norveç'in en kuzeyindeki kıyılardan Güney Sicilya'ya kadar hiçbir ülke yok olmaktan kurtulamamıştı.

İlk bombanın patlamasından sonra gerilen ortam, artık gerçek bir histeriye dönüşmüştü. Kanada'da ve Amerika'nın henüz tahrip olmamış hatı kıyılarında kaos hüküm sürüyordu. Tarafsız ülkelerden birine kaçmak isteyen binlerce insan havaalanlarına hücum ediyordu; kırsal alanlara kaçanların sayısı da az değildi, yollar tıkalı olduğu için yürüyerek gidenler de vardı. Ancak savaş hattının gerisinde bulunan ülkelerde de durum tehlikeliydi. Latin Amerika'nın birçok ülkesinde suç şebekeleri ve uyuşturucu çeteleri kargaşadan yararlanarak kamu kuruluşlarını, hükümet organlarını, polis karakollarını ve orduya ait kışlaları işgal etmeye başlamışlardı. Sonuçta da şehirleri kan ve vahşete boğan iç savaşlar yaşanmaya başlamıştı. Afrika'da denizde yaşanan bir deprem sonucunda oluşan dev dalgalar kıyı yerleşimlerini ve Casablanca, Luanda ve Cape Town gibi önemli şehirleri harap etmişti. Hedef olarak New York'un seçildiği ikinci patlamanın Atlantik Okyanusu'nda yarattığı şok dalgasının trajik bir sonucuydu bu.

Otoyol güneye doğru kıvrıldığında Ablon radyoyu kapadı. Asiel, alacakaranlığın mavimsi ışığında etrafındaki çorak topraklar ile doğuda uzanan Ölü Deniz'in görkemli tuzlalarının güzelliğini izleyebiliyordu. Engebeli, verimsiz topraklar, gerçekte büyük bir gölden başka bir şey olmayan ve Ürdün Nehri'nin suları ile beslenen bu denizin kıyısında son buluyordu.

Gökyüzünde büyük bir dolunay vardı ve denizin yüzeyini parlak bir ışığa boğuyordu. Kıyıda deniz tuzunun başka bir kokuyla karıştırılması mümkün olmayan kokusu geliyordu ve Ablon uzaklardan üzerinde yıkık bir hisarın bulunduğu yüksek, düz bir dağı gördü.

"Bu, Masada," dedi, "Romalılar tarafından takip edilen bir Yahudi grubunun sığındığı yer. İki yıllık kuşatmadan sonra, İS 73 yılında düştüğü zaman, kalede bulunanlar vahşi askerlerin eline düşmemek için intihar etmeye başlamışlardı. Bugün terk edilmiş bir yer "

ARMAGEDDON

Masada'da halen hayaletler vardı. Bunlar yenildiklerini hiçbir zaman kabul etmedikleri için astral katmanda tutsak kalan ve gökyüzüne çıkamayan grup üyelerinin bir kısmının ruhlarıydı. Ölü Deniz'de Masada benzeri, binlerce yıldır savaşlar ve felaketler sonucunda yok olan pek çok yerleşim yeri bulunuyordu.

Bunların en meşhuru pek yakında ortaya çıkacaktı.

IŞIK GETİREN

Şeol'deki demonlar ve prensleri arasında tehlikeli bir huzursuzluk ortaya çıkmıştı. Lucifer hepsine savaşa katılacaklarını garanti etmiş ve soylu cehennem sakinlerine beşinci borazan işitildiğinde ordularını Stiks Nehri kıyısında toplamalarını söylemişti ancak bunun ne zaman olacağını kimse tam olarak bilemiyordu. Karanlık Başmelek'in sağ kolu Samael, Sabah Yıldızı'nın nihai taktığını son anda söyleyecekti. Karanlık efendiler bundan hiç mi hiç hoşlanmıyorlardı. Hepsi de Samael'den nefret ediyor, onun beş para etmez bir yalaka olduğunu düşünüyorlardı. Bir de ortaya Lucifer'in gizemli bir şekilde yok olması sorunu çıkmıştı: Görünüşe göre kendisi doğrudan savaşa katılmak niyetinde değildi, aksi takdirde bu kadar seilmeyen birini neden kendi adına konuşmakla görevlendirsindi ki?

Cehennem orduları hâlâ savaşın kendisi hakkında kafa yoruyorlardı. Stiks Nehri kıyısında toplandıkları zaman nereye gideceklerdi? İki melek fraksiyonunun –yani Mikail ile Cebrail'in– eter katmanında karşı karşıya geleceğini ve üstünlük sağlamak için Siyon Kalesi'nde savaşacaklarını hepsi biliyordu. Ama demonlar savaş alanına nasıl ulaşacaklardı? Stiks, boyutlar arasında geçişi sağlayan manevi bir yoldu ancak sadece o gizemli kayıkçılar yolları bulabiliyordu ve tekneleri kalabalık orduları taşıyamayacak kadar küçüktü. Dahası, bu yolculuğun yaşam enerjisi formunda tahsil edilen ücretini kim ödeyecekti? Volkanların Efendisi Amael gibi güçlü biri bile kayıkçılara aurasının bir kısmını vermek zorunda kaldığı için uzun süre kendine gelememişti. Bu kayıkçı denilen

varlıkları tatmin edecek kadar yaşam özüne kim sahip olabilirdi ki? Bütün bu taşıma sıkıntılarının üstesinden gelinse ve ordular gerçekten de eter katmanına ulaşabilse bile orada ne yapacaklardı? Gökyüzü gruplarının biri tarafından imha mı edilecekler yoksa diğeriyle ittifak kurmayı mı seçeceklerdi?

Cehennem prensleri için bunlar korkunç tahayyüllerdi. İki gökyüzü fraksiyonundan biri adına savaşmayı hakaret olarak kabul ediyorlardı çünkü sonuçta ikisi de onların can düşmanıydı: Mikail düşmüş melekleri gökyüzünden kovmuştu ve Cebrail'in kanunları Asi Melek Kardeşliği'nin idealleri üzerine inşa edilmişti. Bunların lideri Ablon ise Karanlık Başmelek'in en önemli düşmanıydı.

Buna rağmen karanlık prensler yine de korkudan veya saygıdan efendilerine baş kaldırmaya itiraz edemiyorlardı. Şeytani kuvvetlerini toparlayarak ve harekete geçirerek hazırlıklarını tamamlamaya çalışıyorlardı çünkü dördüncü borazan kısa bir süre önce çalınmıştı.

Lanetliler Vadisi'ndeki şeytan mağarasında Lucifer sabırsızlıkla ellerini ovuşturuyordu. İstemeden de olsa, altın zırhını kuşanmasında vekili Samael'in kendisine yardım etmesine izin verdi. Bu, ince bir vücuda uygun olarak hazırlanmış, kasları belirgin bir şekilde öne çıkaran bir göğüs zırhıydı. Kemerinde ise normal meleklerle yasaklanmış ve yalnızca başmeleklerin kullanabildiği bir silah olan ateş kılıcının kını sallanıyordu.

"Arkadan bu kadar sıkma Samael!" diye azarladı Şafağın Oğlu, zırhın deri sırt kayışlarını sıkmakta olan sürüngenimsi yaratığı.

"Binlerce kez özür dilerim, Yüceler Yücesi," diye yaltaklandı sürüngen, bir yandan kayışları gevşetirken.

Lucifer uçuşmasını sağlayan yarasa kanatlarını açtı ve birkaç kez çırpı. "Bu zırhın içinde kendimi çok kötü hissettiğimi itiraf ediyorum ancak biraz sonra önemli bir yolculuğa çıkacağım. Bu gala üniformasını sandıktan çıkarmak için iyi bir fırsat."

"Majesteleri muhteşem görünüyorlar," diye yerlere kadar eğildi hizmetkârı.

“Teşekkürler Samael! Övgülerin egomu besliyor ve ruhumu canlandırıyor.”

Lucifer, Samael’in yardımını olmadan muhteşem ateş kılıcını kınından sıyırdı ve önünde tutarak bir süre inceledi. Sahte bir saldırı yapmak istedi ancak darbeleri güçsüz ve acemiceydi. Bu yüzden silahı tekrar yerine soktu; kılıç kullanma sanatı burasına kadar gelmişti.

“Bu kılıca...” dedi Şeol’ün efendisi düşünceli bir tavırla, “aslında hiçbir zaman kardeşlerimin yaptığı şekilde bir isim vermedim. Yaratılış gününden bu yana, babamın dövdüğü andan beri hiç kullanılmadı. Ne dersin, kâinatın sonunun yaklaştığı bugünlerde ona bir isim vereyim mi?”

“Siz nasıl uygun görürseniz efendim...” diye karşılık verdi Cennet Yılanı.

“Ona Şafağın Şimşeği ismini vereceğim. Sabah Yıldızı, yani sahibinin adıyla uyumlu bir isim. Değil mi Samael? Bu kılıçla birlikte yeni bir çağı, Armageddon’dan sonra başlayacak olan yeni günleri, zevk ve eğlenceyle dolu bir dünyanın yükselişini de kutlayalım. Geri dönüşü ve kozmosun yeniden başlangıcı!”

“Sözleriniz de görünüşünüz kadar muhteşem, ey Şafağın Oğlu!” diye yaltaklanmaya devam etti Samael yüksek sesle.

Üçüncü bir kişi içeriye girmeseydi, bu konuşma böyle sürüp gidecekti. Karanlığın içinde, sadakati ve teslimiyeti nedeniyle Lucifer’in çok değer verdiği demon Amael belirmişti. Volkanların Efendisi, manevi görünümünde, yerin derinliklerindeki lavlar kadar kızgın parıltılar saçan ateşten kanatlara sahipti. Üzerindeki pas lekelerine rağmen tam zırhı hâlâ dikkat çekici ve görkemliydi. Bu, ucu öne doğru incelen metal ayakkabılara ve eldivenlere sahip gotik bir zırhtı. Bir insanınkini andıran koyu tenli yüzünden aşağı ateşten yaşlar akıp duruyordu. Bunun sebebi, Atlantis ile Hanok’un tufan tarafından yutulması nedeniyle hâlâ duymakta olduğu utanç ve vicdan azabıydı.

Amael tahtın önünde diz çöktü, Karanlık Başmelek de elini onun zırhına koydu.

“Sadık Amael’im!” dedi şeytan sevinçle. “Ayağa kalk! Tam vaktinde geldin.”

Zanathus meleği, efendisinin gözlerinin içine bakmadan ayağa kalktı. "Size bir şey getirdim," dedi ve efendisine bir parşömen rulosu uzattı. "Bütün cehennem prensleri ve efendileri adına, Prens Mammon tarafından size hitaben yazılmış olan bir mektup."

Sabah Yıldızı ruloyu açtı ve mektubu dikkatle okudu.

"Sabırları tükenmek üzere," dedi elçisi Amael. "Ordularına sizin mi yoksa başka birinin komuta edeceğini ve Stiks Nehri kıyısında ne yapacaklarını bilmiyorlar."

"O aptallara Samael'in talimatlarını beklemelerini açık ve net bir şekilde söylemiştim, onlar da bunu gayet iyi biliyorlar!" diye bağırdı şeytan öfkeyle, ardından da parşömeni düşünce gücüyle alevler içinde bıraktı.

"Aslında böylesi daha iyi. Acı dolu bekleyiş savaşçıların azmini daha da artırır."

Lucifer bu arada zırhım kuşanmayı nihayet bitirmiş ve Cennet Yılanı'na doğru birkaç adım atmıştı. "Samael..." diye bağırdı.

"Buyurun, yüce efendim!"

"Artık görevini yerine getirmeye başlayabilirsin. Git ve ne konuş-tuysak onu yap. Geri kalanıyla Amael'le birlikte burada ilgileneceğim."

"Başüstüne efendim."

Yarı insan, yarı yılan şeklindeki demon kıvrıla kıvrıla karanlık bir deliğe girdi ve efendisinin yanından ayrıldı. Karanlık Başmelek de tekrar tahtına oturdu ve melankolik Volkanların Efendisi'ni süzdü. "Yapacak o kadar çok şey var ki soylu Amael'im."

"Gücüm yettiği kadar yardım etmek için buradayım."

"Bana daima çok yardımcı oldun! Bu sadakatini elbette unutmaya-çağım ama sadece benim yapabileceğim şeyler var."

Lucifer'in yüzündeki ifade aniden değişti. Artık üzgün ve hayal kırıklığı içinde biri gibi görünüyordu. Efendisini ilk kez bu kadar zayıf gören Amael irkildi.

"Bazen babamı çok arıyorum," diye fısıldadı Şafağın Oğlu. "Onun yanımda olmasını o kadar isterdim ki! Onu çok sever, ona çok saygı duyardım."

ARMAGEDDON

“Anlıyorum efendim,” diye mırıldandı Volkanların Efendisi ve şaşkınlıkla Karanlık Prensi’nin gözünden yaşlar boşandığını gördü.

“Tanrı olmanın ne demek olduğunu biliyor musun Amael? Bunun nasıl bir güç olduğunu farkında mısın? Sadece bir defa göz kırpma ile kâinatı yaratmanın nasıl bir şey olduğunu kavrayabiliyor musun?”

“Size cevap verebilecek durumda olup olmadığımı bilemiyorum efendim.”

“Ne yazık ki her yaratılış bir kurban ister,” dedi Lucifer gözlerindeki yaşları silerek ve o her zamanki özgüvenli ifadesine büründü. “Ve bu konuda senin yardımın paha biçilemeyecek kadar değerli olacak büyük Zanathus.”

“Sizi nasıl destekleyebileceğimi söyleyin Sabah Yıldızı.”

Karanlık Başmelek tahtından kalktı ve podyumdan aşağı indi. “Sen Stiks kayıkçıları tanıyorsun. Onların nasıl bulunacağını biliyorsun.” Bu cümleler birer soru şeklinde formüle edilmemişti.

“Evet, Asi Melek’in Şeol’ü son ziyaret edişinde onlarla karşılaşmıştım.”

“Bu yaratıklara güvenebilir miyiz?”

“Kesinlikle efendim, uygun bir ödeme yapıldığı takdirde elbette. Yolculuk için yaşam enerjisi istiyorlar, son sefer bu benim için çok sıkıntılıydı. Auram ancak kısa bir süre önce tümüyle eski haline gelebildi.”

Şeol’ün efendisi, hizmetkârını o çok tipik kötücül bakışıyla süzdü. “Dediğim gibi... Her yaratılış bir kurban ister,” dedi ve çıkışa doğru yürüdü.

Amael de ona eşlik etti.

“Ama üzölmene gerek yok dostum. Sen yeterince acı çektin. Beni sadece nehirde o yaratıklara götürmeni istiyorum.”

“Gökyüzü lejyonlarına karşı savaşacak mıyız efendim?” Amael bile artık merakını güçlölkle dizginleyebiliyordu.

“Verdiğim kararı son dakikada bildireceğim. Armageddon’la birlikte gerçekten de çok şey değişecek. Her şey hazır olduğunda, benim yanımda olanlara ayrıcalıklı davranılacak.”

“Anlıyorum efendim.”

İki cehennem sakini birlikte mağaradan çıktılar ve kemiklerle kaplanmış yoldan geçerek Stiks Nehri'nin kıyısına ulaştılar.

“Ben Işık Getiren'im, Şafağın Oğlu'yum, Sabah Yıldızı'yım!” diye bağırdı şeytan. “En saf, en güzel, en dürüst olanım. Ama daha da yükselip ismimi daha da kutsallaştıracam.”

Volkanların Efendisi efendisinin aklını oynatıp oynatmadığını merak etti, belki de muhakeme yeteneğini yitirdi, diye geçirdi içinden. Sonuçta böyle kritik bir anda, üzerinde büyük bir sorumluluk vardı.

Ama Amael yanılıyordu.

Lucifer aklını kaçırmamıştı. Gerçekte onun normal durumu buydu.

ÖFKE, KÖTÜLÜK VE ÖLDÜRME HIRSI

Sième, Siyon Dağı'nın eteğine indiğinde ve şehrin tarihi bölümüne döndüğünde neredeyse gece olmak üzereydi. Artık aklında sadece tek bir görev vardı: karanlık sokaklarda dolanan ve arkadaşlarının güvenliğini tehdit eden gücü bulmak ve yok etmek. Ablon ile Asiel artık çöl yolunda ilerliyorlardı. Serafi her türlü şaşırtma yöntemini kullanmayı düşünüyordu ve çabuk davranması gerektiğini biliyordu çünkü arkadaşlarının şehirden ayrıldığını anlayacak olduğu takdirde bu gizemli ajanın onların peşine düşeceği kesindi. Bu nedenle kendisini yem olarak sunup onu arkadaşlarından uzak tutmak ve mağlup etmek istiyordu.

Aklın Efendisi, şehrin tarihi bölümünün güneyindeki Siyon Kapısı'ndan Ermeni Mahallesi'ne girdi ve Ararat Caddesi üzerinden Hristiyan Mahallesi'ne doğru yürüdü. Yolda, gece çökmüş olmasına rağmen müminlerin tapmaktan hâlâ ayrılmamış olduğunu dehşetle fark etti. Yerli halkın pencerelere yanan mumlar koyduğunu da fark etmişti; dünya savaşıma karşı yapılan sessiz bir protestoydu bu.

Uzaklardan kulağına bir melodi geldi –bir koro Hristiyan ilahileri söylüyordu– ve Sième bu sesi Kutsal Topraklar'daki en güzel kiliselerden biri olan Aziz Yakup Kilisesi'ne kadar takip etti. Kilisenin büyük giriş kapıları ardına kadar açıldı ve Sième yağ kandilleriyle aydınlatılmış,

mavi fayanslarla kaplı iç kısımda yüzlerce sıradan insanın Tanrı'ya övgüler düzdüğünü gördü. Şehirdeki bütün tapınaklarda –hangi dine ait olduğuna bakılmaksızın– aynı şeyin yapıldığını ve bunun ortak bir gece nöbeti olduğunu fark etti. Sabah olunca da şu ana dek dünyanın yarısını yok etmiş olan savaşın bir an önce durması için dualara devam edilecekti. Siéme insanlık tarihini pek iyi bilmiyordu, dolayısıyla durumun ironisini de kavrayamıyordu: Kudüs, birbirine rakip tarafların bitmez tükenmez kavgalarıyla her zaman bir barut fıçısı olmuştu zaten. Çatışmalar, kanlı olaylar, ölümcül saldırılar sık sık yaşanıyordu. Ama şimdi, bütün gezegen savaşa tutuşmuşken, şehrin sakinleri şehitlerini yüceltmek ve kutsal sınırlarını korumak için bir olmuşlardı. Müslümanlar ve Yahudiler birbirlerini kucaklıyor ve dünya barışı için dua ediyorlardı. Bir süre için aralarındaki farkları unutmuşlardı çünkü hepsi de sadece hayatlarını değil, hayallerini ve umutlarını da yok edecekmiş gibi görünen bu korkunç felaketin kurbanı olacaklardı.

Güneş batarken sıcaklık hafifçe düşmüştü ve ay yükseldikçe hava giderek soğuyordu. Yollarda pek az yaya olmasına rağmen İsrail ordusunun askerleri ve polisler, zırhlı araçlarının ve ciplerinin içinde caddelerde, bulvarlarda ve sokaklarda devriye geziyorlardı. Arada sırada duvarların üzerinden bir helikopter uçuyor, Kubbet-üs Sahra'nın üzerinde bir tur atarak üssüne geri dönüyordu.

Şehrin tarihi bölümünün en yüksek noktalarından biri, İsa'nın çarmıha gerildiği, mezara konulduğu ve tekrar dirildiği söylenen yere kurulmuş olan Kutsal Kabir Kilisesi'nin yüksek kubbesiydi. Bu kompleks şapelleri, kuleleri ve iç avlularıyla altı Hristiyan dinî cemaatinin, yani Ermeni, Yunan, Kıptî, Roma-Katolik, Etiyopya ve Suriye kiliselerinin elindeydi. Binanın içinde iki kubbe bulunuyordu: Bunlardan büyük olanı İsa'nın yuvarlak mezar yapısına aitti, küçük olanı ise kilisenin orta sahanının çatısının en alçak kısmında bulunan katholikonun kubbesiydi. Bazilikanın ana giriş kapısına yaslanan çan kulesinin yanında da Ortaçağ'da Haçlıların kullandığı Frenk Şapeli bulunuyordu.

Siéme, Hristiyan Mahallesi'nin ana caddesinde bir taş kemerin altından geçip Hz. Ömer Camii'nin önünden yürüdü ve Kutsal Kabir

Kilisesi'nin güney kapısının karşısındaki iç avluda durdu. Burada beş yüz kadar insan ellerinde mumlarla sessizce dua ediyor, akşamın bu saatinde istisnai olarak açılmış olan kabir odasını ziyaret etmek için kuyrukta bekliyorlardı. Siéme insanların arasına karışmak istemediği için geri döndü, bir duvarın üzerine sıçradı, kilisenin üç kubbesi ile Aziz Helena Şapeli'nin kubbesini barındıran terasların bulunduğu dama çıktı. Normalde Müslüman bir bekçinin bulunduğu dam tuhaf bir şekilde boştu ve Siéme bu fırsatı daha da yukarı tırmanmak için kullandı. İsa'nın kabrinin kubbesinin yanındaki taş korkuluklara dayandı; buradan bütün şehri görebiliyordu. Bir yandan da Perde'nin içinden bakıyor ve Souk'ta varlığını hissettikleri o kötü auranın kaynağını bulmaya çalışıyordu. Ancak astral katmana bir bakış fırlattığında gördüğü sadece çok sayıda ruh oldu. Bunlar dünyanın kıyısına sürgün edilmiş, her çağdan gelen hayaletlerdi.

Bir an için cesareti kırılarak başarısız olduğunu düşündü. Belki de aradığı düşman artık yok olmuştu ve eğer gerçekten böyleyse arkadaşları yolculuğa devam ederken onun Kudüs'te kalmasının bir anlamı olmayacaktı.

Siéme uzun bir süre orada bekleyip etrafını seyretti ve kutsal yerlerden kulağına gelen duaları dinledi. Böylece gecenin büyük bir kısmı geçti ve sonunda her yer sessizleşti.

Ancak bu sessizlik uzun sürmeyecekti...

Gece yarısında şaşırtıcı bir şey oldu: Şehir duvarlarının kuzey kanadında, astral katmanda, ayı örten kara bir gölge belirdi. Bu karanlıktan kötü, çürümüş, kudretli bir auranın titreşimleri yaylıyordu. Bu manevi silueti insanlar göremiyordu ama hayaletler paniğe kapılmıştı. Kayıp ruhlar sanki alev almış gibi, içgüdüsel bir korkuyla kaçmaya başladılar ve şehrin tarihi bölümünün duvarlarının dibine sığındılar çünkü henüz tamamlamadıkları önemli işlerinden ötürü Kutsal Şehir'den ayrılmıyorlardı. O kendine güvenen, disiplinli Serafi meleği bile kalbinin daha hızlı çarpmaya başladığını hissediyordu ancak yine de geri çekilmedi. Artık bu varlığın kendisinin düşmanı olduğunu, hem arkadaşları hem

de davası uğruna onun karşısına çıkmak zorunda olduğunu kesin bir şekilde biliyordu.

Biraz daha dikkatle bakınca kötülüğün kaynağını da gördü. Bir insanın vücuduna ve harap olmuş yüz hatlarına sahip bir silüet, bugüne dek görülmemiş bir saldırma arzusuyla göğe yükseliyordu. Kanatları yoktu, belki de onları saklamıştı ancak astral katmanda yerçekimi olmadığı için kanatlara da ihtiyacı yoktu.

Düşman hızlı ve pervasızdı, kocaman ağzından dışarı sipsivri dişler fırlıyordu. Gözleri kocaman ve simsiyahtı, harap olmuş yüzünde boydan boya uzanan bir yara izi vardı. Siéme bunun bir demon olduğundan şüphe etmiyordu ve aurasının gücüne bakılacak olunursa Lucifer'in, düşmüş melekler grubuna ait bir yoldaşı olması pekâlâ mümkündü.

Serafi meleği, umutsuzluğuna rağmen yine de savaş için hazırlandı. Düşmanın kendisinden uzakta, manevi katmanda bulunduğunu düşünerek az da olsa rahatladı. Evet, Gerçekliğin Perdesi çok incedi ancak düşmanı zarın diğer tarafında kalıp materyalize olamadığı müddetçe mücadele alanı da belli sınırların dışına çıkamayacaktı. Materyalize olma işlemi hatırı sayılır miktarda enerji ve konsantrasyon gerektiriyordu, bu yüzden de ne kadar vahşi olursa olsun, tüm kana susamışlığına rağmen ilk darbeyi vuran kişi düşmanı olamayacaktı.

Siéme korkuluktan geri çekildi ve canavarca bir süratle üzerine doğru gelen o kötü yaratığa baktı. Yaratık kubbenin üzerinden geçerek bir yumruk darbesi indirmek üzere elini kaldırdığında Siéme onun dipsiz uçurumlara benzeyen gözlerini çok yakından gördü. O korkunç çehre bir insanın mahvolmuş yüzüne dönüştü ve silüetin manevi vücudunun etrafı etle kaplandı. Yeni oluşan bu avatar öfkeyle Siéme'nin üzerine saldırdı ve göğsüne bir yumruk attı. Kendini savunma imkânı bulamayan dişi melek, ikinci kubbeye doğru savruldu. Çarpışmanın şiddetinden taş duvarın bir parçası koptu ve kemerli pencerenin camları kırıldı.

Gökyüzü sakini çaresiz bir şekilde yerde yatıyordu ve ciğerlerindeki yaradan litrelerce kan boşalıyordu.

Ama bu nasıl olabilirdi? Bir demon özünü yitirmeden perdenin içinden nasıl geçebilirdi? Zarı bu kadar hızlı ve kolay bir şekilde nasıl

geçebilmişti? Dünyalar arasında bu kadar hızlı geçiş yapabilmesini sağlayan inanılmaz yeteneğini neye borçluydu? Bu nasıl bir kudretti?

Siéme güç bela başını kaldırıp katilin suratına baktığında karşısındaki yaratığın fiziksel vücudunun bir zamanlar bir meleğin çehresine sahip olduğunu fark etti çünkü melekler normalde insanlara benzerlerdi. Dişi melek onu asla yarı yolda bırakmayan hafızasına başvurarak çok uzun zaman öncesine ait hatıraları zihninde canlandırdı ve aklına Lucifer'in isyanına katılmış olan savaşçı bir Kerubi meleği geldi.

"Apollyon..." diyebildi kanla kaplı dudakları, "Yıkım Meleği!" Siéme güçlkle dizlerinin üzerinde doğrulmaya ve ayağa kalkmaya çalıştı.

"Ben Ölüm Meleği Apollyon'um," diye düzeltti onu Apollyon cehenemde edindiği yeni lakabını kullanarak. "Sen de Akılm Efendisi diye bilinen Siéme olmalısın," diye ekledi aşağılarcasma. "Evet, ne tür numaraların var dişi melekçim?"

"Senin gibi kötüler ortadan kaldırmaya yetecek türden," diye karşılık verdi Siéme sert bir sesle.

Malikî meleği bu tehdide aldırış etmeden dişi meleği saçlarından kavradı. Göğsüne aldığı darbe onu o kadar sarsmış ve zayıflatmıştı ki kendisini düşmanın elinden kurtarmasına yetecek gücü kalmamıştı. Apollyon onu korkuluğa kadar götürdü ve onu gecenin içindeki şehri görebileceği şekilde havaya kaldırdı. "Şu lanet olası toprağa bir bak Serafi," diye başladı söze demon. "İnsanların rezaletlerine ne güzel bir örnek teşkil ediyor! Bu kayıp ruhların kalplerine bakacak olursan, bu şehirde şimdiye dek ne kadar fazla kan dökülmüş olduğunu anlayabilirsin. Siz bu hayvanlara saygı gösteriyor, bu iğrenç domuzların başına bir iş gelmesin diye çırpınıyorsunuz fakat bunların dünyaya neler yaptığını artık anlamamız gerekir."

"Lucifer'in söylediklerinden yanlış sonuçlar çıkarmışsın," diyebildi Siéme inleyerek.

"Ben sadece kendi çıkardığım sonuçlara güvenirim," diye homurdandı Apollyon ve onu bir kez daha orta kubbeye doğru savurdu. Taş yapı parçalanmaya başladı, duvarlarda büyük bir delik belirdi. İsa'nın kabrinin bulunduğu odaya en az beş büyük taş parçası düştü ve yaşlı-

lar tarafından dünyanın merkezi olduğu anlatılan bir taşın etrafında toplanarak dua eden insanlar büyük bir paniğe kapıldılar.

Sième on metrelik bir düşüşten kurtulabilmek için güçlkle kubbenin kenarına tutundu ve kendisini tekrar terasa doğru yuvarladı. Kutsal yapının içindeki insanlar çatıdan aşağı bir kadının sarktığını görünce heyecanla birbirlerine onu gösterdiler, içlerinden birkaçı da askerlere haber vermeye gitti. Çarpışmanın şiddetinden Serafi meleğinin bir kolu kırılmış ve kafasında derin bir kesik oluşmuştu.

Apollyon'un yeniden saldırmaya hazırlandığını fark edince, sahip olduğu tek silahı, yani psşik melekelerini kullanmaya hazırlandı. Ölüm Meleğİ saldırı pozisyonuna geçerken Sième de şöhretinin hakkını vermeye başladı. Kolunu Apollyon'a doğru uzattı ve görünmez bir ışın düşmanın beyninin içinden geçti. Serafiler tarafından sıklıkla kullanılan bir teknik olan mental şok kurbanın beynine nüfuz ediyor, orada zaafıları arayıp buluyor ve en kötü anıları seçerek onların en acı verici şekilde su yüzüne çıkmalarını sağlıyordu. Genelde bilinç bu denli yoğun bir saldırıya hazırlıklı olmadığı için zihinsel faaliyetler bir anda son buluyordu. İradesi yeterince güçlü olanlar bile saniyeler veya günler sonra kendine gelebiliyordu. Ancak daha zayıf olanlar ölüyor veya çıldırmanın eşiğine geliyorlardı.

Bu mental darbe kudretli Apollyon'u da o kadar sarstı ki gözlerini kapamak zorunda kaldı. Ölmemişti ancak baygın olduğu kısa sürede Sième onun kalbini sökerek işini bitirebilirdi.

Kırık kolu ve kanayan alnıyla Sième güçlkle ayağa kalktı ve sahip olduğu bu değerli bilgilere bir kez daha teşekkür etti. Muazzam bir çaba harcamasına rağmen Ölüm Meleğİ'ni yenmeyi başarmış ve en önemli görevini yerine getirmişti. Kısa bir süre sonra dostlarının yanında olacaktı.

Yerde uzanan avatarın üzerine eğildi, sağlam kolunun kaslarını gerdi ve elini gövdesine sokabilmek için parmaklarını açtı. Ancak ete dokunduğu anda sahtekâr demon bir anda arkasına dönerek saldırıdan kurtuldu. Aslında tüm bu zaman boyunca da baygın değildi fakat nedense baygın numarası yapmayı tercih etmişti.

Siéme dehşet içinde geri çekilmeye çalıştı ancak Apollyon bir kaplan gibi üzerine atlayarak dev parmaklarını boğazına geçirdi.

“Zafer hayali kurmak ne kadar güzel, değil mi?” diye homurdandı sadistçe. “Yeni isyancıları, yenik bir generalden medet ummaya zorlayan da işte bu zafer hayali. Bu onları savaşmak için cesaretlendiriyor. Ama bu, ölüme, kozmosun boşluğuna açılan bir yol.”

“Bu nasıl olabilir?” diye inledi Aklın Efendisi. “Bugüne kadar mental şoka kimse dayanamamıştı.”

Apollyon kötü kötü sırıttı. “Bu teknik birbirleriyle çelişen duygulara dayanıyor. Cesaret ve korku, sevgi ve nefret, iyi ve kötü. Bugüne kadar insanları, melekleri ve tanrıları öldürmüş olan ben ne iyiliği tanımam ne adaleti ne arkadaşlığı ne de sevecen duyguları. İçimde sadece öfke, kötülük ve kana susamışlık vardır. Bu yüzden de psişik numaralarının benim üzerimde etkisi olamaz, onu yok edemezsin! Ben dünyadaki bütün dehşetin ve zulmün vücut bulmuş haliyim. Ben gerçekten kötü, adaletsiz ve zalim olanım. Ben asla mağlup edilmedim ve edilmeyeceğim de.”

Bu arada Siéme'nin boğazını o kadar güçlü bir şekilde sıkıyordu ki dişi melek boğulurcasına nefes almaya çalışıyordu. Başı dönüyor, bayılmak üzere olduğunu hissediyordu. Neyse ki o anda dikkatleri başka yöne çeken bir olay oldu.

Çatıda bir silah sesi duyuldu, bunu da bir mermi sağanağı izledi. Malikî meleği, ellerinde makineli tüfekler bulunan beş polisin bir yan merdiveni kullanarak terasa çıkmış olduğunu ve kendisini hedef aldıklarını yeni fark edebilmişti. Bu muhafızlar, kubbenin bir kısmının çöküşüne şahit olan Hristiyanlar tarafından az önce çağrılmışlardı.

Bu şekilde rahatsız edilmesine çok kızan Apollyon, Siéme'yi bir kenara fırlatarak onun serbest kalmasını sağladı.

“Bu böcekler de kim?” diye sordu tiksintiyle. Ateş menziline bulunmasına rağmen, o kadar kudretli ve güçlüydü ki kurşunlar isabet etse bile ona zarar veremeyecekti. Neredeyse sıradan bir silahın aynı şekilde zarar veremeyeceği Ablon kadar dokunulmazdı.

Mermiler üzerindeki elbiseleri delip geçerken Apollyon tümüyle adamların üzerinde yoğunlaştı. O sadece çok güçlü bir dövüşçü değildi,

tahrip etmeye karşı doğuştan sahip olduğu güdünün haricinde başka gizli özellikleri de vardı. Sodom'u bir ateş bulutuyla yok etmiş biri için, kendisine saldıran bu adamlar kolaylıkla ezebileceği sivrisineklerden farksızdı. Verdiği mental bir emirle güçlü bir acı askerlerin kalplerinde müthiş bir acıya neden oldu, öyle ki hepsi birden yere yığıldı ve kendi kanlarında boğulmaya başladılar. Acı dolu çığlıklar atarken göğüslerine sivri bir cismin girdiğini hissettiler, vücutları karıncalanmaya ve bacakları çırpınmaya başladı. Sonunda kanla dolu yürekleri patladı, bu esnada ciğerlerini parçaladı ve terasın her tarafı vücut artıklarıyla kaplandı.

Silahlı güvenlik güçlerinden geriye sadece kırmızı bir kan gölünün içinde yüzen parçalanmış kıyafetler kalmıştı.

Sonra Apollyon tekrar asıl kurbanına döndü. Akıl almaz bir zalimlikle Siéme'nin yüzüne peş peşe tekmeler indirmeye başladı; geriye şekilsiz bir kütle kalıncaya kadar da buna devam etti. Fakat öldürmeden önce ona biraz daha eziyet etmek istiyordu. Maliki meleği, on vahşi boğanın gücüyle büyük bir taş parçasını kaldırdı ve Aklın Efendisi'nin üzerine bıraktı. Dişi melek kıpırdayamıyordu bile.

"Hemen döneceğim kızım. Beni burada beklersin, değil mi?" diye alay etti, bir yandan da taşın gerçekten de üzerinden atamayacağı kadar ağır olup olmadığını kontrol ediyordu.

İtfaiye sirenleri hiçbir şeyden haberi olmayan bölge sakinlerini yataklarından kaldırırken, karanlığın casusu Kabir Kilisesi'nin tepesine tırmandı. Burada gümüş işlemeli, sivri uçlu, neredeyse bir kılıç boyunda, son derece güzel bir haç vardı. Bu, Hıristiyanlığın en büyük sembolü, Kurtarıcı'nın ebedi mezarının karşılığıydı. Demon elini uzatarak bu kutsal nesneyi yerinden söküp aldı ve bir silah gibi taşıyarak Siéme'nin bulunduğu yere geri döndü.

Sonra taşı dişi meleğin üzerinden kaldırıp kadını saçlarından kavradı ve haçın sivri ucunu vücuduna sapladı. Kanlı metal Siéme'nin karnından girdi ve belkemiğini kırıp ciğerini parçalayarak sırtından çıktı.

"Ölüyorsun Siéme! Arkadaşlarından önce sen gidiyorsun!"

Ölmeden önce Siéme'nin manevi gözünün önünden hızlı bir şekilde hayatından sahneler, hatıralar, idealler aktı. Bir kez daha savaşı, iki

göksel fraksiyonu ve bu savaşa katılmayı hiçbir zaman istememiş olan Lucifer'in pozisyonunu düşündü.

"Neden bizi takip ediyorsun Ölüm Meleği? Bu ne senin ne de şeytani efendinin savaşı."

Apollyon nefret dolu bir yüz ifadesiyle karşılık verdi: "Çok safsın Serafi. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrin yok."

Sonra son darbeyi indirmek üzere kolunu kaldırdı. Elini Aklın Efendisi'nin yaralı göğsüne soktu ve kalbini parçaladı. Sonra da harap olmuş avatarı bir kenara fırlattı.

"Ve sen, Asi Melek, sırada sen varsın," dedi yavaşça, asıl hedefini unutmamak için.

Siéme son nefesini verdiği anda çölün epey içlerine ilerlemiş olan Ablon sert bir şekilde frene bastı ve araç durunca derin bir nefes aldı.

"Siéme öldü," dedi kesin bir şekilde.

"Ben de hissettim," diye karşılık verdi Asiel gözle görülür bir moral bozukluğuyla. "Aurasının enerjisi yok oldu."

Ablon başını pencereden uzattı ve yıldızlara baktı. "Gece yarısı olmak üzere, epey yol aldık sayılır," dedi ve sonra da aracı sürmeye devam etti.

Asiel önce Ablon'un konuyu aniden değiştirerek Aklın Efendisi'nin yaptıklarını ve kahramanlıklarını unutuyor gibi görünmesine kızar gibi oldu. Ancak birkaç dakika sonra bunu neden yaptığını anladı: Ablon bu birkaç kelimeyle aşikâr olanı dile getirmişti aslında.

Siéme, onları takip eden canavarın karşısına çıkarak onun vakit kaybetmesini sağlamış ve kendilerine de kapıya ulaşacak kadar vakit kazandırmıştı.

Böylece görevini yerine getirmişti.

İNTİKAM OLARAK BİR TÜY

Ablon ile Asiel 90 numaralı karayolunda, Ölü Deniz boyunca birkaç kilometre daha yol aldılar. Doğuda ilkbaharda çok tipik olan o soğuk,

berrak gecelerden biriydi. Yolda aydınlatma olmadığı için şeridi sadece parlak ay ışığı sayesinde görebiliyorlardı. Masada'dan sonra ise bir hayalet yola benzemeye başladı. Bazen kıyıdaki evlerin, tuzlaların ve terk edilmeye yüz tutmuş sağlık merkezlerinin ışıklarını görüyorlardı. Yolun öbür tarafında arazi çorak ve dağlıktı ama Necef Çölü'nün içlerine girdikçe düzleşiyordu.

Çöl, Ölü Deniz'in sona erdiği yerde başlıyordu. Burası taşlı zeminli, etrafında çok sayıda alçak yükselti ve gizli mağara bulunan, güzelliğine rağmen biraz iç karartıcı bir yerdi. Civardaki yükselti bir kaya mezarlığını, büyük felaketler çağı kadar eski devirlerin harap parçalarını hatırlatıyordu.

Nihayet yolun kenarında, henüz epey uzak bir mesafede bir projektör ışığı belirdi. Işık huzmesi yolun üzerinde dans ediyor ve otoyolda hareket halinde olan araçları arıyordu.

"Yol mu kesilmiş acaba?" diye sordu gece karanlığında etrafını pek iyi göremeyen Asiel.

General karanlıkta kalan unsurları teşhis etti ve "Bunlar askerlerin kurduğu geçici kontrol noktaları," diye açıklama yaptı. "En az elli kişiden oluşan bir birlik var. Bazıları kamp kurmuş, bazıları da zırhlı araçlar ve ciplerle devriye geziyor," diye devam etti arabanın hızını biraz azaltarak. "Bir metal iskelenin üzerine bir projektör yerleştirmişler, yolu kontrol ediyorlar."

Araçları henüz projektör ışığının erişemeyeceği kadar uzaktaydı.

"Devriyelerden kurtulmak için yoldan ayrılıp çölden mi geçsek?"

"İyi olurdu ama bu bize çok vakit kaybettirir. Zaten motor sesini duyup ışığı yine üzerimize çevirirler."

"Sième'nin yanımızda olmaması çok yazık," dedi İşim meleği, arkadaşını kaybettiği için hâlâ çok üzgündü.

"Evet. Muhafızları çok kolay aldatılirdi. Öte yandan neden geçip gitmemize izin vermesinler ki? Üzerimizde ateşli bir silah veya bomba yok. üstelik İsrail'e girmeyi değil, buradan çıkmayı istiyoruz." Bu rotayı takip ettikleri takdirde kısa bir süre sonra Mısır'da olacaklardı. "En kötü durumda sen demateryalize olup astral katmana geçersen, ben de

zararsız olduğuma onları ikna etmeye çalışırım. Nasıl olsa pasaportum yanımda, şimdiye dek kullanmama gerek olmadı.”

Asiel tamam anlamında başını salladı; Ablon’un iyimserliği onu az da olsa teselli etmişti. Ablon aracın hızını biraz daha artırarak askerlerin yolu kestiği noktaya doğru ilerledi. Farkında değillerdi ama akıl almaz tehlikeler barındıran önemli bir bölgeye girmek üzereydiler.

Ölü Deniz’in güneyinin en uç kısmında bulunuyorlardı.

Işık huzmesi üzerine düştüğünde Ablon vitesi ikiye atmak üzereydi. Askeri bir cip yolu yanlamasına kapatarak cüretkâr bir kaçış denemesini bile imkânsız hale getirmişti. Yolun sağ ve sol kenarlarında 120 mm’lik toplar taşıyan iki savaş tankı bulunuyor, RAM-V1 tipi beş zırhlı araç da etrafta dolanıyordu. Sağ tarafta, biraz daha iç kısımda subaylar için hazırlanmış birkaç çadır göze çarpıyordu. Üzerlerinde silahlar ve el bombaları bulunan en az yirmi asker civarda devriye geziyordu. Gözetleme platformunda bulunan dört gözcü, projektörü yönlendirmekteydi.

“Bu askerlerde bir tuhaflik var,” diye fısıldadı Asiel. “Sanki insan değil gibiler.”

“Ama insan gibi duruyorlar.”

Askerler çok açık bir şekilde insandı. Melek veya demon olsalardı, auralarının titreşimlerini çoktan hissetmiş olurlardı.

Yolun kesildiği noktaya on metre kala Ablon aracı durdurdu. Beş asker hiç kımıldamadan silahlarını üzerlerine çevrili halde tutuyorlardı. İçlerinden birisi, silahın kabzasıyla Ablon’a aşağı inmesini işaret etti.

“Burada kal!” diye emretti Ablon, Asiel’e. “Her an hazır ol, ancak ne olursa olsun, onlara bir şey yapma. Bu ölümlülerin saldırgan değil, bilakis kurban olduklarını düşünüyorum.”

Sonra da nasıl bir risk aldığının farkında bile olmadan, parmakları tetikte onu bekleyen nişancıların karşısına dikildi. Bütün askerler –kulledelikler, çadırdakiler ve zırhlı taşıtlardakiler – ona kötü kötü ve alaycı tavırlarla bakıyorlardı. Ablon birden onların dönüştürülmüş olduğunu anladı; fiziksel olarak değil ama psişik olarak. Akıllarının tam anlamıyla başlarında olmadığı kesindi.

Cöl mutlak bir ölüm sessizliğine bürünmüştü, ta ki Ablon konuşmaya başlayıncaya kadar. "Kimsiniz siz?" diye sordu, askerlerin niyetinin iyi olmadığına ikna olduktan sonra. Ruhları vücutlarında titriyordu ve bu ölümlüler için çok tuhaf bir olaydı.

"Ashında bizi tanıyor olman gerekir," diye cevap verdi ilk sıradaki askerlerden biri. Sesi sanki gerçek olmayan bir boyuttan geliyormuş gibi derin ve korkutucuydu. "Sen bir meleksin ve biz, meleklerle karşı nasıl duygular beslediğimizi unutmadık."

Hemen sonra subaylar, hedeflerindeki varlığın nasıl bir tepki vereceğini beklemeden ateş açtılar. Mermiler ıslık çalarak havada uçuşuyor, yerdeki tozları havaya savuruyordu. Taş sertliğindeki zemine ve aracın radyatörüne saplanırken çıkardıkları sesler rahatlıkla duyuluyordu.

Tam o anda gözetleme kulesindeki askerlerden biri Asiel'i hedef aldı ancak melek son anda konsantre olarak demateryalize oldu ve mermi ön camı kırarak arka koltuğa saplandı. Astral katmanda Asiel kanatlarını açtı ve pikabın arkasındaki yük alanının üzerinden uçup gitti.

Duman dağıldıktan sonra saldırıganlar Ablon'dan en küçük bir iz bile bulamadılar. Onu parçalanmış ve kurşunların etkisiyle kevgire dönmüş bir halde bulacaklarını sanıyorlardı. Şaşkınlıkla birbirlerine baktılar ve düşmanlarının nerede olduğunu anlamak için etrafı araştırmaya başladılar.

Sonra birden yukarıdan gelen bir ses işittiler. Askerler şaşkınlıkla sağa sola bakarken Ablon'un birdenbire üzerlerine çullandığını fark ettiler. Az önce üzerine ateş açtıkları zaman bir sıçrayışta silahların menzilinin dışına çıkmış, gecenin karanlığına karışmış, şimdi de fırtınada çakan bir şimşek gibi geri dönmüştü.

Ablon bir yırtıcı hayvanın kıvraklığıyla saldırıganlardan birinin sırtına indi. onu kemerinden kavradı, omzuna attı ve korkutucu bir hızda koşmaya başladı. Bu arada askere fazla zarar vermemeye çalışmıştı çünkü onun kim olduğunu ve bunları neden yaptığını tam olarak bilmiyordu.

Bu arada askerler silahlarını yeniden ateşe hazır hale getirmişlerdi. Bu defa sadece beş subay değil, başkaları da tabancalarına ve tüfeklerine sarılmıştı. Ablon tek birinin bile kendisine isabet etmediği mermi

yağmuru altında aracın şoför koltuğuna geçti ve korunmak için yere eğildi. Bütün bunlar o kadar çabuk oluyordu ki askerler doğru düzgün nişan bile alamıyorlardı. Sonra rehinesiyle birlikte pikabın arkasındaki yük alanına geçti.

Ancak diğerleri aracın kelebek camlarına ve motora ateş etmeyi sürdürüyordu. Savaş tanklarının büyük namluları dönmeye başladı, askerler de topları hazırlıyordu. Kulede bulunan biri, namluya patlayıcı özelliği bulunan bir mermi sürdü.

Ablon'un zamana ihtiyacı vardı ve aklına bir fikir geldi. Yedek olarak yanlarına aldıkları benzin bidonlarından birinin ağzını açtı, bir parça kumaş kopardı ve bunu, tıpkı molotof kokteylinde olduğu gibi bidonun ağzına soktu. Sonra iki metal parçasını birbirine sürterek bir kıvılcım çıkardı ve fitil görevi gören kumaş parçasını tutuşturarak bidonu pikabın önüne doğru savurdu. Bidon yere düşerken bomba gibi patladı, etrafı kapkara bir duman bulutu kaplamış ve bir an için küçük çaplı bir kaosa neden olmuştu. Subaylar ateşten korunmak için geri çekildiler ancak zırhlı araçlar ilerlemeye devam ediyordu.

Ablon dikkatlerin dağıldığı bu anı, tutsağını sorguya çekmek için değerlendirdi: "Ne istiyorsunuz? Neden durduk yerde bana saldırıyorsunuz?" Bu esnada askerî yük alanının tabanına doğru bastırıyordu.

"Bana göksel güçlerinle saldırabilirsin Tanrı katili! Ama sadece bu gövdeye zarar vermiş olursun," dedi asker boğuk bir sesle. "Mistik kılıcınla beni parçalara ayırsan da insanüstü gücünle kemiklerimi paramparça etsen de sadece dış kabuğuma zarar verirsin. Bu ölümlü beden bana ait değil, bu bizim için sadece bir ulaşım aracı."

Ancak birkaç saniye sonra tutsağın kendine güveni sarsılmaya başladı. Şoför kabininde kendisini demateryalize etmiş olan Asiel, astral katmanda ortaya çıkmıştı. Rüzgârda dalgalanan siyah saçları ve bembeyaz kanatlarıyla beyaz bir gölge gibi arabaya doğru uçuyordu. Bunu gören varlık korkuya kapılmıştı. Bir an sonra Asiel bir kartal gibi aşağı pike yaptı, pençelerini yaratığa geçirdi ve onu dışarı çekti. Eten yapılmış kabuğun içinden, zavallı askerin bedenini ele geçirmiş olan korkunç bir hayalet çıkmıştı.

Hayaletin şeffaf vücudunu görür görmez Ablon neler olduğunu anlamıştı. Askerlerin tümü de vücutlarını kontrol eden hayaletlerin etkisi altında bulunuyordu. Hayaletler sık sık yaşayanların bedenlerini ele geçirirdi ancak mağdur talep etmediği müddetçe bunu yapmaları hiç de kolay değildi. Genellikle sadece hassas insanlar bir ölüye bir kanal olarak hizmet edebilirdi. Bazen çok güçlü hayaletler insanların vücutlarına saldırabilirdi fakat bu da sadece özel şartlar altında gerçekleşirdi. Çöl hayaletleri çok yaşlı ve çok güçlüydü ancak bu kadar fazla insanı aynı anda ele geçirmeleri Gerçekliğin Perdesi'nin zarar görmüş ve dağılmaya yüz tutmuş olduğunu ortaya koyuyordu.

Asiel, astral katmanda hayaleti arabadan dışarı çekti. İkisi de manevi dünyada bulunduklarından İsim onu yaralayabilir ve özünü yok edebilirdi. Bu da bu astral varlığın sonu anlamına gelirdi.

Hayalet, kendisini Asiel'in elinden kurtarmaya çalıştı. Ablon, onun binlerce yıl önce Filistin'de yaşamış eski bir toplum olan Kenan halkının bir mensubu gibi giyinmiş olduğunu fark etmişti. Yaratık şaşkınlıkla aynı şekilde eski olan bir dilde birkaç kelime mırıldandı ancak meleklerin ikisi de onu kolaylıkla anlayabildi.

"Neden burada olduğunu ve askerlerin vücudunu neden ele geçirdiğini söyleyen iyi edersin!" dedi Asiel; bir eliyle hayaleti kavramış, diğer elindeki ateşle de onu tehdit ediyordu.

Hayalet alçak sesle konuşmaya başladı: "Yüzlerce yıldır korku içinde toprağın derinliklerinde saklandık ve sabırsızlıkla mahşer gününü bekledik." diye homurdandı. "Şimdi nihayet ölülerin dünyası ile yaşayanların dünyası arasındaki sınırlar kalkmaya başlıyor. Artık bizim vaktimiz geldi ve nihayet intikam alabileceğiz."

"Hale'de henüz cisimlenemediğiniz için yaşayanların vücudunu ele geçiriyorsunuz," dedi Asiel, adamın utanmazlığı karşısında öfkelenmişti. Melekler için başkasının vücudunu ele geçirmek korkunç bir şeydi, bunu sadece kötü niyetli demonlar yapardı. Bir insanın vücuduna girmek, bir ölümlünün tek silahını, özgür iradesini elinden almak demekti.

Asiel hayaleti oracıkta yakıp kavurmak istiyordu ancak sonra generalin verdiği emir aklına geldi. Ablon, onun sabrının taşmak üzere olduğunu

fark etmişti. "Bırak gitsin Asiel. Bu hayaletlere karşı savaşmayacağız. Zaten bunu başaramayız gibi görünüyor."

Serbest kalan hayalet, sanki rüyadaymış gibi oradan uzaklaştı. Ablon onu cisimlenmemiş halde görmüştü; etrafı mavi bir ışıqla kaplıydı ve perde titrediği için şekli de hafif bozuktu. Bu arada zırhlı araçlar da ısı duvarını aşmışlardı. Ancak düşmanlarının kendilerinden birini affettiğini gördüklerinde ateş etmeyi kestiler. Merhamet sahibi gökyüzü sakinleriyle ilk kez karşılaşıyorlardı. Kanatlı varlıklar onlar için sadece birer insan katiliydi çünkü tarih boyunca bundan başka bir şey yaptıklarını görmemişlerdi.

Ateş duvarı yavaş yavaş kendi içine çökerek söndü. Birkaç asker daha gelerek, güvenli bir mesafeden gökyüzü sakinlerinin etrafını çevirdiler. Melekler biraz dikkatli baktıklarında bu bedenlerin içinde bir zamanlar buraya ait olmayan ruhların bulunduğunu fark ettiler.

"Bunlar Masada Kalesi hayaletleri olabilir mi?" diye sordu Asiel, hâlâ alevlerini fırlatmaya hazır olarak. Ablon zarın içinden onu duyabiliyordu.

"Hayır. Masada buradan oldukça uzakta ve hayaletler kendi karanlık topraklarından ayrılamazlar. Buradaki ruhlar fazlasıyla acı çekmiş; çok yaşlılar ve içleri intikam hırsıyla dolu. Şuraya bak." Ablon kuzeyi, ufukta görünen su çizgisini işaret etti. "Ölü Deniz'in güneyinde bulunuyoruz. Bir zamanlar tam burada Sodom isminde bir şehir vardı. Orada zalim hükümdarlar tarafından yönetilen, dürüst insanlar yaşıyordu."

"Sodom..." diye düşündü yüksek sesle Asiel. "Asi Melek Kardeşliği, bu şehrin mahkûm edilmesine karşı çıkmıştı. Bu yüzden içlerinden on sekizi ölmek zorunda kaldı."

Ablon evet anlamında başını salladı. İçinde tuhaf bir memnuniyet ve huzur vardı, çünkü bir zamanlar uğurlarında mücadele ettiği insanlarla karşılaşmıştı ve onları bir rakip olarak görmüyordu. Azametli bir tavırla etraflarını çevirmiş olan ölülerin ruhlarına döndü, ateşkes anlamında elini kaldırdı ve buradaki en nüfuzlu hayalet olduğunu tahmin ettiği bir yüzbaşıya hitap etti: "Ne istiyorsunuz Sodom'un oğulları? Öfkenciyi yatıştırmak için ne yapabiliriz?"

ARMAGEDDON

Ruhları sıkıntı içindeki astral varlıklar Ablon'un iyi niyetli olduğuna henüz tam olarak ikna olmamışlarsa da onu artık bir düşman olarak görmüyorlardı. Asiel'in, istediği takdirde, kendilerini kutsal bir alev yağmuruyla yakıp kavurabileceğini biliyorlardı – ve bu olursa insanların onlardan kaçacaklarını ve dünyada bir daha kimseyi ele geçiremeyeceklerini de.

“Eğer siz birer melekse, bizim için hiçbir şey yapamazsınız,” dedi hayaletlerin sözcüsü. “Biz gökyüzü sakinlerinden nefret ediyoruz; onların yüzünden buraya döndük zaten.”

Ablon, ne Serafilere kadar kıvrak dilli ne de Malakiler kadar bilgeydi ancak bu zavallı yaratıklara biraz huzur armağan edebilmek için elinden geleni yapmaya kararlıydı. Tek müttefiki temiz kalbiydi ve ona bakan hayaletler de bunu fark etmişlerdi.

“Öfkenizi çok iyi anlayabiliyorum. Halkınızı yok edenler, meleklerin ta kendisiydi. Sizden önce de sizin çektiğiniz acılara tahammül etmek zorunda kalan başkalarını tanıdım. Ama bütün gökyüzü sakinleri zalim ve acımasız değil. Sodom'da nasıl iyi ve kötü insanlar vardıysa bizim aramızda da insanlar için mücadele eden erdemli bir melek grubu var. Onların kovulmuş liderleri olarak, sizin neler hissettiğinizi anlayabiliyorum. Ama yeryüzünün karnından neden ayrıldığınızı anlayamıyorum.”

Felaketler sonucunda yok olan Hanok ve Atlantis gibi birçok şehirden arta kalan az sayıdaki kalıntı, yerin derinliklerinde muazzam kaya tabakaları ile kızgın magma arasında bulunuyordu.

Yüzbaşının gövdesinin içinde bulunan hayalet karşılık verdi: “Hâlâ burada olmamızın ve göksel cennete gidemememizin sebebi, burada bir şeylerin bizi eski hatıralarımıza bağlıyor olması. Maddenin gücünü hissedebilmek, intikam alabilmemiz için gerekli olan o güce ulaşabilmek amacıyla yaşayanlara saldırdık. İsteğimiz, intikam almak. Bizi yok etmiş olandan intikam almak istiyoruz. Tanrı'dan intikam almak istiyoruz.”

“Ancak çektiğiniz ızdırapla Yüceler Yücesi'nin bir ilgisi yok,” dedi Ablon. “Bütün bu zaman boyunca nefretinizi düşüncelerinizle birlikte yanınızda taşıdınız. Büyük Yahve, altıncı günün sonundan bu yana uyuyor. O zamandan bu yana başmelekler onun tahtına el koydular ve

Sodom'un yok edilmesi emrini verenler de ondalardan başkası değil. Ben başmeleklerin zalim yönetimine karşı isyan etmiştim. Şimdi bir kez daha Meleklerin Prensi Mikail'in karşısına çıkacağım ve size uzun zamandır hasretini çektiğiniz adaleti getireceğim. Bu yüzden de bu insanları serbest bırakmanızı istiyorum çünkü intikamınızı bu şekilde alamazsınız."

Bu yeni ve şaşırtıcı fikirlerden oldukça etkilenen hayaletler fazla uzun düşünmeye gerek görmediler. Duygusal ve mental bağlarla, çok güçlü arzu ve isteklerle birbirlerine bağlanmışlardı ve bu nedenle tek bir organizma gibi düşünüyor ve davranıyorlardı. Ama kendilerinin dostu olduğunu söyleyen bu meleğe nasıl güvenebilirlerdi ki? Diğerleri gibi kötü biri miydi yoksa yeryüzü ve gökyüzü sakinlerini kurtarmak isteyen bir kahraman mıydı?

"Sözünü ettiğin başmeleğin kim olduğunu bilmiyoruz ama bizi öldürenleri iyi tanıyoruz," dedi hayalet. "Halkımızın intikamını alacağına dair bize söz verirken tekrar yer altına çekilir ve sakın bir şekilde Mahşer Günü'nü bekleriz. Ancak önce bizi öldürenin kim olduğunu bilmelisin."

Ablon, Asiel'in yanında beklemeye başladı. Ancak çok geçmeden, hâlâ hayaletler tarafından kontrol edilen iki asker ellerinde eski olduğu görülen, taştan yapılmış, silindirik bir kılıfla ona doğru yaklaşmaya başladı. Fosilleşmeye başladığı için üzerindeki şekiller silinmeye yüz tutmuştu ve bu haliyle bir taş parçasını andırıyordu. Askerler taş silindiri Ablon'a uzattılar, o da elini uzatarak nesneyi aldı ve birdenbire karşısında Şamira'nın, sağ koluna çizdiği runları buldu.

Büyük bir ilgiyle nesneyi inceleyen Ablon, içinin boş olduğunu ancak kabuk bağladığı için kapağının çevrilerek açılmayacağını fark etti. Bu yüzden kırıp açmaktan başka çaresi yoktu. Gecenin sessizliğinde bir gök gürlemesine benzeyen müthiş bir patlamayla kılıf binlerce parçaya ayrıldı, içinden karanlık bir duman yükseldi ve yere artık simsiyah kesilmiş fakat bir zamanlar beyaz olan bir tüy düştü.

Ablon yere çömeldi, tüyü iki avucunun arasına aldı ve kokusunu içine çekti. "Apollyon," dedi sonra.

ESKİÇAĞ SAVAŞLARI

Işıl ışıl parlayan zırhının içindeki Başmelek Mikail, Siyon Kalesi'nin çok sayıdaki penceresinden birinin önünde duruyor ve yuvalarını koruyan yaban arıları gibi kulenin etrafında uçuşan ordusunu seyrediyordu. Yüz binlerce gökyüzü sakini, Yeni Asiler'in –Lucifer'le birlikte düşen eski isyancılar­dan ayırt edebilmek için, şimdiki isyanı bu şekilde adlandırıyorlardı– saldırısını bekledikleri için kalenin etrafında toplanmıştı. Asker melekler sadece insanların yaptığı gibi birliklerini yere konuşlandırmakla yetinmemiş, kırmızı alevleriyle kulenin etrafında da uçarak dönmeye başlamışlardı. Sayıları o kadar fazlaydı ki kulenin etrafında bir duvar örüyor ve düşmanlarının görüşünü kapatıyorlardı.

Mikail pencereden dağların arkasındaki Stiks'e baktı. Çenesi sivrilen miğferini çıkarınca hatları bozulmuş, yara bere içindeki yüzü açığa çıktı. Bütün vücudunu kaplayan bu yaralar henüz dünyanın yaratılmasından önce gerçekleşmiş ve hakkında efsaneler anlatılan bir seferden, Eskiçağ Savaşları'ndan kalmaydı.

Pek az gökyüzü sakini Eskiçağ Savaşları'na dair anlatılanlardan haberdardı ve gerçekte neler olup bittiğini ise sadece başmelekler hatırlıyordu. Herkesin bildiğı gibi, başmelekler daha ışıık yokken de varlardı. Ancak melekler ikinci günde, kâinatın ortaya çıkmasıyla birlikte yaratılmışlardı. Kozmik kıvılcımın sıçraması için, Yahve'nin önce Karanlığın Tanrıları adı verilen çok güçlü varlıkları mağlup etmesi gerekiyordu. Bu varlıklar Yahve kadar yaşlı ve kudretliydi, kâinatın karanlık tarafında hüküm sürüyorlardı. Bu tanrıların, insanların tapınaklarında taptıkları batıl tanrılarla veya eter varlıklarıyla ilgileri yoktu. Uğursuz Tehom tarafından liderlik edilen Karanlığın Tanrıları iyi olan her şeyin düşmanıydı, bu yüzden de Yahve onları iradesine boyun eğdirmek ve bir paralel boyuta hapsetmek zorunda kaldı. Ve kâinatı ancak bundan sonra yaratabildi. Tehom nasıl kendisine bağı varlıklardan oluşan bir maiyete sahipse, Yahve de içlerinde en cesurunun Mikail olduğı beş başmeleğe güvenebiliyordu. Başmelekler, Yüceler Yücesi'nin yanında bu çok eski ve korkunç güçlere karşı savaştılar ve onları mağlup ettiler. Kötülük tümüyle ortadan kaldırıldığı zaman Tanrı kendisini yalnız ve mükemmel bir halde o açıklanamaz boşlukta buldu, ardından da eserini yaratmaya başladı.

Başmeleklerin neden bu kadar yüce ve diğ er bütün göksel varlıklardan üstün olduklarını anlamak için Eskiçağ Savaşları'nda neler olup bittiğini kavramak gerekir.

Mikail'in sağ kolu Kara Melek kalede pencerenin önünde onun yanında duruyor ve efendisinin emirlerini bekliyordu. Yüzü miğferinin arkasında saklıydı, tüyleri gece kadar karanlıktı.

"Evet?" diye sordu Mikail ona.

"Asi Melek çöle kaçtı."

"Lanet olsun!" diye bağırdı hükümdar melek. Derin bir nefes aldı ve mistik kılıcı Ölüm Alevi'ni elleriyle sıkı sıkı kavradı. Ancak bir an sonra kendisine geldi ve öfkesini bastırdı. "Hor görülenin kapıya asla ulaşmaması lazım. Ne pahasına olursa olsun onun işini bitir! Ablon ile Cebrail bir araya gelecek olursa isyancı birliklerin kendilerine duyduğu güven artacaktır."

“Ne öneriyorsun? Lanet edileni kendi ellerimle mi öldüreyim?”

Mikail bir an için düşündü. Bu noktayı hesaba katmamıştı. Kovulmuş melek neden ölmüyordu ki? Başına gelen bütün o kovulma, takibat, kapatıldığı o korkunç zindan gibi şeylerden nasıl kurtulabildiğini anlayamıyordu. “Artık risk alacak durumumuz kalmadı. Eusin ile Dehşet Veren Lejyonu’nu çağır. Mümkün olduğu kadar fazla meleği, Asi’nin üzerine gönder.”

Kara Melek, göğüs zırhının içinde huzursuzlukla kımıldandı. Bu taktikten memnun kalmamıştı. Kaslı bir gövdesi vardı ancak liderinden daha güçlü görünüyör olmasına rağmen yine de onun kadar yer kaplamıyordu.

“Bu işe yaramaz. Bana kalırsa buraya gelmesine izin verelim ve kalede ona tuzak kuralım. Mağlup general, eter katmanına ulaşır ulaşmaz ilk iş Endor Cadısı’nı kurtarmaya çalışacaktır, bundan eminim.”

Mikail’in bakışları hâlâ Stiks Nehri’ne çevriliydi. “Bu fena bir plan değil ancak bunu uygulamaya koymak son derece tehlikeli. O kadın elimizden kurtulacak olursa, her şey sona erer.” Sonra Kara Melek’e döndü ve onu azarlardı: “Sana ne deniliyorsa onu yap! Eusin ile Kerubilerini Haled’e gönder ve tutsağın bulunduğu en üst kattaki meleklerin sayısını üç katına çıkar. Ablon kalede onu arayacak olursa, onun başka bir yoldan içeri girmesini sağlayacağız. Askerlerimiz canlı bir kubbe oluşturacaklar ve iç avlunun görünmesini engelleyecekler.”

Kara Melek tek kelime bile etmeden gözden kayboldu. Bu karardan hiç mi hiç memnun kalmamıştı. İhtar’ın katli esnasında Ablon’a karşı mücadele etme fırsatı yakalamıştı ve onun nelere kadir olduğunu biliyordu. Ancak hükümdarından farklı bir görüşte olsa bile yine de verilen emirleri yerine getirecekti. Onun üzerine koca bir bölük asker gönderecek, Birinci General yine de kurtulacak olursa, bu defa düşündüğü şeyi yaparak onu önce Bin Pencere’li Kule’ye, oradan da Megido Dağı’na çekecekti.

Dünyanın sonunda bulunan Megido Dağı, dünya gezegeninin kutsal kitapta vahyedildiği şekliyle, iyi ve kötü arasında gerçekleşen savaştan sonra yok olacağı yerin adıydı.

YILDIZ SALDIRISI

Ablon ve Asiel bütün gece boyunca üstü açık cipin rahat koltuklarında yolculuk ettiler ve esen rüzgârın tadını çıkardılar. Necef Çölü'nü Eilat yakınlarındaki Akabe Körfezi Köprüsü yakınlarında terk ettiler; artık Mısır topraklarında bulunuyorlardı. Yol burada aşağı doğru uzanıyordu ancak haritadaki tanımlaması değişmişti; burada 66 numaralı karayolu olduğu belirtiliyordu. Şafak sökerken çukurlarla ve virajlarla dolu, Sina'daki dağların arasından geçen ve perdenin dünya yaratıldığı zamanlardaki kadar ince olduğu bir yolda ilerlediler. Hava dağların gölgesinde bile sıcak olmaya başlamıştı, bu yüzden Ablon gece üzerine geçirmiş olduğu mantosunu sırtından çıkardı. O, aracı kullanırken Asiel de bu yolu haritadaki rotayla karşılaştırıyordu.

"Sina Dağı'nın eteklerinde bulunan Katharina Manastırı'nın çok yakınındayız," diye bilgi verince Ablon az ilerideki bir sapaktan manastıra giden yola ayrıldı. "Şu anda Cebrail'in talimatlarını daha iyi anlayabiliyorum. Biraz kuzeyde Horeb Dağı, onun zirvesinde de eter katmanına açılan kapının bulunduğu mağara var."

Daha dar ve delik deşik bir yola girdiler ve güneşin kavurucu ışınları altında burada yarım saat kadar yol aldılar. Belirli bir noktadan sonra sağa saptılar ve büyüleyici güzelliğe sahip egzotik bir dünyaya girdiler ancak burada onları bekleyen birkaç kötü sürprizle karşılaşacaklardı.

Karşılarında uzanan kırmızı granitten devasa dağ kütlesinin içinden oldukça geniş bir vadi geçiyordu. Vadinin tam ortasında ise şapellerden, kiliselerden ve kulelerden oluşan, etrafı yüksek duvarlarla çevrili bir manastır bulunuyordu. Ancak o devasa dağla kıyaslanınca ufacık bir oyuncak bina gibi duruyordu.

Bu ıssız yörede perde yok denecek kadar ince olduğu için burası aslında dünyanın yaratılışından bu yana değişmemiş olan doğal bir kutsal yerd.

Ablon ansızın sert bir fren yaptı; burnuna tuhaf bir koku gelmişti.

"Ne oldu?" diye sordu Asiel çölün sessizliğinde.

"Burası ölüm kokuyor!" diye karşılık verdi Ablon ve Kutsal İntikamcı'yı kavradı.

Sina'nın tam ortasına bir mücevher gibi yerleştirilmiş olan Katharina Manastırı, 527 yılında İmparator I. Jüstinyen tarafından yaptırılmıştı. Dünyanın ilk manastırlarından biri olarak, Bizans Ortodoksluğunun bir öncü kalesi konumuna gelmesi uzun sürmemişti. Musa'nın Tanrı'nın emirlerini aldığı yer olduğu söylenen bu manastıra her yıl binlerce hacı geliyordu. Keşişler ve bilginler manastırın bakımıyla ve envanterlerinde bulunan yüzlerce çok eski, kutsal el yazmasını incelemekle uğraşıyorlardı. Bunlar sadece Vatikan Kütüphanesi'ndekilerle kıyaslanabilirdi.

Güçlü duvarlarla çevrili manastır, sonradan dokuzuncu yüzyılda kemikleri rahipler tarafından burada bulunan Azize Katharina'nın ismini almıştı.

Yapının bazı kısımları olduğu gibi korunmuştu, bazı kısımları ise Ortaçağ'da gerçekleşmiş bir depremle çökmüş ve sonradan yeniden inşa edilmişti. Küçük giriş kapısı, duvarların dışında bulunan meyve bahçeleri ve bostanlar tarafından neredeyse tümüyle kapatılıyordu. Manastır mezarlığı da burada bulunuyordu. Duvarların içindeyse tarihi özellikleri ve güzellikleri nedeniyle meşhur olan pek çok bina vardı. Üç nefli ana bazilika tipik Bizans üslubunda yapılmıştı ve manastırın kuruluş dönemlerine aitti. Oymalı bir ahşap kapı, binlerce resmin yok edildiği İkonoklazm dönemini atlatmayı başarabilmiş olan Doğu Roma resim sanatının eşsiz örneklerinin oluşturduğu bir ikona koleksiyonuna açılıyordu.

Bunun dışında Yanan Çalı Şapeli, bir kütüphane, bir misafirhane, bir çan kulesi –kulenin dokuz çanı Rus çarı II. Aleksander tarafından 1871 yılında hediye edilmişti– ve manastırın ana su kaynağı olan Hz. Musa pınarı vardı. Musa peygamberin müstakbel eşiyle burada karşılaştığı düşünülüyordu. Ayrıca bir de on ikinci yüzyılda burada çalışmış olan Bedeviler tarafından inşa edilen bir cami vardı.

Ablon cipi bahçenin tam yüz metre ve giriş kapısının iki yüz metre dışına park etti, elinde kılıcıyla aşağı indi ve yapıya dik dik baktı. "Ke-

şişler ölmüş. Cesetlerini ana bazilikaya üst üste yığılmışlar. İçlerinden ikisini kütüphanede yakalamışlar.”

“Bunları nereden biliyorsun?” diye sordu Asiel. “Bu duvarın ardındaki bazilikayı göremiyoruz ki?”

“Cesetlerin kokusunu alıyorum. Birileri bizi tuzağa düşürmek istiyor ama planları tutmayacak.”

Gerçekten de düşmanlarının niyeti tam olarak buydu.

Ablon’un bütün gece açık tuttuğu ve sabah olunca da kapamayı unuttuğu farlar titremeye başladı ve aracın elektronik aksamı iflas etti.

“O çok beklediğin tuzak işte burada Asiel,” dedi Ablon.

“Hayır, general. Bu artık bir tuzak değil,” diye itiraz etti Asiel, isyan liderinin olağanüstü hassasiyetine hayranlık duyarak. “En azından saldırının nereden geleceğini biliyoruz.”

Saldırganlar planlarının başarısız olduğunu görünce tuzaktan vazgeçip açık bir saldırıya geçtiler. Taş duvarlarla korunan manastırın çeşitli yerlerinde iki yüz Kerubî materyalize olmaya başlamıştı. Melekler çok ender olarak kanatlı avatarlar oluşturur ya da perdenin diğer tarafına silah götürürler çünkü bu özlerinden ciddi bir miktarı kaybetmeleri anlamına gelir. Ancak dünyanın bu oldukça kutsal bölgesinde zar yok denecek kadar ince olduğu için koca bir melek lejyonu materyalize olabiliyordu.

Melek birliğinin tamamı Haled’e indikten sonra havalandırarak duvarların üzerine yükseldi. Melek askerler yolların, binaların çatılarının ve kulelerin tepelerine yerleşerek güneşin altında akbabalar gibi hiç kıpırdamadan beklemeye başladılar. Tıpkı Kutsal Kitap’ta sık sık tarif edildiği şekilde giyinmişlerdi; üzerlerinde altın plaka zırhlar, ellerinde ise pırıl pırıl parlayan kalkanlar vardı. Kar beyazı kanatlarını açtıkları zaman korku uyandırıyorlardı, paha biçilemez bir değere sahip mistik silahlarını –kısa kılıçlarını– ellerine aldıklarındaysa uyandırdıkları korku daha da artıyordu.

Kulenin ucuna, lejyonun lideri Eusin kondu. Kemerinde Çelik Şimşek adında, eter varlıklarını dehşete düşüren ağır kılıcı sallanıyordu. Ablon kartal gözleriyle ona baktı ve başında oldukça taze, gayet ciddi, henüz tam olarak iyileşememiş bir yanık olduğunu fark etti. Bu koku

oldukça tanıdıktı; generalin aklına Rio de Janeiro'daki evine yayılmış olan deri parçaları gelmişti.

"Abion!" diye bağırdı Eusin bütün vadide duyulacak bir şekilde. "Beni hâlâ hatırlıyor musun?"

"Seni nasıl unutabilirim ki! Hele de şimdi, Endor Cadısı'nın büyülü mermilerinin hedefi olduğunu anladıktan sonra!" diye karşılık verdi Ablon pis pis gülererek.

Eusin'in yüzünde aniden nefret dolu bir ifade belirmişti. Bu sırrın ifşası, onun için utanç dolu bir aşağılama anlamına geliyordu. "Buraya kapıyı savunmak için geldik! Hemen teslim ol! Aksi takdirde dehşet verici lejyonun gazabına uğrayacaksın! Burada sadece küçük bir birlik var, diğer savaşçıların yolda. Kılıçlarımıza karşı elinden bir şey gelmez."

Eusin bir zamanlar saygı gören bir savaş kahramanıydı ve gerçekten de iyi bir savaşçıydı. Ancak şöret onun başına vurmuştu. Kendine güveni azalmış, şöretinin zedelenmesinden her şeyden çok korkar olmuştu. Mütemadiyen gücünü ispat etmek ve bunu başmeleklerin huzurunda sergilemek istiyordu.

"Sen git, efendine söyle, ben suçlularla savaşmaya tenezzül etmem," dedi Ablon. "Cesareti varsa gelsin, benimle kendi dövüşsün."

Kerubî savaşçılar kanatlarını açıp kapadılar; bir düello seyretmek istiyorlardı. Kutsal İntikamcı, Ablon'un elinde ıslıl ıslıl parlıyordu. Kana susamış bir görüntüsü vardı.

"Kovulmuş melek, neden direnmeye çalışıyorsun ki? Arkadaşlarının hepsi öldü, isyan kırıldı. Şimdi de ben senin gücünü kıracağım ve bu savaş kazanma umutlarını yerle bir edeceğim."

"Boş tehditler! Zaten başka bir işe de yaramazsınız! Baal Berit de beni tehdit etmişti; artık bir ölü. Beni yeneceğini sanıyorsan, Çelik Şimşek'i al da çık karşıma. Görelim bakalım, Kutsal İntikamcı'nın karşısında dayanabilecek mi?"

Ablon'un utanmazlığı artık Eusin'in canına tak etmişti. "Yakalayın onu!" diye bağırdı. "Bana kellesini getirin!"

Sonra da askerlerinin, emrini yerine getirmek için hızla uçmaya başlamalarını seyretti. Bu esnada birçoğunun öleceğini hesaba katmıştı.

ancak Ablon sonunda artık savaşamayacak bir hale gelecek ve işte o zaman onun gırtlığını bizzat kendisi kesecekti.

Melekler aç şahinler gibi saldırıya geçtiler. Ablon onlara doğru bir adım attı ancak Asiel kolundan tutarak onu durdurdu.

“Henüz değil general!” dedi ve başka bir açıklamaya gerek kalmadan Ablon onun niyetinin ne olduğunu anladı. İşim meleğinin muazzam bir ateş gücünü bastırmak için sol yumruğunu sıkıldığını fark etmişti.

Saldırganlar, kaslı savaşçı meleğın arkasına gizlenen bu ufak tefek göksel varlığın ciddi bir şekilde konsantre olduğunu anlamamışlardı. Hatta ona saldırmak niyetinde bile değillerdi; bunu sonradan daha zayıf bir başka melek de halledebilirdi. Zaten bir İşim, bir Kerubî'ye ne yapabilirdi ki? Kerubîler savaşçı, asker ve öldürme aracıydılar, diğer bütün kastlardan daha büyük bir savaş tecrübesine sahiptiler.

Birlik kendilerini bahçeden ayıran yüz metreyi katettiğinde, tanrısal bir güç aniden çölü felç etti. Gökyüzünde beliren muazzam yükseklikte bir ateş sütunu, kor kızgınlığındaki güneş ışınlarını yeryüzüne aktarıyor gibiydi. Birkaç saniye sonra iki melek ile lejyon arasında, yan taraftan dağlara ve yukarıdan gökyüzüne kadar uzanan bir alev duvarı belirdi.

Bu olay gökyüzü sakinlerinde öyle bir korku uyandırdı ki son anda durmaya çalıştılar ancak başaramadılar ve olanca hızlarıyla ateş duvarına çarptılar.

Birlik ölümcül alevlerin ısıyla yüzleşince acı dolu çığlıklar vadinin dört bir tarafında yankılanarak göğe yükseldi ve yerkabuğunun sarsılmasına neden oldu.

Ablon da en az düşmanları kadar etkilenmişti. Kanatlı varlıkların yanan duvarın içinden geçerek kavrulmuş derileri ve kapkara kesilmiş zırhlarıyla diğer taraftan çıktıklarını görüyordu. Son derece güçlü ve sağlam silahlar olan mistik kılıçları eğilip bükülmüş, bir dal parçası kadar kırılğan olmuşlardı.

Bu. Ateş İşimlerinin gücünün doruğuydu.

“Git şimdi Ablon,” dedi Asiel. “Alevlerim sana zarar vermeyecek.”

Arkadaşının sözlerine güvenen Ablon kızgın kor duvardan geçti ve bir kâbustan çıkar gibi doğrudan Eusin'in karşısına çıktı. Kerubi komutanı, bu akıl almaz manzarayı titreyerek izliyordu.

Ablon elinde kılıcıyla bir kasırğa gibi bahçelerin içinden geçti; duvarların üzerinden atladı ve sonra da çan kulesine tırmandı. Mikail'in şok geçiren, korku içindeki üniformalı hizmetkârı, Kutsal İntikameci'nin güçlü darbelerinden korunmak için kılıcını son anda kaldırılabildi. Silahlar birbirine çarpıştığında etrafa kıvılcımlar saçıldı.

Eusin bu darbelerin şiddetine dayanamadı. Tümüyle çaresiz bir halde kulenin ucundan aşağı yuvarlandı, son anda kanatlarını açarak düşüşünü yumuşatmasaydı yere sert bir şekilde çarpacaktı. Ablon ise büyük bir hızla bir an bile durmadan saldırıya devam ediyordu; hatta aşağı düşerken bile kılıç darbeleri indiriyor, düşmanın soluklanmasına asla izin vermiyordu.

Ablon son derece rahat bir şekilde bir defa, iki defa, üç defa saldırdı ve dördüncü defada kılıcı omzuna isabet ettirerek rakibinin kolunun üst kısmında derin bir yarık açtı. Şaşkına dönmüş Eusin'in kendisini savunacak hali kalmamıştı. Ablon son darbeyi indirmek üzere kılıcını kaldırdığında, komutanlarını savunmak isteyen diğer melekler tarafından etrafının çevrilmiş olduğunu gördü. Eusin o kadar da aptal olmadığı için, yaklaşık yüz kişiden oluşan bir asker grubunu, kendisini duvarların içinde savunmaları için yakınında hazır tutmuştu. Dört bir yandan kuşatılmış olan Ablon, aynı anda üzerine çullanan sekiz, on, on iki Kerubi'ye karşı aynı anda mücadele ediyordu. Üzerine inen kılıçlardan kaçıyor, darbeleri karşılıyor, kılıcını sallıyor ve her defasında en az dört meleğin yere yığılmasını sağlıyordu. Ama sayıları çok fazlaydı ve düşen her bir melek için yerine iki yenisi geliyordu. Ablon duvarların arasına sıkıştığını hissetti ve nasıl kaçabileceğini düşündü. Manastırın içinde çok sayıda bina ve sokak vardı ancak savaşmaya uygun cadde veya açık alan yoktu.

Mükemmel bir manevrayla iki gökyüzü sakininin üzerine atladı ve onları bir kâğıt parçasını yırtar gibi ikiye böldü. Sonra savaşçıların arasından kendisine bir yol açarak duvarlara doğru koştu. Hem müthiş

süratli bir şekilde melek güçleri sayesinde koşarak tırmandığı duvarları bir savaş alanına dönüştürmeyi başardı. Karşısına çıkan düşmanlarını, daha kılıçlarını kullanmalarına bile meydan vermeden yere deviriyor ve öldürüyordu.

Geriye kalan pek az savaşçı geri çekilmeye başlamıştı ancak Ablon onların kımıldamasına izin vermiyordu.

"Çok hızlı!" diye bağırdı muhtemelen savaşçıların lideri olan Kerubi. "Dağılın! Kaçıyoruz!"

Uçarak yeniden kulenin ucuna kaçmış olan Eusin, bu emri duyduğunda küplere bindi. "Burada kalın! Savaşmaya devam edin, sizi gidi işe yaramazlar! Destek kuvvetler yolda!" diye bağırarak onları cesaretlendirmeye çalıştı ancak omzundaki yaradan kanlar boşalmaya devam ediyordu.

Ancak onun çılgınlıkları bile Kerubileri kaçırmaktan alıkoyamadı. Komutanlarının emrine itaat etmeyerek kanatlarını açtılar ve havalanarak kaçmaya başladılar. Kanatları olmayan Ablon'un kendilerini takip edemeyeceğini biliyorlardı.

Ablon zaferinden emin bir halde manastırın ortasına yürüdü ve boş bir alanda durdu. Oradan kulenin tepesindeki zalim komutana baktı.

Bakışları Eusin'i şimşek gibi çarptı; melek titriyor, güçlkle yutkunabiliyordu. O da kaçmaya hazırlandı ancak birden olaylar onun lehine doğru gelişir gibi oldu.

Ablon ansızın perdenin genişlediğini fark etti. Bu, yeni bir birliğin materyalize olduğu anlamına geliyordu. Kısa bir süre sonra astral katmandan gelen yeni melekler zardan geçeceklerdi. Artık tehlikede olan Asiel'di. İşin, hayranlık uyandıran yeteneklerine rağmen yeni bir saldırıya karşı koyamazdı. Ateş sütunu onu yere sermişti çünkü böyle bir güç gösterisini gerçekleştirmek son derece yorucuydu. Zaten geçen gece üzerine mermilere yağarken avatarını demateryalize etmek ve yeniden oluşturmak için özünün bir kısmını harcamıştı. Bu yüzden Eusin'le çatışmak yerine daha iyi savaşabileceği ve arkadaşını koruyabileceği vadiye geri dönmeye karar verdi.

Hızla duvarların üzerine tırmandı, oradan bahçeye sıçradı ve cipi park ettiği yere geldi. Onu sağ salım görmek Asiel'i çok sevindirmişti.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Asiel. "Kaçacak mıyız?"

"Henüz değil," dedi Ablon gökyüzünde yeni bir lejyonun belirmesini seyrederken.

Eusin yeni gelen destek kuvvetine doğru fişek gibi uçtu. Savaş için silahlanmış ve zırh kuşanmış olan beş yüz savaşçı, astral bedenlerini kopyalayarak dünyada materyalize olmuşlardı.

"Bizi kıştır kıştır kesecekler!" diye bağırdı Asiel, biniğin vadinin içinden uçarak kendilerine doğru yaklaşmasını izliyordu. Askerler, bir ok ucu gibi V şeklinde dizilmişlerdi. "Mağaraya uzanan patikaya ulaşmalıyız. Acele edersek bizi yakalamalarına fırsat vermeden oraya varmış oluruz," diye önerdi kayaların arasından geçerek Horeb'in tepesine uzanan dar yarığı işaret ederek.

"Onların yapmak istediği de tam olarak bu: bizi dağlarda sıkıştırmak istiyorlar," diye karşılık verdi, melcklerin taktiklerini çok iyi bilen Ablon. "Önce onların düzenini bozmak zorundayız. Hareket alanımızı kaybettiğimiz anda bize cepheden saldıracaklar ve bu çok şiddetli olacak. Görüyorsun, bir ok ucu oluşturuyorlar."

Asiel, düşmanlarının izlediği stratejiyi anlamıştı. Ellerinden alevler yükselirken, Ablon da kılıcını kaldırdı. Sırt sırta vererek beklemeye başladılar. Zaten kafası karışmış olan komutan Eusin, planının başarısız olduğunu anladı. Ne kadar kudretli olurlarsa olsunlar, iki meleğin tam beş yüz savaşçıyla mücadele etmek için vadide öylece bekleyeceğini hiç tahmin etmemişti. Kayaların arasındaki geçide doğru kaçacaklarını ve orada işlerini kolaylıkla bitireceğini düşünmüştü.

Ama başka bir saldırı alternatifi olmadığı için kibirli gökyüzü sakini bağırdı: "Yıldız saldırısına hazırlanın! Bütün darbeleri Asi Melek üzerinde yoğunlaştırın: hem dört bir yandan, hem de yukarıdan hücum edin!"

Bir yıldız saldırısında beş taraftan birden saldırılırdı. Kerubiler beş sütun halinde yukarıdan saldırıya geçerdı. Tam yere incekleri anda dört sütunu onlardan ayrılır ve dört bir yandan düşmana saldırırdı.

Beşinci sütun da tam tepeden düşmanın başına saldırır ve onun sıçrayarak kaçmasına engel olurdu.

Ablon, karşı tarafın planını değiştirdiğini anlayınca Asiel'e uzaklaşmasını söyledi.

"Bu yıldızın içinde yalnız mı kalacaksın gerçekten?" diye sordu Asiel inanamaz bir tavırla.

"Onlara vurabilecek kadar hızlı olabilir miyim, bilmiyorum ama darbelerini karşılayabileceğimden eminim. Başarısız olan her saldırı onları şaşırtacak ve kenara çekilmelerine neden olacak; o zaman belki tanrısız alevlerle onları yakabilirsin."

Kutsal Alev fazla uzun düşünmedi; bu fikir hoşuna gitmişti ve derhal dağın kendisine koruma sağlayan eteğine çekildi.

O anda Eusin havadan kükredi: "Başmelek Mikail adına! Bu lanet olası asileri geberteceğiz!"

Askerler de aynı öfkeyle karşılık verdiler: "Başmelek Mikail adına!"

Sivri uçlu kılıçlarını çekerek, ateşli bir silahtan çıkan mermiler gibi Ablon'u delmek üzere saldırıya geçtiler. Ne pahasına olursa olsun Ablon'u öldürmeye kararlı olan komutanları, Asiel'e dikkat bile etmiyordu.

Yıldız biçimini almış melek birliği Ablon'un üzerine çullandığında, birbirlerine çarpan metallerden etrafa kıvılcımlar saçılmaya başladı. Ablon, gökyüzü sakinlerine bile parmak ısırtan bir kıvraklık ve çeviklikle bir yandan beş taraftan gelen saldırıları karşılıyor, bir yandan da metal zırhları ve avatarların vücutlarını parçalıyordu. Asiel onun kolayca yaptığı manevraları güçlükle takip edebiliyor ve bulunduğu güvenli yerden birbirine çarpan silahlardan çıkan kıvılcımları izliyordu. Aradan birkaç saniye geçtikten sonra Ablon parçalanmış, yaralanmış, kanla kaplı, tüyleri kırılmış bedenlerin tam ortasında duruyordu.

Yıldız saldırısı başarıya ulaşamamıştı ama lejyon henüz pes etmemişti. Savaşçıların yaklaşık yarısı henüz yara almamıştı ve Eusin taktiğini değiştirdi. "Etraflarını çevirin ve hermetik olarak kapatın!" diye bağırdı nefret dolu bir sesle. "O İşim'in de içeride kalmasına dikkat edin."

Askerler düşmanlarının etrafında o bildik dar çemberi oluştururken, üstlerine de savaşçılar yerleştiriyor, böylece canlı bir kubbe oluşturu-

yorlardı. Yıldız şeklini almış birlik bir anda dağıldı ve melekler asilerin etrafını çevirmek için spiral şeklinde açılmaya başladılar. Çok becerikli bir Kerubi dağın eteğinde bulunan Asiel'i kollarından yakaladı, havaya kaldırdı ve Ablon'un yakınında yere bıraktı.

İki gökyüzü sakini, savaşmak için yanıp tutuşan ve keskin silahlarını üzerlerine doğrultmuş olan kanatlı varlıklardan oluşan bir çanın içinde yine bir araya gelmişlerdi.

Savaşçıların oluşturduğu şeklin ortasında, omzundaki derin yaraya rağmen hâlâ kibrinden ve küstahlığından bir şey kaybetmemiş olan Eusin belirdi. Ablon biraz geriledi ve Asiel'in önde olmasından ötürü beklemeğe başladı.

"Hepimizi yenmen mümkün değil Asi Melek!" dedi Eusin zaferinden emin bir sesle, bir yandan da avını ürkütmeye çalışan bir kuş gibi kanat çırpıyordu. "Seni bitirmek için ne kadar asker gerekiyorsa kullanacağım, bana bu yetki verildi. Gerektiği takdirde buraya daha fazla Kerubi gelecek ve sana işkence edecekler," dedi ve Çelik Şimşek'i daha sıkı kavradı. "Kahramanlıklarla dolu geçmişinin hatırına sana onurlu bir ölüm teklif ediyorum. Kılıcını at ve dizlerinin üzerine çök. Yemin ederim, keskin silahımın alnını ikiye bölüşünü hissetmeyeceksin bile."

Ablon bir bakışta dört bir taraftan kuşatılmış olduğunu fark etti. Asiel koluna dokunarak onu teslim olmaması için cesaretlendirmeye çalıştı.

"Kapana kısıldın," diye ekledi Eusin, savaşçı meleğin yüzündeki tereddüt ifadesini gördüğünde. "Seni ele geçirdiğimiz zaman Seraflerimiz aklındaki değerli bilgileri alacak. Sana yaptığım teklif, bir zamaular sahip olduğun şöhreti geri almanı sağlayacak onurlu, acısız bir idam."

Ablon düşünceli bir tavırla silahını indirdi ve kanlı kınını yere bıraktı. Sonra ilk olarak ellerine, ardından kılıcının kabzasına, son olarak da bu zahmetli yolculukta kendisine büyük yardımı dokunan Asi'le baktı. Arkadaşına son bir kez gözleriyle teşekkür etti ve ardından Kutsal İntikamcı'yı yere fırlattı.

"Hayır!" diye fısıldadı Asiel.

Eusin'in yüzüne kötü bir sırıtış yayılmıştı. Işık Saray'ında yaşanan olaydan bu yana en çok istediği şey Birinci General'i yenmek olmuştu.

ancak onu düelloya çağırarak fırsatı bir türlü bulamamıştı. Şimdi hayatının en önemli görevini yerine getirecek ve Mikail'in şanlı subayı olarak şöhretine şöhret katacaktı.

Ablon, Eusin'in önüne diz çöktüğü sırada her şeyin üzerine mutlak bir ölüm sessizliği çöktü. General teslim olmuş bir tavırla gözlerini kaparken komutan da bu boyun eğmez asinin kafasını ikiye bölmek için kılıcını kaldırdı.

Ancak kılıcın keskin tarafı ısıklık çalarak aşağı indiğinde Ablon'un enerji dolu yumruğu Çelik Şimşek'in karşısına çıktı. Tanrı'nın Gazabı'nın kudreti o kadar muazzamdı ki kopan gürültüden çöl bile sarsıldı. Kırılan mistik kılıcın bir parçası Eusin'in suratına çarptı ve onu geriye, savaşçıların arasına fırlattı.

Yerinden kımıldayamayacak durumda olan Asiel, gökyüzündeki melekler ve yeryüzündeki göksel varlıklar, unutulmaz bir sahnenin şahidi oldular. Seyirciler Ablon'un dünyada binlerce yıldan bu yana yalnız başına ve kılıç taşımadan dövuştüğünü, bu esnada Tanrı'nın Gazabı'nı mükemmel hale gelecek şekilde geliştirdiğini bilmiyorlardı. Savaşırken onun elleri de en az keskin metal kadar ölümcüldü.

Asiel, artçı birliği oluşturan askerlerin toparlanmasına fırsat vermeden, yıldırım hızıyla üzerlerine bir ateş yağmuru gönderdi. Ablon da hemen ardından öne sıçradı ve kanatlı varlıklara saldırmaya başladı.

Sayıcı üstün ve silahlı olmalarına rağmen melek askerler meydana gelen karmaşanın içinde çaresiz kalmışlardı. Bir kısmı korkuyla kaçmaya başladı, bir kısmı da öfkeyle, ancak savaş disiplini ve taktiği olmadan karşı koymaya çalıştı. Fakat Birinci General o müthiş çevikliği ve hızıyla kendisine yönelen kısa kılıçlardan kaçıyor, yumruklarıyla safları darmadağın ediyordu. Asiel korunmak için etrafına bir ateş duvarı örmüştü. "Şimdi, Asiel!" diye bağırdı Ablon. "Yolu aç!" İsim meleği havada bir lav seli yaratarak kendilerine bir kaçış yolu açtı. "Çabuk! Lejyon kendisini toparlamadan patikaya gidelim!" diye bağırdı Ablon yerdeki Kutsal İntikamcı'yı alırken.

Birlikte şimşek gibi vadiyi aştılar ve kayaların arasındaki yarıktan dağın zirvesine uzanan dar patikaya tırmandılar. Asiel bir an için geriye dönüp baktı ve yerde yüzlerce ölü meleğin yattığını gördü.

Normal insanlar için son derece yorucu olacak bu tırmanış, insanüstü bir irade gücüne sahip, ateşli bir coşku içindeki meleklerle banamısın bile dedirtmedi.

Nihayet patika giderek genişlemeye başladı.

Mağara tam karşılarında bulunuyordu.

ZALİMLER BÖYLE ÖLÜR

Mısır'ın en uç noktalarından birini teşkil eden Horeb, Sina Dağı'nın güneyinde bulunuyordu. İbrani bilginler iki zirveyi belki de aynı dağ sandıkları için efsanelerde sadece tek bir dağdan söz ediliyordu. Arazi burada bir çölü andırır şekilde kuru ve taşlıydı, kırmızı granitten oluşan dev bir dağ kütlesi halinde giderek yükseliyor ve 2637 metrelik Katharina Dağı'nın zirvesini oluşturuyordu.

Öğlene doğru yol genişledi, Ablon ve Asiel geniş bir platoya çıktılar ve –sıradan, dikkat çekmeyen bir girişi olan– mağarayı karşılarında gördüler.

Mağaranın ağızı basık ve karanlıktı. Ancak içeri girmek üzereyken Ablon arkadan düzenli kanat sesleri işitti ve hızla arkasına döndü. Omzu ve yüzü ağır şekilde yaralı olan Eusin, onları takip ediyordu. Elinde muhtemelen ölü bir askerden almış olduğu kısa bir kılıç vardı.

Komutan platoya indi ancak Ablon'un onun karşısına çıkacak vakti yoktu. Az önce lejyona karşı savaşırken değerli dakikalar kaybetmişti ve Armageddon savaşı başlamadan önce en hızlı şekilde eter katmanına ulaşması gerekiyordu.

“Dur orada, kaçak!” diye bağırdı istenmeyen düşman. “Elimden bu kadar kolay kurtulacağını mı sandın? Daha savaşmaya başlamadık bile.”

“Seninle zaman kaybetmek istemiyorum Eusin. Yenilgiyi kabullen ve oradaki ölülerin arasında bulunmadığına şükret.”

“Bir zamanlar en büyük generallerden biriydin,” dedi Eusin. “Seni daima mağlup etmek istemiş ama buna bir türlü fırsat bulamamıştım. Tam seni düelloya davet edecektim ki kardeşliğinin birlikte gökyüzünden

kovuldun. Ama günün birinde seninle yeniden karşılaşıp misyonumu yerine getirebileceğim günün nasıl olsa geleceğini adım gibi biliyordum. O gün, bugün işte!” diye bağırdı sonra teatral bir sesle. “Her zaman senin yerine geçmeyi istedim, bu yüzden yeteneklerimi geliştirip generalliğe kadar yükseldim. Şimdi, dünya yok olurken, ölümüne dövüşme vakti!”

“Söylediklerin beni hiç şaşırtmadı Eusin. Benden nefret edenlerin tümü senin gibi ikiyezlü. Birçoğunuz bana hakaret edip duruyorsunuz ama hiçbiriniz ben dünyada yapayalnızken beni bulmaya çalışmadınız. Ama şimdi gelmiş yüzlerce melekten oluşan bir lejyonla beni pusuya düşürmeye çalışıyorsunuz.”

Eusin bu sözlerle tepki olarak şaşırtıcı bir şekilde Ablon’dan uzaklaştı ve derin düşüncelere daldı. Başını iki yana sallayarak yere bakıyordu. Sonunda kendisinin aslında başarısız bir kahraman olduğunu ve bir zamanlar verdiği savaşlarda kazandığı şöhretini artık yitirmiş olmaktan büyük bir hayal kırıklığı duyduğunu itiraf etmek zorunda kaldı.

“Senin en büyük düşmanın ben değilim Eusin,” dedi Ablon. “Senin en büyük düşmanın korku.”

Bu gerçek Eusin’i o denli rahatsız etti ki bu çıkışı olmayan durumda ölmeyi bile aklından geçirdi. Kendisini hep cennetin en güçlü, en tepedeki, bir numaralı subayı olarak görmüştü. Şimdi de ölüm kalım savaşıma gelmişti sıra. Öfkeli bir çılgınlıkla öne atılınca Ablon içinde bulunduğu çıkmazın farkına vardı. Şimdi ne yapmalıydı?

Artık kaybedecek bir dakikası bile yoktu fakat bu meydan okumayı da görmezden gelemezdi.

“Gidip mağaraya gizlen general,” önerisinde bulundu Asiel. “O güçlü bir rakip ve onu yenmek için bir süre de olsa mücadele etmek zorunda kalacaksın. Cebrail ve asiler seni bekliyor. Bu defa Eusin’le ben savaşacağım.”

Ablon, tıpkı Sième’ye veda ederken olduğu gibi kalbinde bir sızı hissetti. Asiel nüfuzlu, güçlü ve bilge bir İşim’di ancak gücünün büyük kısmını kampa ve geçen gece verdiği savaşlarda harcamıştı. Ayrıca Eusin en iyisi olmasa bile, öne çıkan bir savaşçıydı ve Kerubiler yakın dövüş ustasıydılar. Ablon büyük bir üzüntüyle Kutsal Alev’in bu düellodan sağ çıkmasının çok zor olduğunu fark etti.

"Çabuk!" diye sıkıştırdı onu, kollarında alevler dans eden Asiel. "Pek çok şey sana bağlı."

Bu iki gökyüzü sakinini birbirine yüzlerce yıllık bir dostluk bağlıyordu ve Ablon onun burada kalıp dövüşecek olmasını kabullenmekte zorlanıyordu. Ancak çatışmalara alışkın bir savaşçı olarak başka çaresi olmadığını da biliyordu. Bazen duygusal konularda fazlasıyla duyarsız olduğunu düşünüyordu fakat bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Sonuçta kendisi öldürmeye alışmış bir yırtıcı hayvan, bir asker ve ölüm makinesi olarak yaratılmıştı.

Ancak tam mağaraya girmeye hazırlanırken hedefe kilitlenmiş bir şekilde Eusin'in üzerine uçan bir okun sesini işitti. Altın uçlu ok havada ıslık çalarak tanrısal bir güçle uçtu ve Eusin'in zırhını delerek Kerubinin tam kalbine saplandı. Kötülüğün komutanı yıldırım çarpmış gibi irkildi. ağzından son bir küfür savruldu, ardından Horeb'in kızıl kayalarına ölü bir halde düştü.

Ablon, mağaranın ağzından, kendilerini bu çıkmaz yoldan kurtaran okun sahibinin kim olduğuna baktı. İnce, ciddi yüzlü, çok güzel bir kadın okçu, bakışlarını onların üzerine çevirmişti. Elinde altın bir yay, kanatlarının arasında ise içi mistik oklarla dolu altın bir sadak göze çarpıyordu. Açık bırakılmış uzun, kahverengi saçları kalçalarına kadar iniyor ve üzerindeki zırhın yansıttığı ışıktaki parlıyordu. Bu Cebrail'in yardımcısı ve Kadın Okçular Alayı komutanı Varna'ydı.

"Ateşin Efendisi sizi bekliyor general," diye seslendi Ablon'a, ikisine de dik dik bakmaya devam ediyordu.

Rahatlayan Asiel'in yüzünde bir gülümseme belirirken Ablon, Kutsal İntikamcı'yı yerden aldı. Varna ile onun soğuk tavırlarını çok iyi hatırlıyordu ve onunla müttefik olmaktan son derece memnundu.

Varna onları mağaraya götürürken İşim son bir kez kayaların üzerinde ölü yatan Eusin'e baktı.

"Aslında Birinci General'e karşı savaşmak istiyordu fakat bunu bile başaramadı. Eusin hayatının en kayda değer görevinde başarısız oldu."

Ablon ölü avatara bakarak pek de üzülmeyen konuştu: "Zalimler böyle ölür."

Girişin ardından mağara pek de büyük olmayan bir kaya odası halini alıyor ve girişin karşı tarafındaki bir koridora dönüşüyordu. İçerisi sıcak ve karanlıktı. Ablon, duvarlarda hâlâ o dönemin peygamberlerine ait yazılar bulunduğunu görerek bunları hayranlıkla inceledi.

Varna koridorun başındaki eşikten atladı ve Ablon da gökyüzünden kovulmasından bu yana ilk defa zarın içinden geçtiğini hissetti. Bu eşğin, Ateşin Efendisi'nin Musa'ya hitap ettiği meşhur kapı olduğunu anlamıştı.

Çok uzun sürmeyecek, iki eski düşman, Ablon ile Cebrail, yine bir araya gelecekti. Dünyanın kaderi de buna bağlı olacaktı.

“SON ASKERE KADAR SAVAŞACAĞIZ”

Tasvir edilmesi mümkün olmayan kudrette bir mistik titreşim aniden mağarayı sarstı ve koridorun sonuna geldiklerinde giderek genişledi. Kapının diğer tarafında mağara büyük bir oda şeklinde genişlemişti; içerisi o kadar karanlıktı ki Ablon bile keskin gözlerine rağmen en karanlık köşelerde neler olduğunu seçemiyordu. Kuzey yönündeki küçük bir ışık noktası, çıkışı işaret ediyordu. Üç melek artık Haled'de değil, perdenin diğer tarafındaki katmanların en alçağı olan eter katmanında bulunuyordu.

Gökyüzü sakinleri, titreşimlerin en yoğun olduğu tarafa yöneldiler. Bu, koridoru dolduran tanrısal enerjinin aynısıydı. Orada sarsılmaz bir sükûnette oturan ve meditasyon yapan bir silüet vardı, gücünün kaynağı göğsünden yayılıyordu. Bütün vücudu altın bir zırhla kaplıydı ve boynuna asılı bir kının içinde bir kılıç bulunuyordu. Kapalı gözleri mutlak bir uyum timsaliydi; içlerinde dolu ve boş olanın, düzenin ve karmaşanın, ışığın ve sonsuz kaosun yansıması birleşiyordu. Ablon bu muhteşem silüetin sertliğini ve özünün gücünü hissetti.

Bir zamanlar Ablon'un en şöhretli rakibi işte orada, dokunabileceği kadar yakınında oturuyordu: Cebrail, Ateşin Efendisi. Gerçekten de değişmiş miydi? O soğukkanlı katil, insanlığın sadık bir savunucusu mu

olmuştu? Bu ani değişikliğe sebep olan ne olabilirdi? Kutsal Çocuk'un doğumu onu aydınlatmış mıydı yoksa o da Lucifer gibi özgürlük adı altında kendi bencil isyanını mı başlatmak istiyordu?

Tam o esnada sanki binlerce volkan aynı anda patlamış gibi boğuk, rahatsız edici bir ses doldurdu içerisini. Cebrail derhal gözlerini açtı ve evren ansızın küçücük kaldı; başmeleğin haşmetinin ve bilgeliğinin sınırı yoktu.

Varna, Asiel'e işaret edince birlikte odayı terk ettiler.

"Sième geri dönmemiş," tespitinde bulundu Ateşin Efendisi. "Kozmik akışta bir dengesizlik söz konusu."

"Sième öldü," dedi Ablon. "Kudüs'te kalıp davası uğruna savaşmayı tercih etti."

"Bizi birleştiren, tamamlayan ve bize güç veren dava aynı general," diye karşılık verdi Cebrail, yıldırım hızıyla geçmişte yaşananları gözler önüne getirerek.

"Ve çember bir kez daha tamamlandı. Sonun başlangıcında ve tüm zamanların yok oluşunun arifesinde yine birlikteyiz."

"Tüm zamanların yok oluşu..." dedi Ablon düşünceli bir tavırla. Korrigan'ın sözlerini hatırlamıştı. "Bu yüzden mi beni korudun? Lejyonlarımın başına dönüp onları savaşa hazırlayacağımı önceden gördüğün için mi?"

Haberci melek bacaklarını uzatarak ayağa kalktı. Güzel zırhı, tıpkı tehlikeli kılıcı Ateşin Kırbağı gibi aklın alamayacağı kutsallıkta bir emanetti.

"Zaman içerisinde birçok şeyin yaşanacağını önceden gördüm," dedi. "Ben vahiy meleğiym ve babam bana kâhinlik yeteneğini de verdi. Başlangıçta bilgeliğimin neredeyse Tanrı'mnkiyle bile kıyaslanabileceğini düşünüyordum ancak sonra insanların özgür iradesi beni şaşırttı ve ilgimi çekti. Sonra, günün birinde, sonsuzluğun en dibine ulaştığımı sırada yaptığım hatanın farkına vardım. Hiç kimse, hatta Yüceler Yücesi bile geleceği önceden göremez. Biz sadece belli yollara, izlenebilecek rotalara kaçamak bir bakış fırlatabiliyoruz. Ama melek veya insan, Tanrı veya demon, herkesin kaderi kendi yaptığı seçimlere bağlı."

Cebrail, dünyanın en bilge varlığı gibi konuşuyordu. "Ben kendi hesabıma umudumu asla yitirmedim ve daima geri dönmeni bekledim. Kesin emin olmak diye bir şey yoktur, mutlak gerçeğin olmaması gibi. Ama mümkün olmayana inanmamızı sağlayan imanımız var. Ve mümkün olmayan sık sık somut gerçeklere dönüşür."

Ablon bu etkileyici sözlerin ardından başmeleğe inanmayı çok istiyordu ancak duyduğu öfke hâlâ çok büyüktü. Cebrail madem kendisini bu kadar çok istiyordu, bunun olmasını neden daha önce sağlamamıştı ki? Dövüşmelerinin üzerinden binlerce yıl geçmişti; Ateşin Efendisi o zamanlar ne ordusu ne de gerçek niyetleri hakkında konuşmuştu. Bunların hepsini sır olarak saklamış, Kudüs'e girmesine izin vermemiş ve kendisini görevinden alıkoymuştu.

"Beni Kutsal Şehir'de gördüğün zaman da lejyonlarına kabul edebildin. Bunu neden yapmadın? Kardeşliğin hayatta kalan tek üyesi olarak asi melekleri ben temsil ediyorum. Kardeşliğin ideallerini kabul ettiğini söylemene rağmen neden birliklerine dâhil olmama izin vermedin?"

Elçi Melek gülümsedi ve Ablon'a, bir çocuğa bakar gibi baktı. Cebrail pek ender olarak gülümserdi çünkü iyi veya kötü, duygular dünyanın uyumuna zarar verirdi. İyilik, kötülük olmadan var olamazdı, nefret olmadan sevgi, üzüntü olmadan sevinç diye bir şey yoktu.

"Gökyüzünden kovulduğun günden beri kalbinde çarpan iradeyi görüyorum. Son görevin ve en büyük arzun, Başmelek Mikail'i tahtından indirmek. Ama Meleklerin Prensi bugüne dek hiç mağlup edilemedi, hatta gölgeler diyarında yaşayan Karanlığın Tanrıları tarafından bile. Hiçbir melek onu yenecek güçte değil, belki bunu ben bile başaramam. Zeytin Dağı'nda karşıma çıkan melek, bugün karşımda duran Ablon değildi. Tecrübeli, cesur ve adil bir generaldin ancak bir başmeleği mağlup edemezdin. Şimdi beni iyi dinle gökyüzü sakini. Zalim hükümdarı, kanatlı varlıkların en kudretlisi yenecek. Eski başarısızlıkları onun bir efsaneye dönüşmesini sağladı. Benimle ve Sabah Yıldızı'yla dövüşmen sana zalim hükümdarı yenebilecek beceriyi kazandırdı. Seni o zamanlar kabul etseydim, gücünü boş yere harcamış olacaktım. Ve bir süre

sonra mistik özelliği kalmamış, eyleme geçme yeteneği tükenmiş bir puta dönüşecek, sonunda da devrilecektin.”

“Eyleme geçme yeteneği tükenmiş mi?”

“Üzerindeki lanet nedeniyle cennete geri dönemez ve bu kişisel kavganın liderliğini üstlenemezdin. Göğün kapıları kapalıydı ve hiçbir kapı seni Tanrı’nın ikamet ettiği yere geri götüremezdi. Sürgündeyken kumandanlık görevini üstlenseydin melekler seni ziyaret edip dururdu ve seni takip edenler izini çok daha çabuk bulurdu. Eninde sonunda yakalanır ve öldürülürdün. Kara toprakta dolaşmaya devam eden bir asi, bir dışlanmış olarak kalmaya devam ettin. En üstün düşmanlarla savaştın ve kendine has, benzeri olmayan bir dövüş tekniği geliştirdin. Şimdi tam vaktinde geldin. Ordular, en önemli harekât için seni bekliyor.”

“Armageddon savaşı.”

“Düşmana göre üç kat az sayıda savaşçımız var. Askerlerimiz yetenekli ancak bu savaşı kazanabilmek için sadece yetenekli olmak yetmez.”

“Eksikleri ne peki? Cesur olduklarını biliyoruz zaten.”

Ateşin Efendisi mağarada gezinmeye ve keskin kısmı bir kının içinde duran kılıcının kabzasını okşamaya başladı. “Askerlere cesaret veren sensin, son asi melek.”

Ablon, Kutsal İntikamcı’yı yere saplayarak bir taşın üzerine oturdu.

“Düşüncelerini neredeyse okuyabiliyorum,” diye devam etti vahiy meleği sözlerine. “Başmeleklerden hâlâ nefret ediyorsun ve öfkeni anlayabiliyorum. Mikail’in alçaklığı ve Lucifer’in ikiyüzlülüğü sana gerçekten zarar verdi. Onların bu tutumlarının nedeni nedir? Kıskançlık, ihtişam merakı, içlerinde biriken öfke ve sahip olma hırsı. Ama benim isyanımın nedeni bunlar değildi.”

“Kurtarıcı!” diye bağırdı Ablon. “Mikail, Kutsal Çocuk’u öldürmeye kararlıydı ancak sen buna razı değildin. Peki neden Cebrail? O kadar çok kan döktün, o kadar çok katliam yaptın ki! Küçük bir insan yavrusu nasıl olup da adalet idealini sahiplenmene neden olabildi?”

Başmelek karanlık bir köşeye gidip gözlerini ışık kaynağından kaçırdı ancak Ablon yine de onun gözlerindeki hüznü görebiliyordu. Kalbi bu acının, iyileşmez bir yaranın Cebrail’in canının yaktığını fark etmişti.

"Ya sen neden tekrar savaşmaya karar verdin?" diye sordu başmelek ona meydan okurcasına. "Daha bir hafta öncesinde, tekrar savaşmayı kesinlikle reddederdin... Savaş meydanından uzak durmaya kararlıydın, ta ki Endor Cadısı kaçırılinceye kadar."

Şamira'nın katlanmak zorunda kaldığı acılar aklına gelince Ablon'un yüz hatları sertleşti. "Dürüst bir yüreğin var ancak yine de Endor Cadısı kaçırılmasaydı burada olmazdın. Ruhunun derinliklerinde bir yerde aslında onun için savaşıyorsun. Seni savaşmaya zorlayan şey, ona duyduğun aşk. Bu bakımdan birbirimize benziyoruz."

"Kendini böyle bir duyguya kaptıracağın asla aklıma gelmezdi."

"Doğrusu maddenin ateşine karşı bağışık olmadığımı fark ettiğimde buna ben de en az senin kadar şaşırmıştım. Mikail insanlardan hiçbir zaman hoşlanmamıştı ve elçi olarak onun Haled'de verdiği rezil görevleri halletmek bana düşüyordu. Ancak bir avatar oluşturduğum andan itibaren etin özellikleri karşısında savunmasız kalıyordum."

"Tutku. Nasıl olup da buna yenik düştün?"

"Sen nasıl bir kadınla tanıştıysan, aynı şekilde ben de sade, sıradan, bir çiğ tanesi kadar saf bir kadınla tanıştım. O güne dek mümkün olan her şeyi yaşadığımı ve kozmosun ihtişamının cezbesinin dahi tadına baktığımı sanıyordum. Ben kâinatın yaratılmasına, ilk ışığa, dünyanın ortaya çıkmasına şahit oldum. Sonsuzluğun karanlığına yıldız tozları serptim ve perdenin oluşmasına katkıda bulundum. İlk yıldırımla birlikte Karanlığın Tanrıları'na karşı savaşmaya başladım ve benim ısıldayan babam kadar yaşlı olan tanrıları mağlup ettim. Fakat bu kadın bana insanlara özgü dürüstlüğüyle, gökyüzünden göremediğim bir şeyi, küçük şeylerin önemini gösterdi. Beni yeryüzüyle temasa geçirdi, beni nehirde yıkanmaya götürdü, yıldızların altına uzanarak doğuda sabah yıldızının doğuşunu beklemenin ne kadar güzel olduğunu gösterdi. Eşsiz benzersiz algısıyla, bana hayatın gerçek mutluluğunu ifşa etti."

Ablon bu uzun konuşmayı sindirmeye çalışırken aklına çok eski bir hatıra, Zeytin Dağı'nda karşılaştıkları zaman Cebrail'in söylediği sözler geldi: "Burada ailevi bir meseleyi halletmemiz gerekiyor."

“Kurtarıcı senin oğlun!” Ablon’un gözlerini kapatan perde açılmıştı. “Kutsal Çocuk’un gerçek babası sensin!”

“O varlığın ne kadar soylu olduğunu tasavvur et,” diye devam etti başmelek duygularını aurasına yansıtarak. “Hem ilahî ateşe hem de insanların özgür iradesine sahip biri!”

“Mikail’in onu öldürmesine izin veremezdin.”

“Bu kadın ve çocuk sayesinde sevginin ne olduğunu öğrendim. Nihayet babamın benim için neler hissettiğini anladım ve etrafımdaki bütün karanlık dağıldı. Beni kötülükten vazgeçiren ve insanlığın, yaratıcının mirası olduğunu anlamamı sağlayan bu sevgiydi.”

Birden generalin gözleri açıldı ve olan biten her şeyin arasındaki ilişkiyi kavradı. Kurtarıcı gerçekten de ilahî özelliklere sahip biriye, o zaman onun tanrısal kahramanlıklarını anlatan kutsal yazılar da doğru demekti. Yumuşaklığını, alçak gönüllülüğünü ve sınırsız iyiliğini annesinden almıştı.

Ancak Cebrail’in tüm içtenliğine rağmen Ablon, Ateşin Efendisi’ne karşı şüphe duymaya hâlâ devam ediyordu ve bundan kolay kolay vazgeçmeyecekti.

“Yüzünden şüphe okunuyor,” tespitinde bulundu Cebrail. “Aklının karışmış olması doğal. İyi niyetimi henüz ispat etmiş değilim, o halde bana neden güvenesin ki? Asla senin dostun olmadım. Zor zamanlarında sana asla elimi uzatmadım. Seni asla dostça kucaklamadım. Ama seni bekleyenlerin arasında eski dostlar, enerjini unutmamış olan sadık yoldaşlar var. Onlara güvenmelisin çünkü dünyayı taşıyan, dostluklardır.”

Tam bu anda mağarayı muhteşem bir ışık kapladı. Ashuda dünyaya düşmüş olan altın bir yıldız hatırlatıyordu ve yaydığı ışığın yoğunluğu inanılmazdı. Etrafım alışılmadık parlaklıkta kozmik bir patlamaya benzeyen, yüce güzellikte bir aura çevreliyordu. Işık biraz daha yaklaşarak kimliğini ortaya koydu.

Bu, binlerce yıldan beri ortadan kaybolmuş olan Enbirinci Nathanael’i

Etrafına ebedî ışınlarını saçan melek, altın saçları ve bronz renkli gözleriyle yeni bir umut doğurmuştu. Nathanael bir Ofanî’ydi: sadık, sevgi

dolu koruyucu bir melekti, zarif, güzel ve cesurdu. Bu sağlam karakterli varlık insanları korumaya kararlıydı. Tufan esnasında değerli katkıları sayesinde Nuh kurtulmayı başarmış ve insan ırkının varlığını sürdürmesini sağlamıştı. Enbirinci, Ablon'u Çin dağlarında ziyaret etmiş ve onu Kutsal Çocuk'u korumakla görevlendirmişti. Ancak Ablon, Tin-Sen Ormanı'nda baygın yatarken izini kaybettiği günden bu yana Ofanî meleği de ortadan kaybolmuştu.

"Selam, sevgili dostum," diye sakinleştirdi onu ışık saçan göksel varlık. "Hayal kırıklığına uğramana neden olduğum için beni bağışla lütfen. Evet, duygusuz ve mantıksız davrandım ancak görevimle bütün dünyaya büyük bir hizmette bulunduğum artık ortaya çıktı."

Ablon, arkadaşının kendisini yarı yolda bırakmış olmasından ötürü hâlâ üzgündü; Nathanael'in davranışında bir ihanet veya özensizlik görmekte ise zorlanıyordu. Ama yine de sadece tevazu dolu bir özürle yetinmeyecekti. Bu gerçekten de karanlıklardan ortaya çıkan Nathanael miydi yoksa başmeleğin, aklını karıştırmak amacını taşıyan bir hilesi olabilir miydi?

"Bu ışıklı maskenin ardında gizlenen Ofanî gerçekten sen misin?" diye sordu kuşkuyla. "Anlaşmamızı yerine getirmek için dünyanın yarısını aştım. Çöllerden ve denizlerden geçtim. Ormanlarda ve nehirlerde savaştım, ovalarda yürüdüm ve dağlara tırmandım. Nihayet Yahudiye'ye ulaştığımda sen neredeydin?"

Enbirinci, gerçek bir pişmanlıkla başını önüne eğdi. Geçmiş zamanlarda Nathanael de Ablon'un tıpkı Orion, Asiel ve İştâr gibi sadık bir dostuydu.

"Orada, Kutsal Şehir'de."

"Peki, neden yanına gelmedin?"

"Görevimi sürdürmeliydim," diye karşılık verdi Ofanî. "Daha önce ölümlüler için çok şey yapmış olduğum için Ateşin Efendisi beni Kurtarıcının attığı her adımı astral katmandan izlemekle ve onun hayatını kurtarmakla görevlendirdi. Çocuğun doğumundan önce doğuya uçtum ve bilgi vermek için seni buldum. Ancak seni nihayet aramızda

görmenin bana verdiği mutluluk o kadar büyüktü ki Elçi Melek'e bunu söylemeyi unutacak kadar aptalca ve dikkatsiz davrandım."

"Ben de bize katılmana engel oldum," diye devam etti Cebraile melodik sesiyle. "Seni bugün buraya getirmiş olmamızla aynı sebepten ötürü. Bana haber vermeden sana ulaşmaya çalışarak Nathanael dikkatsiz davrandı ancak bunu yaparken niyeti elbette kötü değildi. Tabii ki bana güveniyor ancak Ofanilere özgü bir davranışla duygularının etkisine fazla kapılıyor. Birisini yargılamak istiyorsan beni yargıla general, çünkü bir zamanlar seni Kutsal Topraklar'dan uzaklaştıran ve dünyanın tehlikeleriyle yüz yüze bırakan bendim."

Ablon ne öfke ne acı ne de nefret okunan unutulmaz gri gözleriyle Cebraile baktı. Kendi sınırlarını ve yetersizliğini biliyor: kendisini bir kahraman, efsanevi bir komutan, hele de bir şehit olarak kesinlikle görmüyordu.

"Senin hakkında hüküm veremem," dedi Ablon. "Ben kimim ki bunu yapayım? Ben Lucifer'in dürüstlüğüne güvendim; hakkında verilen hüküm bana ne kazandırdı? Senin iyi niyetli sözlerini geri çevirerek sana karşı savaşmayı yeğledim. Biz gökyüzü sakinleri mükemmel değiliz. Biz birer tanrı değiliz ve asla olmayacağız. Yüceler Yücesi'nin yerini almaya çalışanlar başarısız olacaklar; Başmelek Mikail gibi. Ama onun hakkındaki hükmü vermeyi ben istemiyorum. Bir kaçak olarak yaşarken ben de az kalsın nefrete boyun eğecektim ancak Şamira'nın iyiliği sayesinde değerlerime bağlı kalmayı başardım. Sen de ben de bize doğru yolu gösteren biriyle karşılaştık. Ama ya Mikail? Kalplerimiz şefkat duygusunu öğrenmeseydi muhtemelen biz de onun gibi öfke ve çılgınlıklarla dolu olacaktık. Bu yüzden onu itham etmiyorum. Ancak yapılması gereken şeyler de var. Onun hakkında hüküm verme hakkım yok ancak ona meydan okuyabilirim. Ben bir savaşçıyım. Bu benim doğamda var."

"O halde görevini yerine getir general," diye cesaretlendirdi onu Cebraile yumuşak bir sesle. "Hesaplaşma Günü geldi."

Böylece Ablon yalnız başına mağaranın çıkışı işaret eden ışık noktasına doğru yürüdü. Koridor, dağın zirvesine yakın bir yerde bir son buluyordu.

Yamaçın dibinde geniş bir çöl uzanıyordu. Ablon, bulunduğu yerden asilerin düzlüğe yayılmış olan beyaz ve siyah çadırlarını görebiliyordu. Kılıçlar, mızraklar ve yaylarla silahlanmış milyonlarca gökyüzünü sakinî yerde ve havada talim yaparak her türden gerçek ve sahte saldırı manevralarıyla yaklaşan savaşa hazırlanıyorlardı. Başka bir grup asker yerde ve havada devriye gezerken, komutanlar çadırlarında planlar üzerinde çalışıyor ve taktiklerini belirliyorlardı. Ablon bir kez daha metalin kokusunu, askerlerin heyecanını ve çatışmayı beklerken duydukları coşkuyu hissetti. Toplamda on binden biraz daha fazla lejyon saydı, her biri yaklaşık beş bin kanatlı askerden oluşuyordu. Sayıları o kadar fazlaydı ki yeri ve göğü dolduruyorlardı. İnsanlık tarihine geçmiş insan ordularının hiçbiri bunlarla boy ölçüşemezdi.

Uzaklarda, yaklaşık üç yüz elli kilometre kuzeyde, karanlık görünümlü dağlardan oluşan bir halka düzlüğün sınırını çiziyordu. Orada, dağların tam ortasında tehlikeli Siyon Kalesi bulunuyordu. Bu düşman kule, birinin dünyanın bağrına saplamış olduğu ölümcül bir mızrak gibi, dağların üzerinden tehditkâr bir edayla yükseliyordu.

Yoğun duyguların etkisi altında kalan Ablon'un aklına, batık Hanok şehri ile bu şehirde hayatını kaybeden asi Yüzbaşı Hasai'nin bir kehanete benzeyen sözleri geldi. Ve aşağıdaki lejyonların yürüyüşünü gördükçe kovulmasından önce kendisinin de bu gökyüzü varlıklarından biri olduğunu hatırladı; umut dolu, güçlü bir iradesi ve vücudu olan bir melek. Sadece bir tesadüf eseri olarak bir sembol figüre dönüşmüş, düşmanlarının nefreti sayesinde bir kaidenin üzerine yerleştirilmişti.

Onun için artık geriye dönüş yoktu. Meleklerin Prensi, Şamira'yı elinde tutuyordu. Ablon'un en iyi dostlarını öldürmüştü, şehirleri yerle bir etmiş, bunu yaparken de milyonlarca masum insanı felakete sürüklemişti. İnsanların gözüyle bakıldığında Ablon tüm bunların intikamını alacaktı. Ancak kendisine göre ise sadece adaleti sağlamış olacaktı.

Solunda, kendisini dostça davranmaya sevk eden o iyi yürekli, ışıldaayan Nathanael duruyordu; sağındaysa kutsal zırhı içinde yenilmesi mümkün olmayan Ateşin Efendisi bulunuyordu.

"Bu orduyu bu hale getirmek ve talim ettirmek için iki bin yıldan daha uzun bir süreye ihtiyaç duydum," diye fısıldadı Cebraîl aşağıdaki manzarayı izlerken. "Bu lejyonlar gelmiş geçmiş orduların içinde en cesur olanları ve sadece en büyük komutanın sözünü dinleyeceklerdir. Artık sana aitler. Onlara istediğin gibi liderlik et. Bu melekler senin dürüstlüğün sayesinde buraya toplandılar ve seni dürüst bir şekilde izleyecekler."

Ancak Ablon isyancılara ilham verenin sadece kendisi olmadığını biliyordu. Burada sağ salım, elinde kılıcıyla durabiliyorsa bunu eski arkadaşlarına duyduğu güven ve kardeşliğin kararlılığına borçluydu.

General bir kayaya çıktı ve oradan askerlere seslendi. "Asiler!" diye bağırdı onlara. "Yüreklere cesur ve özleri sadık olanlar beni dinlesin. Şerefli ve bilge olanlar, adaletin gücüne inananlar beni dinlesin." Kanat sesleri, ışıklar, hatta rüzgârın uğultusu bile derhal son buldu. Başmelek Mikail bile Siyon Kalesi'nden Ablon'un sesini duymuş ve neler olup bittiğini anlamak için pencerelerden birine koşmuştu. "Siz iyilik davasını güden bir ordusunuz ve bu son savaşta size liderlik edebileceğim için mutluyum. Burada bulunanlar içinden sadece ölümden korkmayanlar, gözü pek, cesur ve atılgan olanlar gelsin! Savaş başladıktan sonra yoldaşlarınız ölmeye başladığında ancak daha çetin ve daha yürekli olanlar, bu şöhrətli dava için savaşanlar ayakta kalacaklar. Beni sadece Yüceler Yücesi'ne tapan, onun eserinin meşruluğuna inanan ve insanların öldürülmesine karşı olanlar izlesin. Bu gece son askerimize kadar dövüşeceğiz!"

Ablon'un kısa konuşması ve simgesel bir figür olarak muhteşem duruşu, savaşçıların zafer çılgınlıkları atmasına neden oldu. Bu haykırışlar sadece çölleri ve dağları titretmekle kalmıyor, Siyon'u savunan kanatlıları da titretiyor ve onların cesaretlerini kırıyordu. Karanlık bastığı zaman saldıracakları askerlerin arasında nasıl bir zafer havasının estüğünü fark eden düşman orduyu oluşturan kötüler korkudan titriyordu.

İsyancıların zaferi kesindi.

Etrafında sayısız askerin toplanmış olduğu Bin Pencere Kule'de, Meleklerin Prensi öfkeyle merdivenleri çıkıyordu. Çift kanatlı metal

kapıyı bir çekişte ardına kadar açtı ve iki düzine mühürlü geçit bulunan yuvarlak bir odaya. Kapılar Salonu'na girdi. Kara Melek hâlâ orada duruyor; Zaman Çarkı'nın ve zincire vurulmuş Şamira'nın bulunduğu terasa açılan kapıda nöbet tutuyordu.

"Asi Melek hayatta!" diye bağırdı başmelek öfkeyle. "Dehşet Verici Lejyon'un elinden kurtulmuş olması mümkün değil!"

"Ben bunun işe yaramayacağını söylemiştim," diye karşılık verdi kara kanatlı melek. "Eusin yeteneksizin biriydi ve başarısız olması bizim için bir şans. Böylece bir daha yaptığı salaklıklarla uğraşmak zorunda kalmayacağız."

Mikail, Ölüm Alevi'ni kınından sıyırdı ve alev alev yanan kılıç soğuk havayı ısıttı. Kapalı bir yerde bulunuyor olmalarına rağmen üç bin metre yükseklikte şiddetli rüzgârlar esiyordu ve hava buz gibiydi.

"Yukarıya destek gitti mi?" diye sordu sonra.

"Yukarıda on bölüğün terasın etrafında canlı bir top oluşturması emrini verdim. Ablon buraya gelecek olursa Siyon'u başka bir yoldan terk etmek zorunda kalacak."

Bunun üzerine Meleklerin Prensi, heyecanlanmış olmasına rağmen, dev kanatlarının altındaki kemerine saklanmış olduğu Hakikat Kitabı'nı ortaya çıkardı. Bu kutsal emaneti salonun ortasındaki kaidenin üzerine koydu ve son sayfaları sessizce okumaya başladı. Bir masalın sonunu bir an önce öğrenmek isteyen bir çocuk gibi sabırsızdı. Nihayet aradığı satıra gelince tekrar sakinleşebildi ve o kibirli tavrını takındı.

"Bundan böyle senin planına uygun hareket edeceğiz. Yem ve tuzak zaten elimizde hazır. O lanet olası yaratık gelsin bakalım! Ordumuz isyancıların işini bitirirken ben de kardeşliğin taptığı o zavallıyı bizzat mezara gömeceğim. Evet, yapacağım şey tam olarak bu!" Mikail kitabı hızla kapattı. "Yüceler Yücesi'nin yazdığı tam olarak bu çünkü!"

Kapalı miğferinin altında Kara Melek'in yüzünde bir sırtış belirdi ancak gökyüzünün efendisi bunu görmüyordu. Kendisi dipsiz uçurumun meleği, bütün kapıları açandı. Işık ve karanlık, başlangıç ve sondu.

"Yakında gece olacak. Bu, yeryüzünde yaşayan insanların son günü. Bir daha hiçbir ölümlü gün ışığını göremeyecek."

LEVIATHAN

Şeol'de karar anı gelmişti. Lanetliler Vadisi'nde, Stiks Nehri'nin kıyısında, her kasttan ve her büyüklükten demon karmakarışık bir kalabalık halinde efendilerinden gelecek emri bekliyordu. Meleklerin aksine demonların hepsi uçamıyordu. Orduları, yuvalarından öfkeyle dışarı fırlamış bir karınca sürüsünü andırıyordu. Kanatları olanlar da gökyüzünü dolduruyor ve köpüren bir öfkeyle ellerindeki üç dişli yabaları sallıyorlardı. Bazıları küçük, zararsız görünümlü şeytanlardı ancak daha büyük olanları ile boynuzlu, kuyruklu, hayvan gövdeli karma yaratıklar da bulunuyordu. Bazılarının sivri köpek dişleri, ateş saçan gözleri, siyah pençeleri ve pullu derileri vardı. Bazıları Lilith'inkine benzeyen kanatlı canavarlara biniyordu, başkaları ise cehennemin korkunç atlılarını andıran iskelet atların sırtındaydılar. Bir de aslanlara ve çakallara benzeyen, tüyler ürpertici seslerle uluyan köle yaratıklar göze çarpıyordu.

Demir atılan yerde bulunan sekiz prens –günler önce ortadan kaybolan Apollyon orada değildi– öfkeyle Samael'in talimatlarını bekliyordu. Cennet Yılanı olarak da adlandırılan, sürünge benzeri –sadece

sürünerek ilerleyebiliyordu— iğrenç bir yaratık olan ve herkesin nefret ettiği Samael, ölüm prenslerini azarladı: “Ordularınızı düzene sokun! Gemiler az sonra burada olacak.”

“Gemiler mi?” diye burnundan soludu koca kafalı, küçük boynuzlu ve bir kedininkine benzeyen incecik göz bebekleri olan bir demon. Bu, Cellat Molloch’tu. “Bu kadar büyük bir kalabalığı bir milyon tekne bile taşıyamaz. Şeytan mağarasının sıcaklığı anlaşılan aklını buharlaştırmış Satanas!”

“Bu, liderimizin emri mi yani?” dedi zarif ama kötü niyetli, elinde kırmızı bir asa bulunan bir varlık. Bu da Asmodeus’tu. Kıvrak dilini kullanarak Samael’i zor durumlara sokmaktan hoşlandı.

“Bana inanmayan, efendimize hesap verir!” diye tısladı Samael ve tehditkâr bir tavırla çatal dilini gösterdi. Ne kadar zayıf bir lider olduğunun bilincindeydi, dolayısıyla diğerlerini korkutması gerektiğinin de farkındaydı.

Molloch bir anda homurdanmayı kesti; diğer prensler öfkeyle fokurdarken, Orion söze girdi.

“Sabırlı olun arkadaşlar!” diye yatıştırmaya çalıştı diğerlerini. “Henüz çok erken ve eter katmanındaki savaş henüz başlamış değil. Sabah Yıldızı’nı bizi kullanacağı vakit gelecektir.”

Orion aslında zırh kullanmazdı ancak bu son savaş için bir zamanlar Atlantis savaşçılarının kullandığı türden gümüş, dikkat çekici bir zırh kuşanmıştı. Üzerinde Denizlerin Mücevheri’nin sembolü göze çarpıyordu. Kılıcı yoktu, sadece sivri uçlu bir sopası vardı ancak pençeleri en keskin kılıç kadar ölümcüldü.

“Lanet olsun!” diye homurdandı bir suaygırı gövdesine, domuz kafasına ve dev boynuzlara sahip şişko bir demon. “Sefil bir çanak yalayıcısına boyun eğecek değilim!” diye bağırdı; Alastor, Beelzebub ve Molloch da silahlarını sallayarak ona destek oldular.

Bu dört demon tam Samael’in üzerine saldırmaya hazırlanıyorlardı ki birdenbire ordular suskunlaştı ve prensler limana döndüklerinde imkânsız olduğunu sandıkları bir görüntüyle karşılaştılar.

Uzaklarda, Stiks Nehri'nin kaynağının bulunduğu vadinin girişinde yüzlerce gemi belirmiş, birer dev gibi nehir yatağında kendilerine yol açmaya, kıyıları parçalamaya başlamışlardı.

Kırmızı köpükler saçan dalgalı sular gemilerin etkisiyle sahile hücum ediyor ve hemen kıyıda bulunanların boğulmasına neden oluyordu. Bunlar sıradan birer gemi değildi! Mısır tekneleri gibi ince uzun olan bu gemilerin her biri baştan kıça yaklaşık bin metre uzunluğundaydı. Stiks üzerinde yol alırken daha hızlı ilerleyebilmek için daha da inceliyor, sonra eski boyutlarına dönüyorlardı. Gemilerin her biri tehditkâr görünümlü, karanlık üç varlık tarafından sevk ve idare ediliyordu. Bunlar ne bir ruhu ne de özü olan uğursuz kayıkçılardı. Herhangi bir ahlaki değerleri ya da özellikleri yoktu.

Bu inanılmaz taşıtları görür görmez prensler derhal geri çekildiler. O kadar uzun, geniş ve yüksektir ki sadece biri bile yaklaşık beş yüz bin savaşçıyı rahat rahat alırdı. Ve bu gemilerden tam on bin tane vardı!

"Şafağın Oğlu'nun ordusunu unutmamış olduğu anlaşıldı," dedi Mut-suz Bael. Umutsuzluk demonu olan bu prens, etleri çürüten ve yüzü bir cesede benzeyen, sıska, tüyler ürpertici bir varlıktı.

"Bunlar dev gemiler, Leviathanlar," dedi Orion. Bu gemiler hakkında efsanevi şeyler duymuştu ama onları ilk defa görüyordu.

"Kime karşı savaşacağız?" diye sordu ateş tenli, yarasa kanatlı, insan yüzlü bir aristokrat olan Mephistopheles. "Melek fraksiyonlarının hangisinden yana tavır alacağız acaba?"

"Bunu vakti gelince öğreneceksiniz," diye karşılık verdi Samael, dev gemi rıhtıma demir atarken. "Şimdi benimle birlikte güverteye çıkın!" dedi ve aşağı indirilen köprüden sürünerek gemiye çıktı.

"Bütün bu hikâye beni hâlâ rahatsız ediyor," diye fısıldadı Asmodeus yanında duran Orion'un kulağına. "Karanlık Başmelek'in niyeti ne acaba?"

"Bunu gün bitmeden öğrenmiş olacağız," diye karşılık verdi Satani ve gemiye çıktı.

SEVGİ TANRISI

Ablon bütün öğleden sonrasını birliklerini teftiş etmekle geçirdi. Hurra naraları eşliğinde her bir askerle ayrı ayrı konuşmaya fırsat bulamadı ancak generallerle sohbet etti, değerli bilgiler aldı ve nihai savaş taktiğini kafasında şekillendirmeye başladı. Kadın Okçular Bölüğü'nden Varna ona eşlik ediyordu, aynı zamanda unutulmaz Baturiel'le de yeniden karşılaşmıştı.

Orada bulunan savaşçıların birçoğu gibi Adil Baturiel de Birinci General'e kovulmasından önce hizmet etmiş ve Zeytin Dağı'nda Cebrail'in emri üzerine şehri içeri girecek herkese karşı savunurken onu yeniden görmüştü. İkisi az kalsın birbirine girecekti ancak son anda yetişen Varna ile Ateşin Efendisi kavga etmelerini önlemişti. Ablon, onun düşman saflarında olduğunu sandığı için Baturiel'i o günlerde yanlış değerlendirmişti. Bu hatası nedeniyle arkadaşından özür diledi.

"Ben de aynı şeyi yapardım," diye teselli etti onu arkadaşı. Üzerinde subaylara özgü altın bir zırh vardı, ön tarafına eski Kılıçlar Lejyonu'nun amblemi işlenmişti.

Sonra Baturiel onu demircilik işleriyle uğraşan İşim Elohai'ye götürdü. Elohai, gökyüzünün en sağlam zırhlarını yapmakla ünlüydü. Demirci, Ablon'un ölçüsünü alarak gün batımına kadar ona en iyilerinden bir zırh hazırlayacağına söz verdi.

Kerubi meleği tekrar kayanın üzerindeki Cebrail'in yanına döndüğünde gün batmaya yüz tutmuştu. Başmelek, çadırını çölün tümünü ve Siyon etrafındaki dağları görebileceği bir şekilde dağın zirvesine kurmuştu. Yanında sadece Varna vardı. Bu soğuk Kerubi, efendisine körü körüne bağlıydı ve gittiği her yerde ona eşlik ediyordu.

Ateşin Efendisi, binlerce yıllık bir süre zarfında her anlamda mükemmelleştirdiği altın ordusunu bir kaya çıkıntısının üzerinden seyreliyordu. Yüzü, kökleri toprağın bereketiyle beslenen ve çiçekleri göğün enginliğine açılan bir lotus bitkisi kadar narindi. Kozmik akışla ve sonsuzluğun kalp atışlarıyla uyum içinde olduğu yerde dalgalanıyordu.

Kâinatın ışınlarıyla gözleri kamaşan Ablon, birlikte yenilmez bir ordu oluşturan bu lejyonları ve sonsuz sayıdaki askeri gördükçe kendisini küçücük hissediyordu. Uzun süredir burada olmamasına üzüliyor ve bu savaşıları daha önce başarılı bir devrime sürükleyememiş olduğu gerçeği karşısında hicap duyuyordu.

Cebrail, savaş alanını altın ışınlarıyla boyayan güneşin ısısının tadını çıkarıyordu. Ateş yıldızına saygısını sunmak için bağdaş kurarak yere oturmuştu. "Bugün son defa güneşin batışını izliyorum; hâlâ ilk günkü kadar büyüleyici," dedi sonra melankolik bir sesle. "Ben bir dünya bekçisiyim general. Özlem içinde yanıyorum ve hatıralarım bana acı veriyor. Bir çağın sona ermesini hissedebiliyor; zamanın izlerine, her bir dalgayla silinen kumdaki izler gibi dokunabiliyorum."

"Üzgün olmanı anlayabiliyorum. Bu, ölümsüzlük madalyonunun diğer yüzü, mağlup edilemezliğin bedeli. Benim ruhum da yaralandı ancak yaşama rağmen ben yine de genç sayılırım. Olmasına izin verdiğim işlerin ve yapılmasına izin verdiğim savaşların acısını çekiyorum. Yaratılanın savunmasında daha etkili olmayı ve insanlığın yok edilmesini engellemeyi isterdim."

"Hepimiz ulaşılması mümkün olmayana ulaşmaya çalışıyoruz ve bu ikilem varlığımızın sıcaklığını tutuşturan kıvılcım. Bütün sorular cevaplandırıldığı takdirde yaşam dürtüsü yok olur."

Ablon biraz daha yaklaşıp başmeleğin gözlerinin içine baktı. "Bana neler olduğunu anlat Cebrail. Kardeşliğin üyeleri birer asiye döndükten sonra neler oldu? Kalbimde, bende eksik bir şeyler olduğunu hissedebiliyorum ve bu bana yıllardır acı veriyor."

Ateşin Efendisi derin derin nefes aldı ve kanatlarını kapatarak omuzlarına yerleştirdi. "Cennet artık eskisi gibi değildi. Asi meleklerin kovulmasından sonra, zaten aralarındaki birlik parçalanmış olan başmeleklerin durumu iyice zorlaştı. Komplodan sonra birçok gökyüzü sakini –Lucifer gibi– bir devrimin mümkün olabileceğine inanmaya başladı, sonra da umutsuzluğa kapılanları baştan çıkarmak isteyen oportünistler peyda oldu."

"Lanetli Hanok şehrinin kalıntılarını terk ettiğim zaman, Karanlık Başmelek'in kendisinin de bir isyan tezgâhladığını, yalanlar ve boş vaatlerle meleklerin üçte birini kendi yanına çektiğini biliyordum."

"Evet. Lucifer, Şafağın Oğlu. O ve danışmanı, kardeşliğin ideallerini çarpıtmışlardı. Gökyüzü sakinlerini zalim hükümdardan kurtaracaklarına dair yeminler etmişlerdi ancak şeytanın tek yaptığı, güzel sözlerle gerçek amaçlarını gizlemek olmuştu. Çünkü gerçekten de Meleklerin Prensi'nin yerini almak istiyordu. Ne yazık ki hâlâ memnun olmayanlar ve öfkeliiler var; bunların zayıf karakterli olanları, kriz zamanlarında sık sık olduğu gibi, Lucifer'in büyüleyici hitabetinin gözlerini kör etmesine izin verdiler."

"Peki, o savaş nasıldı?"

"Kanlı, hırslı ve korkunç. Pek çok iyi ruhsal varlığı savaşın kızgınlığında yitirdik. Savaş meydanında kılıçlar kıvılcımlar saçarak birbirine çarparken Lucifer ile Mikail birbirlerinin karşısına çıkmamaya özen gösterdi. İkisi de göğün aksi taraflarında bulunan tahtlarına çıkıp oturdu. Böylece katliam, Kenan ülkesi melek kanıyla sulanmaya kadar devam etti. Sabah Yıldızı onur kırıcı bir mağlubiyet aldı ve teslim olmak zorunda kaldı. Ceza olarak da gökyüzünden kovuldu ve Şeol'ün karanlığında sürgüne mahkûm edildi."

"Şeol. Mikail'in düşmüş meleklerle daha ağır bir ceza vermemesi ne tuhaf."

"Karanlık Başmelek, Şeol'e gelmeden önce burası sadece ölülerin bulunduğu bir boyut, en derin karanlığın ve mutlak çaresizliğin hüküm sürdüğü bir yerdi. Yahve, Eskiçağ Savaşları'nda öldürdüğü Tehom'un ve Karanlık Tanrılar'ın cesetlerini buraya getirtmişti. Ölüm Tarlaları'nda bulunan Nimbye Uçurumu, Tehom'un karnını, yani sadece acının, ızdırabın ve kederin hüküm sürdüğü bir ön cehennemi teşkil ediyordu."

"Işık getiren ismi demek bu yüzden..." diye mırıldandı Ablon, Lucifer'in çok sayıdaki isminden birine vurgu yaparak.

Sonra silahını sert bir şekilde yere sapladı. Kılıcını sokacak bir kını veya kemeri olmadığı zamanlarda böyle yapmayı tercih ediyordu. Kılıcı kırmızı bir kayaya saplanıp kaldı.

"Sence Mikail, Endor Cadısı'nı neden tutsak etmiş olabilir?" diye sordu Ablon. "Onu kaçıran melek, şeytanla işbirliği yapmadığım takdirde ona hiçbir şey olmayacağını söylemişti. Muhtemelen benim Lucifer'le ittifak kurmamı engellemeye çalışıyordu."

Cebrail dimdik doğruldu ve kayadan aşağı, kanyona doğru inmeye başladı. "Bu, seni gerçek görevinden uzaklaştırmak için yaptığı bir aldatmaca. Mikail senin yapını, geçmişini ve bir hainle asta aynı davanın peşinde koşmayacağını biliyor. Zaten cehennem askerleri asla Siyon'a saldıracak durumda olamazlar. Evet, şeytani birlikler sayıca çok fazlalar ancak zayıflar. Satani askerlerin çoğu, daha ilk kılıç darbesinde ölecek olan köle ruhlardan oluşuyor. Sadece düşmüş varlıklar gerçekten öfkeliiler ancak sayıca az oldukları için onlardan korkmaya gerek yok. Meleklerin Prensi askerî bir saldırıda bulunmak istiyor ve bunun için senin bize katılmanı engellemesi gerekiyordu." Başmelek havada disiplinli sıralar halinde talim yapan ve havayı silahlarıyla sanki düşmanlarıymışçasına biçen yer birliklerini işaret etti. "Bizim birliklerimiz ise disiplinli ve eğitilmiş, sayıca az olmalarına karşın kulenin etrafındaki savunmayı delebilecek güçteler."

"Mikail beni kaleye çekmeye çalışmıyor muydu?"

"Öyle olmadığını söylemedim. Kardeşimin ne yapmak istediğini, tıpkı megalomanisi gibi, anlamakta güçlük çekiyorum. O köpüren egoizminde, içinde ortaya çıkan ve uzun süre farkına varamadığım korkuları bile benim için bir gizem."

"Ama o halde ölümbüyücüsünü neden kaçırdı? Bunun anlamı yok ki. Bir ölümlü, onun çılgınca planlarına nasıl hizmet edebilir?"

Cebrail uçuşunun dibine ulaşmıştı. "Kim bilir, belki de onu karanlık planlarından birinde kullanma istiyordur," dedi dikkatli, ancak yanlış anlaşılma yer vermeyecek bir tavırla. "Mikail'in kendisini Tanrı yapmak için bu kadının ruhunu nasıl kullanabileceğine dair bir yöntem bulduğundan neredeyse eminim. Çünkü bunun için özgür iradesi olan bir insan ruhuna ihtiyacı var."

Ablon düşünceli bir tavırla çenesini kaşıdı. "Lanetliler Vadisi'nin ziyaret ettiğimde Lucifer de bana tam olarak bunları söylemişti. Mikail'in

mahşerden sonra Yaratıcı kadar yüce olmak istediğini ifade etmişti. Ancak burada en önemli noktayı, Armageddon'un Yüceler Yücesi'nin uyanışı anlamına geldiğini gözden geçiriyor."

Elçi Melek üzgün bakışlarını yere çevirdi, sonra da kan kırmızısı ufka baktı. "Yahve istirahata çekilmedi general," ifşasında bulundu sonra. "Yaratılışın altıncı gününde özünü kozmosa dağıttı."

Ablon irkildi. "Bu gerçek olamaz!" diye bağırdı. "Tanrı öldü mü yani?"

"Hayır, dostum," diye sakinleştirdi onu başmelek. "Tanrı asla bu kadar yaşam dolu olmanuştu. Efendimiz milyarlarca yıl boyunca evreni şekillendirdi ve günün birinde görevi sona erdi. Eseriyle müthiş bir gurur duyan Yüceler Yücesi, her zaman her yerde hazır ve nazır olmak istedi. Her yerde aynı anda olmayı, her şeyi görmeyi ve dünyanın güzelliklerini seyretnmeyi istiyordu. En sevdiği meyvelerinin başındaysa küflü mağaralarda yaşayan, vahşi bir tür geliyordu: insan ırkı. Yahve, yaratıklarına hayranlık duymaktan yorulmuştu. Onların arasında olmayı, onlara dokunmayı, onlarla birlikte yaşamayı istiyordu. Bu yüzden özünü dağıttı ve bu tanrısal enerjiden özgür bir iradeyle donatılmış, yaşam özü sevgi olan insan ruhu ortaya çıktı. Bu sayede yaratıcının enerjisi giderek büyüdü, yaşamaya devam etti ve dünyaya yayıldı. Bilmelisin ki ey cesur savaşçı, her bir insanın yüreğinde babanın kudreti çarpıyor ve bu sınırsız, tahrip edilemez, ölümsüz bir armağandır."

Bu sözlerden sonra Ablon uzun bir süre için sustu. Zihninde, gökyüzünde ve yeryüzünde yaptığı uzun yolculukları canlandırdı, Yüceler Yücesi'nin yokluğunu açıklayacak belirsiz de olsa bazı işaretler bulmaya çalıştı. "Bu gerçeği aslında uzun bir süredir tahmin ediyordum. Aslında pek az kişinin yaptığı gibi kendi yoluma gitmek istiyordum ancak sonra Yüceler Yücesi'ni arayışım bir güdüye, bir ilkeye dönüştü. Peki, senin durumun nedir Ateşin Efendisi? Sen neden bildiklerini meleklerle paylaşmadın, insanlara tanrısal yetenekleri hakkında bilgi vermedin?"

Cebrail bir kez daha güldü fakat yüzünden hayal kırıklığı okunuyordu. "Bunu anlatmaya çalıştım ama kimse bana inanmadı. Tanrı'nın elle tutulabilir varlığı insanları da melekleri de aynı şekilde besliyor. Başarısızlıklarına bahane bulmak, affedilmeyi ummak, sefil bir yaşamı

daha yaşanabilir kılmak için ona ihtiyaç duyan çok kimse var. Doğrusu bu yüzden onları suçlamıyorum. Yalnız olduğumuzu, başarılarımızın başkasına değil, sadece kendi çabamıza bağlı olduğunu kabul etmek bana dahi zor geliyor. Cennetin ne anlama geldiğini anlıyor musun general?"

"Tanrı'nın kudreti karşılıksız sevgiye dayanır. Gerçekten sevdiğimiz zaman, tanrısalığa ulaşırsınız. Bizi kaynağa çeken ve insan ırkının kadınlarına tutkuyla bağlanmamızı sağlayan da bu sıcaklıktı. Onlara yakın olmak bizi, bize hayatı armağan eden ve bizi içtenlikle seven Tanrı'ya yaklaştırıyor. Şamira'ya duyduğun sevgi, seni kötülüğe yaklaşımdan ahkoydu. Nemrut'u öldürmene ramak kalmışken kılıcını geri tutan da bu sevgiydi. Tanrı'nın ruhu şefkatte bulunuyor ve bu şefkat sayesinde ona ulaşabiliyoruz."

Ablon bir rüyadaymış gibi efsanevi Babil'i, Kaya Denizi'ni ve henüz yapım halindeyken bile bulutların arasında gözden kaybolan kuleyi düşündü. Aşağılık Babilililerin yakalamak için peşinden koştuğu ve sivri sakallı büyücü tarafından zindana atılan cadıyı hatırladı. Bir an sonra bu kâbus yok oldu ve dağın tepesinde ilk defa birbirlerini kucakladıkları, sonradan İhtar'ın mezarı olacak mağaranın sıcaklığını hissetti. Hatıralarında bu mağara büyüğü, özel bir yerd, hayal kırıklığına uğradığı ve kendisini yalnız hissettiği günlerde sığınabileceği bir limandı.

"Kurtarıcı da dünyaya sevgi mesajını aktardı," diye devam etti Cebail. "Sonra babanın yapısından da söz etti. Ancak maalesef herkes gerçekliği aşan durumların; ikonalarla, ayinlerle ve dualarla ilgisi olmayan varlığımızın -aşlında herkesin bildiği- sırrını görecektir yetenekte değil. Küçük kardeşimiz Uriel'in bile bu gerçeği görecektir kudrette olmadığı düşüncesi, benim için bile tahammül edilmesi çok zor bir durum. Bir başmelek olan ve Yüceler Yücesi'nin kendisini dağıttığını bizzat gören Uriel bile onun bu kararını kabullenemedi. Başka birçok melek gibi Uriel de Yahve'nin Safon Dağ'ında uyuduğu illüzyonuna kapılmayı tercih etti, ta ki dağa çıkıp Mikail tarafından öldürülünceye kadar. Ama bu bilgisizliği, belki de onun yaşamını daha kolay kılmıştı. Her zaman keskin görüşlü olan Rafael, Tanrı'nın yokluğunu daha ilk andan itibaren

acıyla kabul etmişti, sonunda her şeyi olduğu gibi bırakarak sürgüne gitmeyi tercih etti.”

Elçi Melek’in çizdiği bu tablo son derece açık ve anlaşılırdı. Tanrı evrenin bütünlüğüydü ve sonsuzluğun tamamını kapsıyordu. O salt iyilik, karşılıksız sevgi ve eşitsizliğin kabulüydü. Bütün duyguların içinde sevgi en muhteşemiydi çünkü tutku, arkadaşlık, saygı gibi birbirini tamamlayan algıların tümünü içeriyordu. Ablon, kendisini Şamira’ya bağlayan gücün sebebini nihayet anlamıştı. O bir melekti, Tanrı’ya hizmet etmesi için yaratılmıştı ve bu kadının alev alev yanan ruhunda var olan tanrısal, yaratıcı enerjiye daima sadık kalacaktı.

Ablon dünyanın bu sıra dışı gizemi hakkında düşünürken, Ateşin Efendisi mistik kılıcını kemerinden sıyırdı ve güneşe karşı tuttu.

“Bu Ateşin Kırbacı,” dedi başmelek düşünceli bir tavırla, “en fazla korkulan göksel silah. Bununla Karanlığın Tanrıları’nı tahttan indirdim ve düşmüş melekleri mağlup ettim. Kılıcı çevreleyen alevler ancak bu silaha sahip olacak bir kahraman geldiği zaman sönecek. Bu silahı çok uzun süre kullandım ve onu şimdi sana veriyorum. Saflıkta ve bilgelikte beni aşmış olan muazzam savaşçı, kötülüğü yenmek için onu bugün adil ve becerikli bir şekilde kullan.” Bu sözlerden sonra vahiy meleği kılıcını Ablon’a uzattı.

Ablon gururunun okşandığını hissediyordu fakat bu armağanı kabul edemezdi. “Teklifin için teşekkür ederim Cebrail. Ancak silahını kabul edemem. Ben bir Kerubi’yim ve kendi silahım var: Kutsal İntikamcı.” Sonra da yere saplamış olduğu kılıcının ucunu kayadan çıkardı.

Elçi Melek hediyesinin geri çevrilmesine ses çıkarmadı ancak kılıcını kaldırarak hızla Ablon’a doğru savurdu. Ablon afallamış bir halde ani bir refleksle savunma pozisyonuna geçti ve Ateşin Kırbacı çatırdayarak üzerine indi. Kutsal İntikamcı son anda bu darbeyi karşıladı ve iki savaşçı hiç kıpırdamadan, kılıçları birbirine çatılmış halde öylece durdular. Başmeleğin kılıcı, asi meleğin silahını boyun eğmeye zorluyordu.

“Bunu neden yapıyorsun Cebrail?” diye bağırды saldırıya direnmeye devam eden Ablon. “Neden bana saldırıyorsun?”

Cebrail kılını bile kıpırdatmadan kılıcını Ablon'un kine daha güçlü bir şekilde bastırdı, ta ki Kutsal İntikamcı pes edinceye kadar. Metal eğilmeye, kenarında çatlaklar oluşmaya başladı. Saniyeler içerisinde kor haline geldi ve Ablon rakibinin üstün silahının avucunu yakmaması için kılıcını bırakmak zorunda kaldı. Ateşin Kırbacı kendisine dokunmadan kıvrak bir hareketle yana sıçradı ancak başmelek saldırıya son vererek kılıcını tekrar kınına soktu. Ablon'un silahı parçalandı, kor kızıl parçalar hızla küle dönüştü.

"Beni dinle!" dedi başmelek, soluk soluğa kalmış olan savaşçıya. "Kutsal İntikamcı, Mikail'in mistik kılıcı Ölümün Alevi'yle asla başa çıkamazdı." Alevli kılıcını Kerubi'ye tekrar uzattı: "Ama bozulmana gerek yok. Sen bir savaşçısın ve görevimiz sona erdiği zaman yok edilmemizin utanılacak bir şey olmadığını bilirsin. İntikamcı seni tekrar buraya getirdi, içindeki savaş azmini yeniden canlandırdı ve amacına ulaştı. Aynen benim görevimin de sona ermiş olması gibi."

"Söylediklerin kafa karıştırıcı, başmelek."

"Bu orduyu senin için oluşturdum ve savaşların en büyüğüne hazırladım. Artık lejyonları savaşa götürmek senin görevin Birinci General. Sana yardım etmeyi çok isterdim saygıdeğer komutanım, ancak bunu yapamam. Bu asla benim savaşım olmadı, bunu sadece ödünç aldım. Mikail hâlâ benim kardeşim ve onu öldürmek bir yana, onun karşısına bile çıkamam."

"O halde en azından barıştayken yoldaşımız ol," diye yalvardı onu kaybetmek istemeyen Ablon. "Gezegeni savaşın yıkıntılarından temizlememiz için sana ihtiyacımız olacak."

"Kâinat bana artık dar gelmeye başladı. Yaşlı, güçsüz ve yorgunum. Pek çok şey gördüm ve yaşadım. Şimdiki görevim, tıpkı babam gibi, özümü dağıtarak karanlığa geri dönmek."

Birden tiz bir ses konuşmalarını böldü, savaş alanındaki ve kulenin yanındaki savaşçılar irkilerek oldukları yerde durdular: beşinci horozun! Rahatsız edici sesi perde tarafından emildiği için eter katmanının bu derin yerinde o kadar da tahammül edilemez değildi.

“Şimdi mahşere sadece iki borazan kaldı,” dedi Cebrail. “Armageddon yaklaşıyor. Ben özümü yaşam küresinden çekiyor ve sonsuzluğa teslim ediyorum, sana da bir miras bırakıyorum. Dünyanın kaderi ve yeniden inşası görevi artık senin ellerinde. Cesaretin kırılıp umutsuzluğa kapılacak olursan Ateşin Kırbaçını çek ve sesime kulak ver. Sana anlattıklarımı hatırla. Dünyada tek bir insan kalsa dahi hâlâ umut vardır çünkü ölümlüler kalplerinde tanrısal bir kıvılcım taşırlar.”

Ablon sessizce fakat yüce bir takdir duygusuyla, Cebrail’in beyaz bulutların içinde göğe yükselmesini ve akşam alacakaranlığının mavisinde parlayan bir yıldız gibi çözünmesini izledi. Başmeleğin aurası yok oldu ve bilinci söndü.

Cebrail sonsuzluğa ulaşmış ve son aşamaya girmişti. Yaşıyordu, hem de her zamankinden de fazla! Enerjisi artık kozmosun sürekliliği idi.

Ve Ateşin Kırbaç hâlâ Ablon’un ellerinde alevler saçıyordu.

Cebrail’in göğe yükselmesiyle neredeyse aynı anda üç melek kaya çıkıntısına yaklaştı. İçlerinden biri, Demirci Elohai, üzerinde Kılıçlar Lejyonu’nun simgesi bulunan altın bir zırh taşıyordu. Adil Baturiel ile Kutsal Alev Asiel de ona eşlik ediyordu.

“İşte zırhın,” dedi Elohai elindekini yere bırakarak. Ablon, bunun bir zamanlar sahip olduğu zırhın aynısı olduğunu fark etti. Yan taraftan açılıyor, göğse geçirildikten sonra kilitleniyordu. Arka taraftaki iki yarı, daha iyi uçmayı sağlayacak şekilde melek kanatlarının açılmasına izin veriyordu.

Kerubi için artık dünyevi giysilerinden sıyrılmanın vakti gelmişti. Gömleğini sıyırdı. Babil’den bu yana kapalı kalan kana bulanmış kanatlarını açtı, zırhını üzerine geçirdi ve kılıcının kınını kemerine taktı. Taştan yapılmış hatip kürsüsünde Ateşin Kırbaçını deri kınından çıkardı ve dağların arkasındaki düşman kalesini tehdit etmek istermiş gibi göğe uzattı. Hava kararmak üzereydi ve doğuda ay yükseliyordu. Aşağıdaki düzlükte bulunan isyancılar ordusu, altın zırhının içindeki generale bakmak için başlarını yukarıya çevirdi. Savaşçılar onun kana

bulanmış kanatlarını gördüler –asi meleklerin gururunun simgesi– ve adalete duydukları sevgiyi dile getirdiler.

Başmelek Mikail ile Kara Melek, Siyon Kalesi'nden, uzaklarda parlayan kılıca bakıyor ve onu elinde tutanın kim olduğunu biliyorlardı.

“Lanet olası Cebraîl!” diye köpürdü Meleklerin Prensi. “Ateşin Kurbacını dışlanmış asiye verdi!”

Ablon kılıcını tekrar kınına soktu ve aşağı inmeye hazırlandı. Tam o anda, akşamdan bu yana yanından ayrılmamış olan Varna onu durdurdu: “Komutanız altında olmak bir ayrıcalıktır general!” diye bağardı yüksek sesle ve o her zamanki soğuk çehresi heyecanla aydınlandı. Liderlerinin büyüğü artık onu da ele geçirmişti.

BİR GEDİK

Kamptaki generaller çadırların ortasında bulunan bir taş masanın üzerine çölün tümünü gösteren bir parşömen yaymışlardı. Siyon'un etrafındaki sıradağlardan Stiks'e ve Megido Dağı'na kadar bütün düzlük görülebiliyordu. Deri ve papirüsten yapılmış mahfazaların içinde bulunan başka parşömenler de diyagramlar, planlar, kaleler, taktikler ve düşman komutanlara dair bilgilerle doluydu.

Komutanlar nihai strateji hakkında görüşmek için toplandıklarında ay doğmuştu. Daha önce birçok savaşa katılmış olan eski savaşçıların arasından seçilen generallerin büyük bir kısmı kardeşliğin kovuluşundan önce Kılıçlar Lejyonu'nda görev yapmıştı. Varna ile Baturiel, içlerinde en fazla fayda göstermiş olanlarıydı ve birlikte mükemmel bir konuta çifti oluşturuyorlardı. Hemen yanlarında, toplantıya dâhil olan Asiel bulunuyordu. Ablon'un taktiğine göre Kutsal Alev, Ateş Hisari'ndaki İşimleriyle birlikte savaşta belirleyici bir rol oynayacaktı. Bu arada üzerlerinde bir hava birliği devriye uçuşu yapıyordu.

Ablon haritada düşman kalesini simgeleyen bir noktaya dokundu. “Siyon'u kaç melek savunuyor sence?” diye sordu Varna'ya.

“Sadece dışında yüz bin asker var,” diye karşılık verdi Varna az ve öz bir şekilde.

“Casuslarımız içeride de en az beş bin lejyon olduğunu söylüyorlar,” diye ekledi Baturiel.

“Bu. isyancıların sayısının üç katı,” dedi, üzerine meleklerle özgü beyaz bir ipek giysi geçirmiş, belinde altın bir kemer bulunan Asiel.

“Her birimiz onların beş tanesiyle başa çıkabilir,” dedi Ablon kendinden emin bir şekilde. “Teorik olarak avantaj bizde ancak pratikte durum farklı görünüyor. Düşmanlarımız kusursuz bir şekilde konumlanmış ve pozisyonlarını terk etmeye de niyetli görünmüyorlar. Silahlarını bize karşı kullanmalarına fırsat vermeden onların saflarını parçalamalıyız.”

“Nasıl bir strateji izleyeceğiz?” diye sordu Eblis, generaller konseyinin bir başka üyesi. Bu dişi melek, ince ve narin yapılydı fakat elinde özellikle iri düşmanlarına karşı kullandığı koca bir gürz vardı.

Ablon bakışlarını kampın üzerinde dolaştırdı ve savaşçıların moralinin nasıl olduğunu anlamaya çalıştı. Her biri her an harekete geçmeye hazırды, oldukça iyi eğitilmişlerdi ve silahlarını kullanabilecekleri anı heyecanla bekliyorlardı. Her birliğin önünde, asilerin kırmızı-gümüş renklerine sahip bayrakları dalgalanıyordu.

“Düşmanların savunma kemerini kırmak ve birlikleri dağıtmak için seçkin savaşçılardan oluşan bir gruba liderlik edeceğim. Bunun için kanlarının son damlasına kadar savaşmaya hazır bin gönüllüye ihtiyacım var.”

“Bunu derhal sağlarız,” dedi savaşçıların ne kadar cesur olduğunu bilen Varna.

“Biz savaşırken Kadın Okçular Alayı hızla çölden geçip kuleyi çevreleyen dağlara tırmanacak,” dedi Ablon haritada üzerinde dağ sırasını işaret ederek. “Saldırı başlayınca kadar da orada bekleyecek. Uygun an geldiğinde ben öncü gruptan ayrılacağım ve Endor Cadısı’nı kurtarmak ve Başmelek Mikail’le savaşmak için kuleye gireceğim.”

“Peki ya kuledeki lejyonlar ne olacak?” diye hatırlattı, Kurtarıcı’nın çarmıha gerildiği gece Kutsal şehri savunan askerlere komuta etmiş olan Şenial. “Saldırıya geçtiğini mutlaka fark edeceklerdir.”

"Dünyada geçirdiğim zaman içerisinde aıramın titreşimlerini bastırmayı ve takipçilerimi atlatmayı öğrendim. Gölgelelden uçup bir hırsız gibi kalenin içine gireceğim. ta ki Meleklerin Prensi'ni buluncaya kadar."

"Siyon Kalesi salonlardan, odalardan ve terk edilmiş koridorlardan oluşan bir labirent," dedi bir kez daha ihtiyatlı olmasıyla tanınan Şenial. "İçinde yıllarca dolaşsan bile Mikail'in odalarına asla ulaşamayabilirsin."

"Siyon inşa edildiği zaman ben de oradaydım ve kalenin nasıl tasarlandığını biliyorum. Altıncı Gök'te bulunan Malakilerden çaldığı Zaman Çarkı'nı yukarıya yerleştirmesine şahit oldum. Elimde kılıçla bu kalenin savunmasını ilk kez deliyor olmayacağım."

"Peki, ne zaman saldıracağız?" diye sordu kılıç yerine mızrak taşıyan iki generalden biri olan Ebriel.

"Altıncı borazan çaldığı anda okçu kadınlar oklarını kuledaki askerlerin üzerine gönderecekler. Düşman, seçkin birliğin saldırısıyla şaşkınlığa uğrayacaklar. Sonra da bütün birlikler savaşın öfkesine katılacak." Ablon, düşman kalenin ve çevresinin bütün ayrıntılarını ortaya koyan ikinci bir parşömen açtı. "Öncelikli hedefimiz saldırıyı tek bir noktada yoğunlaştırıp bir gedik açmak ve İşinlerin kuleye girerek kalevi içeriden ateşe vermelerini sağlamak."

"Kale ile dağlar arasında beş bin metre var." diye uyardı Eblis. "Bu mesafe oklar için sıkıntı yaratabilir."

"Benim savaşçılarım için bu sadece bir adımlık mesafe," diye karşılık verdi Varna.

"Ya geri gelemeyecek olursan?" diye sordu arkadaşının başına gelmesi muhtemel kötü şeylerden korkan Asiel. "Kuleyi yine de ateşe verelim mi?"

"O zamana kadar dönemeyecek olursam ölmüş olduğumu anlıyın. Yokluğunda komutayı Varna üstlenecek, Baturiel ve Şenial da ona eşlik edecek. Ne olursa olsun yenilgiyi kabul etmeyin! Siyon düşene kadar savaşmaya devam edin. Savaşın sonunda artık Gerçekliğin Perdesi diye bir şeyin var olmayacağını ve iki dünyanın bir ve aynı olacağını unutmayın. Buradan sağ çıkamayacak olursam hayatta kalanları bir araya getirin ve ölümlü dünyadaki savaşta sağ kalan insanların hayatlarını kurtarmak için kardeşliğin ideallerine uygun olarak mücadele edin

ARMAGEDDON

Dünyanın sonunu, kıyameti, kıskançlığa ve bencilliğe borçluyuz,” dedi ve haritaları topladı. “Varna, öncü birlik için en iyi kanatlı savaşçıları seç.”

Varna zincirli zırh gömleğini düzeltti ve yeşil gözlerini Ablon'a dikti. “Askerler tam vaktinde hazır olacaklar general.”

Sonra toplantı dağıldı.

CEHENNEMİN ANAHTARI

Birlikler hazırlıklarını sürdürürken, Ablon yalnız başına dağın zirvesine, Cebraill'in göğe yükseldiği kayanın yakınına tırmandı. Burada hiç kıpırdamadan durarak kendisini bekleyen son savaş üzerine yoğunlaşmaya çalıştı. Karşısında alevler, zırhlarının içindeki savaşçılar, Tanrı'nım yarattığı gibi, kadın ve erkek melekler görüyordu. Kartal gözleriyle uzaklardaki Siyon Kalesi'ni, özellikle de kulenin ucunu inceliyordu. Ancak burası çan biçimini almış bir melek grubu tarafından kapatıldığı için terası göremiyordu.

Ablon bir taşın üzerine oturdu, eski paltosunu kaldırıp ceplerini karıştırdı ve içinde kayda değer iki nesne buldu. Bunlardan biri Lucifer'in vermiş olduğu cehennem anahtarıydı; bununla güya Kapılar Salonu'ndaki kapılardan biri açılıyor ve böylece Şeol'e inilebiliyordu.

Diğeri de Apollyon'a ait, bir zamanlar beyaz olan ancak şimdi kapkara kesilmiş bir tüydü. Bunu görünce Ölüm Meleği'ni nasıl bulabileceğini düşünmeye başladı çünkü cehennem sakinlerinin eter katmanında bulunduklarından haberi yoktu. Ancak önce Başmelek Mikail'le arasındaki meseleyi halletmek, ondan sonra katili takip etmek istiyordu. Bu şekilde sadece çöldeki hayaletlerin değil, kendi arkadaşlarının da intikamını almış olacaktı.

Ablon ipek bir iplikle tüyü kemerine bağladı ve bir kez daha toprak anahtarın yüzeyine dokundu. Tuhaf bir nesneydi bu; belirgin bir özelliği yoktu, avuç içinden küçüktü, daire biçimindeydi ve üzerine bir haç işlenmişti.

Tam o anda Kutsal Alev Asiel onun yanına indi ve bir şeyler söylemek istedi. Ancak generalin düşüncelere dalmış halini görünce şimdilik susmayı tercih etti.

“Cehennemin anahtarı,” dedi sadece, bu nesneyi Rio de Janeiro’daki hoş bir kafede ilk kez gördüğü anı hatırlamıştı. Bu bir hafta önce olmuştu ancak patlayan ilk bombalar ve duydukları ilk borazan sesiyle birlikte Brezilya’dan İsrail’e doğru yola çıkmalarının üzerinden bir asır geçmiş gibiydi.

“Lucifer’in bu savaşa katılıp katılmayacağı hâlâ belli değil,” dedi Ablon elindeki toprak nesneye bakarak. “Teklifini reddetmemi çok çabuk kabullenmişti ancak savaşa girmeye kararlı görünüyordu.”

“Karanlık Başmelek’in eli kolu bağlı,” dedi Asiel. “Orduları, diğer iki gökyüzü ordusunun hiçbirisiyle başa çıkamaz. Herhalde savaşın sonucunu bekleyip kazanan tarafla anlaşma yoluna gitmeyi ve olayları bu şekilde kolaylaştırmayı düşünüyor. Meleklerin birbirlerini öldürmesi elbette en fazla onun işine yarar.”

Ablon başını salladı. “Tamam ama bana bu anahtarı neden verdi? Amacı beni aldatmak mıydı? Yoksa çok uzun zamandır hazırlandığı gizli bir planı mı var?”

Asiel de buna cevap veremedi çünkü Şafağın Oğlu’nun ne gibi bir planı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sessizce generalin bu kutsal nesneyi parmaklarının arasında sıkırmaya başladığını gördü.

“Bunun pek bir şeyi değiştireceğini sanmam,” dedi Ablon. “Ama iyisi mi onu hemen ortadan kaldırayım.” Yumruklarını sıkarak toprak anahtarı parçalamaya başladı. Anahtarın mistik enerjisi bu baskıya boyun eğdi ve dağılıverdi. “Lucifer dipsiz kuyuda kalsın, daha iyi.”

Ablon parmaklarını açtı ve toprak parçaları yere düştü. Daha küçük parçalar ise rüzgârla savruldu.

“Seçkin birlik hazır,” dedi Asiel, tozlar dağıldıktan sonra.

Ablon ellerini ovuşturdu ve son bir kez askerlerine hitap etmek üzere dağın zirvesine çıktı.

Ve böylece Armageddon başlamış oldu.

Bir hatip kürsüsü görevini gören yüksek bir taşın üzerinde bulunan Ablon bakışlarını düzlükte dolaştırdı. Artık gece olmuştu ve Siyon'un üzerinde karanlık bir fırtına bulutuna benzeyen tuhaf bir gölge bulunuyordu. Çöl bu kadar fazla isyancının hepsini alabilecek kadar geniş değildi, bu yüzden birçok kanatlı varlık havada uçarak yaklaşan savaş için sıraya geçiyor ve saflar oluşturuyordu.

General kayaya çıktı ve kılıcını çekti. Bunun üzerine hepsi durdular ve yukarıya, liderlerine baktılar. Seçkin birlik de savaş alanında; gümüş zırhları ve ıslıl ıslıl parlayan miğferleriyle bin savaşçı melek, düşman kuleye yapılacak ilk saldırıda Ablon'a eşlik edecekti.

"Dikkat edin!" diye bağırdı ve güçlü sesi en uzak köşelerde bile işitildi. 'Ta uzaklarda Baturiel mızrağını daha sıkı kavradı, Varna yayını gerdi ve Nathanael, Horeb Dağı'nın zirvesine uçtu. "Mahşer Günü, büyük hesaplaşmanın yapılacağı gün, gelip çattı. Bugüne dek yeryüzünde ya da gökyüzünde yapılmış savaşların en büyüğü... Bu, kâinatın geleceğinin belirleneceği bir savaş. Asi kardeşlerimiz için dökmüş olduğumuz gözyaşlarımızı şimdi kılıçlarımızla geri isteyeceğiz. Biz Tanrı'nın birer aracı, adaletin kolu, yaratıcı babanın vârisleriyiz. Bugün Yüceler Yücesi'ni onurlandırmak ve insanlığı korumak için savaşa gireceğiz. Auranız yansın ve yürekleriniz alev alsın çünkü bu Armageddon savaşı ve hiç kimse cezalandırılmadan bu savaştan kurtulamayacak. Kan dökülecek, hatta o kadar dökülecek ki dünyanın temelleri kan içinde kalacak, adil olanlar zafer kazanacak. İyiler defne dalını kaldırırken kötüler ölümü tadacak!" diye bitirdi sözlerini. Savaşçılar da ona kulakları sağır eden, sonsuz boşlukta yankılanan ve kozmik akışa kazman bir gümbürtüyle cevap verdiler.

Ablon, zafer çılgınlıkları arasında yaralı kanatlarını açtı ve öncü birliğin bulunduğu alana uçtu. Kerubiler onu yalın kılıç selamladılar, bayrakları ve sancakları kaldırdılar, onun muazzam varlığının tanığı oldular. Sonra Asi Melek ile savaşçıları kanatlarını açarak Siyon Kalesi'ne doğru uçmaya başladılar.

Şamira, Bin Pencere Kule'nin terasında duruyordu. Aşağı bakamıyordu ama asilerin zafer çığlıkları kulağına geliyordu. Ardından göksel muhafızlarına bir kehanet savurdu: "Birinci General. Siyon'a geri dönüyor. Vay onun karşısına çıkacak olana!"

ORION İLE ASMODEUS

Dev Leviathan filosu Stiks boyunca ilerlerken şeytani ordu da yerini alıyordu. Üst güvertede, üç karanlık kayıkçı tarafından yönetilen en öndeki geminin güvertesinde, Orion ile diğer cehennem prensleri, içinden geçmekte oldukları tuhaf boyutu seyrediyorlardı. Nehir çılgin evrenlerin, ışık dolu şehirlerin, gölge diyarlarının, ormanların, çöllerin, sıcak diyarların ve buz kalelerinin arasında kıvrılarak akıyordu. O anda bomboş, sadece yıldızların bulunduğu bir düzlükten geçiyorlardı ve nehir yatağı sonsuzluğun içinde elle tutulabilecek tek nesneydi.

Samael yılan gözleriyle uzaklardaki yıldızlara bakıyordu. Aynı gemide ön cepheyi oluşturacak olan özel birlikler de bulunuyordu. Bunların arasında cehennem süvarileri, göğü kontrol edecek olan kanatlı canavarlar ve ellerinde korkunç mızraklar taşıyan binicileri de vardı. Bu kanatlı canavarlar başta sanılabileceği gibi köle ruhlar değildi, aksine iradesiz, içgüdüsel, nefret ve kötülükten doğmuş varlıklardı. Kendisini bazen Yüceler Yücesi olarak adlandırmaktan da hoşlanan Şeolün efendisinin karanlık güçlerinden yaratılmışlardı çünkü o gerçek bir yaşam üretmekten acizdi.

Asmodeus kırmızı asasını eğdi ve Atlantis'in düşmüş kralına yaklaştı: "Bu kayıkçıların pek de eli açık olmadığı söyleniyor. Leviathanları getiren her kimse, bunun için oldukça yüksek bir bedel ödemiş olmalı."

"Kesinlikle," diye başını salladı Orion. Asî Melek'in yolculuğu için ödeme yapmak zorunda kalan Amael'in ne kadar bitkin düştüğünü hatırlamıştı. "Onlarla her kim sözleşme yaptıysa, şu anda yere serilmiş durumdadır. Ama cehennem prensleri değilse, kayıkçıları çağırarak cesarete sahip başka kim olabilir ki?"

Asmodeus yıldızlara baktı ve kelimelerini özenle seçerek konuştu. “Apollyon neler çeviriyor acaba?” diye fısıldadı, o katilin gemilerin gelişiyile olan ilişkisine atıfta bulunarak. “Malikilerin en zaliminin son savaşın arifesinde ortadan kaybolması ne kadar da tuhaf.”

“Lucifer onu özel bir görevle Haled’e göndermiş. Daha fazlasını bilmiyoruz.”

“Belki de ölmüştür,” dedi soylu şeytan.

Orion, Asmodeus’a baktı ve saçmalama dercesine sıırttı. “Bu fazlasıyla basit olurdu.”

Aslında Ölüm Meleği’nin ölmüş olmasına karşı çıkacak değildi. Ama böyle olmadığını biliyordu.

Adil Baturiel isyancıların kampında dolanıyor ve bekliyordu. En önemli silahı mızraktı ancak bütün Kerubiler gibi bir kılıcı da vardı. Hatta okçu kadınlar bile yakın dövüş için kemerlerinde kısa bıçaklar taşıyorlardı.

Adil Baturiel, deneme yapmak için silahını hızla savurdu. Altın yayıyla Varna onun hemen yanındaydı. Binlerce ok atsa bile asla boşalmayan sadağı kutsal bir emanet, tanrısal bir nesneydi. Ancak generalin asıl gücü üstün nişan yeteneği ve metodik hareket tarzıydı.

“Bir tek okunun bile hedefi ıskalamadığı söyleniyor,” dedi Baturiel, kadın komutanın yeşil gözlerine bakarak.

“Elbette! Ben bir meleğim ve bu da benim görevim. Bunun için varım.”

“Ama biz de mükemmel değiliz. İnsanlar gibi biz de hata yaparız.”

“Evet,” diye olumladı Varna, “biz de mükemmel değiliz.”

“Peki sence oklarının kaç ıskalayacak?”

“Bir tanesi!” diye karşılık verdi Varna kısaca.

“Bir tane mi?”

“Oklarımdan biri hedefi ıskaladığı gün görevimi tamamlamış olacağım. Bu dünyadaki fonksiyonum son bulacak ve öleceğim.”

Baturiel evet anlamında başını salladı. Varna’nın kararlılığı onu derinden etkiliyordu.

Geri döndü ve alayının olduğu yere gitti.

KANLI KANATLARIN ZAFERİ

Karanlık zırhı ve kapalı miğferiyle Kara Melek son derece korkutucu görünüyordu. O anda kalenin sondan bir önceki katında bulunan bir platforma inmişti çünkü buradan, kuleyi koruyan lejyonları ve savunma birliklerini gayet iyi görebiliyordu. Birlikler halinde düzenlenmiş olan binlerce kanatlı savaşçı gruplar halinde uçarak Siyon'un etrafında çok sayıda halka oluşturuyorlardı.

Bu esnada, gökyüzünün diğer tarafından, tarihin en muazzam savaşı için hazırlanmış olan şöhretli bir birlik geliyordu. Bin becerikli ve cesur melek bir ok başı şeklinde ilerliyordu düşman blokajını yarmaya hazırdılar. Komutanlarına harfiyen itaat eden bu melekler aslında normal olarak sadece göğüs zırhları kullanırlardı ancak şu anda ay ışığında ayna gibi parlayan gümüş tam zırhlara bürünmüşlerdi. Bu cesur gökyüzü sakinlerinin önünde ise yeni yapılmış altın bir zırhın içinde, sarı saçları rüzgârda dalgalanan, gri gözlerinde kararlı bakışlar bulunan bir savaşçı vardı. Seçkin birliğin başında bulunan Asi Melek Ablon, onlara tıpkı binlerce yıl önce, Eter Savaşları'nda, Denizler Tanrısı Rahab'ın kalesine saldırdığı zaman olduğu gibi yol gösteriyordu.

Bu cesur melekler dağların üzerinden uçarken kendilerini bekleyen görev nedeniyle içlerini çekiyorlardı. Üç bin metre yüksekliğindeki muhteşem Bin Pencere Kule önlerinde yükseliyordu. Uzaklardan bir zehirli arı kovanını andırıyordu; etrafında o kadar çok melek uçuyordu ki yapının gövdesi bile görünmüyordu. En küçük pencerenin önünde dahi savaşa hazır bir melek bulunuyordu. En yukarıda ise çan biçimini almış bir tabur uçuyor ve generalin Zaman Çarkı olduğunu düşündüğü bir şeyi koruyorlardı.

Kaleyi karanlık bir bulut sarmıştı. Ablon bu bulutu buraya kimin veya neyin getirdiğini bilmiyordu ancak etrafına dehşet verici bir şey saçıyordu. Nefret ve zalimlik doluydu, kötülüğün emrindeki bir ölüm bulutuna benziyordu.

Kötü melekler Ablon tarafından liderlik edilen birliği fark ettiklerinde, sayıca üstün olmalarına rağmen korkuyla irkildiler. Saldırganların ciddi yüzlerinde zafer kazanacaklarına dair duydukları güven ve kana susanmışlık okunuyordu. Meleklerden birkaçı geri çekilmek istedi fakat platformdaki Kara Melek kara kanatlarını açtı ve sert bir emir verdi. Sesi bir kükremeyi andırıyordu ve savaşçılar donmuş gibi saflarında kaldılar. Cesur olduklarından değil, Kara Melek'ten korktukları için.

"Savunmada kalın, sizi korkaklar!"

Tam o anda gümüş savaşçılar da tereddüt etmeye başlamışlardı ancak Ablon kılıcını çekti ve ebedî alevler kuşatma altındakileri tir tir titretti. Bu durum isyancılara yeni bir güç verdi ve kara kanatlı melek büyük bir tiksintiyle kulenin içindeki koridorlara çekildi çünkü Ateşin Kırbacı onu daha önce bir defa yaralamıştı.

"Şimdi ok düzenine geçin!" diye emretti Ablon ve gümüş savaşçılar söylenen konumu aldılar.

Böylece seçkin birlik, savunma kuşağını bir mızrak gibi deldi ve Kerubilerin kulenin etrafında oluşturmuş olduğu çemberi dağıttı. Cesur savaşçılar düşman blokajına saldırırken kılıçlar şakırdıyor, zırhlar eziliyordu.

Ok düzeninin en başında bulunan Ablon, Ateşin Kırbacı'yla kendisine yol açıyordu. Bu kılıçtan etrafa öyle bir ısı yayılıyordu ki Siyon'un etrafında müthiş bir hızla dönen alevli bir oku andırıyordu. Silaha temas eden düşman savaşçılar yanıp kömürleşiyordu, arkalarına bile bakmadan kaçmaya çalışanlar da kanatlardaki gümüş savaşçılar tarafından yakalanıyordu.

Birkaç saniye zarfında zırh parçaları havada uçuşmaya, kopan uzuvlar göktaşları gibi yere düşmeye başlamıştı. Savaş alanı kana bulanmıştı. Mikail'in savaşçıları özellikle bu beklenmedik saldırı karşısında afallamışlardı. Bu kadar küçük bir grubun bu kadar ustalıkla bir saldırı yapabileceğine asla inanmazlardı. Oysa generalleri gerçekten de çok yetenekliydi. Ok düzeninin başarısı Ablon ile Ateşin Kırbacı'nın eseri idi.

Gümüş savaşçılar büyük bir disiplinle kulenin etrafında dönmeye devam ediyor ve karşılarına çıkanları keskin kılıçlarıyla paramparça

ediyorlardı. Hiç kimse, hatta yüksek rütbeli subaylar bile onlara dokunamıyordu ve yukarıdan yağan sayısız ceset aşağıdakilerin cesaretini giderek daha fazla kırılıyordu.

İsyancıların kampındaki Varna ve okçuları, hâlâ aslanlar gibi savaşmaya devam eden seçkin birliğin düşmanla ilk temasını ve kazandığı ilk zaferi izliyorlardı. Varna'nın savaşçıları yerde sıraya geçmiş, komutanlarının işaretini bekliyorlardı. Altın zırh örgü gömlekleri, piyadelerin zırhlarından daha hafifti. Yaylarının dışında kısa kılıçlarla da kuşanmışlardı ve bu yakın dövüş de hazır oldukları anlamına geliyordu.

Baturiel dişi meleğin yanında duruyor ve büyülenmiş gibi saldırıyı izliyordu. "Orada olmayı ne kadar isterdim!" dedi iç geçirerek.

"Yakında bize de sıra gelecek," diye karşılık verdi Varna ve sadağını düzeltti.

Baturiel geri çekildi. Varna yayını kaldırdı ve savaşmaya hazırlandı. Okçuları da onu taklit ettiler ve kadın general kendisini izleyen alayının önünde yıldırım hızıyla uçmaya başladı. Siyon'daki düşmanlarına görünmemek için yere çok yakın uçuyorlardı.

Gece yılanları gibi çölün üzerinden kıvrıldılar ancak tozlu yüzeyinde en küçük bir iz bile bırakmadılar. Sonra dağlara tırmandılar, uygun bir yerde gizlendiler ve atışa hazır oklarıyla altıncı borazanı beklemeye başladılar.

Siyon Kalesi'ndeysse savaş devam ediyordu.

Ok düzenindeki asiler yenilmez gibi görünüyorlardı fakat esasen bir amacın peşindeydiler: Savunma kuşaklarını peş peşe çözüyor ancak blokajın diğer kısımlarına dokunmuyorlardı. Artık kulenin etrafındaki diğer hedeflere odaklanma vakti gelmişti. Hedefe yönelik stratejik bir saldırıyla düşmanın bütün savunma hatlarında kargaşa yaratabilir ve yeni saldırıların şiddetini artırabilirlerdi; ancak yine de savunmanın tümünü yok etmeleri mümkün değildi. Ne kadar güçlü olursa olsun tek bir savaşçının bile gruptan ayrılması intihar anlamına gelirdi.

Ama bunlar savaş alanında ölmeye kararlı birer kahramandı.

"Ok biçimini bozun!" diye bağırdı Ablon. "Dağılın. Düşmanla komutanlarını arayın! Komutanları öldürün! İdealleriniz uğruna ölün!"

Bu emirle birlikte birliğin bir kısmı aşağıya, bir kısmı ise yukarıya yöneldi. Böylece güçleri dağılmış oldu. Gruplar cesaretle savaşıyor, hedeflerine ulaşmaya kadar kılıçlarıyla kendilerine yol açtılar. İçlerinde en tecrübeli olanları, liderleri olmayan düşman birliklerinin cesaretinin kırılacağını bildikleri için komutanların peşine düşmüşlerdi bile.

Kerubîlerinden ayrılan Ablon tekrar en önemli hedef haline gelmişti ve on binlerce melek, gözünü onun kellesini almaya dikmişti. Havada onun etrafını sardılar ancak saldırılarının tümü boşa gitti çünkü üzerine inen darbelerin tümünü ustalıklı savuşturuyor veya karşılıyordu. Sadece Ablon'un silahının yakınında olmak bile zırhların ve kılıçların yumuşamasına neden oluyordu. Artık son asi melek Ablon tarafından kullanılan Başmelek Cebrail'in kutsal silahına karşı düşmanlar kendilerini savunamıyor ve karşısına çıkanlar derhal ölüyordu. Avcılar bir anda ava dönüşmüştü ve Ablon'un tek bir kılıç darbesiyle on ya da yirmi savaşı saf dışı kalıyordu.

Ablon'un saldırdığı bölük komutanı, Sodom katliamına da katılmış olan Asson adında kötü bir komutandı. Bu olaydan sonra, o zamanlar bir gökyüzü sakini ve lejyon generali olan Apollyon'un emrinde bulunan Eusin'in birliğine verilmişti.

Ablon, Asson'un askerleri yönettiğini görünce hemen onu kendine hedef belledi. Uçarak komutanın peşine takıldı ve araya girmeye cesaret eden askerleri paramparça etti. Kim olduğu belli olmayan biri arkadan Ablon'a kılıcıyla vurdu ancak altın zırh bu saldırıyı etkisiz kıldı.

Asson, Eusin'in başına neler geldiğini tam olarak bilemiyordu ancak onun aşağılanarak yeryüzüne sürgün edilen meleği öldürmesi için Haled'e gönderilmiş olduğunu duymuştu. Ablon'un öfkeli bakışları ve kanlı zırhıyla üzerine saldırdığını görünce, üstünün ve Dehşet Verici Lejyon'un başına gelenleri kavrayıverdi.

"Saldırın! Saldırın! Saldırın!" diye bağıırıyordu subaylarına giderek daha fazla titreyen bir sesle.

Ellî Kerubîden oluşan düz bir hat, Ablon'u saf dışı bırakmak amacıyla ilerlemeye başladı. Savaşçılar Ablon'a saldıracak, ölenin yeri hemen ar-

kadan gelen başka biri tarafından doldurulacaktı. Böylece kurbanlarını yorgun düşürmeyi ve onun teslim olmasını sağlamayı amaçlıyorlardı.

Ama stratejileri işe yaramadı.

Ablon ani bir manevrayla yana kayarak öndeki savaşıdan kaçtı ve Ateşin Kırbaçıyla saldırıya geçti. Kızgın silahıyla karşısına çıkan vücutları iki parçaya ayırdı ve tekrar esas hedefi olan Asson'un peşine düştü.

Ancak ya büyük bir şans eseri ya da becerikliliği sayesinde komutan son anda Ablon'un darbesinden kurtuldu, kılıç kuleye çarptı ve kulenin sanki deprem oluyormuş gibi sarsılmasına neden oldu. Kulenin içindeki muhafızlar bu boğuk sesi duyduklarında bir davulun içinde oldukları hissine kapıldılar.

Rakibinin hatası Asson'un yeniden cesaretlenmesine yol açtı ve komutan, Ablon'u kışkırtmaya çalıştı: "Eusin'in katili sensin demek?"

"Hayır," diye karşılık verdi Ablon. Söylediği doğruydu: Eusin'in varlığı Varna'nın hedefini şaşmayan ölümcül oklarından biriyle son bulmuştu. "Ama o korkağı bizzat gebertmeyi çok isterdim!"

"Başmelek Mikail adına, şimdi işini bitireceğim!"

Asson büyük bir öfkeyle öne atıldı. Rakibi olan Kerubî'yi parçalamak istiyordu ancak daha hareket bile edemeden Ablon'un kılıcı kalbinin derinliklerine gömüldü. Asson tüyler ürpertici bir çığlık attı, cansız bedeni kömürleşmeye başladı ve böylece hiç de onurlu olmayan kariyeri son bulmuş oldu. Ablon iğrenç kokulu cesedi kavradı ve bir hamlede yukarı kaldırarak aşağı fırlattı.

Askerler komutanlarının öldürüldüğünü görmüş ve celladından onun intikamını almak için ileri atılmışlardı ancak Ablon yok olmuştu.

Ablon gölgelerin arasına gizlenmiş, aurasının atışını durdurarak zayıf ılgüdülere ve düşük zekâyâ sahip askerlerin kendisini fark etmelerini engellemişti.

Ablon, gecenin yarı karanlığında ve savaş gürültüsünün arasında Siyon Kalesi'ne girdi.

Bu arada Kara Melek de kalenin içinde yüksek duvarları ve kubbeli bir tavanı bulunan kocaman bir salona ulaşmıştı. Tam ortada, yani kulenin orta ekseninde derin, dipsiz bir baca ta aşağıdaki zindanlara

kadar uzanıyordu ve burada savaş için tam donanımlı on binlerce melek bekliyordu. Bunlar, isyancılar kalenin iç kısmına kadar ilerlemeyi başardıkları takdirde burasını koruyacak olan lejyonun savaşçılarıydı.

Kara kanatlı melek bacadan aşağı uçu ve üst katlarda kendisine eşlik etmesi için yüzbaşılardan ve generallerden oluşan en iyi elli savaşçıyı seçti. İçlerinden birçoğu onunla gitmek niyetinde değildi çünkü savaş durumunda kendi bölüklerini komutansız bırakmak istemiyorlardı. Ancak yine de gururlarını yenerek sustular çünkü bu emrin kimden geldiğini biliyorlardı.

“Şimdi üst katlara çıkacağız,” dedi Kara Melek ve subayların bugüne dek bilmedikleri bir yolda ilerlemeye başladı. “Siz Başmelek Mikail’in savunmasının son hattını oluşturacaksınız.”

Bu savaşçılar en güçlü lejyonun üyeleri, Mikail’in ordusunun tayıydılar. Zırhları bronz gibiydi ve kılıçları o kadar keskindi ki havada uçuşan toz zerreciklerini bile kesebiliyorlardı.

Ve hepsi de Kara Melek’ten korkuyordu.

KARA MELEK’LE GÖZ GÖZE

Ablon, gece karanlığının korumasında, Siyon Kalesi’nin karanlık geçitlerinde ilerliyordu. Duvardaki bir oyuktan diğerine sıçırıyor ve böylece boş odalarda nöbet tutan melekleri atlatıyordu, kimseye fark ettirmeden pek çok kapıdan geçti ve yukarı çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı. Muhafızlar, silahının ışıltısını fark etmesin ve alevlerin çıtırtısını işitmesin diye Ateşin Kırbaç’ını kınına sokmuştu. Zırh, Ablon’un hareketlerini kısıtlamıyor ve herhangi bir gürültüye de sebebiyet vermiyordu ancak gölgelerde hareket etmediği takdirde, zırhın altın yansıması onu ele verebilirdi.

Bu şekilde kulede devriye gezen sayısız askeri atlatmayı başardı.

Ablon, Siyon’un koridorlarını ve labirentlerini çok iyi biliyordu ancak son gelişinden bu yana pek çok şey değiştirilmiş olduğu için en üstün bir altındaki kata ve Kapılar Salonu’na ulaşmakta zorlanıyordu. Kalenin

inşa edildiği günü ve Mikail'in Bin Pencere Kule'nin inşa edileceğini bildirmek üzere eter katmanında belirdiği geceyi çok iyi hatırlıyordu. Kule, Kenan ve Sina bölgelerinin eter katmanındaki karşılıkları, göksel egemenliğin simgesi olacaktı.

Sırtını kaba duvara yaslamış olan Ablon, parmaklarıyla taşları yoklayarak ilerliyordu. Bir merdivenin başında nöbet tutan iki asker yanından avcı bir örümcek gibi süzüldü. Bu merdiven yarım daire şeklinde, hepsi de yukarıya açılan döner galerinin bulunduğu bir odaya açılıyordu. Bu odanın en güneyinde, kubbeli tavanı melek motifleriyle işlenmiş sütunlar tarafından taşınan geniş, uzun bir koridor bulunuyordu. Koridorun sonunda sadece bir Kerubî tarafından korunan çift kanatlı bir kapı vardı. Ablon onu derhal tanıdı: Bu, Dariel'in ta kendisiydi. Az önce dışarıda son nefesini teslim etmiş olan Asson gibi Dariel de Eusin'in emrinde çalışıyordu ve o da Sodom katliamına katılmıştı. Bu kudretli melek kıvrak ve güçlüydü ve özellikle algıları çok keskindi; üst katlara çıkan girişi korumak için seçilmiş olması boş yere değildi.

Dariel bir tam zırh tarafından korunuyordu ve ucunda sivri bir çeliğin yanı sıra bir de keskin balta bulunan bir mızrakla silahlanmıştı. Yüzünde ciddi bir ifade olduğu halde çok eski, dökme demirden yapılmış, üzerine ortasında Denizler Tanrısı Rahab'in bulunduğu karma varlıkların işlenmiş olduğu kapının önünde duruyordu. Bu kapı eter varlıklarının kalesinden geriye kalan son parçaydı ve göksel varlıkların batıl tanrılar üzerinde kazandığı zaferin simgesi olarak Siyon'a getirilmişti.

Ablon, Dariel'in kendisini fark etmesine fırsat tanımadan hedefine mümkün olduğu kadar çabuk ulaşmak zorundaydı. Dariel kendisini fark ettiği takdirde alarm verirdi ve bu durumda Kapılar Salonu'na sağ salım ulaşması mümkün olamazdı. Büyük savaş tecrübesine rağmen sonuçta yenilmez değildi ve buna hazırlıklı olsa bile, yine de yeni lejyonlarla karşılaşmak istemiyordu.

Muhafız, karanlık noktaları tıpkı Ablon gibi bakışlarıyla taradığı için gölgelerin arasından süzölmeye çalışmak pek de mantıklı bir durum değildi. Bu nedenle Dariel'in göz kırpmak zorunda kaldığı bir anda generel koşarak yüksek bir sütunun arkasına geçti. Bu, kubbeleri taşıyan

bir dizi sütunun ilkiydi. Muhafız tekrar gözlerini kırpıncaya kadar orada hiç kıpırdamadan bekledi. Sonra rakibinin her göz kırpmasında bir sonraki sütunun arkasına sıçrayarak kapıya bir parça daha yaklaştırmaya başladı.

Sonunda kapının önündeki son sütunun arkasına süzüldü ve bir anda savaşçının karşısına dikildi.

Dariel silahını savurmaya fırsat bile bulamadan bir kaplan gibi onun üzerine atıldı ve yeşil alevler saçan kılıcıyla onu bir hamlede ortadan ikiye böldü.

Bütün bunlar sessizce gerçekleşmişti.

Ablon kızgın kılıcı tekrar kınına soktu ve kapının demir kanatlarını itti. Kapı, derhal açılıvermişti. Şimdi ilkinden gözle görülür bir şekilde büyük olan ikinci bir koridorun başındaydı. Belli belirsiz başka geçitlere açılan çok sayıda eşik görüyordu. Burası oldukça karanlıktı. Üstelik geçitler o kadar dolambaçlıydı ki bunların nereye gittiklerini kestiremiyordu.

Koridorun sonundaysa bu defa altından yapılmış metal bir kapı daha bulunuyordu ve bu kapının arkasında da Ablon'un can düşmanı Başmelek Mikail'i bulmayı umut ettiği Kapılar Salonu yer alıyordu.

Sessizce hedefine doğru ilerlemeye başladı ancak tehlike sezinlediği için olduğu yerde durakladı. Karanlığın içinden çıkan bronz zırhlı, eli kanatlı asker –iki tarafa eşit olarak dizilmiş yirmi beşer asker– dört kanatlı bir bariyer şeklinde Ablon'un yolunu kesmişti.

Ablon bunların hepsini tanıyordu. Eusin, Asson ve Dariel'in aksine bunlar Mikail'den korktukları için isyancılara katılmaya cesaret edemeyen iyi savaşçılardı. Ablon bunların kötü varlıklar olmadığını biliyordu. Zalim hükümdardan korktuklarını için ona itaat ediyorlardı. Ancak yüreklerinde hâlâ bir saflık kıvılcımı vardı, bu yüzden Ablon'un sözlerini işittiklerinde kararsız kaldılar ve saldırıya geçmek için silahlarını kaldırmakta tereddüt ettiler.

“Birçoğunuz beni tanıyorsunuz ve daha önce yanımda savaştınız,” dedi general, Ateşin Kırbacı'nı sıkıca kavrayarak. “Ben Birinci General Ablon'um ve bu sefer zafer kazanmak için Siyon'a geri döndüm. Karanlığın ne kadar içine gömülmüş olduğunuz önemli değil, sonun başlangıcında

bile olsanız hâlâ seçme şansına sahipsiniz. Kenara çekilin, yolu açın ve etrafınızı çevreleyen baskının son bulduğunu kavrayın.”

Komutanlar bu sözleri duydukları zaman durdular ancak silahlarını yere çevirmedi. Gizli bir geçitten ansızın Kara Melek ortaya çıktı, görkemli görüntüsüyle uçarak altın kapının önünde yere indi ve savunma pozisyonuna geçti. Onun dehşet verici görüntüsü subayların korkudan taş kesilmesine ve ne yapacaklarını bilememelerine neden oldu.

“Onlar Başmelek Mikail’in sadık hizmetkârları,” dedi kara kanatlı melek miğferinin arkasından. Kemerinde dev bir kılıç taşıyordu, bir boğa kadar güçlüydü ve gizemli aurasından etrafa açıklanamaz titreşimler saçılıyordu.

Ablon onu derhal tanıdı ve ne kadar kendine hâkim olmaya çalışsa da içinde kabaran öfke dalgasına engel olamadı. Uzun, çok uzun zaman önce, baygın düşünceye kadar İstar’a işkence eden Kara Melek’ten başkası değildi. Şamira’yı da evinden kaçırmış ve Ablon’dan Lucifer’le ittifak kurmasını istemişti. Asi yoldaşlarının birçoğunu öldüren Apollon dışında, daha fazla nefret ettiği kimse yoktu. Mikail daima onun sembolik politik düşmanı olmuştu ancak bu iki rakibiyle arasında kişisel bir nefret ilişkisi vardı çünkü en sevdiği dostlarını öldürmüş veya onlara zarar vermişlerdi ve Ablon için dostluktan daha önemli hiçbir şey yoktu.

Bu durumda Şamira’nın serbest bırakılması için pazarlık yapabildi. Ama mantığı ağır bastı ve içindeki hiddeti dindirmek için öfkeden kızarmış gözleriyle koridora baktı. Kana bulanmış beyaz kanatlarını açtı ve bu görkemli görüntü karşısında komutanlar kenara çekilerek yolu açtılar.

Kara Melek kendine güvenen bir tavırla kılıcının kabzasını okşadı. Yine o efsanevi dövüşlerden biri yaşanabilirdi ancak Ablon artık hiddetine rağmen eskisinden çok daha bilgeydi. Şamira’nın acilen onun yardımına ihtiyacı vardı, bu yüzden çarpışmayı tek bir hareketle bitirmeye karar verdi.

Ablon yıldırım hızıyla Ateşin Kırbaçı’na havada bir daire çizdirdi ve düşmanın yüzünü hedef alarak bir darbe indirdi. Kara Melek arkaya doğru savrulurken miğferi diğer tarafa uçtu ve metalik bir sesle

ARMAGEDDON

taş zemine düştü. Miğferi olmadan kafasını ezmek çok kolaydı ancak Ablon öyle şiddetli bir darbe indirmişti ki kara kanatlı melek saf dışı kalmıştı. Havada birkaç takla atarak sırtüstü düşmüş ve yüzünü gölgelerin arasına gizlemişti.

Şüphesiz o çok iyi bir savaşçı ve en az Ablon kadar kuvvetliydi. Kuleyi koruyan ve Ateşin Kırbacı'na temas eder etmez kömürleşen komutanlar onunla boy ölçüşemezlerdi.

Şimdi ne yapсам acaba? diye geçirdi içinden Ablon. *Onunla savaşsam mı? Bu durumda Mikail'i vaktinde yakalayamama tehlikesiyle karşı karşıya kalırım. Gitmesine izin versem? Bu durumda da bana sonra saldıracaktır.*

İçinde bulunduğu ikileme cevap komutanlardan geldi.

Komutanlar ise Ablon'un üstünlüğü ve kudreti karşısında kararlarını vermişlerdi. İsyanın lideri adına kılıçlarını çektiler ve kara kanatlının üzerine saldırmaya başladılar. Ablon onlara katılmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu ancak çıkan gürültü Mikail'i tehlikeye karşı uyarılabiliyordu ve Ablon onun ceza olarak Şamira'yı öldürebileceğinden endişe ediyordu.

Kaybedecek bir saniyesi bile yoktu.

Kızgın kor kılıcı, altın kapıyı kâğıt gibi kesmişti.

“SÖZ BENİM”

Gümüş savaşçıların –kuleye ilk saldıran seçkin isyancı askerler– güçleri yavaş yavaş onları terk etmeye başlıyordu. Yorulmak bilmeden ve cesaretle savaşmışlardı ancak artık ölüm onları tehdit ediyordu. Ablon'la birlikte kuleye saldıran bin Kerubî savaşçıdan üç yüz kadarı hayatını kaybetmişti.

Ancak etrafı çevrilen, bitkin ve üstün düşman gücü karşısında dayanma gücünü yitiren birlik görevini başarıyla yerine getirmişti. İsyanı melekler yaptıkları benzeri görülmedik saldırı sayesinde düşmanın savunma kuşağının düzenini bozmayı başarmışlardı. Geriye kocaman bir

kaos kalmıştı; düzensiz bir şekilde oradan oraya uçan askerler, müthiş bir savaş azmine sahip kahramanları kovalamaya başlamışlardı. Kana susamış düşman komutanları isyancıları yakalayıp öldürme görevini bizzat üstlenmişlerdi çünkü bu sayede birkaç defne yaprağı kazanmayı umut ediyorlardı. Kapıldıkları ihtiras sonucunda birliklerinin düzen içinde olup olmadığına aldırış bile etmiyorlardı; kötüydüler, bencildiler, Yeni Asiler'in ordusunu hafife alıyorlardı.

Gözlerini kör eden hırsları, komutanlara çok pahalıya mal olacaktı.

Çok yakında, Siyon'u çevreleyen dağların gölgesinde kadın okçular altıncı borazanın işaretini bekliyorlardı. Altın zırhlı gömleklerin içindeki güzel savaşçılar sıradağların tamamına dizilmişlerdi ve düşman kale-sini akla gelebilecek her açıdan gözaltında tutuyorlardı. Konuşmuyor, hareket etmiyor, belli belirsiz soluk alıyorlardı. Kaya yarıklarına, kaya parçalarının arkasına, kayalardaki çatlaklara gizlenmişlerdi.

Elinde bir ok bulunan Varna, kulenin üstünde kubbe düzenindeki savaşçıları ve kulenin savunması için terasa yerleştirilen askerleri inceliyordu. Sayıları o kadar fazlaydı ki Zaman Çarkı'nın bulunduğu yer görülmüyordu bile. Bilge Malakîlerin söylediğine göre, bu kutsal nesneleri yerinden oynatmak için bir tanrı olmak gerekiyordu. O halde neden böyle inanılmaz bir askerî güce ihtiyaç duyulmuştu ki?

"Düşmanın kulenin ucunu elde tutmaya çalışmaktan nasıl bir kazancı olabilir ki?" diye sordu zeki general, subaylarına. "En iyi okçuları bir araya getirin. Öncelikli hedefleri terasın üzerindeki garnizon olsun. Kulenin üstündeki bütün melekleri öldüreceğiz."

Subay başını salladı ve diğer kadın okçulara Varna'nın emrini bildirmek üzere sessizce dağın yamacından aşağıya indi.

"Ey zalim tiran, o canlı çanın altında ne gizliyor olabilirsin?" diye geçirdi içinden Varna.

Kerubîlerin birçoğu gibi o da bir avcıydı ve içgüdüleri kendisini pek az yanıltırdı.

Ablon, diğer dünyada da hayatını kurtarmış olan kendini gizleme yeteneğiyle kırmızı taş merdivenlerden tırmandı ve yüksek duvarlı, karanlık görünümlü, yuvarlak bir odaya girdi. Burası, içinde yaşayan kişi kadar meşhur Kapılar Salonu'ydu. En az beş bin yıl önce başlamış olduğu yolculuğunun nihayet sonuna gelmiş olmanın verdiği öfke ve heyecan yüzünden Ablon'un aurası kızgın kor gibi yanıyordu.

Duvarlarda masif demirden yapılmış, kilitli ve mühürlü kapılar vardı. Bu kapıların tokmakları yoktu, sadece ortalarında, üzerinde özel semboller bulunan yuvarlak oyuklar göze çarpıyordu. Buradan aralarında cennet ve cehennemin de bulunduğu pek çok paralel boyuta ulaşmak mümkündü. Ancak Ablon ne bu kapılara ne de salonun tam ortasında bulunan sütunun üzerinde duran, içi ve dışı yazılı, efsanelerle yoğrulmuş kitaba dikkat ediyordu. Bütün önceliğini ana hedefine vermişti.

Salonun diğer köşesinde, bir zafer anıtı gibi kollarından zincirlenmiş Şamira'yı fark etti. Demir zincirlerle bağlı olduğu kapı diğerlerinden daha genişti ve Zaman Çarkı'nın bulunduğu kulenin tepesine uzanıyordu.

Şamira'yla kendisinin arasında ise en korkunç düşmanı duruyordu.

Meleklerin Prensi Mikail; kocaman, etkileyici, merhamet nedir bilmeyen ve mağlup edilemez bir varlık. Miğferiyle kısmen örtülmüş olan yüzünde derin yaralar göze çarpıyordu. Üzerinde pırıl pırıl çelikten yapılmış ve altın süslemelerle bezeli bir tam zırh vardı, alev alev yanan kılıcı Ölümün Alevi ise elindeydi. Beyaz kanatlarının uçları keskin bıçak uçları gibi parlıyordu.

"Aşağılanan melek, tekrar evine, doğduğu yere geldi demek," dedi başmelek kışkırtıcı bir tavırla. "Zafer arayışı içinde ikinci kez Siyon'a saldırıyorsun. Ama o zamanlar Birinci General'in benim yanımda savaştığı, düşmanlarımızı göksel emirle yere serip katlettiği güzel günlerdi." Bu sözleriyle Ablon'a onun emrinde savaştığı günleri hatırlatıyordu. "Şimdi sadece göksel çürümüşlüğü'nün bir resmisin."

Ablon onun bu sözlerine aldırmadı. Her şeyden önce Şamira'yı kurtarmak istiyordu. "Neden burada olduğumu biliyorsun," dedi ve ister istemez Şamira'ya bir bakış fırlattı. "Kara Melek, Lucifer'le anlaşma

yapmamam halinde onu geri alabileceğimi söylemişti. İşte buradayım ve şartlara uyuyorum.”

“Ben onurlu olmayı çoktan aştım Asi Melek,” diye böbürlendi Mikail. “Ben verilen bütün sözlerin ve yapılan anlaşmaların ötesindeyim. Ben eşsizim, mutlak olanım. Ben sözüm, verilen emirim. Ben kendi yasalarımı ve kendi isteklerimi yazdırırım. Son borazan da çaldıktan sonra bütün insanlık son bulacak. Perde yok olacak ve Endor Cadısı'nın ruhu, kendi isteğiyle yok olan ve artık var olmayan bir tanrının, Yahve'nin, varlığının son izi olacak. Ben de iktidarı ele geçireceğim ve kendimi bu kâinatın hükümdarı ilan edeceğim.”

“Bunu yapamadan düşeceksin, başmelek,” diye karşılık verdi Ablon, rakibinin aklını kaçırdığından emin olarak. “Akıl sağlığını çok önce yitirmiştin, şimdi de hayatını yitireceksin.”

Zalim hükümdar tehlikeli bir şekilde sırtıttı. “Peki, beni kim öldürecek? Sen mi, aşağılık melek? Gökten kovulan varlık mı? Aşağılanan, gebertilen kahramanlardan oluşan bir kardeşliğin lideri mi? Baal Berit, Eusin ve başkalarını öldürdüğünü biliyorum ama onlar sadece birer melekti. Ama ben bir başmeleğim, bir devim, kozmosun ilk doğanıym, ışıkla dolu olanın oğluyum. Ben hiçbir zaman mağlup edilmedim ve asla da mağlup olmayacağım. Beni bütün varlıkların üstüne çıkaran kaderimi tamamlamak zorundayım. Birkaç saat sonra Zaman Çarkı durduğunda kelleni isyan eden lejyonlarının önüne atacağım. Böylece kime itaat etmeleri gerektiğini bilecekler!”

Ablon öfkeyle kılıcını ileri uzattı. “Mikail, sen aklını kaçırmışsın! Eskiden Elçi Melek'e ait olan Ateşin Kırbacı şimdi benim elimde. Bu kılıcın alevleri aklın başına getirecek ve düşüncelerini berraklaştıracak. İster iyi, ister kötü sonuçlansın, yaşanacak olan sadece bu!”

Bir an sonra iki gökyüzü sakini alevli kılıçlarını birbirlerine doğrulttular. Fakat daha ilk darbeyi indirmeden altıncı borazan çaldı.

Bu, sonun başlangıcıydı.

ALTINCI BORAZAN – SAVAŞ BAŞLIYOR

Düzlükte isyancılar düzgün saflar oluşturmuşlardı. Baturiel onları yatay ve dikey kanatlar ve sıralar halinde düzenlemişti, dolayısıyla bulutlara dek yükselen geniş, kalm bir duvar teşkil ediyorlardı. Sadece ilk kanattaki askerler yerdeydi. Diğerleri onların üzerinde uçuyor ve coşkuyla savaşmak için bekliyorlardı. Ordunun boyu üç bin metreyi buluyordu; bu düşman kulesinin boyuydu. Ordu bu şekilde ilerleyecekti.

Mızrak ve kılıçla silahlanmış Baturiel, milyonlara liderlik etmeye hazır bir şekilde biraz önden uçuyordu. Henüz geceydi ancak dolunay, çölü sanki birinin son savaş için yakmış olduğu bir lamba gibi aydınlatılıyordu.

İsyancılar, ana lejyonun işini kolaylaştırmak için cesaretle ölüme yürüyen seçkin birliğin katledilişini bulundukları yerden izliyorlardı. Ama yoldaşlarının öldüğünü görmek onların cesaretini kırmıyor, aksine onları daha da yüreklendiriyordu! Hayatını kaybeden her gümüş savaşçı, isyancıların yüreğindeki savaş arzusunu, intikam hırsından doğan

enerjiyi daha da artırıyordu. Bekledikleri her an savaşmak için daha fazla istek duyuyor, zafer kazanmak için öne atılmaya hazırlanıyorlardı.

Tam da çok sevilen bir gümüş savaşçının ölüm anında altıncı bo-
razan işitildi.

Sesin yankısı sona ermeye yüz tuttuğunda Baturiel, Ablon'un sözle-
rini haykırdı: "İyiler için defne yaprağı, kötüler için ölüm! Yaratıcının
ve dünyevi yaratıklarının şerefine!"

Sonra kılıcı ve mızrağıyla saldırıya geçti.

İsyan lejyonu da onu takip etti.

Siyon Kalesi'nde hâlâ gümüş savaşçılarla mücadele etmekte olan sa-
vunmacılar, görkemli isyan ordusunun güneyden harekete geçerek dağ
zincirine doğru ilerlemeye başladığını fark ettiler. Kuşatılanların sayısına
kıyasla, milyonlarca savaşçısına rağmen isyan ordusu küçük bir güç
anlamına geliyordu. Ancak isyancıların enerjisi kötülerini boğmaya, onları
yenilmez olduğunu sandıkları düzenlerine geri çekilmeye zorlamıştı.
Generallerinin birçoğu gümüş savaşçılar tarafından öldürülmüştü ve
diğer komutanlar savunma halkalarını yeniden kurmakta büyük zorluk
yaşıyorlardı.

Daha düzeni tam olarak sağlayamadan üzerlerine altın şimşeklere
benzeyen oklar yağmaya başladı. Dört bir yandan atılan oklar hedefe
tam isabet kaydetti ve kaleyi koruyan savaşçıların bir kısmını yere
serdi. Okların sayısı o kadar fazlaydı ki ayı bile karartan bir bulutu
andırıyorlardı.

Ama bu neredeyse görünmez saldırı hangi yönden gerçekleştirmişti?
Bu kadar iyi hazırlanmış savaşçılar nasıl olup da faka bastırılabilmişti?

Her biri hedefini vuran oklar kulenin tepesinde uçan savaşçıların
hepsini öldürdü ve Varna, Zaman Çarkı'nın bulunduğu avluda siyah
saçlı, açık tenli bir kadının mermer bir sütuna zincirlenmiş olduğunu
gördü. Daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen onun Endor Cadısı
olduğunu tahmin etti.

"Bu, Ölümbüyücüsü Şamira," dedi yanındaki subaya. "Çan düze-
nindeki savaşçılar, Birinci General'in kaleye başka bir yerden girme-

sini sağlamak için tepedeki kadının etrafına bir kalkan örerek onun görünmesini engellediler. Savaşçı melek büyük ihtimalle bir tuzağa düşürülmüş bulunuyor.”

Düşman komutanlarından biri olan Mirdoth, Bin Pencere Kule’den civardaki dağlarda konuşlanmış olan kadın okçuların belirli belirsiz hareketlenmesini fark etti. Artık savaşçıların saldırıya ne kadar açık olduğunu daha iyi anlıyordu. İsyanlıların saldırı planlarını tahmin ederek savaşçıları yeniden düzene sokmaya çalıştı.

“Dağlara uçun!” diye haykırdı. “O aşağılık melekleri gebertin!”

“Hayır!” diye bağırdı bir başka general en az onun kadar yüksek bir sesle. “Kuleyi savunmasız bırakamayız!”

“O zaman savaşçılarımızı bölelim,” önerisinde bulundu Mirdoth. “Ben kendimi isyanlıların hedefi haline getirmek niyetinde değilim.”

“Kulenin içindeki lejyonları çekin!” dedi gümüş savaşçıları tarafından kanadından yaralanmış olan bir diğeri.

Onlar tartışırken yeni bir ok yağmuru yağmaya başladı. Mirdoth’un gırtlığı bir okla delindi ve bir başkası omzuna saplanan bir okla yere serildi. Başka yaralananlar da vardı ancak sağ kalanların sayısı hâlâ çok fazlaydı. Hayatta kalan bir general, kulenin içindeki lejyonların çekilmesine izin verdi.

Böylece Siyon bir anda bir yabancıya yuvasına döndü. Sonsuz sayıda kızgın arı, sivri iğnelerini dikerek uzun sıralar halinde kuleyi terk ediyordu.

Birliklerin kuleden ayrılmasıyla birlikte önemli mekânların hepsi ıssızlaştı ve koridorlar isyanlıların kuleye girmesi durumunda hiç şansları olmayan birkaç muhafızın denetimine bırakıldı.

Uğursuz Kapılar Salonu’ndaysa Ablon ile Mikail göz göze durmaya devam ediyorlardı. İkisi de yüksek bir konsantrasyon içindeydi ve kıvılcımlar fışkıran kılıçlarının kızgınlığıyla aydınlatılıyorlardı. Üstünlüğünden emin olan Meleklerin Prensi ilk darbeyi bekliyor ve rakibinin gerginliğini gülümseyerek seyrediyordu.

Her ikisi de -prens ve asi- keskinleşmiş duyularıyla dışarıdan gelen çığlıkları, ölümcül okların havada ısıklık çalarak boğuk bir sesle savunmacılara saplanmasını ve onları yere sermesini işitiyordu.

"Görünüşe göre savaşçıların faka bastırıldı," tespitinde bulundu Ablon. "Lejyonlarımız saldırıya geçti. Siyon çok yakında zapt edilecek."

"Birliklerin başlarına geleceklere hazırlansa iyi olur! Hepinizi geberteceğiz ve lejyonlarınızın kökünü kazıyacağız. O kadını da kurban edeceğim ve ruhunun özünü tanrısalığa kavuşacağım."

"Çıldırılmış olmaya üzülüyorum Mikail. Koca bir kâinatı yönetecek güce sahip olduğuna inanıyor musun sahiden? Bir insanın ruhuna sahip olsan bile bunu yapabileceğini mi düşünüyorsun? Hükümdarlığın altında gök kubbe bile çöktü, melekler birbirine düştü. Karizman bir yalandan ibaret, meleklerin senden korkuyor. Korkunun boyunduruğu altındaki bir hükümdarlık neye benzer ki?"

"Güçlü olanın kullandığı araç korkudur, karizma veya sevgi değil. Sadece acımasızlık ve baskıyla yönetmek mümkündür. İyi niyet zayıf düşürür, disiplini ortadan kaldırır ve eyleme geçme imkânını yok eder. Sen de bir zayıflık timsalisin general! Şöhretli olanların saflığını yerle bir ediyorsun. Binlerce yıldan bu yana sebep olduğun anarşive tahammül ettim ancak bugün yaratıcı babanın istediği şekilde görevimi tamamlayacağım."

Ablon, hükümdarın bu tuhaf kaderciliğini bir türlü çözemiyordu. Bu absürt inanca nasıl olup da kapıldığını anlamaya çalışırken düşmanın kılıcını alına saplamaya hazırlandığını fark ederek kendisini topladı.

Zalim hükümdar yıldırım hızıyla ve bütün tecrübesiyle saldırıya geçmişti ve Ablon aynen daha önce Lucifer ve Cebrail'e yaptığı kavgalarda olduğu gibi bir an için işinin bittiğini sandı. Ama yüksek bir güç ona yeni bir coşku kazandırdı ve Ateşin Kırbağı rakibinin kudretli silahını karşılamak için yukarı kalktı. Silahlar birbirine çarptığı anda kızgın metallerden fıskıran bir alev, odayı göz kamaştırıcı bir ışıığa boğdu.

"Demek teslim olmak yerine bir de hiç utanmadan direnmeye çalışıyorsun?" diye burnundan soludu gökyüzü hükümdarı.

"Daha da fazlasını yapacağım," diye bağırdı Ablon. Yıldırım hızıyla yana döndü ve kudurmuş bir yırtıcı hayvan gibi saldırıya geçti.

Ancak başmelek çok tecrübeliydi ve hemen savunmaya geçti. Böylece birbirlerine saldırmaya devam ettiler, darbeler birbirini izledi ve her defasında Siyon temellerine kadar sarsıldı.

Kuleyi savunan savaşçılar ok yağmurunun verdiği dehşetten henüz tam olarak kurtulamamıştı ki isyancıların tekrar saldırıya geçtiğini fark ettiler. Baturiel'in komutası altındaki öfkeli lejyonlar tam da planda öngörüldüğü şekliyle ilerleyerek düşmanı kısıp aldılar. Kulenin tepesinden birinci katına kadar her yer altın okların ve gümüş savaşçıların kurbanı olan parçalanmış cesetlerle doluydu.

Seçkin birlikten geriye kalan az sayıdaki savaşçı nihayet yardımın yetiştiğini fark etmişti. Artık şerefli bir şekilde geriye çekilebilirlerdi ancak gökyüzü sakinlerinin hiçbiri savaşmaktan vazgeçmek istemiyordu. Nihai zafere –ya da ölüme– kadar savaşmaya kararlıydılar.

Sonra kaçınılmaz şok geldi. Yeni Asiler'in ordusu her bir katta bir savunma kuşağını hedef alıyordu. Kuleyi savunmaya çalışan milyonlarca muhafız, asilerin saldırısı karşısında geri çekiliyordu. Baturiel ve melekleri, bir bastonun sapını kavrayan el gibi Mikail'in savaşçılarını ezip geçiyordu. Uzaktan bakıldığında, Bin Pencere Kule, birbirlerine vahşice saldıran kanatlı savaşçılardan oluşan kapkara bir kaos andırıyordu. Çatışmanın yaşandığı bölgeler bazen siyah, bazen de kırmızı renge bürünen, yavaşça oradan oraya hareket eden, kıvılcımlarla dolu bir bulut gibiydi.

Savaşın olduğu yerdeki gürültü neredeyse tahammül edilemeyecek boyutlardaydı. Birbirine çarpan metallerin çıkardığı tiz sesler, acı dolu cıgılkılar, ışık çalan oklar ve hedefine tam isabet eden mızraklar. Siyon gökyüzüne doğru kilometrelerce yükseliyordu ancak her dört bir taraf savaş alanıydı ve her an bir savaşçı yaralanıyor veya ölüyordu. Bu yükseklikte hava sadece seyretmekle kalmıyor, binlerce gökyüzü sakininin yakın dövüşü, ısıyı tahammül edilemeyecek bir boyuta da getiriyordu.

İsyancılar avantaşlıydı; cesur, güçlü ve disiplinliydi, zafer kazanacakları daha başından belliydi. Ama binlerce ölü ve yaralının yerini almak için her saniye kuleden yeni kuvvetler çıkıyordu.

"İçeride bunlardan daha ne kadar var acaba?" diye soru Şenial adlı bir general, Adil Baturiel'e.

"Bilmiyorum," itirafında bulunduğu Baturiel düşman saflarına doğru uçarken. "Komutanlara saldırın!" diye bağırdı sonra. "Onları öldürürsek kötüler ne yapacaklarını bilemezler."

Baturiel, elinde kılıcıyla birliğini toplamaya çalışan bir düşmanı liderini gözüne kestirerek taktigini uygulamaya başladı. Bu komutanın adı Lahaş'tı ve Mikail ile Cebrail'in arasının bozulmasından önce disiplinsiz ancak nüfuzlu bir subay olarak tanınırdı. Komutan pozisyonunu yağcılık ve dalavereyle kazanmıştı, Adil Baturiel biraz da bu yüzden onu hedef alıyordu.

Bir mızrak ustası olan Baturiel silahını Lahaş'a doğru fırlatı. Mızrak neredeyse gözle görülmeyecek bir hızla uçtu ve rakibinin göğüs zırhını delerek onu oracıkta öldürdü. Meleğin kanatları kapandı, gözleri döndü ve biraz aşağıda savunma kuşağında savaşmakta olan askerlerinin tam ortasına düştü.

Mikail'in subaylarından biri ona arkasından yaklaştı fakat Baturiel ondan önce davranarak çelik silahtan son anda kaçtı ve hızla öne atılarak rakibine bir kroşe savurdu. Melek, kulakları sağır eden savaş gürültüleri arasında sessizce olduğu yere yığıldı.

Baturiel ise kılıcını çekti ve tekrar savaşa katıldı.

ATEŞ MELEKLERİ SALDIRIYA GEÇİYOR

Ablon ile Mikail kulenin tepesinde dövüşmeye devam ediyordu. Kılıçlar birbirine çarpıyor ve Birinci General direniyordu ancak Meleklerin Prensi açık bir üstünlüğe sahipti ve bütün darbeleri muazzam bir ustalıklı karşılıyordu.

Ablon aşağıdan ve yukarıdan, sağdan ve soldan saldırmaya çalışıyor, Mikail'in başını ve gözlerini hedef alıyordu. Mikail kendisini o kadar güçlü bir şekilde savunuyordu ki her savunma hamlesinden sonra saldırıya geçiyor ve Ablon altta kalmamak için bütün kas gücünü kullanmak zorunda kalıyordu.

Meleklerin Prensi bir kez daha öne atılmıştı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki darbeleri havada birkaç saniye sonra kaybolan ışıklı izler bırakıyordu. Bir insan bu mücadeleye tanık olsaydı, darbeleri göremezdi bile. Mikail'in hızı bu kadar üstündü.

Meleklerin Prensi büyük bir ustalıklı dövüşüyordu. Her defasında fazla güç harcamadan saldırıyor, sadece rakibini yormayı amaçlıyordu. On on beş darbeden sonra havalandı ve Ablon'un arkasında yere indi. Birinci General ancak bütün güçlerini kullanarak arkasına dönmeyi başarabildi fakat savunma pozisyonu alamamıştı. Ölümün Alevi'nin Ateşin Kırbağı'na çarpması sadece şanslı bir tesadüfün eseri idi; bu darbe zırhına inseydi mutlaka ölmüş olacaktı! Bu muazzam darbe yüzünden arkasındaki duvara öyle bir şiddetle çarptı ki sağ kanadındaki birkaç kemik kırıldı. Ağzından da kan boşalıyordu ancak yine de hiç vakit kaybetmeden doğruldu.

Hayatında hiç bu kadar güçlü bir rakiple çarpışmamıştı. Hatta efsanevi savaşlarda bile karşısına bu kadar tecrübeli savaşçılar çıkmamıştı.

"Teslim ol artık asi!" diye bağırdı tiran. "İnatçılığınla sadece ölümünü geciktiriyorsun! Diz çök ki bunu kısa yoldan halledelim."

Ablon şaşırdı. Ne tuhaf bir teklifti bu böyle! "Bir başmelek merhamet mi gösteriyor? Kâinatı acımasızlık yönetmiyor muydu?"

Mikail cevap vermedi. Bir saniye için kalbinde adaletin sesini kırmıladı ve Eskiçağ Savaşları'yla göksel babasının o sevgi dolu, merhametli yüzünü hatırladı. Meleklerin Prensi'nin de sevme yeteneğine sahip olduğu günler vardı ancak bu sevgi onu kıskanç olmaya itmişti. Bu, Yahve'nin kendi özünden insan ruhunu yaratarak dünyada başmeleklerin aslında kendilerine ait olduğu görevleri insanoğluna verdiği günlerde gerçekleşmişti. Başmeleğin içindeki sevgi, nefrete dönüşmüş ve bu da tiranlığa giden yolun önünü açmıştı.

"Neden, Kanatlı Prens?" diye karşılık verdi Ablon inatla. "Nasıl olup da bu kadar derinlere düşebildin? Neden sana emredilene yapmadın, neden insanlara bu armağanın verilmesine sevinmedin? Onlara iyi olanın yolunu gösterseydin belki de savaş ve şiddet denilen şey asla bilinmeyecekti. Tam da bu yüzden meleklerle ve insanlara liderlik etmek, onlara erdemin yolunu göstermek için taç giymedin mi?"

Mikail'in gözlerinde bir umut ışığı parladı. "Orion da seninle aynı fikirde olurdu," diye kabul etti. "Atlantis'i de aynen bu şekilde yönetiyordu. Ama ben bükülebilir değilim. Yüceler Yücesi'nin nurundan yaratılmış olduğum için o saf olmayan yaratıklara hizmet etmeyi reddediyorum! O pis mağaralarında sürünen iğrenç hayvanlara nasıl tapınabilirdim?"

"İnsanlar tanrıların varisleri ve ruhlarında yaratıcının mirasını taşıyorlar," diye itiraz etti Ablon. "Bunu kabul etmen gerekirken gururun seni kan dökmeye itti."

Mikail dehşetle kılıcını indirdi ve bu çıkmazdan nasıl kurtulabileceğini düşünmeye başladı. "Ben de sana sorayım o zaman Asi Melek, neden benimle savaşıyorsun? Sen de binlerce kanlı savaşta yer almadın mı? Sen de sana göre çürümüşün biri değil misin?"

"Bunu reddetmiyorum," diye karşılık verdi Ablon. "İşlediğim cina-yetleri haklı çıkarmak gibi bir niyetim de yok. Ne benim ne de senin yaptıklarını yargılamak niyetinde değilim. Ama artık geri dönüş yok. Sevdığım ve bana güvenen çok kişi var. Onlar için kanımın son damlasına kadar dövüşeceğim, bunun için bir can daha almam gerekse bile."

"Öldür onu!" diye bağırان Şamira'nın sesi duyuldu birden şaşırtıcı bir şekilde.

Ablon onun düşüncelerindeki bu değişikliğe şaşırılmıştı; Şamira bu ana dek her zaman barışçıl biri olmuştu. Muhtemelen büyük bir manevi baskı altında olmalıydı.

Ancak tekrar bir çılgınlık krizine giren Mikail aniden saldırıya geçti. Yüzündeki şüphe uçup gitmişti ve hileli bir manevrayla Ölümün Alex'in Ablon'a doğru savurdu. Bu şiddetli darbe, Ateşin Kırbacını Ablon'un elinden koparıp attı. Kılıç taş zeminde derin bir iz oluşturarak salınan öbür ucuna doğru kaydı ve duvara yakın bir yerde durdu.

Savunmasız generalin Tanrı'nın Gazabı'nı çağırmasına fırsat kalmadan Mikail tekrar saldırıya geçti. Ablon son anda kurtulabildi ancak kaçtığı yer, başmeleğin onu köşeye sıkıştırmasına çok uygundu.

Mikail bir dönüş yaparak Ablon'un köşeden çıkmasını engelledi ve kılıcını ona doğrulttu. "Yolun sonu aşağılık melek! Daha öteye gide-meyeceksin. Yolculuğun sona erdi!" Sonra ölümcül darbeyi indirmek üzere acımasızca silahını kaldırdı.

Ancak Tanrı'nın Gazabı, kahramanı bir kez daha kurtaracaktı.

Mikail müthiş bir ustalıkla silahını savurdu ama Ablon yere düşer-ken gizli silahını kullandığını hissetti. Bunu nasıl yaptığını kendisi de bilmiyordu ancak görünüşe göre daha önce hiç bu kadar güçlü olma-mıştı. Tanrısal enerji bütün vücudunda dolaşüyor, atomlarını harekete geçiriyor ve bütün gücünü çelik sertliğindeki yumruklarında topluyordu. Göksel tiranın yüzüne indirdiği yumruğu, gözle görülmesi bile, altın bir aurayla çevrelenmişti.

Mikail bunu hesaba katmamıştı. Sadece yumruğun yaklaştığını ve burnunun üzerinde patladığını görebilmişti. Miğferi zarar görmüştü, kendinden geçerek geriye doğru birkaç adım attı ve yere düştü. Bur-nundan kanlar boşalıyordu ve bir an için gözleri karardı. Öksürerek duvara tutunmaya çalıştı.

Ablon'un yumruğu, Şamira ile arasında uzanan yolu açmıştı. Ancak darbenin etkisiyle Apollyon'un, kemerine bağlı olan kara tüy yerinden çıkmış ve karanlığın içinde gözden kaybolup gitmişti.

Mikail doğrulmaya çalışırken Ablon onu öldürebilirdi ancak bunu yapmak yerine önce Şamira'yı zincirlerinden kurtarmayı tercih etti. Ne de olsa bu savaşa onun uğruna girmiş, Siyon Kalesi'ne onun uğruna sızmıştı. Bu yüzden önce Şamira'ya yardım edecekti.

Kalenin içindeki lejyonların diğerlerine katılmasına rağmen asilerin zafer kazanacağı çok açıktı. Kuleyi savunurken saf dışı kalan askerle-rin yerini içeriden gelenler alıyordu ancak bu bile isyancı ordusunun cesaretinde kırılmaya yol açmıyordu. Dağlardaki okçular oklarını at-maya devam ediyorlardı ancak bunu arkadaşlarına zarar vermemek

için dalgalar halinde değil, tek tek hedef gözeterek yapıyorlardı. Ölen askerlerin bedenleri artık kulenin etrafındaki merdivenleri de kaplamaya başlamıştı ve ele geçirilemez denilen kalenin kırmızı taşları giderek daha da kızarıyordu.

Derken ufukta ateşli bir bulut halinde bir grup gökyüzü sakini belirdi. Vücutlarından kırmızı alevler fışkırıyor, yumrukları yaşayan meşaleleri andırıyordu. Asiel'in liderlik ettiği bu isyancı meleklerin ne zırhları ne de silahları vardı. Bunlar savaşçı değildi, temel doğa güçlerine hükmeden İşim melekleriydi. Tam kulenin boşaldığı anda savaş alanına ulaşmışlardı. Görevleri kuleye saldırmak, bu zulüm simgesini ateşe vermek ve böylece Mikail'in en fazla gurur duyduğu şeyi tahrip etmektir.

Baturiel, Asiel ile birliğinin yaklaştığını görünce adamlarına emir verdi: "Gümüş savaşçılar, arkamda ok düzenine geçin!" Seçkin savaşçıların en az yüzü hayatta kalmıştı ve cesur generalin emrine derhal uydular.

Adil Baturiel, ateş meleklerinin tehlikesizce kaleye girmelerini sağlayacak bir köprü kurmak için bu kahramanlara, arkasında çiftlerli sıraya geçmelerini emretti. İşim melekleri kayda değer etkilerine rağmen savaşçı değillerdi ve savaşın kızgınlığında saldırıya çıktılar.

Böylece gümüş savaşçılar ve komutanları saldırıya geçtiler ve geçici bir gök köprüsü oluşturarak İşimlerin, kulenin bu arada savunmasız kalan sayısız penceresinden içeri girmelerini sağladılar.

Ateş melekleri Siyon'un salonlarına –muhteşem cam pencereleri, görkemli sütunları ve kubbeli tavanları olan devasa, boş mekânlar– girerek etrafı ateşe vermeye hazırlandılar.

Peki, Birinci General nerelerdeydi? Henüz geri dönmemişti.

Kutsal Alev onu beklemeye karar verdi.

SIYON'DA İHANET

Ablon bir kanat çırpışıyla Kapılar Salonu'nda havalandı ve odanın ortasında duran, üzerinde Hakikat Kitabı'nın bulunduğu rahlenin üzerinden

uetti. Bir eliyle duvara tutundu, diğeri eliyle de Şamira'nın boğuk bir şkırtıyla yere düşen zincirlerini kırdı.

Ablon fazla düşünmeden Endor Cadısı'nı kollarına alarak göğsüne bastırdı. "Seni güvenli bir yere götüreceğim. Aşağıda birçok boş oda var," dedi. Onu kurtardığı için çok seviniyordu fakat teninin kokusu onu şşırtmıştı. Sanki başka bir koku, her zamanki kokusunu bastırıyor gibiydi. Cildinde bir tuhaflık vardı, hatta kalp atışları bile her zamanki gibi değildi. Kapılar Salonu'nun diğeri tarafında Meleklerin Prensi ayağa kalkmaya çalışıyordu. Miğferi zarar gördüğünde, ortasında beyaz bir tutam olan saçları da dağılmıştı. Ölümün Alevi'ni eline alarak Şamira'nın Ablon'un omzuna yaslanmış olan başına dik dik baktı. Endor Cadısı'nın kahverengi gözleri birden maviye dönüştü ve çehresi şeytani bir görünüm aldı.

Ablon –elinde kılıcı olmadan– çıkışa doğru yöneldiğinde salonda bir şeylerin değişmiş olduğunu fark etti. Kollarında Şamira olduğu halde uygun bir kaçış yolu bulmak için etrafına bakınırken birden korkunç bir ayrıntı dikkatini çekti.

Üzerinde yuvarlak oyuklar ve karakteristik semboller bulunan çok sayıdaki mistik kapıdan biri, cehenneme giden yolun kapısı, yarıya kadar açıktı!

Tepki göstermesine fırsat kalmadan, ölümbüyücüsünün göğsündeki küçük eli bir pençeye dönüşerek giderek büyüdü. Sivri, siyah, keskin parmaklar Ablon'un gırtlığına gömüldü ve etini yardı.

Asi Melek kadını derhal bıraktı ve kanlar içinde dizlerinin üzerine çöktü. Şahdamarı parçalanmıştı ve birkaç dakika sonra ölmesi kaçınılmazdı.

Ablon kendinden geçmek üzereyken dehşetle ve dili tutulmuş bir halde Şamira'ya baktı ve kalles celladının gerçekte kim olduğunu anladı.

Karanlık Başmelek Lucifer, üzerinde beyaz renkte, altın bir levhayla süslü bir tuniğin içindeydi. Hatta bir kılıcı bile vardı. Bu çok ender rastlanan bir durumdur, normalde silah taşıdığı hiç görülmezdi.

Ama Şeol'ün efendisinin Siyon'da ne işi vardı ki? Kuleye nasıl ulaşmıştı? Onu kim çağırmıştı? O bir demondur ve gökyüzünün en azlı düşmanlarından biriydi!

"Şeytanın birçok sureti vardır," diye fısıldadı Sabah Yıldızı. "Bunu mutlaka bir yerlerde duymussundur." Yarasa kanatlarını kapattı ve sivri parmaklarını teatral bir şekilde birleştirdi.

"Lucifer!" diye bağırdı Ablon nefes almaya çalışarak. "Seni hain! Beni aldattın..."

"Seni aldatmak mı?" diye karşılık verdi Lucifer öfkeyle. "General, hiç olmazsa sahip olduğum büyük yeteneklerin hakkını ver! Bu bir illüzyon numarası değil, dönüştürme yeteneği. Bu yeteneğimi önceden de biliyor olmalısın."

Ablon bir şey söylemedi. Canı feci şekilde yanıyordu ve boğazından akararak göğsüne yayılan kendi kanıyla boğulmak üzereydi.

"Anlamaya çalış Ablon, bu kişisel bir şey değil. Bu korkunç savaş engellemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Seni yanıma çağırarak ittifak kurmayı bile teklif ettim. Ama sen bunu geri çevirmekle bana başka çare bırakmadın." Lucifer üzgün bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Gerçekten çok üzgünüm! Teklifimi kabul etmiş olsaydın, bugün burada -sen, ben ve Mikail- belki de yeni bir dünya kuracak, kâinatın tamamına hükmedecektik. Kozmosun ihtişamı karşısında dünya bir toz zerresinden başka nedir ki? Kim bilir daha kaç gezegeni iskân edebilirdik! Kim bilir daha kaç güneşe hükmedebilirdik!" Sonra yeniden ciddileşti. "Armageddon bir son değil, bir başlangıç."

"Ama ya devrim..." Ablon öksürdü. "Gökyüzündeki savaş?.."

"Düşüşümü kardeşimle birlikte güzelce planladık ve sahneye koyduk," diye sözlerine devam etti Şafağın Oğlu ve Meleklerin Prensi'nin görüntüsü ölmekte olan generalin kısıtlı bakış açısına girdi. "Birlikte cennete ve cehenneme, aydınlığa ve karanlığa hükmedecek, sonunda hakkımız olan ödülü elde edecektik. Komplomuz için çift taraflı bir ajanı, üst kat ile alt kat arasındaki tek iletişim kanalı olan Kara Melek'i kullandık. Bu varlık, varoluşun farklı katmanları arasında dilediği gibi hareket edebiliyor. Cadının özüyle artık özgür iradeye de sahibiz ve perdenin

ortadan kalkmasıyla birlikte nüfuzumuzu kısıtlayan sınırlar da ortadan kalkacak. Sonsuz kudrette, tek bir irade sahibi olarak, kaderimizi yerine getirecek ve birer tanrı olacağız. Işığın Tanrısı ve Karanlığın Tanrısı. Ebediliğin yegâne hükümdarları!”

“İktidarı paylaşacak iki başmelek mi?” Bu o kadar komik bir durumdu ki Ablon başarabilse gülecekti.

“Geçmiş günlerde yaşananları bilmediğin için kısıtlı bir bakış açısıyla konuşuyorsun. Çok uzun bir zaman önce, henüz ışık yokken, Aydınlığın Tanrısı Yahve ve Karanlığın Tanrısı Tehom vardı. Yaratıcı, Eskiçağ Savaşları'nda kendisinin yanında savaşmamız ve Karanlığın Tanrıları'nı mağlup etmemiz için bize yaşam armağan etti. Her şey bittikten, Yüceler Yücesi zafer kazandıktan ve yaratılış işini bitirdikten sonra amacına ulaştığı için kendisini gereksiz hissetti. Tanrı'nın en büyük hatası, kendisinden başkasını tanrı yapmamasıydı çünkü kendisine meydan okuyabilecek hiç kimse kalmadığı için canı çok sıkılmaya başlamıştı. Biz bu hatayı yapmayacağız. Işık ve karanlık daima var olacak; bu iki krallık daima birbirinden ayrı kalacak. Biz ebedî ve ezeli olacağız, her birimiz kendi krallığında hükmedecek. Kâinat geçici olduğu için yaşam kıvılcımı bizim içimizde var olacak. Bundan sıkıldığımız zaman da hayatla dolduracağımız veya yok edeceğimiz başka dünyalar olacak; açlığımızı dindirebileceğimiz başka yerler. Kozmosta ne melek ne de insan olacak; burayı başka bir ırkla, bize sadık hizmetkârlarla dolduracağız. Bu çifte hükümdarlık sonsuza kadar yaşamamızı sağlayacak. Böylece birlikte tasarladığımız plan da tamamlanmış olacak,” diye sözlerini bitiren Lucifer, kardeşine yaklaştı. “Ne cennette ne de Şeol'de birbirimizden bir an bile şüphe ettik,” diye böbürlendi. “İletişimin nelere kadir olduğu hayrete şayan! Sanırım ben doğuştan politikacıym.”

Meleklerin Prensi Mikail, Ölümün Alevi'ni tekrar kınına soktu ve Ablon'a yaklaştı. “İştar gerçeğe oldukça yaklaşılmıştı,” dedi. Kara Melek tarafından öldürülen ilk asi İştar.

“Ha, evet, doğru, zavallı kızcağız,” dedi Lucifer düşünceli bir tavırla. “Onu nasıl unutabildim ki? İştar bir şeylerden şüphelenen yegâne melekti.”

Ablon büyük bir öfkeyle ancak güçleri tümüyle yitip gitmiş bir halde, hâlâ köşede duran Ateşin Kırbaçı'na doğru sürünerek ilerlemeye çalıştı. Düşmanları onun bu nafile çabasını görünce alaycı kahkahalar atıldılar.

"Düşüşümden kısa bir süre önce Mikail ile ben yeryüzünde buluştuk ve diğer başmeleklerden çok uzakta, komplomuzun ayrıntıları hakkında konuştuk. O civarda dolanan İştâr, auralarımızı hissederek varlığımızın farkına varmış. Böylece sırrımızı da öğrenmiş oldu. Bizi ele vermesi çok tehlikeli olabilirdi; bu yüzden onu ortadan kaldırmayı tercih ettik ve bu bilgiyi aktarabilmiş olabileceği herkesi takip ettik. Kardeşliğin lanetlenmesinin gerçek sebebi bu."

"Demek geri kalanı hep bahaneydi," diye inledi Ablon. "Asi meleklerin düşüşüne neden olması, sadece bir paravandı. Mikail'in propagandası da bizi susturmak için yaptığı bir numaradan başka bir şey değildi."

"İşler o noktaya gelmeden önce kardeşliği sadece hor görüyorduk. Fikirleri bizim için artık tehdit teşkil etmiyordu... Ta ki o önemsiz olaya kadar. Sonra sizi takip etmekten başka çaremiz kalmadı."

Gücü bitmek üzere olan Ablon, kılıcını kavramak için son bir girişimde bulundu ancak boşunaydı. Kanı yere oluk oluk boşalıyordu ve nabızı giderek hafifliyordu.

Feri sönmekte olan gözlerini cehenneme açılan kapıya dikti ve düşmanlarının aklından geçenleri anlayamayacak kadar yeteneksiz olduğu için kendisine lanet etti.

Tam bu anda Lucifer son bir şaşırtıcı sırrı ifşa etti. "Anahtar. Ona aslında hiç ihtiyacım olmadı, yoksa Şeytan Mağarası'nda onu sana asla vermezdim. Evet, gerçekten de kutsal bir emanetti ancak Siyon yolu en başından beri bana açık olduğu için benim açımdan büyük bir anlamı yoktu. Onu senin aklını karıştırmak için kullandım, görüldüğü üzere bunu başardım da. İyi bir yalan ayrıntılar üzerinde yükselir veya düşer, general."

Konuşacak, hatta herhangi bir tepki gösterecek kadar bile gücü olmayan Ablon sadece inleyebildi. Ateşin Kırbaçı'nın ulaşabileceği bir yerde olmasını ne çok isterdi! Şafağın Oğlu, Kerubi'nin yaşamı gücü karşısında gerçek bir hayranlık duyarak kardeşine bir işaret yaptı ve

ölmekte olan generalin kılıcını almasına izin vermesini belirtti. Gökyüzü hükümdarı da acımadan ziyade sadist bir dürtüyle kılıcı bir tekmede Ablon'un elinin yanına gönderdi. General son bir çabayla kılıcın kahasını kavradı. Bunu bir daha asla bırakmayacaktı!

"Elinde kılıçla ölmek istiyorsan," dedi şeytan, "bence bir sakıncası yok."

Lucifer gitmeye hazırlanarak suç ortağına döndü: "Gel Mikail. Sohbetime daha güvenli bir yerde devam edelim. Yukarıda hava daha iyi." Zaman Çarkı'nın bulunduğu avluda gerçek Şamira kilitliydi. "Asi Melek orada cadiya son bir kez bakabilir."

Meleklerin Prensi, Ablon'u zırhının yakasından kavradı ve terasa doğru sürüklemeye başladı. Bu arada kürsünün üzerindeki Hakikat Kitabını da almıştı.

Sabah Yıldızı, arkasında Mikail olduğu halde merdivenleri tırmandı. Ablon'un kanı yerde kırmızı, meşum bir iz bırakıyordu. Kapılar Salonu'nun zemininde ise bir kan gölü oluşmuştu.

Kerubî'nin beyni ve kasları artık çalışmıyordu ancak parmakları alevler içindeki kılıcı hâlâ sıkı sıkı tutmaya devam ediyordu.

KOZMOSUN MERKEZİNDEKİ ŞEHİR

Stiks Nehri'nin kırmızı ve dalgalı sularında yol alan Leviathanlar, yolcuları bunu bilmeseyse bile, hedeflerine giderek yaklaşıyorlardı. Kayıkçılar, orduları sıra dışı, akıllı ve tecrübeli cehennem prenslerinin bile varlığından haberdar olmadığı boyutlardan geçirmişlerdi.

Yokluğun son kısmı demonların büyük bir korkuya kapılmasına neden olan gizli bir evrenden geçiyordu. Kötü bir yer olduğundan değil, sadece akıllarıyla bunu kavrayamadıkları için ürkmüşlerdi. En korkunç şeyleri gördüklerini ve yaşadıklarını düşünen nüfuzlu düşmüş melekler için bile burası yaşam ile ölüm arasında bulunan, akıllara durgunluk veren bir yerdi.

Leviathanlar, Stiks'in iki ana kolundan birinin üzerinde yol alıyorlardı. Dalgalar paslı, yeşile çalan demir duvarlarla desteklenmiş kıyıya

vuruyordu. Burası çok etkileyici bir şehir gibi görünüyordu ancak bilinen tüm diğer şehirlerden farklıydı. Yerden dikenli tellerle çevrili yüksek kuleler fıskırıyordu. Binalardan bazılarının çatısı aşağı bakıyor ve havaya asılmışa benziyordu, sanki şehir devasa bir kürenin içine monte edilmiş gibiydi. Ancak büyüklüğüne rağmen nemli ve bunaltıcı bir yerdi burası. nefes almayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Etrafta hüküm süren ölüm sessizliği, sanki biri arkasında ağır zincirler sürüklüyormuş gibi tiz seslerle bölünüyordu. Nehrin kıyısında bu çılgın şehrin dehşet verici sakinleri sık saflar halinde bir arada duruyordu; bunlar havada süzülen, ufak tefek, tıknaz, metal tenli ve uzuvları olmayan varlıklardı. Yüzleri yoktu ama gelen geçenleri süzen, kapağı olmayan tek bir gözleri vardı. Sanki iyi ya da kötü, hiçbir duyguya sahip değillermiş gibi boğucu bir aldırılmazlık yayıyorlardı etraflarına. Bu anlamda kayıkçılara benziyorlardı; gizemli, anlaşılmaz yaratıklardı.

Asmodeus bu oldukça tuhaf manzarayı şaşkınlıkla izliyordu. "Orion," diye fısıldadı demon, Atlantis'in düşmüş kralına, "sen çoklu evrenin sırlarıyla yoğun bir şekilde ilgilenmiştin... Bu korkutucu yer hakkında ne diyorsun?"

Satanî demon kulelere baktı ve başını önüne eğdi. Burası Xandria, kozmosun merkezindeki şehir," dedi pek de kendinden emin olmadan. "Gerçek bir şehir olmamasına ve kozmosun merkezinde bulunmamasına rağmen Malakiler burasını böyle adlandırıyor."

"Peki, bizi kıyıda seyreden bu tuhaf tipler kim?" diye sordu prens bakışlarını metal tenli varlıkların üzerinde gezdirerek. "Etrafa ne özlelerini ne de yaşam enerjilerini yayıyorlar."

Orion omuzlarını silkti. "Bunların kim olduğunu bilmiyorum ancak düşman bir kozmik küreye ait oldukları kesin, bu yüzden de onları anlayamıyoruz. Bizimkinden farklı bir enerji türüyle besleniyorlar. Bu konuda daha fazla tahmin yürütmek budalaca olur." Bu sözlerle birlikte sohbet de sona ermişti.

Geminin kıçındaki sekiz soylu cehennem sakini, filomun ağız bu yülüymüş gibi kendiliğinden açılarak ilk gemiyi içine alan bir tünele doğru ilerleyişini seyreliyordu. Şeytanlar ve hayalet kollelele vaskle

Leviathanlar teker teker bu tünelde kaybolarak yolculuklarına yer altında devam ediyorlardı.

Kısa bir süre sonra yolculuklarının hedefine –eter katmanına– ulaşacaklardı.

YILAN ZEHİRİ

Siyon'un etrafında sürüp giden savaşta milyonlarca melek ölürken, Asiel ile İşimler içeride bekliyordu. Birbirlerine bu kadar yakın durmalarına rağmen o soğuk, muazzam ve bomboş salonlarda bir karınca sürüsünü andırıyorlardı. Bütün destek lejyonlarının kulenin dışına çıkmış olması sebebiyle kale artık savunmasızdı; ölüm sessizliği hüküm sürüyordu ve oldukça karanlıktı. Ay ışığı pencerelerden içeri düşüyor, görkemli salonların bir kısmında bulunan muhteşem bronz sütunların üzerinde hüzünlü gölgeler oluşturunuyordu.

Kutsal Alev ve adamları –yumruklarından ebedî ışık yayılan ateş melekleri– odaları araştırıyor ve kalenin kalbine, ateşe vermeyi istedikleri orta eksene giderek yaklaşıyorlardı. Aslında bu işe hemen başlayabilirlerdi çünkü kutsal alevleri o kadar yoğundu ki taşı, camı, hatta bronz bile yakabilirdi. Ancak Asiel harekete geçmeyi biraz geciktiriyordu çünkü patlamaların daha etkili –ve daha hızlı– bir tahribatı mümkün kılacağı noktayı, merkezi isnat hattını bulmayı istiyordu. Bu gecikme, henüz savaş alanına dönmemiş olan Ablon'a belirli bir zaman da kazandırıyor.

Grup nispeten küçük, cılız bir şekilde aydınlatılmış, kubbeli bir koridora girdi –üst katlarla da bağlantısı bulunan ve Melek Yolu olarak da adlandırılan labirent yollarından biri– ve sonunda kuzey tarafı açık, dört köşe sütunlar tarafından taşınan geniş, boş bir koridora ayak bastı. Ateş melekleri pencereden savaşın gidişatına şöyle bir baktılar ve isyancıların nasıl müthiş bir kararlılık ve güçle kuşatma altındaki melekleri köşeye sıkıştırıp savunmalarını kırdıklarını ve nihai zaferin önünü açtıklarını gördüler.

Asiel alev saçan elleriyle karanlığı dağıttığında yerde dikkatini çeken bazı tuhaf izlerin varlığını şaşırarak fark etti. Yerdeki kalm taş kaplamaların üzerinde birtakım izler vardı. Sanki birisi geçerken burada ayak izlerini bırakmıştı – ya da en azından böyle görünüyorlardı. Yere eğilip izleri dikkatle incelediğinde muhtemelen aşındırıcı bir sıvı tarafından oluşturulmuş küçücük deliklerin varlığını fark etti. Yoksa bunlar ateş gözyaşları mıydı?

Asiel yerdeki izleri elledi ve henüz sıcak olduklarının fark etti. Bu tür izleri ancak en az kendisi kadar, hatta daha da kudretli, temel güçlere hükmedebilen bir varlık bırakmış olabilirdi. Asiel en sert taşları bile eritebilecek sıcaklıktaki alevleri sadece İşimlerin yaratabileceğini biliyordu, bu yüzden de –dost veya düşman– kendi kastından birisinin burada bulunduğunu düşündü.

Mikail'in en önemli kalesinde bulundukları için aklına pek de bir şey gelmiyordu: Sadece İşim melekleri değil, Zanathus demonları da ateşe hükmediyorlardı. Ancak aniden hatasının farkına vararak endişeye ve dehşete kapıldı.

"Amael..." diye mırıldandı boğuk bir sesle.

"Burada kalın ve ben dönünceye kadar hiçbir şey yapmayın!" dedi yoldaşlarına.

Diğer ateş melekleri de durumun ciddiyetinin farkındaydı; liderlerinin ne kadar büyük bir sıkıntı içinde olduğunu görebiliyorlardı. Amael gerçekten de Bin Pencere Kule'de bulunuyorsa, Asiel onu sorguya çekmek zorundaydı. Hem de tek başına.

Bir cehennem sakininin nasıl olup da kanatlı hükümdarın kalesinde rahatça dolaşabildiğini aklı almıyordu. Zapt edilemez Siyon Kalesi ne zamandan bu yana şeytanlara sığınak olmuştu ki?

Dikkatli ancak yine de hızlı hareketlerle yürümeye başladı. Kendisini nasıl bir tehlikenin beklediğinin farkında bile değildi.

En öndeki –ve muhtemelen en büyük– Leviathan tünelden çıktı ve büyük bir su altı mağarasına girerek çorak eter katmanına geçiş yaptı.

Stiks buradan itibaren önce çölün içinden geçiyor, ardından da Siyon'un etrafında bir halka gibi duran dağ zincirinin etrafından dolanıyordu.

Prensler, karşılarında uzanan inanılmaz manzarayı uzaktan seyrediyorlardı. Gökyüzüne yükselen kalenin etrafında uçuşan melek orduları kılıçlarıyla birbirlerine saldırıyorlardı. Taraflardan biri, muhtemelen isyancılar, rakiplerine ağır darbeler indirerek üstünlüğü elde tutuyorlardı. O kadar çok kötü melek öldürmüşlerdi ki isyancıların bir zamanlar daha küçük olan ordusu artık kuleyi savunanların ordusuyla aynı büyüklüğe erişmişti. Savaş olanca hızıyla devam ediyordu. Kulenin duvarlarından ve dış merdivenlerinden kanlar akıyordu, yerdeki cesetler kulenin ilk katlarına kadar yükseliyordu.

• Milyonlarca melek ölmüştü, kanatları ve gırtlakları kesilmiş milyonlarca ceset her yerdeydi. Buna rağmen kalenin dışında hâlâ sayısız saldırgan ve savunmacı vardı, çatışmalar bitmek bilmiyordu.

"Sayıca gökyüzü ordularından çok üstünüz", dedi Cellat Molloch, büyük başı ve küçük boynuzlarıyla.

"İyi de nasıl savaştıklarına baksana!" diye bağırdı Asmodeus. "Bizim savaşımların büyük kısmı aptal, zayıf köle hayaletler."

"Bizim de seçkin birliklerimiz var," diye itiraz etti yarasa kanatları ve ateş teniyle etkileyici bir varlık olan Mephistopheles. "Malikilerimiz çok kızgın ve hiddetliler, savaşçı olarak onlarla kimse başa çıkamaz."

"Doğru," diye başını salladı Orion, "ama kime karşı savaşağz ki? Ne yapmamız gerektiğı hakkında hiçbir fikrimiz yok." Böylece hep birlikte bakışlarını geminin kıçında bekleyen Cennet Yılanı Samael'e çevirdiler.

Tiksinç danışman, aristokratlara döndü ve onlara utanmazca bir bakış fırlattı. O zamana dek prenslere tek bir kelime bile edilmemişti ancak Lucifer'in tasarlayıp kuklasına aktardığı stratejinin ne olduğunu aşağı yukarı tahmin edebiliyorlardı. Muhtemelen savaşın sonucunu bekleyecek ve kazanan tarafla pazarlığa oturacaklardı. Bu gerçekleşmediğı takdirde de cehennem ordularını yorgun düşmüş lejyonların üzerine salarak işlerini fazla zahmete girmeden bitireceklerdi. Bu çirkin, kirli bir taktikti ancak şeytani efendilerinin pek hoşuna gitmişti. Düşmüş melekler, bir zamanlar kendilerini gökyüzünden kovmuş olan gökyüzü

sakinlerinin direniş göstereceğini, bunun üzerine de ölümcül gazaplarıyla hepsini yok ederek intikamlarını alacaklarını umuyorlardı. Kanath varlıklar silahlarını bıraksalar bile cehennem prensleri onları kurban edecek ve aşağılayacaktı.

“Taburları hazırlayın,” diye tısladı yılan. “Fakat henüz kılıçlarımızı çekmeyin. Sancakları çekin sadece! Meleklerin Prensi’ne dostluk çağrısında bulunacağız.”

“Ne!” diye haykırdı şişko Mammon kulaklarına inanamayarak.

Prensler o kadar şaşırmışlardı ki bu beklenmedik emir karşısında nutukları tutulmuştu. Göksel taraflardan biriyle, hele de Başmelek Mikail’in yandaşlarıyla bir ittifak kurmak demonlar için büyük bir hakaretti. Kendileri bir zamanlar Mikail tarafından mağlup edilmemişler miydi? Bizzat Lucifer bile bir zamanlar isyanını mahkûm ederek kendisini Şeo’le sürgüne gönderen kardeşini en azılı düşmanı ilan etmemiş miydi? “Bu saçmalık da neyin nesi, seni lanet olası yılan?”

“Bu bir saçmalık değil, efendimizin emri. Ben efendimizin sadık bir kuluyum.”

“Karanlık Başmelek’in düşmanımız olan meleklerle birleşmemizi emrettiğine inanasım gelmiyor,” diye araya girdi Asmodeus ve onun sözleriyle birlikte diğerleri de huzursuzlanmaya başladılar. En öfkeli olanları da Mammon’dü.

“Sabah Yıldızı bizi felakete gönderen biriyle asla ittifak kurmaz. Onun mükemmel bir hafızası var,” diye patladı şişko cehennem sakini. “Bu iğrenç sürüngen yalan söylüyor!”

Liderler –Samael’den ziyade emredilen bu stratejiye duydukları öfkeyle– silahlarına sarıldılar.

“Lütfen sakinleşin beyler,” dedi yılan korku dolu bir sesle. “Sizi temin ederim, bu emir, bu ana dek bu konuda sessiz kalınmasını gerekli gören şeytani efendimizden geliyor.”

Ancak Orion’un dışındaki aristokratlar artık kendilerine hâkim olamıyorlardı. Cennet Yılanı’ndan nefret ediyorlardı ve kariyerine son vermekten büyük bir memnuniyet duyacaklardı. Danışmana en yakı

olan Mammon, başlangıcı yapmak niyetindeydi. Pullu yaratığı parçalarına ayırmak amacıyla baltasını kaldırdı.

Samael güçsüz, işe yaramazın tekiydi ancak çok zeki ve kıvraktı. Şişko prens baltasını kaldırdığı anda ağzını ardına kadar açtı ve iğrenç kokulu zehrini Mammon'un yüzüne fışkırttı. Kocaman silah prensin elinden düştü, kendisi de sırtüstü yere devrildi. Bütün cehennem sakinleri bir anda alarma geçmiş ve tümüyle dikkat kesilmişlerdi.

Yüzünde irin dolu çibanlar belirmeye başlayan Mammon, mezba-
hadaki bir domuz gibi çığlıklar atıyordu. Sürekli kan tükürüyor ve vü-
cudu kasılarak yerde tir tir titriyordu. Zehir nedeniyle etleri ve kasları
şişmiş, gırtlak ve burun delikleri tıkanmıştı. Artık nefes alamıyordu
ve yükselen iç basınç nedeniyle damarları patladı. İç organları ve kalbi
neredeyse aynı anda iflas etti.

Mammon, son bir küfür bile savuramadan, acılar içinde yerde kıvr-
anıyordu. Hemen sonra da kendi tükürüğünde boğularak öldü.

Bu manzarayı seyredenler paniğe kapılmıştı ve hiçbiri Lucifer'in
gözdesine başka bir saldırı girişiminde bulunmadı. Samael ise kah-
kahalara boğulmamak için kendini zor tutuyordu. Mammon'un öfke
nöbeti tam vaktinde yetişmişti çünkü durumun kendi lehine dönmesini
sağlamıştı. Bir düşmüş meleği öldürerek direniş sergilediği için Samael
tekrar saygınlık kazanmıştı.

"Cesareti olan beni yalancılıkla suçlasın," dedi yılan. "Karanlık Baş-
melek böyle arzu ediyor, ben de onun adına konuşuyorum. Memnun
olmayan varsa hemen şimdi buradan gidebilir; sonuçlarına sonradan
katlanacaktır elbette."

Başka çaresi kalmayan cehennem efendileri, onun gerçeği söylediğini
kabul ederek Samael'in iradesine boyun eğdiler. Danışmanın az önceki
davramışı ve sözleri onun ne kadar tehlikeli olduğunu ortaya koyuyordu.
Cehennem prensleri artık onu kıskırtmak niyetinde –ve cesaretinde–
değildiler ve gururlarını bastırmayı başardılar.

Cennet Yılanı üstünlüğü ele geçirince sakinleşmişti. Tekrar başını
kaldırarak dağların ardındaki kalenin etrafında yaşanan savaşı ve yar-
dımına yetişmeleri gereken Başmelek Mikail'in mağlup olmak üzere

olan ordularını seyretmeye başladı. Pullu yaratık daha sonra arkasına döndü ve cehennem prenslerini de taşıyan en öndeki gemiyi takip eden Leviathanları izlemeye başladı. Bakışları gemilerin karınlarında ve güvertelerinde sabırsızlıkla savaşmayı bekleyen milyonlarca demonun üzerinde dolaşıyordu: komutanlar, seçkin birlikler, Satani atlılar, hayalet köleler, Malikîler, savaşçı şeytanlar. Her türden ve kasttan korkunç canavar oradaydı.

"Nihayet cehennemin yeryüzüne taşınacağı gün geldi," dedi krizin etkisini üzerinden atmış olan Samael. "Emri komutanlara duyurun. Kısa bir sonra gemiler demir atacak, taburların o zamana hazır olması lazım."

İlk gemide sadece cehennem prensleri, yüksek rütbeli subaylar ve özel kuvvetler bulunuyordu. Özel kuvvetler, iskelet atların üzerinde tam zırhları içinde bulunan savaşçılar, kurumuş derileri ve ateşten kurukafalarıyla dehşet saçan yaratıklardı. Atlı demonlar uçamıyorlardı ancak binekleri göğe yükselebiliyor ve rüzgârla hareket edebiliyordu.

"Bir soru sormama izin ver, ey danışman..." dedi Asmodeus soru sormaya cesaret ederek, sesinde bir miktar ironi vardı. "Kuşatılanlar bizim hangi tarafta savaşacağımızı biliyorlar mı acaba?"

Samael şu anda kendisinden korkulduğunun farkındaydı ancak şöhratinin her an yeniden tehlikeye düşebileceğini de biliyordu. Cehennem prensleriyle yapılacak bir tartışma, ip cambazlığı yapmaktan farksızdı. Yanlış bir adım yeniden düşmesine neden olabilirdi.

"Başmelek Mikail'in sancağını birlikte çekeceğiz ve böylece ittifak halinde olduğumuzu ilan edeceğiz."

"Ya yardımımızı reddedecek olurlarsa?" diye sordu Mephistopheles.

Cennet Yılanı pullu parmaklarından biriyle savaş alanını işaret etti. "İsyancılar şu anda üstün durumdalar ve pes etmeyecekler. Savunmacıların başka çaresi yok. Yardımımızı geri çevirecek olurlarsa isyancılar tarafından kökleri kazınacak. Ordularımız onları mutlak bir yenilgiden kurtaracak. Savaş bittikten sonra yeteri kadar güçlü olacağımız için kuralları koyan taraf biz olabileceğiz."

Bu doğrudu. Kuşatma altındaki melekler pervasız ve yozlaşmışlardı, kendilerini yenilmekten kurtaracak bir yardımı geri çevirmezlerdi.

Adaleti seven isyancılar ise ideallerine bağlı kalacak ve Satani askerlerle asla işbirliği yapmayacaklardı.

Cehennem prensleri kiminle birlikte savaşacaklarını anlamışlardı. Ancak bunu neden yapacaklardı? Lucifer ezeli düşmanına yardım etmekle ne amaçlıyordu?

Tam bu anda Orion birden korkunç bir şüpheye kapıldı: Acaba bu daha önceden ikisi arasında kararlaştırılmış bir komplo olabilir miydi? Şeol'in efendisi bu yüzden mi savaş hazırlıkları esnasında ortada gözükmemişti? Lucifer, Siyon'un efendisine yardım etmekle neyi amaçlıyordu?

Ve cevaplandıramadığı bir soru daha vardı: Apollyon neredeydi?

SON OK

Lucifer merdivenlerden çıktı ve kulenin en yüksek noktasına açılan, tavan kapağına benzer bir kapıdan geçti. Zaman Çarkı'nın bulunduğu küçük meydana yüzlerce ölü yatıyordu. Bu ölü meleklerin aslında terası savunması gerekiyordu ancak daha saldırının hemen başında isyancı okçuların altın oklarıyla yere serilmişlerdi.

Şamira hâlâ mermer sütuna zincirliydi. Şeytanın geldiğini görünce midesi bulandı. Demon ise ona dikkat bile etmedi, aksine bütün dikkatini savaşa vermişti. Şamira tam bu anda Ablon'un sık sık bahsettiği o komployu hatırladı ve birdenbire her şeyi anladı. Tam o esnada da mağlup generalı zırhından sürükleyen Meleklerin Prensi ortaya çıktı.

Ablon'un boğazında kocaman bir yara vardı ve litrelerce kan kaybediyordu. Kısa bir süre sonra acılar içinde ölecekti. Bir ölü kadar beyaz yüzü taşlaşmış gibiydi, vücudunda hiç güç kalmanıştı. Ama sonun başlangıcında da gözleri parlıyordu ve Ateşin Kırbaç'ını ısrarla elinden bırakmıyordu.

Şamira ona yardım etmeyi çok istiyordu ancak ne kollarını ne de bacaklarını oynatabiliyordu. Sihirli cümleleri düşmanlarının üzerinde işe yaramıyordu. Aklına yapabileceği hiçbir şey gelmiyordu ve kendisini Nemrut'un sarayının avlusundaki o korkunç sahneleri bir kez daha

yaşıyormuş gibi hissediyordu. Büyük bir çaresizlik içindeydi. Ölümünden korkmuyordu ancak en büyük hayalini ve düşünüy, yani günün birinde Ablon'un yanında bir yaşam sürme şansını kaybettiği için çok üzülüyordu.

Mikail, Ablon'u büyük bir şiddetle mermer sütuna doğru, Şamira ile Zaman Çarkı'nın arasına fırlattı. General yere çarptığında altın zırhı çatırdadı ancak yine de parçalanmadı.

"Şamira..." diye inledi zincirlenmiş cadının ayaklarının dibinde. "seni her zaman korumaya çalıştım. Kendi hayatımı savunmak yerine seninkini kurtarabilmeyi çok istedim."

Şamira gözyaşlarını zapt edebilmeyi çok isterdi fakat yanaklarından aşağı sel gibi yaşlar akıyordu. Dağdaki mağarayı, Babil'deki vedalaşmalarını, Roma'da birlikte geçirdikleri günleri ve Ortaçağ'daki buluşmalarını hatırladıkça yüreği titriyordu. Evet, birbirlerine yaratıcının özüyle, o tanrısal duyguyla, gerçek aşkla bağlanmışlardı.

Birbirlerinden hoşlanıyorlardı, hatta mağaradaki ilk kucaklaşmalarından bu yana birbirlerini seviyorlardı ancak nasıl bir tutkuyla bağlı olduklarının, birbirlerini nasıl tamamladıklarının farkına ancak şimdi varabilmişlerdi. Olağanüstü yeteneklerine rağmen iş bedensel zevkler olduğunda oldukça tecrübesiz sayılırlardı.

Ama ışık dolu bir gelecek beklentisini artık gömmek zorunda kalmışlardı. Ablon hayatı boyunca, günün birinde huzur dolu bir hayat sürecekleri hayaliyle sevgilisini ölümünden korumustu. Şamira da sevdiğiyle kol kola yürüyebileceği ışıkl bir geleceği düşünmüştü.

Ama şimdi her şey acı bir şekilde son buluyordu. Ablon ölmek üzereydi ve Şamira da kurban edilecekti. Şamira, zalim Mikail'in Hakikat Kitabı hakkında söylediklerini hatırladı. Gerçekten de başmeleğin söylediği gibi hayatlarının her adımı bu kitapta yazılı mıydı? Kendisinin ve Ablon'un ortak kaderi gerçekten de kainatın yaratılışında mı belirlenmişti?

Eğer öyleyse, ne uğruna mücadele etmişlerdi ki?

Varna elinde yayı ve parmaklarının arasındaki okuyla dağ sırında duruyor ve savaşın gidişatını seyrediyordu. Bütün savaş boyunca kaba okçular dağlardaki mevzilerini korumayı ve isvanet askerleri bebeli aralıklarla yaptıkları çıkışlarla desteklemeyi başarmışlardı. Artık ok

yağmuruna son vermek zorundaydılar çünkü göğüs göğse yapılan savaşta kendi yoldaşlarını yaralayabilirlerdi. Bu yüzden oklarını nişan alarak atıyor ve mümkün mertebe komutanları hedef alıyorlardı. İsyanlılar ise düşmanlarını iyiden iyiye köşeye sıkıştırmaya başlamışlardı ve yeni bir saldırı dalgasına hazırlanıyorlardı. Siyon kısa bir süre sonra bir harabeye dönüşecekti; en azından isyanlılar böyle olacağını sanıyorlardı.

Tam bu anda Varna kartal gözleriyle ok menzili içinde bir zafer fırsatı doğduğunu fark etti. Bulunduğu kayanın üzerinden, kulenin tepesindeki terasta Başmelek Mikail'in Zaman Çarkı'nın etrafında yürüdüğünü görüyordu. Sonra ikinci bir karanlık silüet daha gördü ancak onun kim olduğunu tam olarak anlayamadı.

Mikail'i kalbinden vurabilirse düşman ordusu lidersiz kalacaktı. Bir başmelek bile hayati bir organından vurulduğu takdirde hayatta kalamazdı. Aradaki mesafe Varna için önemli değildi; daha uzak mesafelerden bile düşmanlarını vurmıştı. Zaten Meleklerin Prensi de böyle bir saldırıyı beklemediği için altın okun menzilinin içinde kalacaktı.

Derhal onu hedefine aldı ve uygun anı beklemeye başladı. Dost ve düşman binlerce melek, atış hattının tam ortasında savaşıyordu. Her an karşısına bir savaşçı çıktığı için istediği gibi nişan alamıyordu. Sonra birden bir boşluk oluştu ve Varna okunu bıraktı.

Kutsal ok havayı yararak hükümdarın kalbine doğru ilerlemeye başladı.

Ancak Mikail'in de bir defasında söylediği gibi o bir başmelek, bir dev, ilk gökyüzü sakini, Tanrı'nın ilk oğluydu. Eskiçağ Savaşları'nda mücadele etmiş ve çok yaşlı tanrıları mağlup etmişti. Yaşayan en yaşlı ve en güçlü varlıktı.

Keskinleşmiş duyuları sayesinde başmelek tehlikeyi algıladı, savunma pozisyonuna geçti ve kanatlarını bir yelpaze gibi açtı. Çeliği bile kesebilecek keskinlikteki kanatları, havadaki oku şaşırtıcı bir süratle ikiye böldü. Okun bir kısmı terasın zeminine saplanırken diğer kısmı savaş alanında gözden kayboldu.

Varna okunun hedefini tutturamadığını görünce çaresizlik içinde geriye doğru bir adım attı. Daha önce asla hedefini iskalamamıştı ve ne yapacağını bilemiyordu.

Mikail büyük bir öfkeyle yaralı askerlerden birinin yerde duran mızrağını kaptı. "Bu isyancıların akıllanmaya hiç niyeti yok," diye homurdandı.

"O elinde yay tutan var ya, bu onun işi," dedi olayı takip eden Lucifer.

Meleklerin Prensi yoldaki engellere aldırış etmeden mızrağı fırlattı. Silah ısıklık çalarak uçmaya başladı, yoluna çıkan düzinelerce meleği delip geçti, sonunda da hedefine ulaştı ve okçunun zırhlı gömleğini delerek, vücuduna girdi.

Varna olduğu yere yığıldı. Kanı kayaların üzerine boşalıyordu.

Subaylarından biri onu tutmak istedi ancak çok geç kalmıştı. Savaşçı, daha yere düşmeden ölmüştü.

SARILMIŞ SANCAK

Leviathanlar Stiks Nehri'nin kıyısına dizildiğinde, Samael onlara ilerleme emri verdi. Adamlarından birine geminin karnına inip bir paket getirmesini söyledi. Paketi açtığında ortaya gümüş bir göndere sarılmış olan Başmelek Mikail'in sancağı çıktı. "Müttefiklerimize bununla işaret vereceğiz," dedi. "Bir sancaktar tarafından en önde taşınacak."

"Bunu da nereden buldun?" diye sordu sinek yüzlü, böcek vücutlu iğrenç bir yaratık olan Beelzebub. Cehennem prensleri Cennet Yılanı'nı kötü duruma düşürmeye çalışıyorlardı fakat Samael'in çok kıvrak bir dili ve keskin bir zekâsı vardı.

"Bizzat Şafağın Oğlu'ndan," diye karşılık verdi.

"O zaman bir sonraki soruyu sorayım," dedi bu defa Cellat Molloch. "Karanlık Başmelek bu sancağı nereden bulmuş?"

"Şüphelerini kısa bir süre sonra doğrudan efendimizin kendisine sorabilirsin," diye karşılık verdi Cennet Yılanı.

Molloch buna bir şey diyemedi.

Danışman tekrar talimatlarını vermeye başladı. "Siz ordularınızın başına geçmeye başlayın. Onları karada ve havada düzene sokun. Sonra davulları çalmaya başlayacağız."

Gemilerin rampaları indirildi ve milyonlarca demon aşağıya akmaya başladı.

“Ya sen?” diye sordu Asmodeus. “Bizimle mi geleceksin yoksa gemide mi kalacaksın?”

“Size hemen katılacağım ama önce şu pisliği temizlemem lazım,” diye karşılık verdi yılan, yan gözle şişkonun kalıntılarına bakıyordu.

Samael dev bir yılan gibi ağzını açtı ve Mammon’un önce kafasını, sonra da geri kalanını mideye indirdi. Bu manzara karşısında, ne kadar sadist ve yozlaşmış olurlarsa olsunlar, cehennem prensleri bile tiksindiler ve güverteye yayılan zehirli tükürükten kaçmaya çalıştılar.

Samael birkaç saniye içinde Mammon’un vücudunu eti ve kemiğiyle beraber yutmuştu. Tekrar doğrulduğunda gövdesi enine epey genişlemişti; normal boyutlarına ancak yemeğini sindirdikten sonra inecekti.

Ordular aç çekirge sürüleri gibi gemiden ayrıldılar ve komutanlarının emirleri doğrultusunda düzene girdiler.

İsyancılar savaşa nasıl hazırlandılarsa, demonlar da aynı şekilde karada ve havada saf tuttular; içlerinden bazıları uçabiliyordu.

İlk sırada seçkin birlikler yer alıyordu: tam zırhları içinde şeytani atlılar. İskelet benzeri binekleri uçabiliyordu ve ateşten nalları vardı. Uğuldayan rüzgârdan başka bir sesin duyulmadığı havada bile sanki sert zemin üzerinde yol alan bir ordu gibi nal sesleri yükseliyordu.

İkinci sıra en aşağı pozisyonadaki savaşçılardan, hayalet kölelerden oluşuyordu. Bunların görevi, özel birlikler tarafından yaralanan düşmanları öldürmektir. Bu canavarlar birer aslan, çakal veya akbabaya benziyordu ancak ne kürkleri ne de türleri vardı, aksine sadece kurumuş etten oluşuyorlardı. Gözlerinde dizginlenemez bir öfke yanıyordu.

Üçüncü sırada ise normal askerler, yani Malikîler, savaşçı şeytanlar yer alıyordu. Bunlar üç dişli yabalarla silahlanmıştı ancak gerektiği takdirde sivri dişlerini ve pençelerini de kullanabiliyorlardı. Grotesk bir görüntüleri vardı, ağızlarından salyalar akıyordu. Güçlü ve kuv-

vetliyidiler, düşmanlarını korkutmak için boynuzlarını ve kuyruklarını sağa sola sallıyorlardı.

Dördüncü ve son sırada düzensiz birlikler bulunuyordu. Bunlar cinayet, yağma ve işkence arzusunun birleştirdiği cehennem sakinleriydi. Lilith'in hayvanına benzeyen kanatlı canavarların üzerinde, ellerinde uzun mızraklarla gökyüzünü dolduruyorlardı.

Bütün bunları koordine eden cehennem prensleri, izleyecekleri stratejiyi konuşmak üzere dünyanın sonundaki dağa, yani Megido'ya kadar ilerlemişlerdi.

"Kale bir dağ sırasıyla çevrili," dedi Beelzebub.

"İsyancıların özel bir birliği şu anda kayalara doğru uçuyor," uyarısında bulundu Molloch dağlara bakarak. "Bunlar muhtemelen mızraklı kuvvetler ya da destek birlikleri."

"Bu, Kadın Okçular Alayı," dedi Alastor. "Varna adında biri tarafından yönetiliyor. Kendisi Başmelek Cebrail'in en sevdiği komutanlardan biri ve onun sağ kolu."

"O kayaların üzerinden uçalım," önerisinde bulundu Mephistopheles.

"O durumda altın okların hedefi oluruz," dedi Mutsuz Bael.

"Hayalet köleleri önden gönderirsek olmayız," önerisinde bulundu kurnaz Asmodeus.

"Peki ya kanatları olmayan demonlar?" diye araya girdi Molloch.

"Onlar da dağa tırmansın ve okçuların mevziilerini alsınlar."

"Bu arada binlercesi ölecek," dedi Orion. "Tırmanırken de çoğu delik deşik edilecek."

"Bunun için buradalar zaten," diye hatırlattı ona Asmodeus, düşmüş melekler de doğru anlamında başlarını salladılar.

En öndeki geminin burnunda bulunan yağ tulumu Samael, pullu kolunu havaya kaldırdı.

Bir an sonra da davullar çalmaya başladı.

Siyon'un etrafında bulunan melekler yorulmak bilmez bir şekilde savaşmışlardı ancak bu cehennem gürültüsünü duydukları anda durdular ve silahlarını indirdiler.

Kanatlı varlıkların dikkati kuzeyde bulunan düzlüğe, Stiks kıyılarında savaş düzeni almış coşkulu bir şeytan ordusunun bulunduğu dağların önüne çevrilmişti. Kara gemilerden hâlâ yüz binlerce asker iniyor ve gökyüzünü yıldızlara kadar dolduruyordu.

Hem kaleye saldıranlar hem de kaleyi savunanlar, bütün gökyüzü varlıkları, hatta en korkusuzları bile, canavarlardan oluşan bu ordunun görüntüsü karşısında dehşete kapılmıştı. Büyük bedensel güçleri ve bilgece zekâlarıyla, isyancıların, korkularını alt etmeleri uzun sürmedi.

“Bunlar Lucifer’in birlikleri,” diye seslendi Adil Baturiel, yoldaşı General Şenial’a. “Burada ne yapıyorlar ve böyle birdenbire nereden çıktılar?”

“Leviathanlar!” diye karşılık verdi arkadaşı, nehre demir atmış olan büyük gemileri görmüştü. “Bunların sadece masallarda olduğunu sanırdım.”

“Sayıları ne kadar da fazla!” diye bağırdı Adil Baturiel demon ordusuna bakarak. Şeytanların alayları, her iki melek ordusunun sayısından katbekat fazlaydı.

“Kimi destekleyecekler acaba?” diye sordu Şenial ancak aslında sorusunun cevabını biliyordu ve sadece düşüncesi bile tüylerini ürpertmeye yetiyordu. İsyancı melekler hiçbir koşul altında şeytanlarla işbirliğine gitmezlerdi fakat kötülük ikinci bir doğalarına dönüşen düşmanları, böyle bir desteği kabul edecek kadar yozlaşmışlardı. Hele de böylesine kritik bir anda.

En ön safta bulunan şeytani süvarilerden biri Lucifer’in ordularının sancağını yukarıya kaldırdı. Yanındaki bir başka süvarinin elinde ise sarılı bir sancak vardı. Her iki gökyüzü ordusu da şeytan ordularının hangi tarafla işbirliği yaptığını anlayabilmek için bu sancağın yukarı kaldırılmasını bekliyordu.

O iğrenç yemeğinin üzerine hâlâ epey uykulu olan Cennet Yılanı Samael üst güverteye tırmandı. Oradan Bin Pencere Kule’ye baktı. Ordular savaşmaya ara vermişlerdi ve Siyon’un üzerinde kara bir bulut dolanı-

yordu. Bu, Lucifer'in kulede bulunduğuna işaret ediyordu ancak Samael bunu bilmiyordu.

"Bu gece biz cehennem sakinlerinin gecesi olacak," diye tısladı cennetinin yakınlarında bir yerlerde bulunduğunu hissederek.

UMUTLARIN TÜKENİŞİ

Davul gümbürtülerini duyduğu zaman Ablon tamamen tükenmişti ve ölmek üzereydi. Bir eliyle Ateşin Kırbacı'nı sıkı sıkı tutuyor, diğer eliyle de mermer sütundan güç almaya çalışıyordu. Zincire vurulmuş Şamira ise onun acı çekişini hiçbir şey yapmadan seyretmek zorunda kalıyordu. Adalet arayışı içinde ikisinin de hata yapmış olduklarını kabul etmek istemiyordu ve kaderlerinin nasıl olsa önceden belirlenmiş olduğu düşüncesine sarılarak avunmaya çalışıyordu.

Lucifer, şeytan ordularının geldiğini görünce, "İşte benim ufaklıklar geliyor," dedi teatral bir tavırla. Yere çömelerek Ablon'a baktı: "Bunu görmelisin general. Ne manzara ama!"

Ablon öksürdü; çok fazla kan kaybetmişti.

"Hayır... şu anda ölme. Henüz değil. Önce ordumu hayranlıkla izlemelisin."

Mikail güçlü kollarıyla Ablon'u zırhından kavradı ve canavar ordularını görebilmesi için onu yukarı kaldırdı. Tam o anda da şeytani süvari aşağıdaki düzlükte sarılı sancağı açtı: Üzerinde Meleklerin Prensi'nin arması yer alıyordu.

Artık kiminle ittifaka girecekleri belli olmuştu.

Kalenin dışındaki kötü melekler sancağa baktılar ve komutanlarından biri bağırdı: "Bizim tarafımızdalar!" Canavarların yardımına çok sevinmişti. "Savaşın! İsyancıları yok edin!"

Kaleyi savunanlar yeni bir güçle savaşmaya devam ettiler. İçlerinden çok azı cehennem sakinlerinin onların safında dövüşeceği için tereddüt etti ancak büyük kısmı kurtarıcıların kim olduğunu umursamıyordu.

bile. Tek ilgilendikleri, elle tutabilecekleri bir mesafeye kadar gelmiş olan zafer ve güç ihtimaliydi.

Olayların bu şekilde aniden değişmesi karşısında başka hangi ordu olsa geri çekilirdi. İsyancılar hariç. Son derece cesurdular ve melek ya da şeytan bütün rakiplerle savaşmaya hazırıldılar.

“Mevzileri tutun!” diye kükredi Baturiel birliklerini cesaretlendirmeye çalışarak. “Kılıçlarınızı çekin! Savaşmaya devam edin! Bunlar keskin silahlarımıza karşı koymaları mümkün olmayan zavallı şeytanlar!”

Cehennem sakinleri Siyon yönüne doğru uçarken kulenin etrafındaki savaş devam ediyordu.

“İsyanın başarısız oldu general,” dedi Sabah Yıldızı. “İdeallerini benimseyen Yeni Asiler de, tıpkı Asi Melek Kardeşliği gibi mahvoldu. Ordularım bu gece isyancıları kesin bir şekilde mağlup edecek. Cebrail’in aurası söndü, seninki de pek yakında yok olacak. Sonra cadının ruhunu alacağız ve Zaman Çarkı turunu tamamlayacak. Yedinci günün sonu yaklaşıyor ve kutsal hükümdarlık başlamak üzere. İnsanlar seni yozlaştırdı. Şu haline baksana! Teninde kil kokusu var. Gezegenimizi mahveden o hayvanların iğrenç kokusunu taşıyorsun.”

Generali boğazından tutmakta olan Mikail onu çarka doğru sürükledi ve taş diskin üzerindeki gizemli işaretlere kan sıçradı. Ancak tümüyle yozlaşmış olan Karanlık Başmelek’in aksine Meleklerin Prensi’nin kalbinde hâlâ çok azıcık da olsa bir berraklık kıvılcımı, belli belirsiz bir dürüstlük kalıntısı vardı.

“Aslma bakacak olursan cesaretini takdir ediyorum Asi Melek,” dedi Mikail ağzından çıkan sözlere kendisi de şaşırarak. “Ben de bir askerim,” –gerçekten de öyleydi, asla bir asker olmamış olan Lucifer’in aksine– “ve savaşçıların içinde yanan o ateşi, bizi büyük meydan okumaları kabul etmeye zorlayan o dürtüyü iyi bilirim. Vaktiyle beni de eski tanrıların karşısına çıkmaya zorlamışlardı ne de olsa. Ama Yedinci Gün’ün akışının çok önceden belirlenmiş olduğunu artık nihayet anlamam gerekiyor.” Bir yandan da Ablon’a Hakikat Kitabı’nı gösteriyordu. “Dünyanın kaderi yaratıcı tarafından daha her şeyin başında belirlendi ve bu kitaba yazıldı.” Başmelek, kitabı Ablon’un son sayfalarını görebileceği şekilde

açtı. "Ne yaparsan yap, burada yazılı olanları değiştiremezsin. Tanrısal planda biz sadece bir oyunun piyonlarıyız ve Kıyamet Günü son buluncaya kadar da öyle olmaya devam edeceğiz. Ancak döngü tamamlanıp perde yok olduğunda Lucifer ve ben tarihi yeniden yazacağız. Hem de en yüce tanrılar olarak. Yüceler Yücesi'nin iradesi değiştirilemez, sarsılamaz ve dönüştürülemezdir."

"Bu kadar yeter Mikail." Kardeşinin sesindeki acıma duygusu Lucifer'i rahatsız etmişti. "İstersen düşmanımız için bir dakikalık saygı duruşunda da bulunalım," dedi sonra alaycı bir sesle.

Şeytani davullar çalmaya başladığında Ablon bilincini kaybetti. Onunla birlikte elindeki Ateşin Kırbaçı'nın çıtırtısı da giderek hafifliyordu. Bu, kâinatın yaratılışının şafağında, Yahve'nin bizzat dövdüğü beş kılıçtan biriydi ve ateşi asla sönmemişti. Ta ki bugüne kadar.

Şamira'nın gözyaşları çoktan kurumuştur. Yıllar boyunca bir ideal uğruna mücadele etmişti ancak sonunda elde edebildiği tek şey, sevgili koruyucusunun ölümüne seyirci kalmak olmuştur. İkisi de insan olsaydı, Ölüler Evi'ne onun peşinden giderdi. Fakat Ablon bir melekti, göksel varlıkların ruhu yoktu ve bundan başka bir varoluş bilmiyorlardı. Öldükleri zaman auraları saf enerjiye dönüşüyordu; dağılıyor ve kozmik akışa geri dönüyordu. Tıpkı gökyüzünde sönen bir yıldız gibi.

Adaletin ruhu, umudun elçisi, Endor Cadısı'nın koruyucusu, onu en çaresiz durumdan kurtarıp ona yaşamayı öğreten Ablon. Siyon Kalesi'nin en tepesinde, Zaman Çarkı'nın üzerinde kana ve tere bulanmış bir halde yatıyordu.

Savaşçı meleğin son nefesini vermesiyle birlikte Ateşin Kırbaçı'nın ışığı da söndü ve çeliği, tıpkı savaşçının kalbi gibi soğudu.

Birinci General, asi meleklerin lideri, yeni asilerin ikonu Ablon ölmüştü.

DAYANIKLI GENERALLER

Cehennem orduları bu arada Siyon'un etrafını çevreleyen dağlara çok yaklaşmışlardı. Orada konuşlanarak kaleyi ok yağmuruna tutan ısyancı

okçular, oklarını artık taraflarını belli etmiş olan demonların üzerine yağdırmaya başlamışlardı.

Cehennem prensleri, kanatlı süvarileri altın oklardan koruyacakları ümidiyle köle hayaletleri önden göndermişlerdi ancak düşüncelerinde yanılmışlardı. Kadın okçuların attığı oklar o kadar güçlüydü ki o zavallı şeytanların vücutlarını delip geçiyor ve ancak korkudan ikinci saldırı safına kaçmış olan seçkin askerlere saplandıkları zaman duruyorlardı. Ölüme gönderilen köle hayaletler bu yüzden ciddi bir engel teşkil etmedikleri gibi, okların hedefi oldukları anda ölüyorlardı da. Aynı durum zırhları isabet alan seçkin askerler için de geçerliydi.

Okçuların büyük ustalığına rağmen ova demon kaynıyordu ve bir kısmı dağların yamaçlarına kadar ilerleyebilmişti. Okçular artık demonlarla, oklarıyla başa çıkamayacaklarını anladıklarında kılıçlarını çektiler ve mümkün olduğu kadar kuleye yaklaşarak bitkin düşmüş hasımlarını yakın savaşta ezmekte olan Baturiel'in birliklerine katıldılar.

Bu arada büyük bir şeytan ordusu dağların üzerinden uçarak kalenin etrafındaki savunma kuşağına ulaşmış ve kötü meleklerin saflarına katılmışlardı. Çığlıklar atarak ve böğürerek karanlık, canlı bir duman silindiri gibi ilerliyorlardı.

Böylece tüm zamanların en büyük savaşı başlamış oldu. Kahraman isyancı melekler bu korkunç saldırıya kararlılıkla dayanarak ne kadar güçlü ve dirençli olduklarını ispat ettiler. Aralarında Baturiel ile Şenial'in da bulunduğu büyük isyancı generallerden o ana dek pek azı ölmüştü. Büyük bir öfke ve hınçla adamlarını coşturuyor, bütün beklentilerin aksine her tarafa kılıç darbeleri indirmeye devam etmelerini sağlıyorlardı.

Bu şekilde bir süre daha direneceklerdi ancak bu sonsuza kadar devam etmeyecekti.

Şişko Samael, savaşın çok uzağında bulunan kılavuz gemiden sürünerek karaya çıkmaya çalışıyordu. Kayıkçılar, boşalmış teknelerini başka bir yere götürmek üzere tekrar gemilerine binmeye başlamışlardı.

Şeol'deki demonları eter katmanına götürmek üzere anlaşma yapmışlardı ancak geri dönüş için herhangi bir konuşma söz konusu olmamıştı. Çünkü Lucifer'in cehenneme geri dönmek gibi bir niyeti yoktu.

Zaferinden o kadar emindi ki geri dönüş için kayıkçıların hizmetinden faydalanmayı düşünmemişti.

Kayıkçılar da görevlerini tamamladıkları için gemileriyle birlikte Stiks'e geri döndüler ve ufukta gözden kayboldular.

Ahşık olmadığı cesametteki bedeni yüzünden hareket etmekte güçlük çeken Cennet Yılanı sürünerek birliklerin savaşmakta olduğu Siyon'a doğru yola koyuldu.

"Nihayet bitti," diye derin bir nefes aldı Lucifer. Bir kez daha savaş alanına bir göz attıktan sonra iştahlı bakışlarını hâlâ sütuna zincirli duran Şamira'ya çevirdi. Bu bir zamanlar Lilith'e duyduğu türden bedensel bir iştah değildi, aksine sadece bu kadının ruhunun dindirebileceği kozmik bir iştahtı. Altın zırhını çıkardı ve alevli kılıcı Şafağın Şimşegi'ni bir kenara fırlattı. "Bu işe yaramaz aksesuara artık ihtiyacım yok. Yakında bir tanrı olacağım." Bu sözlerden sonra kapiya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun kardeşim?" diye sordu Mikail. "Yapacak işimiz var." Bakışlarıyla Şamira'yı işaret etti.

"Savaş alanında şöyle bir görünüp savaşçılara moral vermek istiyorum. Yedinci borazanın çalınmasını ve perdenin kesin olarak yok olmasını beklemek zorundayız. İstersen kadını kurban edebilirsin ama ruhuna dikkat et."

Bazı gökyüzü sakinleri, bir ölünün ruhunu, göğe çıkmadan önce yakalama yeteneğine sahipti.

"Sakın ruhu göksel cennete ulaşıp Aden'in batısındaki Kutsallar Evi'ne girmesin! Çünkü bu durumda onu bir daha oradan çıkaramayız. Kadının sahip olduğu insani kudret, her şey bitip de perde yok olduğunda işimize yarayacak."

Şehakim adı verilen Üçüncü Gök, sadece adil olanların girebileceği bir cennetti. Bu katmanda bulunan manevi kolonilerde adillerin ruhları sonsuz huzur buluyordu. Bu çok gelişmiş toplumlar, eski çağların azizleri ve peygamberleri tarafından yönetiliyordu. Bu bilgelerin en büyüğü, bir insan olarak Nasıra'da doğmuş ve Kafatası Tepesi'nde ölmüş olan Kurtarıcı'nın ta kendisiydi. Bu bilgiler o kadar kudretliydiler ki başmelekler bile onların izni olmadan kolonilerine ayak basamazdı.

Kardeşlerinin yozlaşmasından duyduğu tiksinti nedeniyle Başmelek Rafael'in de Şehakim'e yerleşerek buradaki erdemlilere ta yaratılıştan önceki zamanlara ait gizli sırları öğrettiği söyleniyordu.

Sabah Yıldızı terastan ayrıldı, merdivenlerden aşağı inerek Kapılar Salonu'na geri döndü ve savaşı oldukça iyi seyredebildiği karanlık bir geçide girdi.

Kanath hükümdar Mikail ise yüzüne bir kez daha nefret dolu bir ifade yerleştirdi; gerçek yüzü aslında buydu çünkü. Ölümün Alevi'ni kınından sıyırdı ve keskin çeliği okşadı.

Birazdan Şamira'yı öldürecekti.

BATURIEL, MEPHISTOPHELES'E KARŞI

Rakip silahlar birbirine çarptığında, cehennem prensleri de canavarları ve gulyabanileriyle birlikte savaşa atıldı. Sadece Atlantis'in düşmüş krah Orion hariç... O saldırının hemen başında ortadan kaybolmuştu. Şeytani efendiler onun ölmüş olduğunu düşünüyorlardı çünkü savaştan kaçmak söz konusu bile değildi. Stratejist liderlerinin ortadan kaybolmasının etkileri kendisini göstermeye başlamıştı: Gerçek bir liderleri –birliklere etkili taktikler veren ve uygun manevraları nasıl yapacaklarını söyleyen gerçek bir general– olmadığı için koca koca ordular birbiri ardına yok oluyordu. Çünkü Orion savaş sanatının gerçek bir ustasıydı ve tufandan önceki çağın en güçlü iki devleti, Atlantis ile Hanok arasında binlerce yıl önce yapılan Akdeniz Savaşları esnasında bu konudaki bilgi ve yeteneklerini mükemmelleştirmişti.

Mephistopheles ile Beelzebub da aynı şekilde savaşa katılmışlardı ve uçarak dört bir yanlarındaki isyancılara saldırıyorlardı. Mephisto olarak da anılan Mephistopheles, elindeki narin görümlü ancak tahrip edilmesi mümkün olmayan palasıyla olağanüstü bir savaşçıydı. Alev alev yanan teni, yarasa kanatları ve arkaya kıvrık boynuzları olmasaydı ona güçlü ve etkileyici bir insanla karıştırmak mümkün olabilirdi. Sineklerin Efendisi Beelzebub da sert, sümüklü ve kötü kokulu bir böcek

zırhıyla kaplı bir insan bedenine sahip iğrenç bir canavardı. Ayrıca kanatları ve bir sineğinki gibi petek gözleri vardı, ağzının etrafı kalın kıllarla doluydu.

“İsyancıların cesaretini kırmamız lazım,” dedi Mephistopheles havada kayarcasına uçan böcek-demonu.

Sineklerin Efendisi, Baturiel’i işaret etti. “Devrim lejyonlarına işte şu komuta ediyor.”

“Onun işini bitireceğim. Benimle gel ama arkada kal.” Mephistopheles, Baturiel’i hedef alarak uçmaya başladı.

Ardına kadar açık kanatlarıyla komutanın önüne iniş yaptı, göğsünü gerdi ve sivri silahını salladı. “Ben Cehennem Prensi Mephistopheles’im, Zanathusların efendisiyim ve Alev Denizi’nin kralıyım.”

“Seni tanıdım, sen düşmüş meleklerden birisin,” diye karşılık verdi Baturiel. “Gökyüzündeki savaştan önce, göksel cennetteki İşimlerden biriydin.”

“O zaman düello teklifimi kabul et. Hile hurdanın olmadığı, dürüst, adil bir dövüş olacak,” dedi cehennemden gelen şeytan. Baturiel’in bu tekliften kaçma şansı yoktu çünkü o savaşçı bir melekti ve bir düello teklifinden kaçmasını kanunları yasaklıyordu. Evet, hatta sözde böyle dürüst bir şeytanla dövüşeceği için kendisini imtiyazlı bile hissediyordu çünkü bütün cehennem sakinlerinin hain ve hilekâr olduklarını iştmişti.

Böylece ikisi de savaş pozisyonu aldılar, sonra birbirlerine iki aslan gibi saldırdılar, vurdular, silahlarını çarpıştırdılar, etrafa kıvılcımlar saçtılar. Durup onları seyretmeye başlayan pek çok demon, bunu hayatıyla ödemek zorunda kaldı.

Baturiel savaşı kazanacakmış gibi görünüyordu ancak Mephistopheles onun midesine öyle bir yumruk indirdi ki komutan ta uzağa savruldu. Kendisini hızla toparlayıp bir sonraki saldırıya hazırlandı ancak tam o anda arkasında bir kanatlı böceğin vızaltısını işitti. Yıldırım hızıyla arkasına döndüğünde fark ettirmeden yaklaşan Sineklerin Efendisi’nin kendisine arkadan saldırmaya çalıştığını gördü. İki kudretli rakıp tarafından kısıpaca alınan komutan çizmesinden mistik bir hançer çekip Beelzebub’un üzerine saldırdı ve gözleri dehşetten fal taşı gibi açılan

askerlerinin gözü önünde silahı onun alnının tam ortasına sapladı. Sonra derhal eski pozisyonunu aldı ve üzerine saldıran Mephistopheles'in kar-nını yardı.

Cehennem prensi acıyla kıvranırken, öte tarafta Şenial de Cellat Molloch'un işini bitirmekle meşguldü. Ne var ki hilekâr Asmodeus da iki isyancı generali saf dışı bırakmıştı.

Düşmanlarının üstünlüğüne rağmen isyancılar onlarla başa baş mücadele ediyorlardı.

Lucifer terastan ayrıldı, Kapılar Salonu'ndan geçti ve açık kuzey cep-hesinden savaş alanının çok iyi görülebildiği geniş bir koridora girdi. Orada birkaç dakika için bir kenara çekilip ne kadar zeki olduğunu düşündü. "Ne güzel! Ne harika!" diye geçirdi içinden, sevinçten havalara uçuyordu. Sonra kendisini savaşçılarına göstermek için havalanmaya hazırlandı ancak bir an sonra fikrini değiştirdi ve karanlıkta beklemeye karar verdi.

Çok bariz zaferine rağmen Karanlık Başmelek zayıflamıştı. Leviat-hanların ücretini ödemek için aurasının bir kısmını kullanmak zorunda kalmıştı ve tümüyle bitkin düşmemiş olmasına rağmen kendisini her zamankinden biraz daha kırılğan hissediyordu. O dev gemilerin ücretini ödeyebilecek kudrette başka bir demon yoktu.

Kısa bir süre sonra yeniden eski gücüne kavuşacaktı ancak şimdilik çok dikkatli olmalı ve durumunu cehennem prenslerine fark ettirme-meliydi. Aristokrat tebaası son derece kurnaz ve haindi, zayıflığının farkına vardıkları anda onu devirmek için isyana teşebbüs edebilirlerdi. Zayıf bir Lucifer bile onların her biriyle ayrı ayrı başa çıkabilirdi fakat tümüyle aynı anda değil.

Böylece kendisini tehlikesiz bir anda savaş meydanında göstermek için bir süre daha beklemeye karar verdi.

DAĞDAKİ MAĞARA

Ablon bir rüyadaymış gibi kendisini aniden dağdaki o mağarada, hüznü ya da umudunu yitirmekte olduğu anlarda sığındığı ve sadece kendisine ait olan kutsal yerde buldu. Derin bir uykudan az önce uyanmış gibi halsiz ve her tarafı tutulmuş hissediyordu.

Bir ceset kadar soğuktu, ne kıpırdatabiliyor ne de bir şey algılayabiliyordu. Derken koluna sıcak bir el dokundu. Gözlerini açtığında yine mağaradaydı, başı Şamira'nın kucığındaydı. Zaman ve mekân mantığına tamamen aykırı olarak eski zamanlardaki gibi sade ve doğal giyinmişti. Bedeninden o her zamanki baş döndürücü koku yükseliyordu. Ama Ablon geçmişe nasıl dönebilirdi ki? Yoksa bu ölümden hemen önce yaşanan o kafa karışıklığı mıydı?

Ablon doğrulmaya çalıştı ama kasları taş gibiydi. Zayıf kemikleri ona kırılğan dalları hatırlatıyordu. Kalbi de artık çarpmıyordu. Kılını bile kıpırdatmayı başaramayan bir ölüden farkı yoktu.

Şamira ona sevgi ve aşk dolu bir gülümseme armağan edince korkusu uçup gitti. Kadın mağlup generalin üzerine eğildi, savaş izleriyle dolu yüzüne hafifçe dokundu, altın renkli saçlarını okşadı ve parmaklarını kısa sakalının arasında gezdirdi; çatlamış dudaklarını buluncaya kadar da gezintisi devam etti. Sonra yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı ve dudaklarını uzun uzun öptü.

Kadının yumuşak ağzı Ablon'un dudaklarına dokunduğunda, mağaraya o ölü bedeni tekrar hayata döndüren ve donmuş kalbini tekrar ateşle dolduran bir sıcaklık yayıldı. Damarlarındaki kan tekrar akmaya, kalbi tekrar çarpmaya başladı. Saniyeler içinde bütün hayatı, kâinatın yaratılış anındaki doğum ışığından kulenin tepesindeki yenilgisine kadar, gözlerinin önünden geçti.

İçi beklenmedik bir tutkuyla dolan Ablon artık neyin gerçek neyin hayal olduğunu anlayacak durumda olmadığı gibi ne yapacağını ve nerede olduğunu da bilmiyordu. Belki de hâlâ Zaman Çarkı'nın üzerinde yatıyor ve acı çekiyordu çünkü başarısız olan gökyüzü sakinleri için

kurtuluş yoktu. İçinde hissettiği ateşin etkisiyle etrafında başka göksel varlıkların da bulunduğunun farkına vardı. Asi melekler, generallerinin etrafını bir muhafız kıtası gibi çevrelemiş, kıvılcımlar saçan kılıçlarıyla ona saygılarını sunuyorlardı. Ablon, ateşin ışığında, diğerlerinin yanı sıra unutulması mümkün olmayan İhtar'ı, cesur Hasai'yi ve erdemli Yarion'u fark etti. On sekiz savaşçıdan oluşan kardeşliğin bütün üyeleri, kana bulanmış kanatları ve kırılmaz cesaretleriyle oradaydılar.

Siluetlerden biri, tanrısal özüyle diğerlerinden ayrılıyordu: Başmelek Cebrail, yüzünde tek bir kasın bile kıvılcımadığı soylu duruşu ve kararlı ifadesiyle mağaranın ağzını kontrol ediyordu.

"Hepiniz buradasınız," diye inledi Ablon. "Asi melekler ve vahiy meleği. Ölümünden nasıl kurtuldunuz ki?"

"Biz kanatlı varlıklar için ölüm özümüzün dağılması anlamına gelir," dedi Ateşin Efendisi, "ancak enerjimiz söndürülemez. Artık bireysel bilinç formları da değiliz, aksine birleşmiş tek bir gücüz. Şu anda senin özündeki yaşıyoruz ve gücümüz sayesinde auran tekrar gökyüzüne dönecek. Yapacağımız bu fedakârlıkla zafere ulaşacaksınız."

"Buna gerçek dostluk denir," dedi Hasai, "dünya bunun üzerinde yükselir."

"İdeallerine inan general!" dedi güzel İhtar ısrarlı bir sesle, "savaş alanına geri dön."

Böylece eski dostlarının yardımı sayesinde Ablon içinde yeniden savaş azminin doğduğunu hissetti. Sağ kolu alev alev yanıyor ancak ona acı vermiyordu; aksine, tek duyduğu his mutluluktı.

Bin Pencere Kule'nin son katında, yeryüzünün en son noktasında esen buz gibi rüzgârın altında Meleklerin Prensi Mikail, kılıcı Ölümün Alevi'ni Endor Cadısı'nın kalbine doğrulttu. Kurban eder etmez onun ruhunu çalacak, onu saf enerjiye dönüştürerek başmeleklerin tutkusunu din-direcekti.

O günlerde, dünyada binlerce yıl önce Kenan'da doğmuş olan cadıdan daha güçlü ve yaşlı hiçbir canlı yoktu. Cadının ruhu çok güçlü ve yaşlıydı, bu yüzden de katillerinde ona sahip olma arzuları uyandırıyor.

Ablon'un bedeni hâlâ Zaman Çarkı'nın üzerine uzanmış haldeydi. Mikail istese Ateşin Kırbaç'ını uzanıp alabilirdi ancak fantastik alevleri olmadan kılıç sadece buz gibi bir metal, sıradan çelikten yapılmış bir silahtı.

Sonra Siyon'u kaplayan kara bulutların altında bir mucize gerçekleşti: Asi meleğin kolunda, bileğinin biraz üstünde, Şamira'nın uykusunda dokunduğu yerde, kızgın bir işaret belirdi. İşaretler sanki alev alev yanmaya başladı. Yerdeki kan gölleri yavaşça cansız vücuda geri akmaya başladılar; inanılmaz, akıl almaz bir kudret iş başındaydı. Merdivendeki kırmızı kan izi de yaraya geri aktı, hatta Ablon'un parçalanmış gırtlığı bile kapandı ve dökülen kanının tümü sonunda fani bedenine geri döndü.

Ablon'un kolunun alt kısmında, Şamira'nın o kutsal ayinde çizmiş olduğu vücut runu parlıyordu. Aslında onu yer altı dünyasına yaptığı ziyarette koruması gerekiyordu. O toplantı barışçıl bir şekilde geçtiği için bu büyüye gerek kalmamıştı ancak yine de Ablon'un yaşamı yeniden tehlikeye düşünceye kadar aktif kalacaktı. Şimdi de şaşırtıcı bir şekilde harekete geçmiş ve Ablon'u bütün göksel yetenekleriyle birlikte yeniden hayata döndürmüştü.

Kahraman hayata henüz dönmüştü ki Ateşin Kırbaç'ının kutsal alevleri de yeniden yanmaya başladı. Ablon derin bir nefes alarak kanatlarını açtı, Cebraîl'in ona her şeyin kötüye gittiği bir anda kılıcı kavraması için cesaret verdiği sözlerini hatırladı.

Mikail çeliğin çıtırtısını işittiğinde durdu ve Zaman Çarkı'na doğru döndü. Gördüklerine inanamıyordu: Kadere bu kadar iman etmiş biri için bu olanlar çok fazlaydı.

Ablon tümüyle iyileşmiş olarak taş çemberin üzerinde yükseliyordu. Yaşam enerjisinde gözle görülür bir sıçrama yaşanmıştı ve artık başmeleklerle aynı kudret basamağında bulunuyordu, hatta aurası o ulaşılmaz tiranı geri çekilmeye zorluyordu.

İlk anda Ablon da kendisine neler olduğunu anlamakta güçlük çekmişti. Bütün yaraları iyileşmiş, gücü geri gelmişti ve duyuları da daha önce olmadığı kadar keskinleşmişti. İnanamaz bir şekilde vuruşlarını incelemiş, yeni şeyler görmeye ve duymaya başlamıştı. Sevgi

dolu bir melodi; kâinatı akışı içinde tutan, yaşayan ve ölü atomların ve parçacıkların hareketinin ve doğanın sesi dolduruyordu kulaklarını. Etrafında savaşıyan melekleri algıliyordu; eskiden yıldırım hızıyla hareket ediyorlarmış gibi geliyordu ona ancak şimdi o kadar yavaş hareket ediyorlardı ki onları saf dışı bırakmasına gerek bile yoktu. Kapılar Salonu'nda yaptıkları düello esnasında kendi darbeleri de Mikail'e bu kadar yavaş görünmüş olmalıydı.

Ablon, Şamira'yı kurtarma endişesiyle Ölümün Alevi'ne bir darbe indirdi. Amacı başmeleği silahsız bırakarak cadıyı öldürmesine engel olmaktı. Gerçekten de Mikail bu darbenin şiddetine dayanamadı, kılıç elinden uçtu ve yerde kayarak uzaklara gitti. Hükümdar artık savunmasızdı.

"Ama bu gerçek olamaz!" diye bağırdı artık duyularına güvenemeyen Mikail. "Komplomuzun kurbanı az önce yenilmiş ve mahvedilmiş olarak yerde yatıyordu. O sonsuz karanlıktan bu kadar güçlü bir enerjiyle geri dönmevi nasıl başarmış olabilir?"

"Savaşmada yalnız değilim," dedi Ablon. "Kardeşlik, Başmelek Cebrail ve Endor Cadısı benimle birlikte. Onların gücü beni yeniden yaşama döndürdü. Adaletle duyduğum sevgi beni geri getirdi. Git kılıcını al! Bağlı olduğum kastın kanunları, silahsız birine karşı savaşmama izin vermiyor."

Meleklerin Prensi bu mucize karşısında girdiği şoktan hâlâ çıkamamıştı ama yine de gidip silahını aldı ve savaşmaya hazırlandı. Ancak kılıcını yeni doğrultmuştu ki Ablon ileri atıldı ve büyük bir kararlılıkla rakibine saldırdı.

Müthiş bir gümbürtü dünyanın sütunlarını yerinden oynattı ve kâinatın bile sarsılmasına neden oldu. Işıl ışııl kılıçlar çarpıştığında kulenin tepesini göz kamaştırıcı bir ışığa boğan bir patlama yaşandı. Yeniden hayata dönenin ısıltısı karşısında tiran titremeye başlamıştı.

"Yaratıcı senin ölmeni ve benim yükselmemi öngörmüştü!" diye bağırdı başmelek. "Hakikat Kitabı her tür şüphenin ötesindedir, buraya dünyanın kaderi bizzat Yüceler Yücesi tarafından yazılmıştır. Yahve'ye meydan okumaya cüret etmek seni korkutmuyor mu?"

Ablon başını salladı. Bir başmelek nasıl olur da bu kadar bilgisiz olabilirdi? "Ben kimim ki babamızın mirasım sorgulayayım? Ama sen kim oluyorsun da onun sözlerini yeniden yazıyorsun? Hakikat Kitabı dünya tarihine dair bir kitap değil, aksine iyilerin kötülere yollarından saptırmak için büyük bir ustalıklarla kaleme aldıkları bir şaheser. İçinde dünyanın kaderine dair değil, bizim en gizli arzularımıza, hırslarımıza, ihtiraslarımıza dair bir şeyler yazıyor. Bu yüzden de içeriği farklı şekillerde anlaşılabilir. Zaman Çarkı'nda ölmeden önce bu kitabın birkaç sayfasını okuyunca gerçeği anlayabildim. Sen ve Lucifer birer tanrı olmayı o kadar çok istiyordunuz ki yazılı olanları kendi istediğiniz şekilde yorumlamayı tercih ettiniz ve dile getirilmesi bile mümkün olmayan kötülükleri meşrulaştırmakta kullandınız. Ama gelecekte olacaklara dair yanıldınız. Kapıldığınız çılgınlık sizi kör etti ve gerçekleri kendisini göremediniz."

Mikail, çıkmaz bir sokakta bulunuyor olmasına ve durumunun umutsuzluğuna rağmen yine de çıplak gerçeği görmeyi reddediyordu. Öfkeyle kılıcını başının üzerinde çevirdi. Kendisine çizilen kaderden o kadar emindi ki hatasını görmeyi bir türlü kabul edemiyordu, hatta planı başarısız olduktan sonra bile. İnandığı şeyi kılıcıyla korumaya kararlıydı, hem de bir zamanlar sonsuzluğun şafağında Karanlık Tanrıları'nu mağlup ettiği zaman sahip olduğu cesaretle.

"Madem öyle, sen de bana arzularından biraz söz et bakalım aşâğılık melek," dedi kışkırtıcı bir tavırla, umutsuzluk içinde Ablon'un mantık silsilesinde bir boşluk arıyordu. "O bir kovulmuş'a ait gözleriyle okuduğun satırlarda neler yazıyordu?"

Ablon ona cevap vermek yerine saldırıya geçmeyi tercih etti. Enerjisi ve yeteneğiyle Mikail'e kendisini savunacak zaman bile bırakmadı, onu kılıcının ilk hamlesiyle yere serdi. Mikail bir şeyler yapmaya çalıştı ancak Ablon artık çok daha hızlıydı. Ateşin Kırbağı kızgın kor bir göktaşı gibi başmeleğin üzerine inerek zırhını parçaladı, kalbine gömüldü ve onun çok eski varlığına son verdi. "Kitapta... seni öldüreceğim yazıyordu," dedi kılıcını düşmanın göğsünden çekip çıkarırken. "Böylelikle hayatım boyunca tamamlamaya çalıştığım görevim de sona ermiş oldu."

"Beni öldürsen bile... ordun cehennem birliklerini ve efsanevi lejyonlarımı asla mağlup edemeyecek," dedi başmelek hırıldayarak.

"Savaşlar sadece zulümle değil, erdemlerle de kazanılır," dedi yeniden doğan melek. "Hakkın ve adaletin olduğu her yerde zafer mutlaktır."

Mikail'in göğüs kafesinden boşalan kanlar, başmeleğin nefes almasını engelliyordu. Ablon tek kelime etmeden onun yanında duruyor ve bu son sahneyi seyrederek tam o anda bin yıllardır peşinde koştuğu yanılsama yok olduğunda, başmeleğin aklından neler geçirdiğini düşünüyordu.

Mikail can çekişirken konuşmayı başarabildi: "Ölüyorum. Bu nasıl olabilir?" O her zamanki kibri yüzünden uçup gitmişti. "Beni kurtarabilir misin general?"

"Bunu yapmayı denedim," diye karşılık verdi Ablon.

"Ablon..." diye bağırdı ölmek üzere olan hükümdar. "Bilmen gereken bir şey var. Emin ol, bunların hepsi sevgiden dolayı yaşandı."

"Kıskançlıktan dolayı yaşandı bence."

"Hayır, sevgiden."

Mikail, öylece çöle atılmış bir bitki kadar solgun bir halde, eski zamanların önünden akıp gittiğini fark etti: ışığın yaratılışından önce, babası ve kardeşleriyle birlikte karanlık evrende süzüldüğü güzel zamanlar, insanın ortaya çıkmasından önceki parlak çağ. Son nefesini verirken sadece hırslarından ötürü değil, kâinatın bir zamanlar sahip olduğu parlaklığı da yeniden hayata döndürmek için bir tanrı olmayı istediğini anladı. Tanrı olmayı sadece en yüksek hükümdar olmayı istediği için değil, çok uzun zaman önce özünü insanlar için dağıtan ve onlara birer ruhl armağan eden yaratıcının varlığını bir kerecik daha hissedebilmek için istemişti.

Yani başmelek aslında Yüceler Yücesi'ni bir kez daha görmek ya da en azından onun tanrısal kudretini hissetmek istemişti.

Meleklerin Prensi ölüirken açık gözleriyle göğün enginliğine bakıyordu.

USTA VE TALEBELERİ

Lucifer hâlâ tavan kapağına benzer kapının gölgesinde duruyordu. Dışarıda haykırışlar, çığlıklar ve silah şakırtıları yükselirken kalenin içi bir mezar kadar sessizdi. Kulede destek olarak beklemesi gereken lejyonların tümü, daha Leviathanlar gelmeden önce isyancıları öldürmek üzere yerlerinden ayrılmıştı ancak onları kara bir kader karşılamıştı.

Kötü melekler yeniden var güçleriyle savaşmaya başlamışlardı ancak cehennem ordularının desteğine rağmen, ister gökyüzü ister cehennem sakini olsun, düşmanlarına durup dinlenmeden darbeler indiren isyancıları mağlup etmeyi bir türlü başaramıyorlardı.

Düşmanlarının sayısı ne kadar fazla olursa olsun, eski isyancıların ruhuna sahip olan asiler daha da büyük bir kararlılıkla dövüşüyorlardı.

Daire biçimindeki dağ sırasının içindeyse gerçek bir dehşet manzarası vardı. Kalenin etrafındaki kanla sulanmış toprakların üzerinde sayısız ceset yatıyordu; başı olmayan, parçalanmış, lime lime edilmiş askerler, yamuk yumuk zırhlar, hâlâ parlayan kılıçlarla doluydu ortalık.

Kanatları olmayan şeytani kara birlikler, dağ yamaçlarında kadın okçuların mevzilerini ele geçirmiş ve sancaklarını dikmişlerdi fakat çatışma sona ermiş değildi. Bu gidişatla savaş daha günler, aylar, hatta asırlar boyunca sürebilir ve bir sonuca ulaşamazdı. Bu nedenle artık isyancıların kararlılığından şüphe duymayan Lucifer de harekete geçmeye karar verdi. Cehennem prenslerinin birçoğunun da öldüğünü bildiği için savaşçıların başına geçerek bu olaya artık bir son vermek niyetindeydi.

Zaten Hakikat Kitabı'nda yazdığı gibi, Yaratıcı'nın arzusu da bu değil miydi? diye geçirdi içinden alaycı bir şekilde. Hızlı bir zafer kazanıp, Tanrılar Meclisi'nin kurulduğu Safon Dağı'nda, Büyük Mikail'in yanındaki tahtta yer almayacak mıyım?

Sabah Yıldızı kılıcını yerine sokup savaşa atılmak için korkuluklarına üzerine çıktı ancak birden karanlıkların içinden yaklaşan bir auranın varlığını hissetti. Gelenin kim olduğunu biliyordu -ya da bildiğini sa-

uyordu- ve suratında çirkin bir gülümsemeyle bir balkon çıkıntısının altına gizlendi. Bu gelen cesur ziyaretçiyi buradan öldürebilirdi.

Karanlığın içinde Kutsal Alev Asiel belirdi. Avuçlarından alevler fışkırıyordu, yüzünde büyük bir öfke vardı. Az önce yoldaşlarından ayrılmıştı ve kalenin dehlizlerinde henüz savaş meydanına dönmemiş olan Asi Melek'i tek başına arıyordu. Asiel, Ablon'u canlı olarak bulmayı umduğu için kalenin ateşe verilmesine henüz izin vermemişti.

Lucifer, Kutsal Alev'e aşağılayıcı bir bakış fırlattı. "Ateş Hisarı'nın hâkimi Asiel," dedi alaycı bir sesle. "Ne sürpriz ama!"

"Ne zamandan beri demonlar Siyon'un içinde dolanıyor?" diye sordu İşim meleği öfkeyle. Siyah saçları, ellerinden çıkan alevlerin ışığında parlıyordu.

Karanlık Başmelek alnını kırıştırdı. "İsyancılar için sadece cehennem sakinlerinin değil, göksel düşmanlarının da aynı yozlaşmış sülaleye mensup olduklarını sanıyordum."

"Evet, bunun böyle olduğunu şimdi anlıyorum." Asiel, ne Lucifer'in ne de başka birinin Başmelek Mikail'in izni olmadan kaleye giremeyeceğini biliyordu, şiddet kullanması dışında elbette. Şeytanın buraya girmek için güç kullandığına dair herhangi bir iz olmadığına göre Mikail onu davet etmiş olmalıydı. "Sen ve Meleklerin Prensi, siz birlikte hareket ediyorsunuz."

"Keskin görüşlülüğün çok etkileyici," diye dalga geçmeye devam etti Lucifer. "İyi de ne yapacaksın? Generalin gibi beni düelloya mı davet edeceksin?"

"General nerede?"

"Onun işi bitti. Kapılar Salonu'nda hesabını gördüm, kulenin tepesinde de mezarını hazırladım. Cesedi en üst kattaki soğuk taşların üzerinde yatıyor, kısa bir süre sonra da Endor Cadısı'nı yok edeceğim."

Bu bilgi Asiel'in kalbine bir ok gibi saplanmıştı. Buna inanmayı istemiyordu ama Lucifer gerçeği söylemiş de olabilirdi, hatta büyük ihtimalle de gerçeği söylemişti. Yoksa Ablon ordusunu asla bu kadar uzun süre yalnız bırakmazdı, sadece ölüm onu buna zorlayabilirdi.

Asiel'in alevleri artık daha da güçlenmiş ve avuç içlerinde ölümcül bir dansa başlamışlardı. Komutanının ve arkadaşının belki de ölmüş olabileceği düşüncesinin verdiği müthiş öfkeyle derhal saldırıya geçti. Parmak uçlarından fışkıran ateş şelaleleri koridoru parlak bir ışığa boğuyor ve yerdeki kırmızı taşları eritiyordu. Asiel inanılmaz enerjisiyle göğü tutuşturabilir ve okyanusları kaynatabilirdi ancak şeytanı yenmek için bu kadarı yeterli olabilecek miydi?

Karanlık Başmelek kızgın ışın demetlerini elleriyle karşıladı ancak yine de saldırıya karşılık veremedi, yaralanmamış olmasına rağmen geriye doğru birkaç adım sendeledi.

"Aslında sen her zaman oldukça kudretliydin, İşim," itirafında bulundu, "ancak pek çok özelliğimin yanı sıra, ateş unsuruyla da pek iyi başa çıkabildiğimi bilmen gerekir. Alt katta, yani cehennemde henüz karanlığın hüküm sürdüğü günlerde benim alevlerim oraya ışık getirdi. Bu yüzden benimle başa çıkabileceğini sanma sakın. Hemen defolup gidersen seni bağışlarım."

Asiel düşmanın gösterdiği lütufa şaşırıp kaldı ancak şeytanı gerçekten de mağlup edemezdi; bunu en azından tek başına yapamazdı. Lucifer gerçek gücünü kullandığı takdirde kısa çubuğu çeken Asiel olacaktı. Ancak Karanlık Başmelek yeteneklerini burada sergilemekten ziyade, cephede kullanmayı istiyordu. Bu yüzden de bulunduğu yeri hemen yakıp kavurmak yerine İşim'i sadece korkutmayı yeğlemişti. Neyse ki tam o anda üçüncü bir şahıs devreye girdi.

Önce karanlıkta bir çift alevli kanat belirdi. Sonra da kızgın yağ gibi yere damlayan gözyaşları. Bu Volkanların Efendisi Amael'di, yani Asiel'in eski ustası.

Amael itaatkâr, yumuşak başlı bir demondur, ne iktidar ne de intikam hırsları vardı. Bu yüzden Lucifer ona mağarasında oturma izni vermişti ve onun dürüst arkadaşlığından çok hoşlanıyordu. Volkanların Efendisi daima çekingen ve itaatkâr olduğu, efendisine asla karşı çıkmadığı için şeytan Siyon'a onu da getirmeye karar vermişti. Aynı zamanda ona planlarından da bahsetmişti. Zanthus demonunu en başından beri kalede saklamıştı ve Amael şimdi tekrar efendisinin yanındaki yerini almıştı.

Asiel, bir zamanlarki yol göstericisinin ceza olarak cehenneme sürgün edilmesinden hiçbir zaman hoşlanmamıştı, bu yüzden onu görünce korkmaktan ziyade üzülmüştü. Yanan gözyaşları olmasa yüzü eskisi gibi görünecekti. Üzerinde hâlâ artık paslanmış olan aynı göksel zırhı vardı ve yüreği melankoli doluydu. Tufanı başlatan bu talihsiz varlık, eski günahlarından ötürü büyük bir pişmanlık içindeydi.

"Ah, demek sensin Amael!" diye bağırdı Karanlık Başmelek rahatlayarak. "Ne mutlu bir karşılaşma. Eski taleben Asiel'i hatırlıyorsun, değil mi?"

Volkanların Efendisi ses çıkarmadı. Hâlâ hatıralarının etkisindeydi ve vicdanı çok fena sızlıyordu.

"Çok üzgünüm küçüğüm ama artık gitmem gerekiyor," dedi şeytan, Alevlerin Efendisi'ne kışkırtıcı bir bakış fırlatarak. "Çocukça davranışlarınla kaybedecek vaktim yok." Tekrar pencereye yaklaştı ve üzgün Zanathus demonuna bir emir verdi. "Onunla sen ilgilen Amael. Bu utanmaz meleğin işini bitir!"

Sabah Yıldızı büyük bir üstünlük duygusuyla diğer ikisine sırtını döndü, yarasa kanatlarını açtı ve oradan uzaklaşmaya hazırlandı.

"Bunu yapamam Lucifer. Bunu yapmayı reddediyorum," dedi Volkanların Efendisi. "Onu öldürmek istiyorsan, bunu kendin yap. Artık emirlerinden bıktım."

Şeytan şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve öfkeyle arkasına döndü. Tebaası ona asla ismiyle hitap etmez, aksine birtakım yüceltici unvanlar kullanırdı. Böylesine kritik bir anda ise Lucifer'i kışkırtmak hiç de akıllıca değildi. Zafer elle tutabilecek kadar yakınındaydı ve sonunda bir tanrı olmasını bu zavallı yaratık engelleyecek değildi.

"Hemen döneceğim Amael," dedi Lucifer, kendisini tutmaya ve içinde beliren endişeyi gizlemeye çalışarak. "Yakında başaracağız ve bu iğrenç asilerin hepsinden kurtulacağız. Zafer bizindir!" Sonra kölesine baktı ve yüzünü sertleştirdi. "Tam da bu anda bana itaat etmemen çok budalaca bir davranış olur."

Ama Volkanların Efendisi bir zamanlar Başmelek Mikail'e karşı düzenlenen o sözde isyanda olduğu gibi, şeytanın kendisini bir kez daha

ikna etmesine izin verecek değildi. Bir zamanlar desteklediği Lucifer'in dürüstlüğüne artık hiçbir şekilde inanmıyordu. Artık bardağın taşığı son noktaya gelmişti ve böyle durumlarda korkak tavşanlar bile kahramanlara dönüşürdü.

"Güçten düşmüşsün Sabah Yıldızı. Kılavuzlara özünün bir kısmını ücret olarak verdiğinden beri auran eskisi gibi parlamıyor."

Şeytan titreyerek geri çekildi. İçinde korkunç bir şüphe filizleniyordu. "Zayıf ya da değil, benimle kıyaslayınca sen bir hiçsin," diye utanmazca bir blöf yaptı. "Bir düelloda beni asla mağlup edemezsin."

"Yalnız başıma yapamam, hakhsın," dedi Amael, o zamana kadar konuşmalarını sessizce izlemiş olan Asiel'in yardımına ihtiyaç duyduğu vurgusunu yaparak. "Stiks üzerinde bir yolculuğun bedelinin ne olduğunu kendim biliyorum ve Leviathanlar için ödeme yapmanın ne demek olduğunu tahmin edebiliyorum. Bu yüzden seni kayıklara götürdüm."

"Hain!" diye bağırdı Karanlık Başmelek. Amael'in kendisini tuzağa düşürdüğünü anlamıştı. Asiel'in tüm bu olanlardan haberi yoktu ancak Volkanların Efendisi, şeytanı bu şekilde mağlup etmeyi planlamıştı.

"Hayır, Lucifer," diye itiraz etti Amael kendisine hâkim olamayarak "Asıl sen bana o kahrolası devrim palavrasıyla ihanet ettin! Yalan söyledin, gökyüzünde savaş çıkardın! Beni, Orion'u ve diğerlerini kozmik deneyinde kurban olarak kullandın, iyi niyetimizden istifade ettin. Asi meleklerin arasına nefret tohumları ektin ve kardeşlerimizi öldürmemizi sağladın. Şimdi de benden yegâne talebemi mi yok etmemi istiyorsun?"

Lucifer sinirli bir şekilde elini kılıcının kabzasının bulunduğunu sandığı yere doğru indirdi ancak Şafağın Şimşegi'ni yukarıda, kulenin tepesinde bırakmıştı. Üzerinde zırhı da yoktu; hoş, olsaydı da pek bir yardımcı dokunmazdı. "Beni iyi dinle Amael. Sana ne diyorsam onu yapacaksın. Bu karmaşaya bir son verebilir ve herkes için yeni bir başlangıç sağlayabiliriz. Sen de bana yardım edeceksin. Birlikte yapabiliriz."

Asiel sessizliğini korudu. Bunun efendisi için kritik bir an olduğunu biliyordu. Volkanların Efendisi, Lucifer'in karşısına çıkmak ve intikam almak zorundaydı. Kendisi, Asiel, ona yardım edebilirdi ancak son karar Amael'e aitti. Karanlık Başmelek sırtını dikleştirdi. "Bana illaki meydana

okumak niyetindeysen Amael, bu durumda seni öldürmek zorunda kalırım.” dedi kızgın bir tavırla. “Tek bir bakışımı seni yok etmeye yeter.”

“Bak sen, öyle mi? O halde neden kılıcını çekmeye çalışıyorsun?”

Asiel karanlıkta sırtıtmaktan kendisini alamadı. Durum komik olmaktan başka her şeydi ancak yine de Lucifer’i bu halde görmek onu eğlendiriyordu. Tam da dünyanın en kötü varlığı rolünü oynadığı anda.

“Sizi canavarlar, sizi sadakatsiz domuzlar!” diye kükredi Lucifer, onları korkutmak istiyordu. “Sizi hemen şimdi mahvedeceğim zavallı solucanlar!”

“Denesene hadi!” diye karşılık verdi Asiel. “Ama eğer fark etmediysen söyleyeyim: Bu kendi idam fermanın!”

Şeytan acıyla avuçlarını birleştirdi ve yalvarmaya hazırlandı. Dizlerinin üzerine çökerek birkaç damla timsah gözyaşı döktü ancak cellatları ona aldırış etmediler. Şafağın Oğlu, kendisini yenmeye karar verdikleri takdirde bu iki düşmanıya başa çıkamayacağını biliyordu.

“Ben sadece insanlar ve melekler için en iyisini istiyordum,” diye kekeleydi Lucifer af dileyerek.

“Bu kadar yalan yeter Sabah Yıldızı!” diye araya girdi Asiel öfkeyle. Lucifer’in utanmazlığından bıkip usanmıştı ve ustası Amael’in de pişmanlık getirip tekrar iyi tarafa döndüğünden emin olmuştu. “Ağlayıp zırlayarak kendini kurtaramazsın.”

“Bana bir şans daha verin!”

“Bütün şanslarını kullandın.”

“Hayır!” diye bağırdı Karanlık Başmelek dehşetle. “Mikail! Neredesin?”

“Meleklerin Prensi öldü,” dedi Amael. “Birinci General onu mağlup etti.”

“Asi Melek mi? Mümkün değil! Onu bizzat ben...” Onu öldürdüğünü itiraf etmemek için cümlesinin devamını yutmak zorunda kaldı. O savaşçı meleğin boğazını parçalamamış mıydı? Nasıl olup yeniden hayata dönmüş olabilirdi ki? “Kulenin tepesinde kudretli bir auranın varlığını sezebiliyorum, bir başmeleğin aurasını. Mikail yaşıyor yani. Buna nasıl cüret...”

"O Mikail'in aurası değil, yeniden dirilenin özü," diye açıkladı Amael. Kutsal Alev'e. Yani Ablon hayattaydı ve zafer kazanmıştı!

"Yeniden doğan mı? Amma da saçma!" Lucifer'in aklı tümüyle karışmış gibiydi. "Koru beni Amael! Sen bir katil değilsin, asla da bir katil olmadın. Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Tufandan sonra bir daha suçsuzları öldürmeyeceğime yemin ettim. Binlerce yıl boyunca bir volkan gibi öfkemi gizleyerek yaşadım. Ama bugün nefretimi serbest bırakıyor ve büyük bir yanardağ gibi patlıyorum. Ağır suçlar işlediğin ve yaptığın kötülükleri kabul etmeye yanaşmadığın için seni ölüme mahkûm ediyorum!"

"İyi melekleri hatırla Amael!" diye hıçkırdı şeytan. "Onlar beni ölüme mahkûm etmezdi."

"Ben senin tebaandanım Lucifer. Ben bir lanetliyim, bir demonum. Ve ben çok kötüyüm," diye ekledi ruh halindeki bu ani değişikliği izah etmek için.

Usta ve talebe auralarını alevlere dönüştürüp mahkûmu ateş yıldırımlarıyla yok ettiklerinde Siyon aniden gündüz gibi aydınlandı. Alev demetleri pencerelerden dışarı fışkırdı; o kadar şiddetliydi ki kule bile eğildi. Bin Pencere'li Kule'nin yan kanadında kavurucu sıcaklık sütunları eritmeye başladı, taşlar eriyerek volkanik lavlara dönüştüler.

Lucifer korunmak istercesine elleriyle yüzünü örttü ve bu saldırıya karşılık verebilmek için olanca gücünü kullanmaya başladı. Asiel'le başa çıkabilirdi fakat sadece ateş değil, magma da yağıyordu üzerine. Daha fazla dayanamayacağını ve öleceğini anladığında kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Elleri ve kolları eriyordu, beyaz tuniği alev aldı. Kavrulan etinin kokusu burnuna geliyordu, sonra yüzü bir magma parçasının altında kaldı. Güzel sarı saçları dağılmaya başladı, gözlerinden biri yok oldu. Yarasa kanatlarının derisi yanıp kül oldu, geriye sadece kanatların kemikleri kaldı.

Oluşan şok dalgası, müthiş ısının pençesinde kavrulan başmeleği pencereden aşağı savurdu. Çığlıkları askerlerin yüreklerine korku saklı. Ancak tek görebildikleri gökyüzündeki kara bir duman sütunuydu ve kendilerine çarpmaması için yolundan çekiliyorlardı.

ARMAGEDDON

Fakat Lucifer hemen ölmedi. Düşerken haykırıyor, ağlıyor, hırılda-
yarak nefes almaya çalışıyor ve çırpınıyordu ancak artık uçamıyordu.
Duman onun nefes almasını engelliyordu. Kimse yardımına koşmuyor,
kimse onu tanımıyordu.

Böylece Şafağın Oğlu yerin derinliklerinde, ölü gökyüzü sakinle-
riyle dolu iğrenç bir deliğin içine düştü. Burada hayatlarını kaybetmiş
meleklerin yanı sıra demonların ve köle hayaletlerin de cesetleri vardı.
Kolları ve kanatları olmadan Lucifer'in vücudu bir pislik parçasıydı sa-
dece; kıyafetlerinin kumaşı etine yapışmıştı. Böylece Lucifer inleyerek
ve yardım isteyerek bir toplu mezarın içinde ölüp gitti.

TEHLİKELİ MİRAS

Siyon Kalesi'nin tepesinde Ablon, Şamira'yı zincirlerinden kurtarmış ve
kana bulanmış kanatlarına sımsıkı sarmıştı. Bu yükseklikteki rüzgârlar
nedeniyle vücudu buz gibi olmuştu. Kendisini soğuğa karşı koruyan sihirli
sözcükleri yardımına koşmasaydı şimdiye kadar çoktan donmuş olurdu
çünkü gökyüzü sakinlerinin ve demonların olağanüstü dayanıklıkları
insanoğlunda mevcut değildi.

Bu arada savaş tüm hızıyla devam ediyordu ve Ablon lejyonlarının
yanına dönmesi gerektiğini biliyordu ancak çok hassas bir yüreği vardı
ve sevgilisine bir an da olsa vakit ayırmak istiyordu.

"Vücut runu!" diye fısıldadı Şamira, Ablon'un kolunun alt kısmını
okşayarak. "Bu büyüünün nelere kadir olduğunu ben bile unutmuşum."

Şamira'nın Ablon'un etine çizdiği büyülü run yok olmuş ve fantastik
özelliklerini yitirmişti. Ölümbüyücüsünün ayın esnasında da belirttiği
gibi, büyü sadece bir defa etki edecek ve Ablon'u ölümden kurtaracaktı.
Aynı şekilde akıl runu da şayet biri üzerinde psikolojik baskı kurmaya ya
da karşıdakinin düşüncelerini silmeye çalıştığı takdirde devreye girerek
onu koruyacaktı. Henüz kullanmadığı bu ikinci işaret hâlâ Kerubî'nin
sol kolunda bulunuyor ve belli belirsiz bir dövmeyi andırıyordu.

"Bir kadının zekâsı Meleklerin Prensi'nin işini bitirdi," dedi Ablon, kendi bilgisinin de zafere yardımcı olduğunu bilmesine rağmen. "Yaptığın büyü olmasaydı, yaşama asla geri dönemezdin. Nasıl bir ironi! Mikail insanların akıyla hep dalga geçerdi."

Şamira, gümüş zırhının içindeki tiranın cesedine baktı. Keskin kenarlı kanatları olmasa yerdeki bedeni sıradan bir insanınkinden ayırt etmek kolay olmazdı. Gözlerinin ferî bir ölüde olduğu gibi sönmüştü, kanı çekilen yüzü solgunlaşmıştı.

"Ölümde hepimiz aynıyız. Gökyüzü sakinleri, insanlar, demonlar ve tanrılar. Arada fark kalmıyor," dedi bir miktar hüzünle.

"Ebedîlik bir yanılsama. Konstantinopolis'in yıkılışını ve kendilerini ölümsüz ilan eden imparatorların yönettiği Roma İmparatorluğu'nun yok oluşunu birlikte seyrettiğimizi hatırlıyor musun? O çok eski devletler gibi son başmelek de şimdi yok oldu. Sonsuzluk sadece bir ütopya. Cebrail'in bize gösterdiği gibi hepimiz günün birinde ya kılıçtan ya da bitkinlikten yok olacağız. Evrenin bile yok olacağı bir zaman gelecek. Yıldızlar sönecek, bizden de geriye sadece enerji, kozmik akışa karışacak birer kalp atışı kalacak."

Müthiş bir patlama altlarında bulunan katları sarstı. Yukarıya ateş ve lav püskürüyor, kule temellerinden eğilmeye başlıyordu. Magma fokurdayarak merdivenlerden aşağı akıyor, taş duvarlar alev alan kâğıt gibi eriyordu. Ablon, Şamira'yı sıkıca kollarının arasına aldı ancak kulenin ucu sallanmıyordu.

"İşim melekleri şu anda kulenin temellerini ateşe veriyorlar," açıklamasında bulundu isyancıların planını bilen Ablon. Ancak şu anda olanlardan isyancı grup değil, şeytanın işini bitiren kızgın kor ateş seli sorumluydu.

"Şuraya bak, Siyon'un üzerindeki kara bulut dağılmak üzere!" diye bağırıyordu Şamira şaşkınlıkla.

"Lucifer'in aurası da söndü. Sabah Yıldızı artık ışıdamıyor. İsyan-cıları artık kim durdurabilir ki?"

İki komplocu kardeşin ölümüyle kötü melekler en önemli iki komutanlarını kaybetmişlerdi ve demonlar onlara sadece engel oluyordu.

Cehennem prensleri devrimci generallerle hiçbir şekilde boy ölçüşemiyordu, zaten dokuz prensten geriye sadece üç tane kalmıştı. Kötülerin kalabalık ordusu çılgınca savaşmaya devam ediyordu ancak devrim lejyonları tarafından olgun ekinler gibi biçiliyorlardı. İki ordu arasındaki ittifak, birliği sağlayamamış, sadece kargaşaya neden olmuştu. Canavar yaratıklar doğrudan saldırıya geçtikleri için kuşatma altındakilerin izlediği stratejiyi de mahvediyorlardı. Bu kargaşa isyancıların işine geliyor, şaşmaz disiplinleriyle kendi stratejilerini uygulamaya devam ediyorlardı.

Mikail ve Lucifer ölmüştü ama geriye tehlikeli bir miras bırakmışlardı: Kendileri artık bir şey yapamazdı ancak komplolarında bir başka anahtar figür, en uzak boyutlara bile gitme, perdeyi parçalama, böylece gökyüzü ile yeryüzü arasında kusursuz bir bağlantı kurma yeteneğine sahip, kötü yaradılışlı bir varlık daha vardı. Bu hizmetkâr aynı anda katil, casus ve askerdi; nefret, zalimlik ve sadizm konularında efendilerine taş çıkartırdı.

Başmeleklerin korkulan hizmetkârı Kara Melek, balta girmemiş ormandaki bir kaplan gibi sessizce kulenin tepesine yükseldi. Bronz savaşçılar onu yenmek bir yana dursun, yaralayamamışlardı bile; tek başardıkları, onu savaşmaktan bir süre alıkoymuş olmalarıydı. Ablon kaleye sızdığı zaman Ateşin Kırbacı'yla yolunu kesmek suretiyle o kötü yaratığı şaşırtmayı başarmıştı. Görünüşe göre yaratık bu kılıca karşı özel bir nefret besliyordu. Metal miğfer onun hayatını kurtarmıştı, aksi takdirde Ablon onun kafasını parçalayacaktı.

Nedeni belli olmasa bile, kara kanatlı canavar da Asi Melek gibi gizlenmeyi tercih ediyordu: Özünü gizleyebiliyor, bu yüzden de her istediğinde kendisini arayanları yanıltmak için görünmez olabiliyordu. Şu anda da elinde kılıç olduğu halde, arkasını dönmüş olan Ablon'un üzerine saldırmaya hazırlanıyordu.

Katil, gecenin içindeki bir hayalet gibi gizlice terasa süzölmüştü ve ani bir baskınla düşmanlarının kafasını uçurmak istiyordu. Ancak karşıdaki sıradan bir rakip değildi: Ablon tehlikeyi hissetti ve yıldırım hızıyla arkasına dönerek bu hain saldırıyı kılıcıyla karşıladı. Şamira,

kılıçların çarpışması esnasında etrafa saçılan kıvılcımlardan korunmak için başını öbür tarafa çevirmişti.

Kılıçlar birbirine çarptığında tuhaf bir şey oldu: Saldırganın kılıcı, Ateşin Kırbacı gibi parlıyordu fakat bunlar kara, uğursuz, cehenneme ait alevlerdi. Koyu renkli zırhının içindeki varlığın miğferi düşmüş olduğu için harap yüzü artık gözler önündeydi. Yüzünde boydan boya uzanan iğrenç bir yara vardı; bu ne bir insanın ne de bir meleğin yüzüydü! Hayır, bu korkunç görüntü, bir şeytanın suretiydi. Ağzından bir köpekbalığının kileri andıran sivri dişler fırlıyordu, katran karası gözleri yuvalarına çökmüştü.

"Apollyon!" diye bağırdı Ablon, nihayet intikamını alabileceği için sesinde bariz bir memnuniyet vardı. "İşimi kolaylaştırmaya mı geldin?" diye ekledi sonra, Sodom'un hayaletlerini ve onlara verdiği sözü hatırlamıştı.

"Demek Kara Melek gerçekte Apollyon'muş!" diye fısıldadı Şamira dehşet içinde ama diğer ikisi onu duymadılar. Her an saldırmaya hazır yılanlar gibi büyük bir konsantrasyon içinde dimdik birbirlerine bakıyorlardı.

Ablon aslında fazla şaşırmamıştı. Onun için Kara Melek de cehennem prensi de bir zamanlar yoldaşlarını takip etmiş olan, ölesiye nefret ettiği kötü, korkunç yaratıklardı. Kara Melek, İstar'ı öldürmekten beter etmiş ve Şamira'yı kaçırmıştı. Apollyon ise Yarion'u yakalamış ve bu önemli asi meleğin başını kesmişti. Tabii Sième'yi de öldürmüştü ama bunu neden yaptığını Ablon henüz bilmiyordu.

Lucifer kendisine ihanet etmiş ve Mikail de aldatmıştı ancak bunlar sonuçta politik rakipleriydi ve isyancıların zaferi onların yenilgisine bağlıydı. Ancak Apollyon'la olan mücadelesini, yıllar içinde giderek artan bir nefret besliyordu. Yıkım Meleği de aynı şekilde Ablon'dan nefret ediyordu. Burada, şu anda ne savaşın sona ermesi umurlarmıydı ne de savaşan orduların durumları; aksine bu iki düşman, bir zamanlar başlamış olup da bitiremedikleri düelloyu noktalamak istiyorlardı.

Ablon, uzun süredir beklediği fırsatı nihayet ele geçirmişti. Şamira biraz geri çekildi çünkü bu yaratığın çifte doğası sayesinde aurasını

gizleyebildiğini anlamıştı. Bu ne bir melekti ne de bir demon, aksine o korkunç başmeleklerin kendi beklentileri doğrultusunda şekillendirmiş oldukları eşi benzeri olmayan bir yaratıktı.

Normalde her zaman kendisine hâkim olan, duygularını kontrol eden Ablon'un içini müthiş bir intikam duygusu kapladı. Gözleri öfkeden kıpkırmızı kesilmişti, düşmanına saldırmaya hazır bir aslana benziyordu. Hayatında sadece iki defa böyle bir heyecana kapılmıştı. Bunlardan ilki, İhtar'ın Babil'de tutsak edildiğini öğrendiği zamandı. İkincisiyse Şamira'nın kaçırılışını görmesiydi. Şamira, şu anda onu yatıştırmasının mümkün olmadığını biliyordu.

Apollyon bir kez daha kılıcını kaldırarak Ablon'a doğru savurdu ancak Yeniden Doğan hızla eğilerek darbeden kurtuldu ve şimşek gibi ileri atılarak canavarı gırtlğından yakaladı.

Yıkım Meleği hırıldayarak nefes almaya çalışırken, kılıcını körlemesine etrafa savurup duruyordu. Ablon sadece tek elini kullanarak müthiş bir güçle onu uzaklara savurdu. Şeytani canavar bir meteor gibi kıvılcımlar saçarak savaşan askerlerin arasından uçu ve kulakları sağır eden bir gümbürtüyle uzaktaki dağlara çarptı. Gökyüzündeki ordular dehşet içinde durdular ve neler olduğuna baktılar.

Çarpmanın etkisiyle dağ sırasında çatlaklar oluşmuş ancak Apollyon'a bir şey olmamıştı. Zırhı kutsal bir emanetti ve çarpmanın etkisini yumuşatmıştı. Ayağa fırlayarak yandaki dağın zirvesine çıktı ve oradan Birinci General'i dövüşe davet etti. Fakat Ablon tüm öfkesine rağmen Şamira'yı yalnız bırakamazdı çünkü kule çökmek üzereydi.

"Git!" dedi Şamira, meleğin içinde bulunduğu ikilemi fark ettiğinde. "Kale bir süre daha dayanacaktır."

Sonra gözleri yeni yeni görmeye başlayabilen bütün savaşçılar –melekler ve demonlar– her iki rakibin de bulundukları yerden savaşa nasıl hazırlandıklarını gördüler. Ablon, Siyon Kalesi'nin üzerinden uçarken Apollyon da en yüksek dağın zirvesinde kanatlarını açmıştı.

"Birinci General yaşıyor!" diye bağırdı Baturiel lejyonlarına doğru Ablon'u işaret ederek.

"Zaman Çarkı'na kadar ilerlemeyi başarmış," diye ekledi Şenial. Hiç şüphe yoktu, Başmelek Mikail mağlup olmuştu!

Bu esnada Asmodeus ile cehennem prensi Alastor kalenin etrafında uçuyorlardı. "İşte ortalarda görünmeyen dostumuz!" dedi Asmodeus, Apollyon'un harap yüzünü gördüğünde.

"Gökyüzü hükümdarının emrinde çalışıyormuş meğer," dedi sonra, cehennemdeki kardeşlerine hiçbir zaman göstermemiş olduğu kara kanatlarına bakarak. "Bir casus mu yoksa bir hain mi?"

"Belki ikisi de değildir," dedi Asmodeus düşünceli bir tavırla çenesini kaşıyarak.

Burada bir komplonun söz konusu olduğu, giderek daha belirgin bir şekilde ortaya çıkıyordu. Mikail ile Lucifer ortadan kaldırılmıştı, en güçlü kötü varlık artık Apollyon'du.

Demon, aristokratlardan çok daha güçlüydü, belki sadece Orion onu mağlup edebilecek durumdaydı. Ancak Atlantis'in düşmüş kralı daha savaşa girdikleri anda ortadan kaybolmuş ve düzensiz birliklerini öylece ne yapacaklarını bilemez bir halde bırakmıştı. İyiler ile kötüler arasındaki mücadelenin henüz kazananı veya kaybedeni yoktu, pek yakında bir şey olmazsa bu beklisi de sonsuza kadar böyle sürüp gidecekti.

Az sonra yapılacak olan düello, savaşın sonucu üzerinde de belirleyici olacaktı. Ablon buradan zafer kazanmış olarak ayrılırsa isyancılar kazanacak, Apollyon'un kazanması durumunda da karanlık bir çağ başlayacaktı. Hem de Lucifer'in hasta beyninde veya Mikail'in çılgın hezeyanlarında tasarladığından çok ama çok daha kötüsü.

DÜNYANIN SONUNDAKİ DAĞ: MEGIDO

Kalenin tepesinde bulunan Ablon kanatlarını gerdi ve bir kartal gibi Apollyon'un üzerine çullandı. O kadar hızlı uçuyordu ki arkasında, gökyüzünde kızıl bir iz bırakan, alevden bir kuyruk oluşuyordu.

Ancak Yeniden Doğan'a saldırmak yerine Apollyon arkasını döndü ve dağların üzerinden kuzeye, Stiks Nehri'ne doğru uçmaya başladı.

Savaşçıların birçoğu onun hiçbir şansı olmadığı için isyancıların liderinden kaçtığını sandı. Ancak Asmodeus onun gerçekte ne yapmak niyetinde olduğunu anlamıştı.

“Generali Megido Dağı’na çekmek istiyor,” dedi Alastor’a.

“Dünyanın sonundaki dağ,” diye karşılık verdi diğeri düşünceli düşünceli. “Bir kehanete göre kıyametin son savaşı orada gerçekleşecek.”

Kalenin temelleri alt katlarda da çökmeye başladığında, Amael ile Asiel, müthiş ısıнын yumuşattığı zeminin nasıl çözüldüğünü görmek için uçarak dışarı çıktılar. Kısa bir süre sonra duvarlar da çökmeye başlayınca alevler içindeki bir cumbanın altına sığındılar.

Dışarıda artık savaş gürültüsü işitilmiyordu. Silahların şakırtıları da son bulmuştu. Ablon ile Apollyon, Megido Dağı’na doğru uçuyor, ordular da onları takip ediyordu.

“Cadı!” Volkanların Efendisi’nin aklına Şamira gelmişti. “Hâlâ kulenin tepesinde!”

“Gel, onu oradan uzaklaştıralım,” dedi Asiel ve hemen yola koyuldular. Bir tek asker bile onları durdurmaya çalışmayacaktı. Yol açıktı çünkü Bin Pencerele Kule çoktan boşaltılmıştı.

Ablon ile Apollyon, geniş çölün içinde tek başına yükselen ve büyük bir zirvesi olan bir dağın, Megido’nun üzerine konmuştu. Burası, Siyon’un etrafındaki dağların yaklaşık yüz kilometre uzağında bulunuyor, dünyanın derisindeki bir yaraya, bir çibana benziyordu.

Fiziksel katmanda bu muazzam dağ birçok savaşa sahne olmuştu ve üzerinde düzinelerce, artık sadece harabeleri görülebilen kaleler inşa edilmişti. Ama eter katmanında Megido, zirvesi bir arena kadar yassı olan devasa bir kum yığınının ibaretti. Son yok edici savaş bu açık alanda gerçekleşecekti.

Kötü ve iyi melekler ve demonlar, düello yapacak savaşçıların peşinden gitmiş ve dövüşü seyretmek üzere yerde mevzi almışlardı.

Ablon zirvedeki kaya kütlelerinin üzerinde can düşmanı ile karşı karşıyaydı ve hiçbir şey kendisine olan güvenini zedeleyemezdi. Az önce

gökyüzü hükümdarını öldürmüştü. Yıkım Meleği kendisiyle nasıl başa çıkabilirdi ki?

“Artık entrikalarının sonu geldi Kara Melek,” dedi. “Efendilerin öldü, komplo ortadan kaldırıldı. Şimdi birbirimizle hesaplaşacağız. Uzun yıllar boyunca dostlarımı takip ettin ve birçoğunu öldürdün. Bu yaptıklarını ödeyeceksin!”

Canavar alaylı alaylı güldü. “Benim yenilmez olduğumu bilmiyorsun aşağılık melek. Mikail’i öldürdün ve başmelekleri mahvettin ancak benim elimde Kara Ateş var!” Bu arada kara alevler saçan kılıcını gösteriyordu. “Komplosuna katıldığım için bu silahı bana Lucifer kendi hediye etti. Bu kutsal emanet eskiden, Yahve’nin ışığın yaratılışından önce ortadan kaldırdığı eski tanrılardan biri olan Behemoth’a, Tanrıça Tehom’un hizmetkârına aitti. Kâinatın yaratılışından ve meleklerin doğmasından önceki bir zamana ait bir kılıç bu. Onu tahrip etmek mümkün değil. Bunu ellerimde tuttuğum sürece hiçbir şey ve hiç kimse beni mağlup edemez. İsyancıları sonuncu adamlarına kadar öldüreceğim, bunu tek başıma yapmam gerekse bile.”

Ablon cevap olarak kılıcını kaldırdı ve ona ateşler içindeki ucunu göstererek meydan okudu: “Ateşin Kırbacı’nı hatırlarsın sanırım. Bu, seni bir zamanlar yaralamış olan silahın ta kendisi.”

Gökyüzündeki savaş esnasında Mikail ile Lucifer arasındaki ittifaktan haberi olmayan Cebrael, şeytanın hizmetkârlarına karşı kahramanca mücadele etmiş ve Ölüm Meleği’nin yüzünde kocaman bir yara açmıştı. Bu yara onun yüzünde hâlâ görülebiliyordu.

Düşmanlar öfkeyle birbirlerinden ayrıldı ve ölüm kalım savaşı için biraz geri çekildiler. Şenial’ın yanında uçmakta olan Baturiel, çok uzun zaman önce, Ablon ile Apollyon arasında Işık Sarayı’nda gerçekleşen düelloyu hatırladı. O zamanlar ikisi de kendi lejyonlarının generalleriydi ve kastın o zamanki prensi olan Baal Berit düelloyu durdurduğu için hayatta kalmışlardı.

“Bu, on beş bin yıl önce başlayan bir meydan okuma.” Altın zırhına kanlar yapışmıştı. Hem kendi kanı hem de başkalarının kanı vardı

üzerinde. Kollarında henüz iyileşmemiş kesik yaralar vardı ve kanatları aldığı darbeler yüzünden sızlıyordu.

“Başmeleğin kılıcı ve bir tanrının silahı,” dedi Şenial, Ateşin Kırbacı’na. Kara Ateş’e atıfta bulunmuştu. “Bakalım hangisi kazanacak?”

KÂİNATIN SONU

Şamira kalenin yukarısında tek başınaydı ve etrafında sadece ölüler vardı. Ayak bileklerine kadar kanlar içindeydi ve bir cesede basmadan bir adım bile atamıyordu. Alev alev yanmasına rağmen kule hâlâ ayakta-
taydı ve birkaç dakika daha dayanacaktı.

Artık serbest kaldığına ve başında muhafız da olmadığına göre dü-
elloyu öylece seyretmek yerine bir işe yaramak istiyordu. Böylece tavan
kapağına benzer kapıdan aşağı inerek başmeleğin, asi generali tuzağa
düşürdüğü Kapılar Salonu’na girdi. Girişte durarak etrafına bakındı.
Çıkışı tek başına bulmayı ve yangının yiyip bitirdiği bu alev cehenne-
minden kimseden yardım almadan kurtulmayı istiyordu.

Bu arada Ablon ile Apollyon arenanın karşı köşelerinde, uçurumun
kenarında durmuş, bir boks ringindeki rakipler gibi birbirlerine bakı-
yorlardı. Gerilim doruğa ulaştığında öfke içinde yanarak birbirlerine
saldırdılar.

Ordular, iki düşmanın birbirlerine doğru koşmasını büyülenmiş gibi
izliyordu. İki savaşçı eski zamanların şövalyeleri gibi geceyi yararak
çemberin ortasında buluştular.

Kılıçları büyük bir gümbürtüyle birbirine çarptığında bütün gezegen
sarsıldı. Kâinatın akışında bu patlama tiz bir nota, yanlış bir ses gibi
yankılandı. Dağın yamaçlarına kırmızı-siyah renkte dehşet verici bir
ateş dalgası yayıldı, en yakında bulunan seyircileri altına aldı ve ovada
ilerlemeye başladı. Kaynar ateş kütlesi bir silindir gibi çölün zeminini
yakarak ezerken ancak en hızlı olanlar kaçıp kurtulabiliyordu.

Çarpışma esnasında kozmosun en güçlü iki silahı da kırıldı, kor parçacıklar havayı doldurdu. Bu arada her iki savaşçı da düelloya başlarken durdukları yerlere geri savruldular. Patlama yüzünden ikisinin de zırhı parçalanmış ve havada çözünerek yok olmuştu. Ancak ikisinin de hayatlarını kurtarmışlardı çünkü bir zamanların yenilmez Tanrıları tarafından dövülmüş olan bu kılıçların muazzam enerjisi, zırhları olmasaydı onları lime lime ederdi.

Ateşin Kırbacı şüphesiz müthiş bir silahtı ancak Apollyon'un sözleri de kesinlikle boş bir tehdit değildi. Kara Ateş, çağlar boyunca yaratılmış olan en kudretli silahtı. Küçük, keskin bir parça yıldırım hızıyla Ablon'un omzuna saplandı, etini delip sırtından çıktı ve yoluna devam etti.

Şamira, Kapılar Salonu'ndaki kapıların üzerindeki sembolleri tek tek incelerken yerdeki tuhaf bir nesne dikkatini çekti: Bu, görünüşe göre çok ama çok eski, uçlarından kıvrılmış, bir kuş büyüklüğünde siyah bir tüydü. Şamira bunu kaldırarak ışığa tuttu ve kime ait olduğunu derhal anladı.

Bu, Sodom'daki yaşlı hayaletlerin Birinci General'e verdiği, Apollyon'a ait tüydü. Ablon intikam almayı unutmamak için onu yanma almıştı ama Başmelek Mikail'le savaşırken kemerinden düşürmüştü, şimdi de Şamira tarafından karanlıkta bulunmuştu.

Normal şartlar altında sıradan büyülerin melekler ve demonlar üzerinde etkisi olmazdı ancak büyüü yapacak olanın, üzerinde büyü yapmak istediği varlığın vücuduna ait bir parçayı elinde bulundurması halinde durum değişirdi. Zamir bu şekilde bir zamanlar Ablon'u Tin-Sen Ormanı'na çekmiş ve Şamira'nın Roma'daki evinde onu hareketsiz bırakmıştı. Şimdi de Yıkım Meleği'nin bir tüyü Şamira'nın elindeydi ve etkili bir büyü yapılılabirdi.

İki savaşçı patlamanın etkisinden kurtulunca silahsız olarak ve öfkeyle kükreyerek tekrar ayağa kalktılar. Kılıçlarının kırılacağını ikisi de hesaba katmamıştı ancak başka türlü nasıl olabilirdi ki? Sonuçta bu silahlarda inanılmaz güçler barınıyordu.

“Ne oldu o yenilmez silahına?” diye alayla sordu Ablon yaralı omzuna aldırış etmeden. “Artık savunmasızsın, lanet olası!”

“Savunmasız demek! Ya sen?” diye aynı şekilde alay etti Apollyon, Ablon’un kılıç parçasının deldiği omzunu işaret ederek. “Hiçbir şeyin seni yaralayamayacağını düşünüyordun sanırım. Kara Ateş’in başmelekleri yok etmek için tasarlanmış olduğunu bilmiyordun herhalde. Bu yüzden sen de mükemmel bir hedef oldun.”

“Bu küçük yaranın beni öldüreceğine inanıyor musun gerçekten?”

“Hayır. Ama güçlerin azalıyor. Şimdi güçlerimiz eşit olarak savaşacağız. Sence de böylesi daha iyi değil mi?”

“Seni ölü olarak görmeyi tercih ederim. Bu defa seni kurtaracak bir prens de yok.”

“İşte bunda haklısın,” diye karşılık verdi demon. “Sadece güçlüler kurtarılmaya layıktır. Asi melekler de kendilerine yardım edecek liderleri olmadan öldüler. Rüzgârın Kanadı Yarion böyle öldü. Aklın Efendisi Sième de aynı şekilde veda etti evrene.”

“Çok fazla konuşuyorsun katil!” diye sözünü kesti Ablon onun. “Bakalım yumrukların da çenen kadar kuvvetli mi?”

Ve böylece koruyucu zırhları olmadan dövüşmeye devam ettiler. Tıpkı bir zamanlar Işık Sarayı’nda olduğu gibi, diye geçirdi içinden Baturiel.

Apollyon şimşek gibi yukarı fırladı, Ablon da peşinden atıldı, birlikte yıldızların görüldüğü yüksekliğe kadar çıktılar. Bu yüksekliğin soğuğu vücutlarını donduruyordu ve Ablon çok kan kaybettiğini fark etti. Kara Ateş’in kıymığı onu sadece zayıf düşürmekle kalmamıştı, öldürücü bile olabilirdi. O, ölümden geri dönen ve Başmelek Mikail’i yok eden savaşçı, can düşmanı tarafında öldürülecek miydi yoksa?

Ancak umutsuzluğa kapılmaya başladığı esnada yeniden gün oldu. Işık gökyüzündeki karanlığı kovdu ve ufukta güneşin ilk ışınları belirdi.

İki düşman da birbirlerine birer füze gibi saldırdılar. Apollyon aldığı hızın etkisiyle yumruklarını kullanmaya çalıştı ancak Ablon bu darbeden kurtuldu. Maliki demonunu kolundan yakaladı ve yüzünü aşağı çevirip yere fırlattı. Ölüm Meleği dengesini yitirdi, taklalar atarak aşağı düşmeye başladı.

Dünya atmosferine yaklaştıkça Megido Dağı da giderek daha görünür oluyordu. Apollyon kendisini toparlayarak uçmaya vakit bulamadı, sırtüstü yere düştü ve bir kraterin oluşmasına neden oldu. Çarpışı o kadar şiddetliydi ki kanatları ezildi.

Ablon da hızla aşağı indi, düşmanının üzerine oturdu ve dizlerini karnına bastırdı. Ancak canavar, kanının kratere oluk oluk akmasına rağmen var gücüyle direnmeye devam ediyordu. "Teslim ol Ölüm Meleği! Kılıncın olmadan sen bir hiçsin. Az sonra ölmenin nasıl bir şey olduğunu öğreneceksin. Boşluğa döneceksin, özün, aslında hiç yaratılmamış olman gerektiği kozmosun akışına karışacak."

Ablon öfkeden deliye dönmüş bir halde Tanrı'nın Gazabı'nı çağırdı ve yumruğunu düşmanının yüzüne indirmek istedi ancak Apollyon son anda yana çekildi ve aç kalmış bir panter gibi arkadan saldırmaya hazırlandı.

Ablon'un boşa giden yumruğu ise dağın merkezine isabet etmişti. Muazzam bir deprem, krater tarafından yutulacakmış gibi görünen dağın temellerinden sarstı. Ablon uçmaya çalıştı fakat Apollyon bir kene gibi onun kanatlarına yapışmıştı. Az kalsın aşağı yuvarlanan dev kayaların altında kalacaklardı ancak Asi Melek'in son bir gayretiyle kraterden dışarı fırladılar.

Megido Dağı parçalanarak kendi içine çöktü ve sayısız kaya parçası etrafa saçılarak çöle düştü. Tanrısal kılıçlar tarafından zaten harap olmuş toprakta derin yarıklar açıldı.

Ablon ile Apollyon ise yıkıntıların üzerine indiler ve taşların üzerinde dengelerini sağlamaya çalıştılar.

Ancak durum değişmiş, Apollyon üstünlüğü ele geçirmeye başlamıştı. Kolunu düşmanının göğsüne dolayarak onu kurt kapanına aldı. Bu saldırısının fazla işe yaramayacağını farkındaydı ancak oynayacağı son bir kozu daha vardı. Bütün bunlara son verecek taktiğini, bu anda saklamıştı. Başmelek Mikail'i öldürmekle Ablon neredeyse venilmez olmuştu ancak Apollyon'un ustaca stratejisi karşısında durumunu çok zorlaşacaktı.

Ablon öne yuvarlandı, bütün kaslarını gerdi ve kendisini kavrayan kolların arasından kayarak kaçmaya çalıştı fakat kurt kapanından kurtulamıyordu. En güçlü savaşçılardan biriydi ve akıl almaz yetenekleri vardı ancak çok kan kaybetmişti. Ayrıca Malikî ondan daha fazla kas gücüne sahipti ve onu tüm zalimliğiyle kavıyordu.

“Çabaların boşuna,” dedi Apollyon. “Hareket edemiyorken ne yapabilirsin ki?”

“Beni bu durumda yaralayamazsın,” diye karşılık verdi Ablon “Beni bırak, dövüşe devam edelim.”

Katil onun sözlerine aldırmazdı. “En değerli silahımı senin için sakladım,” dedi. “Sodom ve Gomora’yı yok ediş tarzımın seni çok etkilediğini biliyorum.” Sesinde tuhaf bir zevk duygusu vardı. “Mutlak tahrip gücümle perdeyi yırtabilir ve dünyayı felakete sürükleyebilirim!”

Mutlak tahrip! Sodom’un evlatlarının kurbanı olduğu, o iki şehri yok eden, denizleri kanla dolduran ve kaçanları tuza çeviren o dehşet verici enerji! Apollyon’un sözleri yüzünden Ablon insanlığın geleceği, dünyanın ve sakinlerinin kaderi hakkında endişelenmeye başlamıştı. Bu canavar sadece bir katil değildi, aynı zamanda kendisini öldürmeye de hazır!d!

“Beni serbest bırakmazsan ikimiz de ölürüz,” diye uyardı Ablon onu.

“O halde ölürüz! Sen benim düşmanımsın, can düşmanımsın. Bizim sonumuz, gezegenin de sonu anlamına gelir. Ben dipsiz uçurumların meleğiym, bütün kapıları açarım. Ben ışık ve karanlığım, başlangıç ve sonum!”

Apollyon kaslarını gerdi, kırmızı kanı parlak maviye dönüştü. Ablon, keskin bakışları sayesinde onun plazmasının atomlarının hareketlendiğini ve kısa bir süre sonra birbirlerine çarparak korkunç bir patlamaya neden olacaklarını anladı. Birden Apollyon’un gövdesi ona kozmosun bütün tahrip edici enerjisinin biriktiği, dehşet verici duygularla dolup taşan, korkuyu ve işkenceyi, kötülüğü ve acıyı, nefreti ve zulmü bir arada barındıran bir kap, bir kanal gibi göründü.

Ablon bu büyük kudretin kaynağının ne olduğunu ve bunun nasıl serbest kaldığını bilemiyordu.

Geri döndürülemez bir süreçti bu.

Bu hem melekler hem de insanlar için kâinatın sonuydu.

“KAHRAMANLAR BÖYLE ÖLÜR”

Şamira, Apollyon'un kara türü elinde olduğu halde hızla tekrar kalenin tepesine çıktı. Orada o müthiş depremi hissetti ve iki dev savaşçının hâlâ birbirlerine saldırmakta olduklarını gördü.

Artık gevşek bir moloz yığınının ibaret bir tepeden başka bir şey olmayan Megido'nun yıkıntıları üzerinde Apollyon hâlâ Ablon'u kurt kapanında tutuyor ve sadece kendilerini değil, gezegendeki bütün insanları öldürecek olan gizli silahını kullanmaya hazırlanıyordu. Düşmanın elinden bir türlü kurtulamayan Ablon ise Ölüm Meleği'nin komploda gerçekte nasıl bir rol oynamış olabileceğini düşünüyordu. Mikail ve Lucifer neden onu seçmiş ve onu sadece bir haberci olarak kullanmakla yetinmemişlerdi? Ablon, Apollyon'un sıra dışı tahrip yeteneğinin, iki başmeleğin gerçek planında da önemli bir rol oynadığını düşünüyordu. Başmeleklerin niyeti, perdenin yok olmasından sonra insanlığı yok etmektir. Bu niyetlerinde kim onlara ölümün bir elçisi olan, kanlı katliamlar için yaratılmış ve ne kadar fazla kan dökerse kendisini o kadar iyi hisseden Apollyon'dan daha fazla yardımcı olabilirdi ki?

Acı ve ölüm Apollyon'u daima büyülemişti. Ta çok eski zamanlarda bile ölümün ve kan dökmenin olduğu her yerde o da vardı. Gerçi bunların tümüne dâhil olmamıştı fakat astral katmandan katliamları, yıkımları, savaşları ve felaketleri daima izlemişti. İlk insan katlinde, yani Habil, Kabil'i öldürdüğünde oradaydı, Yunanistan'daki savaşları, Roma İmparatorluğu'nun yükselişini ve o korkunç Haçlı Seferlerini gizlice takip etmiş, Napolyon'un seferlerini ve yirminci yüzyılın savaşlarını izlemişti. Günün birinde, 1916 ilkbaharında, Fransa'daki Verdun'da, Avrupalıların o güne dek görmüş olduğu, sekiz yüz bin askerin öldüğü o en korkunç savaşın tarlalarında kazılmış siperlerinde dolaşmıştı. Yıllar sonra atom bombasının Japonya'ya düşmesini izlemiş ve insanların onun tahrip

yeteneklerini taklit etmesinden gurur duymuştu. Artık uygarlığın er ya da geç kendisini yok edeceğini biliyordu fakat onun görevi, hayatta kalanları takip etmektir. Tam da bu yüzden Sabah Yıldızı onu çağırmıştı. Şeytan, Hakikat Kitabı'nda yazdığı şekliyle, gelecekte neler olacağını bildiğini sanıyordu.

Yedinci Gün, yeniden doğmuş olanın yenilgisiyle son bulacaktı.

Ancak Ablon kadere inanmıyordu ve az sonra olacaklar bütün kehanetlerin sorgulanmasına neden olacaktı.

Gökyüzünde, bütün şeytani görünüşüne rağmen mağrur bir silüet belirmişti. Üzerindeki gümüş zırhta Atlantis'in sembolleri yer alıyordu. Zırhının sırt kısmındaki iki yarıktan çıkan tüysüz iki kanat, parlak metal yüzeyde yansıyor. Silüetin kırmızı gözleri ve katran karası bir sakalı vardı; bir insan ile bir hayvanın karışımıydı: O zamana kadar kendisini göstermemiş olan Atlantis'in düşmüş kralı artık savaşa katılıyordu.

Bir şahin gibi Apollyon'un üzerine atladı, sivri pençelerini sırtına geçirerek onun geriye doğru sendelemesine neden oldu ve böylece Ablon nihayet o kurt kapanından kurtulabildi.

"Orion!" diye bağırdı general şaşkınlıkla.

"Orion mu?" diye öfkeyle burnundan soludu Apollyon, sırtındaki Satani'nin pençelerini etinin giderek daha derinlerinde hissederken.

"Çabuk Ablon! Kaç!" diye bağırdı Orion. "Onu uzun süre tutamayacağım."

Ablon, şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamamış olan düşmanından bir miktar uzaklaştı. Bir savaşçı olarak gösterdiği ilk tepki kaçmak değil, aksine arkadaşını kurtarmaktı.

"Onu durdurmak mümkün değil Orion," diye uyardı arkadaşını. "Bırak onu yoksa seni öldürecek!"

Generalin eski arkadaşı sadece güldü. "Bunu sadece ne cennetin ne de cehennemden ortadan kaldıramadığı eski arkadaşlığımız uğruna yapıyorum." Ablon'un hâlâ tereddüt ettiğini görünce bir kez daha bağırdı. "Bir Atlantis hükümdarı gibi şöhretli bir şekilde ölmek istiyorum. Bu, benim kurtuluşum olacak. Kaç yoksa bu fedakârlığı boş yere yapmış

olacağım. Sen misyonunu yerine getirdin. İzin ver, ben de kendiminkini yerine getireyim.”

Ablon, Orion’un kararını vermiş olduğunu ve bu fikrini değiştirmesinin artık mümkün olmadığını anladığında Şamira’yı kurtarabilmek için geç kalmamayı ümit ederek mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Siyon’a doğru uçmaya başladı. Kavganın sona erdiğini anlayan Apollyon’un öfkeli haykırışını duyduğundaysa bir kez daha arkasına dönerek yoldaşının onuruna son bir cümle daha fısıldadı: “Kahramanlar böyle ölür.” Ve cümlesi rüzgârda dağılıp gitti.

GAYYA KUYUSUNUN ANAHTARI

Apollyon, düşmanının kaçmaya başladığını görünce onu takip etmeye karar verdi. Orion onu hâlâ sıkı sıkı tutuyordu ancak Maliki’nin muazzam gücü karşısında Satani’nin gücü çok zayıf kalıyordu. Ablon bile bu canavarı zapt edemedikten sonra Orion’un bunu başarması mümkün değildi.

Apollyon, Orion’u sırtından atmak istediğinde güçlerinin kendisini terk etmeye başladığını fark etti.

“Ne oldu Ölüm Meleği?” diye sordu düşmüş hükümdar alaycı bir şekilde. “Muazzam kudretin seni yüzüstü mü bırakıyor?”

Apollyon çaresizlikle kıvranmaya başladı ancak o dehşet verici güç gerçekten de yok olmuştu. Bağırıyor, haykırıyor, küfrediyor ancak bunların hiçbir faydası olmuyordu.

Ne oluyordu? Nasıl bir enerji onu zayıflatmıştı? Kim onun kudretini elinden alınıştı?

“Alsi ku nushi ilani mushiti!” diye bağırıyordu Şamira kuleden aşağı, kara tüy hâlâ elindeydi. Bu, Zamir’in bir zamanlar Şamira’nın Roma’daki evinin girişinde Ablon’u hareketsiz kıldığı güçten düşürme büyüünün aynısıydı.

Ama büyü bu kez Apollyon içindi.

ARMAGEDDON

Büyünün öldürücü bir etkisi yoktu, sadece yöneldiği kişiyi güçsüz bırakıyordu. Ablon'da etkisi son derece ağır olmuştu çünkü akrebin zehri onu zaten çok kötü bir duruma düşürmüştü. Bu defa ise Yıkın Meleği'ni öldürmeyecek, sadece onun tahrip silahını yok edecekti.

“Demek sendin!” diye bağırdı Apollyon. “Sandrak Zindam'ndan Ablon'u sen kurtarmıştın!”

“Evet,” dedi Orion. “Ben ve demonların kraliçesi.”

“Oysa Lucifer hükümdarlığının her alanını kontrol ediyordu,” dedi Apollyon, bir açıklama bulmaya çalışıyordu. “Bunu gözden kaçırmış olması mümkün değil.”

“Karanlık Başmelek her şeyi göremiyordu. Arkadaşlık ve sevgi... beni ve baştan çıkarıcı kraliçeyi harekete geçirmişti. Ne yapmak istediğimizi Sabah Yıldızı'nın anlaması mümkün değildi çünkü bu duygular kötüler için anlaşılabilir niteliktedir.”

Şamira'nın büyüü yüzünden güçten düşmüş ve Orion tarafından yere bastırılan, kanatları kırık Apollyon içindeki bütün öfkeyi serbest bıraktı. Zincirlerinden bir kez kurtulan öfke bir daha ele geçirilemezdi.

Müthiş bir patlama her şeyi sarstı. Canavarın çarpan kalbi patladı ve dünyaya bir ateş seli gönderdi. Savaş alanındaki üç ordu bu manzarayı dehşet içinde izlerken açığa çıkan kozmik ısı vücutlarını eritip yok etti.

Gezegenin dengesi altüst oldu, her tarafta art arda felaketler yaşanmaya başlandı. Nehirler taşıtı, kıtalar parçalandı, dağlar kendi içlerine çöktü. Yerkabuğunda alev alev yanan çatlaklar oluşarak denizleri yerin derinliklerinin içine çekmeye başladı.

Megido'nun yıkıntılarının üzerinde, sanki bir kuyudan su fışkırmış gibi kara bir duman sütunu yükselmeye başladı. Bu, kâinatın uğursuz sınırlarına uzanan bir yoldu. Kozmik ısı göğün tümünü yakıp kavurdu, yıldızları karartıp ışıklarını söndürdü.

Ölüm Meleği'ni hâlâ tutmakta olan Orion, onun hemen ardından öldü. Ancak ölmeden önce bir vizyon görmüştü; geleceğe değil, geçmişe ait bir görüntü.

Ölürken, doğmakta olan güneşin ışığına boğulan, her zaman yaz mevsiminin hüküm sürdüğü bir ada ve görkemli kulelerle dolu bir şehir görüyordu. Denizleri aşan ve dalgalarla oynayan bir halk görüyordu. Açlığın, nefretin ve üzüntünün bilinmediği, sihir ve mucizelerle dolu bir yerdi gördüğü; Yaratıcı'ya duyduğu sevgiyle birleşmiş, kendi yeteneklerinin farkında bir ülke.

Burası, kralının ölmek üzere olduğu, Denizlerin Mücevheri Atlantis'ti.

Patlama kaleye ulaşmadan önce Amael ve Asiel, Şamira'yı kurtarmak için Zaman Çarkı'nın bulunduğu terasa çıkmışlardı. Kutsal Alev, kadını kucakladı ve şok dalgasından kurtulmak için isyancıların karargâhına doğru uçmaya başladılar.

Ancak enerji onları yakaladı ve gövdelerini çöle savurdu.

ÖLÜM ÖPÜCÜĞÜ

Yıkım

Patlamadan sonra Ablon acılar içinde kıvranarak doğrulmaya çalıştı, yanmış toprağa bir miktar kan tükürdü ve kana bulanmış kanatlarını açtı. Kendisini berbat hissediyordu ancak en azından hayattaydı. Nefes almakta güçlük çekmesine rağmen kendisini zorlayarak derin bir nefes aldı fakat havada iğrenç bir koku vardı.

Neredeydi? Ne olmuştu? Zaman ve mekân algısını bir anda tümüyle yitirmişti.

Etrafına bakınca, çevresinin dehşet verici bir halde olduğunu fark etti. Gri bir çöl, yıkıntılarla kaplı bir zemin, kaya kırıkları, taş parçaları. Gökyüzünde kapkara, zehirli bir duman bulutu vardı, çölü korku verici bir ay ışığına boğuyordu. Isı düşmüştü ve gökten uğursuz, ağır, kurşuni bir kara benzeyen tozlar yağıyordu.

Hemen ardından da bir şeylerin değişmiş olduğunu fark etti. Sadece burada değil, bütün kâinatta. Gerçekliğin Perdesi gerçekten de yok olmuştu ve –fiziksel ve ruhsal– iki dünya birleşmişti. Uzaklarda

belli belirsiz Kutsal Şehir'in harabelerini görüyordu; tek bir insan bile hayatta kalmamıştı ve şehir yerle bir olmuştu. Buna neden olan şey neydi peki? Apollyon'un enerjisi mi, Yedinci Borazan'ın tiz sesi mi, yoksa son bir bomba mı her şeyi yok etmişti? Ablon bu sorunun cevabını veremiyordu. Belki de Yıkım Meleği ve silahı son borazanı oluşturuyordu ve Apollyon tek başına bu felaketin ve insan ırkının ortadan kalkmasının sorumlusuydu. Ama belki de değildi.

Savaş alanında milyonlarca gökyüzü ve yeryüzü sakininin kellesi uçurulmuş ve paramparça olmuş cesetleri yatıyordu. Meleklerin kanı insanların kanına karışıyor ve kara toprağı kızıla boyuyordu.

Ablon, harabelerin arasında, kumların altında kalmış bir kitap fark etti. Onu çekip çıkardı ve cildini dikkatle inceledi. Bu, kendi hırsları nedeniyle körleşen kötülerin aklını karıştırmak için yazılmış olan Hakikat Kitabı'ydı. Ablon kitabı açıp okumak için duyduğu kuvvetli dürtüyü bastırarak onu yanına aldı ve kısa bir süre öncesine kadar gökyüzü prensinin zapt edilemez kalesi olan harabelere, güneye doğru ilerlemeye başladı.

Şamira! Hayatta kalmış mıydı acaba?

Bu düşünceyle kalbi titredi çünkü çok acı bir başarısızlığa uğradığının farkındaydı. En hızlı uçuşuyla bile Siyon'a ulaşmayı başaramamıştı.

Sadece bir mucize Şamira'yı kurtarmış olabilirdi. Böylece hızla harabelere doğru uçmaya başladı ve havadayken yerde üç silüetin varlığını fark etti. Bunlardan biri İşim Asiel'di, bir diğeri de onun bir zamanlar ustası olan Volkanların Efendisi Amael'di. Şu anda çölün zemininde bulunan ve kulenin tepesinden aşağı düşerken ilginç bir şekilde hasar görmemiş olan yuvarlak bir taşın, Zaman Çarkı'nın başında bulunuyorlardı. Bazı kutsal emanetler o kadar sıra dışıydı ki yok edici felaketler bile onlara zarar veremiyordu.

Ablon, Asiel'in siyah saçlı ve beyaz tenli bir kadını yere yatırıp gözlerini kapadığını gördüğünde içi cız etti.

"Onu kurtarmaya çalıştım general," dedi İşim meleği, Ablon yanına inip Şamira'nın boynuna dokunduğunda. "Ama insan bedeni patlamayı dayanamadı."

Sonra iki varlık da sustu.

Ölmüştü! Şamira ölmüştü! Ablon inanmak istemiyordu ama gerçek buydu. Cadı onu terk etmişti ve bir daha asla geri dönmeyecekti. Ruhu şu anda nerede olabilirdi acaba? Ablon, Şamira'nın yanına diz çöktü. Birlikte yaşayamadıkları şeylerin hepsini yaşamak, o kadar özlemini çektikleri huzurlu birlikteliğin tadını çıkarmak için onu kurtarmayı, onu tekrar geri getirmeyi o kadar çok isterdi ki!

Ama onu hayata döndürmesi mümkün değildi.

Şimdi ne yapması gerekiyordu? Bu zavallı hayatını nasıl devam ettirecekti? Bu dünyada yaşamayı sürdürmek için gereken gücü kendisine kim sağlayacaktı?

Roma'daki evinin *atrium*'unda kanlar içinde ölmek üzereyken Şamira'nın neler hissettiğini artık çok iyi anlıyordu. Ölüm, geride kalan için çok daha acı vericiydi; ölenin kendisi için o kadar da kötü bir şey değildi. Gözyaşlarının ne kendi kalbine ne de bu zavallı kadına teselli verebileceğini o anda anladı.

"Sen üzerine düşeni yaptın ölümbüyücüsü. Artık huzur içinde sonsuzluğa karışabilirsin," diye fısıldadı ve onu dudaklarından öptü.

Bu, karşılaştıkları günden bu yana birbirlerine verdikleri ilk gerçek öpücüktü.

Bir ölüm öpücüğüydü.

DÜNYANIN SONU

Bu yok edici felaketten kurtulmuş olan üç varlık, mahvolmuş savaş alanında Zaman Çarkı'nın önünde duruyor ve Şamira'nın cesedine bakıyorlardı. Savaşı kazanmış, düşmanlarına boyun eğdirmiş ve tiranları tahtlarından etmişlerdi. Ama ne pahasına!

Zalimler gibi isyancılar da yenilmişti aslında. Başmeleklerin planı, tasarlayıcıları ölmüş olsa bile, hayata geçmişti. İnsanlık, zalim hükümdarların arzu ettiği şekilde yok edilmişti.

Ama artık Yedinci Gün de sona ermişti, yani bu zamanların ve dünyanın sonu anlamına geliyordu.

Asiel, üzerinde Malakilerin gizemli sözcüklerinin bulunduğu emanet taşa bakıyordu. Bu kadar yakından bakıldığında çark, üzerine çok eski runların ve kozmik sembollerin işlenmiş olduğu bir saati andırıyordu. Tarihin akışı boyunca bu disk kesintisiz olarak dönmüştü ancak artık hareketsizdi.

“Demek meşhur Zaman Çarkı bu,” dedi İşim, hüznü ortam az da olsa dağılmaya başladığında. Bu sanat eserini ilk defa bu kadar yakından görüyordu ve bu durumdayken bile enerji dolu olduğunu hissedebiliyordu. “Müthiş bir mistik kuvveti var. Demek bu yüzden Mikail onu Altıncı Gök’teki Malaki Tapınağı’ndan çalarak Siyon’a getirmeyi istemişti. Bu çarka sahip olan, kudrete de sahip olur.”

“Zaman Çarkı, Tanrı’nın bıraktığı en önemli kutsal emanet,” dedi Ablon arkadaşını onaylayarak.

Amael bakışlarını önce yukarı, sonra da tahrip olmuş Megido Dağı’na çevirdi. “Ordulara ne oldu acaba?” diye sordu sonra Volkanların Efendisi. Asiel’le birlikte düelloyu izleyememiş, sadece patlamayı yaşamışlardı. Ceset dağları lejyonların başına gelenleri açıklıyordu ancak bu büyük yıkıma neden olan şey neydi veya kimdi?

“Hepsi öldü,” diye anlatmaya başladı Ablon. “Apollyon, komplocuların kullandığı bir ajandı. Başmelekler, Kara Melek’i, Gerçekliğin Perdesi ortadan kalktıktan sonra sağ kalacak insanları takip etmekle görevlendirmişlerdi.” Sonra başını önüne eğdi. “Mikail, tufan esnasında yaptığı hatayı tekrarlamak istemiyordu. O zamanlar insanların üreme yeteneğini küçümsemişti ve sonuçta dünyayı tekrar doldurmuşlardı.”

Asiel, bir zamanlar alev alev yanan soğuk ellerine baktı. “Biz üçümüz Armageddon savaşının kazananlarıyız. Görevimizi yerine getirdik ama dünyayı yok olmaktan kurtaramadık ve büyük değerlerimizi konusunda da başarısız olduk.”

Ablon, Şamira’nın soğumuş yüzüne baktı ve onun ölümden sonra bile ne kadar etkileyici bir güzelliğe sahip olduğunu düşündü. Yumuşak tenine dokunduğu zaman, genç kadının evinde yapmış olduğu pentagrama bir Kelt ruhunu çağırdığı ayini hatırladı. Bu ruh, kehanet yeteneğine sahip bir varlık olan Korrigan’dı.

“Hâlâ umut var,” diye iç çekti.

“Ölüleri hayata döndürüp bu mahvolmuş dünyayı bir daha nasıl inşa edebiliriz ki?” diye sordu İşim meleği. “Biz birer meleğiz, Tanrı değil.”

Ablon, arkadaşıyla tam olarak aynı fikirde değildi. “Bu kâinat tahrip oldu ancak gerçeğin ne olduğunu bilmiyoruz. Sonsuzluğun içinde yollar asla aynı yere çıkmaz ve asla aynı yönde ilerlemezler.”

Sonra üçü de sustu, ta ki Asiel’in aklına bir fikir gelinceye kadar: “Zaman Çarkı! Ne dersin, onu geri döndürebilir miyiz?”

“Belki.”

“Ama bu çarkı sadece bir tanrı döndürebilir,” dedi Kutsal Alev. Her zaman böyle söylerlerdi.

Ablon uzun yolculukları esnasında çok şey, ama özellikle de, kadere ve önceden belirlenmiş yollara güvenmemeyi öğrenmişti. Bunun tam aksine özgür iradeye ve kişinin kendi geleceğini kendisinin tayin etmesi yeteneğine güveniyordu. Bir insan olmamasına ve dolayısıyla melek doğasının elini kolunu bağlamasına rağmen özgür iradeyle alınan kararlara inanıyordu.

“Biz artık birer tanrıyız,” dedi Amael. “Birer tanrıya dönüştük. Başmelekleri mağlup ettik ve artık bizi mağlup edebilecek kimse kalmadı. Burada tanrı olan artık bizleriz. Sureti ve inananları olmayan tanrılar.”

“Sonuç olarak rakiplerimizin yapmayı istediği ve bizim de var gücümüzle engel olmaya çalıştığımız şeye dönüştük: küller içinde kalmış bir dünyanın tanrıları,” diye düzeltti Ablon, karanlık gökyüzüne bakarak. Bulutların arkasında güneş doğuyordu ancak ışınları dünyaya ulaşamıyordu. Dünya küresi insanların nükleer savaşına maruz kalmış, birbirlerine attıkları atom bombalarının yaydığı radyasyonla zehirlenmiş ve zifiri karanlık, buz gibi soğuk bir seraya dönmüştü.

Onlar düşünmeye devam ederken birden ufukta karanlık gecenin içinde bir yıldız gibi parlayan bir nokta gördüler. Dostluk ve merhamet taşıyan bir enerjisi vardı, üçü de kendilerini koruma altında hissediyordu. Işık noktası kendilerine doğru kaydı ve bu mahvolmuş çevre bile yeniden uyum içinde parlamaya başladı.

Bu bir meleğin, en dindar melek kastının üyesi olan bir Ofanî'nin parlak ışıltısıydı. Ofaniler savaşçı değildi, politikacı hiç değillerdi; sadece insanları ve yardıma muhtaç olanları koruyup kolluyorlardı. Ofanî meleğinin gözleri bakır parçaları gibiydi ve beyaz tuniğine altın renkli saç örgüleri düyüyordu. Kanatları da gümüş yapraklar gibi açılıyor ve parlıyordu.

Melek yere indiğinde yaşlı Amael bile onu tanıdı. Volkanların Efendisi gökyüzünde yaşamıyordu ama Enbirinci Nathanael'in ışıldayan güzelliğini unutmamıştı.

"Nathanael... Hayatta kalmışsın," dedi Ablon.

"Aslında savaşmadım," diye karşılık verdi ışıktan yapılmış varlık. "Horeb'deki mağarada, isyancıların kampına yakın bir yerdeydim. Bu sayede patlamadan kurtuldum. Zaten istediğim zaman kendimi saf ışığa dönüştürebilir ve vücudumun maddesel özelliklerini yitirmesini sağlayabilirim."

Nathanael'in bu hüznü anda gelmesi çok iyi olmuştu. Ofanî en bilge gökyüzü sakinlerinden biriydi ve Ateşin Efendisi Cebail bu yüzden onu sağ kolu olarak seçmişti. Efendisinin isteğine uygun olarak, astral katmandan Kurtarıcı'yı her adımında takip edecekti, ta ki çarmıhtaki korkunç ölümüne kadar. Nathanael, bu görev yüzünden Kutsal Şehir'e yaptığı ilk ziyaretinde Ablon'la Zeytin Dağı'nda bir araya gelememişti. Sonra da Kurtarıcı'ya cennete kadar eşlik eden lejyonların başına geçmişti. Elçi Melek, Ofanî'yi manevi işlerle, Varna'yı da savaş işleriyle görevlendirmişti.

"Nathanael, sonsuz bilgeliğinle bizi aydınlat," ricasında bulundu Ablon. "Ben sadece bir savaşçıyım ve kozmosun sırlarını bu kadar berrak bir şekilde göremiyorum." Sonra Zaman Çarkı'nı işaret etti. "Bunu geriye doğru çevirebilir miyiz?"

"Siz üçünüz artık birer hükümdarsınız," diye konuşmaya başladı Nathanael. "Her şeye kadersiniz, ebedi bir ilahi üçleme meydana getiriyorsunuz. Yedinci Gün sona erdi ve eski yasalar artık geçerli değil. Şimdi bir karar vermeniz lazım. Burada kalırsanız, mahvolmuş bir kâinatı yeniden inşa etmeye çalışabilirsiniz. Zamanı geri döndürecek olursanız insanlığa yeni bir şans vermiş olursunuz. Ama bilmelisiniz:

ki geriye döndüğümüz takdirde geleceği hatırlamayacaksınız. Geri dönmek istediğiniz ana kadar olan sürede yaşadıklarınızı unutacaksınız. Kader, bilinmezdir."

"Ama geleceği bilmeden geri döndüğümüz takdirde doğru olanı yaptığımızı nereden bileceğiz?" diye atıldı Asiel. "Durumun bizi tam olarak yeniden bu noktaya getirmeyeceğini nereden bileceğiz?"

"Mikail kendisini kadere teslim ettiği için öldü," diye hatırlattı Ablon. "Biz onun gibi değiliz ve hangi varoluş formunda olursak olalım kendi yolumuza gideceğiz ve kendi değer yargılarımıza göre yaşayacağız."

Gökyüzünden karanlık kar taneleri düşerken derin bir sessizlik oldu. Sonra Amael konuşmaya başladı: "Ben Mikail'in ve Lucifer'in emirlerini bu kadar kör bir itaatle yerine getirdiğim için kendimi asla affetmeyeceğim. Onların emriyle tufanı başlattım. Artık işlediğim günahları tekrar düzeltmem mümkün değil ancak bir imkânım daha olsaydı onlarla mücadele ederdim."

"Ben de bunu yaparken sana yardım ederdim," diye karşılık verdi Asiel, sevgili ustasına vaktiyle yüz çevirmiş olmanın verdiği utançla.

Çöle aralıksız olarak kül yağmaya devam ediyordu. Siyon dumanı tüten, sütunlardan ve taş parçalarından ibaret, şafağın çiyiyle sönmeye yüz tutmuş, için için yanan bir harabeydi.

"General, kardeşliğin lideri sendin ve isyancılar seni örnek alıyorlardı, bu yüzden son söz sana ait," diye kararını bildirdi Nathanael.

Korriğan, diye içinden geçirdi Yeniden Doğan. O büyülü ayinde Kelt hayaleti ona içinde bulunduğu bu sıkıntılı durumu işaret etmiş ancak bir çözüm önerisi sunmamıştı. Zaten buna gerek de yoktu, savaşçının ne istediği çok açıktı. O bir kahramandı ve dünyadaki hayatını bu şekilde geçirmişti. Yüzyıllardan beri idealleri uğruna mutluluğundan vazgeçmişti, özgürlüğüne ve aşkına veda etmişti. Artık nihayet hak ettiği huzura kavuşabilirdi.

Ablon, misyonunu yerine getirmişti.

Ofanî'nin esinlendirici ışığında üçü de Zaman Çarkı'nın etrafına geçtiler ve onu geri çevirmeye başladılar.

SONSÖZ

Estoril, Portekiz sahillerinde, şimdiki zaman

Kırmızı üstü açık araba yolun kenarına, asfalt ile çelik korkuluk arasına park etmişti. Yolun öbür tarafındaki dik yamacın altındaysa, ufka kadar göz alabildiğince uzanan bir kumsal vardı. Gökte martılar dans ediyordu ve bazıları da akşam denizine dalıp çıkıyordu.

Ablon kontak anahtarını çevirerek otomobilin motorunu durdurdu. Yanında oturan Şamira ise bu muhteşem manzaranın keyfini sürmek için koyu renk camlı güneş gözlüğünü çıkardı.

“Neden durduk?” diye sordu sonra.

“Eski bir Atlantis geleneği, o kadar,” diye karşılık verdi Ablon ve koltuğunun altından küçük bir paket çıkardı. “Hemen dönerim.”

“Acele etme,” diye bağırdı arkasından, gördükleri karşısında büyülenmiş olan Şamira. “Burada sonsuza kadar kalabilirim!”

Melek kumsala indi, oradan da denizin kıyısına kadar ilerledi. Orada paketi açtı, içinden çok eski olduğu ilk bakışta anlaşılan, kalın, sayfaları sararmış bir kitap çıkardı. Ancak kitabın ne bir adı vardı ne de sayfalarında bir şey yazıyordu.

“Hakikat Kitabı,” diye mırıldandı kendi kendine, artık sadece hatıralarında yaşayan, sanki bir serapmış gibi görünen o eski varlığını düşünerek.

Ablon’un denize attığı kitabın bir süre dalgaların üzerinde sürüklenmesine, sonra da ağır ağır derinliklere gömülmesine güneş şahit olmuştu. Aynı anda kolunda, dövmeye benzer bir izin olduğu yerde bir yanma hissetti. İz, tümüyle yok olana kadar yandı. Şamira’nın yaptığı büyü tamamlanmıştı. İkinci run –akıl runu– da savaşçı meleğin hafızasını korumak suretiyle görevini yerine getirmişti.

Ölüme adanmış kâinatla birlikte zincirin son halkası da yok oluyor, diye geçirdi içinden Kerubî, Hakikat Kitabı dalgaların arasında gözden kaybolurken. *Dünya ikinci bir şans yakaladı.*

Ablon kendinden memnun bir şekilde arabaya geri döndü.

“Ne kadar güzel bir gün,” diye bağırdı Şamira, cam berraklığındaki denize bakıyordu. Hafif bir meltem siyah saçlarını dalgalandırıyordu.

“Günlerin en güzeli,” diye katıldı Ablon.

Genç kadının bakışları bulutlara takıldı, sonra da ufka doğru kaydı. “Bazen rüyalarımda dünyanın sonunu görüyorum,” dedi, sahil şeridinin güzelliğinin tadını çıkarıyordu. “Hâlâ kıyametle ilgili kehanetleri ve insanların Kutsal Kitap’ta yazdığı gibi günün birinde gezegeni tahrip edeceklerini düşünüyorum.”

Ablon şoför koltuğunda arkasına yaslandı. “Kıyamet, büyük değişimlerden sonra, barışın hüküm süreceği yeni bir dönemin başlangıcı,” diye açıkladı. “Kulağa korkunç gelse de aslında bütün dinlerin söz ettiği şey bundan farklı değil. Dünyanın sonu bir ölüm çağı değil, aksine yeniden doğuş olacak. Yeni barış çağı, insanlar daha da gelişip artık birbirleriyle savaşmayacakları zaman başlayacak. En azından ben böyle olacağını tahmin ediyorum.”

Şamira şefkatle onun yüzünü okşadı ancak kadının aklı hâlâ karışık gibiydi.

“Ne oldu?” diye sordu endişeyle.

“Hiçbir şey” diye karşılık verdi. “Sanki... Aniden bir kâbustan uyanmış gibiyim.”

Ablon onu kollarının arasına aldı, yüzünü yüzüne yaklaştırdı ve onu uzun uzun öptü. "O halde uykuya dalma sen de."

Ablon direksiyona yola doğru kırdı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Şamira saçlarını kırmızı bir bağla toplarken.

"Fark eder mi?"

Ablon gaza bastı.

Kıyıda bir balık dalgaların ortasında oynuyor, bir yengeç ise bir kaya çatlağına saklanıyordu. Akıntının taşıdığı küçük, siyah bir taş kumların üzerine yuvarlandı ve akşam güneşinin ışıkları altında parlamaya başladı.

Bu sıradan bir bazalt parçasıydı ancak üzerine tuhaf bir harf kazınmıştı. Tıpkı bir zamanlar başkentte bulunan dikilitaşların üzerinde görülen Atlantis runlarına benziyordu. Asi Melek günün birinde bu taş parçasını denize atmıştı fakat bu sadece düşünde, uzun zaman önce unutulmuş olan yanılsatıcı, fantastik bir gerçeklikte yaşanmıştı. Taş, sahibinin arzusu üzerine artık gerçek kâinata dönüyordu.

Bu, barış runuydu.

SÖZLÜK

Ablon, Asi Melek: Kovulmasından önce Birinci General olarak da anılıyordu. Sodom İsyanı'nın lideri. On sekiz Kerubî'siyle birlikte Mikail tarafından gökyüzünden kovuldu.

Aden veya Aden Bahçesi: Melekler, insanlar olmadan önceki dünyayı böyle adlandırır.

Aden'in Çocukları: İnsanların meleklere verdiği resmi isim.

Adnari: Samoğulları kabilesi mensuplarından hayatta kalan bir kız. Nemrut'un hükümdarlığı döneminde Babil'de bir köleydi. Sonradan çağının en büyük büyücülerinden biri oldu.

Akdeniz Savaşları: Hanok ile Atlantis arasında limanlar ve nüfuz alanları için yapılan savaşlar.

Alal: Eski Mezopotamya'da yaygın olarak görülen, bakırdan yapılmış çok büyük bir borazan. Çok yüksek, tiz bir ses çıkarırdı.

Alastor: Cehennemin dokuz prensinden biri.

Alexius: Romalı köle taciri, İskenderiye'den Roma'ya köle kaçakçılığı yapıyordu.

Alt kat: Gökyüzü sakinleri, Şeol'ü ya da cehennemi böyle adlandırıyorlardı.

Amael, Volkanların Efendisi: Zanathus kastından bir demon, eski bir İşim meleği. Tufan kutupları eritmeye başladığında, emri o vermişti.

Ankarel, Mikail'in Kırbaacı: Sodom baskınına katılmış olan, Eusin'in emrinde bulunan bir Kerubî. Şamira'yı yakalamak üzere Kara Melek tarafından görevlendirilmişti.

Apollyon, Ölüm Meleği: Eskiden Yıkım Meleği olarak adlandırılırdı. Lucifer gibi düşmüş bir melekti ve sonradan bir cehennem prensi oldu. Bu azgın varlık düşmüş meleklerin en kudretlisi olarak tanınıyordu ve Malikî kastının mensubuydu.

Arınma ayini: Bir ölünün ruhunu ön cehenneme gönderen ve bu şekilde onun hükmüyle ölenlerin ruhlarının kurtulmasını sağlayan bir ayin.

Arkadya: Periler Diyarı olarak bilinen boyut.

Armageddon: Kıyametin sonuncu ve belirleyici savaşı.

Asi Melek Kardeşliği veya On Sekiz Asi Melek: Birinci General Ablon tarafından Sodom İsyanı esnasında liderlik edilen melek grubu.

Asiel, Kutsal Alev: Ateş Hisarı'nın hâkimi; Mikail ile Cebrail arasındaki kişisel çatışmada Başmelek Cebrail'in tarafında olan bir Ateş İşim'i.

Asmodeus: Dokuz cehennem prensinin en akıllısı ve diplomasiyi en iyi bileni olduğu kabul edilir.

Asson: Başmelek Mikail'in tarafında olan Kerubî lideri. Sodom katliamında yer aldı.

Astral katman: Manevi dünyada, Gerçekliğin Perdesi'nin üzerinde fiziksel düzleme bağlı olan en alçak seviye. Hayaletlerin ve kayıp ruhların cirit attığı bir yerdir. Orada ne bir renk vardır, ne de ağırlık kavramı.

Astral projeksiyon: Yaşayan insanların, keşif yapmak üzere ruhlarını bilinçli olarak astral katmana yansıtma ve yansıtmalarını sağlayan bir teknik.

Ateş Hisarı: Birinci Gök'te İşimlerin bulunduğu bir yer. Burada önce Amael, sonra da Asiel hükümdarlık yapıyordu ancak sonradan Cebrail ile Yeni Asiler'in karargâhı oldu.

Ateşin Kırbaacı: Bir zamanlar başmelek Cebrail'e ait olan, alevli bir kılıç.

Atlantis, Denizlerin Mücevheri: Tufan tarafından tahrip edilmeden önce, bütün dünya devletlerinin en kudretlisiydi.

Aura: Meleklerin ve demonların yaşam enerjisi. Kendilerine verilmiş yetenekleri ve ilahiliklerini kullanmalarına imkân sağlayan özdür.

Avatar: Bir meleğin veya demonun maddi katmanda aldığı vücut formu. Yaralanma durumu dışında ne yiyeceğe ne de uykuya ihtiyaç duyar.

Baal Berit: Kerubî kastının prensi.

Baaller: Cezalandırma ve işkence görevlerini üstlenmiş olan demonlar. Gökyüzünden kovulmalarından önce birçoğu birer Şasmalı idi.

Bacarata, Maddenin Efendisi: Kudretli, kötü niyetli eter ruhu.

Bael, Talihsiz: Cehennem prensi, Ölüm Tarlaları olarak adlandırılan bölgenin hâkimi.

Balam: Yeryüzüne inerek Nuh'un dürüstlüğüne sınamakla görevlendirilen Şasmalı. Bütün insanların kötü ve rüşvet almaya yatkın olduğuna dair deliller bulması gerekiyordu.

Balor: Baal kastından bir demon, Sandrak Zindanları'nın muhafızıydı.

Barış runu: Atlantis'in ana meydanında bulunan bir dikilitaşın bir parçası. Üzerine kazınmış olan run "barış" anlamına gelmektedir. Şehirden geriye kalan elle tutulabilir tek parça buydu.

Barış tribünü: Altıncı Gök'te, üç yüz meleğin uyuyan Tanrı şerefine ilahiler söylediği bir salon. Cebrail'le arasında baş gösteren kişisel anlaşmazlıktan sonra, Mikail bu tür etkinliklerin tümünü yasakladı.

Başmelek: Melek hiyerarşisinin zirvesi. Tanrı'ya en yakın olan, en kudretli gökyüzü sakini. Sadece beş başmelek yaratılmıştı: Mikail, Cebrail, Uriel, Raphael ve Lucifer.

Baturiel, Adil: Bir Kerubî meleği; aynı zamanda Cebrail'in ikinci güvenilir adamı. Tufandan önceki en önemli görevi, Nathanael ile Balam arasında Nuh'un ruhu için gerçekleşen savaşta arabuluculuk yapmaktır.

Beelzebub, Sineklerin Efendisi: Dokuz cehennem prensinden biri.

Behemoth: Eskiçağ Savaşları'nda Tehom'un en önemli yardımcısı.

Belial: En önemli görevi (henüz yaşayan) insanları baştan çıkararak, ruhlarını "satın almak" olan demon kasti.

Bethor: Varlıkları ve ruhları geçici bir süre için çembere almakta, yakalamakta ve hapsetmekte kullanılan sihirli sembol.

Borazanlar: Kıyamet alametleri arasında bulunurlar. Gökyüzü sakinleri sonradan bunların insanların birbirlerini öldürmekte kullandığı bombaların seslerinin yansıması olduğunu anladılar.

Burğaç: Astral katman ya da eter katmanı ile bir paralel boyut (örn. cennet, cehennem veya Arkadya) arasında bir bağlantı oluşturan mistik bir koridor.

Cebrail, Ateşin Efendisi: Beş başmelekten biri. Vahiy Meleği ya da Elçi olarak da anılır.

Cehenna: Yedinci Gök'ün ikinci katı. Lucifer, Şasmalıleriyle birlikte eski zamanlarda burada hüküm sürüyor ve ruhları cezalandırıyordu. Kovulmalarından sonra Cehenna, Araf'a dönüştü.

Cehennem prensleri: Hiyerarşinin en tepesinde bulunan ve Dokuzlar Meclisi'ni oluşturan demonlar. Cehennem prensleri şunlardır: Asmodeus, Molloch, Mephistopheles, Alastor, Mammon, Orion, Apollyon, Beelzebub ve Bael.

Çağırma: Temel güçleri ve doğal güçleri çağırarak onları enerjiye dönüştürmekte kullanılan bir büyü türü.

Çelik Şimşek: Melek Eusin'in eski zamanlarda birçok savaşta kahrmanca kullandığı kılıcı.

Dağdaki mağara: Kaya Denizi'ndeki Maşu Dağı'nda bulunan bir mağara. Babil civarında bulunurken Ablon buraya yerleşmişti. Daha sonra Asi Melek İştar'a da sığınak vazifesi gördü.

Daimonion: Özellikle başka varlıkları ele geçirme yetenekleriyle tanınan demon kastı.

Dariel: Eusin'in emrindeki bir Kerubî, Başmelek Mikail'in yandaşı. Sodom katliamına katıldı ve algılama yetenekleri nedeniyle Siyon Kalesi'nin muhafızlığına getirildi.

Dehşet Veren Lejyon: Kerubî Eusin tarafından komuta edilen bir lejyon.

Doğu Birliği: Liderliği Çin, Rusya ve Kuzey Kore tarafından yapılan politik ve askeri birlik. Kıyametle sonuçlanacak savaşın taraflarından biri.

Döngü: Bir melek veya demonun kudretinin ölçü birimi. Döngü-1 melekleri en zayıfları, Döngü-6 melekleri en güçlüleridir. Başmelekler Döngü-7 melekleridir.

Dört Kapı: Bir büyü tarafından açıldıkları zaman, kısa süreliğine bir burgaç oluşturan büyülu bağlantı kapıları. Bu büyü sayesinde manevi varlıklar fiziksel katmanda cisimlenme imkânına kavuşuyorlardı.

Drakali-Toth: Dünyanın en büyük ölümbüyücüsü olduğu kabul edilir, Şamira'nın hocasıydı.

Düşler Diyarı: Manevi dünyada, astral katmamdan düş bölgesi tarafından ayrılan katman. Burası, astral katmanın insanların düşleri tarafından oluşturulan illüzyon balonlarıyla ayna yansıması elde edilen bir yerdi.

Eblis: Cebrail'in ordusunun komutanlarından, nüfuzlu bir dişi Kerubî. Silah olarak gürz kullanır.

Elfler: Çok sayıdaki peri türünden biri.

Elohai, Demirci: Ateşin Kırbaç'ının bir kıvılcımından, Ablon'un ikinci zırhını döven melek.

Elohim: En önemli görevleri insan suretinde insanlara yol göstermek olan melek kastı.

Endor: Şamira ile annesinin Knossos'tan kaçtıktan sonra sığındıkları Kenan'da bulunan bir köy.

Eskiçağ Savaşları: Yahve ve başmelekleri ile Tanrıça Tehom ve korku uyandıran yaratıkları arasında yaşanan savaş.

Eter katmanı: Manevi dünyanın astral katmanının dışında bulunan, en derin bölgesi. Burada daha gelişmiş ruhlar ve kudretli pagan tanrılar yaşamaktadır. Bkz. Eter Ruhları.

Eter membranı: Astral katmanı diğer eter katmanlarından ayıran gizemli perde.

Eter Ruhları: Eter katmanında ikamet eden varlıklar. Bütün batıl tanrılar (Yunan, Mısır, Hindu vb.) birer eter ruhudur. Genel olarak gökyüzü sakinlerine pek de sempatiyle yaklaşmazlar; bu, Eter Savaşları'nın bir sonucudur.

Eter Savaşları: En kudretli eter ruhlarını yok etmek ve onların insanlar üzerindeki güçlerini kırmak için gökyüzü sakinleri tarafından yapılan bir dizi askerî sefer.

Eusin: Mikail'in komutası altındaki Kerubilerin en nüfuzlu olanlarından biri, Dehşet Veren Lejyon'un komutanı.

Fiziksel katman: Enkarne insanların yaşadığı maddesel dünya. Yeryüzünü ve etrafını çevreleyen kâinatı kapsar.

Gerçekliğin Perdesi: Fiziksel dünyayı manevi dünyadan ayıran mistik zar. En alçak tabakası, astral katmanı dünyadan ayırır. Söylenene göre Gerçekliğin Perdesi insanlığın kolektif bilinci tarafından oluşturulmuştur ve farkında olmasalar da onlar için kendilerini tehdit eden ve akıllarını kaçırmalarına neden olabilecek gizemli ve açıklanamayan olaylara karşı bir koruma duvarı oluşturmaktadır.

Gorigath: Eter katmanındaki canlı son ejderhalardan biri.

Göksel Cennet: Yedinci Gök'ün üçüncü katmanı. Buraya adil ve iyi bir hayat sürmüş olan insanların ruhu gelir. Burada çeşitli manevi koloniler bulunmaktadır; azizler ve Kurtarıcı da buradaki bir kolonidedir.

Göksel Saray: Başmeleklerin Beşinci Gök'te bulunan kalesi. Göksel cennetin en merkezî ve önemli yeri.

Gölge boyutu: Manevi dünyanın en uzak noktasında bulunan katman. Gölge varlıklarının ve hayaletlerin yaşadığı yer.

Grun-Kar, Bekçi: Tin-Sen Ormanı'nda bulunan üç yaşlı hayaletten biri.

Hakikat Kitabı: Tanrı tarafından yaratılan ve efsaneye göre insanlığın yaratılışından kıyamete kadar yaşanan ve yaşanacak olan her şeyi bütün ayrıntılarıyla anlatan kutsal emanet.

Haled: Melekler tarafından fiziksel katmana verilen isim.

Hanki, Fırtınaların Efendisi: Tin-Sen Ormanı'nda bulunan üç yaşlı hayaletten biri. Şimşekler çakabilir ve kendisini başka bir yerde ortaya çıkartabilir.

Hanok, Birinci ve Sonuncu: Güzel Dev olarak da anılır. Bu şehir, Âdem'in oğlu Kabil tarafından kurulmuştur. Rekabet içinde olduğu Atlantis şehrinin tufanda yok olmasından sonra, bütün insanların anayurdu olduğu kabul edilir.

Hasai: Ablon'un emri altında bulunan yüksek rütbeli bir Kerubî subayı. On sekiz asi melekten biri.

Hayatta kalma bitkisi: Vitamin ve mineral bakımından zengin bir tür sarmaşık. İğrenç bir tadı vardı ancak insanın uzun süre hayatta kalmasını sağlıyordu. Babil kökenliydi.

Hesap Günü ya da Mahşer Günü: Bkz. *Armageddon*.

Işık Sarayı: Kerubîlerin en önemli kalesi, Dördüncü Gök'te bulunur.

İbn-i Hatar: Ablon'u İpek Yolu boyunca üzerinde taşıyan kızıl-kestane at. Arapça ismi "Tehlikenin Oğlu" anlamına gelmektedir.

İnkubus: Baştan çıkaran erkek demonlar kasti.

İşim: Temel güçler üzerinde egemen olan melek kasti. Birinci Gök'te yaşamaktadırlar.

İştar: Sodom İsyanı'na katılan ve sonradan Zamir ile Nemrut tarafından tutsak edilen dişi Kerubî.

John Marc: Kızıl Orman yakınlarındaki İngiliz manastırının prioru (İS 1231).

Kahramanlar Salonu: Hanok'un sarayında, yaşlı savaşçılara adanmış bir salon. Asi meleklerle de kovulmalarından sonra toplantı salonu olarak hizmet etmişti.

Kalabriyalı Cassius: Romalı Alexius'un koruması.

- Kapılar Salonu:** Siyon Kalesi'nin ana salonu, her biri farklı bir boyuta açılan pek çok kapısı vardır.
- Kapılar:** Eter katmanı ya da (cennet ve cehennem gibi) paralel boyutları fiziksel katmana bağlayan geçitler.
- Kara Ateş:** Demon Apollyon'un kılıcı, ona da Tanrı Behemoth'tan kalmıştı. Kâinatın en güçlü silahı olduğu kabul edilir.
- Kara ateş:** Taş ve metal gibi yanıcı olmayan maddeleri bile yakan, bir tür mistik alev.
- Kara Melek:** Başmelek Mikail'in emrinde hareket eden, ne yapacağı belli olmayan, çok tehlikeli bir varlık. Kanatlarının tüyleri siyahtır, yüzü daima bir maskenin ardında gizlidir.
- Kast:** Gökyüzündeki meleklerin yaratılışlarına ve işlevlerine göre ait oldukları sınıflar. Demonların da kastları vardır.
- Kaya Denizi:** Efsanevi Babil yakınlarında bulunan coğrafi bir bölge; en önemli özelliği çıplak, uzun dağ sıralarıdır.
- Kayıkçılar:** Sırları ve yapısı hakkında sadece kendilerinin bilgi sahibi olduğu Stiks Nehri üzerinde yolcu taşıyan, gizemli varlıklar.
- Kerubî:** Savaşçı melekler kastı. Tanrı'nın koruyucuları ve askerleridir.
- Kesişme noktaları:** Katmanların birbirleriyle kesiştiği yerler. Bunlardan hem maddi katmanda, hem de eter katmanında bulunur ve insanlarla hayaletler arasında fiziksel etkileşimi mümkün kılarlar.
- Kılıçlar Lejyonu:** Kovulmadan önce Ablon'un komuta ettiği lejyon.
- Kıyamet mühürleri:** Gerçekliğin Perdesi'nin kaybolmasıyla bağlantılı olarak kıyametin gidişatını ortaya koyan çok sayıda alamet ve kehanet.
- Kızıl Orman:** İngiltere'nin merkezinde bulunan, ağaçların kabuğunun kırmızı olduğu bir orman. Ortaçağ'da yok edildi. Orada perilerin yerleşmiş olduğu bir kesişim noktası bulunmaktadır.
- Kil kuklalar:** Meleklerin ve demonların insanları tanımlamakta kullandığı bir aşağılama ifadesi.
- Kişisel anlaşmazlık:** Kutsal Çocuk'un doğmasıyla birlikte Mikail ile Cebrail arasında başlayan askeri çatışma.
- Kondis:** Aura veya yaşam gücünün manevi enerjisi için ölçü birimi.

Korrigan: Büyük bir kudrete ve bilgelige sahip olan bir Kelt hayaleti. Ablon ile Şamira'ya Mikail'in niyetleri hakkında bilgi verir.

Kovulma: Ablon ve Asi Melekler Kardeşliği'nin uğradığı yenilgi. Ardından Haled'e sürgün edildiler.

Kumarbi, Heybetli: Efsanevi Babil'deki köle ayaklanmasının liderlerinden biri.

Kur yılanları: Babil'de Kaya Denizi'nin yakınlarında yaşayan ve başmelekler tarafından Eter Savaşları'nda yok edilen hayalet yılanlar.

Kurtarıcı ya da Kutsal Çocuk: Gökyüzü sakinleri, Nasıralı İsa'ya bu ismi veriyorlardı.

Kuş: Babil kralı, Nemrut'un babası.

Kutsal İntikamcı: Asi Melek Ablon'un kılıcı.

Kutsal Yer: Fiziksel katmanda, Gerçekliğin Perdesi'nin büyü yapmaya ya da ruhsal varlıklarla etkileşime geçmeye izin verecek kadar ince olduğu yer.

Lahaş: Mikail'in Siyon Kalesi'ni korumakla görevlendirdiği kötü melek. Kişisel anlaşmazlıktan önce disiplinsiz, itaatsiz bir savaşçı olarak kötü bir ün salmıştı.

Lanetliler Vadisi: Şeytanın Mağarası'nın bulunduğu ve içinden Stiks Nehri'nin aktığı, Şeol'de bir coğrafi bölge. Aynı zamanda ölümlerin ruhları için çaresizlik ve cezalandırma yeri.

Leviathanlar: Kayıkçılar tarafından Stiks Nehri üzerinde sürülen dev gemiler.

Lilith, Sukkubların Kraliçesi: Âdem'in ilk karısı. Lucifer tarafından cehenneme sürgün edildi ve orada Baştan Çıkartan Demonlar kastına dâhil oldu.

Lucifer, Sabah Yıldızı: Diğer isimleri: Karanlık Başmelek, Işık Getiren, Şafağın Oğlu, Karanlıklar Prensi. Mikail'le yaptığı savaş kaybetti ve cehenneme atıldı. O zamandan bu yana şeytan olarak da bilinir.

Lucifer'in İsyanı: Eski başmelek Lucifer'in kardeşi Mikail'e karşı başlattığı isyan. Lucifer'in yenilgisi onun düşmesine ve yandaşlarının Şeol'e atılmasına neden oldu.

Mai Yun, Yeşim Akrep: Akrep kadın, Tin-Sen Ormanı'ndaki yaşlı hayaletlerin lideri.

Malakî: En önemli görevleri kâinatı ve sakinlerini izlemek ve incelemek olan melekler.

Malikî: Savaşçı, vahşi, ne yapacağı belli olmayan, kaba saba, şiddet yanlısı demonlar kastı.

Mammon: Suaygırı vücutlu, domuz başlı ve kocaman boynuzlu bir demon. Dokuz cehennem prensinden biri.

Manevi dünya: Gerçekliğin Perdesi'nin öteki tarafında bulunan her şey; sonsuz sayıda varlık katmanını barındırmaktadır. Bunların en önemlileri astral katman ile eter katmanıdır.

Margath: Çok yaşlı bir ejderha.

Mari: Köle kız, efsanevi Babil'de Adnari'nin arkadaşı.

Marilli: Katil dişi Kerubî, Parçalayıcı Kuşlar'dan biri.

Maşu Dağı: Kaya Denizi'ndeki bir dağ, bir zamanlar Kur yılanlarının yaşadığı yer. Orada bulunan mağara, sonradan Asi Melek'e bir sığınak ve kutsal yer olarak hizmet etti.

Mavi Ateş ya da Peri Ateşi: Isı değil, sadece ışık saçan bir alev; genellikle büyü yapılarak elde edilir.

Megido: Hem fiziksel hem de eter katmanında bulunan bir dağ. Bir kehanete göre, Armageddon'un son savaşı burada gerçekleşecek.

Meleklerin düşüşü: Bununla, bir zamanlar Başmelek Lucifer ile birliklerinin, Mikail'e karşı verdikleri savaşta aldıkları yenilgi kastedilmektedir. Lucifer daha sonra Şeol'e sürgün edildi.

Menekşe renkli ateş: Ağırlıklı olarak runları ve büyülü işaretleri, ilgili bireyin ruhuna çizen alev.

Mental şok: Bir bireyin ruhuna yapılan ve ölümcül etkileri bulunan telepatik saldırı.

Mephistopheles veya Mephisto: Dokuz cehennem prensinden biri.

Sıra dışı bir askerî strateji uzmanı.

Mercurion: Kızıl orman elflerinin lideri.

Merula: Romalı tacir.

Mikail, Meleklerin Prensi: Beş başmeleğin en kudretli olanı.

Mirdoth: Başmelek Mikail'in emrinde bulunan kötü niyetli Kerubi.

Siyon Kalesi'ni savunmakla görevli.

Molloch, Cellat: Dokuz cehennem prensinden biri.

Nahor: Nemrut zamanında yaşayan genç bir Babil subayı.

Nathanael, Enbirinci: Ofanî kastından bir melek, muhtemelen içlerinde en iyi olanı. Tufan esnasında Nuh'u korumak, onun ruhunu kurtarmak ve insan ırkının devamını sağlamakla görevliydi.

Nebtron: Nemrut zamanında yaşayan bir Babil komutanı.

Nemrut, Ölümsüz: Kuş'un oğlu ve efsanevi Babil'in son hükümdarı.

Neptunia: Cennetteki en büyük volkan, Birinci Gök'te bulunur. Hemen altında İşim kastının karargâhı olan Ateş Hisarı bulunur.

Nimbye Uçurumu: Ön cehennemin girişi; boyutlar arasında bulunan içeriksiz boşluk. Şeol'ün coğrafi bir bölgesi olan Ölüm Tarlaları'nda bulunmaktadır.

Nippur Grimoiri: Drakali-Toth tarafından kaleme alınmış, çok sayıda ölümbüyüsü sihri barındıran bir kitap.

Nod diyarı: Başkenti Hanok olan ülke.

Nodoğulları: Hanoklu erkek ve kadınlar.

Nubya Ateşi: Bir tek hücrelinin neden olduğu ve sivrisinekler tarafından taşınan zararsız bir hastalık. Kurbanı üç hafta sonra terk eder. Ölümcül değildi ve bilinen tek çaresi istirahatı.

Ofanî: İnsanlara en yakın duran, koruyucu melek olarak da bilinen melek kastı. Doğaları gereği fedakârdırlar ve asla şiddet kullanmazlar. Yetenekleri ışığa ve şefkate dayanır.

Orion, Atlantis'in düşmüş kralı: Satani kastından bir demon, önceden bir Elohim meleği idi. Şehrinin Mikail'in tufanı tarafından yok edildiğini görünce Lucifer'in saflarına katıldı ve onun yanında savaştı.

Ölüm Tarlaları: Şeol'de coğrafi bir bölge. İntihar edenlerin, hayat-tayken işe yaramayanların ya da yaşamla arasına mesafe koymuş insanların ruhları oraya gelir.

Ölumbüyücülüğü: Ruhlar, ölümler ve manevi dünyayı araştırmakla ilgilenen sihir dalı.

Ölümün Alevi: Başmelek Mikail'in alevli kılıcı.

Parçalayıcı Kuşlar: Başmelek Mikail'in emrinde cesur katiller olarak savaşan, iki kötü şöhretli dişi Kerubî.

Pasuno: Nemrut zamanında yaşayan bir Babil komutanı.

Polix: Genç bir Yunanlı, Thales'in oğlu. İpek Yolu'nda ticaret yaptığı bir kervanı vardı.

Pörtlek göz: Insula Major isimli Roma gemisindeki denizcilerden biri.

Rahab, Denizlerin Efendisi: Eter Savaşları'nda Kılıçlar Lejyonu tarafından boyun eğdirilen batıl tanrı. General Ablon, Tanrı'yı teke tek savaşta mağlup etmişti.

Raphael: Beş başmelekten biri. Günün birinde gökyüzünde ortadan kayboldu ve bir daha hiç görünmedi.

Renksiz Dünya: İnsanlar tarafından astral katmana verilen isim.

Safon (Tanrılar Meclisi) Dağı: Yedinci Gök'ün en üst katı, Tanrı'nın istirahat ettiği söylenen yer.

Samael, Cennet Yılanı: Düşmüş bir melek ve Lucifer'in baş yardımcısı. Satan veya Satanas olarak da bilinir. Âdem'i cennet bahçesinde kandırmak için bir yılan suretine bürünmüştü.

Sandrak: Hücreleri, işkence tezgâhları ve idam sehpalarıyla Şeol'ün en büyük hapisanesi. Lanetliler Vadisi'nin altında yer alan tünellerde bulunur.

Satanî: Soyluların, bürokratların ve diplomatların oluşturduğu demon kasti. Düşmelerinden önce birçoğu Elohim veya Serafiydi.

Samogulları: Kuş'un iktidarında Babilliler tarafından kökü kazınan bir çöl kabilesi.

Serafi: Cennetin "bürokratları" olarak da bilinen, soylu ve diplomat melekler kasti.

Serena: Kızıl Orman'ının perilerinden biri.

Shang kızları: Çin'in ilk hükümdar ailesi. Üyelerinin medyumlara has yetenekleri vardı ve kemik kehanetleri aracılığıyla atalarının ruhlarıyla bağlantı kurarlardı.

Shen: Çangan şehrinden Çinli bir tacir.

Sieme, Aklın Efendisi: Telepati yeteneğine sahip Serafi. O ve Asiel, Cebrael tarafından Ablon'u bularak eter katmanına geri getirmekle görevlendirilmişlerdi.

Sippar Tarikatı: Mezopotamya'nın Sippar şehrinde kurulan bir büyü tarikatı. Şifalı otlar ve bitkiler hakkında geniş bilgiye sahiptirler, bunlardan merhemler ve iksirler üretirler. Nemrut'un kral olmasından sonra tarikat yeraltına indi.

Sodom İsyanı: Birinci General Ablon tarafından Sodom ve Gomora'nın tahrip edilmesine karşı başlatılan isyan. İsyan, asilerin Haled'e sürgün edilmesiyle son bulmuştu.

Söz: Yahve'nin dinlenmeye çekilmeden önce başmeleklerle bıraktığı mesajlar ve talimatlar. En önemli kural şöyledir: "İnsanlığa hizmet etmek ve olayların akışına karışmadan onlara yol göstermek."

Stiks: Çok sayıda boyutun içinden akan ve varoluş katmanları arasında bir geçit olduğu kabul edilen nehir.

Sukkublar: Baştan çıkarıcı dişi demonların kasti.

Safağın Şimşegi: Lucifer'in ateş kılıcı.

Safak Tapınağı: Yedinci Gök'te bulunan Safon Dağı'nda, muhtemelen Tanrı'nın ruhunun dinlendiği tapınak. Hakikat Kitabı da orada, bir rahlede muhafaza ediliyordu.

Şamira, Endor Cadısı: Kuş'un ruhunu çağırması için zorla Babil'e getirilen ölümbüyücüsü. Babası Yunan, annesi Kenanlıydı.

Şark Çiçeği: Köleleştirilen ve sonradan Ablon tarafından Roma'ya getirilen Çinli kız.

Şasmalı: Görevleri Cehenna'da ölümlüleri yargılamak ve cezaya çarptırmak olan meleklerin kastı.

Şenial: Kurtarıcı'nın çarmıha gerilmesi esnasında Kudüs şehrinin savunmasında Başmelek Mikail'in birliklerine komuta eden Kerubî generali.

Şeol: Tehom ile diğer Karanlık Tanrılar'ın ölümlü kalıntılarını gömüldüğü boyut.

Şeref zırhı: Baal Berit isimli meleğin meşhur altın zırhı.

Tanrı'nın Gazabı: Birçok Kerubî'nin silahsız bir kavgada başarı şanslarını artırmak için kullandığı bir dövüş tekniği.

Tanrısallık: Melek ve demonların özel yetenekleri.

Tarafsız ülkeler: Dünyada oluşan blokların ikisinde de yer almayan Afrika ve Latin Amerika ülkeleri.

Tehom: Kaos ve karanlığın tanrıçası, Yahve tarafından Eskiçağ Savaşlarında mağlup edildi. Yenilgisinden sonra ışık oldu ve kâinat meydana geldi.

Thales: Yunan tacir; İpek Yolu'nda ticaret yapan bir kervanın sahibi.

Thomas: Kızıl Orman yakınlarında bulunan bir İngiliz manastırında kesiş ve hasta bakıcı (İS 1231).

Tin-Sen Ormanı: Eski Çin döneminde bir orman. Aralarında Yeşim Akrep Mai Yun'un da bulunduğu çeşitli eter hayaletlerinin yaşadığı bir kesişim noktası.

Tirolu Epidicus: Köle taciri Alexius'a ait Insula Major gemisinin kaptanı.

Titus: Köle taciri Alexius'un koruması.

Tommaso: Yunanlı kervan sahibi Thales'in hizmetkârı.

Tufan: İncil'de de anlatılan büyük su baskını. Atlantis ve Hanok'un yok olmasıyla sonuçlanmıştı.

Uriel: Beş başmelekten biri, Kerubî kastının koruyucusu. Kardeşi Mikail tarafından öldürüldü.

Uyum Tapınağı: Ateş Hisarı'ndaki devasa mermer salon. İşimlerin toplantı yeri; sonradan iç savaş esnasında Başmelek Cebrail'e konut olarak hizmet etti.

Üç Yüz Gün Savaşı: Amerika Birleşik Devletleri ile Çin arasında, Tayvan üzerindeki egemenlik iddiası nedeniyle çıkan savaş. Ardından Üçüncü Dünya Savaşı patlak vermiştir.

Üst kat: Gökyüzü sakinlerinin Yedinci Gök'e verdikleri isim.

Varna: Kadın Okçular Alayı'nın komutanı. Komuta hiyerarşisinde Başmelek Cebrail'den hemen sonra geliyordu.

Wang: Çangan şehrindeki Çinli tacirlerden biri.

Xandria, Kozmosun Merkezindeki Şehir: Bizim kozmik küremiz dışında kalan yerlerin pek az sayıda bilinenlerinden biri.

Yafesoğulları: Nemrut'un hükümdarlığı esnasında, Babillilerle düşman olan bir kabile. Nemrut'un babası Kuş'u esir almış ve sihirli bir ayın esnasında onu idam etmişlerdi.

Yahve: Diğer isimleri: Yüceler Yücesi, Göksel Baba, Uyuyan Tanrı, Işıldayan, Işık Dolu, Yaratıcı. Kâinatın en yüce tanrısıdır ve altıncı günün sonunda dinlenmeye çekilmiştir.

Yarion, Rüzgârın Kanadı: Asi meleklerden biri.

Yedinci Gök, Göksel Cennet, Tanrı'nın Evi ya da Tanrısal Konut olarak da bilinir: Meleklerin ve başmeleklerin, insanların ve maddi evrenin durumunu inceledikleri boyut.

Yedinci Gün: İnsanlığın yaratılışından kıyamet gününe kadar geçen süre.

Yeni Asiler: Mikail'e karşı kişisel savaşında Başmelek Cebrail'in yanında yer alanlar.

Yeşil Ateş veya Xahra Ateşi: Sadece astral katmanda yandığı için, bedeni değil de ruhu yakan bir tür alev.

Zaman Çarkı: Muhtemelen Tanrı tarafından yaratılan en önemli kutsal emanet. Yedinci Gün'ün ilerleyişini gösterir ve durdurulması mümkün değildir. Durması büyük ihtimalle Yahve'nin uyanması anlamına gelecektir.

Zambil: Parçalayıcı Kuşlar'dan biri olan katil bir dişi Kerubî.

Zamir, Işıldayan: Çöl Büyücüsü olarak da bilinir. Nemrut'un danışmanı olan bu adam, Babil'in mimarı ve gelmiş geçmiş en büyük büyücülerden biriydi.

Zanathus: Temel güçlere hükmeden demonların kastı. Düşüşlerinden önce birçoğu birer İşim meleğiydi.

ZAMAN TABLOSU

Ön kâinat. Henüz zaman ve madde yok. Yahve, yani düzen ve Tehom, yani kaos, karanlık boşluğun içinde yüzüyorlar.

Yahve beş başmelek Mikail, Lucifer, Cebrael, Raphael ve Uriel'e hayat üflüyor. Tanrıça Tehom Behemoth, Leviathan, Tanin, Enuma ve Taurt isimli canavarları yaratıyor.

Eskiçağ Savaşı. Yahve ve melek generalleri, Tehom'u mağlup ediyor ve böylece her iki bölgeyi de kontrol altına alıyorlar.

BİRİNCİ GÜN

Yaklaşık 15 milyar yıl önce: Yaratılış başlıyor. Zaman ve madde oluşuyor.

İKİNCİ GÜN

Yaklaşık 14 milyar yıl önce: Meleklerin doğumu. Big Bang. Işığın yaratılışı.

Yaklaşık 12 milyar yıl önce: Maddenin genişlemesi sonucunda kâinatta “kozmetik kıvrımlar” meydana geliyor, bunlar da paralel boyutların oluşmasına neden oluyorlar.

ARMAGEDDON

ÜÇÜNCÜ GÜN

Yaklaşık 7 milyar yıl önce: Yıldızların ve galaksilerin oluşması. Işık ve karanlık birbirinden ayrılıyor. Melekler, en önemli boyut olan Yedinci Gök'ü oluşturuyor. Yahve, Zaman Çarkı'm ve Hakikat Kitabı'nı hayata geçiriyor.

DÖRDÜNCÜ GÜN

Yaklaşık 6 milyar yıl önce: Güneş, güneş sistemi ve dünya.

BEŞİNCİ GÜN

Yaklaşık 4 milyar yıl önce: Dünyada ilk maddi yaşam formları oluşuyor.

ALTINCI GÜN

Yaklaşık 400 milyon yıl önce: İlk hominidler.

Yaklaşık İÖ 400.000: İlk insanlar, "ilk ırk" olarak da adlandırılan Eridler.

Yaklaşık İÖ 320.000: Büyük Kavimler Göçü. Eridler iki gruba ayrılıyor: Biri Ortadoğu'da kalıyor, diğeri Akdeniz Havzası üzerinden Batı Avrupa'ya geçiyor.

YEDİNCİ GÜN

Yaklaşık İÖ 200.000: Eridler iki yöne doğru evrimleşiyor: İnsanlar (ikinci ırk) ve Atlantisliler (üçüncü ırk). Her ikisi de homo sapiens türüne ait ve bir ruha sahipler. Yahve dinlenmeye çekiliyor. Bilincin uyanması. Gerçekliğin Perdesi oluşuyor.

Yaklaşık İÖ 180.000: İlk buzul çağı.

Yaklaşık İÖ 150.000: Atlantis şehrinin kuruluşu. Akdeniz Havzası'nda egemenliği ele geçiren Atlantislilerin yükselişi. Avrupa, Asya ve Ortadoğu'da insanlar mağaralarını kazıklar üzerine inşa ettikleri evlerle değiştiriyor, küçük köyler kuruyorlar.

Yaklaşık İÖ 100.000: İlk doğal felaket. Depremler yer kabuğunda çatlaklar oluşturuyor. Atlantis'in hâkimiyeti tehlikede.

Yaklaşık İÖ 50.000: Âdem, Ortadoğu'nun şehirlerini birleştiriyor. Oğlu Kabil, Hanok şehrini kuruyor. İkinci uyanış. Gerçekliğin Perdesi yola geliyor.

Yaklaşık İÖ 40.000: Hanok şehrinin yükselişi. Neandertallerin ve Kılıç dişli kaplanların soyu tükeniyor.

Yaklaşık İÖ 38.000: Atlantis ile Hanok arasında başlayan anlaşmazlık, Akdeniz Savaşları'na neden oluyor.

Yaklaşık İÖ 35.000 ila 25.000: Büyük felaketler çağı. İki doğal felaket. Dünya meteor yağmurları, depremler ve volkan patlamalarıyla sarsılıyor. Başmelekler, insanlığı yok etmeleri için lejyonlarını göndermeye karar veriyorlar. Hanok kralları melek saldırılarını silahları ve büyülerıyla savuşturuyorlar.

Yaklaşık İÖ 23.000: Eter Savaşları'nın başlangıcı.

Yaklaşık İÖ 22.000: Yıkım Meleği Apollyon ile lejyonları Kur yılanlarını mağlup ediyor ve öldürüyor.

Yaklaşık İÖ 18.000: Shin Tain Savaşı. Gökyüzü sakinleri Uzakdoğu'da yeniliyorlar.

Yaklaşık İÖ 12.000: Birinci General Ablon, Denizlerin Efendisi Rahab'ı öldürüyor ve Eter Savaşları'na son veriyor. Siyon Kalesi'nin yapımı.

Yaklaşık İÖ 11.500: Tufan. Üçüncü doğal felaket. Hanok ve Atlantis yıkılıyor. Orion, Yedinci Gök'e geri dönüyor.

Yaklaşık İÖ 10.000: Uygarlık barbarlığa geri dönüyor. Atlantis'te kimse hayatta kalmıyor. Hanok'un sağ kalan sakinleri modern insana, *Homo*

sapiens sapiens'e, yani dördüncü ırka dönüşüyor. İnsanlar dünya küresine yayılıyor.

Yaklaşık İÖ 4000: İnsan uygarlığının yeniden doğuşu. Yazının keşfi. Efsanevi Babil'in kuruluşu. Sümer'deki Gılgamış. Mamutların nesli tükeniyor.

Yaklaşık İÖ 3800: Sodom İsyanı. Ablon ve Asi Melek Kardeşliği, Yedinci Gök'ten kovuluyor. Sodom ve Gomora tahrip ediliyor. Zohar yerle bir oluyor.

Yaklaşık İÖ 3500: Lucifer'in isyanı. Karanlık Başmelek ve orduları gökten kovuluyor ve Şeol'e sürgün ediliyor.

Yaklaşık İÖ 3000: Asi Melek Kardeşliği, Hanok'tan ayrılıyor ve dağılıyor. Mısır'da büyük piramidin inşası. Üçüncü Uyanış. Gerçekliğin Perdesi genişliyor.

Yaklaşık İÖ 2800: Kara Melek, İştâr'ı buluyor. İkisi dağda savaşıyor. Ablon dağı yıkarak İştâr'ın ölmesine engel oluyor ancak yıkıntıların altında kalıyor.

İÖ 2414: Kuş, efsanevi Babil'in kralı oluyor. Gümüş Ziggurat'ın yapımı. Ablon, tam vaktinde uyanıyor. Büyücü Zamir'in doğumu.

İÖ 2354: Şamira'nın ebeveynleri Akto ve Maya, Yunanistan'daki Knossos'tan Kenan'daki Endor'a göç ediyorlar.

İÖ 2335: Kral Kuş yakalanıyor ve öldürülüyor. Nemrut onun halefi olarak Babil tahtına oturuyor. Zamir, İştâr'ın baygın avatarını buluyor ve onu şehre getiriyor. Babil Kulesi'nin yapımına başlanıyor.

İÖ 2332: Şamira, Memphis'te Ölümbüyücüsü Drakali-Toth'un yanında eğitime başlıyor.

Yaklaşık İÖ 1800: Hammurabi'nin tarihsel Babil'inin yükselişi.

İÖ 315: Zamir, Babil hayalini yeniden canlandırmak için dünyanın bütün büyük büyücülerini öldürmeye ve bilgilerini kendisine aktarmaya başlıyor.

İÖ 209: Zamir, Drakali-Toth'u öldürerek bilgilerini kendisine aktarıyor.

İÖ 3: Hasai, Parçalayıcı Kuşlar'ın eline düşüyor; ağır yaralı olarak kurtulmayı ve Hanok'a gitmeyi başarıyor.

Hristiyanlığın Sıfır Yılı: Kutsal Çocuk'un doğumu. Mikail ile Cebrail arasındaki kişisel çatışmanın başlangıcı. Başmelek Raphael kayıplara karışıyor. Ablon, Tin-Sen Ormanı'nın yaşlı hayaletleriyle dövüşüyor. Dördüncü Uyanış. Gerçekliğin Perdesi daha da yoğunlaşıyor.

İS 1: Kervan, gizli yolda. Ablon, Parçalayıcı Kuşları öldürüyor. Şamira, Zamir'i yok ediyor. Ablon bitkisel hayata giriyor.

İS 30: Kurtarıcı çarmıha gerilir ve göğe yükselir. Ablon bitkisel hayattan çıkar ve Kudüs'e gider. Mikail ile Cebrail arasında o zamana kadar sadece astral katmanda yaşanan kişisel çatışma, Yedinci Gök'e taşınır. Cebrail, Ateş Hisarı'nda karargâh kurar.

İS 112: Şark Çiçeği, Çin'de ölür. Şamira kemik kehanetinin sırlarına vakıf olur ve Çin büyü sanatıyla ilgilenir.

Yaklaşık İS 500: Gerçekliğin Perdesi zayıflar. Roma'nın düşüşü ve Hristiyanlığın yayılması, özellikle de dünyanın batısında çok sayıda kesişme noktasının yok olmasına neden olur.

Yaklaşık İS 700: Avalon Adası, eter katmanına geri çekilir.

İS 1097: Şamira, perilerin temsilcisi olarak, kaybolmaması için perilerin geçmişini, ritüellerini ve bilgilerini yazıya geçirir. Bunu yaparken İngiltere'deki Kızıl Orman'a yerleşir.

İS 1119: Bir düşmüş melek ve cehennem prensi olan Asasel, Lucifer'e meydan okuyarak Şeol'de bir kurtuluş savaşı başlatır. Asasel yenilir ve 1203'te ölür.

İS 1231: Ölüm Meleği Apollyon, asi melek Rüzgârın Kanadı Yarıon'u kaçıracak Şeol'e götürür. Ablon onu takip eder, ancak yakalanarak zindana atılır.

İS 1318: Batı Avrupa'daki periler, Arkadya'ya çekilir. Kutsal yerlerinin tümü tahrip edilir.

İS 1453: Ablon, Sandrak Zindanları'ndan kaçar. Yarion ölür. Konstantinopolis kuşatılır ve ele geçirilir.

İS 1614: Yedinci Gök'te Cebrail'in isyancı güçleri Kerubilerin kalesi olan Işık Saray'ını zapt eder.

İS 1650: Haniah adı verilen geri çekiliş başlar. Mikail, Haled'de yaşayan, faaliyet gösteren ya da bir görevi yerine getiren bütün meleklerin derhal gökyüzüne geri dönmesini emreder. Bunun üzerine kişisel anlaşmazlık daha da kanlı bir hal alır. Cebrail'in de aynısını yaparak yandaşlarının savaşa hazırlanmasını emretmekten başka çaresi kalmaz.

İS 1772: Mikail, askerlerinin kaçmaması ve saklanabilecekleri Haled'e gitmemesi için dünyaya bağlantı sağlayan geçiş kapılarının bilinenlerinin tümünü yok eder. Geride kalan az sayıda kapı, güçlü muhafızlar tarafından kontrol edilir.

Yaklaşık İS 1880: Beşinci uyanış. Gerçekliğin Perdesi'nin son kez ciddi şekilde kalınlaşması, büyücülerin ve tanrıların kutsal yerler dışında dünyada faaliyet göstermelerini neredeyse imkânsız kılar.

İS 2007: Uriel, Yedinci Gök'te Tanrılar Meclisi'nin toplandığı Safon Dağı'nda öldürülür.

İS 2012: Son derece kalınlaşmış ve yoğunlaşmış olan Gerçekliğin Perdesi yavaş yavaş çözülür.

21. yüzyıl: Kıyamet.